NGENÆ

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

29. beretning 2020

20

FLYGTNINGENÆVNET

Formandskabet

29. beretning 2020

Flygtningenævnet
Formandskabet, 29. beretning 2020
Udgivet af Flygtningenævnet juni 2021

Omslag og design:
Rosendahls a/s

Repro og tryk:
Rosendahls a/s

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-02-1
EAN 9788791763021

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-10-6
EAN 9788791763106

Pris: 200 kr.
Oplag: 700

Publikationen kan bestilles på
www.rosendahlsboghandel.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig
på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2021

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 29. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2020 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virk-somhed i øvrigt.

Arbejdet i Flygtningenævnet har i 2020 ligesom resten af samfundet været påvirket af covid-19-pandemien og initiativerne for at begrænse smitten. Nævnet har været lukket i knapt to måneder fra medio marts til medio maj. Nævnet har i november kortvarigt måttet aflyse nævnsmøder med mødedeltagere fra en række nordjyske kommuner. Derudover har nævnet i hele perioden måttet aflyse og udskyde et antal nævnsmøder, hvor en mødedeltager udviste symptomer på covid-19, var omfattet af tiltagene for at standse smittespredning, eller tilhørte gruppen af særligt sårbare.

Nævnets mødelokaler blev i forbindelse med nedlukningen i foråret 2020 ombygget for at sikre, at nævnsmøderne kunne afvikles under overholdelse af retningslinjerne fra sundhedsmyndighederne. Ombygningen indebærer, at nævnet kun disponerer over to mødelokaler mod tidligere fire. Der kan således kun afholdes to samtidige møder om dagen.

Disse covid-19-relaterede tiltag har selvsagt medført en nedgang i antallet af sager afgjort af nævnet og dermed en vis forsinkelse i afviklingen af sager. Hertil kommer, at både antallet af verserende sager og sagsbehandlingstiden i beretningsåret var påvirket af den øgede sagstilgang fra Udlændingestyrelsen de foregående år som følge af de store indrejsetal i 2015 og 2016. Alle sager modtaget før 1. januar 2020 er dog afviklet i løbet af beretningsåret, og antallet af verserende sager er ved udgangen af beretningsåret nedbragt til et mere normalt niveau. Den positive udvikling er fortsat i 2021, og antallet af verserende sager er nu ca. 450. Der henvises til kapitel 14 for nærmere statistiske oplysninger for 2020.

Som det blandt andet er fremgået af nævnets hjemmeside, referaterne af møder i koordinationsudvalget og af en omfattende medieomtale, navnlig i foråret 2021, har Flygtningenævnet siden juni 2019 truffet afgørelse i sager, hvor Udlændingestyrelsen har nægtet at forlænge eller inddraget opholdstilladelser til personer fra Damaskus eller Rif Damaskus, der har haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold i områderne. Derudover har nævnet behandlet spontane asylsager vedrørende syriske statsborgere fra de pågældende områder. Nævnet har fundet, at de generelle forhold i områderne ikke længere i sig selv kan begrunde midlertidig beskyttelse. Nævnet har imidlertid efter en konkret vurdering omgjort knapt halvdelen af styrelsens afgørelser og givet ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, eller forlænget opholdstilladelsen efter § 7, stk. 3. Der henvises til den nærmere gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende personer fra Syrien i kapitel 13.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege, at nævnet ser med stor alvor på forholdene i Syrien, og at nævnets praksis i disse sager udmønter udlændingelovens regler om midlertidig beskyttelse og betingelserne for at meddele sådanne tilladelser eller inddrage eller nægte at forlænge disse. Nævnets afgørelser hviler på en særdeles grundig vurdering af de mange baggrundsoplysninger, som nævnet har om forholdene i Syrien, og som viser, at forholdene i Damaskus-området er forbedrede, således at betingelserne i udlændingeloven for midlertidig beskyttelse ikke længere er til stede – også selvom forholdene i områderne er alvorlige, skrøbelige og uforudsigelige.

Jeg kan også med sindsro sige, at nævnet i hver enkelt sag søger at leve op til sit ansvar for, at mennesker ikke bliver sendt tilbage til forfølgelse eller overgreb. Nævnet foretager således en meget nøje vurdering af risikoen for hver enkelt asylansøger ved en eventuel tilbagevenden.

Med udgangen af september 2021 fratræder jeg mit hverv som formand for Flygtningenævnet efter 26 år i nævnet, heraf de seneste syv år som formand. Jeg håber, at jeg dermed har medvirket til at sikre retssikkerheden for de enkelte asylansøgere inden for rammerne af lovgivningen og Danmarks internationale forpligtelser og tillige udvikle åbenheden om og tilliden til nævnets virke.

Jeg vil derfor benytte denne lejlighed til at takke til de mange dygtige og engagerede medlemmer af nævnet og medarbejdere i Flygtningenævnets sekretariat gennem alle årene for det gode samarbejde og for deres bidrag til at sikre kvaliteten i nævnets arbejde.

Det er på et formandsmøde i juni 2021 besluttet, at hvervet som formand for Flygtningenævnet overtages af landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg med virkning fra 1. oktober 2021.

København, juni 2021
Bloch Andersen

Indholdsfortegnelse for 29. beretning 2020

Forord ved formanden 3

Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold 15

1.1 Flygtningenævnets kompetence 15
1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed 17
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8 19
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden 20
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden 23
1.6 Formandskabet 25
1.7 Koordinationsudvalget 26
1.8 Flygtningenævnets sekretariat og Flygtningenævnets Administrative Team 27
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside 28

Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2020 31

2.1 Indledning 31
2.2 EU-asylarbejdsgruppen 31
2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee) 32
2.4 European Asylum Support Office (EASO) 32
2.5 Inter-Governmental Consultations (IGC) 33
2.6 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom) 33
2.7 General Directors' Immigration Services Conference (GDISC) 34
2.8 UNHCR-seminar om troværdighedsvurderinger og barnets tarv 34
2.9 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat 34

Kapitel 3 Dublinsager 35

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager 35
3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen 35
3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen 36
3.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer 37
3.2.1 EU-Domstolen 37
3.2.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol 40
3.2.2.1 Tarakhel-dommen – overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien 40
3.2.3 Sager indbragt for FN's komitéer 42
3.3 Sagens behandling 42

3.3.1 Sagsforløb 42
3.3.2 Genoptagelse 44
3.3.3 Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning 47
3.3.4 Flygtningenævnets behandling af Dublinsager i forbindelse med covid-19 48
3.4 Eksempler fra nævnets praksis 50
3.4.1 Familiemæssig tilknytning 50
3.4.2 Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2 52
3.4.3 Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2 53
3.4.4 Generelle forhold i modtagerlandet 54

Kapitel 4 Mundtlige nævnssager i 2020 57

4.1 Indledning 57
4.1.1 Iran 58
4.1.2 Afghanistan 66
4.1.3 Irak 72
4.1.4 Somalia, nægtelse af forlængelse/inddragelse 76
4.2 Udlændingelovens § 7, statusvalg 87
4.2.1 Udlændingelovens § 7, stk.1 87
4.2.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1 89
4.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) 109
4.2.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2 112
4.2.3 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus) 126
4.2.3.1 Praksis i statusændringssager 129
4.3 Betydningen af kumulative forhold 138
4.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold 145
4.5 Private konflikter og agents of persecution 149
4.6 Betydningen af helbredsmæssige forhold 152
4.7 Betydningen af tortur 155
4.7.1 Internationale forpligtelser 155
4.7.2 Vurdering af den aktuelle risiko 157
4.7.3 Bevisvurderingen 158
4.7.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse 158
4.7.3.1.1 FN's Torturkomités General Comment no. 4 163
4.7.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse 164
4.7.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse 165
4.8 Uledsagede mindreårige asylansøgere 165
4.9 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande 165

4.10 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren 175

Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger 183

5.1 Internt flugtalternativ (IFA) 183
5.2 Første asylland 188
5.2.1 Beskyttelse i et andet land 190
5.2.2 Tilknytningsmomenter 194
5.2.3 Betydningen af udsendelseshindringer 196
5.2.4 Sager indbragt for FN's komitéer 197
5.3 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen) 197
5.3.1 Grundlaget for behandlingen af § 29 b-sager 198
5.3.1.1 Udlændingelovens bestemmelser 198
5.3.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland 198
5.3.2 Sagens behandling 199
5.3.2.1 Sagsforløb 199
5.3.2.2 Genoptagelse 201
5.3.2.3 Generelle baggrundsoplysninger 202
5.3.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger 203
5.3.2.5 Sager indbragt for FN's komitéer 203
5.3.3 Nævnets praksis 203
5.4 Sur place 205
5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland 206
5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl 207
5.4.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter 214
5.4.2.2 Seksuelle aktiviteter 214
5.4.2.3 Andre aktiviteter 214
5.5 Køns- og æresrelateret forfølgelse 214
5.5.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v. 214
5.5.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v. 215
5.5.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen 215
5.5.2.2 Ægteskab 218
5.5.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse 219
5.5.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb 222
5.5.2.5 Kvindelig omskæring 224
5.5.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT+) 231

5.6 Menneskehandel 237
5.7 Dobbeltstraf 240
5.8 Konsekvensstatus 244
5.8.1 Personer omfattet af familiens enhed 245
5.8.1.1 Ægtefæller til personer, der nyder beskyttelse 245
5.8.1.2 Børn af personer, der nyder beskyttelse 248
5.8.1.3 Mindreårige børn som hovedperson 250
5.8.1.3.1 Forældre til et barn, som nyder beskyttelse 251
5.8.1.3.2 Søskende til et barn, som nyder beskyttelse 254
5.8.1.4 Øvrige familiemedlemmer 257
5.8.2 Øvrige betingelser for at opnå konsekvensstatus 258
5.8.3 Udelukkelse 262

Kapitel 6 Ophør af opholdstilladelse 265

6.1 Mundtlige nævnssager i 2020 265
6.1.1 Somalia 265
6.1.2 Syrien 284
6.2 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 297
6.2.1 Inddragelse af opholdstilladelse 297
6.2.2 Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse 302
6.2.3 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 307
6.3 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig) 316
6.4 Inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. (Ferie mv. i hjemlandet) 326
6.5 Bortfald af opholdstilladelse 329
6.5.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig 334
6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet 334
6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland 336
6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v. 338
6.5.5 Dispensation fra bortfald 341

Kapitel 7 Udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet 345

7.1 Betydningen af kriminelle forhold 345
7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet 345
7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 347
7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33 348

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 349
7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK) 356
7.4.1 Anmeldelse af sager til SØIK 356
7.4.2 Resultatet af SØIKs efterforskning 356
7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3 357
7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3 358
7.7 Udlændingelovens § 49 a 362
7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b 368
7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister 369
7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1 370

Kapitel 8 Statsløse palæstinensere 371

8.1 Indledning 371
8.2 Grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser 372
8.2.1 Flygtningekonventionens artikel 1 D 372
8.2.2 Fortolkningsbidrag vedrørende artikel 1 D 374
8.2.3 Indhentelse af oplysninger om de faktiske forhold 379
8.3 Praksis fra UNRWAs mandatområde 379
8.3.1 Gaza 380
8.3.2 Jordan 386
8.3.3 Libanon 390
8.3.4 Syrien 402
8.3.5 Vestbredden 403
8.4 Praksis fra lande uden for UNRWAs mandatområde 406
8.4.1 Algeriet 406
8.4.2 Libyen 407
8.4.3 Irak 409

Kapitel 9 Uledsagede mindreårige asylansøgere 413

9.1 Indledning 413
9.2 Definition 414
9.3 Aldersvurdering 414
9.4 Ledsagevurdering 420
9.5 Modenhedsvurdering 421

9.6 Asylsagens behandling 422
9.7 Bevisvurdering 423
9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3 427
9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 429
9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 430

Kapitel 10 Identitetsfastlæggelse 437

Kapitel 11 Sagsbehandlingen i Flygtningenævnet 447

11.1 Sagens behandling 447
11.1.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter 447
11.1.2 Mundtlig behandling 449
11.1.3 Skriftlig behandling 461
11.2 Bevisvurderingen 462
11.2.1 Ansøgers forklaring 463
11.2.2 Vidneførsel 495
11.2.3 Generelle baggrundsoplysninger 496
11.2.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling 497
11.2.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale 498
11.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger 499
11.2.4.1 Høringer 499
11.2.4.2 Ægthedsvurderinger 500
11.2.4.3 Dokumenttekniske erklæringer 505
11.2.4.4 Sprogtest 507
11.2.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark 507
11.2.4.6 Reformatio in pejus 508
11.3 Flygtningenævnets afgørelse 508
11.4 Aktindsigt og offentlighed 509
11.5 Udsendelse 510
11.5.1 Udrejsefrister 513
11.5.1.1 Indrejseforbud 519
11.5.1.2 Forlængelse af en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4 521
11.5.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse 523
11.6 Udeblivelse 525
11.7 Sager afsluttet uden en afgørelse 526
11.7.1 Udeblevne 526
11.7.2 Frafald 526
11.7.3 Hjemvisning 527

11.7.4 Udsættelse 529
11.8 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager 529
11.8.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer 529
11.8.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes 530
11.8.2.1 Retsgrundlaget 530
11.8.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager 532
11.8.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4 533
11.9 Tolkning 533
11.10 Hastesager 535
11.11 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser 536
11.11.1 Genoptagelse 536
11.11.2 Domstolsprøvelse 540
11.11.2.1 Lovgrundlaget 540
11.11.2.2 Domspraksis 541
11.11.3 Folketingets Ombudsmand 542

Kapitel 12 Sager indbragt for internationale organer 543

12.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol 543
12.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39 544
12.2 FN's menneskerettighedsorganer 546
12.3 FN's Torturkomité 549
12.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf 549
12.3.2 FN´s Torturkomités udtalelse i 2020 i sagen F.K. mod Danmark, communication no. 743/2016 (Tyrkiet) 551
12.4 FN's Menneskerettighedskomité 554
12.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder 554
12.4.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2020 i sager mod Danmark 556
12.4.2.1 S.M. og V.S. mod Danmark, communication no. 2752/2016 (Italien, første asylland) 556
12.4.2.2 F.M. mod Danmark, communication no. 2946/2017 (Afghanistan) 556
12.4.2.3 F.A. mod Danmark, communication no. 2671/2015 (Afghanistan) 557
12.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder 557
12.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder 557
12.5.2 FN's Kvindekomités udtalelse i 2020 i sagen F.H.A. mod Danmark, communication no. 108/2016 (Somalia) 559

12.6 FN's komité om barnets rettigheder 559
12.6.1 FN's konvention vedrørende barnets rettigheder 559
12.6.2 FN's Børnekomités udtalelse i 2020 i sagen W.M.C. mod Danmark, communication no. 3/2016, udtalelse af 27. oktober 2020 (Kina) 561

Kapitel 13 Syrien 567

13.1 Indledning 567
13.2 Praksis vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus 567
13.3 Praksis vedrørende syriske statsborgere fra Rif Damaskus 575
13.4 Praksis vedrørende syriske statsborgere fra andre dele af Syrien end Damaskus 582

Kapitel 14 Statistik 585

14.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2020 585
14.2 Sagernes behandlingsform 585
14.3 Sager afsluttet uden afgørelse og hjemvisninger 586
14.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte spontansager 586
14.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager 587
14.6 Genoptagede spontansager 587
14.7 Omgørelsesprocent – alle spontansager 588
14.8 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for spontansager 588
14.9 Udfaldet af afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager 589
14.10 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager 589
14.11 Dublinsager 590
14.12 Statusændringssager 590
14.13 § 29 b-sager 590
14.14 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere 591
14.14.1 Aldersklagesager 591
14.14.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere 591
14.14.3 Ledsagesager 591
14.15 Andre sager 591
14.15.1 Identitetsklager 591
14.15.2 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse 591
14.15.3 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse 592
14.15.4 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge 592

Bilag 1	Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	593
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	596
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	597
Bilag 4	Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020	601
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet	622

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse til en uledsaget mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, § 17 a eller § 21 b.

For klager indgivet efter den 15. juni 2020 afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, er bortfaldet, jf. lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love (blandt andet præcisering af adgangen og ændring af kompetencen til at forlænge en udrejsefrist) § 1, nr. 75, og § 11, stk. 7.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, og §§ 19-20.

For klager indgivet efter den 15. juni 2020 afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, jf. lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love (blandt andet præcisering af adgangen og ændring af kompetencen til at forlænge en udrejsefrist) § 1, nr. 75, og § 11, stk. 1 og 7.

Afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, samt afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.

Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Med virkning fra den 15. juni 2020 træffer Flygtningenævnet afgørelse om forlængelse af udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, når Flygtningenævnet har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til. Flygtningenævnet behandler endvidere klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om forlængelse af udrejsefristen efter udlændingelovens § 33, stk. 4, i forbindelse med afgørelser om bortfald truffet efter §§ 17, 17 a og 21 b, om nægtelse af forlængelse truffet efter § 11, stk. 2, eller om inddragelse truffet efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende kollegialt organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer.

Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 6.

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg, som også behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7, og § 17 i Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet. Flygtningenævnets medlemmer gøres bekendt med koordinationsudvalgets beslutninger ved tilsendelse af referatet fra udvalgets møder. Referatet offentliggøres endvidere på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Flygtningenævnets medlemmer gøres herudover løbende bekendt med nævnets afgørelser. Varetagelsen af deres hverv som medlemmer af et kollegialt organ forudsætter således et kendskab til det samlede nævns afgørelser og praksis, ligesom en praksis fastlagt af det kollegiale nævn vedrørende bestemte asylretlige spørgsmål m.v. indgår som en del af retsgrundlaget ved afgørelsen af konkrete sager.

Spørgsmål, som kan have betydning for, hvorvidt en hidtil gældende praksis fortsat skal følges, f.eks. nye baggrundsoplysninger om ændrede forhold i hjemlandet, drøftes i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg og kan eventuelt afgøres ved et antal prøvesager. Udlændingestyrelsen er som underordnet myndighed forpligtet til at følge Flygtningenævnets praksis og orienteres om afholdelsen af sådanne nævn

med prøvesager og udfaldet heraf samt om koordinationsudvalgets drøftelser om praksis i øvrigt.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Formanden for Flygtningenævnet kan genbeskikkes for en periode på yderligere 4 år, så formanden kan være medlem af nævnet i en periode på højst 12 år.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på asyl i Grønland til en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i Grønland i henhold til § 7 som affattet ved anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven, og som opholder sig i Grønland eller i Danmark, anses for påklaget til Flygtningenævnet i Grønland, jf. anordningens § 53 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2. Flygtningenævnet i Grønland består af en formand og et af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. anordningens § 53, stk. 1.

Efter anordningens § 53, stk. 2, medvirker ved Flygtningenævnets behandling af en sag foruden formanden eller en af næstformændene fire medlemmer, hvoraf et medlem beskikkes efter indstilling fra Grønlands Landsstyre (nu Naalakkersuisut), et medlem beskikkes efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et medlem beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og et medlem beskikkes efter indstilling fra udenrigsministeren. Medlemmerne af Flygtningenævnet beskikkes af indenrigsministeren (nu udlændinge- og integrationsministeren) for en periode på højst 4 år, jf. anordningens § 53, stk. 7, 2. pkt. Genbeskikkelse kan finde sted, jf. § 53, stk. 7, 3. pkt.

Flygtningenævnet i Grønland har i 2017, 2018 og 2020 behandlet tre sager, hvor ansøgningen om asyl var indgivet i Grønland, og hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt ansøgeren afslag på asyl.

Sammensætningen af Flygtningenævnet i Grønland fremgår af afsnit 1.4.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR

2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 11.11.2 om domstolsprøvelse.

Der kan endvidere henvises til omtalen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 484f, afsnit 9.3.2.1, af Højesterets afgørelse i en kæresag vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål anlagt ved Københavns Byret mod Flygtningenævnet om, at sagsøger ikke måtte tvangsudsendes af Danmark, så længe FN's Torturkomité behandlede hans sag, skulle tillægges opsættende virkning.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode.

Der er i løbet af 2020 beskikket et nyt medlem, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2020 af en formand, 22 næstformænd og 46 øvrige nævnsmedlemmer.

Formand:
Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Næstformænd:
Landsdommer Henrik Bitsch
Dommer Nanna Blach
Dommer Peder Johs. Christensen
Dommer Helle Dietz
Dommer Helle Fløystrup
Landsdommer Karen Hald
Landsdommer Linda Hangaard
Retspræsident Betina Juul Heldmann
Dommer Karsten Tougaard Kristensen
Landsdommer Helle Korsgaard Lund-Andersen
Landsdommer Steen Mejer

Dommer Lone Molsted
Dommer Henrik Munkholm
Dommer Margrete Nissen
Landsdommer Chris Olesen
Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen
Landsdommer Alex Puggaard
Landsdommer Claus Rohde
Dommer Lene Sadolin-Holst
Dommer Jan Strange
Landsdommer Peter Mørk Thomsen
Landsdommer Ib Hounsgaard Trabjerg

Fratrådte:
Landsdommer Astrid Bøgh
Landsdommer Bo Østergaard

Medlemmer:

Tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet:
Specialkonsulent Anne Marie Abildskov
Fuldmægtig Hinna Anwar
Specialkonsulent Niels Rune Brandt
Fuldmægtig Stine Højlund Nunes Cavalcante
Fuldmægtig Christian Werring Clem
Fuldmægtig Line Kromand Danielsen (orlov)
Fuldmægtig Eydbjørn Djurhuus
Fuldmægtig Cecilie Dyreborg-Kragh
Fuldmægtig Hanan Rachid Eljachi
Fuldmægtig Louise Vedel Ellborg (orlov)
Chefkonsulent Caroline Elmberg
Fuldmægtig Judith Von Gyer
Fuldmægtig Franz Amdi Hansen (tjenestefri)
Specialkonsulent Nanna Jacobsen
Fuldmægtig Pernille Drud Jensen
Specialkonsulent Christine Vestgaard Johansen
Fuldmægtig Dejan Keseric
Specialkonsulent Caroline Krogh
Specialkonsulent Henriette Sundgaard Land (orlov)
Chefkonsulent Majbrit Kinnberg Larsen
Enhedschef Nicolai Holm Larsen

Fuldmægtig Karina Viskum Lisberg
Specialkonsulent Marian Lyng Møller
Enhedschef Grith Nørgaard
Cecilie Brandt Opstrup
Specialkonsulent Sarah Lambert Oxbøll (tjenestefri)
Specialkonsulent Allan Dyrlund Parbst
Kontorchef Kenny Rasmussen
Specialkonsulent Sara Viskum

Fratrådte:
Helle Ankersen
Sultana Baig
Helle Clausen-Bruun
Tina Bækdahl
Jesper Gori
Frederik Sundgaard Land
Astrid Nielsen
Astrid Kløve Albæk Pedersen
Tina Pedersen
Morten Viemose Rasmussen

Advokater:
Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Gitte Holm Bagge
Advokat Jens H. Bech
Advokat Kristine Martin Berg
Advokat Rikke Solberg Bruun
Advokat Kim Hvam
Advokat Claus Emil Engel Johansen
Advokat Charlotte Krarup
Advokat Kristian Højgaard Madsen
Advokat Hans Mogensen
Advokat Henrik Hasseris Olesen
Advokat Else Præstegaard
Advokat Elise Quaade
Advokat Klaus S. Rasmussen
Advokat Peter Paldan Sørensen
Advokat Peter Trudsø
Advokat Jens Jørgen Viuff

Fratrådte:
Thomas Trier Hansen
Peter Kragh

Flygtningenævnet i Grønland består af følgende medlemmer:

Formand:
Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Medlemmer:
Fuldmægtig Flemming Enequist efter indstilling fra Naalakkersuisut
Direktør Louise Holck efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp
Advokat Henrik Hasseris Olesen efter indstilling fra Advokatrådet
Chefkonsulent Henrik Kiil efter indstilling fra udenrigsministeren

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets sekretariat har i 2020 haft ca. 52 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2020 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Souschef Anne-Lise Ulf Schilling
Chefkonsulent Michael Nørgaard
Chefkonsulent Charlotte Vesth
Specialkonsulent Trine Priess Sørensen

AC-medarbejdere:
Specialkonsulent Denise Henriksen
Fuldmægtig Samina Munir Lanewala
Fuldmægtig Line Norup Bisgaard
Fuldmægtig Christina Petersen
Fuldmægtig Andrea Jessen Vang
Fuldmægtig Gitte Damkjær Andersen
Fuldmægtig Humayun Zia Choudhary
Fuldmægtig Christian Rye Thuesen
Fuldmægtig Naja Bruzelius
Fuldmægtig Line Brinch Vesterdal
Fuldmægtig Marie-Louise Veng Thomsen
Fuldmægtig Yasmin Rashed
Fuldmægtig Cecilie Rahbek
Fuldmægtig Iza Marie Bjørnstrup Søby

Fuldmægtig Fawad Aslam
Fuldmægtig Carina Beck Vestergaard
Fuldmægtig Matias Means
Fuldmægtig Jumana Radhi (barselsorlov)
Fuldmægtig Rikke Lillienvald
Fuldmægtig Hakop Muradian
Fuldmægtig Mikkel Plassmann
Fuldmægtig Sarah Emilie Larsen
Fuldmægtig Emma Olsen
Fuldmægtig Malene Christensen
Fuldmægtig Elias Demirezen
Fuldmægtig Ajla Catovic
Fuldmægtig Nathalie Haagaard
Fuldmægtig Marie Sigsgaard
Fuldmægtig Camilla Ravn

Fratrådte:
Fuldmægtig Siv Dørge Mogensen
Fuldmægtig Jens Edslev Andersen
Fuldmægtig Carina Hansen
Fuldmægtig Jakob Halkjær Brams
Fuldmægtig Jasmina Ashanti Walters Hviid
Fuldmægtig Trine Hvidtfeldt
Fuldmægtig Mette Elisabeth Grumløse
Fuldmægtig Sadiye Müge Erdölek
Fuldmægtig Camilla Witt
Fuldmægtig Dalalle Tas Olgun
Fuldmægtig Kaja Aasen

Studenter:
Stud.jur. Christiane Vigh
Stud.jur. Lucas Kücüktuncel
Stud.jur. Milad Safi
Stud.jur. Sara Schantz Hessner

Fratrådte:
Stud.jur. Jennifer Elisabeth Mathiasen
Stud.jur. Magnus Burman
Stud.jur. Victoria Thorsen

Kontorfunktionær:
Overassistent Helle Lindblad Wikborg-Bastian

Flygtningenævnets administrative team:
Teamleder Stine Lund Thirsgaard
Ekspeditionssekretær Hanne Desler
Kontorfuldmægtig Tina Højlund Nielsen
Overassistent Hanan Bahraoui
Overassistent Jette Lyngsø Frank
Overassistent Rasmus Skyt Jensen
Overassistent Anders Nikolaj Prang
Overassistent Helle Lindblad Wikborg-Bastian
Kontorelev Anne-Marie Mogensen

Fratrådte:
Overassistent Morten Tved-Pontoppidan
Overassistent Line Estrup Bundgaard
Overassistent Pernille Lund Frydendal
Kontorfuldmægtig Susi Weichel
Overassistent Jeanette Helsted
Kontorelev Kaltuma Hassan Abdulle

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2020 afholdt formandskabet fire møder, heraf nogle som virtuelle møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, samt i de tilfælde hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Det gælder også sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land efter udlændingelovens § 29 b, samt afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Også sager om afslag på opholdstilladelse til en mindreårig asylansøger efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, samt sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Endelig behandles med virkning fra 15. juni 2020 sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-15.

1.7 Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer Henrik Bloch Andersen, indtil den 14. februar 2020 kontorchef Jesper Gori og med virkning fra den 15. februar 2020 kontorchef Kenny Rasmussen samt indtil den 29. februar 2020 advokat Thomas Trier Hansen og med virkning fra den 1. marts 2020 advokat Hans Mogensen.

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2020 afholdt fem ordinære møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg og et ekstraordinært møde om covid-19-situationen.

1.8 Flygtningenævnets sekretariat og Flygtningenævnets Administrative Team

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der en sagsfremstilling, der omfatter sagens faktiske oplysninger. Denne sagsfremstilling indgår sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet i den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets Administrative Team foretager beskikkelse af advokater, berammelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale og praksis fra internationale organer, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingsspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

I sager indbragt for internationale organer mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, bistår sekretariatet Flygtningenævnet med udarbejdelse af udkast til nævnets bidrag til regeringens processkrift.

Sekretariatet bistår også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen og klagesager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land. Hertil kommer bistand til udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, til uledsagede mindreårige asylansøgere samt i klagesager vedrørende identitetsfastlæggelse, herunder sager vedrørende aldersfastsættelse og ledsagespørgsmål for så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere, og med virkning fra 15. juni 2020 i sager vedrørende forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udarbejdelse af resuméer af praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed om nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Præmisserne i alle nævnets afgørelser offentliggøres i anonymiseret form på Flygtningenævnets hjemmeside, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort. Hver afgørelse forsynes på hjemmesiden med en sagskode, der består af en landeforkortelse, afgørelsesåret og et løbenummer, f.eks. Afgh/2020/43. Hvis den samme afgørelse gengives i formandskabets beretning, benyttes den samme sagskode. I beretningen kan det forekomme, at alene et uddrag af nævnets præmisser i en afgørelse er gengivet, hvis alene en del af præmisserne er relevante til illustration af et bestemt spørgsmål. Det vil i så fald være angivet, at dele af afgørelsen er udeladt. For så vidt angår disse sager vil det være muligt at finde præmissernes fulde ordlyd på hjemmesiden under den samme sagskode.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere referater af møderne i Flygtningenævnets koordinationsudvalg samt statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet og statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

På hjemmesiden findes også links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens fem notater om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder og om FN's konvention om barnets rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, asylrelevante domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

Som forudsat ved ændringen af udlændingeloven, jf. lov nr. 174 af 27. februar 2019 (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.), har Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet udarbejdet et notat om beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv efter

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner om menneskerettigheder. Første del af notatet er offentliggjort på nævnets hjemmeside i 2020, ligesom der på hjemmesiden er indsat direkte links til en række afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende menneskerettighedskonventionens artikel 8 og til praksis fra FN's Menneskerettighedskomité, Børnekomité og Handicapkomité.

Herudover er der adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde i 2020

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2020. Som følge af covid-19-situationen har møderne været afholdt som virtuelle møder.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets sekretariat.

2.2 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under Rådet for Retlige og Indre Anliggender gøres forslag til retsakter klar til en videre behandling i beslutningsproceduren i Rådet. Endvidere udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til national lovgivning på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnets sekretariat har mulighed for at deltage i de af arbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager i givet fald som en del af den dan-

ske delegation, der ledes af en repræsentant for Udlændinge- og Integrationsministeriets kontor for Internationalt Udlændingesamarbejde.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2020.

2.3 Dublin kontaktgruppen (Dublin Contact Committee)

Dublin Contact Committee er et mødeforum under EU-Kommissionen, hvor repræsentanter fra medlemsstaterne samt lande, der har tilsluttet sig Dublin- og Eurodacbestemmelserne (herunder Danmark, Norge og Schweiz), mødes for at diskutere praktiske problemstillinger i forbindelse med fortolkningen og implementeringen af Dublinforordningen.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i Dublin Contact Committee i 2020.

2.4 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer. EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

EASO forestår udviklingen af EU's COI-portal og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Den 29. september – 1. oktober 2020 afholdt EASO og IGC fælles virtuelle møder om asylrelevante problemstillinger i Venezuela, Nicaragua og El Salvador. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat. Møderne indeholdt blandt andet oplæg fra forskellige eksperter om menneskerettighedssituationen i de pågældende lande. Efter oplæggene fulgte en fælles drøftelse om mulighederne for international beskyttelse, og hvorvidt der i de pågældende lande er mulighed for tilstrækkelig myndighedsbeskyttelse mod ikke-statslige aktører (agents of persecution). Hovedformålet med møderne var at øge deltagernes viden om den aktuelle menneskerettighedssituation i Latinamerika samt udveksling af erfaringer med kildesøgning, herunder baggrundsmateriale om forholdene i de pågældende lande.

Den 1. og 2. oktober 2020 afholdt EASO et temamøde om behandlingen af asylsager i medlemsstaterne. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat. Under mødet var der oplæg om blandt andet førsteinstansens og asylansøgernes advokaters respektive roller under appelinstansens behandling af sagerne, herunder med fokus på, at opgaven for førsteinstansens vedkommende ikke er at optræde som asylansøgerens modpart, men at bistå retten med at nå til det rigtige resultat i sagen. Der var endvidere oplæg om behovet for etablering af et godt samarbejde og sikring af gode kommunikationsprocedurer mellem første og anden instans, f.eks. ved afholdelse af workshops, udarbejdelse af guidelines og gennemførelse af fælles fact finding-missioner. Der blev holdt oplæg om nødvendigheden af at sikre en så kort sagsbehandlingstid som muligt i både første og anden instans af hensyn til asylansøgerne og i lyset af blandt andet ændrede forhold i ansøgernes hjemlande. Endelig blev vigtigheden af både nationale og internationale praksisdatabaser for at sikre ensartet praksis omtalt. Efter oplæggene var der mulighed for at dele erfaringer mellem medlemsstaterne og stille spørgsmål til oplægsholderne.

2.5 Inter-Governmental Consultations (IGC)

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 17 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

Den 27. august 2020 afholdt Udlændingestyrelsen et onlineoplæg i samarbejde med IGC vedrørende statsløse palæstinensere. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat. Udlændingestyrelsen præsenterede hovedkonklusionerne fra deres seneste rapport ”Palestinian Refugees. Access to registration and UNRWA services, documents, and entry to Jordan” fra juni 2020, som er udarbejdet på baggrund af en fact-finding mission til Jordan i foråret 2020. For en nærmere beskrivelse af rapportens indhold henvises til afsnit 8.2. Under det samme møde holdt UNRWA et oplæg om blandt andet UNRWA-registrering, og afslutningsvis var der mulighed for at stille spørgsmål og dele erfaringer.

2.6 UNHCR's eksekutivkomité (ExCom)

ExCom er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR’s arbejde. De anbefalinger, som ExCom når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes ExCom-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR’s virksomhed.

I perioden fra den 5. - 9. oktober 2020 afholdt ExCom sin 71. samling i Genève. Flygtningenævnet var ikke repræsenteret ved denne samling

2.7 General Directors' Immigration Services Conference (GDISC)

General Directors' Immigration Services Conference (GDISC) er et internationalt netværk, som blev grundlagt i 2004 med det formål at facilitere et samarbejde mellem de europæiske asyl- og immigrationsmyndigheder. Samarbejdet omfatter blandt andet erfaringsudveksling, udvikling af "best practices", afholdelse af uformelle møder, workshops m.v. og opbygning af et netværk af specialister inden for asyl - og immigrationsområdet. Deltagerstaterne udgøres af de 27 EU-medlemslande, Storbritannien, Island, Republikken Nordmakedonien, Tyrkiet, Bosnien-Hercegovina, Norge og Schweiz.

Den 3. december 2020 afholdt GDISC på foranledning af Finland en online-videokonference om sager om genoptagelse af asylsager med særligt fokus på sur place-motiver. Flygtningenævnet var repræsenteret ved Flygtningenævnets sekretariat. Konferencen blev afholdt i lyset af et stadigt stigende antal genoptagelsessager i flere af de deltagende lande. Under mødet holdt den finske, den britiske og den nederlandske delegation oplæg om, hvordan disse lande håndterer genoptagelsessager, herunder om indledende screenings- og fast track-procedurer. Herefter var der mulighed for at dele erfaringer og stille spørgsmål til oplægsholderne.

2.8 UNHCR-seminar om troværdighedsvurderinger og barnets tarv

Den 20. november 2020 afholdt UNHCR, Stockholm, et online-seminar for medlemmer af domstole og flygtningenævn i Nordeuropa om troværdighedsvurderingen i asylsager og hensynet til barnets bedste i asylsagsbehandlingen. Flygtningenævnet var repræsenteret ved flere medlemmer og ved sekretariatschefen.

På seminaret holdt sekretariatets souschef et oplæg om Flygtningenævnets særlige procedure ved behandlingen af sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere. Derudover var der oplæg om troværdighedsvurderingen i asylsager, bl.a. med fokus på bevisvurderingen og på sager om konversion fra islam til kristendommen.

2.9 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets sekretariat

Flygtningenævnets sekretariat har ikke haft besøg fra udlandet i 2020.

Kapitel 3

Dublinsager

3.1 Grundlaget for behandlingen af Dublinsager

3.1.1 Udlændingeloven og Dublinforordningen

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgeren skal overføres til et andet land i medfør af reglerne i Dublinforordningen.

Dublinforordningen hviler på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Forordningen har til formål hurtigst muligt at identificere, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og at forebygge misbrug af asylproceduren ved indgivelse af flere ansøgninger. Endvidere tjener forordningen til at forebygge de såkaldte orbit-situationer, hvor en asylansøger sendes i kredsløb mellem en række lande, der alle nægter at lade den pågældende indrejse, samt i værste fald refoulement.

Medlemsstaterne omfatter EU-landene samt Island, Norge, Schweiz og Liechtenstein. Storbritannien forblev under EU's samlede regelsæt under udtrædelsesaftalens overgangsperiode, der udløb den 31. december 2020.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 604/2013 af 26. juni 2013 (Dublin III-forordningen) er en del af den samlede asylpakke, som er omfattet af Danmarks retsforbehold bestående af kvalifikationsdirektivet, Eurodacforordningen, modtagedirektivet og proceduredirektivet. Ligesom tidligere har Danmark tiltrådt den gældende Dublinforordning med ændringer ved en mellemstatslig parallelaftale.

Dublinforordningen fastlægger kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning om international beskyttelse, der indgives af en udlænding eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Den finder ikke anvendelse på asylansøgninger indgivet af udlændinge, der allerede har fået asyl i en anden medlemsstat.

Om sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, i hvilket Dublinforordningen finder anvendelse, og som følge heraf får afvist en realitetsbehand-

ling af deres ansøgninger om asyl i Danmark i henhold til udlændingelovens § 29 b, henvises til afsnit 5.3.

Om sager, hvor udlændingen nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til en anden medlemsstat, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, henvises til afsnit 5.2 om første asylland.

En ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 realitetsbehandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning eller overførsel i henhold til udlændingelovens § 48 a, stk. 1, jf. § 29 a, jf. Dublinforordningen.

Viser det sig under sagsbehandlingen, at Danmark i henhold til forordningen er ansvarlig for asylsagsbehandlingen, og at der derfor ikke er grundlag for at anmode en anden medlemsstat om at overtage eller tilbagetage asylansøgeren, beslutter den ansvarlige myndighed, at sagen skal overgå til en realitetsbehandling i Danmark.

Om asylansøgninger, som enten realitetsbehandles efter normalproceduren, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, eller efter proceduren for sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt afgjort som åbenbart grundløse, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 53 b, henvises til kapitlerne 4 og 11.

3.1.2 Ansvarsfastlæggelsen

Som anført hviler Dublinforordningen på et princip om, at én medlemsstat er ansvarlig for realitetsbehandlingen af en indgivet asylansøgning. Det følger således af forordningens artikel 3, stk. 1, at enhver ansøgning om asyl skal behandles af medlemsstaterne, og at en ansøgning kun behandles af den ansvarlige medlemsstat.

Kriterierne for fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat er opstillet i forordningens artikler 8-15. Kriterierne, herunder om der er tale om en uledsaget mindreårig, om ansøgeren har familiemæssig tilknytning til en medlemsstat, samt hvordan og hvor den pågældende er indrejst på medlemsstaternes område, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i forordningens kapitel III, jf. artikel 7, stk. 1. Dette betyder, at såfremt ansøgeren opfylder flere af kriterierne i artiklerne 8-15 i forhold til forskellige medlemsstater, vil ansvaret påhvile den stat, hvor ansøgeren opfylder det højst prioriterede kriterium. De højst prioriterede kriterier knytter sig til uledsagede mindreårige og til en eventuel familiemæssig tilknytning.

Det følger af forordningens artikel 3, stk. 2, at såfremt der ikke kan udpeges en ansvarlig medlemsstat på baggrund af forordningens kriterier, vil den medlemsstat, hvor ansøgning om asyl er indgivet første gang, være ansvarlig.

Som supplement til kriterierne i forordningens artikler 8-15 følger det af forordningens artikel 16, stk. 1, at en medlemsstat bør lade en ansøger blive sammen med et barn, en søskende eller en forælder, såfremt der består et afhængighedsforhold mellem disse, og forudsat, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet.

Uanset hvilken medlemsstat, der ifølge forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, har en medlemsstat, der modtager en asylansøgning, til enhver tid ret til at realitetsbehandle denne asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 (suverænitetsklausulen). I så fald er denne medlemsstat ansvarlig.

Ligeledes kan enhver medlemsstat efter anmodning fra en anden medlemsstat af humanitære grunde beslutte at behandle en asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 2 (den humanitære klausul), forudsat at de berørte personer har afgivet samtykke hertil. De humanitære grunde kan navnlig være familiemæssige eller kulturelle hensyn. I så fald bliver denne medlemsstat ansvarlig.

I Flygtningenævnets behandling af sager om overførsel af udlændinge til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen foretages der afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag en samlet og konkret vurdering af den pågældendes personlige, sundhedsmæssige og familiemæssige forhold sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om de vilkår og modtageforhold, som den pågældende må antages at blive mødt med i modtagerlandet.

3.2 Praksis vedrørende Dublinforordningen ved internationale organer

3.2.1 EU-Domstolen

EU-Domstolen, der blev oprettet i 1952, er beliggende i Luxembourg. Den skal sikre, at EU-retten overholdes, fortolkes og anvendes på samme måde i hele EU, uanset hvilken medlemsstat en tvist udspringer fra. EU-Domstolens rolle er at sikre en ensartet fortolkning af EU-reglerne, og den kan afgøre sager, hvor medlemsstaterne, EU-institutionerne, virksomheder og enkeltpersoner er parter.

Domstolen består af 27 uafhængige dommere, én fra hver medlemsstat. Dommerne bliver udnævnt af medlemsstaternes regeringer for seks år ad gangen. Foruden 27 dommere består EU-Domstolen også af 11 generaladvokater, som har til opgave at udar-

bejde et upartisk og uafhængigt forslag til afgørelse af sagen. Domstolen er dog ikke forpligtet til at følge forslaget.

I sager, der vedrører EU-retten, herunder Dublinforordningen, kan de nationale domstole efter artikel 267 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde forelægge EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvis der foreligger tvivl om fortolkningen eller gyldigheden af EU-retten. Hvis der ikke er en appelmulighed for den nationale rets afgørelse, har den pågældende nationale ret pligt til at forelægge spørgsmål for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse, såfremt der er tvivl om fortolkningen af EU-retten.

Et præjudicielt spørgsmål indgår som et led i sagens behandling for den nationale ret, og EU-Domstolens besvarelse indgår herefter i grundlaget for den nationale domstols afgørelse i sagen. EU-Domstolen træffer således ikke afgørelse i den konkrete sag, men hjælper blot den nationale domstol med at fortolke EU-reglerne, herunder Dublinforordningen.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) afsnit V, hvilket angår det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område, herunder eksempelvis kvalifikationsdirektivet. Danmark har imidlertid indgået en parallelaftale med EU om deltagelse i Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Ved sin tiltræden til Dublinforordningen er Danmark også bundet af EU-Domstolens praksis herom.

EU-Domstolen har fået forelagt en række præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Dublinforordningen. Der kan herved blandt andet henvises til de på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk nævnte domme.

I den forbindelse skal nævnes dommen i de forenede sager N.S. mod Secretary State for the Home Department og M.E. m.fl. mod Refugee Applications Commissioner af 21. december 2011 (C-411/10 og C-493/10). EU-Domstolen slog blandt andet fast, at der gælder en formodning for, at behandlingen af asylansøgere i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder, i Genevekonventionen og i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) (præmis 80), at denne formodning, som ligger til grund for blandt andet Dublin-reglerne, om at asylansøgere behandles på en måde, som er i overensstemmelse med menneskerettighederne, ikke er uafkræftelig (præmis 104), at EU-retten er til hinder for, at

der anvendes en uafkræftelig formodning for, at den medlemsstat, som i henhold til den dagældende Dublin II-forordnings artikel 3, stk. 1, er den ansvarlige stat, overholder de grundlæggende EU-rettigheder (præmis 105), og at Chartrets artikel 4 skal fortolkes således, at det påhviler medlemsstaterne, herunder de nationale retter, ikke at overføre en asylansøger til "den ansvarlige medlemsstat" ifølge Dublinforordningen, når de ikke kan være uvidende om, at de systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere i denne medlemsstat giver alvorlig grund til at antage, at ansøgeren vil blive udsat for en reel risiko for at blive undergivet umenneskelig eller nedværdigende behandling i artikel 4's forstand (præmis 106).

Endvidere følger det af den nugældende Dublin III-forordnings artikel 3, stk. 2, 2. pkt., i overensstemmelse med dommens præmis 107, at såfremt det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's Charter, skal den medlemsstat, der træffer afgørelse, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Endvidere kan henvises til EU-Domstolens domme af 7. juni 2016 i sagerne Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie og George Karim mod Migrationsverket (C-63/15 og C-155/15). Sagerne vedrørte asylansøgeres mulighed for under en klagesag efter Dublinforordningen at påberåbe sig, at de nationale myndigheder ikke anvender forordningens kriterier korrekt. EU-Domstolen bemærker i dommene, at der i Dublin III-forordningen er tilføjet en række retssikkerhedsmæssige garantier for asylansøgere, og at artikel 27, stk. 1, når bestemmelsen sammenholdes med præamblens punkt 19, skal fortolkes således, at en asylansøger kan påberåbe sig en ukorrekt anvendelse af kriterierne for fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter forordningen. EU-Domstolen fastslår således i de pågældende domme, at den omstændighed, at en stat har accepteret at modtage en asylansøger, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at overdrage ansvaret for asylsagsbehandlingen til den pågældende stat, såfremt modtagerstaten ikke er ansvarlig efter en objektiv anvendelse af kriterierne.

EU-Domstolen har endvidere den 13. november 2018 truffet præjudiciel afgørelse i de forenede sager X og X mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-47/17 og C-48/17), der blandt andet omhandlede udløbet af fristen på to uger, som den anmodede medlemsstat råder over med henblik på at besvare en anmodning om fornyet behandling efter Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt. EU-Domstolen udtalte blandt andet, at bestemmelsen sigter mod at tilskynde den anmodede medlems-

stat til at samarbejde loyalt med den anmodende medlemsstat ved inden for den i bestemmelsen fastsatte frist at foretage en fornyet behandling af sidstnævntes anmodning med henblik på en overtagelse eller tilbagetagelse af den berørte person. Bestemmelsen har imidlertid ikke til formål at indføre en retlig pligt til at besvare en sådan anmodning om fornyet behandling, hvis manglende opfyldelse indebærer, at ansvaret for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse overføres til den anmodede medlemsstat (præmis 77). Gennemførelsesforordningens artikel 5, stk. 2, 3. pkt., skal derfor fortolkes således, at udløbet af svarfristen på to uger endeligt afslutter den yderligere procedure for fornyet behandling, uanset om den anmodede medlemsstat inden for denne frist har besvaret den anmodende medlemsstats anmodning om fornyet behandling eller ej, således at den anmodende medlemsstat fra og med udløbet af fristen skal anses for at være ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse (præmis 86). Medmindre den anmodende medlemsstat fortsat råder over den tid, der er nødvendig for inden for de ufravigelige frister, der er fastsat med henblik herpå i Dublin III-forordningens artikel 21, stk. 1, og artikel 23, stk. 2, at indgive en ny anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse, skal den derfor anses for ansvarlig for behandlingen af den pågældende ansøgning om international beskyttelse (præmis 87).

3.2.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Til forskel fra EU-Domstolen afgør Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol individuelle klager over menneskerettighedskrænkelser begået af signaturstaterne til EMRK. For en nærmere beskrivelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol henvises til afsnit 12.1.1.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en række sager taget stilling til, hvorvidt overførsel af en tredjelandsstatsborger eller statsløs til det land, som efter Dublinforordningen er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse, er i strid med EMRK's artikel 3. Der henvises i den forbindelse til de domme, som er nævnt i Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og EMRK. Notatet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

3.2.2.1 Tarakhel-dommen – overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien

Storkammeret i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 4. november 2014 dom i sagen Tarakhel mod Schweiz (appl. no. 29217/12) vedrørende dublinoverførsel til Italien af en afghansk familie bestående af et ægtepar og deres seks mindreårige børn. Domstolen fandt blandt andet, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i EMRK at udsende klagerne til Italien, hvis ikke de schweiziske myndigheder forinden havde fået individuelle garantier fra de italienske myndigheder om, at klagerne ville

blive taget hånd om på en måde, som var tilpasset børnenes alder, og at familien ville blive holdt samlet. Der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 36, for en nærmere gennemgang af dommen. I juni 2015 fremsendte de italienske myndigheder et såkaldt circular letter til alle medlemsstaterne, hvori myndighederne beskrev de SPRAR-centre, som er reserveret til familier med mindreårige børn, samt henviste til, at de påkrævede garantier dermed måtte betragtes som opfyldte. Flygtningenævnet har siden juni 2015 truffet afgørelse om overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien på baggrund af den udstedte garanti. De italienske myndigheder har senest i juli 2018 genbekræftet garantien. Domstolen har i en række domme på ny taget stilling til dublinoverførsel til Italien. Der henvises herved til Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 37ff. Senest har domstolen i sagen H. og andre mod Schweiz (appl. no. 67981/16) ved beslutning af 15. maj 2018 anset en klage over overførsel af en familie med to mindreårige børn til Italien som inadmissible.

De italienske myndigheder udstedte den 24. september 2018 det såkaldte Salvini-dekret, dekret nr. 113/2018, der umiddelbart indebar en indskrænkning i adgangen til SPRAR-centrene for særligt sårbare asylansøgere. Nævnet besluttede på den baggrund den 21. november 2018 at hjemvise nævnets fire verserende sager vedrørende dublinoverførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Styrelsen blev samtidig anmodet om at undersøge, om dekretet var trådt i kraft, om det bliver efterlevet af de italienske myndigheder, og herunder om dekretet indebærer, at de italienske myndigheder ikke længere administrerer i overensstemmelse med den tidligere udstedte garanti og indkvarterer særligt sårbare asylansøgere, der overføres til Italien fra andre medlemsstater, på en måde, der tager hånd om de pågældendes særlige sårbarhed. Beslutningen omfattede ikke sager vedrørende asylansøgere, der ikke var særligt sårbare – f.eks. enlige, raske, unge mænd.

På den baggrund iværksatte Udlændingestyrelsen den 4. december 2018 en høring af de italienske myndigheder via det danske Udenrigsministerium.

De italienske myndigheder fremsendte den 8. januar 2019 et circular letter til Udlændingestyrelsen, hvoraf det blandt andet fremgår, at alle asylansøgere, der returneres til Italien som følge af Dublinforordningen, vil blive indkvarteret på andre centre, som henvist til i dekret nr. 142/2015. Det fremgår endvidere, at ”In consideration of the efforts made by the Italian Government in order to strongly reduce the migration flows, these centers are adequate to host all possible beneficiaries, so as to guarantee the protection of the fundamental rights, particularly the family unity and the protection of minors”.

Efter på ny at have truffet afgørelse om overførsel til Italien fremsendte Udlændingestyrelsen i april 2019 de fire hjemviste sager til Flygtningenævnet. Sagerne, der alle vedrørte overførsel af særligt sårbare asylansøgere til Italien, blev behandlet på et skriftligt nævnsmøde. Nævnet fandt, at de generelle forhold i Italien for dublin-returnees ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre særligt sårbare asylansøgere til Italien, hvorefter nævnet i de fire konkrete sager fandt, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om konkrete omstændigheder i sagerne, der kunne indebære, at klagerne ikke skulle overføres til Italien, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1.

Som eksempel på en af de fire afgørelser henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 100ff.

3.2.3 Sager indbragt for FN's komitéer

Der verserede pr. 31. december 2020 én sag, hvori der var klaget over en Dublinafgørelse truffet af Flygtningenævnet, ved FN's Menneskerettighedskomité. Sagen vedrørte overførsel af en kvindelig syrisk statsborger og hendes tre medfølgende børn til Bulgarien. Der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 64, for en gennemgang af sagen, hvori status er uændret.

Der er i 2020 ikke indbragt klager ved FN's komitéer over Dublinafgørelser truffet af Flygtningenævnet.

For en nærmere beskrivelse af FN's komitéer henvises til afsnit 12.2.

3.3 Sagens behandling

3.3.1 Sagsforløb

Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (Dublinforordningen) behandles som udgangspunkt på skriftligt grundlag af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen, jf. herved udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., jf. § 56, stk. 3, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 2.

Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, jf. herved udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., og Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

I 2020 behandlede Flygtningenævnet 11 sager på skriftligt nævnsmøde. For eksempler på sager, der er behandlet på skriftligt grundlag henvises til afsnit 3.3.2 nedenfor.

Såfremt en udlænding klager over Udlændingestyrelsens afgørelse efter Dublinforordningen, ydes den pågældende retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes i henhold til bestemmelsen i Dublinforordningens artikel 27, stk. 5. Retshjælpen er gratis for udlændingen.

Udlændingen kan til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat, i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler herom. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil. Der beskikkes således ikke en advokat for udlændingen i sager, der behandles på formandskompetencen. I klagesager, der henvises til behandling på et nævnsmøde, finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 55, stk. 5.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter Dublinforordningen skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat er blevet meddelt den pågældende udlænding. Indgives klagen senere end dette tidspunkt, afvises klagen, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt. Påklage af en afgørelse til Flygtningenævnet har automatisk opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. I praksis indgives klagen typisk i umiddelbar forlængelse af, at Udlændingestyrelsens afgørelse forkyndes.

Nævnet behandler imidlertid kun en indgivet klage, såfremt de danske myndigheder er bekendt med klagerens opholdssted. Såfremt klageren bliver registreret udeblevet fra det asylcenter, som den pågældende er tilknyttet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Hjemrejsestyrelsen og forespørger, om styrelsen er bekendt med den pågældendes opholdssted. Såfremt styrelsen oplyser at være bekendt med klagerens opholdssted, behandler Flygtningenævnet sagen. Såfremt styrelsen ikke kender klagerens opholdssted, anses klageren som forsvundet, og hans eller hendes klage anses for frafaldet. Flygtningenævnet behandler herefter ikke sagen, og klageren har som udgangspunkt ikke længere lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 29 a, stk. 1, jf. § 30, stk. 1.

Såfremt klageren genopdukker og tilkendegiver over for myndighederne, at han eller hun ønsker at fastholde sin klage, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Flygtningenævnet anser klageren for genopdukket, når klageren er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringssystem.

Det følger af Flygtningenævnets forretningsordens § 46, stk. 1, 2. pkt., at sager, der behandles på formandskompetencen, så vidt muligt søges afgjort inden ti hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen meddeler som udgangspunkt klagerens partsrepræsentant en frist på to uger fra modtagelsen af sagens akter til at indgive indlæg i sagen. Fristen meddeles typisk i forbindelse med, at afgørelsen bliver forkyndt og påklaget. Er indlægget ikke inden for denne frist indgivet til Udlændingestyrelsen, videresendes sagens akter til Flygtningenævnet, som herefter træffer afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som anført i afsnittene 1.3 og 11.11 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 11.11.2.

Flygtningenævnet har i 2020 truffet afgørelse vedrørende 115 personer.

Nævnet har i 2020 omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 14 sager, mens nævnet i 82 sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 1 sag har Flygtningenævnet hjemvist sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Endelig er 2 sager blevet afvist, og 16 sager er afsluttet uden en afgørelse.

I afsnit 14.11 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende Dublinsager.

3.3.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en Dublinsag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virkning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved

den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 14, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet som følge af væsentlige nye oplysninger har besluttet at genoptage sagen og behandle den på skriftligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **januar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Slovakiet** af et ægtepar fra [land] samt deres tre børn. Nævnet behandlede oprindeligt sagen på et skriftligt nævnsmøde i foråret 2019. Dansk Flygtningehjælp og den beskikkede advokat henviste til brug for nævnets behandling af sagen til, at klagerne ved en overførsel til Slovakiet risikerede ikke at få foretaget en egentlig realitetsbehandling af deres asylansøgning, og at særligt klagernes ældste søn som følge af en kidnapning var særligt sårbar, idet han led af angst og var præget af de traumatiserende oplevelser. Der blev endvidere henvist til, at den mandlige klager var særligt sårbar, og til baggrundsoplysninger om frihedsberøvelse af asylansøgere, herunder familier, i Slovakiet samt manglende adgang til lægehjælp. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Slovakiet blandt andet med henvisning til, at der med udgangspunkt i de dagældende baggrundsoplysninger ikke var væsentlige grunde til at tro, at der var sådanne generelle mangler i asylproceduren eller i modtageforholdene i Slovakiet, at en overførsel af klageren ville medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og at der heller ikke var grund til at tro, at klagerne ikke ville modtage den nødvendige støtte og sundhedsbehandling i Slovakiet. Nævnet fandt videre, at der ikke forelå sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen burde behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at nævnet skulle genoptage sagen på et nyt nævnsmøde, blandt andet henvist til, at den mandlige klagers psykiske helbred var forværret siden nævnets første afgørelse, og at han havde været tvangsindlagt på psykiatrisk afdeling ad flere omgange, herunder på grund af risiko for selvmord. Dansk Flygtningehjælp gjorde i den forbindelse gældende, at den mandlige ansøger var særligt sårbar, og at en overførsel ville indebære en reel og påvist risiko for en betydelig og uoprettelig forværring af hans sundhedstilstand. I [efteråret] 2019 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt skriftligt nævnsmøde. Klagernes

advokat henviste i forbindelse med nævnets behandling af den genoptagede sag blandt andet til, at klagerne udgjorde en særdeles sårbar familie med tre yngre børn, at den mandlige klagers psykiske helbredstilstand var forværret siden nævnets tidligere afgørelse, og at han havde været indlagt på psykiatrisk afdeling flere gange, og at den mandlige klager af sundhedsfagligt personale vurderedes til at være i en kronisk forhøjet risiko for selvmord. Herudover henviste advokaten til, at den kvindelige ansøger havde haft flere angstanfald, samt at børnene havde udviklingsvanskeligheder. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klagerne var i besiddelse af et gyldigt visum til Slovakiet, da de indgav ansøgning om asyl i Danmark. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Slovakiet er forpligtet til at modtage klagerne, jf. forordningens artikel 12, stk. 2, og at Slovakiet dermed er ansvarlig for at behandle klagernes ansøgning om international beskyttelse. Slovakiet accepterede [i foråret] 2018 at modtage klagerne i medfør af pågældende bestemmelser. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at Slovakiet har tiltrådt flygtningekonventionen og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til udmøntning af det fælles europæiske asylsystem. Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Slovakiet ikke er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klagerne til Slovakiet, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. For så vidt angår de generelle forhold i asylsystemet i Slovakiet finder Flygtningenævnet med udgangspunkt i de foreliggende baggrundsoplysninger, at der ikke er væsentlige grunde til at tro, at der er sådanne generelle mangler i asylproceduren eller modtageforholdene i Slovakiet, at overførsel til Slovakiet vil medføre en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den omstændighed, at der ikke er nyere baggrundsoplysninger vedrørende forholdene for asylansøgere i Slovakiet, findes ikke at kunne føre til, at Slovakiet må anses for ikke at overholde sine internationale forpligtelser. De generelle modtageforhold for asylansøgere i Slovakiet er efter Flygtningenævnets opfattelse således ikke aktuelt af en sådan karakter, at de kan sidestilles med forholdene i Grækenland på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 21. januar 2011 i sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland. Siden Flygtningenævnets afgørelse [fra foråret] 2019 er den mandlige klagers situation forværret, ligesom der er indgivet flere bekymringsunderretninger vedrørende klagernes børn, hvis tilstand må betegnes som særdeles bekymrende. **Flygtningenævnets flertal** finder, at det på baggrund af de lægelige akter og udtalelser i sagen kan lægges til grund, at den mandlige klager er ganske særligt sårbar som følge af navnlig psykiske vanskeligheder, og at han i lange perioder har været beskrevet som alvorligt selvmordstruet. Han har været tvangsindlagt i en kort periode i […] 2019. Selvom han udviser tegn på bedring, fremgår det af sagen, at hans tilstand ikke er stationær, og at han ikke kan fungere normalt i dagligdagen. Klagernes børn beskrives i akterne som særligt sårbare, og familien får fast støtte hver dag. Det ældste barn modtager psykologhjælp,

og hans psykolog har [i vinteren 2019/2020] indgivet underretning til kommunen på grund af alvorlig bekymring for barnet og hans søskende. Flygtningenævnets flertal finder efter en samlet og konkret vurdering, at klagerne og deres børn er ganske særligt sårbare. Henset til, at familien er ganske særligt sårbar og henset til, at der ved en overførsel til Slovakiet er en betydelig risiko for, at familien kan blive stillet i en væsentligt vanskeligere situation, finder Flygtningenævnets flertal, at asylansøgningerne undtagelsesvist bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, stk. 1. På den baggrund omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2018, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a." Slov/2020/1

3.3.3 Generelle baggrundsoplysninger og sagsoplysning

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte Dublinsag er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger om modtagerlandet, herunder blandt andet oplysninger om modtageforholdene for asylansøgere.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af baggrundsmateriale om forholdene for asylansøgere i modtagerlandene. Materialet indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i modtagerlandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge, der dublinoverføres.

Om Flygtningenævnets søgning efter baggrundsmateriale til brug for behandlingen af asylsager henvises i øvrigt til afsnit 11.2.3.

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, kan nævnet udsætte sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle modtageforhold i det pågældende modtagerland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende Dublinsag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan tillige opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte Dublinsager.

Om iværksættelse af høringer i asylsager henvises til afsnit 11.2.4.1.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) Dublinsager.

Flygtningenævnet har i 2020 ikke iværksat høringer i forbindelse med behandlingen af Dublinsager. For et eksempel på en tidligere iværksat høring henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 69f.

3.3.4 Flygtningenævnets behandling af Dublinsager i forbindelse med covid-19

For at begrænse smittespredning af coronavirus/covid-19 besluttede regeringen den 13. marts 2020 at berostille overførsler efter Dublinforordningen. Som følge heraf besluttede Flygtningenævnet den 16. marts 2020 ikke at træffe afgørelse i Dublinsager, bortset fra de sager, hvor Udlændingestyrelsens afgørelse skulle omgøres, og de sager, hvor klageren var frihedsberøvet. Nævnet begyndte i medio juni 2020 at træffe afgørelse i Dublinsager igen.

Flygtningenævnet har efterfølgende i en række sager inddraget oplysninger om covid-19 relaterede forhold i vurderingen af Dublinsager.

Som eksempel på sager, hvor det er gjort gældende, at klageren ikke kan overføres efter Dublinforordningen som følge af covid-19 relaterede forhold, og som blev behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Belgien** af en mandlig statsborger fra Senegal. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren, der havde fået afslag på asyl i Belgien, ikke følte sig tryg under opholdet i Belgien. Han blev således ikke indkvarteret på et asylcenter i Belgien, da han i 2019 blev overført fra Danmark til Belgien. Indtil sin anden udrejse af Belgien boede han i stedet på gaden, hvor han flere gange blev udsat for voldelige overfald. Dansk Flygtningehjælp henviste videre til baggrundsoplysninger om de generelle forhold i Belgien, herunder AIDAs rapport, Country Report, Belgium 2019, hvoraf det fremgår,

at mange asylansøgere bor på gaden i Belgien grundet manglen på indkvarteringspladser, og at asylansøgere kan nægtes adgang til indkvartering, indtil der er taget stilling til, hvorvidt ansøgningen bør afvises. Dansk Flygtningehjælp henviste endvidere til, at de belgiske udlændingemyndigheder havde standset for adgangen for nyankomne asylansøgere på ankomstcentrene, og at asylproceduren midlertidigt var suspenderet som følge af covid-19. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Belgien og herefter er udrejst af Belgien, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Belgien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Belgien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Belgien [i vinteren 2019/2020] har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Det forhold, at klageren ved en tilbagevenden til Belgien frygter ikke at have adgang til indkvartering, blandt andet fordi han har fået afslag på asyl i Belgien, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at Belgien har accepteret anmodningen efter Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, litra b, hvorfor det må antages, at klagerens asylansøgning stadig er under behandling, og at denne asylproceduren vil kunne genoptages ved en tilbagevenden til Belgien. Nævnet lægger videre vægt på, at det af AIDAs rapport, Country Report: Belgium 2019 Update, fra april 2020, fremgår følgende: "The Aliens Act provides that "registration" and "lodging" are two different steps in the asylum procedure. The Reception Act, however, now clearly provides that an asylum seeker has the right to shelter from the moment he or she makes the asylum application, and not only from the moment where the asylum application is registered, in line with the recast Reception Conditions Directive." Det fremgår dog endvidere af rapporten, at Dublinoverførte ofte bliver betragtet som "subsequent applicants", hvorfor de først opnår adgang til indkvartering efter asylsagen er genoptaget. Den relevante myndighed (CGRS) er forpligtet til at genoptage sagen, og beslutningen herom burde blive truffet inden for ti arbejdsdage. Det fremgår videre af side 66 f., at der i 2019 i praksis blev observeret væsentlige forsinkelser (fra flere måneder til mere end et år) i den generelle genoptagelsesprocedure. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at Belgien, der har tiltrådt EU's Charter om Grundlæggende Rettigheder og flygtningekonventionen, har accepteret at modtage klageren og på den baggrund må antages at leve op til sine menneskeretlige forpligtelser i forbindelse med behandlingen af asylsagen. Endvidere bemærkes det, at de til tider meget lange sagsbehandlingstider observeret i forbindelse med efterfølgende ansøgninger (subsequent applications) er af generel karakter og ikke specifikt vedrører Dublinoverførte asylansøgere, hvor myndighederne per definition er forpligtet til at genoptage sagen. Det forhold, at Belgien som led i den indledende håndtering af covid-19 lukkede ned for modtagelse af Dublinoverførsler samt for indkvartering af nyankomne asylansøgere, kan heller ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærker herved, at Bel-

gien, når den konkrete overførsel i nærværende sag er aftalt mellem de relevante myndigheder, må antages at leve op til sine internationale forpligtelser, og at de belgiske myndigheder således vil tillade sagen genoptaget som beskrevet i afsnittet ovenfor, i hvilken forbindelse klageren vil opnå adgang til indkvartering. Flygtningenævnet bemærker endelig, at klageren, såfremt han frygter at blive udsat for voldelige overfald i Belgien, må henvises til at rette henvendelse til det belgiske politi, der må antages at have den fornødne vilje og evne til at yde klageren beskyttelse. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Belgien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Belgien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Flygtningenævnet finder således ikke grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Belg/2020/1

3.4 Eksempler fra nævnets praksis

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingen kunne overføres til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen.

3.4.1 Familiemæssig tilknytning

Hvis ansøgeren har et familiemedlem, der har fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse i en anden medlemsstat, er denne anden medlemsstat på de angivne betingelser ansvarlig for behandlingen af ansøgerens asylansøgning, jf. Dublinforordningens artikel 9. Tilsvarende er en medlemsstat ansvarlig for behandlingen af en ansøgers asylsansøgning, såfremt ansøgeren har et familiemedlem, der har en verserende asylsag i den pågældende medlemsstat, jf. Dublinforordningens artikel 10. Efter Flygtningenævnets praksis finder artikel 9 ikke anvendelse, hvis det omhandlede familiemedlem bosiddende i Danmark er dansk statsborger eller EU-statsborger, uanset om den pågældende oprindelig måtte have fået opholdstilladelse i form af international beskyttelse, idet det aktuelle opholdsgrundlag i Danmark i givet fald ikke er international beskyttelse som forudsat i bestemmelsen, samt henset til at den pågældende som EU-statsborger i medfør af EU-reglerne vil kunne rejse til og opholde sig på en anden medlemsstats område, herunder den medlemsstat, som ansøgeren måtte blive overført til.

Såfremt ansøgeren har familiemæssig tilknytning til Danmark, der ikke falder inden for anvendelsesområdet af artikel 9 og 10, kan blandt andet hensynet til familiens enhed og barnets tarv føre til, at Flygtningenævnet alligevel skal foretage en vurdering af den familiemæssige tilknytning til Danmark.

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, og hvor nævnet tog stilling til familiemæssig tilknytning til Danmark, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Sverige** af en kvindelig statsborger fra [land]. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerens barn, der kort efter fødslen i Danmark var blevet anbragt uden for hjemmet uden samtykke fra klageren, og som havde opnået opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke ville have mulighed for at genopstarte samværet med sin mor, hvis hun blev overført til Sverige, idet klageren der var i risiko for at blive udsendt til Iran. Dansk Flygtningehjælp bemærkede videre, at Udlændingestyrelsens afgørelse ikke indeholdt en vurdering af barnets tarv på længere sigt, herunder i forhold til at have muligheden for at kende sin mor og opnå samvær med hende, såfremt hendes situation blev bedre, og dette blev vurderet forsvarligt af myndighederne. Klageren var aktuelt meget psykisk presset, fordi hun var bange for at blive permanent adskilt fra sit barn, og hun havde ingen sygdomserkendelse på daværende tidspunkt. Dansk Flygtningehjælp bemærkede i den forbindelse, at dette dog kunne ændre sig i fremtiden. Dansk Flygtningehjælp bemærkede endelig, at klageren ikke havde fået frataget forældremyndigheden over sin søn. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”Det fremgår af Dublinforordningens præambel punkt 13, at medlemsstaterne i overensstemmelse med FN’s konvention om barnets rettigheder og med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder først og fremmest bør tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af forordningen. Der bør herved blandt andet tages behørigt hensyn til barnets trivsel og sociale udvikling. Det fremgår i øvrigt af præamblens punkt 14, at hensynet til familielivet i overensstemmelse med Menneskerettighedskonventionen og Charteret bør indgå som et primært hensyn i forbindelse med medlemsstaternes anvendelse af forordningen. Det fremgår i øvrigt af præamblens punkt 17, at enhver medlemsstat bør kunne fravige ansvarskriterierne, navnlig af humanitære og menneskelige grunde, for at sammenføre familiemedlemmer og behandle en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til medlemsstaten eller til en anden medlemsstat, selvom behandlingen ikke er medlemsstatens ansvar i henhold til de bindende kriterier, der er fastlagt i forordningen. Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a. Selvom klageren ikke på nuværende tidspunkt har samværsret med sit barn, der er meddelt opholdstilladelse i Danmark, finder Flygtningenævnet, at hensynet til familiens enhed og til klagerens barns tarv på baggrund af de foreliggende oplysninger, herunder midlertidigheden af de socialfaglige foranstaltninger, der er besluttet i samværssagen, er så tungtvejende, at dette efter en samlet vurdering fører til, at der foreligger sådanne særlige hensyn af humanitær karakter, hvorefter klagerens ansøgning om asyl bør behandles i Danmark, jf. Dublinforord-

ningens artikel 17, stk. 1. På den baggrund omgør Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2020." Sver/2020/1

For yderligere eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet tog stilling til familiemæssig tilknytning til Danmark, kan der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 106ff.

3.4.2 Suverænitetsklausulen og den humanitære klausul – Dublinforordningens artikel 17, stk. 1 og 2

Dublinforordningens artikel 17 indeholder forordningens diskretionære klausuler. Det følger af artikel 17, stk. 1, at enhver medlemsstat kan beslutte at behandle en ansøgning, selvom medlemsstaten ikke er forpligtet hertil efter forordningens regler. Endvidere følger det af artikel 17, stk. 2, at en medlemsstat kan anmode en anden medlemsstat om at overtage ansvaret for behandling af asylansøgningen med henblik på at sammenføre familierelationer, af humanitære årsager eller af kulturelle hensyn, uanset at sidstnævnte medlemsstat ikke er ansvarlig for behandling af asylansøgningen efter kriterierne i Dublinforordningens artikler 8-11 og 16.

Som eksempel på afgørelser, hvor sagen er behandlet på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Italien** af en mandlig statsborger fra [land]. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klageren havde en særlig tilknytning til Danmark, idet han selv, hans afdøde ægtefælle og hans to sønner blev meddelt asyl i Danmark i [1990'erne]. Klageren boede derefter i Danmark i 20 år. Familien havde et hus i [dansk by], som klageren solgte, da hans ægtefælle døde. Klageren rejste tilbage til sit hjemland på grund af helbredsmæssige problemer. I sit hjemland fik klageren inddraget sit pas, så han ikke havde mulighed for at vende tilbage til Danmark, hvilket medførte, at hans opholdstilladelse i Danmark bortfaldt. Dansk Flygtningehjælp henviste endvidere til, at klageren, der var en ældre mand, havde sin familie og venner i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse med henvisning til Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a. Flygtningenævnet har herved lagt afgørende vægt på klagerens ekstraordinært stærke tilknytning til Danmark, herunder at han i [1990'erne] fik opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2, at han har boet i Danmark i hvert fald frem til [200x], at hans tidligere ægtefælle er begravet i Danmark, og at hans to herboende sønner er danske statsborgere." Ital/2020/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Slov/2020/1, som gengivet ovenfor i afsnit 3.3.2, samt til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 109ff.

3.4.3 Længerevarende ophold uden for medlemsstaternes område – Dublinforordningens artikel 19, stk. 2

Såfremt en udlænding, efter at have indgivet en ansøgning om asyl i en medlemsstat, har opholdt sig uden for medlemsstaternes område i mere end tre måneder og derefter er genindrejst, følger det af Dublinforordningens artikel 19, stk. 2, at et tidligere etableret ansvar bortfalder.

Som eksempel på afgørelser, der blev behandlet på formandskompetencen, hvor nævnet har taget stilling til varigheden af et ophold uden for medlemsstaternes område, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Spanien** af en mandlig statsborger fra Syrien. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagerens asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at Spaniens ansvar for klagerens asylansøgning var ophørt, idet klageren havde været udrejst af medlemsstaternes område i mere end tre måneder. Klageren havde til Dansk Flygtningehjælp oplyst, at han havde opholdt sig i Algeriet fra efteråret 2019 til foråret 2020. Han havde som dokumentation for sit ophold i Algeriet fremlagt en arbejdskontrakt fra februar 2020 samt to dokumenter vedrørende lægebesøg fra henholdsvis februar 2020 og april 2020. Dansk Flygtningehjælp henviste på den baggrund til, at klageren således havde fremlagt bevis for sit ophold i Algeriet efter udrejsen af Spanien i form af en række dokumenter, der var dateret i begyndelsen af 2020, og at klageren ikke af Udlændingestyrelsen var blevet præsenteret for, at Udlændingestyrelsen betvivlede hans forklaring, og således ikke havde haft mulighed for at uddybe sin forklaring om sit ophold i Algeriet. Dansk Flygtningehjælp henviste endvidere til, at klageren havde forklaret konsistent om sit ophold i Algeriet. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klageren har ansøgt om international beskyttelse i Spanien og herefter er udrejst af Spanien, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Spanien er forpligtet til at modtage klageren, jf. forordningens artikel 18, stk. 1, litra b, og at Spanien dermed er ansvarlig for at behandle klagerens ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Spanien [i sommeren] 2020 har accepteret at modtage klageren i medfør af pågældende bestemmelse. Det forhold, at klageren har oplyst, at han, efter sin ansøgning om asyl i Spanien, udrejste til Algeriet og befandt sig der fra [efteråret] 2019 til [foråret] 2020, kan ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet kan således ikke lægge klagerens forklaring herom til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der ikke foreligger tilstrækkelig dokumentation for,

at klageren skulle have forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder. Flygtningenævnet bemærker, at uanset om de af klageren fremlagte dokumenter skulle være ægte og i øvrigt være udstedt til klageren under hans ophold i Algeriet, udgør det ikke dokumentation for, at klageren skulle have forladt medlemsstaternes område i mere end tre måneder. Det bemærkes i den forbindelse, at det dokument, der er udstedt tidligst, er dateret [i februar] 2020, mens det dokument, der er udstedt senest, er dateret [i april] 2020, hvilket vedrører en periode på lidt over to måneder. At klageren skulle have opholdt sig i Algeriet i perioden [fra februar til april] 2020 medfører således ikke, at Spaniens ansvar for behandlingen af klagerens asylansøgning kan anses for ophørt i medfør af Dublinforordningens artikel 19, stk. 2. Det forhold, at Dansk Flygtningehjælp har anført, at klageren har forklaret konsistent om sit ophold i Algeriet, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det bemærkes, at klageren har oplyst, at han forud for sin indrejse i Spanien har opholdt sig i Algeriet i omtrent fem år og derfor må forventes at have et vist kendskab til landet. […]. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Span/2020/1

Som eksempel på afgørelser, der blev behandlet på mundtligt nævnsmøde, hvor nævnet har taget stilling til varigheden af et ophold uden for medlemsstaternes område, kan der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 111f.

3.4.4 Generelle forhold i modtagerlandet

Det følger af praksis fra EU-Domstolen, at Dublinforordningen ikke indebærer en uafkræftelig formodning for, at den ansvarlige medlemsstat overholder de grundlæggende EU-rettigheder. Endvidere følger det af den nugældende Dublinforordnings artikel 3, stk. 2, 2. pkt., at en medlemsstat ikke kan udpeges som ansvarlig for behandling af en asylansøgning, såfremt der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, se nærmere herom ovenfor i afsnit 3.2.1.

Som eksempel på sager, der blev behandlet på formandskompetencen, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende overførsel til **Frankrig** af en kvindelig statsborger fra Sudan samt hendes medfølgende barn. Dansk Flygtningehjælp havde som begrundelse for, at klagernes asylsag skulle behandles i Danmark, blandt andet henvist til, at klagerne, som var en enlig kvinde og et lille barn, var særligt sårbare, at den kvindelige klager frygtede at blive udsat for overgreb i Frankrig, samt at der forelå en risiko for manglende indkvartering i Frankrig.

Dansk Flygtningehjælp henviste videre til de generelle forhold i Frankrig for asylansøgere og personer i Dublinprocedure, herunder at alene 44 % af registrerede asylansøgere i Frankrig blev indkvarteret i 2018, og at en tysk forvaltningsdomstol i en anden sag havde fundet, at en Dublinoverførsel af en kvindelig asylansøger og hendes barn til Frankrig ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, blandt andet under henvisning til indkvarteringsforholdene i Frankrig. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "I den foreliggende sag har nævnet lagt til grund, at klagerne var i besiddelse af et gyldigt visum til Frankrig, da den kvindelige klager indgav ansøgning om asyl i Danmark på vegne af sig selv og sin søn. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at Frankrig er forpligtet til at modtage klagerne, jf. forordningens artikel 12, stk. 2, og at Frankrig dermed er ansvarlig for at behandle klagernes ansøgning om international beskyttelse. Det bemærkes herved, at Frankrig [i efteråret] 2019 har accepteret at modtage klagerne i medfør af pågældende bestemmelse. Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Frankrig ikke er af en sådan karakter, at Danmark generelt er afskåret fra at overføre asylansøgere til Frankrig, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led. Flygtningenævnet bemærker i relation hertil, at det efter baggrundsoplysningerne, herunder AIDA, Country Report: France 2018 Update af 20. marts 2019, må lægges til grund, at Dublin-returnees bliver behandlet og modtager samme indkvarteringsforhold som asylansøgere. Flygtningenævnet bemærker videre, at Frankrig har tiltrådt flygtningekonventionen, EU's charter om grundlæggende rettigheder, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's børnekonvention. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grundlag for at antage, at Frankrig ikke skulle leve op til sine forpligtelser efter disse retsregler, herunder barnets tarv. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger er der således ikke grund til alvorlig frygt for, at der foreligger systemmæssige mangler ved asylproceduren og modtageforholdene for asylansøgere i Frankrig, som indebærer en umenneskelig eller nedværdigende behandling, som omhandlet i artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, af asylansøgere, som overføres til Frankrig, jf. EU-Domstolens dom af 21. december 2011, NS m.fl. (C-411/10 og C-493/10), særligt præmis 86. Flygtningenævnet har herved taget i betragtning, at der ifølge baggrundsoplysningerne er stor mangel på indkvarteringsmuligheder for asylansøgere, herunder Dublin-returnees, jf. blandt andet AIDA, Country Report: France 2018 Update af 20. marts 2019, s. 49f og 79f og update af 30. april 2019, men nævnet finder, at dette ikke kan føre til en ændret vurdering af de generelle forhold. Nævnet bemærker endvidere, at det af selvsamme baggrundsmateriale fremgår, at mange indkvarteringssteder i Frankrig er indrettet med henblik på at modtage blandt andet familier, samt at de franske myndigheder i videst muligt omfang bestræber sig på at skaffe indkvartering til alle asylansøgere, ligesom det fremgår, at også midlertidige indkvarteringssteder tages i brug i ikke midlertidigt omfang. For så vidt angår den kvindelige klagers individuelle forhold, finder nævnet, at der ikke foreligger oplysninger, der giver anledning til at antage, at hun ikke

er i stand til at følge de franske procedurer for både at få vurderet sin ansøgning om asyl samt at opnå indkvartering i Frankrig. Nævnet bemærker i den forbindelse, at klageren ved sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2019 har oplyst, at hun er sund og rask, at hun ikke har nogen diagnoser eller er i behandling for nogen sygdomme. Flygtningenævnet finder således, at der ikke er konkrete og stærke indikationer på, at klageren som følge af hendes individuelle forhold ikke skulle være i stand til at udvise den fornødne handlekraft og initiativ til at følge de franske procedurer for at opnå indkvartering i Frankrig. Flygtningenævnet tiltræder derfor Udlændingestyrelsens vurdering af, at der ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. forordningens artikel 17. Det forhold, at klagerens søn har været udsat for en traumatisk oplevelse i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at klagerens søn må forventes at kunne modtage den nødvendige sundhedsbehandling i Frankrig. Nævnet bemærker i relation hertil, at Frankrig er bundet af modtagelsesdirektivet, herunder artikel 17-19, hvorefter Frankrig er forpligtet til at yde klagerens søn den nødvendige lægebehandling og -hjælp, hvilket som minimum omfatter akut lægehjælp og nødvendig behandling af sygdomme og alvorlige mentale forstyrrelser. For så vidt angår det forhold, at klageren har oplyst, at hun generelt frygter sudanesiske muslimer i Frankrig, samt frygter at hendes familie og slægtninge vil kunne finde hende i Frankrig og slå hende ihjel, finder Flygtningenævnet, at klageren, såfremt hun fortsat føler sig truet og utryg i Frankrig, må henvises til at rette henvendelse til de franske myndigheder herom, idet de franske myndigheder må antages at have den fornødne vilje og evne til at yde hende beskyttelse. Flygtningenævnet forudsætter, at politiet forud for udsendelsen af klageren og klagerens søn underretter de franske myndigheder om klagerens og klagerens søns særlige behov, herunder relevante helbredsmæssige oplysninger, såfremt klageren giver sit samtykke hertil, jf. Dublinforordningens artikel 32. På den baggrund skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen." Fran/2020/1

Som yderligere eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til de generelle forhold i et modtagerland, kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), s. 113ff.

Kapitel 4

Mundtlige nævnssager i 2020

4.1 Indledning

Beretningen indeholder i kapitlerne 3 – 10 en redegørelse for grundlaget for og nævnets behandling af de forskellige sagstyper illustreret med eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret.

I dette kapitel beskrives de overordnede tendenser i forhold til sammensætningen af de mundtlige nævnssager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, og der gives nogle eksempler på sådanne sager.

Flygtningenævnet modtog i 2016 og 2017 tilsammen 6.824 spontane asylsager, hvilket var væsentligt flere end de foregående år. Det medførte, at antallet af verserende sager steg, så det, da det var højest i september 2017, lå på omkring 3.400 sager. Til sammenligning modtog nævnet i 2018 kun omkring 1.200 sager fra Udlændingestyrelsen. Nævnet afgjorde samtidig flere end 2.800 sager, så der ved udgangen af 2018 var omkring 1.600 verserende sager. I 2019 modtog Flygtningenævnet kun knap 1.100 sager fra Udlændingestyrelsen og afgjorde hen over året i alt godt 2.000 sager, således at antallet af verserende sager ved udgangen af 2019 var nedbragt til 668 sager.

Flygtningenævnet har som nævnt i forordet og i nedenfor i kapitel 11 været lukket i perioden fra medio marts til medio maj 2020 som følge af Covid-19 pandemien. Efter genåbningen af nævnet har det kun været muligt at afholde to daglige nævnsmøder som følge af en ombygning af nævnslokalerne, hvilket har betydet, at det ikke har været muligt at afvikle sagerne i samme tempo som i tidligere år.

Flygtningenævnet modtog i 2020 599 spontansager og 145 sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid er i 2020 faldet til 254 dage i spontansager og 239 dage i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som nævnt ovenfor har Flygtningenævnet som følge af de faldende indrejsetal i de senere år og som følge af rejserestriktionerne modtaget og dermed også afgjort betydeligt

færre spontane asylsager i beretningsåret end i de tidligere år. Nævnet har i beretningsåret endvidere behandlet et meget stort antal spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til egne eller familiemedlemmers tilhørsforhold til kurdiske partier og konversion til kristendommen (afsnit 4.1.1.). Ligesom i tidligere år har en forholdsvis stor del af de spontane asylsager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, vedrørt enlig unge mænd fra Afghanistan (afsnit 4.1.2). Endelig har nævnet behandlet en række sager vedrørende irakiske statsborgere med meget forskelligartede asylmotiver (afsnit 4.1.3.).

Nævnet har også i beretningsåret behandlet et større antal klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelser vedrørende somaliske statsborgere, der tidligere har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af de generelle forhold i landet (afsnit 4.1.4.).

Nævnet har endvidere i beretningsåret behandlet et større antal sager vedrørende statsløse palæstinensere, herunder særligt sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNWRA's mandatområder. Der henvises i den forbindelse til kapitel 8.

Endelig har nævnet behandlet et større antal sager vedrørende udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som er udvist ved dom. Der henvises i den forbindelse til kapitel 7.

Der henvises til afsnit 4.2 – 4.10 for en nærmere beskrivelse af grundlaget for og behandlingen af asylsager generelt, samt til afsnit 6.2 for en beskrivelse af behandlingen af inddragelsessager. I det følgende beskrives således alene nogle typiske sager, som nævnet har behandlet i løbet af 2020, for herved at give et indtryk af nævnets daglige arbejde.

4.1.1 Iran

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 93 spontane asylsager vedrørende iranske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt etniske kurdere, der som asylmotiver har henvist til, at de ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af, at de mistænkes for eller har haft forbindelse til partier og organisationer, som kæmper for kurdernes rettigheder, eller som følge af, at de er yarsan af trosretning og/eller er konverteret til kristendommen under opholdet i Danmark. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 14 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 54 % af de nye spontansager vedrørende iranske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempler på sager vedrørende forbindelse til kurdiske partier kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og fra […], Vest-Azerbaijan, Iran. Ansøgeren har været aktiv for KDPI fra [foråret] 2016 til [sommeren] 2018. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive anholdt og henrettet af den iranske efterretningstjeneste. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at hun i henholdsvis 2016 og 2018 har transporteret penge og dokumenter for KDPI i Iran. Hun blev ikke taget på fersk gerning af myndighederne, men har efter indrejse i Danmark fået at vide af en slægtning, at hun er på efterretningstjenestens liste. Slægtningen arbejder for efterretningstjenesten. Ansøgeren ved ikke præcist, hvorfor hun er havnet på listen. Ansøgeren deltog [i sommeren] 2018 i en KDPI-fest i Danmark. Der blev vist klip fra festen på kanalen Kurdkanal i Iran. Ansøgeren er afbilledet på disse klip. Det bemærkes indledningsvist, at ansøgeren indrejste med besøgsvisum i Danmark [i sommeren] 2018, og at hun ansøgte om asyl [i efteråret] 2018 få dage før hendes besøgsvisum udløb. Ansøgeren har forklaret, at hun først [i efteråret] 2018 besluttede at ansøge om asyl, idet hun tidligere havde kunnet genindrejse i Iran problemfrit, men at hun tre til fire dage, før hun ansøgte om asyl, af sin mor havde fået at vide, at hendes navn stod på en liste hos myndighederne, og at hun ikke skulle vende tilbage. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren i 2016 på grund af besøg i Danmark og genindrejse i Iran blev afhørt om sine morbrødres forhold og om sin mands, der har opholdstilladelse i Danmark, forhold, herunder om hvorvidt han var eller er politisk aktiv. Flygtningenævnet lægger til grund, at der er tale om en afsluttet episode. Der er herved lagt vægt på, at myndighederne ikke har opsøgt ansøgeren efter den anden afhøring i 2016 og frem til hendes udrejse i 2018, ligesom der er lagt vægt på, at ansøgeren kunne udrejse legalt på sit eget pas i 2018. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om den resterende del af asylmotivet til grund. Der er herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren kunne udrejse legalt af Iran, hvilket fremstår usandsynligt, hvis hun skulle være i myndighedernes søgelys af de årsager, som hun har påberåbt sig. Der er tillige om end i mindre grad lagt vægt på, at ansøgeren først ansøgte om asyl i Danmark kort før hendes visum udløb. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at hun står på en liste hos myndighederne forekommer konstrueret til lejligheden. Der er herved nærmere lagt vægt på, at forklaringen om, at [A] skulle tjekke listen for lige netop ansøgerens navn, forekommer usammenhængende med, at ansøgerens morbrødre skulle være i søgelyset, og ansøgerens mor derfor måtte være nærmere til at stå på listen og blive tjekket af [A]. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren er profileret over for de iranske myndigheder som modstander af regimet, herunder på grund af, at hun sympatiserer med KDPI. Flygtningenævnet kan således ikke lægge ansøgerens forklaring om, at nogle af hendes samarbejdspartnere hos KDPI skulle have angivet hende til myndighederne efter hendes udrejse til Danmark eller, at der hos disse er fundet materiale vedrørende hende. Der er herved lagt vægt på, at denne forklaring i

det hele fremstår konstrueret til lejligheden, og at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at det skulle forholde sig sådan. Der er tillige lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om hendes tilknytning til og arbejde for KDPI fremstår helt overordnet og udetaljeret. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at de iranske myndigheder er bekendt med, at hun sympatiserer med KDPI, ligesom ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun på grund af deltagelse i KDPI-aktiviteter og fester i Danmark er blevet profileret som KDPI-aktiv modstander af regimet over for de iranske myndigheder. Der er for så vidt angår ansøgerens aktiviteter i Danmark nærmere lagt vægt på, at ansøgeren på de forskellige billeder og klip fremstår som en ud af mange deltagere. Flygtningenævnet tilsidesætter herefter ansøgernes forklaring om asylmotivet som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder heller ikke, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingestyrelsens § 7, stk. 3 som påstået i advokatindlægget. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse" Iran/2020/36

Nævnet meddelte i **juni 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Sanandaj, Kurdistan, Iran. Han har oplyst, at han tror på en ikke-defineret gud. Ansøgeren har videre oplyst at have sympatiseret med Komala-partiet siden 2007 samt have været aktiv for partiet siden 2017. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og henrettet af de iranske myndigheder som følge af sine aktiviteter for Komala. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han efter at have aftjent sin værnepligt i 2007 begyndte at sympatisere med Komala-partiet, og at han i den forbindelse deltog i fejringen af forskellige mærkedage, blandt andet sammen med sin svoger. Efter et partimedlem ved navn [R] i [sommeren] 2017 blev anholdt, begyndte ansøgeren at være aktiv sympatisør, og ansøgeren deltog i omkring 10 til 20 demonstrationer vedrørende [R]s anholdelse. [En dag i sommeren] 2018 uddelte ansøgeren løbesedler i forbindelse med, at [R] skulle overflyttes til et andet fængsel, og om aftenen blev han ringet op af sin søster, der fortalte, at politiet havde opsøgt deres bopæl for at lede efter ham, og at myndighederne havde fået kendskab til hans aktiviteter som følge af hans arbejde med at uddele løbesedler. Ansøgeren har videre henvist til, at han i Danmark har deltaget i aktiviteter for Komala-partiet, og at han [i starten af] 2019 deltog i [fejringen af en mærkedag], hvorved han samtidig ansøgte om at blive medlem af partiet. Der blev i den forbindelse taget billeder af ansøgeren, som blev lagt på Facebook og Instagram. Ansøgeren har endelig henvist til, at han og hans familie tidligere har været overvåget, indkaldt til møder samt modtaget en ad-

varsel fra de iranske myndigheder grundet ansøgerens halvbrors aktiviteter for Komala. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om hans aktiviteter i Iran i forbindelse med henrettelsen af [R] og en deraf følgende konflikt med de iranske myndigheder til grund. Herefter, og efter oplysningerne om ansøgerens familiemæssige baggrund og henset til hans fortsatte politiske aktiviteter i Danmark, finder nævnet, at ansøgeren – uanset udbygningerne af dele af forklaringen – har sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/42

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran og hans ægtefælle, der er statsborger i Irak, samt et barn. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte (vedrørende den mandlige ansøger): "Den mandlige ansøger er etnisk kurder fra Aserbajdsjan provinsen, [en by], Iran. Den mandlige ansøger har været medlem af PUK (The Patriotic Union Kurdistan) og Peshmerga styrken siden 2005. Den mandlige ansøger sympatiserer med PJAK (The Kurdistan Free Life Party), men han har ikke været medlem af partiet. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet eller fængslet af de iranske myndigheder, idet ansøgeren har smuglet ulovlige varer, herunder alkohol fra Irak til Iran, og flere gange har smuglet dokumenter for PJAK partiet. Den mandlige ansøger har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter sin ægtefælles familie, idet ægtefællens familie kræver, at ansøgeren og ægtefællen skal skilles. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han sympatiserer med PJAK partiet, idet partiet bekæmper det iranske regime og kæmper for kurdernes rettigheder i Iran. Den mandlige ansøger har blandt andet smuglet breve for PJAK partiet fra Irak til Iran. Den mandlige ansøger har oplyst, at han i forbindelse med en smugling af partimateriale for PJAK partiet og alkohol til Iran, blev forsøgt standset af det iranske politi ved grænsen mellem Irak og Iran. Ansøgeren nægtede imidlertid at standse, hvorfor myndighedspersonerne skød efter ansøgeren og punkterede ansøgerens bil. Ansøgeren måtte herefter flygte fra bilen og efterlade PJAK partiets materialer, sine egne identitetspapirer og alkohol i bilen. Den mandlige ansøger har til støtte herfor endvidere oplyst, at han som led i sine aktiviteter for PUK partiet opholdt sig i byen […] fra 2005 til 2014. Den mandlige ansøger har deltaget i den væbnede konflikt mellem Peshmerga styrkerne og Islamisk Stat i byen […] fra 2014 til 2016. Ansøgeren var Peshmerga for PUK partiet. PUK partiet har omkring 130.000 Peshmerga soldater, og partiet har en god relation til de øvrige kurdiske partier. Den mandlige ansøger har endvidere oplyst, at hans ægtefælles familie har ringet og truet ansøgeren og dennes familie, idet svigerfamilien krævede, at ansøgeren og ægtefællen skulle skilles. Ansøgeren og dennes familie har modtaget trusler på livet fra ægtefællens familie. Ansøgerens søster og ægtefællens bror har været gift, og er imidlertid blevet skilt. Det er i

denne henseende, at der er opstået en konflikt mellem familierne, hvorfor ansøgerens svigerfamilie kræver, at ansøgeren og ægtefællen skal skilles. Ansøgeren og hans ægtefælle ønsker ikke at skilles henset til, at deres fællesbarn lider af autisme. […] Flygtningenævnet kan i det væsentligste lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet finder, at den mandlige ansøgers forklaring om sine politiske aktiviteter for det kurdiske parti PJAK, der er forbudt i Iran, og den deraf følgende konflikt med de iranske myndigheder, fremstår konsistent og troværdig. Flygtningenævnet lægger således til grund, at den mandlige ansøger i forbindelse med, at han forsøgte at smugle blandt andet en kuvert fra Irak til Iran for PJAK, blev opdaget af de iranske myndigheder, der fik bragt hans bil til standsning, samt at han nåede at flygte fra stedet. Flygtningenævnet lægger endvidere den mandlige ansøgers forklaring til grund om, at ansøgeren ikke nåede at få sine ID-papirer med fra bilen, hvorfor han må formodes at blive identificeret af myndighederne. Henset til, at ansøgeren har udført denne aktivitet for PJAK, må det lægges til grund, at den mandlige ansøger herefter er profileret i forhold til de iranske myndigheder som modstander af regimet. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den mandlige ansøger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/72

Nævnet **stadfæstede** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og ateist fra [A], Iran. Ansøgeren har oplyst, at hun har været medlem af KDPI siden 2009, og at hun i 2013 meldte sig ind i KDPI Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive fængslet og henrettet af de iranske myndigheder, fordi de har opdaget, at hun er medlem af KDPI og har deltaget i demonstrationer arrangeret af KDPI Danmark. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hendes søn i [sommeren] 2019 er blevet opsøgt af den iranske efterretningstjeneste. Ansøgerens søn blev tilbageholdt og tortureret i seks timer, fordi efterretningstjenesten ville have informationer om ansøgeren, og hvad hun laver i Danmark, idet de iranske myndigheder havde identificeret ansøgeren ud fra to fotos og en videooptagelse, som de viste til ansøgerens søn. Ansøgeren har oplyst, at de to fotos er fra 2013 og viser, at ansøgeren har deltaget i en demonstration foran [bygning] i Danmark. Det ene af disse fotos har i 2013 været på forsiden af et blad udgivet af [navngiven organisation]. Videooptagelsen er fra en demonstration i [årstal] og viser, at ansøgeren brænder det iranske flag af foran [bygning] i Danmark. Videre har ansøgeren oplyst, at hun i perioden fra 2010 til 2011 fire gange fragtede materiale tilhørende KDPI fra byen [B] til hendes hjemby [A]. Endelig har ansøgeren oplyst, at hendes familie er stor og kendt i Iran, og at de iranske myndigheder holder øje med familien for at finde bevis på, at de er peshmerga og udfører opgaver for KDPI. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund,

at ansøgeren på grund af sine politiske aktiviteter i Danmark er kommet i et modsætningsforhold til de iranske myndigheder, og at hun som følge heraf skal meddeles asyl. Der er herved henset til, at det fremstår usandsynligt, at ansøgeren skulle være i de iranske myndigheders søgelys på baggrund af den fremlagte videooptagelse af en demonstration foran [bygning] i København i [årstal]. Af to billeder angiveligt af ansøgeren fra denne demonstration har ansøgeren udpeget sig selv. Heller ikke de fremlagte fotos af ansøgeren ved en demonstration foran [bygning] i 2013 kan bevirke at ansøgeren kan anses for særligt profileret. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren på disse fotos ikke tydeligt fremgår og i øvrigt iført solbriller. Ansøgeren har endvidere efterfølgende været indrejst i Iran uden problemer. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at hun i forhold til de iranske myndigheder er blevet profileret som følge af sine begrænsede politiske aktiviteter. Ansøgerens forklaring om, ansøgerens søns tilbageholdelse i [sommeren] 2019 fremstår på ovennævnte baggrund usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Ansøgerens forklaring under nævnsmødet om en skudepisode i ansøgerens hjem i 1995, i hvilken forbindelse ansøgeren angiveligt blev anholdt, kan heller ikke føre til en anden vurdering. Oplysningen herom fremstår udbyggende i forhold til ansøgerens forklaringer i sin motiv- og oplysningssamtale [i sommeren] 2019 og i sin asylsamtale [i begyndelsen af] 2020. Det forhold, at ansøgeren har forklaret, at hun ikke tidligere har nævnt episoden, idet det var svært at tale om og var en traumatiserende oplevelse, kan ikke føre til en anden vurdering. Det fremlagte journalnotat [fra sommeren] 2020 fra ansøgerens brors psykolog kan i den forbindelse ikke føre til en anden vurdering heraf. Ansøgerens forklaring om den fremlagte nekrolog vedrørende ansøgerens mor fremstår endvidere udbyggende i forhold til ansøgerens tidligere forklaringer. Efter sit ophold i Danmark som familiesammenført med sin daværende ægtefælle har ansøgeren i 2014 og i 2017 været indrejst til Iran, uden at dette efter det oplyste har givet hende problemer. Ansøgeren har endvidere i 2018 uden problemer fået udstedt et nationalitetspas. Det forhold, at ansøgeren efter sine egne oplysninger er ateist kan ikke føre til en anden vurdering. Der er ikke på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger grundlag for at antage, at ansøgeren som tilbagevendt iransk asylansøger risikerer forfølgelse. Således fremgår det af rapport udgivet 14. april 2020 fra den Australske regering, "Department of Foreign Affairs and Trade" side 69 om "Treatment og Returnees" blandt andet: "*5.28 The IOM runs a program to assist voluntary returnees to Iran, in cooperation with the country from which they are returning. Iranian authorities cooperate with the IOM in this regard. … 5.29 Authorities pay little attention to failed asylum seekers on their returns to Iran.*" Flygtningenævnet finder endelig ikke på baggrund af de fremkomne oplysninger om en episode i 1995 grundlag for en hjemvisning af sagen. På ovennævnte baggrund og efter en samlet vurdering har ansøgeren herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændin-

gelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/81

Som eksempler på sager, hvor ansøgerne som asylmotiv eller som en del af deres asylmotiv har henvist til religiøse forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Senest indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk gilag fra Rasht, Iran. Ansøgeren er tidligere shiamuslim af trosretning, men er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han er imod det iranske regime og har i den forbindelse deltaget i mindst fire demonstrationer ved præsidentvalget i 2009. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han på grund af sin religion og politiske overbevisning frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder ved en tilbagevenden til Iran. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han deltog i flere demonstrationer i forbindelse med præsidentvalget i 2009. Under den sidste demonstration forud for ansøgerens udrejse, blev demonstranterne angrebet af specialstyrker, der kom kørende på motorcykler. Ansøgerens ven mistede livet, mens ansøgeren selv blev reddet væk af sine venner. Efter demonstrationerne var ansøgeren bekymret for, at han ville blive identificeret af myndighederne, idet der under demonstrationen blev taget billeder og optaget film. Ansøgeren valgte derfor at udrejse illegalt til Tyrkiet i sommeren 2009. I Tyrkiet blev ansøgeren introduceret til kristendommen, og han begyndte at komme i en kirke i Istanbul kort tid efter sin indrejse. Forud herfor havde ansøgeren ikke opfattet sig som værende muslim, idet han ikke praktiserede sin tro. Ansøgeren fandt ro i kristendommen, og han gik i kirke én til to gange om måneden frem til sin udrejse af Tyrkiet i 2016. Ansøgeren blev døbt [sommeren] 2016 i […] i [by]. Han har herefter været tilknyttet en kirke i [by], hvor han fast har deltaget i gudstjenester samt kirkelige arrangementer og undervisning. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med de iranske myndigheder, dels som følge af en anholdelse i [primo] 1998 for at have skrevet slogans vendt mod regimet på husmure, dels som følge af sin deltagelse i demonstrationer i 2009 mod regimet, til grund. Flygtningenævnet kan vedrørende ansøgerens forklaring om anholdelsen i [primo] 1998, den senere løsladelse og tilsigelser til retten i det hele henholde sig til Flygtningenævnets afgørelse af [sommeren] 2000, hvor ansøgerens forklaring herom blev tilsidesat som åbenbar utroværdig. Uanset hvorvidt ansøgerens forklaring om, at han i 2009 deltog i demonstrationer mod regimet lægges til grund, finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge heraf er kommet i de iranske myndigheders søgelys. Nævnet har herved lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at han i forbindelse med demonstrationerne skulle være blevet genkendt at myndighederne, ligesom det

forekommer påfaldende, at ansøgeren – såfremt han var blevet genkendt af myndighederne – ikke blev opsøgt i perioden mellem deltagelsen i demonstrationerne og udrejsen to uger senere. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren er konverteret til kristendommen som følge af en indre overbevisning af religiøs karakter. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om hans konversion forekommer ureflekteret og overordnet, og at ansøgeren ikke har været i stand til at redegøre overbevisende for sin indre afklaringsproces, kristne overbevisning eller baggrunden for hans beslutning om at blive døbt. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren under asylsamtalen – efter sin dåb – udviste et overfladisk og fragmenteret kendskab til kristendommen, herunder at han ikke kunne huske nogen af de 10 bud. Det er endvidere indgået i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgerens generelle troværdighed er betydeligt svækket, da han tidligere i 2000 har fået afslag på asyl med henvisning til det oprindelige asylmotiv og i den forbindelse har fremlagt dokumenter, der er vurderet at være af tvivlsom ægthed. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil have et uomgængeligt behov for at praktisere den kristne tro. Det forhold, at ansøgerens fraskilte ægtefælle og hans datter er blevet meddelt asyl i Danmark som følge af konvertering til kristendommen, kan ikke – ud fra en imputed opinion-betragtning – føre til en anden vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, som ovenfor anført, at ansøgeren ikke kan anses for at have været i de iranske myndigheders søgelys ved udrejsen af Iran, og at det af det tilgængelige baggrundsmateriale, herunder særligt Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælps rapport "House Churches and Converts" fra februar 2018 fremgår, at de iranske myndigheder er klar over, at iranske asylansøgere, som har søgt asyl på baggrund af konversion ikke vil blive retsforfulgt herfor. Tilsvarende fremgår af "DFAT Country Information Report: Iran" af 7. juni 2018 fra det australske udenrigsministerium. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/38

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran 2020/67, der er omtalt i afsnit 11.2.4.3.

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 11.2.1 nævnte afgørelser Iran/2020/74 og Iran/2020/76.

For så vidt angår sager, hvori der som asylmotiv er henvist til konversion under opholdet i Danmark, kan der tillige henvises til afsnit 5.4.

4.1.2 Afghanistan

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 40 spontane asylsager vedrørende afghanske statsborgere. En stor del af disse sager har vedrørt enlige unge mænd af forskellig etnicitet og fra forskellige provinser i Afghanistan. Gennemgående asylmotiver i disse sager har været frygt for Taliban eller personer med tilknytning til Taliban. Endvidere har ansøgerne i nogle sager som et yderligere asylmotiv henvist til, at de efter indrejsen i Danmark er konverteret til kristendommen. I en stor del af sagerne har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgerens forklaring eller dele heraf som utroværdig, og i det omfang dele af forklaringen har kunnet lægges til grund, fundet, at asylmotivet ikke kunne begrunde meddelelse af asyl. Som det fremgår af kapitel 14 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 80 % af de nye spontansager vedrørende afghanske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempel på sager vedrørende frygt for Taliban som følge af konflikter med personer med tilknytning til Taliban kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunnimuslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive tvunget til at samarbejde med [A] og Taliban samt at blive slået ihjel, hvis han afviser at samarbejde. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles tidligere ægtefælle [B] og vedkommendes familie. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at [A] ville have, at ansøgeren skulle gå i sin fars fodspor og tilslutte sig Taliban. [A] foreslog, at ansøgeren skulle starte i hans søns skole, som lå i Peshawar i Pakistan, hvor sønnen underviste i religiøse fag. Ansøgeren afviste [A]’s forslag. [A] forsøgte over et stykke tid at presse ansøgeren til at tilslutte sig Taliban, inden ansøgeren sagde, at han ville gå til politiet, hvis [A] kontaktede ham igen. En dag, hvor ansøgeren var på vej hjem fra skole, blev han af [A] og en anden mand truet med et skydevåben til at besvare opkaldet, når [A] senere ville ringe. Ansøgeren gik herefter med sin mor og morbror til politiet og anmeldte [A]. Samme aften flyttede ansøgeren og ansøgerens mor hjem til morbroren for at være i sikkerhed. Omkring tre dage senere ringede [A] til ansøgeren og spurgte, hvorfor han havde anmeldt ham til politiet. Ansøgeren udrejste herefter af Afghanistan. Om ansøgerens frygt for [B], har ansøgeren anført, at deres konflikt opstod på et asylcenter i Danmark. Ansøgeren har ikke kendt [B], før han mødte ham i Danmark, og konflikten er udelukkende begrundet i, at ansøgeren er i et forhold med [B]’s tidligere ægtefælle. Ansøgeren har i Danmark modtaget telefoniske trusler fra både [B] og fra hans venner, der opholdt sig i Danmark. Ansøge-

ren har også modtaget trusler over Messenger fra [B]'s venner, der opholdt sig i Danmark. Ansøgeren har boet på samme asylcenter som [B], hvor han oplevede, at [B] truede ham ansigt til ansigt. Flygtningenævnet kan ikke afvise ansøgerens forklaring om sit asylmotiv vedrørende hans konflikt med [A] og Taliban, idet forklaringen – uanset nogle mindre væsentlige divergenser – forekommer konsistent over en lang periode og troværdig. Nævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om opsøgningerne af familiens skiftende bopæle efter hans udrejse fra Afghanistan til grund, idet forklaringen forekommer påfaldende og utroværdig. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at det forekommer usandsynligt, at [A] først skulle opsøge morbrorens bopæl for at lede efter ansøgeren cirka otte måneder efter hans udrejse af Afghanistan, og nævnet har videre lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens formodning baseret på [sin kusines] beskrivelse af manden, at det var [A], der spurgte efter ansøgeren. Nævnet finder heller ikke at kunne lægge vægt på ansøgerens mors telefoniske oplysning – under ansøgerens asylsamtale [i efteråret] 2017 – om, at hun var blevet opsøgt af [A] nogle få dage før samtalen med Udlændingestyrelsen, og bemærker herved, at [A] på dette tidspunkt efter ansøgerens forklaring ikke havde opsøgt bopælen i omkring 1 år. Ansøgerens forklaring til advokaten og på mødet i dag om, at lejerne af familiens hus var blevet opsøgt fire gange og spurgt om familiens nuværende adresse, senest i [starten af] 2019, forekommer heller ikke sandsynlig, hvorved bemærkes, at ansøgeren udbyggende under nævnsmødet forklarede, at lejerne var blevet truet på en voldsom måde de sidste to gange. Nævnet har endelig lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om, at Taliban i dag ikke går efter personer, der ikke er profilerede, og at ansøgeren ved udrejsen ikke kan anses som værende særligt profileret. Nævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han i dag har en aktuel konflikt med [A] og/eller Taliban i Afghanistan, og at han derfor ikke ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerens ægtefælle, som han er blevet gift med i Danmark [i sommeren] 2020, er [i efteråret] 2019 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet det er lagt til grund, at hendes tidligere ægtefælle, [B], har udsat hende for grov vold i Danmark, samt at han har truet med at slå hende ihjel, såfremt hun vender tilbage til Afghanistan. Nævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af ægtefællens forhold ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen under samtalen [i sommeren] 2019 forklarede, at han ikke havde modtaget trusler fra [B] siden slutningen af 2018, at det alene beror på hans formodning, at [B]'s familie i Afghanistan vil gøre ham ondt, hvis han vender tilbage, og at han ikke har modtaget nogen trusler fra personer, der opholder sig i Afghanistan. Ansøgerens forklaring på mødet i dag om, at han også har modtaget trusler fra personer i Afghanistan forekommer på denne baggrund udbyg-

gende og tilsidesættes derfor som utroværdig. Flygtningenævnet finder endelig ikke at kunne lægge vægt på de fremlagte trusler fra [ægtefællens] søster og fra [B]'s farbror, dateret [primo] 2020 og stilet til ansøgeren. Nævnet har herved lagt vægt på, at truslerne efter deres karakter og ordlyd forekommer konstrueret til lejligheden. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/35

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.2.1 nævnte afgørelse Afgh /2020/13.

Som eksempler på sager vedrørende konflikter med Taliban som følge af bevægelsens generelle fremfærd kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Klageren indrejste i 2001 efter af Udlændingestyrelsen at være blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Ved endelig dom afsagt i 2018 blev klageren udvist med indrejseforbud i 6 år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1 og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk tajik og uden religiøst tilhørsforhold fra Kabul, Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til sit hjemland, fordi han frygter, at han vil blive dræbt af Taliban. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at han og hans familie har en konflikt med Taliban, idet klagerens naboer har fortalt Taliban, at klageren og hans familie ikke støttede Taliban. Klagerens familie blev opsøgt en aften, hvor han og hans bror ikke var hjemme, og personer fra Taliban spurgte efter dem begge. Klagerens mor kontaktede klageren og hans bror efterfølgende og fortalte dem, at de ikke skulle komme hjem. Klageren og hans bror udrejste derefter til Pakistan og efter en eller to uger rejste videre til Iran. Klagerens familie blev efterfølgende opsøgt af Taliban igen, og hans far blev taget med og tilbageholdt i fire til fem måneder. Klagerens far bestak Taliban, så han blev sat fri. Herefter flygtede resten af familien til Iran. Halvandet år efter han selv var indrejst i Iran blev han genforenet med sin familie. På et ukendt tidspunkt omkring år 2015 var klageren, hans søster og forældre i Kabul i tre uger for at afholde bryllup for hans søster. De boede hos hans søsters ægtefælle, men holdt sig for sig selv. Der er nogle ubekendte personer, der har skrevet til klageren, at hvis han var i Afghanistan med den holdning, som han har til Taliban, så ville de slå ham ihjel. Klageren frygter videre, at han vil blive udsat for overgreb af lokalbefolkningen og af myndighederne,

fordi de fejlagtigt har fået at vide, at han er konverteret til kristendommen. Til støtte herfor har klageren oplyst, at han har fortalt andre afghanere i Danmark, at han er blevet opfordret til at konvertere til kristendommen, hvilket har spredt sig til afghanere i Afghanistan, som har forstået det således, at klageren faktisk er konverteret til kristendommen. Klageren har blandt andet modtaget trusler gennem Facebook af den grund. Flygtningenævnet kan, som Udlændingestyrelsen, lægge klagerens forklaring om hans og familiens konflikt med Taliban omkring 1997 til grund. Flygtningenævnet har imidlertid lagt vægt på, at konflikten ligger mere end 20 år tilbage i tid, og at klageren, hverken som følge af konflikten eller af andre årsager, kan betragtes som særligt profileret i forhold til Taliban. Flygtningenævnet betragter derfor konflikten som afsluttet, hvilket yderligere bestyrkes af, at klageren, sammen med familien, i 2015 uden problemer kunne opholde sig i Kabul i Afghanistan i omkring tre uger i forbindelse med hans søsters bryllup, hvor der blev holdt bryllupsfest for blandt andet familie og naboer. Det forhold, at klageren ikke betragter sig som muslim, er ikke i sig selv asylbegrundende. Ej heller det forhold, at klageren på Facebook har deltaget i en diskussion om konversion, kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren efter sin forklaring på Facebook har oplyst, at han er blevet opfordret af kommunen til at konvertere, og at han har afvist dette. Det beror derfor udelukkende på klagerens egen formodning, at det har bibragt folk i Afghanistan den opfattelse, at han er konverteret, ligesom det nu er omkring to år siden, denne Facebook-diskussion fandt sted. Det forhold, at klageren ikke har nær familie i Afghanistan, er socioøkonomiske forhold, der ikke er asylbegrundende. De generelle forhold i Afghanistan er ikke af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/12

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Klageren Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunnimuslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi de vil undgå, at han hævner drabet på sin bror. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans bror, [A], [i efteråret] 2009, blev slået ihjel af Taliban. Hans anden bror, [B], blev bortført af Taliban i 2010 og løsladt igen i 2015. [B] har boet i Kabul siden løsladelsen. Han har boet uden for Afghanistan fra 1993 til [efteråret] 2015. Derefter har han boet i byen [C] i Khost-provinsen frem til udrejsen [i sommeren] 2019. Han har videre oplyst, at han boede i skjul i hele perioden, mens han boede i Afghanistan. I [efteråret] 2018 og frem til [foråret]

2019 blev der kastet med sten mod hans bopæl tre gange om ugen af ukendte personer. I samme periode blev der lyst ind på ejendommen fra træerne uden for ejendommen et ukendt antal gange. I samme periode blev der også banket på hoveddøren om natten et ukendt antal gange. I [foråret] 2019 blev der kastet en håndgranat ind over muren til ejendommen. Granaten slog hans hund ihjel og knuste nogle vinduer. Fra [foråret] 2019 og frem til udrejsen [i sommeren] 2019 skete der ikke yderligere. Han forsøgte at udrejse flere gange i samme periode. Han forsøgte at udrejse til Iran i 2016 og kom i den forbindelse til Mazar-e-Sharif. I [vinteren 2018/2019] rejste han til Ukraine, hvor han i Kiev [i vinteren 2018/2019] indgav en ansøgning om visum til Nederlandene. Efter afslag herpå rejste han tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han har en konflikt med Taliban, til grund. Ansøgerens forklaring på nævnsmødet har fremstået afglidende, upræcis og korrigerende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremstår usandsynligt, at Taliban et ukendt antal gange skulle banke på ansøgerens hoveddør om natten, kaste med sten mod ansøgerens ejendom, samt lyse mod ansøgerens ejendom om natten med den begrundelse, at de ville slå ansøgeren ihjel uden at gøre alvor heraf. Ansøgerens forklaring om, at Taliban måske ikke gjorde alvor heraf, idet de var bange for ansøgeren ville forsvare sig, fremstår usandsynlig. Ansøgeren har endvidere afgivet divergerende forklaringer vedrørende sit opholdssted de sidste fire år før sin udrejse. Til samtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2019 og til dels ved anden samtale [i efteråret] 2019 forklarede ansøgeren, at han opholdt sig uafbrudt i Afghanistan fra [efteråret] 2015 til [sommeren] 2019, men forklarede senere i samtalen og ved sin forklaring i Flygtningenævnet, at han i en periode var i Ukraine for at søge om Schengenvisum. Ansøgeren har endvidere afgivet divergerende forklaringer om, hvornår chikanen fra Taliban startede, hvornår episoden med granatkastet fandt sted, samt hvad der skete efterfølgende frem til udrejsen af Afghanistan [i sommeren] 2019. Til samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2019 forklarede ansøgeren, at episoden med granatkastet fandt sted [i foråret] 2019, samt at han opholdt sig yderligere tre måneder i Afghanistan efter granatkastet og indtil udrejsen. Ansøgeren har endvidere forklaret, at chikanen fra Taliban fandt sted fem til seks måneder før granatkastet. Ansøgeren har til Flygtningenævnet forklaret, at episoden med granatkastet fandt sted i [foråret] 2018, og at han i [vinteren 2008/2019] opholdt sig i Ukraine, hvor han ansøgte om Schengenvisum. Han vendte derefter tilbage til Afghanistan, hvor han tog ophold hos sin morbror. Ansøgeren har endvidere forklaret, at chikanen fra Taliban startede nogle måneder før episoden med granatkastet i 2017. Endelig fremstår ansøgerens forklaring om, at han skjulte sig på bopælen utroværdig. Der er herved henset til de samme omstændigheder som Udlændingestyrelsen har lagt vægt på i sin afgørelse, nemlig at ansøgeren i samme periode ansøgte om og fik udstedt en Tazkira i hovedbyen Khost, var i Kabul for at få udstedt et pas og rejste til Mazar-e-Sharif og Ukraine og tilbage, bortforpagtede sin jord til mange forskellige forpagtere, som oplyst for Flygtningenævnet, samt besøgte venner i Khost, uden at

nogle af disse rejser har givet anledning til problemer. Endelig bemærkes, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke på baggrund af den generelle situation eller forholdene i Afghanistan er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På ovenævnte baggrund har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han har en konflikt med Taliban og ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller i risiko for overgreb efter § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/27

Se som eksempel på sager, hvor der som en del af asylmotivet er henvist til konversion til kristendommen:

Nævnet meddelte i **september 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og i 2017 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. I 2020 genoptog Flygtningenævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og afghansk statsborger fra Kashan, Iran. Ansøgeren har angivet at være kristen af trosretning. Han har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har senest som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter forfølgelse eller overgreb af de afghanske myndigheder, da han er konverteret fra islam til kristendommen. Ansøgeren frygter desuden, at han vil blive slået ihjel af sin familie eller andre fremmede muslimer, der kender til hans konversion fra islam til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at konversion fra islam til kristendommen i Afghanistan er en lovovertrædelse, der straffes med døden. Ansøgeren har videre oplyst, at selv hvis han vil forsøge at skjule sin kristne overbevisning efter en udsendelse til Afghanistan, vil han ikke kunne være i stand til dette, da han har fået lavet en tatovering, hvori der indgår kristne symboler. Han har ydermere oplyst, at tatoveringen ikke er muligt at skjule, og at ansøgeren derfor hurtigt kan identificeres som kristen. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han har deltaget i et interview [på en tv-kanal], hvor han har fortalt om sine overvejelser bag konversionen, og at han har delt sit interview på sin Facebook-profil sammen med andre opslag omkring kristendommen. Han har herefter modtaget dødstrusler via Facebook fra fremmede mennesker, særligt afghanere. Ansøgeren har videre oplyst, at han frygter at blive slået ihjel af sin familie, hvis de finder ud af, at han er konverteret til kristendommen, da hans familie er meget religiøs. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan lægge ansøgerens forklaring om sit nye asylmotiv til grund. Flertallet kan således lægge til grund, at ansøgeren efter sin indrejse i Danmark er konverteret til kristendommen, og at konverteringen er reel. Flertallet har herved navnlig lagt vægt på det indtryk, som ansøgeren har givet under forklaringen for Flygtningenævnet, om den indre afklaringsproces, som ansøgeren har gennemgået un-

der opholdet i Danmark. Flertallet har endvidere blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren ifølge fremlagte udtalelser såvel inden som efter sin dåb har deltaget i gudstjenester og andre kristne aktiviteter, ligesom ansøgeren er under oplæring som kirketjener. Der er tillige lagt vægt på, at ansøgeren har været åben om sin konversion på sociale medier og i den forbindelse har deltaget i en tv-udsendelse, der via YouTube har kunnet ses over hele verden, herunder i Afghanistan, ligesom ansøgeren troværdigt har forklaret om, hvordan han blandt andet fortæller kolleger på byggepladsen om kristendommen. Flertallet har tillige lagt vægt på de udtalelser, der er fremlagt fra ansøgerens tidligere kærestes familie og hans tidligere opholdssted. Herefter, og da ansøgeren har forklaret, at han åbenlyst vil fortsætte sine kristne aktiviteter ved en tilbagevenden til Afghanistan, og sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for konvertitter i Afghanistan, har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2020/36

Der henvises vedrørende spørgsmålet om muligheden for anvendelse af et internt flugtalternativ (IFA) nærmere til afsnit 5.1.

4.1.3 Irak

Flygtningenævnet har i beretningsåret afsluttet 54 spontane asylsager vedrørende irakiske statsborgere, herunder har nævnet også i 2020 behandlet enkelte sager vedrørende personer hidrørende fra områder i Irak, som tidligere var under ISILs kontrol, særligt Mosul. De pågældende, som hovedsageligt var sunnimuslimer, havde som asylmotiv henvist til de generelle forhold i området samt til konkrete konflikter med ISIL eller frygt for de irakiske myndigheder som følge af risiko for identifikation med ISIL. En stor del af de sager, som nævnet har behandlet i beretningsåret, vedrørte sunnimuslimer, der som asylmotiv havde henvist til, at de frygtede at blive slået ihjel af forskellige shiitiske militser. Endelig har nævnet behandlet et antal sager vedrørende æresrelaterede konflikter. I en stor del af sagerne vedrørende irakiske statsborgere har Flygtningenævnet tilsidesat ansøgernes forklaring som utroværdig. Som det fremgår af kapitel 14 stadfæstede Flygtningenævnet i beretningsåret 85 % af de nye spontansager vedrørende irakiske statsborgere, som blev endeligt afgjort på nævn.

Som eksempel på sager vedrørende personer fra områder, som tidligere har været under ISILs kontrol, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim af religiøs overbevisning fra Mosul, Irak. Ansøgeren har

ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af personer, der har truet ansøgeren og hans familie i Irak. Han har endvidere henvist til, at han frygter Islamisk Stat og de generelle forhold i Irak. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far havde arbejdet for de amerikanske styrker, indtil han blev kidnappet af terroristerne i 2009. Efter kidnapningen af ansøgerens far ønskede terroristerne, at ansøgeren skulle forlade landet. Ansøgeren og dennes mor modtog mellem juli og september 2009 et trusselsbrev på deres bopæl. Af brevet fremgik, at han og hans mors mor skulle forlade byen inden to måneder, fordi hans far var en kujon. Han og moren flyttede som følge af truslen til [A]. I slutningen af 2011 modtog ansøgeren i sin butik endnu et trusselsbrev, som alene var stilet til ansøgeren, hvoraf fremgik, at ansøgeren skulle forlade Irak. Brevet var som det tidligere brev påført terroristernes stempel. Ansøgeren udrejste som følge heraf af Irak første gang for at ansøge om asyl i Danmark. Ansøgeren udrejste af Danmark til Irak i […], efter at være blevet meddelt afslag på asyl. I slutningen af [det efterfølgende år] modtog ansøgeren på ny en trussel, denne på SMS med en tekst om, at fjendskabet ikke var glemt. Ansøgeren oplevede ikke yderligere frem til sin udrejse af Irak. Han udrejste [fire år senere] af Irak til Tyrkiet og videre til [et land i Europa], hvor han havde opnået Schengenvisum. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under asylsagens behandling har forklaret divergerende på en række centrale punkter, herunder om hvornår ansøgeren og hans mor modtog trusselsbrevene, om ansøgeren havde set det første trusselsbrev, og om han var flyttet til [A], da det andet trusselsbrev kom. Oplysningen om en trussel på SMS […] er endvidere en udbygning af ansøgerens forklaring. Ansøgeren findes hverken ved henvisning til tolkeproblemer eller tvivl om nummereringen af truslerne eller på andet grundlag at have skabt grundlag for, at der kan ses bort fra divergenserne eller udbygningen. De generelle forhold i Irak findes ikke at kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder derfor, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, stk. 2 eller stk. 3, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Afslutningsvis bemærker Flygtningenævnet, at det falder udenfor nævnets kompetence at tage stilling til, om overholdelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, tilsiger, at der meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Kompetencen til at tage stilling til, om ansøgeren og dennes familie kan henvises til at udøve deres familieliv i ansøgerens hjemland, tilkommer således Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet." Irak/2020/16

Som eksempler på sager vedrørende personer, som frygter shiitiske militser, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren, der har haft opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne, søgte asyl i 2019 efter at være blevet udvist ved dom. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter de generelle forhold, herunder forholdene for ham som sunnimuslim, der er opvokset i et vestligt land, ved en tilbagevenden til Irak, da han ikke kan tale og forstå arabisk, og da han ikke har nogen tilknytning til landet. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt af shiamuslimer. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren, da han var knap et år gammel, søgte om opholdstilladelse via konsulatet i […] med henvisning til sin herboende far, og at han efter at have opnået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, den […] 2001 den […] 2002 blev tilmeldt Det Centrale Personregister. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren siden da har opholdt sig i Danmark, og at han ikke siden har været tilbage i Irak. Endelig lægger nævnet til grund, at ansøgeren ikke har familie i Irak, og at han ikke er bekendt med, hvorfor hans forældre i sin tid udrejste. Det bemærkes indledningsvist, at den omstændighed, at ansøgeren det meste af sit liv har boet i Danmark, og at han kun i begrænset omfang taler arabisk, ikke i sig selv kan begrunde, at han meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Heller ikke de generelle forhold i Irak kan begrunde, at ansøgeren skal meddeles asyl. Den omstændighed, at ansøgeren er sunnimuslim og frygter, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse på grund af sin etnicitet, kan heller ikke føre til, at han meddeles asyl. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren ikke har været i Irak, siden han var et lille barn, at han aldrig har haft konflikter i Irak, og at det alene beror på hans formodning, at han som sunnimuslim vil blive udsat for overgreb eller forfølgelse. Ansøgerens formodning er ikke understøttet af baggrundsoplysningerne om forholdene for sunnimuslimer i Irak. Det fremgår således af EASO Country Guidance Iraq rapporten fra juni 2019, blandt andet at:" Available information indicates that the mere fact that an individual is a Sunni Arab would normally not lead to a well-founded fear of persecution. The individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: area of origin, tribe, etc.". Nævnet har ikke været i besiddelse af alle akterne i ansøgerens fars asylsag, idet der ikke er meddelt samtykke hertil. Af den del af farens samtalereferat og tilladelsesresolutionen fra […] 2001, som er indgået i sagen, fremgår, at ansøgerens far fik asyl, fordi han var på flugt fra det daværende irakiske styre, fordi han ikke ville stille sin arbejdskraft til rådighed for Bath partiet. Det fremgår endelig, at faren aldrig har været særlig religiøst aktiv. Ansøgeren har derfor heller ikke sandsynliggjort, at han som følge af sin fars forhold ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af

udlændingelovens § 7. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevending til Irak vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse". Irak/2020/20

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og shiamuslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter, at hun vil blive slået ihjel af ukendte gerningsmænd, fordi hun har arbejdet for de amerikanske styrker. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel, fordi hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun har arbejdet for det amerikanske militær, herunder i et amerikansk sikkerhedsfirma. Ansøgeren blev ansat i [efteråret] 2014 og arbejdede for amerikanerne i omkring syv måneder. Ansøgeren var ansat som sikkerhedsvagt og skulle forestå kropsvisitering af kvinder ved indgangen til en amerikansk kaserne. [I sommeren] 2014 modtog ansøgeren et trusselsbrev foran sin dør. I brevet stod der, at ansøgeren og hendes sønner ville blive slået ihjel, såfremt hun ikke stoppede sit arbejde for amerikanerne. Herefter tog ansøgeren ikke på arbejde. Hun sendte begge sine sønner, [A] og [B], til [bydel], Bagdad, hvor de kunne bo med deres far. [I foråret] 2015 blev ansøgerens ene søn, [A], slået ihjel af ukendte gerningsmænd. Han blev ramt af to skud, hvorefter han afgik ved døden. På gerningstidspunktet sov [A] i sin fars hjem i samme lokale som ansøgerens anden søn, [B]. [I vinteren] 2016 udrejste ansøgeren af Irak. I 2017, efter indrejsen i Danmark, fik ansøgeren kontakt til nogle iranere og afghanere på det asylcenter, hvor hun boede, som introducerede hende til kristendommen. Ansøgeren gik med dem i kirke og er siden kommet der med jævne mellemrum. [I sommeren] 2018 blev ansøgeren døbt i [kirke] i [C]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har under samtalerne i Udlændingestyrelsen fremlagt to erklæringer vedrørende sin ansættelse i det firma, som hun har påstået at være ansat i. Hun har for nævnet fremlagt endnu en erklæring fra samme firma. Det kan konstateres, at ansættelsesperioden både for så vidt angår start- og sluttidspunkt er forskellig i alle erklæringerne. Af erklæringerne fremgår, at hun til dels har arbejdet som tolk, hvilket hun selv har benægtet. Af den seneste erklæring fremgår det, at hun i en tre måneders periode har modtaget en løn på 575 USD, mens hun selv har forklaret, at hun fik lidt mere end 500 USD om måneden. Ansøgeren har fremlagt et billede af et kort, som hun angiver, var det adgangskort, som hun anvendte på basen. Adgangskortet angiver at være udstedt [i vinteren] 2014, hvor hun efter erklæringerne ikke længere var ansat. Der er ikke noget på adgangskortet, der angiver, at det hidrører fra [sikkerhedsfirmaet], den amerikanske hær eller basen. Tværtimod er det trykt, at det hidrører fra [selskab X]

og [selskab Y]. Ansøgeren har selv forklaret til Udlændingestyrelsen, at hun var ansat i syv måneder. Hun har under den ene samtale forklaret, at hun stoppede en måned før, hun modtog trusselsbrevet, [i sommeren] 2014. Hun har under den anden samtale forklaret, at hun stoppede med at arbejde to måneder efter, hun modtog trusselsbrevet. Hun har til Udlændingestyrelsen forklaret, at hun ved ansættelsens start modtog syv dages træning, mens hun for nævnet har forklaret, at hun modtog en måneds træning. Ansøgeren har forklaret divergerende om trusselsbrevet. Hun har i asylansøgningsskemaet forklaret, at hun modtog et brev og en kugle. Hun har under samtalerne med Udlændingestyrelsen alene forklaret om et brev, og har ikke kunnet erindre, at der fulgte noget med. Hun har for nævnet forklaret, at hun modtog et brev, og at der samtidig var tegnet en kugle/projektil på indgangsdøren. Flygtningenævnet finder af ovennævnte grunde ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun var ansat på en amerikansk base, eller at hun har modtaget trusler. Flygtningenævnet vil ikke afvise, at hendes søn er blevet slået ihjel, men finder det ikke sandsynliggjort, at dette har noget med hendes påståede ansættelsesforhold at gøre. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i Bagdad i to år uden at opleve problemer som følge af sit ansættelsesforhold. Endelig lægger nævnet vægt på, at ansøgeren har en påfaldende og ringe hukommelse og har forklaret udetaljeret i en grad, at forklaringen ikke forekommer selvoplevet. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren tilsyneladende ikke har oplyst om sin interesse for kristendommen under samtalen med Udlændingestyrelsen i [efteråret] 2017, og at hun er noteret som shiamuslim, selvom hun efter sin forklaring var kommet fast i kirken hver uge fra [foråret] 2017. Ansøgeren har forklaret, at der ikke til gudstjenesterne har været tolkning, hvorfor hun ikke har forstået, hvad der foregik. Hun har forklaret, at hun under sit ni måneder lange ophold i Frankrig kun var i kirke to gange. Endelig har hun forklaret, at hun ikke har forstået dåbsforberedelsen på grund af manglende tolkning. Ansøgeren har udvist en ringe viden om kristendommen og hun har ikke på en overbevisende måde kunne redegøre for sin indre overbevisning. Sammenfattende finder Flygtningenævnet ikke, at hun har sandsynliggjort, at hendes konversion er reel. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i individuel og reel risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2020/31

4.1.4 Somalia, nægtelse af forlængelse/inddragelse

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Somalia har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. 19, stk. 1, nr. 1. Der er tale om sager, hvor

Udlændingestyrelsen i sin tid har meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (application nos. 8319/07 og 11449/07). I flere af sagerne har nævnet på baggrund af begrundelsen i Udlændingestyrelsens interne tilladelsesresolution fundet, at styrelsen måtte anses for at have lagt klagerens forklaring om et individuelt begrundet asylmotiv – som oftest konflikter med al-Shabaab – til grund. Der henvises for en nærmere gennemgang af dommen til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 85. Der henvises endvidere til afsnit 6.2 for en beskrivelse af behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at klagerne ved en tilbagevenden til Somalia fortsat risikerede forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, under henvisning til det oprindeligt påberåbte asylmotiv kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. I 2014 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse. I 2019 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I 2019 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: ”Klageren et etnisk somali, muslim og fra Qorooley, der ligger i Lower Shabelle, Somalia. Klageren tilhører hovedklanen Hawiye, underklanen […] og subklanen […]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren havde som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive opsøgt og slået ihjel af al-Shaabab, fordi de beskyldte klageren for at samarbejde med myndighederne. Klageren havde videre henvist til, at han frygtede myndighederne, idet de mistænkte ham for at samarbejde med al-Shaabab. […] Udlændingestyrelsen meddelte [i begyndelsen af 2014] klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgørelsen er ikke begrundet nærmere, men det fremgår af Udlændingestyrelsens tilladelsesresolution [fra begyndelsen af 2014], at klageren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, med følgende begrundelse: ”Uanset at ansøgers forklaring vedrørende at være blevet truet af Al-Shaabab og at være efterstræbt af regeringen forekommer påfaldende, finder Udlændingestyrelsen ikke at kunne afvise, at ansøger ved en tilbagevenden til Somalia vil komme i et asylrelevant modsætningsforhold til Al-Shaabab. Vi har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger omkring den sikkerhedsmæssige situation i det sydlige Somalia, herunder i Shabelle Hoose

regionen, hvor ansøger er født og opvokset, som er kontrolleret af Al-Shabaab." Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at Udlændingestyrelsen ved meddelelsen af opholdstilladelsen [i begyndelsen af 2014] må antages, at have lagt klagerens forklaring om konflikten med al-Shaabab til grund. Nævnet lægger således vægt på det anførte i tilladelsesresolutionen [fra begyndelsen af 2014], om at Udlændingestyrelsen ikke kan afvise, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil komme i et asylrelevant modsætningsforhold til al-Shaabab, selvom klagerens forklaring i øvrigt er forekommet påfaldende. Udlændingestyrelsens henvisning i øvrigt til baggrundsoplysninger om forholdene i hjemområdet kan ikke give anledning til at anse opholdstilladelsen meddelt alene på grundlag af disse forhold. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om asylmotivet i relation til al-Shaabab til grund. Det kan således anses for sandsynliggjort, at konflikten er opstået ved al-Shaababs trusler mod klageren, der blev tvunget til at udlevere familiens bil, som efterfølgende er forsøgt anvendt af al-Shabaab til en bombesprængning. Nævnet henviser til klagerens sammenhængende og konsistente forklaringer herom, herunder om antallet af medlemmer fra al-Shaabab, der henvendte sig på familiens ejendom og fremsatte trusler og udøvede tvang mod klageren. Det bemærkes, at forekommende divergenser findes at være af mindre betydning og i øvrigt kan anses for at være opstået som følge af den tid, der er forløbet fra klagerens forklaringer til Udlændingestyrelsen forud for opholdstilladelsen og klagerens forklaringer til styrelsen i forbindelse med en inddragelse og nægtelse af forlængelse af hans opholdstilladelse. Klagerens forklaring over for nævnet fremstår i samme henseender troværdig. Det kan derfor også lægges til grund i overensstemmelse med klagerens forklaringer, at klagerens bopæl og familiens bopæl efter klagerens udrejse er blevet opsøgt af al-Shaabab. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om konflikten med myndighederne til grund. Der henvises til den del af forklaringen ikke fremstår overbevisende, og at klageren i øvrigt ikke har sandsynliggjort et asylbegrundende modsætningsforhold til myndighederne. Flygtningenævnet finder herefter, at klagerens asylmotiv ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk.1. Flygtningenævnet finder, at klageren, der af al-Shaabab er blevet beskyldt for at have forhindret en planlagt bombesprængning, kan antages at være så profileret i forhold til al-Shaabab, at klageren ved en tilbagevenden vil være i risiko for overgreb fra al-Shaabab omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er herved henset til, at al-Shabaab efter de foreliggende baggrundsoplysninger udfører angreb på profilerede personer i klagerens hjemområde. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af […] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2020/18

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at inddrage eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19,

stk. 1, nr. 1, var opfyldt, og at inddragelse/nægtelse af forlængelse ikke ville være særligt belastende for den pågældende, jf. § 26, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse om at nægte at forlænge en opholdstilladelse i vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, skt. 2. I 2019 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali, tilhørende [klan] og muslim fra Halgan, Hiiraan-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt eller tvangsrekrutteret af al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far i 2007 blev slået ihjel af al-Shabaab. Han har endvidere oplyst, at al-Shabaab i 2008 begyndte at tvangsrekruttere unge mænd i hans hjemområde. Klageren har ydermere oplyst, at familiens hus i 2012 blev ramt af et bombeangreb, hvorefter han blev hjulpet til at udrejse af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [vinteren] 2015-2016 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Ved endelig afgørelse af [sommeren] 2019 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om konflikterne med al-Shabaab til grund. Nævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at klageren under asylsagens behandling har forklaret divergerende om, hvorfor hans far nægtede at samarbejde med al-Shabaab og om, hvorvidt al-Shabaab specifikt ledte efter klageren efter drabet på klagerens far samt hvorfor og hvornår klagerens stedfar blev hentet af al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at klageren ikke er profileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger derfor endvidere til grund, at klageren udrejste som følge af de generelle forhold i Somalia på det pågældende tidspunkt. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, hvor klageren kommer fra, er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at situationen i Halgan i Hiran provinsen, hvor ansøgeren kommer fra, er ændret således, at ikke enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at området til dels fortsat er lovløst, da kontrollen over området er delt mellem

flere aktører, og da al-Shabaab kan have kontrollen i dele af området, men at al-Shabaabs måde at agere på har ændret sig både i de områder, hvor al-Shabaab har kontrollen og i de områder, hvor al-Shabaab ikke har kontrollen. Det er herefter vurderingen, at situationen for personer, der ikke er profileret over for al-Shabaab i al-Shabaab kontrollede områder er forbedret, og at denne forbedring ikke kan antages at være af helt midlertidig karakter, uanset at forholdene – trods forbedringen – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet, at situationen er af en sådan karakter, at en udsendelse af klageren til Hiran provinsen ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet bemærker, at en midlertidig opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold ikke vil skulle forlænges, såfremt de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, ikke længere kan begrunde beskyttelse. Beskyttelsen mod inddragelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, finder ikke anvendelse ved afgørelsen af spørgsmålet om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. I henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, har enhver imidlertid ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Det fremgår af afgørelser fra domstolen, at der ved proportionalitetsvurderingen foretages en afvejning af en række forhold, herunder udlændingens tilknytning til opholdslandet, varigheden af opholdet i dette land, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, sproglige forhold og øvrige tilknytningsfaktorer, herunder arbejde og uddannelse. I afvejningen indgår endvidere tilknytningen til oprindelseslandet, så som opvæksten og bopælstiden i oprindelseslandet, sproglig og kulturel tilknytning hertil, familiemedlemmer i oprindelseslandet samt uddannelses- og værnepligtsforhold. Ud over EMRK indeholder også andre konventioner, blandt andet FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, bestemmelser, der kan have betydning for, om Danmark som følge af internationale forpligtelser er afskåret fra at nægte klageren fortsat ophold i Danmark. Det er oplyst om klageren, at han er født i 1996 i Somalia og har boet i Hiran-provinsen i Somalia, frem til sin udrejse i 2012. Han indrejste i Danmark i [vinteren] 2014-2015. Han taler somalisk. Klageren er ikke fremkommet med oplysninger om tilknytning til Danmark, og det fremgår af sagen, at han ikke har familie i Danmark, og at han ikke har haft en indtægt siden [efteråret] 2018. Der er ingen oplysninger om klagerens nuværende familieforhold i Somalia. Flygtningenævnet finder, at der foreligger et legitimt eller

anerkendelsesværdigt formål, jf. EMRK artikel 8, stk. 2, der kan begrunde indgreb i de ved EMRK artikel 8, stk. 1, beskyttede rettigheder. Da klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, er opholdstilladelsen givet med henblik på midlertidigt ophold. Klager har således siden meddelelsen af opholdstilladelsen [vinteren] 2015-2016 været bekendt med dennes midlertidige karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og efter en samlet vurdering, herunder en konkret afvejning af klagerens tilknytning til henholdsvis Danmark og Somalia over for Danmarks interesse i varetagelsen af et legitimt eller anerkendelsesværdigt formål, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder retten til privat- eller familieliv, jf. EMRK artikel 8. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/16

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse vredrørende en kvindelige statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. I 2015 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af klagerens opholdstilladelse. I 2019 hjemviste Flygtningenævnet klagerens sag til Udlændingestyrelsen, idet klagerens datter havde søgt asyl. Sagen blev for nævnet behandlet sammen med datterens asylsag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og muslim fra landsbyen […], Barawe distriktet i Shabelle Hoose-regionen i Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter en mand fra hendes hjemby ved navn [S], som ønskede at gifte sig med klageren. Klageren har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygter en mand ved navn [A], der er amir i al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at [B] i 2010 ønskede at gifte sig med klageren, da hun var 22 år gammel. [S] sagde til klageren, at han ville slå hende ihjel, hvis hun giftede sig med en anden mand. Klagerens far og brødre beskyttede klageren mod Salad og mod at blive gift med ham. Klagerens far og brødre er senere afgået ved døden, hvorfor klageren ikke længere har nogen, der kan beskytte hende mod [B]. Klageren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at der en eftermiddag i [efteråret] 2013 ankom fire personer til familiens bopæl. Disse fire personer talte med klagerens far og bad om klagerens hånd. Klagerens far afviste blandt andet med henvisning til, at de havde slået hans sønner ihjel. Mændene blev vrede på faren og tog ham med ud af huset. [A], som ønskede at gifte sig med klageren, tog klageren med sig og tilbageholdt hende i ti dage. Under opholdet hos [B] blev ansøgeren introduceret for en kvinde ved navn [C]. Klageren beklagede sig til [C], og efter noget tid besluttede [C] at hjælpe klageren. [C] kontaktede klagerens moster, som fortalte, at klagerens far var blevet dræbt, og at klageren skulle flygte. En aften i [efteråret] 2013 flygtede klageren ind til naboen [D], som hjalp hende videre til en person ved navn [E]. [Efteråret] 2013 hjalp

[E]klageren med at flygte fra Somalia. Klageren har til partshøringssamtale i Udlændingestyrelsen den [vinteren] 2017 og til samtalereferatet [vinteren] 2020 fastholdt sit oprindelige asylmotiv. Klageren har samtidig oplyst, at hun frygter, at hendes farmor og muligvis andre af klagerens fars familiemedlemmer i Somalia vil tage klagerens datter mod tvang og omskære hende. Udlændingestyrelsen meddelte [vinteren] 2015 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særlig vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsens afgørelse af [begyndelsen] af 2015 er ikke begrundet nærmere, men det fremgår af tilladelsesresolution [vinteren] 2014, at tilladelsen er givet med følgende begrundelse: "Udlændingestyrelsen finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, idet ansøgerens forklaring i flere henseender forekommer bemærkelsesværdige, påfaldende og divergerende, men at styrelsen på trods af dette, ikke finder at kunne afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse fra al-Shabaabs side." Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring til grund. Klageren har forklaret sammenhængende, kun med enkelte små divergenser, der ikke kan anses for værende centrale i asylmotivet. Forklaringen vedrører efter sit indhold et ganske begrænset hændelsesforløb. Forklaringen må efter sit indhold anses for meget lidt sandsynligt, herunder særligt når henses til, at klageren har forklaret, at det foregik i en lille landsby. Hertil kommer, at klageren har svaret afglidende på nævnets spørgsmål om landsbyens nærmere størrelse og forskellige bygningers placering. Klageren har på trods af mange spørgsmål herom ikke været i stand til at give en mere præcis beskrivelse af landsbyen. Hertil kommer, at familiens økonomiske situation og klagerens manglende uddannelse harmonerer dårligt med finansieringen af en rejse til Europa samt klagerens nuværende fremtræden. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at klagerens forklaring om et modsætningsforhold til [A] er uomtalt i oplysnings- og motivsamtalen, og at hun således først har forklaret herom ved samtalen [vinteren] 2014. Flygtningenævnet bemærker endelig, at klageren under sagen og under nævnsmødet har forklaret, at hendes svigermor boede i Quryoley, mens hendes ægtefælle har forklaret, at hans mor havde været udrejst til Kenya, og at hun de seneste seks til otte måneder havde boet i Mogadishu. Dette forhold har klageren fortiet, idet hun havde jævnlig kontakt med svigermoren. Flygtningenævnet finder således ikke, at klageren har noget individuelt asylmotiv i forhold til [B] eller al-Shabaab. Flygtningenævnet finder endvidere, at der er sket sådanne ændringer i forholdene i klagerens hjemområde, at der vil kunne ske nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19,

stk. 1, nr. 1, og stk. 7, jf. § 26, stk. 1. Da Flygtningenævnet har tilsidesat klagerens forklaring, kan Flygtningenævnet heller ikke lægge til grund, at klageren er uden mandligt netværk i hjemområdet. Flygtningenævnet finder, at klageren må anses for så ressourcestærk, at hun vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra familien og lokalbefolkningen om omskæring af datteren og eventuelle yderligere børn. Det bemærkes herved, at svigermoderen opholder sig i Mogadishu og ingen tilknytning har til klagerens hjemområde. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren vil kunne beskytte datteren og eventuelle yderligere børn mod omskæring, og at disse således ikke er i reel risiko herfor. Datteren er derfor blevet meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og der er ikke grundlag for at give klageren konsekvensstatus. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Klageren indrejste i Danmark i 2014. Hun har mødt sin ægtefælle, der er somalisk statsborger, her i landet, og de har fået en datter på 2 år og venter endnu et barn sammen. Klageren har i visse perioder haft arbejde. Hun har bestået dansk 1 og kan læse og skrive dansk. Hun er ikke medlem af foreninger og har ingen større tilknytning til det danske samfund. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at det ikke vil være særligt belastende for hende at rejse tilbage til Somalia. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/36

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at inddrage eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, men at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at være særlig belastende, jf. § 26, stk. 1, og hvor nævnet derfor har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af en opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. I 2009 meddelte Udlændingenævnet klageren afslag på asyl. Senere i 2009 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2012 hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen, der senere i 2012 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse, og senere i 2017 stadfæstede

Flygtningenævnet denne afgørelse. I 2019 genoptog Flygtningenævnet klagerens sag til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, efter at klagerens ægtefælle og to børn havde søgt asyl i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren tilhører klanen […]. Klageren er født i [en by] i nærheden af Baladwayne, som ligger i det centrale Somalia, men han flyttede til Mogadishu da han var omkring fem år. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som oprindelig asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet han har indvilget i at samarbejde med dem og efterfølgende er udrejst. Klageren har oplyst, at al-Shabaab opsøgte hans skole omkring [efteråret] 2008, og opfordrede eleverne til at tilslutte sig organisationen. Klageren meldte sig ikke ind i organisationen i første omgang, men han blev senere samme dag opsøgt på sin bopæl af to al-Shabaab medlemmer. Klageren blev truet af bevæbnede mænd og indvilligede herefter til at være med i al-Shabaab. Klageren har videre henvist til, at han er flygtet, fordi han ikke kunne tage en uddannelse i Somalia. Klageren har under genoptagelsessagen henvist til, at der er opstået ændrede forhold i relation til vurderingen af risikoen for forfølgelse i Somalia. Klageren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hans søn vil blive tvangsrekrutteret af al-Shabaab. Klageren har til støtte herfor endvidere oplyst, at klageren har fået en datter i Danmark, og ved en tilbagevenden til Somalia, frygter klageren at blive udsat for pres for omskæring af datteren. Derudover er familien blevet eksponeret i de danske medier, da der findes en artikel og et video indslag af familien på [et større dansk medies] hjemmeside. Ved en tilbagevenden til Somalia frygter klageren, at al-Shabaab vil opsøge ham, da klageren vil have omgivet sig med de vantro, idet klageren har opholdt sig i vesten. Desuden er der ændringer af situationen i forhold til klagerens helbredsmæssige forhold. Klageren har fået konstateret en meget behandlingskrævende sygdom, idet han i [efteråret] 2017 fik stillet diagnosen [sygdom] og klageren er derfor indgået i et længerevarende behandlingsforløb. Derudover er klageren blevet behandlet for [sygdom]. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2012/2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet har ved beslutninger af [slutningen af] 2009 og [sommeren] 2017 meddelt klageren afslag på opholdstilladelse og tilsidesat hans forklaring om, at al-Shabaab havde søgt at hverve ham som soldat og truet med at slå ham ihjel. Der er ikke fremkommet nye oplysninger, der giver grundlag

for at ændre denne begrundelse. Det beror på klagerens egen formodning, at hans børn vil være i risiko for at blive kidnappet og hans søn i risiko for at blive tvangshvervet af al-Shabaab. Både klageren og hans hustru har forklaret, at de er modstandere af omskæring. Henset til, at klagerens hjemområde er Mogadishu, til at begge ægtefæller er modstandere af omskæring og til, at klageren efter sin egen forklaring ikke har familie i Somalia, finder Flygtningenævnet, at klageren og hans hustru vil være i stand til at modstå det sociale pres, og Flygtningenævnet finder derfor, at klagerens datter ikke vil være i risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Somalia. Det forhold, at klageren ikke har familie eller en bolig i Somalia, er socioøkonomiske forhold, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7. Det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, at de generelle forhold i klagerens hjemområde Mogadishu er forbedret, og selv om forholdene fortsat må betegnes som skrøbelige, er ændringerne ikke af helt midlertidig karakter. Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, at Amisom har kontrollen over Mogadishu. Det forhold, at klageren har optrådt i avisen og på sociale medier i Danmark, sammenholdt med, at det er mere end 10 år siden, klageren udrejste af Somalia, kan ikke medføre, at klageren kan betragtes som særligt profileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ikke vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, og at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse derfor er opfyldt. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter forarbejderne til lovændringen (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019) lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens §§ 19, stk. 7, og 26, stk. 1. jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet har ved vurderingen af klagerens tilknytning til Danmark lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Somalia, men at han har opholdt sig i Danmark siden 2009, og at begge hans børn, på nu henholdsvis knap 7 år og knap 2 år, er født i Danmark og har gået i institution og skole i Danmark. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at både klageren og hans ægtefælle har gennemført VUC og ønsker at videreuddanne sig, at klageren taler dansk, at klageren efter sin egen forklaring gennem ca. 1 år har haft fuldtidsarbejde og før har haft en løsere tilknytning til arbejdsmarkedet, ligesom klageren har en behandlingskrævende sygdom. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klageren har en sådan tilknytning til Danmark, at en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse

af 16. januar 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2020/58

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en del spontane asylsager vedrørende mindreårige børn af forældre, der har haft en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som er blevet nægtet forlænget eller inddraget af Udlændingestyrelsen, og hvori forældrene har søgt asyl på deres forældres vegne. Der har særligt været tale om sager vedrørende piger, hvori forældrene på pigernes vegne har gjort gældende, at de vil blive udsat for omskæring (FGM), da forældrene ikke vil kunne modstå omgivelsernes pres for at få pigerne omskåret.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelige statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og muslim. Hun er født i Danmark, men hendes mor er fra landsbyen […], Barawe distriktet i Shabelleha Hoose-regionen i Somalia. Ansøgerens forældre har som asylmotiv henvist til, at de på deres datters vegne frygter, at hun vil blive tvangsomskåret og udsat for overgreb af både lokalbefolkningen og ansøgerens fars familie. Ansøgerens mor har endvidere som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at datteren vil blive dræbt som følge af kampe mellem regeringen og al-Shabaab i lokalområdet. Ansøgerens mor har til støtte herfor oplyst, at ansøgerens fars familiemedlemmer vil tage ansøgeren fra hende, fordi ansøgeren anses for at være farens barn. Ansøgerens mor har videre oplyst, at ansøgerens fars familie vil lade ansøgeren omskære, og at ukendte personer i lokalbefolkningen vil udsætte ansøgeren for overgreb, fordi hun er vendt tilbage fra Europa og er uomskåret. Flygtningenævnet har tilsidesat ansøgerens mors forklaring om et eget, individuelt asylmotiv. Vedrørende risikoen for, at ansøgeren vil blive omskåret ved en eventuelt tilbagevenden til Somalia, bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerens mors forklaring er blevet tilsidesat, og at det herefter må lægges til grund, at hun har et mandeligt netværk ved en tilbagevenden til hjemområdet. Ansøgerens mor vil således kunne udsendes til Somalia. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens mor må anses for så ressourcestærk, at hun vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra familien og lokalbefolkningen om omskæring af ansøgeren. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgerens mor vil kunne beskytte ansøgeren mod omskæring, og at ansøgeren således ikke er i reel risiko herfor. Ansøgeren opfylder således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/37

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Soma/2020/97, Soma/2020/98 og Soma/2000/99, der er omtalt i afsnit 11.1.2.

4.2 Udlændingelovens § 7, statusvalg

4.2.1 Udlændingelovens § 7, stk.1

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, det vil sige hvis den pågældende har en velbegrundet frygt for at blive udsat for forfølgelse ved en tilbagevenden til sit hjemland som følge af en af de fem grunde, der er nævnt i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2. Se nærmere afsnit 4.2.1.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, se nærmere afsnit 4.2.2.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Se nærmere afsnit 4.2.3.

Hvis Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller har meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet. En sådan klage vil blive oprettet som en statusændringssag.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at en ansøger opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af flere asylmotiver og forholder sig udtrykkeligt til disse asylmotiver, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/71, der er i formandskabets 28. beretning (2019), side 119 f.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter både udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, og derfor har meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/102, der er nævnt i formandskabets 28. beretning (2019), s. 508f.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

> ” som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrundet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrundet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl. Se som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har taget stilling til den af ansøgeren påberåbte subjektive frygt, den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning 2015, side 139 f. nævnte afgørelse Liby/2015/4.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

4.2.1.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger samt et barn fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk iraner og fra Teheran, Iran. Ansøgeren har været medlem af gruppen [A]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive tilbageholdt, tortureret og henrettet af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun torsdag [i efteråret] 2017 var ude at spise på restaurant i Teheran med tre kollegaer, hvor de blev tilbageholdt af de iranske myndigheder. Betjentene sagde, at alle på restauranten var frafaldne og vantro. Ansøgeren og de andre kvinder blev tilbageholdt i tre nætter, hvorefter ansøgeren blev løsladt mod, at familien betalte en bøde. Efterfølgende fik ansøgeren besked fra sin arbejdsplads om, at hun ikke længere havde lov til at arbejde der. Ansøgeren mødtes efterfølgende med en kvinde, [B], som hun havde mødt under tilbageholdelsen. [B] og nogle andre kvinder havde oprettet gruppen [A], fordi de var utilfredse med forholdene for kvinder i Iran. Ansøgeren blev medlem af gruppen. De mødtes mandage og torsdage hos en af kvinderne. Gruppen deltog i forskellige demonstrationer, ligesom de markerede 'Hvide Onsdage'. De uploadede fotos, hvor de markerede sig i bybilledet uden tørklæde. Ansøgeren og gruppen sendte film og fotos til en regimekritisk journalist, forfatter og politisk aktivist i New York, der også offentliggjorde film og fotografier. [I foråret] 2018 skulle gruppen igen mødes, men ansøgeren kom for sent på grund af trafikken og kunne se de andre medlemmer blive anholdt. Ansøgeren udrejste af Iran samme aften. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Det bemærkes herved, at ansøgeren straks har afgivet en detaljeret forklaring om sine aktiviteter, og at denne i et vist omfang er blevet understøttet af det efterfølgende fotomateriale. Flygtningenævnet finder således, at det må lægges til grund, at ansøgeren har været medlem af en kvindepolitisk gruppe, der har offentliggjort kvindepolitisk materiale, og som også har videresendt og fået offentliggjort materiale af en regimekritisk journalist, forfatter og politisk aktivist i New York. Gruppen er blevet pågrebet af myndighederne, og ansøgeren er straks udrejst. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det må antages, at ansøgerens politiske aktivitet vendt mod styret er kommet til de iranske myndigheders kendskab, og at det har en sådan karakter og omfang, herunder ved kontakten til den politiske aktivist i New York, at ansøgeren må antages at risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet. Flygtningenævnet med-

deler derfor ansøgeren og medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/28

Nævnet meddelte i **juli 2020** opholdstilladelse (**K-status)** til et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i henholdsvis 2018 og 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere og muslimer af trosretning. Ansøgerne er fra Saqqez, Kurdistan, Iran. Den kvindelige ansøger har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har været politisk aktiv Komala siden 2011. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive henrettet af myndighederne, fordi han har samarbejdet med Komala-partiet. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han begyndte at udføre politiske aktiviteter for partiet i 2011, hvor han malede slagord og uddelte løbesedler. I 2013 flyttede ansøgeren til Irak, men rejste frem og tilbage mellem Iran og Irak i forbindelse med sit arbejde med import og eksport af varer. I perioden 2014 til 2017 aftog ansøgerens aktiviteter for Komala. Da ansøgerens ægtefælle og søn rejste tilbage til Iran i forbindelse med sønnens skolestart i 2017 tiltog de politiske aktiviteter igen. Ansøgeren har oplyst, at han var i Iran sidste gang [i sommeren] 2018. Ansøgerens ægtefælle blev i sommeren 2018 ringet op af en ukendt person, der spurgte efter ansøgeren og fortalte, at han skulle melde sig til efterretningstjenesten næste gang, han kom til Iran. Ansøgerens ægtefælle blev ringet op igen af samme person syv til otte dage senere. Den ukendte person spurgte også efter ansøgeren ved dette opkald. Efter dette opkald udrejste ansøgerens ægtefælle og søn af Iran til Tyrkiet, hvor de mødtes med ansøgeren. Myndighederne opsøgte ansøgerens forældres bopæl fem til seks gange i den første måned efter ansøgerens udrejse. Ved opsøgningerne spurgte myndighederne efter ansøgeren. I [slutningen af] 2018 blev ansøgerens bror, [D], afhørt af myndighederne, som ligeledes spurgte efter ansøgeren. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive udsat for overgreb eller blive slået ihjel af den iranske sikkerhedstjeneste, fordi hendes ægtefælle har været politisk aktiv for Komala. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun blev bekendt med ægtefællens politiske aktiviteter i 2012, hvor hun fandt en bog og en avis med relationer til partiet. Ansøgeren anså det som følge af sin ægtefælles politiske aktiviteter for farligt at opholde sig i Iran, hvorfor familien flyttede til Irak. I sommeren 2018 modtog ansøgeren et opkald fra en ukendt person, der talte farsi, og som spurgte efter hendes ægtefælle. Ansøgeren fortalte personen i telefonen, at hendes ægtefælle ikke var hjemme, hvorefter personen sagde, at han skulle møde hos efterretningstjenesten, når han kom hjem. Efter opkaldet ringede ansøgeren til sin ægtefælle og fortalte ham herom. Syv til otte dage senere ringede den samme ukendte person igen og spurgte efter ansøgerens ægtefælle. Heller ikke denne gang var han hjemme. Ansøgeren ringede igen til sin ægtefælle og fortalte om opkaldet, hvorefter ægtefællen bad ansøgeren udrejse af Iran til Tyrkiet med deres fælles søn. De forlod Iran tre dage senere. Flygtningenævnet

kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgernes forklaringer har fremstået konsistente, troværdige og selvoplevede. Flygtningenævnet lægger således til grund, at den mandlige ansøger siden 2011 har udført politiske aktiviteter for Komola i Iran, og at den gruppe, han arbejdede sammen med i Saqqaz i Iran, blev opdaget kort før, at ansøgerne måtte udrejse. Flygtningenævnet lægger endvidere efter den mandlige ansøgers forklaring til grund, at i hvert fald to af medlemmerne fra gruppen blev fængslet, da de blev opdaget. Flygtningenævnet lægger endvidere efter ansøgerens forklaringer til grund, at den kvindelige ansøger herefter to gange blev ringet op af en person, der meddelte, at den mandlige ansøger skulle henvende sig til efterretningstjenesten. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den mandlige ansøger [A] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den kvindelige ansøger [B] og ansøgernes barn [C] meddeles som konsekvens heraf tillige opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/47

Nævnet meddelte i **august 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar samt et barn fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere og har oplyst at være ateister fra Mahabad, Iran. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men den mandlige ansøger har oplyst, at han har uddelt regimekritisk materiale. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive henrettet eller fængslet af de iranske myndigheder, idet han har uddelt islamkritisk materiale samt oversat bøger om kurdernes leveforhold. Den mandlige ansøger har til støtte herfor oplyst, at han gennem sin ungdom blev bevidst om, at han var ateist. I 2005 arbejdede ansøgeren i et firma, hvor han gav udtryk for sin islamkritiske holdning, ligesom han begyndte at uddele islamkritisk materiale i form af cd'er, hæfter og bøger til de andre i firmaet. En dag blev ansøgeren advaret om, at uddelingen var blevet opdaget af efterretningstjenesten, hvorefter ansøgeren tog til Mahabad. I 2007 modtog den mandlige ansøger i alt fire tilsigelser til retten i […]. Efter rådgivning fra sin advokat gav ansøgeren ikke møde, men afventede, at han i stedet ville blive indkaldt til retten i Mahabad. I 2008 blev ansøgeren indkaldt til samtale ved efterretningstjenesten, hvor han underskrev en erklæring om, at han fortrød, hvad han havde gjort, og at han ville afstå fra islamkritiske aktiviteter. Sagen blev sendt videre til retten, men ansøgeren blev ikke dømt, idet hans advokat betalte bestikkelsespenge. I den efterfølgende periode – fra 2011 til 2014 – var ansøgeren i stedet aktiv for kurdernes sag. Han oversatte i alt tre bøger fra engelsk til farsi vedrørende kurderes levevilkår, men han måtte stoppe sit arbejde, da han blev indkaldt til møde ved efterretningstjenesten, hvor han underskrev en erklæring om, at han ikke ville oversætte lignende bøger uden at have søgt myndighedernes tilladelse. Ansøgeren afstod fra de islamkritiske

aktiviteter frem til [vinteren] 2017/[vinteren] 2018, men efter der opstod demonstrationer i Iran, ønskede ansøgeren at være en del af det. Ansøgeren begyndte herefter at uddele cd'er og bøger på det universitet, hvor han var i gang med en Ph.d. Derudover uddelte ansøgeren cd'er i folks postkasser. En nat, mens ansøgeren var på arbejde, blev han kontaktet af sin kollega, der fortalte, at myndighederne havde ransaget ansøgerens bopæl samt konfiskeret hans islamkritiske materiale. Myndighederne ledte efter ansøgeren, og han kunne ikke tage hjem. Ansøgeren udrejste herefter til Tyrkiet [i sommeren] 2018. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet af myndighederne på grund af den mandlige ansøgers kritik af islam og det iranske styre. Den kvindelige ansøger har til støtte herfor oplyst, at hun ligesom sin ægtefælle er ateist. Ansøgerens ægtefælle uddelte blandt andet cd'er og hæfter med islamkritisk indhold, men efter at være blevet afhørt af efterretningstjenesten og indkaldt til retten, stoppede han sine aktiviteter. Ansøgerens ægtefælle begyndte i stedet at oversætte bøger og artikler vedrørende kurderes levevilkår. Ansøgeren var bekymret over sin ægtefælles aktiviteter, men hun støttede ham i det. I 2017/2018 begyndte ansøgerens ægtefælle på ny at uddele cd'er og hæfter med islamkritisk materiale. Uddelingen var sammenfaldende med, at der var opstået protester over regimet i Iran. En aften, mens ansøgeren var alene med deres datter, blev hun opsøgt på bopælen af fire myndighedspersoner. Myndighedspersonerne spurgte efter ansøgerens ægtefælle, som var på arbejde. De insisterede på at tale med ham. Ansøgeren løj om, hvor hendes ægtefælle var. Efterretningstjenesten ransagede herefter bopælen, og de konfiskerede ægtefællens islamkritiske materiale samt hans computer. Ansøgeren rettede efterfølgende henvendelse til sin ægtefælles kollega og advarede om myndighedernes henvendelse. Ansøgeren udrejste herefter af Iran [i sommeren] 2018 sammen med deres datter. Flygtningenævnet kan lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at den mandlige ansøger siden sin ungdom har været ateist, og at han ved flere lejligheder har distribueret materiale rettet mod det religiøse styre i Iran. Flygtningenævnet finder, at den mandlige ansøgers forklaring fremtræder konsistent, uden tegn på overdrivelser eller dramatiseringer, og at det af ham beskrevne hændelsesforløb virker selvoplevet. Det lægges således til grund, at den mandlige ansøger i 2008 efter pres fra efterretningstjenesten underskrev en erklæring om ikke at ville udøve nye islamkritiske aktiviteter, og at han i 2014 på ny fik en påtale af efterretningstjenesten. Endvidere lægges det til grund, at han i 2018, i forbindelse med verserende uroligheder i Iran på ny uddelte islamkritisk materiale, og at han, efter at hans bopæl var blevet ransaget på et tidspunkt, hvor han ikke var til stede, og der var fundet islamkritisk materiale, udrejste af Iran. Ud fra de foreliggende baggrundsoplysninger og det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet herefter, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den mandlige ansøger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den kvindelige ansøger og

deres medfølgende barn meddeles som konsekvens heraf tillige opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/53

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren indrejste i 2012 efter at have fået opholdstilladelse på andet grundlag. Ansøgeren søgte asyl i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk Munya Ruchuru og kristen fra Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har været aktiv for en forening i Uganda, som arbejdede for bedre rettigheder for LGBTI-personer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter at blive slået ihjel af oprørs- og etniske grupperinger, fordi han bliver diskrimineret på grund af sit sprog og sit udseende. Ydermere frygter ansøgeren at blive slået ihjel af sin fars familie, fordi de diskriminerer ansøgeren. Endelig frygter ansøgeren at blive anholdt, fordi han har været aktivist for LGBTI-rettigheder i Uganda. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans familie flygtede fra landsbyen, fordi der i 2003 eller 2004 var oprørsgrupper, som var meget aktive i landsbyen. Gruppen Mai-Mai forsøgte flere gange at rekruttere ansøgeren og hans bror til at kæmpe for dem, ligesom de var eftersøgt, fordi de talte et sprog, som mindede om rwandisk og derfor blev diskrimineret. Mai-Mai gruppen opsøgte familien to til tre gange. Da gruppen ikke kunne få fat i ansøgeren og hans bror, brændte de landsbyen ned og slog ansøgerens tante ihjel. Derudover boede ansøgeren i området, som grænser op til Rwanda og lignede en fra Rwanda, hvorfor han blev beskyldt for at hjælpe med at angribe DR Congo. Ansøgeren og hans familie blev derfor diskrimineret. Ansøgeren og hans familie udrejste af DR Congo i 2004. Til støtte for sit asylmotiv om frygten for sin fars familie har ansøgeren oplyst, at hans far var hutu og hans mor var tutsi, hvorfor han ikke vil blive accepteret som en del af sin fars familie. Derudover var familien i tvivl om, hvorvidt ansøgeren faktisk var sin fars søn. Til støtte for sit asylmotiv om frygten for at blive anholdt på grund af sin aktivisme har ansøgeren oplyst, at formanden for congolesiske flygtninge i Uganda ringede til ansøgeren og truede med, at ansøgeren skulle brændes eller anholdes. Derudover var der mange andre, for ansøgeren ukendte personer, som ringede og truede ansøgeren. Flygtningenævnet kan, som Udlændingestyrelsen, i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har forklaret, at Mai-Mai gruppen i 2004 ville rekruttere ham og hans lillebror, og at familien dengang måtte flygte til Uganda. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at denne konflikt nu ligger mere end 15 år tilbage i tiden, og at ansøgeren på nuværende tidspunkt er udenfor den

aldersgruppe, Mai-Mai ville rekruttere. Mai-Mai gruppen har ikke siden 2004 opsøgt ansøgeren, og det beror på ansøgerens egen formodning, at Mai-Mai gruppen nu skulle efterstræbe ham, fordi han er tutsi. Ansøgeren har om sit arbejde for ARSGA forklaret, at hans aktiviteter blandt andet bestod i rådgivning og arbejde på gaden blandt homoseksuelle prostituerede flygtninge, og at han var generalsekretær i organisationen. Uanset ansøgeren i den anledning modtog trusler fra kendte, herunder [X], og ukendte personer fra såvel Uganda som Congo, er disse trusler ophørt senest i forbindelse med ansøgerens udrejse af Uganda i 2012, da ansøgeren udrejste for at blive familiesammenført med sin ægtefælle i Danmark. Flygtningenævnet har i den forbindelse ligeledes lagt vægt på, at homoseksualitet er lovligt i Congo. Ansøgerens halvsøskende og deres familier har efter ansøgerens forklaring en gang truet ham i forbindelse med hans arbejde for ARSGA og derudover alene verbalt erklæret ham for uønsket. Det beror derfor alene på ansøgerens egen formodning, at hans familie vil slå ham ihjel, hvis han vender tilbage til Congo. En mulig fremtidig arvestrid er et privatretligt anliggende, der ikke i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at ansøgerens konflikt ikke har en karakter og intensitet, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren i en YouTube video, med meget få visninger, har erklæret sig biseksuel, kan ikke medføre et andet resultat, allerede fordi ansøgeren ikke fremtræder med navn. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Congo vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Demo/2020/6

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Iran. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk sorani kurder og ateist fra Sanandaj, Iran. Ansøgeren har i perioden omkring 2011 til 2013 været aktiv for KDPI i Irak. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter den iranske efterretningstjeneste samt sin egen familie. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun boede i Irak i perioden omkring 2011 til 2013, og at hun her var aktiv for KDPI. Hun deltog i møder tre til fire gange om året, og hun udtalte sig på tv. I den forbindelse blev hun omkring [sommeren] 2014 opsøgt af den iranske efterretningstjeneste, efter hun var vendt tilbage til Iran. Efterretningstjenesten forsøgte at overtale hende til at være spion, hvilket hun nægtede. De iranske myndigheder truede hende endvidere med at tage hendes understøttelse fra hende samt at nægte hendes barn at gå i skole, hvis hun ikke lod sig skille fra sin ægtefælle, hvilket hun imidlertid også nægtede. Myndighederne opsøgte og ringede til hende flere gange frem til hendes udrejse af Iran. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes familie er meget troende og derfor er utilfredse med, at hun har opgivet islam. Familien føler også, at hun vanærer dem, hvis hun bliver skilt fra sin ægtefælle, og de har tidligere blandt andet skubbet og slået hende på grund

af hendes påklædning og brug af make-up. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens konflikter med de iranske myndigheder og med familien ikke har et sådant omfang eller intensitet, at det kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens begrænsede politiske aktiviteter i perioden i Irak og ægtefællens forhold ikke har medført, at ansøgeren har været tilbageholdt eller har været udsat for overgreb af de iranske myndigheder i perioden fra omkring 2013 og indtil [efteråret] 2017, hvor hun udrejste af Iran. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret, at de iranske myndigheder er bekendt med hendes og ægtefællens forhold. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor ofte hun er blevet opsøgt af de iranske myndigheder. Ansøgeren har således til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at hun i ovennævnte periode blev indkaldt til ca. 8 samtaler hos myndighederne. Ansøgeren har derimod under nævnsmødet forklaret, at hun blev indkaldt til ca. 2 samtaler om ugen i en periode på ca. 3 måneder fra hun vendte tilbage til Iran, hvorefter ansøgeren løbende blev telefonisk kontaktet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren er udrejst legalt af Iran, og at hun var i besiddelse af et gyldigt nationalitetspas. Nævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren er indrejst i Danmark i [efteråret] 2017 som familiesammenført og først i [efteråret] 2019 har søgt asyl. Det forhold, at ansøgeren har forklaret, at hun er ateist, kan ikke føre til en anden vurdering. Der er ikke på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger grundlag for at antage, at ansøgeren som tilbagevendt iransk asylansøger risikerer forfølgelse. Således fremgår det af rapport udgivet 14. april 2020 fra den australske regering, "Department of Foreign Affairs and Trade" side 69 om "Treatment of Returnees" blandt andet: "5.28 The IOM runs a program to assist voluntary returnees to Iran, in cooperation with the country from which they are returning. Iranian authorities cooperate with the IOM in this regard. (…) 5.29 Authorities pay little attention to failed asylum seekers on their returns to Iran." Det forhold, at ansøgeren har forklaret, at hun frygter, at hendes familie vil udsætte hende for vold eller kontrol, fordi hun er ateist, kan ikke føre til et andet resultat, idet det alene bygger på hendes egen formodning. Nævnet bemærker, at ansøgeren i hvert fald i perioden fra omkring 2013 til 2017 ifølge sin egen forklaring har levet hos familien i Iran som ateist, uden at det havde konsekvenser for hende. Det forhold, at ansøgeren i Danmark har fået en tatovering [et sted på sin krop], hvorpå der står "[ateistisk budskab]", kan heller ikke føre til en anden vurdering. Ansøgerens forklaring om, at hun frygter, at hendes familie vil udsætte hende for vold, herunder at hendes bror vil slå hende ihjel, såfremt hun vender tilbage til Iran som fraskilt, kan ikke føre til en anden vurdering. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende herom. Ansøgeren har til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at hun frygter at blive slået ihjel af sin bror, hvis hun vender tilbage som fraskilt, idet han har udtalt, at han vil slå et kvindeligt medlem af familien ihjel, hvis kvinden bliver skilt. Ansøgeren har derimod til asylsamtalen forklaret, at såfremt en kvinde i familien bliver skilt, skal hun bo hos dem, og familien skal

f.eks. bestemme, hvem hun skal giftes med. Da ansøgeren er indrejst i Danmark som familiesammenført ca. 3 år efter, at ansøgerens ægtefælle indrejste, finder nævnet, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren konsekvensstatus. De generelle forhold i Iran kan ikke føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På ovennævnte baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/94

Se også de i afsnit 4.1.1. nævnte afgørelser om asylansøgere fra Iran, der har påberåbt sig et tilhørsforhold til kurdiske partier.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet **meddelte** i **august** 2020 opholdstilladelse **(K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2017 stadfæstede Flygtningenævnet styrelsens afgørelse: I 2020 genoptog Flygtningenævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim fra Rabat, Iran. Ansøgeren har været medlem af ungdomsforeningen i KDP. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at blive fængslet eller henrettet af de iranske myndigheder. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans far er medlem af KDP i Irak og tidligere har været medlem heraf i Iran. Ansøgerens far har arbejdet som mekaniker og chauffør for partiet. De iranske myndigheder har været på familiens bopæl i Iran en gang. Ansøgeren og hans familie flygtede til Irak, da hans far blev afsløret og hans farbror anholdt. Ansøgeren var 15 år gammel på det tidspunkt og har ikke været tilbage i Iran siden. Ansøgerens farbror blev henrettet af de iranske myndigheder i Iran på grund af sine politiske aktiviteter for partiet. Ansøgeren har videre henvist til, at hans herboende farbror er politisk aktiv for KDP i Danmark. Efter en fornyet behandling af ansøgerens farbrors sag meddelte Flygtningenævnet [i foråret] 2018 farbroren opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I afgørelsen lagde nævnet på baggrund af nye oplysninger, herunder fotos og film af farbroren og ansøgerens far i KDPI-sammenhænge, til grund, at ansøgerens farbror var medlem af KDPI og havde udført politiske aktiviteter for partiet i såvel Irak som Danmark, og at farbroren er med i en film, der kan ses på blandt andet en kurdisk kanal og på YouTube. Nævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens anden farbror er blevet

henrettet af de iranske myndigheder som følge af sine politiske aktiviteter, og at yderligere en farbror og ansøgerens far er medlem af og aktive for KDPI i Irak. Det fremgår af afgørelsen [fra foråret] 2018, at farbroren for nævnet havde forklaret blandt andet, at ansøgerens far var chauffør for partiets leder, at ansøgerens far er med på de fotos og film, der var fremlagt, og at ansøgerens far også lavede politiske aktiviteter for partiet i både Irak og Iran. Ansøgerens fars og farbrors tilknytningsforhold til KDPI/KDP er underbygget af de oplysninger, der er fremkommet for Flygtningenævnet i forbindelse med behandlingen af denne sag, herunder af fotos af ansøgerens forældre i deres hjem sammen med lederen af KDP. Ansøgeren er således ud af en politisk profileret familie, og ansøgeren har siden familien i 2008 flygtede fra de iranske myndigheder som følge af, at ansøgerens fars og farbrødres politiske aktiviteter i Iran var opdaget, og frem til sin udrejse af Irak i september 2015 boet i en KDPI/KDP-lejr. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren selv var medlem af KDP's ungdomsafdeling i Irak og deltog i partimøder som almindeligt medlem, og at han også i Danmark er medlem af KDP og har deltaget i partiets møder i det omfang, det har kunnet lade sig gøre. Som følge heraf finder nævnet, at ansøgeren, der er uden iranske legitimationspapirer, ved en tilbagevenden til Iran må antages at blive afhørt nærmere om ikke blot sin egen, men også familiens politiske aktiviteter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund sammenholdt med baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsen rapport "Iranian Kurds Concequences of political activities i Iran and KRI" fra februar 2020, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/51

Der kan endvidere henvises til afgørelsen, Etio/2020/3, der er omtalt i afsnit 6.2

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2001. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk mushi og protestant fra Sydkivu-provinsen, Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter at blive slået ihjel. Derudover frygter hun også de generelle forhold, herunder at blive voldtaget. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at

hendes ægtefælle har været politisk aktiv, og at han har fået asyl i Danmark. Hendes ægtefælle var lokalsekretær for [et parti] i Sydkivu-regionen og blev senere frivilligt rekrutteret til oprørsbevægelsen. Ægtefællen blev tvunget til at kæmpe for en ny oprørsbevægelse, Banyamulenge, som gerne ville nedkæmpe den gamle oprørsbevægelse. Da ægtefællen fandt ud af, at hans familie var blevet slået ihjel, vendte han tilbage til Sydkivu-regionen og flygtede efterfølgende til Rwanda, fordi han frygtede for sit liv, da han var efterfulgt af Banyamulenge bevægelsen. Ansøgeren blev opsøgt omkring fem gange af Banyamulenge bevægelsen i perioden fra slutningen af 1998 til begyndelsen af 1999. Ved opsøgningerne blev ansøgeren spurgt om sin ægtefælle, ligesom ansøgeren blev truet med, at det ville give hende problemer, såfremt hun ikke fortalte, hvor hendes ægtefælle befandt sig. Ansøgeren har ikke oplevet andet end de fem opsøgninger, men valgte at udrejse efter sidste opsøgning. Ansøgeren har endvidere oplyst, at der er krig og uroligheder i hendes hjemland, herunder især i hendes hjemegn. Endelig har ansøgeren oplyst, at personer har overtaget hendes og ægtefællens jord efter de udrejste. Ansøgeren frygter at blive slået ihjel af disse, så hun ikke kan gøre krav på jorden, hvis hun vender tilbage. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om sit afledte asylmotiv. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens ægtefælles konflikt med myndighederne er mere end 20 år gammel, og at ansøgeren efter sin forklaring før sin udrejse alene blev opsøgt omkring 5 gange, og at disse opsøgninger efter klagerens forklaring var af mindre alvorlig karakter, og at ansøgeren ikke har været tilbageholdt af myndighederne i forbindelse hermed. Det kan derfor ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til DR Congo vil være i risiko for at blive udsat for repressalier som følge af ansøgerens ægtefælles politiske aktiviteter. Ansøgerens frygt for at blive efterstræbt af de personer, som angiveligt har overtaget ansøgerens og ansøgerens ægtefælles jord, beror alene på ansøgerens egen formodning og kan derfor heller ikke lægges til grund. Det forhold, at ansøgeren har forklaret, at en pastor i Congo [i begyndelsen af] 2019 telefonisk har fortalt ansøgeren, at familien stadig er efterstræbt i Congo, kan ikke føre til et andet resultat. Endvidere har ansøgeren ikke oplyst om andre personlige konflikter i hjemlandet. Endvidere bemærkes, at efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder UNHCR´s Position on Returns to North Kivu, South Kivu, Ituri, and adjacent areas in the Democratic Republic of Congo affected by ongoing conflict and violence – Update II, fra september 2019, er de generelle forhold i DR Congo, herunder i den sydlige Kivu-region alvorlige og uforudsigelige. Men forholdene er ikke af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse risikerer behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Endelig bemærkes, at Udlændingestyrelsen ved sin afgørelse af [en dato i] 2018 om ej bortfald af opholdstilladelse for ansøgerens ægtefælle ikke herved har taget stilling til ægtefællens asylmotiv. Det af advokaten anførte omkring ansøgerens § 26-forhold kan ikke tillægges betydning ved afgørelsen om asyl. Efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet herefter, at ansøgeren ikke

har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til DR Congo vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Demo/2020/5

Nævnte **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser vedrørende et ægtepar fra Syrien. Indrejst i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. I 2020 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelser. **Flygtningenævnet** udtalte vedrørende klagernes individuelle forhold: "Klagerne er etniske syrere og sunnimuslimer fra Damaskus-området, Syrien. Klagerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2016 klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klagerne som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Syrien frygtede, at de ville blive fængslet eller henrettet, som følge af deres sønners udeblivelse fra militæret. Udlændingestyrelsen har i [vinteren] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold i Damaskus, og at denne forbedring ikke antages at være af helt midlertidig karakter, hvorfor der ikke er en reel risiko for, at klagerne vil blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af deres blotte tilstedeværelse i området. Den mandlige klager har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien fortsat frygter at blive fængslet eller henrettet. Han har til støtte herfor oplyst, at hans yngste søn, [S], er deserteret fra militærtjeneste, ligesom [S] har haft visse politiske aktiviteter vendt mod det syriske regime, herunder deltagelse i en regimekritisk dokumentarfilm, og at hans datter, [D], er efterlyst af de syriske myndigheder. Han frygter at blive afhørt, udsat for overgreb og fængslet, fordi han vil blive stillet til ansvar for sine børn forhold. Den kvindelige klager har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at de syriske myndigheder vil spørge efter børnene og mistænke hende og den mandlige klager, fordi de udrejste af Syrien. Hun frygter videre, at de vil fængsle hende og den mandlige klager for at få ram på hendes søn, som er deserteret fra militæret, således at han vender tilbage til Syrien. Flygtningenævnet bemærker først, at nævnet ikke kan lægge den nye forklaring om, at [S] er deserteret fra militæret til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at der efter klagernes oprindelige forklaring var tale om unddragelse af at udføre militærtjeneste, og at den mandlige klagers forklaring om omstændighederne giver et så uklart billede af de faktiske omstændigheder, at forklaringen herom ikke kan lægges til grund. Flygtningenævnet

lægger til grund, at [S] og muligt også [D] har deltaget i visse politiske aktiviteter vendt mod styret, men at disse aktiviteter enten ikke har påkaldt sig de syriske myndigheders opmærksomhed eller ikke har været af en sådan karakter, at de syriske myndigheder har fundet anledning til at reagere herpå. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse navnlig vægt på, at klagerne har boet i hvert fald 1 år i Syrien efter filmens offentliggørelse, og at den mandlige klager er ud- og indrejst 2 gange i Syrien i 2014-15 inden klagernes endelige udrejse af Syrien i [efteråret] 2015. Ud- og indrejserne er sket legalt og problemfrit. Flygtningenævnet lægger videre vægt på, at den kvindelige klager har fået udstedt nationalitetspas [i foråret] 2015 i Damaskus, og at der således ikke er grundlag for at antage, at myndighederne på dette tidspunkt skulle have noget udestående med familien. Klagerne har ikke sandsynliggjort, at denne situation skulle have ændret sig, således at de nu risikerer overgreb som følge af deres børns forhold. Der foreligger således ikke sådanne individuelle forhold, at der er grundlag for at meddele klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 stk. 1 eller 2." Syri/2020/63/

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har ("imputed political opinion"), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende klagerens ægtefælle, jf. sagen Syri 2020/18/. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den […] 2014, og at hun den […] 2014 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Opholdstilladelsen er den […] 2020 blevet forlænget med gyldighed til den […] 2022. Den […] 2020 har partsrepræsentant […] på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun blev voldtaget af en af de to personer fra den syriske efterretningstjeneste, der opsøgte hende på hendes bopæl i […]. Personen fra efterretningstjenesten, der var civilklædt, havde tvunget klageren til at åbne døren. Han fremviste ID-kort og var bevæbnet. Den anden person stod uden for lejlighedens hoveddør og ventede. Klageren og familien boede i en lejlighed på […]. Klageren har først fortalt sin ægtefælle om disse oplysninger den […] 2020. Derudover henvises der i klagen til klagerens ægtefælles oplysnings- og motivsamtale af […] 2018, hvoraf fremgår, at klageren blev opsøgt af efterretningstjenesten. Klageren blev anklaget for at arbejde for oprørsstyrkerne. Klageren skulle oplyse sit telefonnummer til efterretningstjenesten, idet de ville indkalde hende til en samtale. Efter

denne hændelse flyttede hele familien ind hos klagerens ægtefælles søster. Efter 8 til 10 dage udrejste klageren af Syrien. Klageren har til støtte for sin ansøgning om asyl i første række henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter den verserende borgerkrig og de generelle forhold i landet. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer kan lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flertallet finder, at forklaringen fremstår troværdig og selvoplevet, og forklaringen støttes af, at klageren som kvinde udrejste alene af Syrien meget kort tid efter voldtægten. Forklaringen støttes endvidere til dels af de lægelige oplysninger. Flertallet lægger således til grund, at klageren blev opsøgt på bopælen af to personer fra den syriske efterretningstjeneste, og at hun ved den lejlighed blev voldtaget af en syrisk efterretningsofficer. Flertallet lægger videre til grund, at efterretningsofficeren skaffede sig oplysninger om klagerens familie og truede klageren med yderligere voldtægter. Efter klagerens ægtefælles forklaring lægger flertallet til grund, at klagerens bopæl, efter at klageren var udrejst, to gange blev opsøgt af personer fra efterretningstjenesten, som ville have klageren med. På denne baggrund finder flertallet, at klageren har sandsynliggjort, at hun er kommet i et sådant modsætningsforhold til højtstående personer i den syriske efterretningstjeneste, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for at blive identificeret som en modstander af det syriske styre, og at hun derfor vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flertallet finder herefter, at klageren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri 2020/109

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. I 2014 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2020 blev sagen indbragt for Flygtningenævnet af klagerens partsrepræsentant med påstand om, at klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende klagerens ægtefælle, jf. sagen Syri/2020/109. **Flygtningenævnet** udtalte:
"Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark den […] 2015, og at han den […] 2018 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Opholdstilladelsen er den […] 2020 blevet forlænget med gyldighed til den […] 2021. Den […] 2018 har partsrepræsentant […] på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte for sin ansøgning om asyl i første række henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og slået ihjel af de syriske myndigheder, idet klageren er blevet anklaget for at have deltaget i demonstrationer og løftet våben mod en kontrolpost. Klageren har endvidere henvist til, at han frygter de generelle forhold i Syrien og de iranske styrker i Syrien, idet de angriber sunnimuslimer. Klageren har til

støtte for sit asylmotiv oplyst, at han blev tilbageholdt af myndighederne, da han var på vej hjem fra arbejde. Klageren blev ført til en kælder, hvor han blev holdt fanget i en måned og udsat for grove fysiske overgreb. Klageren blev herefter anklaget for at have deltaget i regimekritiske demonstrationer og for at have løftet våben mod en kontrolpost. Tre uger efter sin løsladelse blev klageren tilbageholdt igen. Denne gang blev klageren tilbageholdt i syv til ti dage i en anden kælder, hvor han igen blev udsat for grove fysiske overgreb. Da klageren blev løsladt igen skiftede han bopæl, og forlod ikke sit hjem i perioden frem til sin udrejse af Syrien. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer kan delvist lægge klagerens forklaring om sin konflikt med de syriske myndigheder til grund. Flertallet har således i ægtefællens sag lagt til grund, at ægtefællen blev opsøgt på bopælen af to personer fra den syriske efterretningstjeneste, og at hun ved den lejlighed blev voldtaget af en syrisk efterretningsofficer. Flertallet har videre lagt til grund, og at efterretningsofficeren skaffede sig oplysninger om klagerens familie, og truede klageren med yderligere voldtægter. Efter klagerens forklaring lægger flertallet til grund, at klagerens bopæl, efter klageren var udrejst, to gange blev opsøgt af personer fra efterretningstjenesten, som ville have ægtefællen med, og at klageren sidste gang, personerne fra efterretningstjenesten opsøgte bopælen, i strid med sandheden oplyste, at han var blevet skilt fra ægtefællen. Flertallet kan ikke i øvrigt lægge klagerens forklaring til grund, idet klageren har forklaret divergerende om sine angivelige tilbageholdelser. Flertallet henviser herved til begrundelsen i Udlændingestyrelsens afgørelse sammenholdt med klagerens forklaring for nævnet. På denne baggrund finder flertallet, at klageren, når der også henses til ægtefællens konflikt med efterretningstjenesten, har sandsynliggjort, at han er kommet i et sådan modsætningsforhold til højtstående personer i den syriske efterretningstjeneste, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for at blive identificeret som modstander af det syriske styre, og at han derfor vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flertallet finder herefter, at klageren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri 2020/108

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk lor og født muslim fra […] Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at bliver slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi han er en del af sin egen gren af [navn på trossamfund] og offentligt har kritiseret islam. Han frygter derudover den generelle befolkning og slægtninge fra hans fars side, fordi

han er en del af sin egen gren af [navn på trossamfund]. Han har til støtte herfor oplyst, at han siden 2005 har blogget på internettet om diverse temaer, herunder religiøse temaer. I 2006 eller 2007 dannede han sin egen religion, [navn på egen religion]. På et tidspunkt i 2010 eller 2011 blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af myndighederne. De tog ham med på politistationen, hvor de konfronterede ham med, at han på internettet havde kritiseret den måde, hvorpå muslimer beder. Ansøgeren tilbragte to uger i fængsel, hvorefter han blev løsladt mod kaution. I 2010 til 2011 begyndte han at undersøge kristendommen og Gud generelt. Mellem 2011 og 2015 rejste ansøgeren tre til fire gange frem og tilbage mellem Iran og [navn på land]. I 2014 blev han i [navn på samme land] introduceret til [A], der var præst i [navn på trossamfund]. Fra 2015 begyndte [A] at undervise ansøgeren i kristendommen. Ansøgeren vendte tilbage til Iran i 2015, hvor han fortsatte med at blive undervist af [A] via Skype. I 2016 begyndte ansøgeren at betragte sig som en del af [navn på trossamfund] og fusionerede [navn på egen religion] med [navn på trossamfund]. I [foråret] 2018 begyndte ansøgeren at undervise sine tre venner i [sted]. En anden bekendt, [B], kom også til tider forbi uden dog at deltage i undervisningen. En aften byttede ansøgeren telefon med [B]. Ansøgeren fandt senere ud af, at [B's] telefon ikke var lige så meget værd, som ansøgeren oprindeligt havde troet. Ansøgeren ringede herefter til [B] for at få sin telefon tilbage, men han nægtede. Ansøgeren ringede ligeledes til [B's] mor tre gange. En dag i [sommeren] 2018 blev ansøgerens bopæl opsøgt af Sepahs efterretningstjeneste, som spurgte efter ansøgeren. Ansøgeren var ikke til stede, da han opholdt sig på [et andet sted]. Det fremgik af ransagningskendelsen, at det var [B], der havde meldt ansøgeren til Sepah. Ansøgeren hørte om opsøgningen fra sin søster nogle timer senere. Hun fortalte, at der var en arrestordre på ham på grund af hans hjemmeside og hans undervisning i kristendommen. Ansøgeren rejste herefter fra […] til Teheran, hvorfra han påbegyndte sin udrejse. Den [dato i sommeren] 2018 udrejste ansøgeren illegalt til Iran. Den [dato i foråret] 2019 blev der udgivet en artikel på internettet af ukendte personer, hvoraf de fremgik, at ansøgeren havde kritiseret islam. Nogle dage senere blev ansøgerens far indkaldt til møde på Sepahs efterretningstjenestes kontor. Han blev spurgt om, hvorfor ansøgeren havde skrevet, som han havde på internettet. Han fortalte dem, at ansøgeren var udrejst af Iran, hvorefter han fik lov til at gå. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring fremstår troværdig og selvoplevet, ligesom ansøgerens forklaring om sin konversion yderligere fremstår reflekteret og oprigtig. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at divergenserne i ansøgerens forklaring ikke kan tillægges afgørende betydning, i hvilken forbindelse Flygtningenævnet også har lagt vægt på ansøgerens psykiske tilstand. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er konverteret fra islam til kristendommen, nærmere sin egen gren af [navn på trossamfund], og at han ved en tilbagevenden til Iran fortsat vil leve som en kristen. Flygtningenævnet finder endvidere, at det må anses for sandsynligt, at ansøgerens kristne overbevisning

fortsat vil komme til udtryk ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet lægger også til grund, at ansøgeren i 2010/2011 blev anholdt, tilbragte nogen tid i fængslet og blev idømt en bøde og betinget fængsel, fordi han på internettet havde kritiseret den måde, som muslimer beder på, ligesom ansøgeren blev tvunget til at slette indholdet på sin Facebookside, hvor han havde en profil under navnet "[profilnavn]" (på farsi). Flygtningenævnet lægger derudover til grund, at ansøgerens bopæl i sommeren 2018 blev opsøgt af de iranske myndigheder, og at der var udstedt en arrestordre på ham på grund af ansøgerens hjemmeside, og fordi ansøgeren underviste i kristendom, hvorefter ansøgeren flygtede ud af landet. Flygtningenævnet lægger yderligere til grund, at ansøgerens far blev indkaldt til et møde hos efterretningstjenesten nogle dage, efter at der den [dato i foråret] 2019 blev udgivet en artikel på internettet af et nyhedsmedie under myndighedernes kontrol, hvor ansøgeren under betegnelsen "[profilnavn]" (på farsi) var nævnt. Ansøgerens far blev udspurgt om de ting, som ansøgeren havde skrevet på internettet. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren er profileret i forhold til de iranske myndigheder, og at de – selv efter at han har forladt landet – overvåger hans aktivitet på internettet. Flygtningenævnet lægger endelig til grund, at ansøgeren fortsat og efter at have forladt Iran i stigende grad ytrer sig islam- og regimekritisk på internettet. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/20

Nævnet meddelte **i juni 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk punjabi og ahmadiya-muslim fra Punjab, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive dræbt af gruppen Tahfuz Khatme-e-Nabowat, fordi han er ahmadiya-muslim. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at [i sommeren] 2016 blev hans morbror, [A], slået ihjel af modstandere af ahmadiya-religionen. Videre har ansøgeren oplyst, at han i [vinteren] 2019 på en vej blev stoppet af nogle præster, der deltog i en demonstration, og ligeledes ville have ansøgeren til at deltage. Ansøgeren nægtede at deltage, idet han er ahmadi. Fra dette tidspunkt og indtil ansøgeren udrejste [i foråret] 2019 blev der næsten dagligt råbt skældsord efter ham, når han passerede en moske på vejen fra sin bopæl og til husmoskeen. Endvidere har ansøgeren oplyst, at han [i foråret] 2019 blev overfaldet af tre personer på en motorcykel, da han var på vej ud af husmoskeen. To af mændene steg af motorcyklen, og den ene skubbede til ansøgeren, mens den anden skød efter ham. Skuddene ramte forbi ansøgeren. Flygtningenævnet kan efter ansøgerens forklaring for nævnet i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sine konflikter i Pakistan til grund, herunder at ansøgeren er blevet efterstræbt og overfaldet af personer i anledning

af sit religiøse tilhørsforhold til ahmadiya. Det lægges på den baggrund til grund, at ansøgeren nærer en begrundet frygt for forfølgelse på grund af sin religiøse overbevisning også i lyset af ansøgerens oplysninger om hans øvrige familiemedlemmers forhold. Nævnet har herved også lagt vægt på indholdet af de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for ahmadiya-muslimer i Pakistan, herunder om den pakistanske blasfemilovgivning, religiøst motiverede angreb og karakteren af myndighedernes efterforskning heraf. Efter det foreliggende er der ikke grundlag for at antage, at ansøgeren kan tage ophold andetsteds i Pakistan. Under disse omstændigheder finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1, og Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse." Paki/2020/4

Nævnet meddelte i **september 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etnisk persere fra Teheran, Iran. De har angivet at være kristne af trosretning. De har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de frygter at blive fængslet, tortureret og henrettet af de iranske myndigheder, idet de er konverteret til Kristendommen. Som støtte for deres asylmotiv har ansøgerne oplyst, at den kvindelige ansøger har en konflikt med myndighederne i Iran, da hun [i vinteren 2018/2019] tog til en huskirke i Teheran med en veninde, hvor de blev taget af politiet i forbindelse med deltagelse i huskirken. De formåede at flygte, men den kvindelige ansøger glemte sin taske ved huskirken. Politiet kunne derfor identificere den kvindelige ansøger og ransagede efterfølgende ansøgernes fælles bolig, hvor kristent materiale blev fundet og beslaglagt. Tre dage efter episoden flygtede ansøgerne til Sverige i besiddelse af nationalitetspas og Schengenvisum, som ansøgerne havde ansøgt om tre måneder inden deres udrejse fra Iran. Ansøgerne har oplyst, at huskirker er ulovlige i Iran, at konvertering fra Islam til Kristendommen er en forbrydelse, og at de flygtede fra Iran for at undgå fængselsstraf, tortur og en eventuel henrettelse. Ansøgerne har endvidere oplyst, at deres hjem i Iran er blevet beslaglagt af de iranske myndigheder. Flygtningenævnet kan lægge den kvindelige ansøgers forklaring om, at hun allerede i Iran var søgende efter noget andet end Islam til grund. Den kvindelige ansøger har forklaret detaljeret om sit frafald fra Islam, herunder om baggrunden for frafaldet, og om sin interesse for yoga, reiki og Kristendommen. Flygtningenævnet kan også i det væsentlige lægge den kvindelige ansøgers forklaring om, at hun i Iran kom i et kristent miljø til grund. Endelig kan Flygtningenævnet lægge den kvindelige ansøgers forklaring om hendes konversion og kristne aktiviteter i Danmark til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den kvindelige ansøger både til samtalerne med Udlændingestyrelsen og under nævnsmødet har demonstreret en betydelig viden om Kristendommen og kristne begreber, ligesom hun har været i stand til på en overbevisende, detaljeret og levende måde at redegøre for

sine egne indre refleksioner i forbindelse med sin konvertering til kristendom og sit valg af kirkelig retning. For så vidt angår den mandlige ansøger, kan Flygtningenævnet lægge hans forklaring om den kvindelige ansøgers søgende aktiviteter i Iran til grund. Flygtningenævnet kan endvidere lægge til grund, at den mandlige ansøger i Iran fik en depression, der var udslagsgivende for hans interesse for Kristendommen. Endelig og uanset den mandlige ansøger ikke fremstår ligeså vidende og passioneret som den kvindelige ansøger, kan Flygtningenævnet lægge den mandlige ansøgers forklaring om, at han i Danmark fortsatte med at interessere sig for Kristendommen til grund. Flygtningenævnet lægger herefter og efter en samlet vurdering af ansøgernes refleksioner i forbindelser med deres konversion og valg af to forskellige kirkelige retninger til grund, at ansøgerne i Danmark er blevet overbevist kristne, og at de ved en genindrejse i Iran vil praktisere og missionere Kristendommen. Flygtningenævnet meddeler derfor de iranske statsborgere [A] og [B] samt deres medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/66

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine religiøse tilhørsforhold helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2018 blev klageren dømt for alvorlig personhenførbar kriminalitet og udvist for bestandig. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet : "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk kurder og kristen katolik fra […], Syrien. [afsnit udeladt] Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren er konverteret til kristendommen, men finder ligesom Udlændingestyrelsen, at der ikke foreligger en konflikt, der har en sådan intensitet og karakter, at den vil kunne begrunde asyl. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at klageren har oplyst, at han i Syrien modtog trusler på grund af sin religion i 2006/2007, men først udrejste af landet i 2011, ligesom klageren har oplyst, at der ikke var nogen, der forsøgte at håndhæve de fremsatte trusler. Et asylmotiv med henvisning til klagerens religiøse forhold er herudover først påberåbt i forbindelse med § 31-samtalen i [starten af] 2020. De generelle forhold for kristne konvertitter i Syrien er ikke af en sådan karakter, at dette i sig selv kan begrunde asyl." Syri 2020/2107

For så vidt angår nævnets praksis i sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 5.4 (sur place).

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan henvises til afgørelsen Irak/2017/163, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 95 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund og har fundet, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 85 ff.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om at have været udsat for racistisk begrundede voldelige overfald kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse, kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 24. beretning (2015), side 80 ff.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan nævnes:

Nævnet **meddelte** i **december 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bengali og sunnimuslim fra […], Khulna-distriktet, Bangladesh. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin svigerfamilie, fordi han har krænket familiens ære. Videre har ansøgeren henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sin familie eller lokalbefolkningen, fordi de har fundet ud af, at han er homoseksuel. Endvidere har ansøgeren henvist til, at han tvinges til at betale medgift, fordi svigerfamilien vil anklage ham for at have afbrudt sit ægteskab. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han indledte sit første homoseksuelle forhold til en dreng ved navn [MF], da han gik i 8. klasse. De var herefter kærester i skjul i otte til ni år. I [begyndelsen af] 2010 mødte ansøgeren en mand ved navn [MT], som han indledte et forhold til. De var kærester indtil for nyligt. Ansøgeren lærte sin ægtefælle, [ægtefælle], at kende i 2012 eller 2013 via Facebook, hvorefter han blev presset af sin familie til at gifte sig med hende. De blev gift i [efteråret] 2015. Ansøgeren indrejste i Danmark med sin ægtefælle i [slutnin-

gen] af 2017, fordi hun skulle studere her i landet. Omkring et halvt år senere fandt ægtefællen ud af, at ansøgeren var homoseksuel, idet hun fandt nogle sms-beskeder fra [MT] på ansøgerens telefon. Ansøgerens ægtefælle tog derefter kontakt til ansøgerens og sin egen familie, og fortalte at han var homoseksuel. Ansøgerens familie blev efterfølgende opsøgt af ægtefællens bror og morbror, som truede med at komme efter ansøgeren. Ansøgeren er efterfølgende blevet kontaktet telefonisk af sin far og bror, der har truet med at slå ham ihjel. Ansøgeren har videre oplyst, at hans familie er blevet opsøgt af personer fra lokalbefolkningen, som gerne vil vide, hvor han opholder sig. Under opholdet i Danmark har ansøgeren indledt et forhold til en mand ved navn [ME]. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring omkring sin seksuelle orientering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på ansøgerens vedholdende forklaring herom og ansøgerens fremtræden i nævnet. Ansøgeren har således forklaret, at han opfatter sig som transkønnet og føler sig som en kvinde og overvejer en kønsskifteoperation. Uanset ansøgeren på enkelte punkter har forklaret divergerende omkring sit asylmotiv, har forklaringen i det væsentlige været vedholdende og troværdig. Af rapporten fra US Department of State: "Country Report on Human Rights Practices 2018", udgivet den 26. juni 2019, fremgår blandt andet: "Same-sex sexual activity is illegal under the Bangladesh Penal Code. The government does not actively enforce the law. LGBTI groups reported the government retains the law as a result of societal pressure. LGBTI groups reported police used the law as a pretext to harass LGBTI individuals, as well as those considered effeminate regardless of their sexual orientation, and to limit registration of LGBTI organizations. Some groups also reported harassment under a suspicious behavior provision of the police code. The transgender population has long been a marginalized, but recognized, part of society, but it faced continued high levels of fear, harassment, and law enforcement contact in the wake of violent extremist attacks against vulnerable communities. Members of LGBTI communities received threatening messages via telephone, text, and social media, and some were harassed by police. The law does not prohibit discrimination against LGBTI persons in housing, employment, nationality laws, and access to government services such as health care. LGBTI groups reported official discrimination in employment and occupation, housing, and access to government services." Ansøgeren har forklaret, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh ønsker at leve åbent omkring sin seksualitet og køn. Flygtningenævnet kan efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bangladesh kan opnå den nødvendige myndighedsbeskyttelse, herunder imod forfølgelse fra lokalbefolkningen og fra familie og svigerfamilie. På denne baggrund, og da ansøgeren må antages at tilhøre en særlig social gruppe i Flygtningekonventionens forstand, lægger Flygtningenævnet efter en konkret og individuel vurdering til grund, at ansøgeren risikerer asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Bangladesh. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Bang/2020/1

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5 nævnte afgørelser om anerkendelse af henholdsvis kvinder i risiko for omskæring (female genital mutilation, FGM) og LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden "særlig social gruppe" i flygtningekonventionens artikel 1 A.

4.2.2 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I tilfælde omfattet af § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, vil der dog skulle gives opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, se nærmere afsnit 4.2.3.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager). Se nærmere afsnit 4.2.3.

I bemærkningerne til bestemmelsen i § 7, stk. 2, er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

> "Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.
>
> Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN´s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf .
>
> …..

> Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.
>
> Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).
>
> ….
>
> Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f.eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.
>
> Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus."

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for, at et overgreb falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3, kræves, at det overgreb, som klageren påstår, han eller hun vil risikere, hvis vedkommende udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnets praksis er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis, hvorefter det afgørende for bevisvurderingen er, hvorvidt der er vægtige grunde til at antage, at der er en reel risiko for, at ansøgeren, hvis udsendt, risikerer en behandling i strid med artikel 3. Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at den blotte risiko for at blive udsat for mishandling ikke er nok.

Flygtningenævnet har ligesom Den Europæiske Menneskeretsdomstol på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter gennemførelsen af lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation, se nærmere afsnit 5.1.3.1.

Der henvises for Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis om betydningen af de generelle forhold til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 84 ff.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 5.1.4.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn. Se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's Børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Børn kan have en velbegrundet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 138 ff. nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver. Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5. omtalte afgørelser vedrørende somaliske statsborgere, der som asylmotiv har henvist til risikoen for omskæring af deres døtre.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til kapitel 9.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og et notat om FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Den Europæiske Menneskeretsdomstol og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Den Europæiske Menneskeretsdomstol.

4.2.2.1 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2020** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunnimuslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til Afghanistan frygter, at han og hans familie vil blive slået ihjel af Taliban, fordi han har arbejdet for [nordisk NGO] i landet. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at Taliban til ham har oplyst, at de tror, at [nordisk NGO] er en dansk, kristen efterretningstjeneste, hvorfor de ønsker at slå ansøgeren ihjel. Han modtog en række telefoniske trusler i [sommeren 2018]. Første og anden trussel foregik telefonisk henholdsvis [sommeren 2018] og [sommeren 2018], mens ansøgeren var på arbejde. En person, der præsenterede sig som en repræsentant fra Taliban, truede ved begge opkald med at slå ansøgeren og hans familie ihjel. Tredje trussel fandt sted telefonisk [sommeren 2018], mens ansøgeren var hjemme på sin bopæl. Truslen blev ligeledes givet af en person, der præsenterede sig som repræsentant for Taliban. Han truede med at slå ansøgeren og hans familie ihjel, og han fortalte, at ansøgerens navn fremgik af Talibans liste over personer, der skulle slås ihjel. Efter ansøgerens udrejse af Afghanistan blev ansøgerens mor og søn forsøgt angrebet af to bevæbnede mænd på en motorcykel [sommeren 2018]. Efter denne hændelse har ansøgerens familie holdt sig skjult hos ansøgerens svigerfamilie i Kabul. Der har efterfølgende været nogle mistænkelige personer i nærheden af svigerfamiliens bopæl. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Han har således forklaret sammenhængende, konsistent og troværdigt om de tre telefoniske trusler fra Taliban i [sommeren 2018], og hans forklaring om sin erhvervsmæssige baggrund er understøttet af de bilag, han har fremlagt – herunder fra [udenlandsk NGO] og [nordisk NGO]. Flygtningenævnet lægger efter oplysningerne fra [nordisk NGO] i brev af [foråret 2019] til grund, at ansøgeren gennem sin 5-årige ansættelse hos [nordisk NGO] i Kabul frem til [sommeren 2018] avancerede til […], og at denne stilling var blandt de højest rangerede i regionen og den højest betalte blandt nationale medarbejdere i landet. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren er en af de første afghanere, der har fået en så høj post i en international organisation i Afghanistan, og at han på den baggrund må anses for at være i den kategori af højt profilerede personer, som Taliban efterstræber, og som de nemt har kunnet skaffe kontaktoplysninger på. Nævnet har herved bl.a. lagt vægt på ansøgerens og [nordisk NGO] oplysninger om, at [den nordiske NGO's] medarbejdere ofte deler visitkort med informationer om bl.a. navn, stilling og telefonnummer med partnere og eksterne aktører. Efter ansøgerens forklaring lægger nævnet endvidere til grund, at han er blevet truet på livet af Taliban tre

gange inden for en uge på grund af sit arbejde for [den nordiske NGO], og at der i forbindelse med den sidste trussel tillige blev fremført trusler om at dræbe ansøgerens familie. Det forhold, at han ikke straks udrejste, men ventede nogle dage, mens han tog skridt til at sørge for sin familie og forberede sin udrejse, kan ikke tillægges afgørende betydning. Efter det anførte sammenholdt med baggrundsoplysningerne om, at Taliban efterstræber højt profilerede personer, som arbejder for bl.a. internationale NGO'er, og at Talibans modus operandi bl.a. går ud på, at "a target" før et angreb skal advares mindst to gange, jf. EASO's rapport fra december 2017 "Afghanistan – Individuals targeted by armed actors in the conflict, pkt. 1.1.5.3", har ansøgeren ifølge nævnet efter en samlet vurdering sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke findes opfyldt. Efter de foreliggende oplysninger om ansøgerens profilering i forhold til Taliban finder nævnet ikke grundlag for at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, er derfor opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2020/10

Nævnet **meddelte** i **oktober 2020** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Iran. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og [X] af trosretning fra [byen], nær [området], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran frygter, at hendes ægtefælle, samt ægtefællens familie vil fratage ansøgeren hendes søn og slå hende ihjel på grund af hendes udenomsægteskabelige forhold og ønske om skilsmisse. Ansøgeren har videre henvist til, at hun også frygter sin egen familie, idet de havde fået tilsendt et romantisk billede af ansøgeren og hendes kæreste i Danmark. Ansøgeren har som nyt til støtte for sit asylmotiv henvist til, at medlemmer af hendes familie har blokeret hende på de sociale medier, idet hun har vanæret familien. Hun frygter, at de på den baggrund vil udsætte hende for overgreb. Hun har videre oplyst, at hun i Danmark er blevet truet af sin svigerfamilie og udsat for overgreb udført af personer med tilknytning til hendes svigerfamilie. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har forklaret, at hun, efter at hun kom til Danmark i 2015, er blevet chikaneret, truet og overfaldet med vold flere gange af sin ægtefælle og dennes familie og netværk. Denne forklaring bestyrkes af statusskrivelse [fra foråret] 2019 fra [et krisecenter], socialfaglig vurdering [fra sommeren] 2019 og statusskrivelse, [efteråret 2020], fra [et krisecenter], skrivelse [fra sommeren] 2019 fra [en kommune] samt risikovurdering [fra foråret] 2019 fra [en politikreds]. En af ansøgerens ægtefælles brødre har efter det oplyste opholdstilladelse i Danmark,

mens i alt fald en del af ægtefællens andre brødre befinder sig på et udrejsecenter i Danmark som afviste asylansøgere. Ansøgerens ægtefælle er ved dom, som stadfæstet af [landsretten i 2018], idømt fængsel i 2½ år og udvist af Danmark for bestandigt og ved Flygtningenævnets afgørelse [fra efteråret] 2018 nægtet opholdstilladelse i Danmark. Henset til karakteren og intensiteten af de trusler og overfald, ansøgeren har været udsat for i Danmark, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren vil være i risiko for tilsvarende overgreb, hvis hun vender tilbage til Iran. Flygtningenævnet finder ligeledes, at der vil være en risiko for, at ansøgeren ikke vil kunne opnå tilstrækkelig beskyttelse af de iranske myndigheder eller af sin egen familie, der har fået kendskab til ansøgerens udenomsægteskabelige forhold i Danmark. Ansøgeren har derfor sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren og hendes medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2020/79

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2020** opholdstilladelse **(B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim af trosretning fra Baghlan-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af en person ved navn [A]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans bror havde et forhold til [A's] datter, som [A] efterfølgende har slået ihjel, hvorefter han anmeldte ansøgerens bror for drabet. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at det går ud over hele familien, når et familiemedlem har en konflikt, som den hans bror har med [A]. Han har desuden oplyst, at [A] arbejder som kommandant for myndighederne og samarbejder med Taliban. Flygtningenævnet kan, ligesom Udlændingestyrelsen, lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Forklaringen er i det hele afledt af asylmotivet for ansøgerens bror, [B], der efter udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2011 er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Brorens asylgrundlag, der støttes af hans vidneforklaring under nævnsmødet er fortsat til stede, og opholdstilladelsen er stadig gældende. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgerens bror uden for ægteskab har haft et seksuelt forhold til en datter af den tidligere kommandant [A], og at broren er blevet beskyldt for at slå datteren ihjel. Det

kan endvidere lægges til grund, at ansøgeren og ansøgerens bror på denne baggrund og som følge af en æresrelateret konflikt er blevet tvunget til at udrejse af Afghanistan for at undgå at blive slået ihjel af [A]. Ansøgeren var seks til syv år, da han udrejste samtidigt med sin bror, og ansøgeren har ikke efterfølgende været i Afghanistan. Efter en samlet vurdering af baggrunden for konflikten, dens karakter og oplysningerne i sagen, er der grundlag for at antage, at ansøgeren, som nærtstående til sin bror, ved en tilbagevenden til Afghanistan vil blive udsat for overgreb fra [A], der ønsker hævn for æreskrænkelsen. Der er endvidere grundlag for at antage, at konflikten ikke er ophørt, selvom der er forløbet flere år siden dens opståen. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en konkret og individuel risiko for overgreb fra [A]. Flygtningenævnet finder endvidere, at det ikke vil være muligt for ansøgeren at opnå beskyttelse fra myndighederne og finder heller ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan ikke anses for at være opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor [ansøgeren] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afgh/2020/37

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgerne risikerede overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af nære familiemedlemmers forhold, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim af trosretning fra Jaghori, Ghazni-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af kommandanter, som havde en konflikt med ansøgerens far i 2001. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at ansøgerens far arbejdede som chauffør for Taliban frem til 2001, hvor Talibans modstandere generobrede magten i Jaghori-distriktet. De lokale havde skjult deres våbenlagre, men Taliban fandt dem og indsamlede deres våben. Ansøgerens far blev herefter beskyldt for at have arbejdet for og samarbejdet med Taliban, idet de lokale påstod, at ansøgerens far havde fortalt Taliban, hvor våbenlagrene var gemt. Ansøgerens far udrejste umiddelbart herefter til Pakistan, og ansøgeren og ansøgerens mor skjulte sig hos ansøgerens morbror i en måned, før de også udrejste til Pakistan. Kommandanterne opsøgte i denne periode morbrorens bopæl for at lede efter ansøgerens familie, men morbroren fortalte kommandanterne, at han ikke vidste, hvor fami-

lien befandt sig. Ansøgerens morbror blev som konsekvens deraf tilbageholdt og udsat for fysiske overgreb. Kommandanterne beslaglagde familiens ejendom i Afghanistan, mens ansøgerens familie opholdt sig i Pakistan. Kommandanterne vil slå ansøgeren ihjel, såfremt ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan kræver sin families ejendom tilbage. Ansøgeren opholdt sig i Pakistan i syv eller otte år, hvorefter ansøgeren udrejste til Iran i 2008 eller 2009 for at søge arbejde. Ansøgeren arbejdede i Iran i to år, hvorefter de iranske myndigheder deporterede ansøgeren til Afghanistan. Ansøgeren genindrejste illegalt i Iran efter to til tre dages ophold i Afghanistan, og efter seks år udrejste ansøgeren af Iran til Tyrkiet. Ansøgeren opholdt sig i Tyrkiet i tre nætter, hvorefter ansøgeren rejste til Grækenland. Ansøgeren rejste til Danmark efter 15 måneders ophold i Grækenland. Flygtningenævnet lægger ligesom Udlændingestyrelsen ansøgerens forklaring om, at ansøgerens far samarbejdede med Taliban, og at familien efter magtskiftet i 2001 flygtede til Pakistan, fordi ansøgerens far var efterstræbt af lokale hazara grupperinger, til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han risikerer asylbegrundende forfølgelse eller behandling, hvis han vender tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens familie ikke efter det oplyste har været udsat for nogen form for trusler eller forfølgelse efter flugten i 2001, og at ansøgeren har en meget ringe viden om den aktuelle situation i sit hjemområde i Afghanistan, idet han hovedsagelig har sin viden fra sin mor i Pakistan og sin morbror i Australien. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at personer, som ansøgerens far havde en konflikt med, nu er kommet til magten i ansøgerens hjemområde. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det forhold, at ansøgeren i en e-mail af [en dato i foråret] 2020 har oplyst, at hans mor har givet ham navne på nogle myndighedspersoner i ansøgerens hjemområde, ikke er tilstrækkeligt til, at det kan anses for sandsynliggjort, at de pågældende har efterstræbt ansøgerens far. Det beror alene på ansøgerens formodning, at der i hans hjemområde er personer, som vil forbinde ansøgeren med ansøgerens fars handlinger for omkring 20 til 25 år siden på en sådan måde, at ansøgeren af den grund vil blive udsat for asylbegrundende forhold, ligesom det alene beror på ansøgerens formodning, at der vil opstå en jordkonflikt om familiens jord, hvis ansøgeren vender tilbage. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/38

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har forholdt sig til, om det påberåbte asylmotiv falder inden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra Fez, Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Marokko frygter, at han vil leve i fattigdom. Ansøgeren frygter endvidere, at han vil blive indkaldt til værnepligt. Ansøgeren har videre henvist til, at hans far havde en konflikt med nogle kriminelle personer i Marokko, fordi faren skyldte dem penge. Endelig har ansøgeren henvist til de generelle forhold i Marokko. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far havde skænderier med mange forskellige personer. Skænderierne omhandlede, at ansøgerens far havde købt spiritus og narkotika, som han ikke betalte for. Ansøgeren er bange for, at disse personer vil udsætte ham for fysiske overgreb. Ansøgeren udrejste af Marokko, da han var syv år. Efter udrejsen har ansøgeren hørt, at hans far har haft mange konflikter med kriminelle personer, hvilket også har ført til, at ansøgerens familie har været hjemløse i en periode. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv med hensyn til hans fars angivelige problemer med nogle kriminelle personer i Marokko til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende herom, ligesom væsentlige dele af ansøgerens forklaring herom fremstår konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen har oplyst, at han flygtede fra Marokko på grund af fattigdom, fordi han frygtede at skulle aftjene værnepligt, og fordi hans familie havde problemer på grund af politik, og at ansøgeren til asylsamtalen har oplyst, at han udrejste af Marokko på grund af fattigdom og fordi, at hans far havde konflikt med nogle kriminelle personer, som han skyldte penge. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvornår han udrejste af Marokko. Til oplysnings- og motivsamtalen oplyste ansøgeren, at han forlod Marokko for 3 år siden, hvilket svarer til omkring 2013. Det fremgår af anmodning fra Nederlandene [fra foråret] 2019, at ansøgeren i Nederlandene har oplyst, at han forlod Marokko i [sommeren] 2016. Til asylsamtalen oplyste ansøgeren, at han forlod Marokko som 7-årig. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvorvidt han rejste tilbage til Marokko. Til oplysnings- og motivsamtalen oplyste ansøgeren, at han mange gange blev anholdt, fordi han rejste mellem Marokko og [A] i Spanien. Til asylsamtalen oplyste ansøgeren, at han efter udrejsen som 7-årig kun én gang var tilbage i Marokko. Det forhold, at ansøgeren frygter at blive tvunget til at aftjene værnepligt i Marokko, kan ikke føre til, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på, at indkaldelse til og aftjening af værnepligt ikke i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet har i vurderingen heraf lagt vægt på oplysningerne i Flygtningenævnets foreliggende baggrundsmateriale, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra juli 2019, Morocco, Military service, herunder om sanktionerne i tilfælde af unddragelse

fra værnepligt, som ansøgeren evt. vil kunne blive indkaldt til. Det af ansøgeren oplyste om de socioøkonomiske forhold kan endvidere ikke føre til meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Endvidere kan de generelle forhold i Marokko ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Marokko vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Maro/2020/7

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnte **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Colombia samt medfølgende barn. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk mestiz og kristen af trosretning fra Medellin, Antioquia, Colombia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin tidligere kæreste, [X], fordi hun forlod ham. Ansøgeren frygter endelig, at [X] vil bortføre deres fælles datter, og at [X] vil skade hendes familie. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at [X] udsatte ansøgeren for fysiske og psykiske overgreb, mens de var sammen, og mens ansøgeren var gravid. Ansøgeren forlod derfor [X] og flygtede fra Ecuador til Colombia. Efter flugten begyndte [X] at chikanere ansøgeren via sociale medier, og han overvågede hende gennem bekendte i Colombia. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med sin tidligere kæreste, [X], der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at konflikten mangler den fornødne intensitet og karakter. Flygtningenævnet har endvidere i den forbindelse vurderet, at ansøgerens og hendes tidligere kærestes kommunikation på de sociale medier har karakter af chikane, der udspringer af deres tidligere forhold og deres fælles datter. Flygtningenævnet finder, at det alene beror på ansøgerens egen formodning, at hendes tidligere kæreste vil slå hende ihjel eller bortføre deres fælles datter, idet han aldrig har opsøgt hende på hendes bopæl efter, at hun flyttede tilbage til Colombia i [vinteren 2016/2017], og indtil hun udrejste ca. to år efter til Danmark. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgerens tidligere kæreste ifølge ansøgerens forklaring i perioder vidste, hvor hun boede, men ikke opsøgte hende, selv om han havde haft mulighed herfor. Det forhold, at ansøgeren har forklaret, at hendes tidligere kæreste vil forsøge at skade hendes familie, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret, at hendes familie ikke har oplevet problemer på grund af ansøgerens tidligere kæreste. Under nævnsmødet har ansøgeren dog forklaret, at hendes bror er blevet stukket i ryggen af ukendte

personer, og at hun formoder, at det er hendes tidligere kæreste, der har foranlediget volden. Flygtningenævnet finder, at dette alene beror på ansøgerens egen formodning. Det forhold, at ansøgerens tidligere kæreste har forfulgt og angrebet personer, som han har gjort forretninger med, kan ikke føre til en ændret vurderet. De generelle forhold i Colombia kan ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Colombia vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Colu/2020/3

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Sri Lanka. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk burger og kristen katolik af trosretning fra Colombo, Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter, at ansøgerens fars side af familien vil tage ansøgerens søn fra hende og gøre ham ondt, idet ansøgerens fars familie aldrig har accepteret ansøgeren og bebrejder hende for farens død. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at ansøgeren og ansøgerens søn ikke har en fremtid i Sri Lanka, fordi ansøgerens søn ikke er statsborger i Sri Lanka. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at ansøgerens forældre blev gift uden ansøgerens fars families accept, hvorfor ansøgeren, ansøgerens mor samt ansøgerens søskende aldrig blev accepteret af ansøgerens fars familie. Det fulgte endvidere af ansøgerens horoskop, at ansøgeren var giftig for ansøgerens far. Ansøgerens far udsatte ofte ansøgeren for fysiske overgreb. Ansøgerens far blev gentagne gange meldt til politiet, men de srilankanske myndigheder var ikke i stand til at beskytte ansøgerens familie imod farens overgreb. Ansøgerens far døde i 2015. Ansøgeren deltog i sin fars begravelse i Sri Lanka, selvom ansøgerens fars familie ikke ønskede, at hun deltog, idet de bebrejdede hende for farens død. Ansøgerens familie tog yderligere afstand til ansøgeren, da familien fik kendskab til ansøgerens skilsmisse. Ansøgerens familie fortalte hende under opholdet i Sri Lanka i 2017, at de ville tage ansøgerens søn fra hende, og ansøgeren frygter, at de vil gøre hende og hendes søn ondt, såfremt hun ikke efterkommer deres ønske. Ansøgeren frygter, at ansøgerens familie vil sende ansøgerens søn til et børnehus, bortadoptere ham eller slå ham ihjel. Ansøgerens søn er tilmed indisk statsborger, og det er ikke tilladt at have et andet statsborgerskab i Sri Lanka. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, men finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hendes konflikt med sin fars familie er af en sådan intensitet, at det er asylbegrundende. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent om de grundlæggende elementer i sit asylmotiv, herunder at hun fik lagt et horoskop i

forbindelse med fødslen, som viste, at hun ville bringe familien ulykke, og at hun af den grund er blevet behandlet dårligt af sin far og dennes familie, som ikke accepterede hende. Ansøgeren har siden hun kom til Danmark i 2012 været på familiebesøg i Sri Lanka tre gange uden at lide overlast. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at det forhold, at hun blev skilt, indebærer, at hun nu er i risiko for at blive udsat for asylbegrundende behandling fra sin fars families side, til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren blev skilt [en dato i efteråret] 2016, og at hun senest var på familiebesøg i Sri Lanka i sommeren 2017. Under dette besøg har hun angiveligt været udsat for trusler blandt andet om, at hendes søn ville blive bortført eller dræbt, fordi hun har kastet skam over familien ved at blive skilt. Flygtningenævnet bemærker, at der ikke blev gjort alvor af truslerne, selvom det må antages, at det havde været muligt. Ansøgeren har endvidere ikke under sagsforløbet forklaret, at hun blev udsat for fysisk overlast. Hun har udbyggende under mødet i Flygtningenævnet forklaret, at hendes farbror [A] under besøget i 2017 greb fat i hende, men hendes venner, som var på besøg, fik trukket ham væk fra hende. Flygtningenævnet vurderer, at ansøgerens konflikt med familien, som grundlæggende består i, at hun er blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til andre familiemedlemmer og er blevet holdt uden for en del af familiens fællesskab, ikke er af en sådan karakter og intensitet, at det er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Sril/2020/2

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Egyp/2020/2, der er omtalt i afsnit 4.3, samt Ukra/2020/6, der er omtalt i afsnit 4.9.

Som eksempel på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Yemen. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra […], Mukala, Yemen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Yemen frygter at blive slået ihjel af fjerne slægtninge, idet ansøgerens farfar havde en familiekonflikt om jord i 1950'erne. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans farfar og dennes to brødre i 1950'erne havde en jordkonflikt, idet de var uenige om, hvem der skulle arve familiens bananplantage. Den ene af ansøgerens farfars brødre blev i forbin-

delse med konflikten slået ihjel af den anden bror. Ansøgerens farfar udrejste herefter af Yemen med ansøgerens far og farbrødre. I 1982 udrejste ansøgeren sammen med sin mor til Saudi Arabien for at bosætte sig med ansøgerens far. Under ramadanen i 2015 var ansøgerens familie samlet til en familiebegivenhed, hvor ansøgeren blev opsøgt af et familiemedlem fra Yemen, som opførte sig truende over for ansøgeren. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at de generelle forhold i Yemen er meget usikre som følge af den verserende borgerkrig, og at han frygter at blive indkaldt til militærtjeneste. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgerens farfar i 1950'erne udrejste af Yemen som følge af en jordkonflikt. Flygtningenævnet finder imidlertid i lighed med Udlændingestyrelsen, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han som følge af denne konflikt vil være i asylbegrundende forfølgelse, hvis han indrejser i Yemen. Flygtningenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på, at konflikten efter ansøgerens forklaring ligger omkring 70 år tilbage i tid, og at ansøgerens far problemfrit har været i Yemen i forbindelse med, at han og ansøgerens mor blev gift. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren eller hans familie ikke har oplevet nogen form for problemer i anledning af konflikten. Det bemærkes i den forbindelse, at Flygtningenævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring om, at han i 2015 blev truet af et familiemedlem, til grund, idet ansøgeren har forklaret udbyggende om truslens karakter. De generelle forhold i Yemen må på baggrund af baggrundsoplysningerne – herunder notat udgivet af Udlændingestyrelsen i april 2020: Yemen – i borgerkrig siden 2014, anses som meget alvorlige. Flygtningenævnet finder dog, at den generelle situation – særligt i Al-Mukala og nærområdet hertil ikke er af en sådan karakter, at det i sig selv kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved indrejse i Yemen vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Yeme/2020/2

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan henvises til afgørelsen Iran/2019/112, der er omtalt i formandskabets 28. beretning (2019), side 183, og den i afsnit 4.2.3. nævnte afgørelse Syri/2020/95 om indkaldelse til militærtjeneste i Syrien.

Som eksempel på andre sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger i Ukraine. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ukrainer og katolik fra […], Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af

politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at blive henrettet eller fængslet af de ukrainske myndigheder, idet han har undladt at efterleve det ukrainske politis ordre om at anbringe narkotika på sin arbejdsplads. Ansøgeren frygter endvidere de forhold, han ville blive tilbageholdt eller fængslet under. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i 2017 lavede en aftale med det ukrainske politi om, at han ikke skulle aftjene militærtjeneste eller straffes for at nægte at aftjene militærtjeneste mod, at han leverede efterretninger til politiet om, hvem der kom på hans arbejdsplads […]. I begyndelsen af 2019 blev ansøgeren af politiet bedt om at anbringe narkotika i kirken, men ansøgeren undlod at gøre det og rejste i stedet til Kiev. Under opholdet i Kiev blev en af ansøgerens hunde slået ihjel, og ansøgeren formoder, at myndighederne stod bag. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om årsagen til hans angivelige konflikter med myndighederne i Ukraine til grund. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring – som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse – har båret præg af divergenser om en række forhold, herunder om hvordan hans konflikt med myndighederne oprindeligt opstod, hvilken periode han videregav oplysninger til det ukrainske politi, og hvorfor de ukrainske myndigheder krævede, at ansøgeren skulle anbringe narkotika, herunder hvor han skulle anbringe narkotikaen, som han fik udleveret af myndighederne. Ansøgeren har desuden afgivet divergerende forklaringer om, hvor, hvornår og hvordan han fik udleveret narkotikaen. Endelig har ansøgeren afgivet divergerende forklaringer om, hvor længe han opholdt sig i Danmark, inden han indgav ansøgning om asyl. Ansøgerens forklaring for nævnet har ikke bidraget væsentligt til at afklare disse divergenser. Nævnet finder det endvidere påfaldende, at ansøgeren i længere tid efter den forklarede destruktion af narkotikaen har kunnet opholde sig i Ukraine, og at han først noget tid efter ankomsten til Danmark søgte asyl. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han på dette grundlag er i risiko for forfølgelse eller overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, ved en tilbagevenden til Ukraine. Oplysningerne om længden af den forventede straf, hvis ansøgeren bliver dømt i Ukraine for de forhold, der har givet anledning til udleveringsanmodningen til de danske myndigheder, kan ikke føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder US Department of State, 2019 Country Reports on Human Rights Practices: Ukraine, 11. marts 2020, og Europarådet, Report to the Ukrainian Government on the visit to Ukraine carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 8 to 21 December 2017, 6. september 2018, kan det lægges til grund, at fængselsforholdene i Ukraine er meget vanskelige, men der er ikke grundlag for at fastslå, at afsoning i Ukraine generelt vil ske under forhold, der krænker Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, herunder navnlig artikel 3. Den omstændighed, at den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i flere konkrete sager, herunder dom af 25. juni 2020 i sagen Borzykh and others v. Ukraine

(app. 5353/14) har fastslået, at fængselsforholdene i Ukraine udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, kan ikke føre til, at varetægtsfængsling eller afsoning af straf i Ukraine i sig selv vil udgøre en krænkelse efter konventionen omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til ansøgeren. Indholdet af den korrespondance fra […] 2020, der er ført mellem de danske og ukrainske myndigheder under den stadigt verserende udleveringssag om rammerne for en frihedsberøvelse af ansøgeren i Ukraine, kan ikke føre til en anden vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ukrai/2020/7

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangshvervning til væbnede grupper. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og muslim fra Aleppo (Halab), Syrien. Klageren har været medlem af Itithad Al-Shaab fra 1987 til 2007. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren] 2014, og at han [i foråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i efteråret] 2019 og [i vinteren] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at klageren ønsker at ændre sin opholdstilladelse fra udlændingelovens § 7, stk. 3, til udlændingelovens § 7, stk. 1, i hvilken forbindelse han har henvist til seks prøvesager, som blev behandlet i Flygtningenævnet i 2019, hvor nævnet i samtlige af sagerne omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelser. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive udsat for repressalier af de syriske myndigheder, som har tilbageholdt ham i forbindelse med en deltagelse i en regimekritisk demonstration [i foråret] 2011. Klageren har endvidere henvist til, at han er blevet forsøgt hvervet til PYD/PKK. Endelig har klageren henvist til, at han frygter ISIL og de generelle forhold i Syrien. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han frem til 2007 har været medlem af det kurdiske parti Itihad Al-Shaab, der senere skiftede navn til Azadi og i dag hedder KDPS. Klageren har oplyst, at han [i efteråret] og [i foråret] 2009 blev tilbageholdt af de syriske myndigheder på grund af mistanke om politiske aktiviteter, samt på grund af deltagelse i en regimekritisk demonstration. Begge gange blev klageren løsladt efter et par dage. [I foråret] 2011 blev klageren igen tilbageholdt af de syriske myndigheder. Klageren blev denne gang tilbageholdt i forbindelse med sin deltagelse i Newroz fejringen og en regimekritisk demonstration i Aleppo samme dag. Denne gang var klageren tilbageholdt i otte dage. Under tilbageholdelsen blev klageren afhørt og udsat for fysiske overgreb. Klageren har videre oplyst, at han flygtede fra myndighedernes varetægt ved hjælp af en vagt ved navn

[A]. [A] tog kontakt til klageren i hans celle, fordi de havde en fælles forretningsforbindelse. [A] tilbød klageren at hjælpe ham med at flygte mod betaling. Fem dage efter flugten blev klagerens bopæl opsøgt af sikkerhedstjenesten, mens han opholdt sig hos en bekendt. 15 dage senere rejste klageren til [B], hvor han og hans familie opholdt sig frem til [efteråret] 2014, hvor klageren endeligt udrejste af Syrien. Til støtte for konflikten med PYD/PKK har klageren oplyst, at han i [foråret] 2013 blev opsøgt af PYD/PKK i Aleppo, som gav udtryk for, at de ønskede, at klageren skulle samarbejde med dem. Et par dage senere udrejste klageren fra Syrien, men vendte tilbage til [B] flere gange, indtil sin endelige udrejse fandt sted [i efteråret] 2014. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med det af Udlændingestyrelsen anførte i afgørelse [fra foråret] 2016 til grund, at klageren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien på grund af konkrete og individuelle forhold har bragt sig i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder, PYD/PKK eller andre, at han vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har i den forbindelse blandt andet lagt vægt på, at klageren efter en tilbageholdelse af myndighederne i 2011 var i stand til at opholde sig i Syrien frem til udrejsen i 2014 uden problemer med de syriske myndigheder, og at han efter sine egne oplysninger i 2013 fik udstedt pas efter henvendelse til myndighederne. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om, at han risikerer at blive tvangshvervet af PYD/PKK til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren under sine forklaringer til Udlændingestyrelsen har forklaret divergerende om, hvornår, hvor mange gange og hvorvidt han er blevet forsøgt tvangsrekrutteret. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra september 2015: *Syria, Military Service, Mandatory Self-Defence Duty and Recruitment to the YPG*, at de fleste kilder er enige om, at hvervning til YPG som udgangspunkt sker på frivillig basis. Det fremgår videre af artikel 3 i lov om obligatorisk selvforsvarstjeneste i det kurdiske område i Syrien, at bestemmelserne gælder for mænd mellem 18 og 30 år. I den forbindelse bemærkes det, at klageren er født i 1970, og således var over 30 år, da han angiveligt skulle være blevet forsøgt hvervet til PYD/PKK. Det fremgår videre af Migrationsverkets temarapport: *Förhållanden i syriska områden under PYD-kontroll*, fra 20. maj 2015, at der findes en del personer, både mænd og kvinder, som tilslutter sig YPG og YPJ, hvorfor man i betydeligt omfang bygger sin milits på frivillig rekruttering. Den omstændighed, at klageren frygter Islamisk Stat, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der er herved lagt vægt på, at klageren efter sin egen forklaring aldrig har haft en personlig konflikt med Islamisk Stat. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har påberåbt sig afgørelserne i seks prøvesager fra 2019, idet risikoprofilerne i disse sager adskiller sig fra klagerens sag. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han risikerer

asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 i Syrien. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse. Syri/2020/99

Som eksempler på sager vedrørende tvangshvervning til Al-Shabaab kan henvises til de sager, der er omtalt i formanskabets 28. beretning (2019), side 185 f.

Som eksempler på sager vedrørende tvangshvervning til Taliban kan henvises til de sager, der er omtalt i formandskabets 28. beretning (2019), side 51 f.

4.2.3 Udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. En ansøgning om opholdstilladelse efter bestemmelsen anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan styrelsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusændringssager).

Formålet med lovforslaget har været at indføre en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som har behov for asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet, og som giver mulighed for, at disse udlændinge, hvis beskyttelsesbehov er mere midlertidigt, kan sendes tilbage, når situationen i hjemlandet muliggør dette.

Baggrunden herfor var udviklingen i konflikten i Syrien og den deraf følgende stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark og Europa i øvrigt.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, s. 7) fremgår:

> "*Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig*

selv – også før asylmyndighedernes ændrede praksis vedrørende udlændingelovens § 7, stk. 2, i lyset af Sufi og Elmi-dommen – ville have begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

…

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, udvider ikke adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.

Afgræsningen af, om en udlænding omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

Udgangspunktet vil fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der blandt andet kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene".

Af lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (Til § 1, nr. 1) fremgår endvidere:

"*Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, forudsætter en konkret vurdering af, om der kan siges at foreligge en generel situation omfattet af bestemmelsen, og om den pågældende udlænding er omfattet af denne situation. […]"*

Om indholdet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder de hidtil gældende kriterier for meddelelse af beskyttelsesstatus og betydningen af generelt vanskelige forhold i hjemlandet, henvises til beretningens afsnit 4.4.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af bestemmelsen, nævnes i lovforslagets bemærkninger til bestemmelsen (s. 20):

"*… de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneske-*

rettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkelige gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen."

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Udlændinge, der omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 3, vil blive meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som kan forlænges med et år ad gangen og efter tre år med højst to år ad gangen i hvilken forbindelse det vil blive vurderet, om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse.

En midlertidig opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, bortfalder efter reglerne i udlændingelovens kapitel 3, og såfremt opholdstilladelsen ikke forlænges.

Lovændringen vedrørende midlertidig beskyttelsesstatus trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. § 2 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven.

Sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, betegnes statusændringssager. Såfremt udlændingen klager over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, anses klagen som en anmodning om genoptagelse.

En statusændringssag behandles som udgangspunkt ved skriftligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2, og uden advokatbeskikkelse, jf. flygtningenævnets forretningsorden § 28, stk. 2, jf. § 48, stk. 1. Flygtningenævnet kan efter en konkret vurdering henvise sager til mundtlig behandling. I disse tilfælde vil klageren få beskikket en advokat. Mundtlig nævnsbehandling kan overvejes i de tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen i første instans ikke har kunnet lægge klagerens forklaring til grund, eller såfremt der efter Udlændingestyrelsens afgørelse er fremkommet nye oplysninger i sagen, som nævnet bør få mulighed for at spørge klageren nærmere om.

Såfremt der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, kan Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor nævnet finder, at der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse af de nye oplysninger, hjemvise sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Hjemvisning kan for eksempel komme på tale i sager, hvor mandlige syriske statsborgere henviser til, at de er fyldt 18 år eller snart fylder 18, og derved efter Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet i risiko for at blive indkaldt til militærtjeneste. Hvis Udlændingestyrelsen under den oprindelige behandling af sagen ikke har behandlet dette asylmotiv, herunder adspurgt klageren, hvorfor han frygter indkaldelse til militærtjeneste, hjemvises sagerne til fornyet førsteinstansbehandling.

Der kan i øvrigt vedrørende hjemvisning henvises til afsnit 11.7.3.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort 109 personsager vedrørende klage over statusvalg. Heraf blev 10 sager behandlet på skriftligt nævn, 97 sager blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde, mens 2 sager blev afgjort på formandskompetencen. Endvidere blev 24 sager hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Størstedelen af klagerne over statusvalg har vedrørt personer fra Syrien, mens et mindre antal klager vedrørte personer fra henholdsvis Somalia og Eritrea.

4.2.3.1 Praksis i statusændringssager

Som eksempler på sager vedrørende syriske statsborgere, hvor klageren har henvist til frygt for individuel forfølgelse kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim fra [A], Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2018, og at hun [i foråret] 2019 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. [i vinteren] 2019 har advokat […] påklaget Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet på vegne af klageren med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har gjort gældende, at hun er personligt eftersøgt af de syriske myndigheder, fordi hun udrejste illegalt til Libanon i 2017. Klageren har til støtte for asylmotivet gjort gældende, at hun i 2012 deltog i 6 demonstrationer inde på det universitet, hun gik på. Hun var ikke været tilbageholdt i forbindelse hermed. I 2017 udrejste hun illegalt fra Syrien til Libanon på falske identitetspapirer, som hun havde fået fra en agent. Hun udrejste fra Syrien med henblik på via

Libanon at rejse videre til Danmark, hvor hendes ægtefælle havde fået opholdstilladelse. I lufthavnen i Beirut blev hun tilbageholdt af myndighederne, der opdagede, at hendes id-papirer var falske. De opfordrede hende til enten at søge opholdstilladelse i Libanon eller rejse tilbage til Syrien. Hun valgte at rejse tilbage til Syrien, fordi hun ikke kendte nogen i Libanon, der kunne stille garanti for hende. Hun skaffede sit originale id-kort fra Syrien, hvorefter de libanesiske myndigheder traf afgørelse om at udvise hende til Syrien. Hun fik i den forbindelse at vide, at de syriske myndigheder ikke ville blive orienteret om, at hun var indrejst i Libanon på falske papirer. For at sløre den illegale udrejse, fik hun, da hun genindrejste til Syrien, politiet til at udstede en udrejsetilladelse til Libanon. Herefter gjorde hun som om, hun ville indrejse til Libanon men vendte kort efter tilbage til den syriske grænse og fortalte, at hendes familie havde ringet og sagt til hende, at hun ikke skulle udrejse alligevel. Klageren rejste tilbage til først Damaskus og dernæst [A], hvor hun opholdt sig hos sin familie til [foråret] 2018. Da den tyrkiske hær i [foråret] 2018 kom til [A], flygtede hun sammen med sin mor. Under flugten mistede hun sit pas. Efter at hun var blevet smuglet ind i Aleppo, ville hun søge om et nyt pas. Hun henvendte sig personligt på paskontoret i Aleppo [i foråret] 2018, hvor hun blev anholdt, fordi der var en sag på hende på grund af den illegale udrejse til Libanon. Efter at have været tilbageholdt nogle dage, blev hun bragt til et fængsel i Damaskus. Hun kom for retten, og i den forbindelse fandt hun ud af, at de syriske myndigheder havde nogle papirer, hvori hendes illegale udrejse og sagen i Libanon var beskrevet. Klagerens familie bestak dommeren, og derfor blev hun løsladt betingelsesløst men med krav om, at hun skulle møde for retten en måned senere. Hendes advokat sagde, at han ikke kunne gøre noget for hende, og at hun stod til 6 års fængsel. Advokaten rådede hende derfor til at udrejse. Hun udrejste herefter illegalt i [sommeren] 2018. Indledningsvist skal nævnet om klagerens deltagelse i demonstrationer bemærke, at selvom nævnet måtte lægge denne del af klagerens forklaring til grund, har deltagelsen i 4 demonstrationer inde på universitetets grund i 2012, ikke på noget tidspunkt givet klageren problemer med de syriske myndigheder, heller ikke selvom hun har forklaret, at hun senere har haft en anden sag med myndighederne. Klageren har derfor ikke sandsynliggjort, at hun af denne grund vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om anholdelsen og retssagen til grund, idet klagerens forklaring herom på væsentlige og helt centrale punkter har været udbyggende. Nævnet skal videre bemærke, at klagerens forklaring om den illegale udrejse til Libanon i 2017 på væsentlige punkter forekommer ulogisk og usammenhængende navnlig med hensyn til, hvorfor hun udrejste på falske papirer, og måden hvorpå hun senere forsøgte at sløre udrejsen. Indledningsvist bemærkes, at klageren er en veluddannet kvinde, der næsten har færdiggjort sit jurastudium i Syrien. Desuagtet har hun undladt at fortælle Udlændingestyrelsen, at hun har været tilbageholdt og stillet for retten i Syrien på grund af den illegale udrejse til Libanon i 2017. Det er således først i forbindelse med mødet med

advokaten [i foråret] 2020, at klageren har forklaret herom og har oplyst, at hendes flugt fra Syrien skyldes denne sag, ligesom det først er på dette tidspunkt, at hun har fremlagt et dokument, som hun angiver, er en politirapport, som hun kort før nævnsmødet har modtaget fra sin syriske advokat. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren har forklaret, at hun siden 2018 har været bekendt med såvel eksistensen af dette dokument som retssagens øvrige dokumenter, idet det er hende, der har givet dem til den syriske advokat. Klageren har tidligere i detaljer forklaret om den illegale udrejse til Libanon uden at nævne anholdelsen og retssagen, selvom disse hændelser var de direkte flugtudløsende begivenheder. Hun har endvidere i samtalerne med Udlændingestyrelsen svaret benægtende på spørgsmålet om, hvorvidt hun har været tilbageholdt, ligesom det først er ved den anden samtale med hendes danske advokat, at hun har forklaret herom. Henset til, at nævnet i sin helhed har forkastet klagerens forklaring om tilbageholdelsen og retssagen, har nævnet ikke fundet grundlag for at udsætte sagen med henblik på en ægthedsvurdering af den fremlagte politirapport. Den omstændighed, at klagerens ægtefælle har opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fordi han har deltaget i regimekritiske demonstrationer og har været tilbageholdt af de syriske myndigheder og udsat for tortur, kan heller ikke føre til, at klageren anses for at være i risiko for individuel forfølgelse eller overgreb. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren blev gift med ægtefællen første gang i 2014 og anden gang i 2015, og at hun ikke på noget tidspunkt frem til udrejsen i sommeren 2018 er blevet opsøgt af eller har haft problemer med de syriske myndigheder som følge af ægtefællens forhold. Som anført ovenfor har nævnet tilsidesat klagerens forklaring om tilbageholdelsen og dermed også, at hun i den forbindelse skulle have forklaret de syriske myndigheder om ægteskabet. Herefter finder nævnet ikke, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i individuel og konkret risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i individuel og konkret risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/8

Nævnet meddelte i **maj 2020** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og muslim af religiøs overbevisning fra Raqqa med senest bopæl i Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at hun [i sommeren] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i sommeren] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de syriske myndigheder. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun i

[sommeren] 2015 søgte om og fik tildelt orlov fra sit arbejde som offentligt ansat skolelærer i en by uden for Damaskus. Orloven havde en varighed på 12 måneder, men [i sommeren] 2015 udrejste klageren af Syrien. Klageren har videre forklaret, at det fremgår af orloven, at såfremt man ikke vender tilbage ved udløbet eller fornyer den, betragtes man ifølge loven som eftersøgt. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at klageren er knap 37 år og skolelærer. Hun fik i 2015/2016 et års orlov fra sin stilling som offentlig ansat, under hvilken orlov hun udrejste legalt af Syrien. Hun ansøgte om orlov, fordi hun gerne ville udrejse af Syrien på grund af de sikkerhedsmæssige forhold i landet. Hun var bange for at sende børnene i skole og selv tage på arbejde. Hun er i dag eftersøgt, fordi hun ikke er vendt tilbage til sit arbejde efter endt orlov. Klagerens forklaring er understøttet af tidligere indrejste familiemedlemmers forklaringer og af de fremlagte orlovspapirer. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra juni 2019, at det må lægges til grund, at klageren vil blive tilbageholdt og afhørt ved en tilbagevenden til Syrien, herunder om hvorfor hun forlod arbejdspladsen ved ikke at vende tilbage efter endt orlov, ligesom det må antages, at hun risikerer fængselsstraf herfor. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger mv. finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at klageren er i reel risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Syrien som følge af, at hun under de angivne omstændigheder forlod sit arbejde. Flygtningenævnet kan i den forbindelse ikke lægge vægt på eventuelle garantier vedrørende indrejsen fra de syriske myndigheder. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at der ikke er grundlag for at antage, at de syriske myndigheder i den anledning anser klageren for en modstander af styret og således tillægger hende en bestemt politisk holdning. Klageren opfylder således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2020/12

Nævnet meddelte i **september 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og sunnimuslim fra Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, og at han [i vinteren] 2014 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Dansk Flygtningehjælp har [i foråret] 2020 på vegne af klageren klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive forfulgt af de syriske myndigheder som følge af, at han har forladt sin stilling i det offentlige. Klageren har videre henvist til, at han frygter at blive forfulgt af den frie syriske hær, samt af ISIL på grund af sin etnici-

tet. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han forsat frygter at vende tilbage til Syrien, idet han i 2014 uden forudgående tilladelse forlod sin offentlige stilling i Syrien, og fordi han udrejste illegalt. Klageren har videre oplyst, at det er almindeligt kendt i Syrien, at det er ulovligt at forlade sin offentlige stilling uden tilladelse, og at straffen herfor er meget hård, idet man risikerer at blive vilkårligt frihedsberøvet og udsat for fysiske overgreb. Klageren har fremlagt et skærmprint fra en hjemmeside med navne over eftersøgte personer i Syrien, hvor klagerens navn fremgår, samt dokumentation for sin ansættelse i [arbejdsplads] fra 2004 til 2014. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har været ansat i [arbejdsplads] enhed i Aleppo fra 2004-14. Klageren har afgivet en sammenhængende forklaring om forholdene på sit arbejde, herunder om sine arbejdsopgaver, der bl.a. bestod i at [arbejdsopgave]. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren i 2014 udrejste illegalt af Syrien og derfor forlod sin offentlige stilling uden forudgående tilladelse. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport fra juni 2019, at det må lægges til grund, at klageren vil blive tilbageholdt og afhørt ved en tilbagevenden til Syrien, herunder om hvorfor han forlod arbejdspladsen, ligesom det må antages, at han risikerer fængselsstraf. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at klageren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer asylbegrundende forfølgelse som følge af, at han under de angivne omstændigheder forlod sit arbejde, ligesom han navnlig efter oplysningerne om karakteren af den stilling, som han indtog [på sin arbejdsplads], også har sandsynliggjort, at han, der tillige har [etnicitet] baggrund, vil blive anset som modstander af regimet. Klageren opfylder derfor betingelserne for at blive meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. De nærmere vilkår for opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 7, stk. 1 fastsættes af Udlændingestyrelsen." Syri/2020/67

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra Anadan, Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren 2014], og at han [i vinteren 2014/2015] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i vinteren 2019/2020] klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at klageren er i risiko for individuel forfølgelse, idet han af de syriske myndigheder må opfattes som værende i opposition til de syriske myndigheder. Klageren har herom oplyst, at han stammer fra Anadan i det nordlige Syrien. Han har forklaret, at landsbyen var et af de første steder i Syrien, hvor demonstrationerne mod den syriske regering opstod, hvilket har ledt til, at alle, der bor eller har boet i landsbyen, er eftersøgte af de

syriske myndigheder. Ligeledes har klageren forklaret, at han bærer efternavnet [X]. Han har oplyst, at efternavnet associeres af de syriske myndigheder med personer, der er imod den syriske regering, hvorfor det at bære efternavnet i sig selv er yderst farligt. Som støtte herfor har klageren oplyst, at store dele af hans familie er blevet slået ihjel af de syriske myndigheder, både som følge af, at de stammer fra Anadan, men også som følge af, at de bærer efternavnet [X]. Klageren har desuden oplyst, at der samlet set er mere end 250 personer med efternavnet [X], der er blevet slået ihjel af den syriske regering. Blandt disse er klagerens far, to brødre, nevø og flere fætre. Klageren har videre forklaret, at han har en nær relation til flere personer, der er profilerede og eftersøgte af de syriske myndigheder, herunder klagerens lillebror, der har unddraget sig militærtjeneste. Endvidere har klageren oplyst, at han efter sin ankomst til Danmark er begyndt på en række regeringskritiske aktiviteter, der har til formål at udbrede kendskabet til de overgreb, som befolkningen bliver udsat for af den syriske regering. Klageren har blandt andet udarbejdet nogle film, der kritiserer de syriske myndigheder. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af sine individuelle forhold ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2014 oplyste, at han var flygtet på grund af den generelle manglende sikkerhed i Syrien, og at han ikke havde konflikter med myndighederne. At ansøgeren også da henviste til, at han ville være i risiko for at blive arresteret alene fordi, at han stammer fra Anadan, kan imidlertid ikke kan føre til en anden vurdering, henset til at ansøgeren da havde boet i Damaskus og [X] i perioden fra 1981 og frem til sin udrejse uden at have haft problemer med myndighederne. Ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet om, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse allerede på grund af sit efternavn og det forhold, at hans fars fætter ifølge ansøgerens forklaring er et kendt medlem af oprørsbevægelsen, kan heller ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en udbyggende forklaring. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på det fjerne slægtskab, og at ansøgeren ikke har nogen kontakt til den pågældende fjerne slægtning. At ansøgeren ifølge sin forklaring har mistet to brødre kan heller ikke føre til en anden vurdering, da brødrene er blevet dræbt under bombardementer, og der er ikke efter det foreliggende grundlag for at antage, at der ikke har været tale om tilfældige dødsfald som følge af bombardementer. For så vidt angår ansøgerens aktiviteter på de sociale medier, mens han har opholdt sig i Danmark, bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerens Facebookprofil ikke er oprettet med ansøgerens fulde navn, og at ansøgeren først for ca. 4 måneder siden – og efter, at han havde klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse – ændrede navnet på sin Youtube-kanal til sit eget navn. Selv om Youtube-kanalen måtte indeholde videoer, der er kritiske mod de syriske myndigheder, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han af den grund er kommet i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet har

herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren ikke var i myndighedernes søgelys ved sin udrejse, og at han ikke – mens han har været i Danmark – har modtaget trusler eller lignende henvendelser i anledning af sine aktiviteter på de sociale medier. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter ansøgeren alene er meddelt opholdstilladelse i Danmark på grund af de generelle forhold i Syrien." Syri/2020/75

Nævnet meddelte i **december 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Qaboun, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i] januar 2019, og at hun [i sommeren] 2019 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i] november 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun i perioden fra 2011 og frem til marts 2018 har arbejdet som sygeplejerske. Klageren har herom oplyst, at hun i perioden fra 2011 til 2013 arbejdede på et privat hospital i [en by], mens hun i perioden 2013 til marts 2018 arbejdede på et af hospitalets afdelinger i [en anden by]. Hospitalet var drevet af syriske oprørsgrupper, der på daværende tidspunkt kontrollerede byen. Klageren er ikke uddannet sygeplejerske, men hun fik job på hospitalet, idet der efter krigens udbrud var massiv mangel på sundhedspersonale. Klageren søgte jobbet på hospitalet, fordi hun vidste, at der var mangel på sundhedspersonale. Hun ønskede at hjælpe de mange civile ofre for krigen, selvom hun vidste, at det ville være farligt for hende. Klageren passede og støttede patienter, der var syge, gravide eller som var blevet såret på grund af krigen. Klageren havde blandt andet til opgave at måle blodtryk, registrere dette i lægejournaler, give medicin, indsprøjtninger og rense sår. Klageren har videre oplyst, at hendes ægtefælle har arbejdet som nødhjælpsarbejder under krigen. Klageren har herom oplyst, at hendes ægtefælle transporterede sårede civile til nærliggende hospitaler, herunder også til [X] hospitalet, hvor klageren arbejdede. Klagerens ægtefælle transporterede de sårede i en minibus, idet der var mangel på ambulancer. Klageren har endvidere oplyst, at hun har transporteret hukommelseskort med myndighedskritisk indhold, og at hun er bange for, at hendes veninde, [Y], der er blevet anholdt af myndighederne, vil afsløre dette. Klageren har oplyst, at hun som følge af ovenstående forhold er efterlyst af myndighederne. Klageren har yderligere oplyst, at hun i cirka fem måneder har opholdt sig i [en by], som var oprørskontrolleret. Klageren har herom oplyst, at hun forud for sin udrejse af Syrien opholdt sig i [byen] i cirka fem måneder, før det [i] august 2018 lykkedes hende at udrejse illegalt til Tyrkiet. Klageren har endelig anført, at hun bør meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, som en konsekvens af sit ægteskab med [Z], der er meddelt asyl efter denne bestemmelse. Flygtnin-

genævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har forklaret troværdigt, detaljeret og konsistent om sit asylmotiv og på overbevisende måde har kunnet redegøre for de divergenser, der er og synes at være ved hendes forklaringer for Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at klageren har arbejdet på et hospital i et nu tidligere oprørskontrolleret område, og at hun som følge af i hvert fald dette forhold er efterlyst af de syriske myndigheder. Herefter og efter baggrundsoplysningerne om de syriske myndigheders udbredte anvendelse af tortur mod tilbageholdte personer har klageren sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse som følge af en tillagt politisk opposition mod regeringen. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til, om klageren på grundlag af sin ægtefælles forhold også ville kunne opnå asyl som en konsekvens heraf." Syri/2020/92

Som eksempel på sager vedrørende syriske statsborgere, hvor klageren har henvist til frygt for indkaldelse eller genindkaldelse til aftjening af militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Klageren var mindreårig. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [et område i] Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2019, og at han [i vinteren] 2020 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i sommeren] 2020 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han frygter, at Den Frie Syriske Hær vil rekruttere ham imod hans vilje og træne ham til at kæmpe for dem. Klageren har herom oplyst, at Den Frie Syriske Hær havde kontrollen i området omkring [området] i [by]-provinsen, hvor ansøgeren boede med sin familie i en periode mellem 2014 og 2015. En dag kom Den Frie Syriske Hær til teltlejren og fortalte ansøgeren og andre unge drenge, at de skulle tilslutte sig hæren. Ansøgeren fortalte medlemmerne af Den Frie Syriske Hær, at han ikke ønskede at tilslutte sig hæren, fordi han ikke turde bære våben, og fordi der blev kastet bomber efter dem. De fortalte herefter ansøgeren, at han ville få penge, et godt liv og muligheden for at deltage i en hellig krig. Efterfølgende skete der ikke noget. Klageren har videre oplyst, at han frygter de syriske myndigheder, idet hans fætter på et tidspunkt blev kidnappet af de syriske myndigheder. Ansøgeren deler efternavn med denne fætter, og ansøgeren er derfor bange for, at han ligeledes vil blive kidnappet. Endelig har klageren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien risikerer at blive udsat for forfølgelse i Syrien, idet de syriske myndigheder vil betragte

ham som værende i opposition til dem, da klageren i en længere periode og forud for sin udrejse fra Syrien havde opholdt sig i [en by], som dengang var og fortsat i dag er kontrolleret af oprørsstyrkerne, og da han fortsat har kontakt med familien. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at klageren udelukkende har fået en almindelig opfordring fra Den Frie Syriske Hær til at tilslutte sig dem, men at han ikke har modtaget trusler eller været udsat for andre overgreb i anledning af, at han ikke har ønsket at gøre dette. Flygtningenævnet finder således ikke, at klageren er i nogen reel risiko for overgreb fra Den Frie Syriske Hær som følge af, at han ikke har ønsket at kæmpe for dem. Hverken klageren eller hans familie har været profileret i forhold til de syriske myndigheder. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder ikke, at de forhold, at klageren har opholdt sig i [by]-området, at klagerens familie fortsat opholder sig der, og at klageren fortsat har kontakt til familien, indebærer, at klageren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller er i reel risiko for overgreb, således at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. § 7, stk. 2, i forhold til de syriske myndigheder. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det forhold, at klageren har navnesammenfald med sin fætter, ikke kan antages at indebære en særlig risiko for klageren. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/95

Som eksempel på sager, der vedrørte statsborgere fra andre lande end Syrien, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt fem børn fra Eritrea. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk tigrinya og kristen fra [by], Zoba Debub, Subzoba Tsorana, Eritrea. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren] 2017/2018, og at hun [i vinteren] 2018/2019 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har [i foråret] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter de eritreiske myndigheder, idet hun ikke ønsker at aftjene nationaltjeneste. Klageren har endvidere oplyst, at hun risikerer forfølgelse på baggrund af hendes ægtefælles udrejse og desertering fra nationaltjeneste. For nævnet har klageren endelig henvist til, at hun risikerer forfølgelse i anledning af, at myndighederne vil se hende som medvirkende til, at hendes søn [A], der er født [i vinteren] 2001/2002, ikke møder op til aftjening af nationaltjeneste. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring til grund, der er konsistent og troværdig. Flygtningenævnet lægger

således til grund, at klageren, efter klagerens ægtefælle i 2014 udrejste illegalt af Eritrea for at undgå fortsat militærtjeneste, flere gange blev opsøgt af de eritreiske myndigheder, og at hendes bevægelsesfrihed blev indskrænket, ligesom hun skulle orientere myndighederne, når hun fik gæster. Endvidere lægger nævnet til grund, at klagerens jord, som familien levede af, efter ægtefællens udrejse blev konfiskeret af myndighederne. Nævnet lægger endelig til grund, at klagerens mor i Eritrea efter klagerens udrejse, flere gange blev opsøgt af myndighederne, som efter udrejsen også har konfiskeret familiens bolig og husdyr. Klageren, der er 37 år, er udrejst illegalt af Eritrea, og klageren har ikke udført nationaltjeneste. Klageren er ikke fritaget for nationaltjeneste, men klageren, der fødte sit første barn som 18-årig, har ikke været indkaldt til nationaltjeneste. Ifølge baggrundsoplysningerne skal alle eritreere mellem 18 og 40 år i nationaltjeneste i 18 måneder. I praksis fritages nogle personer, særligt kvinder, herunder gravide kvinder, gifte kvinder eller kvinder med børn, fra nationaltjeneste. Der er dog ikke tale om en juridisk begrundet praksis, og der består ikke retskrav om fritagelse. Under hensyn til, at klagerens mindreårige børn nu er i alderen 5 år til 15 år, kan Flygtningenævnet ikke med den fornødne sikkerhed bortse fra, at klageren ved en tilbagevenden til Eritrea vil kunne blive indkaldt til nationaltjeneste. På denne baggrund og henset til klagerens ægtefælles konflikt med myndighederne, som har medført, at ægtefællen er meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og som har medført, at myndighederne har konfiskeret klagerens ejendom og til, at myndighederne må antages at ville holde klageren ansvarlig for, at klagerens søn [A], der i vinteren 2019/2020 fylder 18 år, underdrager sig nationaltjeneste, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet har ved afgørelsen ikke foretaget en vurdering af klagerens børns, herunder [A's], selvstændige asylmotiver. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren samt hendes fem medfølgende børn opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Erit/2020/1

4.3 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give

anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrundet" (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131).

Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivl, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler, hvori han var nævnt eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevenden til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevenden fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både mht. tidspunkt og udstræk-

ning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendte tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Dommen skal sammenholdes med senere indhentede baggrundsoplysninger, jf. herved Udlændingestyrelsens fact finding-rapport Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations, Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation, from 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014, afsnit 6 om Physical examination for bruises, scars or signs of torture.

Af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 14. november 2019 i sagen N. A. mod Finland fremgår, at sagen vedrørende en klage fra datteren til en afvist irakisk asylansøger. Klagerens far var sunnimuslimsk araber fra Bagdad og havde frem til 2002 været officer i den irakiske hær. Efter Saddam Husseins styres fald arbejdede klagerens far for et amerikansk firma, og i 2007 blev han ansat som efterforsker i et kontor under det irakiske indenrigsministerium. I februar 2015 blev klagerens far beskudt på vej ud fra sin arbejdsplads, og i april 2015 sprængtes hans bil i luften, umiddelbart efter, at han og hans ægtefælle var steget ud af bilen.

I december 2016 meddelte de finske myndigheder klagerens far afslag på asyl. I september 2017 stadfæstede en forvaltningsdomstol denne afgørelse. I november 2017 udrejste klagerens far til Irak. I december 2017 hørte klageren fra en nabo, at hendes far var blevet skudt og dræbt af ukendte personer den 17. december 2017.

Domstolen bemærkede, at de finske myndigheder havde lagt klagerens fars forklaringer om de faktiske omstændigheder, der lå til grund for hans asylansøgning til grund, idet forklaringerne fremstod troværdige og sammenhængende. De finske myndigheder havde dermed også lagt til grund, at klagerens far kunne være af interesse for både de irakiske myndigheder og ikke statslige aktører. Domstolen henviste i den forbindelse til, at det fremgik af baggrundsoplysninger, der forelå på tidspunktet for de finske myndigheders afgørelser, at der var sekteriske spændinger mellem shia militser og sunni

arabiske muslimer, at der forelå rapporter om drab på flere irakere, der havde arbejdet for amerikanerne, og at sikkerhedssituationen i Bagdad var af en sådan karakter, at den, selv om den ikke nåede niveauet for vilkårlig vold, krævede, at beslutningstagerne overvejede, om personer, der skulle udsendes, ville være i særlig risiko som følge af deres individuelle forhold. Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at de irakiske myndigheder i almindelighed ikke var i stand til eller villige til at yde sunnimuslimer beskyttelse.

Domstolen fremhævede, at de fremhævede individuelle faktorer isoleret set ikke kunne føre til, at der forelå en reel risiko, men at de vurderet kumulativt og i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab, kunne have ført til, at der forelå en reel risiko. Domstolen bemærkede, at de finske myndigheder ikke sås at have foretaget en sådan kumulativ vurdering.

Domstolen fandt endvidere ikke, at de finske myndigheder i tilstrækkelig grad havde taget hensyn til, at klagerens far to gange havde været udsat for voldelige angreb af livstruende karakter, og domstolen understregede i den sammenhæng, at tidligere angreb kan være relevant for vurderingen af en fremtidig risiko for overgreb. De finske myndigheder havde således lagt til grund, at klagerens far var blevet beskudt i februar 2015, da han forlod sin arbejdsplads, og at en bilbombe var eksploderet i hans bil i april 2015, men fandt ikke, at det var sandsynliggjort, at hændelserne havde baggrund i klagerens fars baggrund og individuelle forhold. De finske myndigheder fandt i stedet, at hændelserne måtte tilregnes den generelle situation i Bagdad på daværende tidspunkt. I lyset af klagerens fars personlige og arbejdsmæssige profil fandt Domstolen ikke, at der forelå en plausibel forklaring på, hvorfor de finske myndigheder ikke havde vurderet de to hændelser mere grundigt og specifikt. Domstolen bemærkede i den forbindelse, at klagerens far havde forklaret om en konflikt med en shiamuslimsk kollega, og at de finske myndigheder alene havde vurderet denne konflikt som en konflikt mellem to privatpersoner og ikke havde vurderet den i lyset af klagerens fars og kollegaens religiøse tilhørsforhold og spændingerne mellem shia- og sunnimuslimske grupper eller i lyset af hændelserne i februar og april 2015. Domstolen var på den baggrund ikke overbevist om, at de finske myndigheders vurdering af de relevante faktiske omstændigheder og klagerens risiko ved en tilbagevenden til Irak levede op til kravene i artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Domstolen fandt derfor, at de finske myndigheder havde haft kendskab til, eller burde have haft kendskab til faktiske omstændigheder, som indikerede, at klagerens far kunne blive udsat for risiko for hans liv eller overgreb ved en tilbagevenden til Irak, og Domstolen fandt derfor at de finske myndigheder ikke havde levet op til deres forpligtelser i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 2 og 3 ved deres behandling af sagen, hvorfor disse artikler var blevet krænket.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet stadfæstede **i juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Egypten. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er egyptisk statsborger, kristen og etnisk araber. Hun er født i Jedda, Saudi-Arabien, men har boet forskellige steder i Egypten. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin tidligere ægtefælle, [A], idet hun er stukket af fra ham og har anmeldt ham til politiet for vold og seksuelle overgreb. Ansøgeren frygter, at [A] vil få hende fængslet, såfremt hun vender tilbage til Egypten, fordi han har slægtninge, der arbejder for de egyptiske myndigheder. Videre har ansøgeren henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel eller overhældt med syre af [B's] familie eller hans ægtefælle, [C], fordi ansøgeren har anmeldt [B] til politiet, hvorefter han blev fængslet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter at blive udsat for fysiske overgreb af sin mors ægtefælle, [D], fordi hun har anmeldt ham til politiet for forsøg på seksuelle overgreb. Ansøgeren er tillige konverteret til kristendommen under sit ophold i Danmark, hvorfor hun frygter at blive slået ihjel af sin familie eller den egyptiske befolkning. Endeligt har ansøgeren henvist til, at hun ikke kan få et arbejde i Egypten, fordi hun tidligere har været anklaget for at opfordre til moralsk fordærv. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at [C] var hendes veninde. Da ansøgeren og hendes datter en dag var hjemme hos [C], mødte hun [B], som [C] fortalte var hendes bror. [C] bad ansøgeren om at gifte sig med ham, hvilket hun afslog. [B] og [C] blev vrede over afslaget, hvorefter de truede både ansøgeren og hendes datter med en kniv samt tilbageholdt hende i 15 dage hos [C] og [B]. Under tilbageholdelsen blev hun udsat for fysiske og seksuelle overgreb. Først efterfølgende blev ansøgeren bekendt med, at [C] og [B] var et ægtepar og ikke søskende. Ansøgeren flygtede fra ægteparret, og to dage senere meldte hun [B] til myndighederne. I 2014 deltog ansøgeren i det sidste retsmøde mod [B]. Han blev idømt 25 års fængsel, men dommen blev senere nedsat til 10 år. [B] og [C] truede i forbindelse med retsmødet med at slå ansøgeren ihjel. Videre har ansøgeren til støtte for sit asylmotiv henvist til, at da hun flygtede fra [B] og [C], flygtede hun hjem til sin mor. Under opholdet forsøgte morens ægtefælle, [D], at kysse hende, hvilket ansøgeren afslog. [D] og hendes mor blev vrede på ansøgeren over afslaget, hvorefter moren smed hende ud af sin lejlighed. Kort forinden sin udrejse, skar [D] ansøgeren under knæene med en kniv, fordi ansøgeren atter afslog hans tilnærmelser. Endvidere har ansøgeren til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun og [A] begyndte at få problemer omkring en måned efter sin indrejse i Danmark. [A] ville have, at hun skulle deltage i betalingen for kost og logi, men da ansøgeren ikke havde nogen indtjening, begyndte den tidligere ægtefælle at sælge hende til andre mænd i stedet for. Under deres ægteskab udsatte [A] ansøgeren for

seksuelle og fysiske overgreb gentagne gange. Ansøgeren flygtede fra ham i [foråret] 2017, og [senere på foråret] 2017 anmeldte hun overgrebene til politiet. Herefter udrejste [A] til Egypten, hvor han begærede skilsmisse. Siden sin ankomst til Egypten har [A] sendt trusler til ansøgeren samt de personer, der har hjulpet hende med at flygte og anmelde ham til politiet. Til støtte for sin konversion til kristendommen har ansøgeren over for Udlændingestyrelsen oplyst, at hun fik kendskab til kristendommen igennem en veninde i Egypten, og at hun har været kristen siden, hun var 15 år. Ansøgeren gik jævnligt i kirke i Egypten. Efter et af hendes besøg i kirken opdagede hendes far hende, da hun kom ud derfra, hvorefter han udsatte hende for fysiske overgreb og truede med at slå hende ihjel. Kort tid efter sin ankomst til Danmark begyndte ansøgeren at gå i kirke her i landet. I [vinteren] 2017 blev hun døbt. Flygtningenævnet har i al væsentligt lagt ansøgerens forklaring om sine konflikter i Egypten og om sin konvertering til kristendommen til grund. Spørgsmålet for nævnet er derfor, om disse konflikter kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Nævnet tiltræder, at ansøgerens konflikt med [A] ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ved vurderingen heraf har nævnet lagt vægt på, at [A] efter det oplyste er britisk statsborger, og at han ifølge egne oplysninger på Facebook – i hvert fald i [vinteren] 2019 – var bosiddende i [et land i Europa]. Det kan efter ansøgerens forklaring for Udlændingestyrelsen imidlertid lægges til grund, at [A] har været i Egypten, efter konflikten er opstået, men at han ikke under sit ophold i Egypten har opsøgt bl.a. ansøgerens familie. Dette taler imod, at [A] fortsat skulle have vilje til at efterstræbe ansøgeren. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret, at hun ikke frygter, at [A] vil slå hende ihjel, men at han vil forsøge at få hende fængslet som følge af kriminaliteten, de sammen har begået i bl.a. Egypten. Det er noget uklart, hvad der skulle være [A's] bevæggrund for at få melde ansøgeren til myndighederne, idet [A] efter det oplyste har taget del i kriminaliteten. Afgørende for vurderingen er imidlertid, at ansøgerens frygt for fængsling som følge af kriminalitet ikke i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det tiltrædes endvidere, at heller ikke ansøgerens tidligere konflikt med [C] og [B's] familie kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der er ved vurderingen heraf lagt vægt på, at ansøgeren ikke – ifølge sin forklaring for Udlændingestyrelsen – har haft nogen kontakt til [C] eller [B] siden retssagens afslutning i 2014, der førte til, at [B] blev idømt fængsel i ti år. Ansøgerens nye forklaring for Flygtningenævnet om, at [C] har truet hende 8-9 måneder før ansøgerens udrejse, og at ansøgeren via veninder havde hørt fra [C] op til 1½ måned forud for udrejsen, kan ikke lægges til grund. Hertil kommer, at det efter ansøgerens forklaring må lægges til grund, at det ikke var denne konflikt alene, der fik hende til at udrejse af Egypten, men i stedet et ønske om at stifte familie med sin nye mand, [A]. Ansøgeren må i øvrigt i relation til en sådan eventuel konflikt henvises til at søge beskyttelse hos de egyptiske myndigheder, der tidligere – hvilket dommen mod [B] må ses som udtryk for – har ydet ansøgeren beskyttelse. Heller ikke ansøgerens konflikt med [D], der er ansøgers mors

ægtefælle, synes at have en sådan karakter og intensitet, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De episoder, som ansøgeren har forklaret om, har således udelukkende fundet sted på moderens bopæl, og de er sket med lang tids mellemrum, uden at ansøgeren uden for moderens bopæl har været efterstræbt af [D]. Det hører med til denne vurdering, at ansøgeren tilsyneladende ikke har modtaget trusler fra [D], uagtet at hun fortsat er i kontakt med sin mor. Hertil kommer, at ansøgerens datter fortsat bor hos moderen, hvilket tyder på, at ansøgeren trods alt ikke har vurderet risikoen for at bo dér til at være betydelig. Endelig må ansøgeren også i relation til en sådan eventuel fortsættende konflikt henvises til at søge de egyptiske myndigheders beskyttelse. Nævnet tiltræder desuden, at ansøgerens konversion til kristendommen ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet henviser i den forbindelse til de baggrundsoplysninger, der er gengivet i Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter det må lægges til grund, at det ifølge egyptisk lov ikke er ulovligt at konvertere fra islam til kristendommen. Ansøgerens frygt for chikane fra lokalbefolkningen og episoden med ansøgerens far har ikke en sådan karakter og intensitet, at det er asylbegrundende. For så vidt angår episoden med ansøgerens far ligger denne lang tilbage i tid, og ansøgeren har ikke efterfølgende oplevet lignende episoder med faderen. Endelig tiltræder nævnet, at ansøgerens frygt for ikke at kunne få et arbejde i Egypten, ligesom hendes generelle frygt for myndighederne, der udspringer af, at ansøgeren tidligere angiveligt er blevet anklaget for at opfordre til moralsk fordærv, heller ikke kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Under hensyn hertil finder Flygtningenævnet – også efter en samlet vurdering – at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Egypten vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Egyp/2020/2

4.4 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold

i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 4.2.2 og 4.2.3 anførte og henvisningen til praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Domstolen opstillede følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og

- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols efterfølgende praksis. I sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11), dom af 5. september 2013, fandt Domstolen, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de da tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

I sagen R.H. mod Sverige (appl. 4601/14), dom af af 10. september 2015, udtalte Domstolen i præmis 68 om den generelle situation: "Consequently, having regard to the information available concerning the present situation in Mogadishu, the Court finds that the assessment made in *K.A.B. v. Sweden* (cited above, §§ 87-91) is still valid. Thus, there is no indication that the situation is of such a nature as to place everyone who is present in the city at a real risk of treatment contrary to Article 3."

Særligt om situationen ved en tilbagevenden for enlige kvinder uden mandligt netværk udtalte Domstolen i præmis 70: "The various reports attest to the difficult situation of women in Somalia, including Mogadishu. The UNHCR has identified women and girls as a particular risk group (see paragraph 37 above). While there has been legislative progress in the form of the development of a sexual offences bill, there are several concordant reports about serious and widespread sexual and gender-based violence in the country (paragraphs 27, 30, 33-34 and 38). Not only civilians but also members of SNAF, AMISOM and other armed forces are perpetrators of abuse against women. Women are unable to get protection from the police and the crimes are often committed with impunity, as the authorities are unable or unwilling to investigate and prosecute reported perpetrators. It is also clear that women are generally discriminated against in Somali society and that they hold a subordinate position to men. As shown by the report of the Swedish Migration Board, women are reliant on men in many aspects of societal life (paragraph 30). In the Court's view, it may be concluded that a single woman returning to Mogadishu without access to protection from a male network would face a real risk of living in conditions constituting inhuman or degrading treatment under Article 3 of the Convention." Der henvises for betydningen heraf for nævnets praksis til afsnit 5.1.1.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg har på et møde den 25. oktober 2016 drøftet den asylretlige betydning af, at en asylansøger kommer fra et område, der er kontrolleret af Al-Shabaab. Der var efter disse drøftelser enighed i koordinationsudvalget om, at det forhold, at man kommer fra et Al-Shabaab-kontrolleret område i Somalia, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der skal altid foretages en konkret vurdering af risikoen for den pågældende, og det er i den forbindelse nødvendigt at inddrage de kriterier, der fremgår af Sufi og Elmi-dommen.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Endvidere kan nævnes de afgørelser, der er henvist til i Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 136.ff.

For så vidt angår den generelle situation i Syrien og nævnets praksis i sager vedrørende syriske statsborgere henvises til kapitel 13.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Myanmar (tidligere Burma), se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, se som eksempel den i afsnit 4.4.1 nævnte afgørelse Bang/2015/2.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk lingala og katolik fra Beni, Nordkivu, Den De-

mokratiske Republik Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter, at hans far vil slå ham ihjel, hvis han ikke konverterer til islam. Videre har han henvist til, at den generelle situation i Den Demokratiske Republik Congo er usikker, og at personer risikerer at blive slået ihjel vilkårligt. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans mor var katolik, og hans far er muslim, og at han er opvokset som katolik. Ansøgerens mor blev slået ihjel af to maskerede mænd i omkring 2008, som trængte ind i familiens hus. Efter morens død mishandlede ansøgerens far ham, og krævede, at han konverterede til islam. Da ansøgeren nægtede, anså hans far ham ikke længere for værende en del af familien, og ansøgeren blev smidt ud af hjemmet. Ansøgeren levede herefter på gaden, og opholdte sig i hjemmet, når hans far var ude af huset. Hans far opdagede dette og slog ham med en pisk, hvilket medførte ansøgeren blev indlagt på hospitalet i tre måneder. Ansøgeren udrejste herefter til Elfenbenskysten i 2008. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Dette kan imidlertid ikke medføre, at ansøgeren meddeles asyl, idet konflikten ikke har en sådan karakter og omfang, at den kan begrunde, at der meddeles ansøgeren asyl. Der er herved henset til, at ansøgerens konflikt med sin far er mere end 12 år gammel, at ansøgeren var 11 år ved sin udrejse, at ansøgeren ikke har haft kontakt med sin far siden, og at ansøgeren nu er voksen og ikke afhængig af sin far. Det forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter vilkårligt at blive slået ihjel, kan heller ikke føre til at ansøgeren meddeles asyl efter udlændingelovens § 7. Der er herved henset til de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter de generelle forhold i Den Demokratiske Republik Congo, herunder Kivu-provinsen, hvor ansøgeren er født og opvokset, er alvorlige og uforudsigelige, men at forholdene ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse risikerer behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Demo/2020/10

For så vidt angår de generelle forhold i Syd-Kivu i DR Congo kan henvises til afgørelsen Demo/2020/5, der er omtalt i afsnit i 4.2.1. For så vidt angår de generelle forhold i Yemen kan henvises til afgørelsen Yeme/2020/2, der er omtalt i afsnit 4.2.2. Endelig kan der for så vidt angår de generelle forhold i Libyen henvises til afgørelsen Stat/2020/49, der er omtalt i afsnit 8.4 2.

4.5 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 65.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøger har oplyst at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunnimuslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været egentlig politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, sine farbrødre eller sin farfar, fordi hun har arbejdet for [en international organisation], og fordi hun har medvirket i filmen […]. Ansøgeren har endvidere oplyst, at hun frygter en mand, [Y], der vil giftes med hende, ligesom hun frygter sin tidligere ægtefælle. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for Taliban har ansøgeren oplyst, at hun har arbejdet i [en international organisations] HR-afdeling i perioden fra 2011 til 2018, i hvilken periode hun også arbejdede frivilligt for [en international organisation]. [I efteråret] 2018 medvirkede ansøgeren i optagelserne til filmen […] i [et navngivent land]. Samme dag blev ansøgerens familie opsøgt af bevæbnede personer fra Taliban på deres bopæl i Kabul. Personerne ville tage ansøgeren med og overfaldt i den forbindelse hendes far. Familien fandt efterfølgende et trusselsbrev. Familien flyttede derefter hen til ansøgerens tante i et andet område af Kabul. [I efteråret] 2018 vendte ansøgeren tilbage til Kabul, og dagen efter tog hun til Italien for at deltage i et kursus i forbindelse med sit arbejde. Ansøgerens familie tog herefter midlertidigt ophold i Jalalabad inden de vendte tilbage til Kabul. [I efteråret] 2018 modtog ansøgeren et trusselsopkald fra nogle ukendte personer, mens hun opholdt sig i Italien. [I efteråret] 2018 rejste ansøgeren til Danmark. Til støtte for sit asylmotiv om frygten for sin tidligere ægtefælle har ansøgeren oplyst, at hun under

ægteskabet blev udsat for psykisk og fysisk vold. Parret blev derfor skilt [i efteråret] 2015 med ansøgerens families støtte. [I sommeren] 2015 fødte ansøgeren parrets fælles barn. Barnet har den tidligere ægtefælle dog taget fra ansøgeren. Efter skilsmissen har den tidligere ægtefælle ved flere lejligheder truet med at slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren har sidst set sin tidligere ægtefælle [i foråret] 2016 og har senest haft kontakt til ham [i foråret] 2018. Ansøgeren har siden fået at vide, at han har indgået ægteskab på ny, men han mener stadig, at ansøgeren har bragt skam over ham. Hverken ansøgeren eller ansøgerens familie har modtaget trusler fra den tidligere ægtefælle efter ansøgeren udrejste af Afghanistan. Ansøgeren er dog blevet kontaktet af sin tidligere ægtefælles storebror under sit ophold i Italien. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for [Y] har ansøgeren oplyst, at [Y] ønsker at indgå ægteskab med hende, hvilket hun har afvist, da hun ikke er interesseret. Han har herefter chikaneret hende og truet hende, ligesom han har skrevet flere kærlighedserklæringer til ansøgeren. [Y] har blandt andet skrevet til ansøgeren, at ingen må få hende, hvis han ikke selv kan få hende. Om frygten for sin fars familie har ansøgeren oplyst, at de ikke accepterer, at hun har arbejdet for [en international organisation], herunder særligt fordi hun har arbejdet sammen med udenlandske mænd og derfor betragtes som uren. Ansøgeren har endvidere fået oplyst, at hendes farfar mener, at hun har ødelagt familiens ære, fordi hun har medvirket i filmen […]. Hverken ansøgerens farfar eller farbrødre har truet hende direkte, men har talt om ansøgeren over for familien. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har arbejdet for [en international organisation] fra 2011 til 2018, og at hun i 2017 tillige udførte frivilligt kvindepolitisk arbejde i forbindelse hermed. Nævnet lægger videre til grund, at hun deltog i dokumentarfilmen […], der er kritisk over for begrænsningen af kvinders rettigheder. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger videre til grund, at hendes familie blev opsøgt af Taliban, der ville have fat i hende, og at talibanere overfaldt ansøgerens far i den forbindelse, således at han måtte på sygehuset, ligesom familien efterfølgende fandt et trusselsbrev uden for huset. Familien flyttede umiddelbart fra huset og ansøgeren udrejste umiddelbart i forlængelse af episoden. Flygtningenævnets flertal finder, at ansøgeren gennem sit arbejde for [en international organisation] og sit frivillige arbejde for kvinders ligestilling samt sin deltagelse i dokumentarfilmen […], der er kritisk over for begrænsningen af kvinders rettigheder, er i reel risiko for overgreb fra Talibans side ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flertallet finder ikke, at myndighederne vil være i stand til at beskytte hende herimod. Flertallet finder herefter, at ansøgeren må anses for forfulgt af grunde, der er omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor […] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afgh/2020/40

4.6 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

I sagen Paposvili mod Belgien (application 41378/10), dom af 13. december 2016, har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol for første gang redegjort for de helt særlige tilfælde, hvor udsendelse af en alvorligt syg udlænding, selvom døden ikke er nært forestående, vil rejse spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Udlændinge – og Integrationsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50

(fysisk helbredsforhold) samt til de i formandskabets 22. beretning (2013), side 99f og 101f nævnte afgørelser Afg/2013/26 (datter med medfødt fysisk særkende) og Armenien/2013/1 (handicappet søn).

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA mod UK af 17. juli 2008 samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagernes hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagernes kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 4.3.

I sagen S.H.H. mod UK (appl. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod UK om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat, som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod UK. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under "very exceptional circumstances", hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan med-

lemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klagerens anbringende om, at forpligtelsen efter FN's handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3's anvendelsesområde udtalte Domstolen, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention ikke finder anvendelse i et tomrum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN's handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelser omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempel på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Rif Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2016 og at hun [i efteråret] 2019 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i vinteren] 2020 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun på nuværende tidspunkt er politisk aktivist på Facebook. Klageren har endvidere henvist til, at hendes forældre samt fire brødre er blevet meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte for sin ansøgning om asyl i første række henvist til, at hun frygter at blive anholdt, udsat for tortur samt at blive voldtaget af syriske myndighedspersoner. Klageren har endvidere som asylmotiv henvist til, at der ikke er menneskerettigheder og demokrati i Syrien, og at hun vil være stillet ringere i sundhedsvæsnet, fordi hun kommer fra bydelen [A]. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun er efterstræbt af de syriske myndigheder, idet hele hendes familie er forfulgt, og at de er registret hos de syriske myndigheder, da hendes brødre har unddraget sig militærpligt. Klageren har i den forbindelse oplyst, at hendes far i slutningen af 2013 eller i starten af 2014 var fængslet i otte til ni dage. Han blev løsladt, efter at hendes bror, [B], betalte bestikkelsespenge. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Nævnet har lagt vægt på, at klageren under oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2019 oplyste, at hun ikke havde personlige konflikter med de syriske myndigheder, ligesom hun udrejste legalt af Syrien [i vinteren] 2014 på grundlag af et pas udstedt af de syriske myndigheder [i efteråret] 2014, og i øvrigt ikke mens hun opholdt sig i Syrien har været udsat for overgreb fra de syriske myndigheders side, endsige har været tilbageholdt. Oplysningerne om den tilbageholdelse, der har fundet sted af klagerens far, og baggrunden herfor i

form af hendes brødres unddragelse af militærtjeneste kan ikke føre til en anden vurdering. Det kan heller ikke føre til en anden vurdering, at klageren har oplyst, at hun kun havde mulighed for at udrejse, fordi der blev betalt bestikkelse. Klagerens ikke nærmere underbyggede udsagn om, at hun har været politisk aktiv på Facebook og har udtalt sig imod styret i Syrien, har ikke en karakter, der indebærer, at klageren på dette grundlag har sandsynliggjort et behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Den omstændighed, at klageren er sunnimuslim, og at tilhængerne af det syriske regime er alawitter, er ikke et forhold, der i sig selv kan føre til asyl. Oplysningerne om klagerens [sygdom] og klagerens frygt for, at hun ikke vil kunne få behandling herfor i det syriske sundhedsvæsen, er ikke forhold, der hører under anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/68

4.7 Betydningen af tortur

4.7.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1 A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen), FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR) og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt eksterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylan-

søger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt eksterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter CEDAW artikel 2 fordømmer deltagerstaterne alle former for forskelsbehandling af kvinder og forpligter sig til at afstå fra at deltage i nogen handling eller praksis, hvormed der forskelsbehandles mod kvinder. Ifølge CEDAWs General Recommendation no. 19: Violence against women, omfatter definitionen af diskrimination i konventionens artikel 1 kønsbaseret vold, herunder vold rettet mod en kvinde, fordi hun er kvinde, eller vold der rammer kvinder i uproportionalt omfang. Dette inkluderer handlinger, som påfører kvinden fysisk, psykisk eller seksuel skade eller lidelse, trusler om sådanne handlinger, tvang eller andre begrænsninger i friheden.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom i afsnit 4.7.2 .

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

4.7.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.A. mod Danmark, communication no. 339/2008 (Iran), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Vedrørende betydningen af tidligere tilfælde af tortur ved vurderingen af den aktuelle risiko for, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet på ny vil være i risiko for at blive udsat for tortur, kan blandt andet henvises til FN's Torturkomités udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), hvor komitéen udtalte, at det relevante spørgsmål for komitéen er, hvorvidt klageren aktuelt løber en risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at mishandling i fortiden alene er et af de elementer, som skal tages i betragtning. Komitéen udtalte videre, at selvom det antoges, at klageren i den konkrete sag tidligere havde været udsat for tortur fra myndighedernes side, var det ikke en automatisk følge heraf, at klageren nu, mindst syv år efter at den påståede hændelse fandt sted, fortsat ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 276 ff., for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. og andre mod Sverige, communication no. 309/2006 (Aserbajdsjan) og M.S.H. mod Sverige, communication no. 235/2003 (Bangladesh), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere

beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke har fundet, at der forelå en aktuel risiko for tortur, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.2.

Som eksempel på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan der henvises til den i formandskabets 26. beretning (2017), afsnit 6.10.2 nævnte afgørelse Afgh/2017/423.

4.7.3 Bevisvurderingen

I afsnit 11.2 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempler på, hvor nævnet ved bevisvurderingen har taget særlige hensyn til blandt andre torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), afsnit 6.11.3, og Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.2.

4.7.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det ske, at Flygtningenævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om den påberåbte tortur, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. En sådan beslutning træffes typisk først under nævnsmødet, idet nævnets vurdering af, hvorvidt iværksættelse af en torturundersøgelse er nødvendig i forhold til den asylretlige vurdering af sagen, afhænger af sagens konkrete omstændigheder.

Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at iværksætte en undersøgelse. Der henvises i den forbindelse til formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff., vedrørende FN's Torturkomités udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, communication no. 464/2011 (Afghanistan).

Se også Torturkomitéens udtalelse i sagen S.G. mod Danmark, communication no. 458/2011 (Etiopien), som er nævnt i afsnit 4.7.2. I den pågældende sag havde klageren gjort gældende, at det udgjorde en krænkelse af torturkonventionens artikel 3, at myndighederne havde afvist de lægelige udtalelser fra Dansk Røde Kors og Amnesty International's lægegruppe uden i stedet at foranstalte, at der blev iværksat en neutral torturundersøgelse. Danmark gjorde heroverfor gældende, at en sådan undersøgelse ikke var nødvendig blandt andet henset til klagerens generelt utroværdige forklaring. Efter at have slået fast, at tidligere tortur alene var et af de elementer, der skulle tages i betragtning, og at det relevante spørgsmål for komitéen var, hvorvidt klageren aktuelt risikerede at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalte komitéen, at klagerens oplysninger var for utilstrækkelige til at sandsynliggøre hendes påstand om, at hun ville risikere at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet, og at en udsendelse til hjemlandet derfor ikke ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3. Komitéen kritiserede ikke de danske myndigheder for ikke at have iværksat en torturundersøgelse.

Se endvidere Torturkomitéens udtalelse i sagen M.S. mod Danmark, communication no. 429/2010 (Sri Lanka), fra december 2013, hvor komitéen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Komitéen noterede sig, at klageren havde gjort gældende, at hun havde været udsat for tortur, og at de danske myndigheder skulle have iværksat en lægeundersøgelse, der kunne be- eller afkræfte hendes påstand herom. Komitéen bemærkede imidlertid, at de relevante myndigheder havde foretaget en grundig vurdering af de beviser, som klageren havde fremlagt, og at myndighederne havde fundet, at beviserne manglede troværdighed, og at det derfor ikke havde været nødvendigt at iværksætte en lægelig undersøgelse. Komitéen bemærkede videre, at selvom det måtte kunne lægges til grund, at klageren havde været udsat for tortur, var det relevante spørgsmål, om hun aktuelt risikerede tortur ved en tilbagevenden til Sri Lanka, og at det forhold, at klageren tidligere havde været udsat for tortur, ikke var ensbetydende med, at hun, flere år efter, at de påberåbte begivenheder havde fundet sted, stadig risikerede at blive udsat for tortur ved en udsendelse til hjemlandet. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 223ff.

Torturkomitéen har den 25. november 2016 afgivet udtalelse i sagen M.B. og A.B. og andre mod Danmark, communication no. 634/2014 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark havde foretaget en troværdighedsvurdering til ugunst for klagerne uden at foranstalte en torturundersøgelse af den mandlige klager, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om den mandlige klager ville være i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se nærmere gen-

nemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 277.

Torturkomitéens udtalelse gav anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 21. februar 2017. Udvalget fandt ikke, at udtalelsen gav anledning til generelt at ændre praksis i forhold til, hvornår der bør iværksættes en torturundersøgelse. Udvalget fandt videre, at det forhold, at en asylansøger måtte anmode om at få foretaget en torturundersøgelse, ikke i sig selv kan medføre en absolut pligt for asylmyndigheden til at iværksætte en sådan undersøgelse. Det må som hidtil bero på en konkret vurdering, herunder af om resultatet af undersøgelsen vil kunne bidrage til sagens oplysning. Udvalget fandt på den baggrund, at nævnets praksis, som den blandt andet er beskrevet i formandskabets 24. beretning (2015), side 439ff., således fortsat er gældende. Udvalget bemærkede i den forbindelse, at nævnets medlemmer er opmærksomme på muligheden for at gennemføre torturundersøgelser, hvis sagens oplysninger giver anledning hertil.

Flygtningenævnet genoptog i marts 2017 sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, således at nævnet i lyset af Torturkomitéens udtalelse kunne foretage en fornyet vurdering af ansøgerens asylansøgning. Flygtningenævnet meddelte på ny ansøgeren afslag på asyl. Se nærmere gennemgang af sagen i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 485.

Torturkomitéen har den 12. maj 2017 afgivet udtalelse i sagen A.M.D. og andre mod Danmark, communication no. 653/2015 (Rusland), hvori komitéen fandt, at Danmark burde have foranstaltet en torturundersøgelse af klageren, og at Danmark herved ikke havde foretaget en tilstrækkelig undersøgelse af, om klageren var i en reel, aktuel og individuel risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland. Se nærmere gennemgang af sagen og Torturkomitéens udtalelse i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 486ff.

Torturkomitéens udtalelse gav endnu en gang anledning til drøftelse i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 22. juni 2017. Udvalget fandt, at komitéen syntes at mene, at myndighederne som udgangspunkt i alle sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur og ønsker gennemført en egentlig torturundersøgelse, bør iværksætte en sådan undersøgelse, inden der træffes afgørelse i sagen. Udvalget var under henvisning til princippet om fri bevisvurdering ikke enig heri. Udvalget fandt, at det således fortsat er op til det enkelte nævn at vurdere, om der er anledning til at iværksætte en torturundersøgelse uafhængigt af eventuelle påstande herom. Udvalget bemærkede i den anledning, at nævnets medlemmer naturligvis skal være opmærksomme

på muligheden for at iværksætte en torturundersøgelse, hvis resultatet heraf må antages at kunne være af betydning for afgørelsen.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne S.S.B. mod Danmark, communication no. 602/2014 (Sudan) og G.I. mod Danmark, communication no. 625/2014 (Pakistan). Sagerne er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 493f.

Hvis Flygtningenævnet lægger ansøgerens asylmotiv til grund, og der samtidig er en aktuel risiko for tortur eller forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil nævnet ikke foranstalte en torturundersøgelse. Som eksempel herpå kan der henvises til afgørelserne Syri/2017/39 og Afgh/2018/304 fra tidligere beretningsår, der er offentligt tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for sandsynligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat.

Hvis Flygtningenævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring. Der henvises i den forbindelse til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.1 nævnte afgørelse Etio/2019/17, side 491, og Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), afsnit 6.9.3.1 nævnte afgørelse Sril/2016/7, side 446ff.

Hvis torturundersøgelsen herefter konkluderer, at ansøgerens skader kan være opstået ved tortur, kan det have indflydelse på den generelle troværdighedsvurdering af ansøgerens forklaringer, da det ikke kan forventes, at personer, som tidligere har været udsat for tortur altid er i stand til at afgive en forklaring om sagens faktum på samme måde som en person, der ikke tidligere har været udsat for tortur. Hertil kommer, at nævnet anvender princippet om benefit of the doubt. Nævnet forventer ikke, at man gennem en torturundersøgelse får oplyst årsagen til tortur, hvilket selvsagt ikke er muligt. En torturundersøgelse kan heller ikke altid afklare, hvorvidt ansøgerens skader er udtryk for tortur, eller om de hidrører fra for eksempel slagsmål, overfald, uheld eller krigshandlinger. I de sager, hvor ansøgerens forklaring giver anledning til tvivl, kan en torturundersøgelse imidlertid understøtte ansøgerens forklaring så meget, at princippet om benefit of the doubt fører til, at den pågældende meddeles asyl.

I sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende, hvorfor ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer igen at blive udsat for tortur, vil nævnet som udgangspunkt ikke foranstalte en torturundersøgelse iværksat, hvis ansøgeren under hele forløbet har fremstået utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz og andre mod Sverige (application no. 15576/89), præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. mod Danmark, application no. 209/2002 (Algeriet), punkterne 6.4-6.6, hvor klagernes forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagernes manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelse efter flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Der har været eksempler på, at en ansøger har kunnet påvise, at han har fysiske eller psykiske skader, der ifølge hans forklaring stammer fra tortur. Til tider er ansøgerens oplysninger om skaderne underbygget af lægeundersøgelser, herunder undersøgelser foretaget af Amnesty International's lægegruppe. Det hænder, at det i konklusionerne fra disse undersøgelser er angivet, at der ses at være overensstemmelse mellem de objektive fund og ansøgerens forklaringer om tortur som følge af konflikter med myndighederne. Hvis nævnet i en sådan sag har forkastet hele ansøgerens forklaring om de forhold, der skulle have begrundet torturen – for eksempel fordi det på ingen måde kan lægges til grund, at ansøgeren har været politisk aktiv, eller at den politiske aktivitet er blevet opdaget af myndighederne – vil det ikke i sig selv give anledning til iværksættelse af en torturundersøgelse. Nævnet kan i en sådan sag selvsagt konstatere, at ansøgeren har fysiske eller psykiske skader, men nævnet kan ikke dermed konkludere, hvorfor skaderne er blevet påført eller af hvem. Det vil derfor heller ikke kaste yderligere lys over sagen at iværksætte en egentlig torturundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, som blot vil kunne konstatere det samme, nemlig at ansøgeren har fysiske og psykiske skader, der kan være opstået på den af ham beskrevne måde, men også kan være opstået på andre måder. Sagt på en anden måde, kan en torturundersøgelse ikke nødvendigvis afklare, om ansøgerens skader skyldes tortur, eller om de stammer fra slagsmål, overfald, uheld, krigshandlinger eller andet. Undersøgelsen kan heller ikke afklare, om ansøgerens forklaring om, hvorfor eller af hvem han blev udsat for tortur, er sand. Hvis

forklaringen om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren er de samme forhold, der medfører, at han stadig risikerer at blive udsat for tortur, kan det selvfølgelig ikke lægges til grund, at ansøgeren alene på den baggrund risikerer at blive tortureret. Derfor finder Flygtningenævnet ikke, at der er behov for at iværksætte en torturundersøgelse i den slags sager, idet undersøgelsen ikke vil bidrage til oplysning af sagen.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet finder, der ikke er behov for at iværksætte en torturundersøgelse, idet undersøgelsen ikke vil bidrage til oplysning af sagen, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.1 nævnte afgørelse Ugan/2019/10, side 494.

Se i den forbindelse også den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 189ff., nævnte afgørelse Som/2014/37, hvor nævnet udtalte, at uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren i dag havde skader svarende til overfald og skoldning, fandtes det ikke sandsynliggjort, at skaderne kunne tilskrives det af ansøgeren oplyste overfald.

Der kan i den forbindelse yderligere henvises til Torturkomitéens udtalelse af 25. november 2015 i sagen S.A.P. mod Schweiz, communication no. 565/2013 (Rusland), hvori komitéen i en sag, hvor klageren havde oplyst at have været udsat for tortur fra de russiske myndigheders side og havde fremlagt lægelige udtalelser til støtte for sit asylmotiv, blandt andet udtalte følgende:

> ”7.4 In the present case, the Committee notes that the complainants invoke a violation of article 3 of the Convention because of an alleged risk of persecution by the authorities of the Russian Federation. The Committee further notes that the complainants claim that they were persecuted and subjected to ill-treatment by the Russian authorities following the publication, in September and December 2009 and in January 2010, of an article in which they criticize the attitude of Soviet authorities during the hijacking of an aeroplane that occurred in 1985. S.A.P. claims that, as a result, she sustained extremely serious injuries and suffered from post-traumatic stress disorder. However, the Committee considers that the complainants have not provided sufficient evidence to allow it to conclude that the attested injuries were caused by the alleged acts of persecution and ill-treatment by those authorities.“

4.7.3.1.1 FN's Torturkomités General Comment no. 4

Den 6. december 2017 vedtog FN's Torturkomité General Comment no. 4, der erstatter General Comment no. 1. General Comment no. 4, som blev udgivet den 4. september 2018, indeholder beskrivelser af komitéens fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør et fortolkningsbidrag til artikel 3 i torturkonventionen.

Det fremgår af General Comment no. 4, pkt. 40-41, at Torturkomitéen anbefaler, at myndighederne iværksætter en torturundersøgelse, hvis ansøgeren anmoder herom, uanset om den relevante myndighed finder det sandsynligt, at ansøgeren har været udsat for tortur eller ej.

Komitéen har blandt andet anført følgende:

> 41. […] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities' assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.

Som beskrevet i afsnit 4.7.3.1 har Flygtningenævnet imidlertid praksis for, at beslutningen om at iværksætte en torturundersøgelse træffes på baggrund af en konkret vurdering og ikke ud fra en generel standard. Vedtagelsen af General Comment no. 4 blev derfor drøftet i Flygtningenævnets koordinationsudvalg den 18. april 2018. Der var i udvalget enighed om, at iværksættelse af en torturundersøgelse indtil videre fortsat må bero på en konkret vurdering af, om der er behov for en sådan undersøgelse af hensyn til den nødvendige asylretlige vurdering af sagen.

Siden vedtagelsen af General Comment no. 4 har Torturkomitéen afgivet udtalelse i tre sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I samtlige sager havde Flygtningenævnet afvist at iværksætte en torturundersøgelse, selvom ansøgerne havde anmodet herom. Modsat konklusionen i pkt. 41 i General Comment no. 4 udtalte komitéen imidlertid ikke kritik af Danmark i de pågældende sager. Torturkomitéen udtalte tværtimod, at de konkrete omstændigheder i sagerne ikke gav anledning til iværksættelse af torturundersøgelser. For en nærmere gennemgang af sagerne henvises til afsnit 11.3.3.

Se også Torturkomitéens udtalelser i sagerne M.B. og A.B. og andre mod Danmark, som der henvises til i General Comment no. 4, pkt. 41,og A.M.D. og andre mod Danmark samt formandskabets 25. beretning (2016), side 277 og formandskabets 26. beretning (2017), side 356 f. og side 486 ff.

4.7.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Herudover foretages

der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan desuden foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

4.7.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Se som eksempel på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse:, henvises til afgørelsen Soma/2020/103 i afsnit 11.2.1, og Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.11.3.3, side 498.

4.8 Uledsagede mindreårige asylansøgere

For en gennemgang af nævnets behandling af sager vedrørende uledsagede asylansøgere henvises til nedenfor i kapitel 9.

4.9 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1 A(2), at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket pågældende har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket "det land, i hvilket han har statsborgerret" betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine og Rusland. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** ud-

talte: ”Ansøgeren er etnisk ukrainer og kristen. Ansøgeren har statsborgerskab i både Ukraine og Rusland, og er født og opvokset i Sevastopol på Krim-halvøen. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter, at han vil blive udsat for repressalier af nationalister, herunder etniske ukrainere. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende Ukraine oplyst, at han i 2010 deltog i en demonstration i Sevastopol. Et år herefter blev ansøgeren tilsagt til en samtale med den ukrainske sikkerhedstjeneste i forbindelse med, at han havde ansøgt om at få udstedt et udenrigspas. En måned herefter søgte ansøgeren på ny om at få udstedt et udenrigspas, og i den forbindelse fik ansøgeren dette udstedt. I [efteråret] 2016 blev ansøgeren opsøgt af ukendte nationalister på banegården i Odessa, Ukraine. Nationalisterne bad ansøgeren om at fremvise sine dokumenter, hvorefter de ransagede ham og fratog ham de penge, han havde. I [sommeren] 2019 kørte ansøgeren i bus i Ukraine, der blev stoppet af nogle militærfolk fra nationalgarden, som truede ansøgeren og de andre passagerer i bussen. Nationalgarden spurgte ansøgeren og de andre passagerer, om de kom fra Krim, ligesom nationalgarden beskyldte dem for at være forrædere. Derefter lod de ansøgeren og de andre køre videre. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han er blevet stoppet af det ukrainske politi hver gang, han krydsede grænsen mellem Ukraine og Rusland. Ansøgeren har endvidere været med til at omringe en ukrainsk flådestab således, at de ukrainske militærfolk ikke kunne forlade området. Militæret truede i den forbindelse ansøgeren og de andre oprørere med, at de ville skyde dem, hvis ikke de forlod stedet. Nogle dage herefter fortalte repræsentanter fra det russiske militær ansøgeren og de andre oprørere, at de skulle kravle over et hegn og afvæbne det ukrainske militær, der opholdt sig i lufthavnsområdet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rusland frygter, at han vil blive slået ihjel eller fængslet af russiske forretningsfolk, der har en sammensværgelse med politiet i Rusland. Ansøgeren frygter endvidere, at han vil blive tortureret eller fængslet af FSB, fordi han har deltaget i kuppet i 2014. Ansøgeren har også som asylmotiv henvist til, at den russiske administration i byen, Sevastopol, fratog ansøgeren hans jord i udgangen af 2014. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i 2015 deltog i en demonstration, der omhandlede, at ansøgeren og familien ønskede deres jord tilbage. Ansøgeren har også henvist til, at da hans mor døde, fremgik der af hendes dødsattest, at hun døde af sklerose, men hun døde reelt af en forkert udført operation. Som følge heraf anmodede ansøgeren politiet om at undersøge dødsårsagen nærmere, hvilket de afslog. Et år herefter modtog ansøgeren en tilsigelse fra politiet om, at han skulle møde op på politistationen, hvor han fik at vide, at han ville blive fængslet, hvis ikke han stoppede med at gå til forskellige instanser med henblik på at opklare dødsårsagen. Ansøgeren har også henvist til, at han i efteråret 2018 blev stoppet af en politibil, hvorefter han blev kørt på politistationen. Her blev ansøgeren slået flere gange, ligesom han blev truet med, at han ville blive anset som terrorist, hvis ikke han og de andre oprørere stoppede deres oprør. Noget tid herefter blev ansøgeren løsladt. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring

om, at han har en konflikt med nationalister i Ukraine til grund. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at ansøgerens konflikt ikke har den fornødne karakter og intensitet til at begrunde asyl. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren har et modsætningsforhold til det ukrainske militær i forbindelse med, at han angiveligt sammen med andre civile omringede den ukrainske flådestab. Flygtningenævnet har som Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at truslerne og slagene, der angiveligt blev afgivet, var som led i kampen og ikke var specifikt rettet mod ansøgeren, og at ansøgeren således ikke har sandsynliggjort, at han af denne grund har konflikter af individuel og konkret karakter. Med hensyn til det forhold, at ansøgeren angiveligt har deltaget i en demonstration i Sevastaopol i 2010 bemærker Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke blev tilbageholdt eller oplevede problemer som følge heraf. Flygtningenævnet bemærker endvidere herunder særligt, at ansøgeren i 2011 har fået udstedt et pas af de ukrainske myndigheder, selv om hans angivelige konflikt med myndighederne allerede på dette tidspunkt var opstået, og at ansøgeren er udrejst og indrejst legalt på eget pas fra og til Ukraine flere gange. Ansøgeren findes herefter ikke at have sandsynliggjort, at han af denne grund har konflikter af individuel og konkret karakter. Med hensyn til ansøgerens frygt for nationalgarden, fordi en politibetjent har noteret oplysninger fra ansøgerens pas, bemærker Flygtningenævnet, at det er baseret på ansøgerens egen formodning, at den liste som politimanden angiveligt skrev, er en liste over folk fra Krim-halvøen, der har deltaget i kuppet, og at ansøgeren i øvrigt skulle blive udsat for forfølgelse af denne grund. Ansøgeren findes herefter ikke at have sandsynliggjort, at han af denne grund har konflikter af individuel og konkret karakter. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om, at han har en konflikt med russiske forretningsfolk til grund. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsens at ansøgerens konflikt ikke har den fornødne karakter og intensitet til at begrunde asyl. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren har et modsætningsforhold til det russiske politi, selvom ansøgeren angiveligt blev tilbageholdt og udsat for trusler og fysiske overgreb. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren blev løsladt et par timer efter anholdelsen, og at ansøgeren alene fik en advarsel uden, at der skete mere. Det forhold, at ansøgeren angiveligt har deltaget i en demonstration i 2015 kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren af denne grund har konflikter af individuel og konkret karakter. Det forhold, at ansøgeren har henvendt sig til forskellige instanser for at opklare sin mors dødsårsag kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren blev udsat for andet end en trussel, og at ansøgeren tog ophold samme sted i en måned, før han udrejste, hvor han ikke oplevede konflikter. Det forhold, at ansøgeren frygter, at FSB vil torturere ham eller kompromittere ham, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren har konkrete konflikter med FSB af individuel og konkret karakter. Flygtningenævnet

har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår episoden, hvor han angiveligt blev slået med en bog i hovedet af en russisk politimand, fandt sted. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at dette fandt sted i efteråret 2018, hvor han angiveligt blev tilbageholdt af det russiske politi, og hvor han fik at vide, at han og øvrige borgere ikke skulle lave forsamlinger og ikke kunne kræve deres jord tilbage. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han kun én gang er slået i hovedet med en bog af en politibetjent, og at det fandt sted, da han i [efteråret] 2019 fik frataget sin jord og blev tilbageholdt af politiet. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår ansøgeren blev frataget sin jord. Til asylsamtalen har ansøgeren forklaret, at han blev frataget sin jord i slutningen af 2014. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han blev frataget sin jord i [efteråret] 2019. Flygtningenævnet har tillige tillagt det vægt, at ansøgeren har søgt asyl i Nederlandene i 2016, i Sverige i 2010, 2011 og 2016, i Tyskland i 2017, i Polen i 2011 og i Norge i 2011, hvor han blev meddelt afslag på asyl. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det vægt, at ansøgeren også har søgt asyl i Finland i 2018, og efter at han havde frafaldet sin asylansøgning i Finland, rejste tilbage til Krim i april 2019 på trods af sine angivelige konflikter. Flygtningenævnet bemærker herunder, at ansøgeren i forbindelse med hver indrejse og udrejse er rejst legalt, og at han ikke er blevet tilbageholdt af myndighederne i forbindelse med, at han indrejste og udrejste. Det tilføjes, at den generelle sikkerhedssituation i Ukraine og Rusland, i hvilke lande ansøgeren er statsborger, ikke er af en sådan karakter, at det kan antages, at der er en reel risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Ukraine og eller Rusland vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Ukra/2020/6/

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel afgørelsen, der er nævnt i formandskabets 25. beretning (2016), side 168 f. Etio/2016/21.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 147, nævnte afgørelse Aser/2014/1.

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR's håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at "det land, i hvilket han har statsborgerret" for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl". Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, "hvor han tidligere havde fast bopæl", og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som "det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for – forfølgelse", jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til "det land, hvor han tidligere havde fast bopæl", vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus.

I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtningenævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets dagældende praksis eo ipso ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde i april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtningenævnets Sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholds-

tilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

I 2018 ændrede Flygtningenævnet praksis vedrørende statsløse palæstinensere fra UNWRAs mandatområde, således at sager vedrørende denne gruppe personer skal afgøres efter flygtningekonventionens artikel 1 d. Praksisændringen og baggrunden herfor er beskrevet i formandskabets 27. beretning, side 481 f. Statsløse palæstinensere fra lande, der ikke er omfattet af UNRWA-mandatet er ikke omfattet af praksisændringen. For en beskrivelse af nævnets praksis i sager vedrørende statsløse palæstinensere henvises til kapitel 7. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Stat/2020/49, der er omtalt i afsnit 8.4.2.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine normative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Det forhold, at der i ansøgerens hjemland er indført et generelt indrejseforbud for den befolkningsgruppe, som ansøgeren tilhører, indebærer ifølge Flygtningenævnets praksis ikke i sig selv, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold til det pågældende land. Såfremt det imidlertid i praksis viser sig ikke at være muligt at udsende ansøgere fra den pågældende befolkningsgruppe til det pågældende

land, vil dette indgå i nævnets vurdering af, hvorvidt det pågældende land fortsat vil kunne anses som ansøgerens hjemland.

Se som eksempler fra nævnets praksis de afgørelser, der er nævnt i formandsskabets 25. beretning (2016), side 171 ff. Liby/2016/13, Stat 2016/18 og Stat 2016/8.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå en ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han muligvis har statsborgerret.

Se som eksempel på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst, at hun er etnisk araber, sunnimuslim og statsløs palæstinenser fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter det syriske regime og de generelle forhold i Syrien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun har arbejdet på en skole, som af det syriske regime er blevet beskyldt for at samarbejde med den frie syriske hær. Ansøgerens navn fremgår på den baggrund af de syriske myndigheders liste over eftersøgte kvinder. Ansøgeren har endelig forklaret, at hendes brødre havde problemer med myndighederne, hvilket også gav hende problemer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Jordan frygter de syriske myndigheder, og at nogen vil slå hende ihjel i Jordan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun under sit ophold i Jordan er blevet opsøgt adskillige gange. Hun ved ikke hvem, der opsøgte hende, men de truede med at slå hende ihjel. Ansøgeren har videre forklaret, at hendes tidligere ægtefælle har truet med at slå hende ihjel, hvis hun tager tilbage til Jordan. Ansøgeren har endelig forklaret, at hun ikke kan vende tilbage til Jordan, da hun ikke har jordansk statsborgerskab og i øvrigt ingen tilknytning til landet. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er jordansk statsborger, og at hun således asylretligt skal vurderes i forhold til Jordan. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af ansøgerens anmodning om familiesammenføring [fra foråret] 2014 fremgår, at hendes nationalitet er jordansk, og at hun har et pas, udstedt i Jordan [efteråret] 2013, som er gyldigt til [efteråret] 2018. Nævnet har videre lagt vægt på, at der i passet er anført et Nationalitetsnummer, og at det af baggrundsoplysningerne,

herunder Law no. 1954 om nationalitet, fremgår, at pas udstedt til palæstinensere, som ikke er jordanske statsborgere, er kendetegnet ved manglende nationalitetsnummer. Nævnet har endelig lagt vægt på, at det svækker ansøgerens troværdighed, at hun har forklaret divergerende om udstedelsen af passet. Hun har således til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at passet er udstedt af de jordanske myndigheder efter hendes ansøgning, som hun indgav til det jordanske immigrationskontor i Amman. Derefter skulle hun ikke forny sit opholdskort. Hun har derimod på nævnsmødet forklaret, at hun ikke havde noget med pas udstedelsen at gøre, idet hendes mand ordnede det hele og betalte penge for at få stempler i dokumenterne. Det forhold, at ansøgeren tillige er i besiddelse af et syrisk rejsedokument for statsløse palæstinensere kan ikke føre til en anden vurdering, hvorved bemærkes, at ansøgeren har opnået jordansk statsborgerskab efter, at hun forlod Syrien. Den omstændighed, at passet nu er udløbet, kan ikke medføre, at det lægges til grund, at ansøgerens jordanske statsborgerskab er inddraget, ligesom der heller ikke er andre oplysninger, der tyder på, at ansøgerens jordanske statsborgerskab er inddraget. Nævnet finder endvidere ikke, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger kan lægges til grund, at der en reel risiko for, at ansøgerens statsborgerskab vil blive inddraget ved en tilbagevenden til Jordan. Ansøgeren findes ikke at have sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Jordan vil være i risiko for myndighedsforfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, nogen har opsøgt hendes og hendes daværende ægtefælles hus i Jordan og truet med at slå hende ihjel, forekommer usammenhængende og utroværdig. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet gentagne gange har forklaret, at hun ikke har nogen problemer med nogen i Jordan og ikke ved, hvem der skulle have interesse i at opsøge hende. Nævnet finder således, at ansøgerens frygt for, at hun vil blive slået ihjel ved en tilbagevenden til Jordan alene beror på hendes egen formodning. For så vidt angår ansøgerens frygt for, at hendes tidligere ægtefælle eller hans børn vil slå hende ihjel, hvis hun vender tilbage til Jordan, har nævnet lagt vægt på, at ansøgerens tidligere ægtefælle og børn bor i Danmark, og at ansøgeren efter sin forklaring ikke har haft kontakt med den tidligere ægtefælle eller børnene siden [efteråret] 2016. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at den tidligere ægtefælle og børnene skulle have evne og vilje til at foranledige ansøgeren slået ihjel ved hendes tilbagevenden til Jordan. Herefter – og med bemærkning at det forhold, at ansøgeren er en enlig kvinde uden netværk, ikke kan føre til, at hun meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 – stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Jord/2020/2

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk tigrinya og muslim af trosretning fra Addis Ababa, Etio-

pien. Ansøgeren har oplyst, at han er eritreisk statsborger, og at ansøgerens forældre var eritreiske statsborgere. Ansøgeren har videre oplyst, at ansøgerens forældre døde, da han var omkring 3-4 år, hvorefter en plejefamilie i Etiopien tog ansøgeren til sig. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive tvunget i militærtjeneste. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive slået ihjel af den plejefamilie, som han er opvokset hos, og at han frygter at skulle bo på gaden. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at plejefamilien slog og undertrykte ham. Ansøgeren har videre henvist til, at han blev overfaldet og voldtaget af to mænd, da han boede på gaden i Etiopien. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han er statsborger i Eritrea, til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren taler amhari, som tales i Etiopien, og har forklaret, at han er opvokset og formentlig født i Etiopien. Han har ikke fremlagt dokumentation, der sandsynliggør, at han er statsborger i Eritrea, men har blot oplyst, at dette statsborgerskab er oplyst af hans plejeforældre. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren er statsborger i Etiopien og asylretligt skal vurderes i forhold til Etiopien. For så vidt angår ansøgerens plejefamilie finder nævnet, at ansøgerens problemer med familien ikke har en karakter og intensitet, som kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes, at ansøgeren ifølge sin forklaring har opholdt sig i samme by som plejefamilien i flere måneder uden at blive udsat for overgreb, og at det alene ses at bero på ansøgerens egen formodning, at plejefamilien vil slå ham ihjel. For så vidt angår voldtægten af ansøgeren findes det alene at bero på ansøgerens egen formodning, at overgrebet skyldtes et personligt modsætningsforhold mellem ham og overfaldsmændene. Heller ikke dette overgreb findes således at kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men findes i stedet at burde anmeldes til myndighederne i hjemlandet. For så vidt angår ansøgerens frygt for at bo på gaden bemærkes, at socioøkonomiske forhold ikke kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet finder herefter ikke grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder derfor, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Etio/2020/5

Der kan endvidere henvises til den i kapitel 10 om identitetsfastsættelse omtalte afgørelse Hjem/2020/4, hvori Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse, om at ansøgerens asylsag skulle vurderes i forhold til Etiopien. Nævnet fandt imidlertid, at sagen skulle vurderes i forhold til Eritrea, som måtte antages at være det land, hvor ansøgeren var nærmest til at kunne opnå statsborgerskab, eller eventuelt i forhold til Sudan, hvor ansøgeren havde haft opholdstilladelse siden fødslen. Nævnet hjemviste derfor sagen

til Udlændingestyrelsen med henblik på en asylretlig vurdering af ansøgerens sag i forhold til Eritrea eller eventuelt Sudan.

Det er politiet og Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. For eksempler herpå henvises til afsnit 11.5 om udsendelse.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger. Indrejst på et tidspunkt forud for efteråret 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har oplyst, at han er statsløs fra Somalia. Ansøgeren har hertil forklaret, at han er født i Somalia og har en etiopisk mor og en somalisk far, samt at han ikke er blevet registreret i Somalia ved fødslen. Ansøgeren har videre oplyst, at han har boet i Somalia i en årrække, hvorefter han flygtede til Kenya. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han er etnisk badjuni. Det fremgår videre af sagen, at ansøgeren har oplyst, at han har været tilknyttet al-Shabaab. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia og Kenya frygter, at han vil blive tvangshvervet til al-Shabaab, eller at han vil blive slået ihjel af al-Shabaab. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter de somaliske myndigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at agenten, som betalte for ansøgerens udrejse, vil slå ham ihjel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han tidligere har været tilknyttet al-Shabaab, og at han er flygtet fra al-Shabaab. Ansøgeren har videre oplyst, at han frygter, at agenten, som betalte for ansøgerens udrejse, vil slå ham ihjel, fordi ansøgeren skylder ham penge. Flygtningenævnet kan efter bevisførelsen for nævnet i det hele tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering [fra efteråret] 2018, hvorefter ansøgeren hverken har sandsynliggjort sin identitet eller sit asylmotiv og derfor ikke har opfyldt sin pligt efter udlændingelovens § 40, stk. 1, til at meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse efter loven kan gives. Nævnet kan således tiltræde, at ansøgeren under sin asylsag har forklaret divergerende på flere centrale punkter herunder om, hvornår han har opholdt sig i henholdsvis Somalia og/eller Kenya. Hertil kommer, at ansøgeren opholdt sig og arbejdede ulovligt i Danmark i en periode forud for, at han efter sin anholdelse i [efteråret] 2017 ansøgte om asyl, og at han i forbindelse med anholdelserne både i [efteråret] 2017 og i [efteråret] 2020 til politiet oplyste, at han er fra Kenya. Uanset at det på denne baggrund ikke kan fastlæg-

ges, hvilket land der er ansøgerens hjemland, finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke grundlag for at meddele ansøgeren asyl i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." hjem/2020/5/

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område, og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 11.5.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 6.1.

4.10 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 9, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 4.1.7.4 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere

af bestemmelsens 2. pkt., at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2020 har nævnet stadfæstet 20 personsager på formandskompetencen.

Som eksempel på sager, der er afgjort på formandskompetencen kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar, der er statsborgere i Georgien, samt parrets fire børn. Indrejst i 2017. **Flygtningenævne**t udtalte: ”Ansøgerne er etnisk tjetjenere og muslimer af trosretning fra Georgien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Georgien frygter nogle kriminelle tjetjenere, som mistænker ansøgeren for at have meldt dem til politiet. Den mandlige ansøger har som asylmotiv yderligere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Georgien frygter det georgiske politi, da han frygter, at politiet vil angive ansøgeren til de kriminelle tjetjenere, idet ansøgeren har undladt at samarbejde med politiet, som ansøgeren havde fået besked på, at han skulle. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles konflikter. Til støtte for deres asylmotiv har ansøgerne oplyst, at den mand-

lige ansøger arbejdede som taxachauffør i sit hjemområde i Pankisi. [I efteråret] 2017 bad en bekendt ved navn [A] ansøgeren om at køre to personer fra Tblisi til Batumi. Ansøgeren havde aldrig set personerne før, men de havde begge rygsække med. Ansøgeren fik 800 lari for turen. På vejen blev de stoppet af georgiske myndighedspersoner, som tog ansøgeren med til […]politistation, hvor han sad tilbageholdt i fem dage. Ansøgeren blev spurgt indgående ind til de to passagerer, som havde haft våben med i hans taxa. Politiet forklarede, at ansøgeren ville opnå fordele ved at samarbejde med politiet. Ansøgeren blev bedt om at rapportere tilbage til myndighederne, da han gennem sit erhverv som taxachauffør mødte mange mennesker. Ansøgeren blev tvunget til at underskrive et dokument, inden han blev løsladt. Den mandlige ansøgers onkel [Z] er millitærmand, og han hjalp med at bringe ansøgerne til Tblisi. Ansøgerne udrejste herefter legalt fra lufthaven i […]. Efter den mandlige ansøgers løsladelse fra de georgiske myndigheder er hans mor og farmor blevet opsøgt af personer i militæruniformer på familiens bopæl, som har ransaget denne og sagt, at hvis den mandlige ansøger ikke henvendte sig til dem, ville de slå den mandlige ansøger og hans familie ihjel, når de fandt dem. Det bemærkes indledningsvis, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11 og 56, stk. 3. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaringer til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerenes forklaringer om asylmotivet og forløbet for deres udrejse af hjemlandet i det væsentlige har været konsistente, men nævnet finder ikke, at det beskrevne begivenhedsforløb fremstår sandsynligt henset til ansøgernes baggrund og de foreliggende baggrundsoplysninger vedrørende situationen i ansøgernes hjemområde, ligesom ansøgernes forklaring om bortkomsten af deres nationalitetspas på et offentligt toilet i [et europæisk land] ikke fremstår overbevisende. Endelig har ansøgerne forklaret udbyggende om henvendelser på deres bopæl efter deres udrejse. Flygtningenævnet bemærker, at den mandlige ansøger, der ikke har været politisk aktiv og efter det oplyste har arbejdet som taxachauffør uden problemer fra 2010 frem til 2017, fremstår helt uprofileret i forhold til både de georgiske myndigheder og tjetjenske grupper. Det fremstår således usandsynligt, at de georgiske myndigheder skulle være af den opfattelse, at ansøgeren alene i kraft af sit arbejde som taxachauffør skulle være i stand til at skaffe oplysninger, som myndighederne ikke kunne få på anden vis, om kriminelle tjetjenske grupperinger, eller at ansøgeren som følge af, at han kørte en taxa med to for ham ukendte passagerer skulle være mistænkt for indblanding i våbenhandel, som følge af, at passagererne viste sig at have våben på sig. Den omstændighed, at ansøgerne er udrejst legalt gennem lufthavnen i […], understøtter heller ikke, at den mandlige ansøger på tidspunktet for udrejsen har været eftersøgt. Forklaringen om, at den mandlige ansøgers granonkel, [Z], hvis efternavn eller stillingsbetegnelse ansøgerne ikke har kunnet oplyse, på en eller anden måde har muliggjort ansøgernes legale udrejse fremstår overfladisk og utroværdig, ligesom forklaringen om, at den kvindelige ansøger har glemt tasken med ansøgernes nationalitetspas på en rasteplads i [et europæ-

isk land] i forbindelse med bleskifte af et af ansøgernes børn, ligeledes fremstår utroværdig. Nævnet bemærker endelig, at det fremlagte dokument, der fremstår som en indkaldelse til […], og er dateret [i slutningen af] 2018, mere end et år efter ansøgernes udrejse, ikke kan tillægges bevismæssig vægt. Hertil kommer, at ansøgerne har forklaret udbyggende om forløbet efter deres udrejse, idet ansøgerne først til samtale med Dansk Flygtningehjælp [i slutningen af]2018 har forklaret, at der har været både tjetjenere og georgiske myndigheder for at spørge efter den mandlige ansøger. Uanset om det beskrevne begivenhedsforløb helt eller delvist måtte kunne lægges til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at den mandlige ansøger alene har været udsat for en enkeltstående tilbageholdelse af nogle dages varighed, hvorunder han ikke blev udsat for overgreb, og at ansøgerne herefter er udrejst legalt. Nævnet finder således, at den mandlige ansøger for så vidt angår de af ham oplyste problemer med politienheden […], må henvises til at indgive klage til den rette overordnede myndighed over politienhedens afpresning af ham. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælps rapport "Georgia. The Situation of the Kist Community and the Chechens Georgia", af 7. november 2018, fremgår, at kistere og tjetjenere har samme adgang til at indgive en anmeldelse eller klage over myndighedsbehandling som alle andre borgere i Georgien. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har fremlagt videomateriale, hvor der angiveligt skulle foregå optøjer mellem indbyggerne i ansøgerens landsby og de georgiske myndigheder på den anden side. Nævnet bemærker herved, at der ikke er påvist en sammenhæng mellem disse begivenheder og ansøgerens sag. For så vidt angår henvendelserne fra unavngivne tjetjenske personer på familiens bopæl bemærker Flygtningenævnet, at ansøgerne må henvises til at anmelde disse forhold til de georgiske myndigheder. Flygtningenævnet henviser i den forbindelse til, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælps rapport "Georgia. The Situation of the Kist Community and the Chechens Georgia", af 7. November 2018, fremgår, at kistere og tjetjenere har samme adgang til at søge myndighedsbeskyttelse i en privat konflikt som alle andre borgere i Georgien. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at den mandlige ansøger har et modsætningsforhold til hverken kriminelle tjetjenske personer eller de georgiske myndigheder, og at de ved en tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse eller asylbegrundede overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Geor 2020/19

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Nige/2020/5, der er omtalt i afsnit 5.6.

Flygtningenævnet har i 2020 behandlet 20 personsager, der var henvist mundtligt nævnsmøde.

Som eksempel på sager henvist til behandling på mundtligt nævn kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende et ægtepar, der er statsborgere i Pakistan. Ansøgerne søgte asyl i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk […]og født muslim fra Hydrabad, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger er etnisk […]og muslim fra Hydrabad, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Pakistan frygter den kvindelige ansøgers familie. Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at de i 2006 blev gift uden den kvindelige ansøgers families samtykke. Ansøgerne har oplyst, at den kvindelige ansøgers familie var imod ægteskabet fordi ansøgerne kommer fra forskelligt rangerede kaster, og fordi den mandlige ansøger er handikappet. Ansøgerne har oplyst, at den kvindelige ansøgers brødre blev bekendt med ægteskabet en uge efter indgåelsen, og at de efter indgåelsen af ægteskabet i 2006 og frem til ansøgernes udrejse har modtaget telefoniske trusler fra den kvindelige ansøgers familie. Ansøgerne har oplyst, at den mandlige ansøgers far beskyttede ansøgerne, men at de efter farens død var nødsaget til at flytte adresse to gange i deres hjemby. Den kvindelige ansøger har også oplyst at, hun i 1998 blev religiøst viet til en mand, men at hun tre måneder efter ophævede ægteskabet. Efterfølgende fik den kvindelige ansøger af vide, at hendes familie havde slået eks-manden ihjel, fordi han efter ægteskabets indgåelse, og førend han ville tage den kvindelige ansøger med ind i sit hjem, stillede krav om at få overført fast ejendom. Den kvindelige ansøger har desuden oplyst, at to af hendes brødre er blevet medlemmer af en jihadistgruppe, og at den ene af brødrene er politibetjent, mens den anden er forretningsmand med mange kontakter. Ansøgerne frygter på den baggrund, at brødrene er i stand til at opspore ansøgerne ved en tilbagevenden til Pakistan. Ansøgerne har til støtte for deres asylmotiv desuden oplyst, at de i 2013 forsøgte at tage ophold i Pakistan, men at de ved deres tilbagevenden på ny begyndte at modtage telefoniske trusler fra den kvindelige ansøgers familie. Ansøgerne har endvidere som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Pakistan frygter, at den mandlige ansøger som følge af sit handikap, der er forårsaget af sygdommen polio bliver diskrimineret, og at den mandlige ansøger grundet fysisk svækkelse ikke har mulighed for at forsørge og beskytte deres familie i Pakistan. Ansøgerne har endeligt som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Pakistan frygter for deres børns tarv. Ansøgerne har til støtte herfor henvist til, at børnene ikke taler urdu eller praktiserer islam. De har også henvist til, at den kvindelige ansøgers familie har truet med at fratage ansøgerne deres børn og sende dem

i religiøs skole. Det bemærkes indledningsvist, at den mandlige ansøger indrejste i Danmark i 2010 med henblik på uddannelse, og at han i 2 perioder derefter og indtil 2019 har opholdt sig i Danmark sammen med den kvindelige ansøger og børn med opholds- og eller arbejdstilladelse til uddannelse eller arbejde. Familie ansøgte først om asyl i 2019, da den mandlige ansøger ikke længere havde opholds- og eller arbejdstilladelse på grund af uddannelse eller arbejde. Det bemærkes videres, at familiens konflikt angiveligt opstod i 2006. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgerne har påberåbt sig, at de har en asylbegrundende konflikt med den kvindelige ansøgers familie, fordi ansøgerne har giftet sig uden den kvindelige ansøgers families viden og godkendelse. Flygtningenævnet lægger efter indholdet af ansøgernes vielsesattest til grund, at en af den kvindelige ansøgers brødre, Adeel Ahmad, har haft en rolle i forbindelse med udpegning af den kvindelige ansøgers vakil i forbindelse med brylluppet. Flygtningenævnet tilsidesætter den kvindelige ansøgers forklaring om, at dette ikke er tilfældet, idet hun ikke er fremkommet med en rimelig forklaring på, at hendes bror fremgår af punkt 8 i attesten. Hun er heller ikke fremkommet med en rimelig forklaring på, at hun ikke tidligere har gjort opmærksom på, at hun vidste, at dette fremgik af attesten, og at det efter hendes opfattelse var en fejl. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne har forklaret udbyggende og divergerende om truslernes karakter over årene, herunder om der alene var tale om telefoniske trusler til den mandlige ansøgers far, eller om trusler, herunder fysiske til en eller begge ansøgere. De har således under nævnsmødet ikke kunne redegøre nærmere for, hvem der modtog truslerne, og de har forklaret udbyggende om en episode i en bil i 2013, som ingen af dem har forklaret specifikt om tidligere. Dertil kommer, at begge ansøgere har svaret ureflekteret og afglidende på specifikke spørgsmål om truslerne. Ansøgerne har forklaret upræcist om, hvilke to brødre, der var tilknyttet Jihad. Flygtningenævnet har endelige lagt vægt på, at hele familien rejste tilbage til Pakistan i 2013 med henblik på at tage varigt ophold, og at den mandlige ansøger i den forbindelse blev genansat på sit gamle universitet, ligesom den kvindelige ansøger rejste til Pakistan med børnene i 2016 i ca. to måneder uden at opleve problemer. Det forekommer mindre sandsynligt, at den kvindelige ansøger skulle vælge at rejse til Pakistan med børnene, såfremt hun frygtede, at disse ville blive taget fra hende. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgerne har en asylbegrundende konflikt med den kvindelige ansøgers familie eller andre i Pakistan, og Flygtningenævnet tilsidesætter herefter ansøgernes forklaring om asylmotivet som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder således, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Paki/2020/20

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Internt flugtalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjemlandet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal anskues kumulativt, jf. UNHCR's håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

Tidligere har nævnet bragt IFA i anvendelse i sager vedrørende somaliske statsborgere, hvor nævnet fandt, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu og Kismayo som internt flugtalternativ var opfyldt. I nyere praksis ses IFA dog ikke anvendt i forbindelse med sager vedrørende somaliske statsborgere. For yderligere om nævnets tidligere praksis herom, kan der henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 533.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod Storbritannien (application no. 44539/11) vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugtalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugtalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagere gjorde over for Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. Storbritannien havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCR's guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttedes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder

to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Som eksempler fra beretningsåret på, at nævnet efter en konkret vurdering fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og muslim af trosretning fra Jaghori, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive tvangsrekrutteret til Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at Taliban gentagne gange har henvendt sig direkte til ansøgerens familie for at rekruttere ansøgeren til Taliban. Ansøgerens familie blev ugentligt tre gange opsøgt af Taliban. De første to gange, hvor ansøgeren blev opsøgt af Taliban, betalte ansøgeren 15.000 afghani til Taliban for at undgå tvangsrekruttering. Taliban accepterede betalingerne, men de tog samtidig et billede af ansøgerens tazkira, hvorefter Taliban fortalte ansøgeren, at de nu kunne finde frem til ansøgeren, uanset hvor han opholdt sig i Afghanistan. Taliban oplyste ligeledes ansøgeren, at de ville opsøge ansøgeren igen for at tvangsrekruttere ham til Taliban. Den tredje gang, hvor ansøgeren blev opsøgt af Taliban, accepterede Taliban ikke længere bestikkelsespengene. Taliban truede i den forbindelse ansøgeren med, at han ville blive slået ihjel, såfremt han modsatte sig rekrutteringen til Taliban. Taliban oplyste ansøgeren, at han skulle møde op hos Taliban dagen efter med henblik på rekruttering. Ansøgeren tog truslen alvorligt, hvorfor han så sig nødsaget til at flygte samme aften fra Afghanistan sammen med sin familie ved hjælp af en menneskesmugler. Ansøgeren blev skilt fra sin familie ved den pakistanske grænse. Ansøgeren tog herefter til Iran, hvorfra han rejste videre til Europa. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet ansøgeren har forklaret stort set konsistent om, at han og resten af hans familie flygtede efter, at ansøgeren var blevet opsøgt af Taliban tre gange på bopælen. Selvom det forekommer påfaldende, at Taliban ikke har vist interesse for at rekruttere ansøgerens yngre brødre, som også opholdt sig på bopælen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er kommet i et modsætningsforhold til Taliban i sit hjemområde, og at han derfor risikerer at blive udsat for forfølgelse af Taliban omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder imidlertid, at det ikke er sandsynliggjort, at Taliban vil efterstræbe ansøgeren over hele Afghanistan. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke er profileret i forhold til Taliban. Det forhold, at Taliban har taget et foto af ansøgerens tazkira kan af samme grund ikke føre til en anden vurdering.

Spørgsmålet er herefter, om det er relevant og rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold et andet sted i Afghanistan end på ansøgerens hjemegn. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren vil være i stand til at etablere sig på et rimeligt niveau et andet sted i Afghanistan end sin hjemegn. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren har forklaret, at han har familie i Kabul. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgere er sund og rask, at han er en enlig og arbejdsduelig mand, og at han tidligere har haft arbejde og drevet forretning i Afghanistan. De generelle forhold i Afghanistan er, omend vanskelige, ikke asylbegrundende, og Flygtningenævnet finder herefter efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger, at det som alternativ til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark er relevant og rimeligt at henvise ham til at tage ophold f.eks. i Kabul, hvor han må antages at være i stand til at etablere sig på et rimeligt niveau uden at risikere overgreb efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/18

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul eller andre steder i Afghanistan. Se som eksempel herpå:

Nævnet meddelte i **september 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunnimuslim fra [landsby], [område], Nangarhar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter sin mors fætre, brødrene [A] og [B], der er tilknyttet Taliban. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter den tidligere kommandant [C]. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han havde en god relation til [D], ansøgerens mors afdøde fætter. [D] fortalte ansøgeren, at han skulle komme til byen [bynavn] og samarbejde med ham. Ansøgeren afstod, hvorefter [D] kontaktede ansøgeren og hans far og truede med at slå ansøgeren ihjel, hvis han ikke tog til Shamali eller stoppede sit arbejde for et TV-selskab, hvilket ansøgeren gjorde. Da ansøgeren arbejdede for TV-stationen [X] begyndte [D] at kontakte ansøgerens far igen, og fortalte, at ansøgeren arbejdede for vantro. [D]'s far, inviterede efterfølgende ansøgeren til [by], hvilket han indvilligede i. Her truede [D]'s bror, [B], ansøgeren med en pistol, fordi han havde afslået [D]'s tilbud, men han undlod at slå ansøgeren ihjel, fordi han mente, at han kunne bruge ansøgeren. Ansøgeren arbejdede på daværende tidspunkt for flyselskabet [firmanavn], og [B] ønskede, at ansøgeren skulle oplyse, hvor de udenlandske piloter, der anvendte selskabet, opholdt sig. Efterfølgende modtog ansøgeren trusler telefonisk fra [B] om, at han, hvis han fortsatte sit arbejde, ville blive slået ihjel. [B] og [A] er medlem af Taliban, hvorfor ansøgeren frygter Taliban. Ansøgeren kontaktede herefter en bekendt ved politiet i Kabul, der henviste ansøgeren til den tidligere kommandant [C], der tidligere

havde været fredsmægler mellem de to brødre og myndighederne. Den tidligere kommandant sendte sine folk ud til brødrene, der herefter skød efter dem og slog en af dem ihjel. Den tidligere kommandant beskyldte herefter ansøgeren for at have sendt hans folk i bagholdsangreb og ønskede hævn herfor. Den tidligere kommandant truede herefter ansøgeren telefonisk, og ansøgeren har endvidere af andre fået at vide, at den tidligere kommandant har opsøgt hans hjem og arbejdsplads, og efterspurgt ham ved kontrolposter. Den tidligere kommandant er en indflydelsesrig person, der er forbundet til myndighederne og medlem af partiet Jamiat Islami. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om såvel konflikten med sin mors fætre og med [C] til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent om konflikterne under to samtaler i Udlændingestyrelsen og to møder i Flygtningenævnet, ligesom ansøgeren under sin forklaring for nævnet har fremstået troværdig. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemområde i Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Spørgsmålet er herefter om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i en anden del af Afghanistan. Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse af [sommeren] 2020, at Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at [C] er forbundet til myndighederne og medlem af partiet Jamiat Islami. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for en tilsidesættelse heraf, og Flygtningenævnet finder på den baggrund, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for myndighedsforfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og der er derfor allerede af denne grund ikke grundlag for at henvise ansøgeren til at tage ophold i en anden del af Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2020/43

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 4.2.2 nævnte afgørelse Afgh/2020/10.

Som eksempel på sager, vedrørende ansøgere fra andre lande, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold andre steder i hjemlandet, kan der henvises til den i afsnit 4.2.1 nævnte afgørelse Paki/2020/04.

For yderligere praksis henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning 2019, side 535 ff.

5.2 Første asylland

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse.

De hidtil gældende regler for første asylland blev senest ændret ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.). Ændringen indebar, at den hidtil gældende bestemmelse om første asylland i udlændingelovens § 7, stk. 3, blev flyttet til stk. 4 og ændret, således at en afgørelse om første asylland kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Herudover indebar lovændringen indførelsen af § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land, der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen). Bestemmelsen i § 29 b og nævnets praksis herom gennemgås i afsnit 5.3 nedenfor og for en nærmere redegørelse for ovenstående lovændring henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 357ff.

Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Reglen om første asylland forudsætter ikke, at det først konstateres, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3. Asylmyndighederne er således ikke forpligtet til at foretage en isoleret vurdering af, om forholdene i udlændingens hjemland berettiger vedkommende til at opnå asyl i Danmark. Ved realitetsbehandling af en ansøgning om asyl skal det i stedet alene vurderes, om betingelserne for at anse et land for at være første asylland er opfyldt, og om en opholdstilladelse allerede af den grund kan nægtes.

Det fremgår af lovbemærkningerne til den seneste lovændring (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8 og afsnit 3.3.2.), at det imidlertid fortsat bør være muligt at foretage en vurdering af asylmotivet, hvor dette undtagelsesvis er af betydning for, om et land kan betragtes som et første asylland. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis det potentielle første asylland efter de foreliggende baggrundsoplysninger udsætter personer med et bestemt asylmotiv for refoulement. Betingelserne for, hvornår et land kan anses for at være første asylland, blev ikke ændret ved lovændringen. Det er således fortsat en betingelse, at asylansøgeren enten har opnået faktisk beskyttelse i første asyllandet eller har nær tilknytning hertil og må antages at kunne opnå beskyttelse der. Beskyttelsesbegrebet uddybes nedenfor.

5.2.1 Beskyttelse i et andet land

En række kriterier indgår i vurderingen af, om et land kan betragtes som et første asylland. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at ansøgeren skal være i personlig sikkerhed ved såvel indrejse som ved ophold i første asyllandet, hvilket vil sige, at pågældende at skal kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i landet, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i landet.

Det er herunder et ufravigeligt mindstekrav, at ansøgeren skal være beskyttet mod at blive videresendt til et land, hvor ansøgeren er forfulgt. Ansøgeren skal endvidere være beskyttet mod, at første asyllandet videresender pågældende til et land, hvor denne ikke vil nyde faktisk beskyttelse. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Omvendt kan det ikke kræves, at ansøgeren socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men ansøgerens personlige integritet skal være beskyttet. I beskyttelseskravet indgår derfor et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren skal nyde visse helt basale rettigheder. Der henvises herved til de civile og socioøkonomiske rettigheder, der fremgår af flygtningekonventionens kapitel II til V samt til ExCom Conclusion No. 58, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Dette indebærer eksempelvis, at asyllandet i praksis skal respektere de krav, der fremgår af flygtningekonventionens artikel 3 om ikke-diskrimination, artikel 4 om religionsfrihed, artikel 17 om adgang til lønnet beskæftigelse i samme omfang som de gunstigst stillede udlændinge, artikel 22, stk. 1, om adgang til grundskoleundervisning efter samme standard som asyllandets egne statsborgere, artikel 23 om samme behandling som asyllandets statsborgere med hensyn til offentlig understøttelse samt artikel 28 om udstedelse af rejsedokumenter.

Det vil ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, som udgangspunkt ikke være relevant at vurdere modtageforholdene for asylansøgere i første asyllandet, idet ansøgeren normalt vil være i besiddelse af en opholdstilladelse i første asyllandet. Er dette ikke tilfældet, vil ansøgeren alt efter baggrundsoplysningerne om det pågældende asylland ofte relativt let kunne antages at kunne opnå en ny opholdstilladelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein og andre mod Nederlandene og Italien (app. no. 27725/10) ved beslutning af 2. april 2013 forholdt sig både til spørgsmålet om, hvorvidt forholdene for personer med opholdstilladelse i førsteasyllandet udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskeret-

tighedskonventions artikel 3 og om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse. For så vidt angår spørgsmålet om forholdene i første asyllandet, henviste Domstolen i præmis 68 til, at der skal foretages en streng vurdering af, hvorvidt ansøgeren er i risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3. Herefter udtalte Domstolen i præmis 70, at det ikke udgør en krænkelse af artikel 3 at udsende ansøgeren til et første asylland, hvor dennes økonomiske situation vil være ringere end det var i udsendelseslandet. Der følger ikke en generel forpligtelse af artikel 3 til at give økonomisk bistand til flygtninge, således de kan opretholde en bestemt levestandard. For så vidt angår spørgsmålet om muligheden for at genindrejse i første asyllandet med en udløbet opholdstilladelse og søge om fornyelse af sin opholdstilladelse henvises til beslutningens præmisser 37-38 og 77.

I modsætning til vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, hvorefter en asylansøger skal sandsynliggøre sit asylmotiv, gælder der ved vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, en omvendt bevisbyrderegel. Det påhviler således Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet at godtgøre, at det fremstår bevismæssigt sandsynligt, at betingelserne for, at et land kan tjene som en asylansøgers første asylland, er opfyldt. Flygtningenævnet skal således ud fra den enkelte sags oplysninger kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrunder antagelsen om, at en asylansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden til første asyllandet.

Det bemærkes, at der ikke i nævnets hidtidige praksis ses at være forskel på vurderingen efter udlændingelovens § 7, stk. 4, alt efter om ansøgeren isoleret set anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1-3.

Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøgeren at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 5.2.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, eksempelvis i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 5.2.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Udlændingestyrelsen havde nægtet at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, med henvisning til at ansøgeren havde

nær tilknytning til Libanon, hvor han måtte antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: […] Flygtningenævnet finder af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, at ansøgeren isoleret set er omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 3, som følge af en generelt alvorlig situation i sit hjemområde. Spørgsmålet er herefter, om Libanon kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren må antages at kunne opnå opholdstilladelse i Libanon. Nævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgerens mor er libanesisk statsborger, at ansøgeren er født og opvokset i Libanon, og at ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse i Libanon, senest gældende fra [vinteren] 2016 til [vinteren] 2019. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren er i besiddelse af syrisk nationalitetspas gyldigt til [sommeren] 2022, og at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at syriske statsborgere i besiddelse af gyldigt syrisk pas kan søge om indrejsevisum og indrejse i Libanon, hvis de opfylder betingelserne for at opnå courtesy residence. Ifølge baggrundsoplysningerne kan syriske statsborgere opnå courtesy residence, hvis deres mor er libanesisk statsborger. Nævnet finder ikke, at det kan føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har fremlagt en mailkorrespondance mellem ham og den libanesiske ambassade i Stockholm, hvor ansøgeren har søgt om visum til Libanon, og hvoraf det angiveligt fremgår af en mail fra ambassaden, at visum ikke kan opnås uden tilladelse fra de libanesiske myndigheder. Nævnet bemærker hertil, at mailen ikke fremstår med reference til sagsnummer eller lignende, og at der ikke foreligger et sædvanligt afslag på en visumansøgning, hvilket skaber tvivl om validiteten af mailen. Ansøgeren har forklaret for nævnet, at han ikke har gjort forsøg på at indhente tilladelse fra myndighederne, men bedt sine familiemedlemmer i Libanon herom, hvilket de ikke har formået. Nævnet finder derfor, at ansøgeren ikke – alene ved henvisning til nævnte mail – har afkræftet formodningen for, at han kan opnå opholdstilladelse i Libanon. Der er efter baggrundsoplysningerne ikke grundlag for at antage, at Libanon vil sende ansøgeren tilbage til Syrien. De generelle forhold for syrere i Libanon er ikke af en sådan karakter, at Libanon ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren kan nyde tilstrækkelig beskyttelse i Libanon, der derfor kan tjene som første asylland for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/76

Der henvises endvidere til Liba/2020/5, som findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Som eksempler på sager, hvor nævnet ikke fandt, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold i et første asylland kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Syrien og meddelte pågældende opholdstilladelse

(**K-status**). Udlændingestyrelsen havde nægtet at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, med henvisning til at ansøgeren havde nær tilknytning til Libanon, hvor hun måtte antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: " […] Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har været offentligt ansat skolelærer og som sådan medlem af Baath-partiet, og at hun uden videre har forladt sin stilling, efter hun var tilbageholdt i tre dage af de syriske myndigheder og beskyldt for at være forræder. Hun blev løsladt mod kaution og udrejste illegalt samme nat. Hun er ikke i besiddelse af syrisk nationalitetspas. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren under disse omstændigheder må imødese en tilbageholdelse og nærmere afhøring ved en eventuel tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at hendes ægtefælle har unddraget sig genindkaldelse. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger m.v., finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren er i reel risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet finder under de foreliggende omstændigheder endvidere, at det må antages, at de syriske myndigheder vil anse ansøgeren for en modstander af styret og således tillægge hende en bestemt politisk holdning. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder i konsekvens heraf, at ansøgeren ikke kan pålægges at rette henvendelse til de syriske myndigheder med henblik på udstedelse af nationalitetspas. I forhold til anvendelse af Libanon som første asylland må ansøgeren således stilles som ikke havende nationalitetspas. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder navnlig Udlændingestyrelsens rapport fra maj 2020 Access to Lebanon for Syrians Entitled to Courtesy Residence in Lebanon, må det anses for udelukket at antage, at ansøgeren vil blive tilladt indrejse i Libanon med henblik på at søge opholdstilladelse der. Libanon kan således ikke tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flygtningenævnet meddeler derfor [ansøgeren] og hendes [tre medfølgende] børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2020/42

Der henvises endvidere til Syri/2020/91 og Syri/2020/103, som findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet enkelte sager vedrørende asylansøgere, som forud for indrejsen i Danmark har haft ophold i et andet europæisk land.

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylland, kan nævnes afgørelsen span/2020/1, der er omtalt nedenfor under 5.2.2.

5.2.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 4, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som eksempelvis ægtefælle og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes. Videre kan også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således eksempelvis have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have. Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne også medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til spørgsmålet om tilknytning kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Udlændingestyrelsen havde nægtet at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, med henvisning til at ansøgeren havde nær tilknytning til Spanien, hvor han måtte antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: ” […] Ansøgeren oplyste til oplysnings- og motivsamtalen [i sommeren] 2018, at han var ugift. Til sin partshøring [i efteråret] 2019 har han oplyst, at han har en ægtefælle. Han har videre oplyst, at hans ægtefælle er statsløs palæstinenser, at hun og datteren opholder sig i Danmark, samt at ægtefællen har opnået beskyttelse i Spanien i 2017. Parret har et fælles barn, som blev født [i foråret] 2019. Ægtefællen har søgt om familiesammenføring med datteren ved den spanske ambassade i Danmark, så datteren kan komme

med ægtefællen til Spanien. Ansøgeren har oplyst, at han ikke har konflikter i Spanien, da han aldrig har været der. Ansøgeren ønsker ikke at tage ophold i Spanien, herunder at han og ægtefællen ikke har eller har påtænkt at søge om familiesammenføring, således at han kunne opnå opholdstilladelse i Spanien på baggrund af familiesammenføring. For Flygtningenævnet har ansøgeren anført, at han ikke er gift, og at han ikke længere har et forhold til [A], Udlændingestyrelsen har i 2018 meddelt ansøgeren normalprocedure. Udlændingestyrelsen har ved behandlingen af ansøgerens ansøgning om asyl vurderet, om han har opnået beskyttelse i et andet land, eller om han har nær tilknytning til et andet land, hvor han må antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren i kraft af sin ægtefælles opholdstilladelse, har en nær tilknytning til Spanien, og at han må antages at kunne opnå beskyttelse i Spanien. Udlændingestyrelsen har derfor ikke taget stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå asyl i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, 2. pkt. Flygtningenævnet er enig i Udlændingestyrelsens afgørelse og begrundelsen herfor. Det, som ansøgeren har forklaret for Flygtningenævnet, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret meget usammenhængende og utroværdigt om sit forhold til [A]. Ansøgeren har således blandt andet forklaret divergerende om, hvorfor deres forhold ophørte ved [A]s udrejse af Syrien i 2012. Ansøgerens forklaring om, hvordan han efter ankomsten til Danmark på ny fik kontakt til [A] er endvidere utroværdig, og hans forklaring om deres forhold efter, at de havde opnået kontakt, er ligeledes utroværdig. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret usikkert og divergerende om, hvilken kontakt, han har haft til [A] i Danmark. Først foreholdt, at ansøgerens forklaring om deres kontakt, herunder seksuelle kontakt, ikke stemmer med deres fælles barns avlingstidspunkt, har ansøgeren ændret sin forklaring, og heller ikke denne nye forklaring er troværdig. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren i overensstemmelse med sin forklaring til Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2019 fortsat er gift med [A] med hvem han har en datter født [i foråret] 2019, og at deres samliv ikke er ophørt. Flygtningenævnet har også herved tillagt det vægt, at ansøgeren [fra efteråret] 2019 oplyste til Udlændingestyrelsen, at han ville søge om familiesammenføring, 'således at hans ægtefælle og datter kan komme til Danmark og bo sammen med ham', og at det først i advokatindlægget er oplyst, at ansøgeren er skilt. Ansøgeren har som følge af ægtefællens opholdstilladelse i Spanien en så nær tilknytning til Spanien, at ansøgeren må antages at kunne opnå beskyttelse der, herunder beskyttelse mod refoulement, og Flygtningenævnet finder endvidere at ansøgerens personlige integritet og sikkerhed vil være beskyttet i Spanien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Span/2020/1

Der henvises endvidere til Syri/2020/102, som findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

5.2.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Hjemrejsestyrelsen Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat.

Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs. En ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling med henblik på vurdering af, om der skal gives asyl i Danmark.

Som eksempel på sådanne genoptagede sager kan nævnes:

Nævnet omgjorde i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien og meddelte pågældende opholdstilladelse (**K-status**). Udlændingestyrelsen havde nægtet at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, med henvisning til at ansøgeren havde nær tilknytning til Canada, hvor han måtte antages at kunne opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "[…] Ansøgeren udrejste herefter af Syrien [i vinteren] 2011. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han efterfølgende rejste til Tyrkiet, USA og efterfølgende til Canada, hvor han søgte asyl. I foråret 2013 blev ansøgeren anerkendt som flygtning i Canada. Otte måneder herefter, søgte han om permanent opholdstilladelse, men udrejste inden han nåede at modtage svar på ansøgningen. Ansøgeren opholdt sig i Canada i omkring 3 år og 6 måneder, hvorefter han udrejste til Tyrkiet for at blive genforenet med sin ægtefælle og børn. Ansøgerens ægtefælle ønskede ikke at rejse til Tyrkiet, hvorfor ansøgeren rejste til Danmark, hvor hans ægtefælle og børn har opholdstilladelse som flygtninge. Ansøgeren har oplyst, at han ikke ønsker at opholde sig i Canada, idet hans familie er i Danmark. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om dennes oprindelige asylmotiv til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ved sin forklaring i nævnet dags dato, i det væsentlige har

forklaret konsistent i overensstemmelse med sine tidligere forklaringer, herunder ved ansøgerens forklaring i Flygtningenævnet [af en nærmere angiven dato i sommeren] 2015. Ansøgeren opfylder herefter på dette grundlag betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter en samlet vurdering af ansøgerens konflikt med de syriske myndigheder, må Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien, på nuværende tidspunkt, forsat vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk.1. Det må lægges til grund, at ansøgerens canadiske opholdstilladelse udløb i 2015. Henvendelser til de canadiske myndigheder fra de danske myndigheder har ikke resulteret i noget klart svar på, om ansøgeren på ny ville kunne få udstedt en canadisk opholdstilladelse. Henset til den forløbne tid, og til, at ansøgeren nu er meddelt opholdstilladelse i Danmark på grundlag af familiesammenføring, kan Flygtningenævnet imidlertid ikke lægge til grund, at ansøgeren på ny vil kunne opnå canadisk opholdstilladelse, således, at Canada ville kunne tjene som første asylland. Det kan herefter ikke tillægges betydning, at ansøgeren muligvis ikke længere, på grund af sin alder, vil være i risiko for indkaldelse til det syriske militær. Da ansøgeren herefter findes at opfylde betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og da Canada ikke findes at kunne tjene som første asylland, meddeles der herefter ansøgeren opholdstilladelse efter Udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2020/93

5.2.4 Sager indbragt for FN's komitéer

Der verserede pr. 31. december 2020 12 sager, hvori der var klaget over en første asyllandsafgørelse truffet af Flygtningenævnet, ved FN's Menneskerettighedskomité. Nævnet har henvist klager til at tage ophold i henholdsvis Bulgarien og Italien som første asylland. Klagerne blev indbragt for FN's Menneskerettighedskomité mellem 2014 og 2016. For en nærmere gennemgang af de verserende sager ved FN's Menneskerettighedskomité henvises til afsnit 12.4.1.

5.3 Udlændingelovens § 29 b (afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen)

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 29 b, hvorefter en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land omhandlet i § 29 a, stk. 1 (et land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen).

Lovændringen havde til formål at gøre det muligt at afvise at behandle asylansøgninger fra udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen.

EU-retten indeholder en mulighed for, at medlemsstaterne – blandt andet i tilfælde, hvor asylansøgeren har opnået beskyttelse i en anden medlemsstat – kan afvise asylansøgninger, uden at der er foretaget en realitetsbehandling af sagen, jf. artikel 33 i asylproceduredirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013). Direktivet er imidlertid omfattet af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender og finder derfor ikke anvendelse i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b indebærer, at udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse i et andet land, hvor Dublinforordningen finder anvendelse, som udgangspunkt ikke har ret til at få deres ansøgninger om asyl behandlet i Danmark.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 29 b trådte i kraft den 20. februar 2015 og finder ikke anvendelse på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet før den 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændringer af udlændingeloven.

5.3.1 Grundlaget for behandlingen af § 29 b-sager

5.3.1.1 Udlændingelovens bestemmelser

Påberåber en udlænding sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om, hvorvidt asylansøgningen skal behandles i Danmark, eller om ansøgningen skal afvises som følge af, at ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land der er omfattet af eller har tilsluttet sig Dublinforordningen, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Det omfatter EU-landene samt Island, Norge og Schweiz.

Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) fremgår, at hvis det under realitetsbehandlingen af en asylansøgning vurderes, at betingelserne for at afvise en ansøgning er opfyldt, træffes der snarest muligt afgørelse om afvisning af asylansøgningen.

5.3.1.2 Betingelser for at anse et land som første asylland

I bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 2 og 8) er blandt andet anført følgende:

> ”Afvisning kan alene ske, hvis betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at en udlænding tidligere har opnået beskyttelse i landet. Det er i den forbindelse ikke et krav, at udlændingen kan leve på fuldt ud det samme niveau som det andet EU-lands egne statsborgere eller som flygtninge i Danmark, og praksis vedrørende overførsler efter Dublinforordningen kan ikke uden videre overføres, idet der bl.a. må sondres mellem vilkårene for udlændinge, hvis asylsag er under behandling, og udlændinge, der allerede har opnået beskyttelse.

> Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 b forudsætter ikke, at udlændingen på afgørelsestidspunktet fortsat har en gyldig opholdstilladelse, eller at der foreligger en forhåndstilkendegivelse fra det andet lands myndigheder om, at udlændingen vil blive tilladt indrejse og ophold. Hvis det derimod på forhånd må anses udsigtsløst, at udlændingen tillades indrejse, kan asylansøgningen ikke afvises. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der foreligger en erklæring fra det pågældende EU-land om, at udlændingen ikke vil blive modtaget eller tilladt indrejse.
>
> Viser det sig efterfølgende, at udlændingen nægtes indrejse, vil sagen efter omstændighederne kunne genoptages."

Da det er en forudsætning for anvendelse af § 29 b, at betingelserne for at betragte landet som første asylland er opfyldt som følge af, at ansøgeren tidligere har opnået beskyttelse i landet, er det også forholdene i det pågældende land for udlændinge med opholdstilladelse, der er relevante ved vurderingen af, om landet kan yde ansøgeren beskyttelse. Disse forhold kan på væsentlige punkter adskille sig fra forholdene for asylansøgere i det pågældende land, hvorfor der er tale om en anden vurdering end i Dublinsager, se herom nærmere i kapitel 3.

I sin praksis efter § 29 b har nævnet ved vurderingen af, om betingelserne for at betragte et land som første asylland er opfyldt, henvist til, at det herved blandt andet er et krav, at udlændingen skal være beskyttet mod refoulement, ligesom det skal være muligt for den pågældende at indrejse og tage lovligt ophold i første asyllandet. Den pågældendes personlige integritet og sikkerhed skal endvidere være beskyttet, men det kan ikke hermed kræves, at den pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud samme niveau som første asyllandets egne statsborgere. Det er dog et krav i henhold til Excom Conclusion no. 58, at flygtningen i første asyllandet bliver *"treated in accordance with recognized basic human standards"*. Efter Flygtningenævnets praksis er der i den forbindelse blandt andet blevet lagt vægt på, om udlændingen har adgang til bolig, lægehjælp, mulighed for ansættelse i den private eller offentlige sektor, mulighed for frit at bosætte sig samt mulighed for at eje fast ejendom.

Der kan yderligere henvises til afsnit 5.2.1, for så vidt angår spørgsmålet om, hvilke kriterier, der inddrages ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, og Flygtningenævnets praksis herom.

5.3.2 Sagens behandling

5.3.2.1 Sagsforløb

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har afvist en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, kan afvisningen påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53

a, stk. 1, nr. 1. Klagen har ikke automatisk opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 53 a, stk. 2, 6. pkt.

Klage skal indgives til Udlændingestyrelsen senest syv dage efter, at styrelsens afgørelse er meddelt udlændingen, og klage indgivet senere end denne frist afvises af Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

Klagen behandles på samme måde som klager efter Dublinforordningen. Flygtningenævnets afgørelse i § 29 b-sager træffes således som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og § 56, stk. 3.

I helt særlige tilfælde kan sagen dog henvises til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet og helt undtagelsesvis til mundtlig behandling, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., og § 56, stk. 3, 2. pkt. Af bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14) fremgår:

> ”Formanden eller næstformanden vil dog i helt særlige tilfælde, hvor sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, kunne henvise sagen til skriftlig behandling i nævnet. Det kan navnlig være relevant i sager, der rejser spørgsmål om, hvorvidt det er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser at afvise asylansøgningen. Helt undtagelsesvis kan væsentlige principielle spørgsmål og nødvendigheden af, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet, gøre det påkrævet, at sagen behandles mundtligt.”

Flygtningenævnet har i 2020 truffet afgørelse i otte sager, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning efter udlændingelovens § 29 b. Se nærmere afsnit 14.13.

I sager, der behandles på formandskompetencen, ydes udlændingen retshjælp af Dansk Flygtningehjælp i det omfang, retshjælp ønskes. Retshjælpen er gratis for udlændingen. I klagesager, hvor udlændingen ønsker at lade sig repræsentere af Dansk Flygtningehjælp, fremkommer Dansk Flygtningehjælp typisk med et indlæg i sagen i forlængelse af Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagens akter til Flygtningenævnet.

Der beskikkes som udgangspunkt ikke en advokat for udlændingen under Flygtningenævnets behandling af klagesagen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5. Udlændingen kan dog til enhver tid lade sig repræsentere af andre, herunder en advokat i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige principper herom, herunder forvaltningslovens § 8, stk. 1. Udlændingen afholder selv eventuelle udgifter hertil.

I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, 2. pkt., jf. § 53, stk. 6, samt udlændingelovens § 56, stk. 3, 2. pkt., finder de almindelige regler for advokatbeskikkelse i Flygtningenævnet anvendelse. Flygtningenævnet vil således kunne beskikke en advokat for udlændingen, hvis dette vurderes at være nødvendigt, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Påklage af en afgørelse efter udlændingelovens § 29 b til Flygtningenævnet har som udgangspunkt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 6. pkt. Dette medfører, at udlændingens processuelle ophold, som udlændingen har opnået som følge af sin ansøgning om asyl, ophører fra tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingen vil således fra dette tidspunkt være omfattet af de almindelige regler om udsendelse m.v. Det forudsættes imidlertid ifølge bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, til § 1, nr. 9 og 14), at Rigspolitiet (nu Hjemrejsestyrelsen) orienterer udlændingemyndighederne i verserende sager om datoen for udlændingens udsendelse, og at Flygtningenævnet bestræber sig på at træffe afgørelse, inden udlændingen skal udsendes. Der er således en forventning om, at en afgørelse i klagesager over udlændingelovens § 29 b kan træffes hurtigt ud fra et ressourcemæssigt hensyn, således at det sikres, at asylansøgere, hvis sag ikke skal behandles i Danmark, kan udsendes af landet snarest muligt.

Efter en konkret vurdering kan Flygtningenævnets formand, eller den som formanden bemyndiger dertil, dog beslutte, at gennemførelsen af en udsendelse skal udsættes under klagesagens behandling. Nævnet vil i den forbindelse blandt andet kunne lægge vægt på, om der efter en umiddelbar vurdering er udsigt til, at udlændingen kan få medhold i sin klage, om der er tale om en sag, der rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning, eller om der er væsentlige grunde til at tro, at en udsendelse vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Endvidere vil nævnet kunne lægge vægt på, om det er nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Som anført i afsnittene 1.3 og 11.11 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Domstolsprøvelse af nævnets afgørelse er ifølge domstolenes praksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. For nærmere gennemgang af lovgrundlaget for domstolsprøvelse henvises til afsnit 11.11.2.

5.3.2.2 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en § 29 b-sag, kan klageren eller dennes repræsentant anmode nævnet om at genoptage nævnets behandling af sagen. En anmodning om genoptagelse har som altovervejende hovedregel ikke opsættende virk-

ning. En meddelelse om processuelt ophold til den pågældende efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således kræve, at særlige grunde taler herfor.

Afgørende for vurderingen af, om der skal ske genoptagelse, er, om der er fremkommet væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling – enten vedrørende klagerens konkrete forhold eller af generel karakter vedrørende modtagerlandet.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 14, at formanden eller en af næstformændene har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

5.3.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte sag er tilstrækkeligt oplyst, inden der træffes afgørelse om afvisning af asylansøgningen efter udlændingelovens § 29 b, er nævnet tillige ansvarlig for, at der foreligger de fornødne baggrundsoplysninger om første asyllandet, herunder om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i landet det være sig i form af konventionsbeskyttelse, subsidiær beskyttelse eller anden form for opholdstilladelse.

For nærmere gennemgang af betingelserne for at kunne anse et land som første asylland henvises til afsnit 5.2.1.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i modtagerlandene. Baggrundsoplysningerne indgår som en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte sag.

Sekretariatet sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres. Flygtningenævnet vil således mindst tre gange årligt offentliggøre nye baggrundsoplysninger på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Sekretariatet søger endvidere efter baggrundsoplysninger, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i første asyllandet.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at alt baggrundsmateriale er af høj kvalitet, og at materialet giver et korrekt og objektivt billede af forholdene for udlændinge med opholdstilladelse i første asyllandene.

For nærmere gennemgang af Flygtningenævnets anvendelse af baggrundsoplysninger til brug for behandlingen af Dublin-sager og asylsager henvises til afsnit 3.3.3 samt 11.2.3.

5.3.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

Hvis Flygtningenævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel generelle forhold i det pågældende første asylland som oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg. Det kan endvidere forekomme, at koordinationsudvalget selv tager initiativ til, at der skal indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) § 29 b-sager.

Om iværksættelse af høringer i Dublin-sager og asylsager henvises til afsnittene 3.3.3 og 11.2.4.1.

For en gennemgang af tidligere iværksatte høringer i § 29 b- og første asyllandssager kan henvises til formandskabets 25. beretning (2016), side 351 ff., formandskabets 27. beretning (2018) side 316 ff. samt formandsskabets 28. beretning (2019) side 374.

Flygtningenævnet kan endvidere beslutte at hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger. Som eksempel herpå kan henvises til formandsskabets 28. beretning (2019) side 388 ff.

Der består således en mulighed for nævnet for at søge sagen yderligere belyst, førend der træffes en endelig afgørelse om afvisning af udlændingens asylansøgning.

5.3.2.5 Sager indbragt for FN's komitéer

Der verserede ved udgangen af 2020 syv sager for FN's Menneskerettighedskomité, vedrørende klager over Flygtningenævnets afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 29 b, i sager hvor nævnet har henvist klageren til at tage ophold i henholdsvis Bulgarien eller Grækenland. Se herom nærmere i kapitel 12.

5.3.3 Nævnets praksis

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i otte sager, hvor nævnet har taget stilling til, om udlændingens asylansøgning skal afvises som følge af, at

udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 b. Fem sager er blevet behandlet på formandskompetencen, mens tre sager er blevet behandlet på et skriftligt eller mundtligt nævnsmøde.

Flygtningenævnet behandlede på et mundtligt nævnsmøde en sag, hvor klageren havde opholdstilladelse på et andet grundlag i Danmark:

Nævnet **omgjorde** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, vedrørende en mandlig statsborger fra Eritrea, der var meddelt flygtningestatus i Tyskland. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b. Det fremgår af § 29 b, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1, det vil sige et land, der er omfattet af Dublinforordningen. I den foreliggende sag indrejste klageren [en dato i sommeren] 2014 i Tyskland, og han blev [en dato i sommeren] 2015 anerkendt som konventionsflygtning i Tyskland og fik afslag på asyl, men blev meddelt opholdstilladelse. Opholdstilladelsen var efter det oplyste gældende i tre år. [En dato i sommeren] 2015 blev klageren meddelt familiesammenføringstilladelse med sin ægtefælle i Danmark, og han indrejste [en dato i efteråret] 2015. Han har siden boet her i landet. Flygtningenævnet finder under de foreliggende omstændigheder, hvor klageren i Tyskland er anerkendt som værende konventionsflygtning, og hvor klageren har opholdt sig i Danmark siden [en dato i efteråret] 2015 med opholdstilladelse som familiesammenført med sin ægtefælle, at der ikke er grundlag for at afvise hans asylansøgning i Danmark, jf. herved også European Agreement on Transfer of Responsibility for Refugees af 16. oktober 1980 og den tilhørende Explanatory Report af samme dato pkt. 31, hvoraf fremgår: 'Although this Article concerns the transfer of responsibility for the issuing of a travel document, it is implicit that following such transfer the second State must grant to the refugee the rights and advantages flowing from the Geneva Convention.' Flygtningenævnet ophæver herefter Udlændingestyrelsens afgørelse af [en dato i efteråret] 2019, som berigtiget [en dato i slutningen af] 2019, således at sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling af klagerens asylansøgning." § 29 b-Tys/2020/3

Som eksempler på sager, hvori klageren ikke har haft en opholdstilladelse i Danmark, men hvor klageren har gjort gældende at have en tilknytning til Danmark, og hvor nævnet således har forholdt sig til betydningen heraf, kan eksempelvis henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 328 ff. og formandsskabets 28. beretning (2019)

side 385 ff. Der kan endvidere henvises til sag § 29 b-Tys/2020/2 og § 29 b-Tys/2020/1, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Når Flygtningenævnet skal træffe afgørelse i medfør af udlændingelovens § 29 b og vurdere, om betingelserne for at anse et land som første asylland er opfyldt, indgår det altid som et kriterie, hvorledes de generelle forhold i første asyllandet er. Som eksempel på afgørelser, hvori nævnet har forholdt sig til de generelle forhold, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 319 ff. og formandsskabets 28. beretning (2019) side 376 ff. Der kan endvidere henvises til sag § 29 b/Bul/2020/1 og § 29 b/Græ/2020/4, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

I lyset af de generelle forhold i første asyllandet indgår i Flygtningenævnets afgørelse også oplysninger om klagerens helbredsmæssige forhold eller sårbarhed, hvorved der ud over oplysninger om klagerens fysiske og psykiske helbred eksempelvis kan indgå oplysninger om, at klageren har mindreårige børn. Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til klagerens helbredsmæssige forhold eller sårbarhed, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 324 ff. og formandsskabets 28. beretning (2019) side 380 ff. Der kan endvidere henvises til sag § 29 b/Græ/2020/1 og § 29 b/Græ/2020/2, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside.

Endelig har Flygtningenævnet i en række sager forholdt sig til, hvorvidt det har betydning, at klagerens opholdstilladelse i første asyllandet er udløbet. Det forudsættes som udgangspunkt ikke, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens eller Flygtningenævnets afgørelse har en gyldig opholdstilladelse i hjemlandet, idet der henvises til gennemgangen ovenfor i afsnit 5.3.1.2. Som eksempel på sager, hvori klageren har haft en udløbet opholdstilladelse, kan henvises til formandskabets 27. beretning (2018) side 329 ff. og formandsskabets 28. beretning (2019) side 386 ff.

5.4 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94-96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, eller hvor risikoen efter stk. 2 har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.4.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er blandt andet relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv henviste til ændrede generelle forhold i et hjemområde, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 397 vedrørende Irak samt de i formandskabets 22. beretning (2013), kapitel 7 nævnte afgørelser vedrørende Syrien.

Som eksempel på sager, hvor en asylansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter asylansøgerens udrejse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

5.4.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark.

Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af asylansøgerens handlinger, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være, og om asylansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om asylansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at asylansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor asylansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af asylansøgerens overbevisning kan være rimeligt at antage, at den pågældendes anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at asylansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i konflikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan asylansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En asylansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til asylansøgerens holdninger, før vedkommende forlod landet. Asylansøgeren kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en asylansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre asylansøgerens sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en asylansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt politisk holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og asylansøgeren således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger den pågældende (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor asylansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called 'self-serving' activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 36.

I sager, hvor en asylansøger har søgt asyl eller har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende er konverteret, vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen først skulle foretage en vurdering af, om asylansøgerens konversion kan betragtes som reel.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for asylansøgerens konversion, herunder om asylansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, asylansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for asylansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om asylansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Ved denne afvejning tager nævnet hensyn til, at f.eks. analfabeter ikke har de samme forudsætninger som veluddannede personer for at tilegne sig samme grad af kendskab til indholdet af den nye tro, men at et mere begrænset kendskab desuagtet efter en konkret vurdering kan anses for udtryk for en reel indre overbevisning. Omvendt vil det forhold,

at en asylansøger har en sådan uddannelsesmæssig eller personlig baggrund, at vedkommende i forbindelse med afgivelse af sine forklaringer for udlændingemyndighederne kan demonstrere et kendskab til højtider, centrale personer, skriftsteder m.v., indgå i nævnets vurdering, men ikke i sig selv sandsynliggøre, at asylansøgerens overbevisning er reel. Nævnet vil således ved afgørelsen af sagen foretage en vurdering af, om asylansøgerens faktuelle viden er udtryk for en reel indre overbevisning.

Det bør også indgå, hvordan asylansøgeren er kommet i kontakt med kristendommen, og hvilke overvejelser ansøgeren har gjort sig om kristendommens betydning for hans indre afklaringsproces og eventuelt hans familie.

Endvidere vil det indgå i nævnets vurdering, om asylansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåbsforberedelse, dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier), og om asylansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

FN's Menneskerettighedskomité fandt i en udtalelse af 11. december 2015 i klagesagen X mod Norge (communication no. 2474/2014) ikke anledning til at kritisere de norske udlændingemyndigheder. Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til at være konverteret fra islam til kristendommen og af den grund frygtede forfølgelse i strid med blandt andet artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder. De norske udlændingemyndigheder kunne ikke lægge klagerens konversion til grund, idet den ikke fandtes at være reel, hvorved de norske myndigheder ikke fandt, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere behandling i strid med konventionens artikel 7. Komitéen lagde i udtalelsen vægt på, at den norske appelret havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af klagerens asylmotiv, idet retten blandt andet havde taget stilling til klagerens deltagelse i gudstjenester, konferencer, bibelundervisning, missionsrejser samt medlemskab af en kirke. Komitéen lagde endvidere vægt på, at retten havde taget erklæringerne fra tre kirkelige personer, der støttede den konklusion, at klagerens konversion var reel, i betragtning, men ikke desto mindre havde identificeret adskillige andre faktorer, der talte imod denne konklusion. Appelretten havde derudover taget tilstrækkelig stilling til klagerens viden og engagement i kristendommen efter hans dåb. Komitéen fandt derfor, at klageren havde undergået konkret og individuel asylsagsbehandling, og at sagsbehandlingen ikke var et udtryk for vilkårlig behandling (præmis 7.5).

Den omstændighed, at en asylansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1 A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004, No. 6, pkt. 34.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at asylansøgerens konversion må betragtes som reel, skal der foretages en vurdering af, hvad asylansøgeren i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb.

Ved vurderingen af, om asylansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om asylansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller strafforfølgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgelsen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde den fornødne beskyttelse.

EU-Domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at "Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger."

Videre fremgår det af UNHCR's udtalelse i forbindelse med EU-Domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at "When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant's individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant's religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention." Der kan herved henvises til UNHCR's statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 19. december 2017 dom i sagen A mod Schweiz (application no. 60342/16). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til politiske aktiviteter i hjemlandet. Efter at have fået afslag på asyl, søgte klageren om genoptagelse af sin asylansøgning med en ny identitet under henvisning til, at han var konverteret til kristendommen, og at hans forhold til sin far, der havde forbindelser til efterretningstjenesten, var dårligt, hvorfor han risikerede at blive arresteret ved en tilbagevenden til hjemlandet. Klageren var blevet døbt i Schweiz og havde fremlagt en kopi af sin dåbsattest. De schweiziske myndigheder meddelte på ny klageren afslag på asyl. Myndighederne havde lagt vægt på, at selve konversionen i sig selv ikke udsatte klageren for risiko for nedværdigende behandling. Sådan en risiko kunne foreligge, såfremt klageren missionerede eller tiltrak sig offentlig opmærksomhed på anden vis. De schweiziske myndigheder fandt ikke, at klageren udøvede eller påtænkte at udøve sin religion på sådan en måde. Videre var der ingen indikationer på, at de iranske myndigheder havde kendskab til klagerens konversion. Yderligere fremgik det, at de iranske myndigheder vidste, at iranske statsborgere påberåbte sig konversion for at opnå flygtningestatus i vestlige lande. Herudover betvivlede de schweiziske myndigheder, at klagerens konversion var reel, da klagerens konversion først havde fundet sted efter, at klageren var blevet meddelt afslag på asyl, ligesom dåben havde fundet sted i en huskirke fremfor en folkekirke. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention at udsende klageren til Iran. Domstolen lagde vægt på, at

der ingen indikationer var på, at sagsbehandlingen og vurderingen foretaget af de nationale myndigheder havde været mangelfuld. I dommen henvises der til dommen afsagt den 5. juli 2016 i sagen T.M and Y.A mod Holland (application no. 209/16), hvor domstolen udtalte, at det forhold, at man er døbt og har kendskab til kristendommen, ikke betyder, at ens konversion er reel.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt asylansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med asylansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra asylansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos asylansøgerens omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse undladelser kan således – afhængig af forholdene i asylansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis asylansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme undladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis asylansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om asylansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at asylansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte vedkommende for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor asylansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Storkammer afsagde den 23. marts 2016 dom i sagen F.G. mod Sverige (application no. 43611/11). Sagen vedrørte en iransk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til sine politiske aktiviteter i hjemlandet. Klageren oplyste derudover, at han efter ankomsten til Sverige var konverteret fra islam til kristendommen, idet han var døbt i en frikirke, men at dette for ham var et personligt anliggende, der ikke skulle indgå i asylsagsbehandlingen. De svenske udlændingemyndigheder havde af den grund ikke spurgt nærmere ind til klagerens konversion, ligesom de ikke havde foretaget en vurdering af risikoen for forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Efter at være blevet meddelt afslag på asyl, gjorde klageren gældende, at han nu frygtede, at konversionen var kommet til de iranske myndigheders kendskab. De svenske udlændingemyndigheder fandt imidlertid ikke, at der var tale om nye oplysninger, som kunne begrunde en fornyet vurdering af sagen. Domstolen fandt i sin afgørelse, at det ville udgøre en krænkelse af artiklerne 2 og 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Iran uden en forudgående vurdering fra de svenske myndigheder af konsekvenserne af konversionen. Domstolen lagde herved vægt på, at de svenske udlændingemyndigheder i behandlin-

gen af klagerens asylsag var bekendt med klagerens konversion, og at han dermed kunne tilhøre en persongruppe, der – afhængig af forskellige faktorer – kunne være i risiko for en behandling i strid med artiklerne 2 og 3 ved en tilbagevenden til Iran. Desuagtet havde de svenske myndigheder ikke foretaget en grundig vurdering af klagerens konversion, alvoren af hans overbevisning eller den måde, hvorpå han udøvede sin kristne tro i Sverige og agtede at udøve den i Iran. De svenske myndigheder havde således aldrig foretaget en vurdering af den mulige risiko, som konversionen kunne indebære for klageren ved en tilbagevenden til Iran. Henset til den absolutte karakter af artiklerne 2 og 3 fandtes det næppe tænkeligt, at en person kan give afkald på bestemmelsernes beskyttelse, og de kompetente myndigheder har derfor en forpligtelse til af egen drift og uanset klagerens adfærd at forholde sig til samtlige for sagen fremlagte informationer og dermed også foretage en vurdering af den konkrete risiko for forfølgelse eller overgreb i strid med konventionen ved en tilbagevenden til hjemlandet (præmis 156).

Som anført ovenfor vil en asylansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor asylansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger asylansøgeren en bestemt holdning, og at asylansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet (imputed religious opinion). Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om asylansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på asylansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret asylansøgeren må antages at være og asylansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt forhold i Danmark, herunder om asylansøgerens handlinger er omtalt i medier, om den pågældende selv har ytret sig til medier, og om vedkommende er identificeret eller identificerbar.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har forholdt sig til spørgsmålet om imputed religious opinion, kan nævnes Iran/2020/24 og Iran/2020/38.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 4.5 om private konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med asylansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret

vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

5.4.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som et eksempel på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes: Iran/2020/24, Iran/2020/26, Iran/2020/38, Syri/2020/75 samt Iran/2020/98.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes: Iran/2020/8, Iran/2020/9, Iran/2020/19, Afgh/2020/24, Afgh/2020/30 samt Iran/2020/95.

5.4.2.2 Seksuelle aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, og hvor asylansøgeren har praktiseret denne i Danmark henvises til de i formandskabets 28. beretning (2019) nævnte afgørelser Tanz/2019/1 og Zambia/2019/2.

5.4.2.3 Andre aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, henvises der til nævnets afgørelser i Soma/2020/22, Afgh/2020/35 samt Iran/2020/59.

5.5 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.5.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt anerkendt, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophæ-

velse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet har også i beretningsåret behandlet et antal sager, hvor kvindelige ansøgere som asylmotiv har henvist til risikoen for at blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der henvises til afsnit 5.5.2.5.

5.5.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

5.5.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen R.H. mod Sverige (application no. 4601/14) vedrørende en kvinde fra Somalia forholdt sig til den generelle risiko for kvinder uden mandligt netværk i Mogadishu. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at hun skulle leve sammen med en mand, som hun var blevet tvunget til at gifte sig med, eller at hun ville blive dømt til døden, som følge af at hun var flygtet fra et tvangsægteskab og havde forladt landet. Klageren henviste endvidere til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for at blive udsat for seksuelle overgreb, da hun ikke havde mandligt netværk i Somalia til at yde hende støtte. Domstolen udtalte, at forskellige rapporter vidnede om den vanskelige situation for kvinder i Somalia, herunder i Mogadishu. Domstolen henviste i den forbindelse særligt til, at UNHCR havde udpeget kvinder og piger som tilhørende en særlig risikogruppe, og at flere rapporter samstemmende berettede om alvorlig og udbredt seksuel og kønsbaseret vold. Domstolen henviste videre til, at kvinder ikke kunne opnå myndighedernes beskyttelse, da myndighederne er ude af stand til eller uvillige til at efterforske og retsforfølge rapporterede gerningsmænd.

Domstolen lagde afgørende vægt på, at kvinder efter de foreliggende baggrundsoplysninger er afhængige af mænd i mange samfundsmæssige aspekter. Under henvisning hertil fandt Domstolen, at det kunne konkluderes, at en enlig kvinde uden adgang til beskyttelse fra mandligt netværk ved en tilbagevenden til Mogadishu ville være i reel risiko for at komme til at leve under forhold svarende til umenneskelig eller nedværdigende behandling som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. I den konkrete sag fandt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventionens artikel 3, idet klageren ikke havde sandsynliggjort, at hun ville være uden mandligt netværk.

Flygtningenævnet har i 2020 behandlet et antal sager vedrørende kvindelige statsborgere fra Somalia, der som asylmotiv har henvist til, at de som enlige kvinder uden mandligt netværk vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet har i disse sager truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, om den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia reelt vil være uden mandligt netværk. Se som eksempel på nævnets praksis den nedenfor i afsnit 5.5.2.5 nævnte afgørelse Soma/2020/26.

Flygtningenævnet har endvidere i sager, hvor ansøgerne har været kvindelige statsborgere fra Afghanistan, Pakistan, Irak eller Syrien, inddraget det forhold, at de har været enlige og uden mandligt netværk i hjemlandet i vurderingen af, om de opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7. Se som eksempel:

Nævnet **meddelte** i **august 2020** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk alawit og alawit-muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i foråret 2015, og at hun i foråret 2018 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har i sommeren 2020 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor henvist til Flygtningenævnets praksis fra juni 2019, hvor kvindelige statsborgere fra Syrien meddeltes ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Klageren har til støtte herfor endvidere fremført, at hun vil blive personlig forfulgt af sin familie, såfremt hun vender tilbage til Syrien, da hun selv er alawit af trosretning og er blevet gift med en sunnimuslim, hvilket familien finder uacceptabelt. Klageren har i den forbindelse oplyst, at hun er blevet truet på

livet af hendes familie, inden sin udrejse fra Syrien. Herudover, har klageren oplyst, at hendes navn er at finde på en regeringsliste over efterlyste kriminelle. Klageren har endvidere oplyst, at hendes fraseparerede ægtefælle har unddraget sig militærtjeneste i Syrien i forbindelse med en genindkaldelse, og at den fraseparerede ægtefælle og dennes familie er i opposition til det syriske styre. Klageren har endeligt oplyst, at hun frygter de gennerelle forhold i Syrien, der er usikre på grund af krigen. Flygtningenævnet finder at kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv med hensyn til, at hendes fraseparerede ægtefælle har unddraget sig militærtjeneste i Syrien i forbindelse med en genindkaldelse, og den fraseparerede ægtefælles og dennes families opposition til det syriske styre, til grund. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at der er adskillige rapporteringer om alvorlige menneskerettighedskrænkelser fra de syriske myndigheders side, navnlig mod personer med en særlig risikoprofil, herunder personer der har unddraget sig militærtjeneste og lignende, eller personer og disse personers familie, der enten er eller har været tilknyttet oprørsgrupper, eller som på anden vis må opfattes som værende i opposition til de syriske myndigheder. Sådanne personer er efter baggrundsoplysningerne i risiko for at blive tilbageholdt og afhørt ved en tilbagevenden til Syrien. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders alvorlige overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger, vil sådanne personer kunne være i en situation, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, på grund af deres individuelle forhold. Klagerens fraseparerede ægtefælle, med hvem klageren har et barn og venter et barn, der er meddelt asyl i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, har unddraget sig genindkaldelse til militærtjeneste, og må lægges til grund tilhører en familie, der er i opposition til det syriske styre. På den anførte baggrund, hvor klageren vil indrejse i Syrien som enlig kvinde med et barn og et barn på vej, hvor hun har en fraseparereret ægtefælle, der har fået asyl i udlandet, finder nævnet efter en samlet vurdering, at der er en reel risiko for, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil blive tilbageholdt og afhørt. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger, finder nævnet, at klageren er i reel risiko for asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Syrien. Det bemærkes, at der ikke er grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Syri/2020/54

Der henvises til den i Flygtningenævnets formandsskabs 27. beretning (2018), side 435ff, nævnte afgørelse Paki/2018/3 og den i Flygtningenævnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 370, nævnte afgørelse Irak/2017/211.

5.5.2.2 Ægteskab

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og sunnimuslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive tvunget til at samarbejde med [A] og Taliban samt at blive slået ihjel, hvis han afviser at samarbejde. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælles tidligere ægtefælle [B] og vedkommendes familie. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv anført, at [A] ville have, at ansøgeren skulle gå i sin fars fodspor og tilslutte sig Taliban. [A] foreslog, at ansøgeren skulle starte i hans søns skole, som lå i Peshawar i Pakistan, hvor sønnen underviste i religiøse fag. Ansøgeren afviste [A]'s forslag. [A] forsøgte over et stykke tid at presse ansøgeren til at tilslutte sig Taliban, inden ansøgeren sagde, at han ville gå til politiet, hvis [A] kontaktede ham igen. En dag, hvor ansøgeren var på vej hjem fra skole, blev han af [A] og en anden mand truet med et skydevåben til at besvare opkaldet, når [A] senere ville ringe. Ansøgeren gik herefter med sin mor og morbror til politiet og anmeldte [A]. Samme aften flyttede ansøgeren og ansøgerens mor hjem til morbroren for at være i sikkerhed. Omkring tre dage senere ringede [A] til ansøgeren og spurgte, hvorfor han havde anmeldt ham til politiet. Ansøgeren udrejste herefter af Afghanistan. Om ansøgerens frygt for [B], har ansøgeren anført, at deres konflikt opstod på et asylcenter i Danmark. Ansøgeren har ikke kendt [B], før han mødte ham i Danmark, og konflikten er udelukkende begrundet i, at ansøgeren er i et forhold med [B]'s tidligere ægtefælle. Ansøgeren har i Danmark modtaget telefoniske trusler fra både [B] og fra hans venner, der opholdt sig i Danmark. Ansøgeren har også modtaget trusler over Messenger fra [B]'s venner, der opholdt sig i Danmark. Ansøgeren har boet på samme asylcenter som [B], hvor han oplevede, at [B] truede ham ansigt til ansigt. Flygtningenævnet kan ikke afvise ansøgerens forklaring om sit asylmotiv vedrørende hans konflikt med [A] og Taliban, idet forklaringen – uanset nogle mindre væsentlige divergenser – forekommer konsistent over en lang periode og troværdig. Nævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om opsøgningerne af familiens skiftende bopæle efter hans udrejse fra Afghanistan til grund, idet forklaringen forekommer påfaldende og utroværdig. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at det forekommer usandsynligt, at [A] først skulle opsøge morbrorens bopæl for at lede efter ansøgeren cirka otte måneder efter hans udrejse af Afghanistan, og nævnet har videre lagt vægt på, at det alene beror på ansøgerens formodning baseret på [sin kusines] beskrivelse af manden, at det var [A], der spurgte efter ansøgeren. Nævnet finder heller ikke at kunne lægge vægt på ansøgerens mors telefoniske oplysning - under ansøgerens asylsamtale [i efteråret] 2017 - om, at hun var blevet opsøgt af [A] nogle få dage før samtalen med Udlændingestyrelsen, og bemærker

herved, at [A] på dette tidspunkt efter ansøgerens forklaring ikke havde opsøgt bopælen i ca. 1 år. Ansøgerens forklaring til advokaten og på mødet i dag om, at lejerne af familiens hus var blevet opsøgt fire gange og spurgt om familiens nuværende adresse, senest i [starten af] 2019, forekommer heller ikke sandsynlig, hvorved bemærkes, at ansøgeren udbyggende under nævnsmødet forklarede, at lejerne var blevet truet på en voldsom måde de sidste to gange. Nævnet har endelig lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om, at Taliban i dag ikke går efter personer, der ikke er profilerede, og at ansøgeren ved udrejsen ikke kan anses som værende særligt profileret. Nævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han i dag har en aktuel konflikt med [A] og/eller Taliban i Afghanistan, og at han derfor ikke ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgerens ægtefælle, som han er blevet gift med i Danmark [i sommeren] 2020, er [i efteråret] 2019 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet det er lagt til grund, at hendes tidligere ægtefælle, [B], har udsat hende for grov vold i Danmark, samt at han har truet med at slå hende ihjel, såfremt hun vender tilbage til Afghanistan. Nævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han som følge af ægtefællens forhold ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen under samtalen [i sommeren] 2019 forklarede, at han ikke havde modtaget trusler fra [B] siden slutningen af 2018, at det alene beror på hans formodning, at [B]'s familie i Afghanistan vil gøre ham ondt, hvis han vender tilbage, og at han ikke har modtaget nogen trusler fra personer, der opholder sig i Afghanistan. Ansøgerens forklaring på mødet i dag om, at han også har modtaget trusler fra personer i Afghanistan forekommer på denne baggrund udbyggende og tilsidesættes derfor som utroværdig. Flygtningenævnet finder endelig ikke at kunne lægge vægt på de fremlagte trusler fra [ægtefællens] søster og fra [B]'s farbror, dateret [primo] 2020 og stilet til ansøgeren. Nævnet har herved lagt vægt på, at truslerne efter deres karakter og ordlyd forekommer konstrueret til lejligheden. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/35

5.5.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til at hun frygter sin tidligere svigerfamilie

i Syrien, fordi hun er blevet skilt fra sin herboende ægtefælle, hvilket svigerfamilien og den tidligere ægtefælle ønsker at hævne. […] Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at både hun og hendes familie i Syrien har modtaget telefoniske trusler fra hendes tidligere ægtefælle og hans familie efter, at hun har bedt om skilsmisse. Ansøgeren har modtaget truslerne både, mens hun opholdt sig i Syrien og efter, at hun er kommet tilbage til Danmark. Flygtningenævnet kan på samme måde som Udlændingestyrelsen i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren er blevet truet af sin tidligere ægtefælle, men at truslerne ophørte, da hun meldte ham til politiet i Danmark. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren og hendes familie i Syrien er blevet truet telefonisk af hendes tidligere svigerfamilie i Syrien, og at truslerne ophørte, da såvel hun som hendes familie skiftede telefonnumre efter oplysnings- og motivsamtalen i [sommeren] 2019. […] Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes konflikt med svigerfamilien har en karakter eller intensitet, der kan begrunde, at hun tildeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Nævnet har herved lagt vægt på, at de telefoniske henvendelser ophørte, da ansøgeren og hendes familie skiftede telefonnumre, at hverken ansøgeren eller hendes familie på noget tidspunkt er blevet opsøgt af svigerfamilien, heller ikke selvom det fremgår af baggrundsoplysningerne, at det er muligt at komme fra svigerfamiliens bopæl til ansøgerens families bopæl i Damaskus. I øvrigt har ansøgeren i en længere periode, efter den seneste genindrejse i Danmark i [foråret] 2019, boet cirka 15 minutters gang fra den tidligere ægtefælle, uden at han har opsøgt hende. […] Ansøgeren har videre familie i Syrien, og familien har hjulpet hende og støttet op om hendes skilsmisse. Hun vil derfor ikke være at betragte som en enlig kvinde uden netværk ved en tilbagevenden til Syrien. Nævnet finder som følge heraf ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun på grund af sine egne, svogerens eller den tidligere ægtefælles forhold ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for overgreb eller forfølgelse, idet hun ikke har været individuelt profileret i forhold til de syriske myndigheder, og idet der heller ikke er grundlag for at antage, at hun skulle være blevet det efterfølgende. Flygtningenævnet finder efter en samlet og konkret vurdering herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Det kan efter de aktuelle baggrundsoplysninger lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i ansøgerens hjemområde, Damaskus, og Flygtningenævnet har siden juni 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK´s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Da der ikke foreligger oplysninger, der kan føre til en ændret vurdering, er der herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse."
Syri/2020/15

Nævnet meddelte i **juli 2020** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og muslim af religiøs overbevisning fra [en mindre by], Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Hun har oplyst at have deltaget i en demonstration i vinteren 2013 mod krigen i Syrien. Som asylmotiv i sin oprindelige asylsag har klageren henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de syriske myndigheder, sin ægtefælles familie, sin egen familie samt de generelle forhold i Syrien. Klageren oplyste til støtte herfor, at hun i vinteren 2013 deltog i en demonstration mod krigen i Syrien, og at hun udrejste af landet illegalt. Hun oplyste videre, at hun forlod sin ægtefælle i Schweiz, og at hans familie herefter truede med at slå klagerens far ihjel. Hun oplyste endeligt, at hendes søster blev udsat for voldtægt i Syrien få uger, før klageren udrejste, og at flere af hendes familiemedlemmer herefter krævede, at søsteren blev slået ihjel, hvilket klageren og hendes forældre modsatte sig. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2015, og at hun [i starten af] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i efteråret] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv med hensyn til hendes egen konflikt med sin eksmands familie og sin egen familie i Syrien til grund. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren har forklaret konsistent og troværdigt om de konkrete omstændigheder med hensyn til hendes nævnte personlige konflikt, herunder at hun har forladt sin syriske eksmand i Schweiz uden hans tilladelse, hvilken forklaring til dels støttes af dokumentet fra de schweiziske myndigheder om tidspunkterne for hendes indrejse og udrejse af Schweiz. Flygtningenævnet lægger derfor forklaringen herom til grund. Flygtningenævnet lægger endvidere klagerens forklaring om, at hendes eksmands familie i Syrien og hendes egen familie i Syrien handler ud fra traditionsbestemte klanregler til grund, og at de ikke kan acceptere, at hun har forladt eksmanden uden hans tilladelse, og at hun er truet, hvilket har medført en politianmeldelse. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klageren ikke vil kunne opnå tilstrækkelig myndighedsbeskyttelse mod sin familie i Syrien og eksmandens familie i Syrien, hvorfor klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i en konkret og individuel risiko for overgreb fra disse. Nævnet finder ikke, at der foreligger forhold, der kan begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Syri/2020/26

Der kan endvidere henvises til Egyp/2020/2 i afsnit 4.3.

Der henvises til de i Flygtningenævnets formandsskabs 27. beretning (2018), side 437-439, nævnte afgørelser Paki/2018/3 og Afgh/2018/307.

5.5.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim af trosretning fra Erbil, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til at hun frygter at blive slået ihjel af sin far og sine brødre, fordi hun har været alene sammen med en dreng, hvilket ikke er normalt i Kurdistan. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at ansøgeren ved middag [i efteråret] 2018 var ved at gøre sig klar til at tage i skole, da hun så en dreng ved navn [A] stå udenfor bopælen. Ansøgeren havde lært [A] at kende gennem hendes veninde, [B], som var i familie med [A]. Ansøgeren havde kendt til [A] i et år. Han havde flere gange spurgt ansøgeren, gennem [B], om de skulle være kærester, hvilket ansøgeren accepterede i [efteråret] 2018. Herefter talte de sammen to gange ude foran skolen, mens [B] også var der. Tredje gang de talte sammen var, da [A] kom til ansøgerens bopæl. Ansøgeren kaldte ham ind i gården, der blev brugt som garage, da hun var bange for, at nogen ville se dem tale sammen alene, og fortælle det til hendes familie. Ansøgerens bror, [C], kom hjem og så ansøgeren stå og tale med [A]. [C] begyndte at slå [A], men da [A] flygtede, kom [C] tilbage og begyndte at slå og sparke ansøgeren. [C] råbte, at han ville slå ansøgeren ihjel. Ansøgerens mor kom ud og forsøgte at skille ansøgeren og [C] ad. Naboerne kom også, og det lykkedes dem at skille ansøgeren og [C] ad. Ansøgerens mor sagde, at ansøgeren skulle tage hen til ansøgerens ven, [D]s, hus. Ansøgerens mor og lillebror kom hen til huset den efterfølgende dag. Ansøgeren var i [D]s hus i omkring fem dage, hvorefter de rejste til Tyrkiet med [D]s far og så videre til Danmark. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Der er herved henset til, at ansøgeren vedholdende i to samtaler med Udlændingestyrelsen og i sin forklaring i Flygtningenævnet har forklaret vedholdende omkring sit asylmotiv. Forklaringerne er tillige i det væsentlige overensstemmende med moderen, [E]s forklaring. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren sammen med sin mor, [E], er flygtet fra ansøgerens fader, [F], og bror, [C], samt flere mandlige familiemedlemmer efter en episode, hvor ansøgeren blev opdaget sammen med en dreng, [A], i husets garage. Ansøgers bror, [C], havde overrasket ansøger sammen med drengen og slog og sparkede ansøger, imens han råbte: "jeg slår dig ihjel. Du har krænket vores ære". Ansøgers mor og nogle naboer kom til. Ansøger tog efterfølgende over til sin veninde [D]s hus, som lå omkring 30 minutter derfra. Flygtningenævnet finder endvidere ansøgerens forklaring omkring sine mobilopkald til Irak under hendes ophold i Danmark troværdig. Ansøgeren har således forklaret til samtale [i slutningen af] 2019 blandt andet, at hun kontaktede sine veninder i Irak, idet hun ikke havde hørt noget fra [B] og [A] efter ansøgers udrejse. Hun har holdt samtalerne hemmelige for sin mor. Flygtningenævnet finder ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men det er

derimod efter en konkret og individuel vurdering sandsynliggjort, at ansøgeren risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2020/39

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Irak. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunnimuslim af trosretning fra Erbil, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin ægtefælle, [A], sin søn, [B], sine brødre, [C] og [D], og sin ægtefælles bror, [E], fordi ansøgerens datter har været alene sammen med en dreng og derved bragt skam over familien, og fordi ansøgeren anses for at være skyld i dette. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hendes søn [B] [i efteråret] 2018 ved middag opdagede, at ansøgerens datter stod i familiens garage og talte og efter sigende kyssede med en dreng. Ansøgeren gik ned i garagen, idet hun hørte et skrig. [B] havde fat i datterens hår, slog og sparkede hende og råbte, at han ville slå hende ihjel. Ansøgeren forsøgte forgæves at skille [B] og datteren ad, og hun tilkaldte derfor naboerne, som fik splittet [B] og ansøgerens datter ad. Ansøgeren fortalte datteren, at hun skulle tage hjem til sin bedste veninde, [F]. [B], som troede, at datteren var gået ind i huset, ringede til [A] og fortalte, at datteren havde krænket deres ære. Da [A] kom hjem og opdagede at datteren var væk, blev han vred og smadrede ting og slog ansøgeren gentagne gange. [A] spurgte ansøgeren, hvem datteren havde været sammen med, fordi ansøgeren burde vide dette, eftersom hun er moren. Ansøgeren fortalte, at hun ikke vidste det. [A] trak sin pistol. Om aftenen kom ansøgerens brødre, [C] og [D], [A]s bror, [E], og fire fætre til bopælen. [A] ringede til flere familiemedlemmer, for at høre, om datteren var hos dem. [A] sagde, at ansøgerens datter ikke længere var hans datter, fordi hun havde bragt skam over familien, og at hun derfor skulle slås ihjel. Ansøgeren fik skylden for hændelsen, fordi hun havde ladet datteren gå i skole, og hun blev truet. [A] truede ansøgeren med sin pistol, for at få at vide, hvor datteren var. [A] og familiemedlemmerne begyndte at lede efter datteren og drengen samme aften. Ansøgeren tog kontakt til [F]s mor og fortalte hende, at [A] ville slå datteren ihjel. [F]s mor sagde til ansøgeren, at de skulle redde sig selv, og at hun ville hjælpe dem. Ansøgeren var på bopælen, sammen med [G], sin svigerdatter og sit barnebarn, mens familiemedlemmerne forgæves ledte efter datteren og drengen. Næste morgen kom familiemedlemmerne tilbage til bopælen for at lede videre. Da de havde forladt bopælen, tog ansøgeren til datterens skjulested med [G], 20.000 dollars i kontanter fra et aflåst garderobeskabet, guld, deres pas og ID-kort. [F] s far sagde, at han ville hjælpe dem. Ansøgeren fik hjælp af [F]s forældre til at sælge guld for 13.000 dollars og til at få udstedt visum til Tyrkiet. Ansøgeren, [G], datteren og [F]s far rejste til Tyrkiet efter omkring fire til fem dage, [i efteråret] 2018. Flygtnin-

genævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Der er herved henset til, at ansøgeren vedholdende i fire samtaler med Udlændingestyrelsen og i sin forklaring i Flygtningenævnet har forklaret vedholdende omkring sit asylmotiv. Forklaringerne er tillige i det væsentlige overensstemmende med datteren, [H]s forklaring. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren sammen med sin datter [H] er flygtet fra ansøgerens ægtefælle, [A], og flere mandlige familiemedlemmer efter en episode, hvor [H] blev opdaget sammen med en dreng i husets garage. Da [A] kom hjem, slog han ansøgeren flere gange og truede hende to gange med en pistol, som han satte mod hendes hoved. Han sagde, at det var hendes skyld, at [H] havde krænket familiens ære og at [H] ikke længere var hans datter og at datteren skulle slås ihjel. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren kan henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod faderen og den øvrige familie eller at kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Irak, som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet finder ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak vil blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men det er derimod efter en konkret og individuel vurdering sandsynliggjort, at ansøgeren risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren hendes medfølgende barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2020/38

5.5.2.5 Kvindelig omskæring

Flygtningenævnet har i 2020 behandlet flere sager, hvor der som asylmotiv henvises til risikoen for omskæring af mindreårige kvinder fra Somalia. Det ses særligt i sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af f.eks. en forælders opholdstilladelse, at der som nyt asylmotiv, henvises til risikoen for omskæring af forælderens døtre.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i flere afgørelser udtalt, at det er ubestridt, at kvindelig omskæring udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3. Domstolen har videre fremhævet en række elementer, der kan indgå i vurderingen af, hvorvidt der foreligger en reel og konkret risiko for, at den pågældende vil blive udsat for omskæring ved en tilbagevenden til hjemlandet, såsom om familien må antages at kunne beskytte den pågældende mod omskæring. Der kan henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser i sagerne Emily Collins m.fl. mod Sverige af 8. marts 2007, SOW mod Belgien af 19. januar 2016 og R.B.A.B. mod Holland af 7. juni 2016, som endvidere er bekrevet nærmere i Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), kapitel 6.12.2.5

I sager, hvor ansøgerne påberåber sig risikoen for kvindelig omskæring, har Flygtningenævnet truffet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse

efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår – i overensstemmelse med den ovenfor omtalte praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol - blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om omfanget af kvindelig omskæring i hjemlandet, myndighedernes og civilsamfundets holdning hertil og evne eller vilje til at yde beskyttelse mod overgrebet. Det indgår også i vurderingen om ansøgerne (forældrene) på baggrund af sagens oplysninger har vist styrke og uafhængighed, og om det derved må antages, at de pågældende vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra omgivelserne og kan beskytte deres døtre imod omskæring. FN's Børnekomité har i en udtalelse af 25. januar 2018 og af 4. februar 2021 udtalt sig om dette afvejningsmoment. For nærmere om udtalelsen fra januar 2018 henvises til kapitel 11.6.2.1. i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018) og for nærmere om udtalelsen af 4. februar 2021 henvises til Flygtningenævnets hjemmeside (www.fln.dk.), hvor udtalelsen er offentliggjort den 16. marts 2021.

Flygtningenævnet vurderer endvidere om ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1A. Statusvalget i en asylsag sker efter en konkret vurdering, og kvinder i risiko for kvindelig omskæring vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.2.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse. Se som eksempel:

Nævnet **meddelte** i **juni 2020** opholdstilladelse **(B-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og muslim fra Qoryooley, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive genomskåret. Ansøgeren frygter endvidere, at hun vil blive kidnappet og tvangsgiftet af al-Shabaab. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun blev omskåret i Somalia, da hun var omkring 7-8 år gammel. Ansøgeren har gennemgået to operationer i Danmark i henholdsvis 2015 og 2018. Ansøgeren frygter, at hun vil blive udskammet og diskrimineret af lokalbefolkningen som følge af operationerne. Ansøgeren frygter endvidere at blive genomskåret, fordi det er kulturen i Somalia. Ansøgeren ønsker ikke at blive genomskåret. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren blev tvangsomskåret ved en ceremoni i Somalia, da hun var omkring 7 år, og at ansøgeren ved operationer foretaget i Danmark i 2015 og 2018 er blevet åbnet ved kønsdelen. Det kan endvidere lægges til grund, at ansøgeren nu er modstander af omskæring, og at hendes mor og far, der har opholdstilladelse henholdsvis i Danmark og i Italien, i

øvrigt også er modstandere tvangsomskæring, og derfor ikke vil udøve pres på ansøgeren for genomskæring. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og med henvisning til ansøgerens alder og modenhed, at hun ikke har sandsynliggjort, at hun vil blive udsat for genomskæring ved en tilbagevenden til Somalia. Der henvises blandt andet til, at tvangsomskæring efter de foreliggende baggrundsoplysninger i de fleste tilfælde foretages på piger under 4 år, eller i mindre udstrækning på piger under 14 år, som er på vej ind i puberteten, jf. Udlændingestyrelsens notat af januar 2019, *FGM/Kvindelig omskæring – Baggrund, tal og tendenser*. Endvidere henvises til Udlændingestyrelsens rapport udgivet i 2016, *Thematic Paper: South Central Somalia - Female Genital Mutilation/Cutting*, hvoraf det blandt andet fremgår, at tvangsomskæring generelt bliver foretaget, før piger fylder 8 år. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at de generelle forhold i ansøgerens hjemby, Qoryooley, Lower Shabelle, er forbedret – om end forholdene fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige – ligesom ændringerne ikke findes at være af helt midlertidig karakter. Nævnet finder derfor, at en udsendelse af klageren til Qoryooley, der aktuelt efter baggrundsoplysningerne er kontrolleret af AMISOM, ikke længere vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren, der udrejste af Somalia i 2013, efter sin morfars død i 2018 og hendes brødres ophold sammen med deres mor i Danmark ikke har familie i Qoryooley eller andre dele af Somalia. Flygtningenævnet finder således, at det må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være en enlig kvinde uden mulighed for at opnå beskyttelse hos et mandligt netværk. Herefter og med henvisning i øvrigt til dommen R. H. mod Sverige af 10. september 2015 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2020/26

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er mindreårig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og muslim. Hun er født i Danmark, men hendes forældre er fra landsbyen […] i Shabelle Hoose-regionen i Somalia. Ansøgerens forældre har som asylmotiv henvist til, at de på vegne af deres datter ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hun vil blive tvangsomskåret, tvangsgift og udsat for seksuelle overgreb. Ansøgerens mor har til støtte herfor overfor Udlændingestyrelsen oplyst, at idet ansøgeren er etnisk somali, vil hun blive omskåret, da det er en del af den somaliske kultur, ligesom ansøgeren kan risikere at blive presset til at lade sig omskære. Ansøgerens far har videre oplyst, at alle piger i Somalia skal omskæres, og at ansøgeren er

i risiko for at blive tvangsgift til et medlem af al-Shabaab. Endvidere har ansøgerens forældre oplyst, at de er imod omskæring, hvilket ansøgerens farmor, farfar og mormor også er. Ansøgerens fars brødre går imidlertid ind for omskæring af piger, ligesom de er meget religiøse, hvorfor de har været indblandet i flere omskæringer af piger. Ansøgerens fars brødre vil derfor forsøge at få ansøgeren omskåret. Vedrørende ansøgerens forældres frygt for tvangsomskæring af deres datter bemærker Flygtningenævnet, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at udøvelsen af kvindelig omskæring i Somalia er et kulturelt fænomen, der er dybt forankret i det somaliske samfund og som sådan bredt accepteret. Det fremgår således af baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens temarapport "South Central Somalia – Female Mutilation/ Cutting" fra januar 2016 og UK Home Office Country Policy and Information Note, Somalia: Women fearing gender-based violence, fra april 2018, at op mod 95-99 % af kvinder i alderen 15-49 år i Somalia er omskåret. Det fremgår endvidere, at det er muligt for kvinder at undgå omskæring af deres døtre, men at dette i høj grad afhænger af moderens personlighed, og om hun er i stand til at modstå det psykologiske pres for omskæring fra såvel familiemedlemmer som samfundet. Det mest afgørende er morens personlighed, mens hendes uddannelsesmæssige baggrund og økonomiske og sociale status også har betydning. Det fremgår tillige af baggrundsoplysningerne, at det er højst usandsynligt, at piger skulle blive udsat for omskæring uden moderens kendskab til det, eller uden at moderen som minimum har udtrykt accept af, at barnet bliver omskåret. I mere konservative samfund er det nemmere for forældre at modstå socialt pres, hvis pigens far modsætter sig, at hans datter skal omskæres. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forældres forklaringer til grund, at ansøgerens mor selv er omskåret. Ansøgerens forældre har forklaret, at de er imod omskæring, og at ansøgerens mormor, farmor og farfar i dag også er imod omskæring. Spørgsmålet for nævnet er herefter, om ansøgerens forældre vil være i stand til at modstå omgivelsernes ønske om at følge traditionen, hvorefter deres datter skal omskæres. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens forældre har samme holdning til spørgsmålet om omskæring, og at det samme gælder ansøgerens bedsteforældre. Det bemærkes i den forbindelse, at nævnet har tilsidesat ansøgerens fars forklaring for nævnet om, at hans brødre er for omskæring og har medvirket til omskæringer af naboernes døtre ved at afhente pigerne og overvære selve omskæringen, idet forklaringen herom har været udbyggende og divergerende, og derfor forekommer konstrueret til lejligheden. Nævnet lægger videre efter oplysningerne i sagen til grund, at ansøgerens mor, mens hun befandt sig i Somalia, arbejdede som selvstændig hennatatovør, at hun har gået 4 år i koranskole, og at hun efter ankomsten til Danmark har gået på sprogskole, været frivillig i foreningen Link og arbejder som rengøringsassistent. Ansøgerens far har forklaret, at han kommer fra en familie med en vis social og økonomisk status, og at der var respekt om familien i landsbyen. Ansøgerens far har forud for flugten fra Somalia gået i skole frem til 7. klasse og har arbejdet som hjælpelærer. I Danmark har han gået på sprogskole og arbej-

det på en fabrik siden [foråret] 2016. Efter en samlet vurdering af forholdene vurderer nævnet, at ansøgerens forældre har de fornødne personlige ressourcer til at modstå omgivelsernes pres, herunder at modsætte sig at omgivelserne direkte overfor ansøgeren udøver et pres for, at hun skal lade sig omskære. Nævnet har herved også tillagt det vægt, at forældrenes nærmeste netværk i Somalia må formodes at være indstillet på at støtte dem i ønsket om at beskytte datteren imod omskæring. Det er herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive omskåret mod hendes eller hendes forældres vilje. Idet det alene beror på ansøgerens forældres formodning, at ansøgeren vil være i risiko for at blive tvangsgift med et medlem af al-Shabaab, er det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/43

Nævnet **meddelte** i **august 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er mindreårig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerens familie er sunnimuslimer og er fra Hiraan-provinsen, Somalia. Familien tilhører hovedklanen [X], underklanen [X], subklanen [X] og subsubklanen [X]. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerens mor har som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil blive omskåret. Ansøgerens mor har videre henvist til, at hun frygter, at ansøgeren ikke vil kunne få den fornødne lægehjælp i Somalia, i tilfælde af at hun på ny bliver syg. Ansøgerens mor har endvidere henvist til, at hun frygter, at ansøgerens far vil tage ansøgeren fra hende, idet de er blevet uvenner. Ansøgerens mor har endelig henvist til, at hun frygter de generelle forhold i Somalia. Ansøgerens mor har til støtte herfor oplyst, at naboer eller slægtninge til hendes familie eller til ansøgerens fars familie vil presse ansøgerens forældre til at lade ansøgeren omskære, idet omskæring er en del af den somaliske kultur. Ansøgerens mor har videre oplyst, at ansøgerens far tidligere har truet med at tage ansøgeren fra hende. Han har endvidere været voldelig over for hende, og han har forsøgt at tage forældremyndigheden fra hende i statsforvaltningen. Han vil på den baggrund gerne have ansøgeren med tilbage til Somalia. Ansøgerens far har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at ansøgeren ikke vil kunne få den nødvendige lægebehandling i Somalia. Ansøgerens far har bl.a. tilkendegivet, at han ikke frygter, at ansøgeren vil blive omskåret ved en tilbagevenden til Somalia, da omskæring ikke længere forekommer i Somalia, herunder navnlig ikke i storbyerne, ligesom han som far vil kunne modsætte sig et eventuelt pres fra familiemedlemmer og det omkringliggende samfund. Ansøgerens mor har tilkendegivet, at hun vil søge at modsætte sig en eventuel omskæring af ansøgeren, men at hun vil have vanskeligt ved at modsætte sig et pres fra familiemedlemmer og det omkringliggende samfund. Ansøgerens forældre er blevet skilt i Danmark, og det må lægges til

grund, at forholdet mellem de tidligere ægtefæller ikke er godt, og at forældrenes samarbejde om børnene er problematisk. Ved Retten i Randers dom [i sommeren] 2017 blev den fælles forældremyndighed over ansøgeren og hendes bror ophævet, og forældremyndigheden blev tillagt ansøgerens mor alene. Efter en samlet vurdering af oplysningerne om ansøgerens mors øvrige personlige og familiemæssige forhold og baggrund lægger nævnet til grund, at ansøgerens mor som enlig, fraskilt kvinde ved en tilbagevenden til Somalia ikke med sikkerhed vil kunne modsætte sig omskæring af ansøgeren eller opnå bistand fra sit netværk i landet til at modsætte sig en sådan omskæring i overensstemmelse med den fortsat udbredte kulturelle praksis herom i landet. Herefter, og idet forklaringen fra ansøgerens far om omfanget af kvindelig omskæring ikke harmonerer med de foreliggende baggrundsoplysninger som nærmere beskrevet i Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2019/2020] og UNICEF's rapport, Somalia – Statistical Profile on Female Genital Mutilation, januar 2020, finder Flygtningenævnet, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive omskåret mod ansøgerens mors vilje. Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Konsekvenserne heraf i forhold til ansøgerens øvrige familie henhører under Udlændingestyrelsen." Soma/2020/41

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er mindreårig**. Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er 14-år, etnisk somali og muslim fra Buulobarde, Somalia. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter yderligere omskæring, tvangsægteskab, krig, og at hendes far bliver slået ihjel. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for omskæring har ansøgeren oplyst, at hun allerede er omskåret en lille smule. Hun husker ikke, hvor gammel hun var, da hun blev omskåret, men det skete længe inden hendes udrejse. Ansøgeren har ikke haft problemer som følge af sin omskæring, men kender nogle piger i Kenya, som var omskåret, og som blev yderligere omskåret. Til støtte for sit asylmotiv om frygt for tvangsægteskab har ansøgeren gjort gældende, at der er tradition herfor i området. Til støtte for sit asylmotiv om sin frygt for krig og hendes fars død har ansøgeren oplyst, at hun ikke ønsker, at flere af hendes familiemedlemmer skal dø i krigen mellem Somalia og al-Shabaab. Hendes ene morbror døde i et attentat. Til støtte for ansøgerens asylmotiv om omskæring har ansøgerens far oplyst, at ansøgeren allerede er en smule omskåret, idet han modsatte sig omskæringen. Han frygter nu, at datteren vil blive fuldt omskåret, og at de vil blive udstødt af familien, hvis de modsætter sig. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren blev omskåret i Somalia, og at omskæringen er den, der betegnes klitoridotomi (type 1), og at hun frygter at blive yderligere omskåret med betegnelsen infibulering også kaldet den "faraoniske" omskæring (type 3). Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af Udlændingestyrelsens rapport FGM/Kvindelig omskæring fra januar

2019, at omskæring i Somalia især udføres mens piger er mellem 4 og 10 år gamle og oftest inden pigen er fyldt 8 år. Det fremgår videre af en undersøgelse fra 2006, at estimeret 98 % af alle somaliske kvinder er omskåret, heraf langt de fleste med den mest indgribende form for omskæring (type 3), men at der er tale om en faldende tendens. Det fremgår videre, at i 2006 var 79,3 % af omskæringer af type 3, mens det i 2017 gjaldt 28 %. Flygtningenævnet lægger afgørende vægt på, at ansøgeren er omskåret, og at hun nu er over den alder, hvor piger normalt omskæres. Flygtningenævnet finder herefter og efter de ovenfor angivne baggrundsoplysninger ikke, at der er en reel risiko for, at ansøgeren risikerer yderligere omskæring ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren alene gennem sin og sin fars forklaring har sandsynliggjort, at ansøgeren risikerer yderligere omskæring ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet finder heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren risikerer at blive tvangsgift. Der foreligger således ingen konkrete oplysninger herom. For så vidt angår ansøgerens generelle frygt for krig med videre i Somalia, finder Flygtningenævnet ikke, at dette kan give grundlag for asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/71

Nævnet **meddelte** i **september 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er mindreårig. Ansøgeren er født i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte**:** "Ansøgeren er etnisk somali og muslim. Hun er født i Danmark, men hendes mor er fra landsbyen Qoryooley, Shabeellaha Hoose. Ansøgerens mor har som asylmotiv henvist til, at hun på datterens vegne frygter, at ansøgeren vil blive omskåret. Ansøgerens mor har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun på datterens vegne frygter, at ansøgeren vil blive diskrimineret på baggrund af ansøgerens mors epilepsi, da denne sygdom betragtes som aids. Ansøgerens mor har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun frygter at ansøgerens far vil forsøge at slå hende selv og ansøgeren ihjel, da han har truet dem på livet flere gange, fordi han skal betale børnebidrag. Ansøgerens mor har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun frygter al-Shabaab på ansøgerens vegne, da moren har en konflikt med al-Shabaab, som bunder i, at hun er flygtet fra dem. Ansøgerens mor har som asylmotiv slutteligt henvist til, at hun frygter at de vil få problemer med en kvinde, som moren havde en konflikt med og som slog ansøgerens mor i hovedet med en økse, inden moren udrejste af Somalia. Ansøgerens mor har til støtte for asylmotivet oplyst, at hun selv er blevet tvangsomskåret, og at hendes klan holder fast i denne tradition. Ansøgerens mor har videre oplyst, at ansøgerens mormor eller andre i lokalområdet vil udføre det. Ansøgerens mor vil ikke kunne modstå dette pres. Spørgsmålet for Flygtningenævnet er navnligt, om det er sandsynliggjort, at ansøgeren, der er en pige på 5 år, ved en tilbagevenden til Somalia vil risikere at blive udsat for FGM (Female Genital Mutilation). Uanset at ansøgerens mor som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse fremstår stærk og selvstændig og i stand til at modstå et pres fra omgivelserne om omskæring af datteren, finder nævnet,

at der må lægges vægt på, at ansøgerens mor [Forår] 2020 har fået forlænget sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i Danmark under henvisning til, at hun lider af epilepsi, og at der ikke er nogen tilgængelige oplysninger om behandlingsmulighederne for epilepsi i Somalia. Hertil kommer, at der må lægges vægt på, at der ikke foreligger oplysninger om, at ansøgeren i Somalia vil have andre omsorgspersoner end moderen, der kan værne hende mod omskæring. Det kan i lyset af oplysningerne om ansøgerens mors nuværende helbredsmæssige forhold og behandlingsbehov ikke føre til en anden vurdering af sagen, at ansøgerens mor under nævnsmødet har oplyst, at hun om nødvendigt vil rejse med sin datter til Somalia. Under disse omstændigheder finder Flygtningenævnet, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren har behov for beskyttelse mod at blive udsat for FGM (Female Genital Mutilation). Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet om ansøgers mors fremadrettede opholdsgrundlag hører under Udlændingestyrelsen." Soma/2020/57

Der kan endvidere henvises til afgørelsen soma/2020/88 i afsnit 5.8.1.3.2.

5.5.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT+)

I sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, træffer Flygtningenævnet afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet asylansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende asylansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om asylansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, asylansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i pågældendes tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT+-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 4.2 og 4.2.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der kan indgå ved vurderingen af asylsager, hvor asylansøgeren som asylmotiv har påberåbt sig kønsidentitet, seksuel orientering eller lignende, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), kapitel 6.10.2.6.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, herunder eksempelvis Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 og Rådets direktiv 2005/85/EF af 1. december 2005, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelser vedrørende fortolkningen af minimumsdirektivet og proceduredirektivet finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser.

Den retsopfattelse, som kommer til udtryk i EU-Domstolens afgørelser, er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i lignende sager.

Ved behandling af asylsager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering, kønsidentitet eller lignende, er Flygtningenævnet opmærksom på, at asylansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 11.2 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af asylansøgerens forklaring.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 17. november 2020 dom i sagen B og C mod Schweiz (application no. 889/19 og 43987/16). Sagen vedrørte en homoseksuel gambisk statsborger, der som asylmotiv havde henvist til, at han risikerede asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden til Gambia, som følge af sin seksuelle orientering. Klageren oplyste, at han i 2008 udrejste af Gambia til Schweiz, hvor klageren søgte om asyl på baggrund af sin seksuelle orientering, idet klageren er homoseksuel. Klageren gjorde i den forbindelse gældende, at de gambiske myndigheder kriminaliserer homoseksuelle handlinger, og at lokalbefolkningen som følge deraf i overvejende grad er homofobiske. De schweiziske myndigheder lagde klagerens seksuelle orientering til grund, men meddelte alligevel klageren afslag på asyl med henvisning til, at klagerens seksuelle orientering endnu ikke var kendt i Gambia, hvorfor klageren ved en tilbagevenden til Gambia ikke ville være i risiko for at blive udsat for asylbegrundende overgreb eller forfølgelse. Domstolen fandt, at opholdsstaten ikke kan forvente, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet skal undertrykke og hemmeligholde sin seksuelle orientering for omverdenen for at undgå asylbegrundende forføl-

gelse. Domstolen fandt endvidere, at den gambiske lovgivning, som kriminaliserer homoseksuelle handlinger, ikke længere håndhæves, men at de schweiziske myndigheder ikke havde taget stilling til, hvorvidt klageren risikerede overgreb fra ikke-statslige aktører, samt hvorvidt de gambiske myndigheder havde evne eller vilje til at yde klageren beskyttelse herimod. Domstolen fandt på den baggrund, at det ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt klageren blev returneret til Gambia uden en sådan forudgående vurdering af de schweiziske myndigheder.

Som eksempler på sager fra beretningsåret vedrørende asylansøgere, der som asylmotiv har henvist til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet eller lignende, herunder, hvor nævnet har behandlet spørgsmålet om myndighedernes evne og vilje til at yde beskyttelse mod overgreb fra ikke-statslige aktører, henvises der til følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Namibia. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk coloured og anglikansk kristen af religiøs overbevisning fra [by], Erongo Region, Namibia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Namibia frygter at blive slået ihjel, idet han er homoseksuel. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han i 2013 mødte en mand ved navn [A], som han indledte et seksuelt forhold til, som varede i fem år. [I efteråret] 2018 tog ansøgeren og [A] efter en bytur hjem til ansøgeren, hvor fem af [A's] venner opsøgte dem. De fem venner råbte af dem og udsatte dem for fysiske overgreb. To uger senere blev ansøgeren angrebet på sin arbejdsplads af to personer, som truede ham på livet, hvoraf han genkendte den ene fra det forrige overfald. Ansøgeren tog herefter et par dage til byen [bynavn], hvorefter han vendte tilbage til sin hjemby. Han blev boende i sin egen lejlighed indtil [vinteren] 2018, hvor han flyttede hjem til sin mor i en anden by. [I vinteren] 2019 udrejste han af Namibia til Danmark. Efter ansøgerens forklaring lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren er homoseksuel og har levet som homoseksuel i Namibia i en årrække, og at han forud for sin udrejse oplevede problemer ad to omgange med personer, som han formodede havde relation til [A], og som overfaldt, slog og truede ham. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren, mens han opholdt sig i Namibia, ikke har haft problemer med myndighederne eller med befolkningen generelt som følge af sin seksualitet. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens konflikt med de fem personer, der efter ansøgerens formodning havde relation til [A] – uanset den udsprang af ansøgerens og [A's] homoseksuelle forhold – har privatretlig karakter frem for karakter af en reaktion fra befolkningen på ansøgerens homoseksualitet. Flygtningenævnet finder på den bag-

grund, at konflikten ikke har den fornødne intensitet til at kunne begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet har herved også lagt vægt på, at ansøgeren efter overfaldene henholdsvis [i efteråret] 2018 og to uger senere fortsat arbejdede samme sted og opholdt sig på sin bopæl omkring en måned og derefter hos sin mor i [by], indtil han udrejste i [vinteren] 2019 uden, at ansøgeren i denne periode blev opsøgt af nogen eller i øvrigt oplevede nogen problemer. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder "Country Report on Human Rights Practices 2018 – Namibia" fra US Departement of State af 13. marts 2019, hvoraf fremgår, at "Although Roman-Dutch common law inherited at independence criminalizes sodomy, the ban was not enforced. The law defines sodomy as intentional sexual relations between men", samt UK Home Office, "Country Policy and Information Note Namibia: Sexual orientation and gender identity and expression" fra November 2018, hvoraf fremgår, at "There is evidence that the government tolerates the right of speech, expression, association and assembly of LGBTI people. LGBTI groups exist and are able to organize events such as "Pride" across different towns, with no evidence of restriction", og "The available information does not establish that there is a general risk of persecution or serious harm to LGBTI persons from the authorities". Det fremgår videre, at "There have been reports of non-state actors subjecting LGBTI persons to harassment and violence", men "The available information does not suggest that the treatment is sufficiently serious by its nature and/or repetition such that there is a general risk to LGBTI persons in Namibia from societal actors". Flygtningenævnet finder sammenfattende efter de foreliggende baggrundsoplysninger og en samlet vurdering af ansøgerens forhold, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Namibia vil være – eller have ønske om at leve på en sådan måde, at han vil bringe sig – i lokalbefolkningens eller myndighedernes søgelys på grund af sin seksuelle orientering, og at han på den baggrund risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at der er en reel risiko for, at han vil blive udsat for overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for asyl i udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Nami/2020/1

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nordmakedonien. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk makedoner og kristen fra Skopje, Nordmakedonien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til at han ved en tilbagevenden til Nordmakedonien frygter at blive udsat for overgreb på grund af sin seksualitet, og at han frygter familien til sin ekskæreste, [A]. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han siden teenagealderen har vidst, at han er tiltrukket af mænd, og han har haft mange forhold til mænd. Homoseksualitet er ikke acceptabelt i Nordmakedonien, lige-

som det er forbundet med skam. Ansøgeren har videre oplyst, at han i 2016 mødte [A], som han indledte et forhold til[A]s familie, som er albanske muslimer, er velhavende og har forbindelser til betydningsfulde personer, og familien var imod ansøgerens og [A]s forhold. Omkring årsskiftet 2016/2017 modtog ansøgeren første gang trusler. Ansøgeren blev truet med at blive slået ihjel, hvis han ikke stoppede forholdet til [A]. Han blev truet af en person, som oplyste at være [A]s bror, og [A] oplyste ligeledes ansøgeren, at [A]s brødre havde tæsket [A], hvorefter [A] og ansøgeren aftalte at være mere forsigtige omkring deres forhold. Ansøgeren modtog flere opkald med trusler. Ansøgeren blev endvidere overfaldet fire gange af [A]s brødre [B] og [C]. Første gang ansøgeren blev overfaldet var i [vinteren] 2016-2017, hvor ansøgeren blev slået på hoved og krop og blev advaret om, at det kunne blive værre, hvis forholdet med [A] fortsatte. [A] mente, at det var hans brødre, der havde overfaldet ansøgeren. Ansøgeren anmeldte overfaldet til poltiet, men da ansøgeren sagde, at han havde et forhold til [A], rev politibetjenten anmeldelsen i stykker og bad ansøgeren om at forlade stationen. Ansøgeren blev derefter overfaldet i [efteråret] 2017, hvor han blev forfulgt og slået bevidstløs, da han blev slået ned bagfra på vej hjem fra arbejde. Ansøgeren meldte forholdet til politiet, og han oplyste denne gang ikke, at han var homoseksuel. I sommeren 2018 blev ansøgeren igen slået ned på gaden af de to brødre. Ansøgeren og [A] afbrød deres forhold i slutningen af 2018. I [foråret] 2019 blev ansøgeren overfaldet af brødrene foran sin ejendom, og han blev truet med en pistol, idet han fik at vide, at han en dag ville blive skudt. Ansøgeren anmeldte dette samt modtagne trusselsbreve til politiet, men han hørte ikke fra politiet. Ansøgeren modtog en række trusselbreve, og nogle var underskrevet af [A]s bror [B]. Ansøgeren har senest modtaget to trusselbreve sendt til hans mor i slutningen af 2019 og i [vinteren] 2019-2020. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at han er homoseksuel og om hans konflikt med sin tidligere kærestes familie til grund, idet forklaringen har været konsistent og troværdig. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nordmakedonien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder ILGA-Europe, published by ILGA – International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association: Annual Review of the Human Rigths Situation of Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex People in Europe 2019, 26 February 2019, hvoraf fremgår, at seksuelle handlinger mellem personer af samme køn er lovlige i Nordmakedonien, at den makedonske forfatning og lov forbyder forskelsbehandling på baggrund af seksuel orientering i beskæftigelse, nati-onalitetslove, adgang til offentlige tjenesteydelser, og at regeringen håndhæver disse love. Det fremgår endvidere, at der er afholdt LGBTI aktiviteter i form af Pride Parades, og at der har deltaget personer fra det offentlige liv. Nævnet finder herefter, at de generelle forhold for homoseksuelle i Nordmakedonien ikke i sig selv er asylbegrundende. Ansøgeren har således også forklaret, at han ikke frygter myndighederne, men alene, at de ikke har vilje til at beskytte ham grundet hans seksualitet.

For så vidt angår ansøgerens konflikt med sin tidligere kærestes brødre har nævnet lagt vægt på, at de trusler og voldelige overgreb, som ansøgeren har været udsat for, er en privatretlig konflikt, og nævnet finder, at ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse herimod. Det bemærkes herved, at baggrundsoplysningerne, senest Country Reports on Human Rights Practices for 2019 – North Macedonia, ikke giver holdepunkter for at antage, at ansøgeren ikke har mulighed for at søge myndighedernes beskyttelse i Nordmakedonien. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren har anmeldt en række af disse overgreb til de makedonske myndigheder uden, at dette har ført til, at den tidligere kærestes brødre er blevet retsforfulgt, og at ansøgeren ikke mener, at myndighederne har taget hans anmeldelser alvorligt. Nævnet bemærker herved, at ansøgeren ikke har klaget over dette til højerestående makedonske myndigheder, og at det beror på hans egen formodning, at det måtte anses for formålsløst. Nævnet har endelig tillagt det en vis vægt, at ansøgeren først søgte asyl i Danmark godt to måneder efter sin indrejse uden, at han har givet en troværdig forklaring herpå, og at han forud herfor – i [foråret] 2019 - har opholdt sig i Danmark uden, at han i denne forbindelse søgte asyl. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Make/2020/1

Nævnet meddelte i **december 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs (bidoon) fra Kuwait. Indrejst i 2018. Flygtningenævnet udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra [by], Kuwait. Ansøgeren har som asylmotiv i genoptagelsessagen henvist til, at han frygter at blive fængslet af myndighederne i Kuwait, fordi han er homoseksuel og går ind for homoseksuelles rettigheder i Kuwait. Han har videre henvist til, at han frygter at blive forfulgt af lokalbefolkningen i Kuwait, idet homoseksualitet er samfundsmæssigt uacceptabelt i landet. Han frygter derfor at blive udsat for overgreb af lokalbefolkningen, og at myndighederne ikke vil have viljen til at beskytte ham imod dette. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han siden teenageårene og indtil udrejsen har levet i et homoseksuelt forhold med [X] ved siden af sit ægteskab. Ansøgeren har uopfordret fremlagt kommunikation, fotos og videoer indeholdende homoseksuelle aktiviteter. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om sin homoseksualitet til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren allerede i sit ansøgningsskema oplyste, at han var homoseksuel, og at han efterfølgende har fremlagt omfangsrigt materiale til belysning heraf. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren gennem næsten 40 år har levet i et homoseksuelt forhold med [X] ved siden af sit ægteskab. Nævnet lægger videre ansøgerens forklaring om, at han, hvis det ville være muligt i Kuwait, ville have levet åbent som homoseksuel i sit forhold til [X]. Efter baggrundsoplysningerne om forholdene for homoseksuelle i Kuwait finder Flygtningenævnet under de angivne omstændigheder, at ansøgeren risikerer forfølgelse som følge af sin seksuelle orientering ved en tilbagevenden til Kuwait. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Kuwa/2020/3

5.6 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2020 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 4.5.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 347f., for en nærmere gennemgang af de danske og internationale tiltag med henblik på bekæmpelse af og bistand til personer, der har været udsat for menneskehandel.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 6. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Kenya. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk luo og protestantisk kristen af trosretning fra [By], Nyanza,

Kenya. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hun og hendes datter vil blive slået ihjel af bagmanden samt personer i relation til ham, der arrangerede rejsen til Danmark. Videre frygter ansøgeren, at de samme personer vil kidnappe hendes barn. Endvidere har ansøgeren henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin bror, [A], idet bagmanden og andre i relation til ham truer broren på livet som følge af ansøgerens manglende afbetaling på gælden. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hun underskrev to kontrakter i forbindelse med sin kontakt til bagmanden i Kenya. Af den ene kontrakt fremgik det, at hun skyldte bagmanden 50.000 euro. Beløbet skulle hun afbetale ved at arbejde i Danmark. Ansøgeren har også underskrevet en anden kontrakt, kaldet en "blodkontrakt", hvorpå det fremgik, at såfremt hun ikke betalte sin gæld til bagmanden, ville ansøgerens bror, [A], blive slået ihjel. Endvidere har ansøgeren oplyst, at hun blev tvunget til at arbejde som prostitueret og blev voldtaget, da hun ankom til Danmark. Ansøgeren er blevet slået og har fået hældt kogende vand over sig af de fem mænd, der arbejder i Danmark for bagmanden i Kenya. Videre har de fem mænd i Danmark truet med at slå ansøgeren ihjel samt kidnappe hendes datter. I [efteråret] 2014 flygtede ansøgeren fra den lejlighed, hun opholdt sig i. Bagmanden og [A] ringede gentagne gange til ansøgeren efter flugten. Ved et af opkaldene fra [A] tog ansøgeren telefonen. Det viste sig, at han var sammen med bagmanden. Bagmanden truede med at slå broren ihjel, såfremt hun ikke afbetalte sin gæld ved at arbejde som prostitueret. Han fortalte videre, at den forretning, broren ejede, var blevet brændt ned som følge af den manglende afbetaling. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med en bagmand og et ukendt antal personer i Kenya, der har tvunget hende til at arbejde som prostitueret i Danmark i en årrække. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgerens asylmotiv er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren må således i konflikten med de personer, som har formidlet menneskehandlen, henvises til at søge de kenyanske myndigheders beskyttelse i forhold til sig selv og sin datter, der er født under opholdet i Danmark. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at menneskehandel er strafbart i Kenya, og at myndighederne – om end indsatsen er utilstrækkelig – gør sig bestræbelser på at eliminere og retsforfølge trafficking samt yde bistand til personer, der har været udsat for trafficking. Der kan navnlig henvises til United States Department of State, "2019 Trafficking in Persons Report: Kenya", 20. juni 2019. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at bagmanden i Kenya angiveligt skulle have forbindelse til de kenyanske myndigheder. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med sin bror [A], der kan danne grundlag for beskyttelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har i den forbindelse ligesom Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om denne del af asylmotivet ikke fremstår overbevisende henset til, at ansøgeren også har forklaret, at hun elsker sin bror, og at hun håber, at han vil tilgive hende. Ansøgeren

har således ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Kenya vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil befinde sig i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen på nærmere afklaring af faderskabssagen vedrørende ansøgers barn, [B], født [efteråret] 2018. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Keny/2020/2

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Nigeria. Sagen er forsøgt behandlet i proceduren for åbenbart grundløse sager. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Det bemærkes indledningsvis, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 11, og 56, stk. 3. Ansøgeren er etnisk edo og kristen fra Benin, Edo State, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af en kvinde ved navn [A], som hun skylder penge. Hun har til støtte herfor oplyst, at hun kom i kontakt med [A] i Benin, fordi hun kendte [A]s søster. [A] tilbød ansøgeren, at hun kunne arrangere, at ansøgeren kunne komme til Europa for at arbejde som frisør. Aftalen var, at ansøgeren skulle tilbagebetale sin gæld til [A] med de penge, hun ville tjene i Europa. Da ansøgeren kom til Spanien i 2011 fandt hun ud af, at hun skulle arbejde som prostitueret. Hun opholdt sig i Spanien fra 2011 til 2015, og i den periode afdrog hun på sin gæld til [A]. Da ansøgeren kom til Spanien, skyldte hun [A] 50.000 euros, men senere sagde hun, at gælden var steget til 60.000 euros, fordi ansøgeren var syg, da hun kom til Europa. I [måned i foråret] eller [anden måned i foråret] 2018, mens ansøgeren opholdt sig i Spanien, sagde ansøgeren til [A], at hun ikke længere ville betale af på sin gæld, idet en lokal konge i Nigeria havde udstedt et dekret om, at man ikke skulle tilbagebetale gæld, som man havde optaget i forbindelse med udrejse af Nigeria. [A] sagde, at dekretet ikke havde betydning for ansøgeren, fordi hun havde stiftet sin gæld, inden kongen havde udstedt dekretet. I [måned i efteråret] 2018 forlod ansøgeren Spanien og rejste til Frankrig for at undgå at afdrage på sin gæld til [A]. Siden ansøgeren forlod Spanien i [måned i efteråret] 2018, har ansøgeren ikke været i direkte kontakt med [A], men hun har været i kontakt med sin mor, som flere gange er blevet opsøgt og truet af personer, som var sendt af [A]. Ansøgerens mor blev i begyndelsen af [måned i sommeren] 2019 opsøgt og slået, og i slutningen af [samme måned] 2019 blev ansøgerens bror, som ansøgerens mor havde tage ophold hos, skudt i benet af personer, som arbejder for [A]. [A] har truet med at slå ansøgerens bror ihjel, hvis hendes mor ikke oplyser hendes telefonnummer. [A] har oplyst, at gælden er 50.000 euros, selvom hun allerede har betalt 30.000 euros. Ansøgeren har til Dansk Flygtningehjælp den [dato i efteråret] 2019 oplyst, at hun har været i kontakt med sin mor ugen før samtalen med flygtningehjælpen, og at moren oplyste,

at [A] fortsat truer hende, at [A] ved, at ansøgeren er i Danmark, og at [A] vil hyre nogen til at banke ansøgeren på gaden i Danmark. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for menneskehandel og finder, at ansøgeren som offer for menneskehandel må anses for at være i en særlig sårbar situation. Selvom det må antages, at der er en risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria fortsat vil stå i et modsætningsforhold til sin bagkvinde, finder nævnet, at dette forhold ikke har en karakter, der kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren må henvises til at søge beskyttelse hos de nigerianske myndigheder. Det bemærkes, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder US Department of State, 2019 Trafficking in Persons Report: Nigeria, 20. juni 2019 og EASO, Country Guidance: Nigeria, februar 2019, at de nigerianske myndigheder arbejder aktivt på at bekæmpe menneskehandel og beskytte de handlede personer i forbindelse med en tilbagevenden til Nigeria, ligesom ofre for menneskehandel i Nigeria har mulighed for at søge beskyttelse hos NAPTIP eller private organisationer med tilsvarende formål, men at der er begrænsede ressourcer. Det forhold, at ansøgerens mor er blevet opsøgt i Nigeria og af frygt for familiens sikkerhed har opfordret til, at ansøgeren adlyder sin bagkvinde, kan ikke føre til et andet resultat. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse." Niga/2020/5

5.7 Dobbeltstraf

Dobbeltstraf foreligger i det tilfælde, hvor en udlænding er dømt for kriminalitet begået under sit ophold her i landet, og den pågældende risikerer at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, "European Convention on the International Validity of Criminal Judgements", ligesom det fremgår af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder artikel 50, at "Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen".

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Be-

stemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (application no. 24132/94, Kommissionens afgørelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (application no. 24015/94, Kommissionens afgørelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 8. juli 2014 i sagen M.E. mod Danmark (application no. 58363/10), der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 267ff. Det fremgår af dommen blandt andet, at princippet om ne bis in idem ikke i sig selv rejser spørgsmål i henhold til artikel 3.

Indtil ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 henhørte det under domstolene i forbindelse med vurderingen af, om der i en sag skulle ske udvisning på grund af kriminalitet, at tage stilling til spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf, jf. § 26, stk. 1. Ved lovændringen blev § 26 ændret, således at en udlænding skal udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det fremgår således ikke længere af bestemmelsen, at domstolene ved afgørelser om udvisning m.v. skal tage hensyn til, om dette må være særligt belastende, navnlig på grund af blandt andet risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Det fremgår af Østre Landsrets dom af 1. juli 2015 (S-3475-14), at der hverken i lovens forarbejder eller i øvrigt er holdepunkter for at antage, at der herved er sket en ændring

af den hidtidige kompetencefordeling mellem domstolene og udlændingemyndighederne. Det påhviler således udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at tage stilling til asylbegrundende forhold og herunder sikre, at en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og dette spørgsmål skal ikke indgå i domstolenes vurdering i forbindelse med udvisning af kriminelle udlændinge.

Østre Landsrets dom blev stadfæstet af Højesteret den 8. juni 2016 (UfR 2016.3235). Højesteret tiltrådte i den forbindelse, at spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i sagen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerede at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention måtte afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om tiltalte måtte udsendes af Danmark.

Ved lov nr. 1744 af 27. december 2016 blev § 26, stk. 2, ændret, således at en udlænding skal udvises efter §§22-24 og 25, medmindre dette *med sikkerhed* vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Højesteret fastslog ved dom af 14. november 2017 (UfR 2018.769), at der i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning ikke skal tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Denne vurdering skal først ske, når der efter udlændingelovens regler skal tages stilling til, om den pågældende skal udsendes fra Danmark, jf. herved Højesterets dom af 8. juni 2016. Der skal heller ikke i forbindelse med spørgsmålet om frakendelse af indfødsret eller udvisning tages stilling til, om den pågældende i hjemlandet risikerer at blive straffet for den samme forbrydelse (dobbeltstraf). Højesteret henviste herved til præmis 59 i den ovennævnte dom i sagen M.E. mod Danmark fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Selve risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet er således ikke i sig selv relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, alene tage stilling til, om udlændingen ved udsendelse til sit hjemland vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempel på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Indrejst i 1998. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning fra [by], Marokko. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Marokko frygter dobbeltstraf. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han af sin tidligere advokat er blevet oplyst, at der er en risiko for dobbeltstraf i Marokko grundet hans kriminalitet begået i Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af sine søskende. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans søskende gennem hans mor, som han stadig har telefonisk kontakt med, er blevet bekendt med den af ham begåede kriminalitet i Danmark, ligesom de er blevet bekendt med, at han lider af [sygdom]. Der ses inden for islam med stor alvor på såvel [sygdom] som […]forbrydelser begået af en gift mand. Hans storebror, [A], der efter farens død er overhoved i familien, der er velstående og magtfuld, samt hans øvrige søskende er derfor meget vrede på ham. Hans ægtefælle har i en telefonsamtale med hans storesøster fået oplyst, at [A] til storesøsteren har udtalt, at han kunne finde på at slå ansøgeren ihjel. Endelig har ansøgeren henvist til, at hans to børn og ægtefælle, der har [sygdom] og brug for hans hjælp, bor i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, hvorimod karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet vil kunne være af asylretlig betydning. Flygtningenævnet finder imidlertid, at det ikke er sandsynliggjort, at den straf, ansøgeren eventuelt måtte imødese i Marokko, må anses for uforholdsmæssig, eller at han i øvrigt risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle i en telefonsamtale med hans storesøster har fået oplyst, at [A] til storesøsteren har udtalt, at han kunne finde på at slå ansøgeren ihjel, kan ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved i lighed med Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at der er tale om et privatretligt forhold, og at ansøgerens formodning alene er baseret på en trussel fremsat gennem flere personer. Den omstændighed, at ansøgerens to børn og ægtefælle, der har [sygdom] og brug for hans hjælp, bor i Danmark, kan ej heller begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder derfor, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Maro/2020/3

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 425ff., nævnte afgørelse Nigeria/2015/4, den i formandskabets 22. beret-

ning (2013), side 301ff., nævnte afgørelse Nigeria/2013/10 samt den i formandskabets 20. beretning (2011), side 224f., nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

5.8 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person (herefter hovedpersonen), der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning. Konsekvensstatusbegrebet er således et udslag af det internationale princip om beskyttelse af 'familiens enhed'. Hvis betingelserne for at meddele konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren opnå opholdstilladelse efter samme bestemmelse som hovedpersonen.

Konsekvensstatus må ikke forveksles med den situation, hvor en asylansøger meddeles asyl, fordi det må antages, at ansøgeren er i en afledt risiko for asylbegrundende overgreb som følge af den pågældendes familiemæssige tilknytning til hovedpersonen. I sidstnævnte situation vil ansøgeren have et selvstændigt asylmotiv, og der vil ikke være tale om konsekvensstatus.

Flygtningekonventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Det fremgår imidlertid af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, kapitel 6 om familiens enhed, punkterne 181-184:

> "181. Verdenserklæringen om Menneskerettigheder fastslår, at "familien er den naturlige og fundamentale enhed i samfundet og har krav på samfundets og statens beskyttelse". De fleste senere internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder indeholder lignende bestemmelser til beskyttelse af familiens enhed.
>
> 182. Slutdokumentet fra konferencen, som vedtog 1951-konventionen: "Anbefaler staterne at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på: (1) at sikre, at familiens enhed bevares især i tilfælde, hvor familiens overhoved har opfyldt de nødvendige betingelser for at få adgang til et bestemt land, (2) at beskytte mindreårige flygtninge, i særdeleshed uledsagede børn og piger med særligt henblik på værgemål og adoption."
>
> 183. 1951-konventionen inkorporerer ikke princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Den ovenfor nævnte rekommandation i konferencens slutdokument følges imidlertid af hovedparten af lande, uanset om de har tiltrådt 1951-konventionen eller 1967-protokollen.
>
> 184. Hvis familiens overhoved opfylder definitionens kriterier, vil de familiemedlemmer, han forsørger, normalt få tildelt flygtningestatus. […]"

Hovedparten af lande følger rekommandationen i slutdokumentet, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, hvorfor begrebet er udviklet i Flygtningenævnets praksis.

5.8.1 Personer omfattet af familiens enhed

Det afgørende for, om en ansøger kan opnå konsekvensstatus, er først og fremmest, om ansøgeren og hovedpersonen vurderes at tilhøre samme familieenhed. I UNHCR's håndbog er persongruppen afgrænset således:

> "185. For så vidt angår spørgsmålet, om hvilke familiemedlemmer der kan drage fordel af princippet om familiens enhed, er minimumskravet, at ægtefællen og mindreårige børn omfattes. I praksis anses også andre familiemedlemmer som f.eks. flygtninges ældre forældre for omfattede, såfremt de tilhører samme husstand. Hvis familiens overhoved ikke er flygtning, er der på den anden side intet til hinder for, at ethvert familiemedlem kan søge om anerkendelse som flygtning i henhold til 1951-konventionen eller 1967-protokollen, såfremt de kan påberåbe sig egne grunde. Med andre ord virker princippet om familiens enhed til fordel for og ikke imod medlemmer af familien."

Det er således som det klare udgangspunkt minimum ægtefæller og mindreårige børn af samme nationalitet, som omfattes af familiens enhed, men andre familiemedlemmer vil også – efter en konkret vurdering – kunne opnå opholdstilladelse som konsekvens af et familiemedlems opholdstilladelse.

Om konsekvenserne ved ophør af familiens enhed fremgår det af UNHCR's Håndbog:

> "187. Såfremt enheden i en flygtningefamilie opløses gennem skilsmisse, separation eller død, vil de familiemedlemmer, som har opnået flygtningestatus på grundlag af familiens enhed, bevare denne status. Dette gælder dog ikke, hvis de falder ind under en af ophørsbestemmelserne, eller såfremt der kun ligger personlige bekvemmelighedsgrunde bag deres ønsker om at besvare flygtningestatus, eller hvis de ikke længere selv ønsker at blive betragtet som flygtninge."

5.8.1.1 Ægtefæller til personer, der nyder beskyttelse

Nævnet har i flere sager fastslået, at ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidig, jf. afsnit 5.8.2, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Der kan henvises til de i Flygtningenævnets formandsskabs 27. beretning (2018), side 405 ff., nævnte sager Afgh/2018/97 og Iran/2018/387.

Ægtefæller af forskellig nationalitet, der i tilfælde af udsendelse skal tilbage til samme hjemland, er også blevet meddelt konsekvensstatus under henvisning til princippet om

familiens enhed. Som eksempel på sager, hvor den ene ægtefælle var fra Syrien og den anden statsløs palæstinenser fra Syrien, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 550 ff., nævnte afgørelse Syri/2019/56 og Syri/2020/1, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Hvis ægtefællerne er af forskellig nationalitet og ikke omfattet af den helt særlige situation, som forelå i sagen Syri/2019/56, skal ansøgernes forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus beskrevet det således:

> ”184. Hvis familiens overhoved opfylder definitionens kriterier, vil de familiemedlemmer, han forsørger, normalt få tildelt flygtningestatus, i henhold til princippet om familiens enhed. Det er imidlertid åbenlyst, at et familiemedlem ikke bør tildeles formel flygtningestatus, såfremt dette er uforeneligt med hans retlige status. Et medlem af en flygtningefamilie kan således være statsborger i asyllandet eller et andet land og nyde dette lands beskyttelse. Under sådanne omstændigheder er det unødvendigt at tildele ham flygtningestatus.”

Dette indebærer, at ægtefællerne hver især skal vurderes i forhold til det land, hvori de er statsborgere, og – hvis de er statsborgere i flere lande – i forhold til hvert af disse. Som eksempel herpå kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 474 f., nævnte afgørelse Irak/2019/57, hvor en kvindelig ansøger, der var statsborger i både Irak og Iran, ikke kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af meddelelsen af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til hendes ægtefælle, der var iransk statsborger.

Ved vurderingen af, om en ansøger kan opnå opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse, har nævnet i flere sager tillagt det vægt, at ægtefællens og ansøgerens ægteskab var indgået retsgyldigt. Tilsvarende har nævnet tillagt det vægt, at samlivet mellem ægtefællerne var opstået i hjemlandet.

Som eksempel herpå kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 475 f., nævnte afgørelse Syri/2019/7, hvor en kvindelig statsborger fra Syrien blev meddelt opholdstilladelse som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse med henvisning til, at ægtefællerne forud for deres udrejse havde indgået et retsgyldigt ægteskab i Syrien.

Som eksempel på sager, hvor der ikke var indgået et retsgyldigt ægteskab, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim af religiøs overbevisning fra Beirut, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter Hizbollah og Amal-militsen. [Ansøgerens forklaring om sit asylmotiv er udeladt her, red.] Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren alene har forklaret meget overordnet og udetaljeret om de centrale dele af sit asylmotiv, særligt tilbageholdelserne, hvorved forklaringen ikke fremstår selvoplevet. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Libanon vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Ansøgerens ægtefælle og deres fælles barn har fået opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få meddelt konsekvensstatus. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at parret alene er religiøst viet, at vielsen fandt sted efter udrejse og kort før indrejse til Danmark, at parrets ægteskab ikke er registreret ved myndighederne, at parret ikke forud for indrejsen til Danmark har haft et samliv, der kan sidestilles med et ægteskab, og at ansøgerens kæreste på daværende tidspunkt var mindreårig. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Liba/2020/2

Se endvidere den nedenstående afgørelse, hvor nævnet fandt, at en kvindelig statsborger fra Syrien, der var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, som konsekvens af sin ægtefælles opholdstilladelse blandt andet med henvisning til, at ægtefællernes samliv først var opstået efter, at de var udrejst af Syrien:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og hanafimuslim af trosretning fra [bydel], [by], Aleppo, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 2015, og at hun [i foråret] 2016 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren har [i sommeren] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hendes ægtefælle, som hun indrejste i Danmark med, har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at klageren ønsker opholdstilladelse i medfør af udlændingelo-

vens § 7, stk. 1, ligesom sin ægtefælle. Klageren har hertil oplyst, at hun kender flere familier fra Syrien, hvor kvinden har fået opholdstilladelse ligesom manden. Klageren har anført, at hun er i et modsætningsforhold med de syriske myndigheder som følge af, at [ægtefællen] har unddraget sig militærtjeneste. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren ikke har nogle individuelle asylbegrundende konflikter i Syrien. Med hensyn til [ægtefællen] lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren medio 2013 udrejste af Syrien sammen med sine forældre og søskende og i Tyrkiet mødte [ægtefællen], som hun kendte fra hjemegnen i Syrien. Klageren og [ægtefællen] blev i [foråret] 2014 forlovet i Tyrkiet, og blev i [foråret] 2015 blev religiøst viet i Tyrkiet, og har ikke har fået deres ægteskab registreret i Syrien, jf. klagerens oplysning til samtalen [i foråret] 2016 og til Flygtningenævnet. Endvidere bemærkes, at [ægtefællen] ved oplysnings- og motivsamtalen [i foråret] 2016 oplyste, at han har opholdt sig i Syrien i ca. et år efter, at han blev indkaldt til militærtjeneste. Flygtningenævnet vurderer, at klageren ikke opfylder betingelserne for at få konsekvensstatus som følge af hendes religiøse vielse med [ægtefællen] allerede fordi, at klageren først blev forlovet og religiøst viet med [ægtefællen] i Tyrkiet, hvor de boede, inden de indrejste i Danmark, og at deres samliv først er opstået efter, at de er udrejst af Syrien. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ikke opfylder betingelserne for opnåelse af konsekvensstatus som følge af [ægtefællens] forhold. Klageren opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 stk. 1 eller stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/97.

Det bemærkes, at en ansøger ligeledes kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin samlevers opholdstilladelse, hvilket dog forudsætter, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. Herefter gælder tilsvarende betingelser som de for ægtefæller anførte.

5.8.1.2 Børn af personer, der nyder beskyttelse

Mindreårige børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnit 11.1.2, og meddeles en af forældrene beskyttelse, får barnet samme asylretlige status som denne, uanset at barnet ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Dette er fastslået i Flygtningenævnets praksis, se blandt andet den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 160, nævnte sag Libanon/2008/2.

Er barnet ikke mindreårigt, afgøres det efter en konkret vurdering, om relationen mellem barnet og den forælder, der meddeles beskyttelse, er omfattet af hensynet til beskyttelse af familiens enhed.

Som eksempel kan nævnes, at Flygtningenævnet i en sag har fundet, at et barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra morens sag, under hensyn til, at moren isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan. Der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 272 f., nævnte sag Afg/2013/13.

I en afgørelse fra beretningsåret fandt Flygtningenævnet tilsvarende, at en mandlig ansøger, der på tidspunktet for sin indrejse i Danmark var 18 år, kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af sin fars opholdstilladelse. Ansøgeren var indrejst sammen med sin far, og sagerne blev sambehandlet på nævn. Nævnet fandt, at ansøgerens selvstændige asylmotiv ikke kunne føre til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, men udtalte under henvisning til afgørelsen vedrørende ansøgerens far: "Med bemærkning om at ansøgeren ved udrejsen af [land] var samboende med sine forældre og søster, meddeler Flygtningenævnet i konsekvens af farens opholdstilladelse ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Land/2020/1.

Fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet meddeles den bedst mulige retsstilling efter Flygtningenævnets praksis. Dette indebærer, at fællesbørn, i tilfælde hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse. Det er dog en forudsætning herfor, at børnene har samme statsborgerskab som den af forældrene, der meddeles opholdstilladelse.

Hvis barnet har dobbelt statsborgerskab og herunder er statsborger i et land, hvor hverken barnet eller den ene forælder risikerer noget, vil barnet kunne henvises til dette lands beskyttelse, jf. UNHCR's håndbog, punkt 184, som er citeret ovenfor under afsnit 5.8.1.1.

For fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, gælder samme retningslinjer som for ægtefæller. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen ikke opfyldt, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv.

5.8.1.3 Mindreårige børn som hovedperson

Et mindreårigt barn kan på samme vis som en myndig person risikere en selvstændig forfølgelse i sit hjemland, enten som følge af sine egne forhold eller grundet en afledt risiko for forfølgelse på baggrund af et familiemedlems konflikt.

UNHCR har om muligheden for at opnå opholdstilladelse som konsekvens af et mindreårigt barns flygtningestatus udtalt:

> ”Where the parents or the caregiver seek asylum based on a fear of persecution for their child, the child normally will be the principal applicant even when accompanied by his/her parents. In such cases, just as a child can derive refugee status from the recognition of a parent as a refugee, a parent can, mutatis mutandis, be granted derivative status based on his/her child’s refugee status.”

Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection, No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A) 2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, fra den 22. december 2009, punkt 9.

Flygtningenævnet har behandlet en række sager, hvor familien som (en del af deres) asylmotiv har henvist til frygt for forfølgelse af deres mindreårige barn. En stor del af disse sager har omhandlet omskæring af somaliske piger. Det fremgår af UNHCR’s Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation fra maj 2009, punkt 11-12, at hvis en familie søger asyl baseret på en frygt for omskæring, vil en forælder kunne opnå konsekvensstatus på basis af barnets ret til beskyttelse som følge af risikoen for at blive udsat for omskæring. Det fremgår ligeledes, at hvis et forældrepar får en datter under et ophold uden for hjemlandet, kan der opstå et behov for beskyttelse sur place.

Se som eksempel på afgørelser, hvor behovet for beskyttelse opstod sur place:

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig statsborger fra Somalia og hendes to medfølgende børn. Kvinden var indrejst i 2013. I 2015 fødte kvinden en søn, og i 2016 fødte hun en datter. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører klanen hawiye og er sunnimuslim fra landsbyen [A] i Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ikke har noget mandligt netværk, og at hun ikke vil kunne klare sig som enlig kvinde. Selvom hun er imod omskæring, vil hun ikke kunne hindre, at hendes datter bliver omskåret. Hun er fra en lille landsby, hvor alle kvinder er omskåret, hvilket hænger sammen med en religiøs opfattelse, og hun vil ikke kunne modsætte sig dette. Flygtningenævnet bemærker, at nævnet, selv om klagerens forklaring om sit tidligere asylmotiv er blevet tilside-

sat, har lagt til grund, at klageren kommer fra den landsby, hun har forklaret om. Efter klagerens forklaringer, herunder forklaringen i nævnet, lægger nævnet til grund, at klagerens far og ene bror er død, og at klagerens anden bror er flygtet til Etiopien. Klageren er uden nærmere mandlige slægtninge i Somalia. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren må betragtes som enlig kvinde uden mandligt netværk. Flygtningenævnet finder videre, at klageren efter de foreliggende oplysninger om forholdene i landsbyen sammenholdt med hendes uddannelsesmæssige baggrund og personlighed ikke kan antages at kunne modstå et pres fra omgivelserne for at lade sin datter omskære. Betingelserne for at meddele datteren opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, er dermed opfyldt, og i konsekvens heraf meddeles klageren og hendes søn tillige opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2020/76

Se nærmere herom afsnit 5.5.2.5 samt den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 260 ff., nævnte afgørelse Soma/2019/247.

Det er ligesom ved ægtefæller en betingelse, at det mindreårige barn, som er hovedperson, og de familiemedlemmer, der meddeles opholdstilladelse som konsekvens af det mindreårige barns opholdstilladelse, har samme nationalitet. Nævnet har tilsvarende også under henvisning til princippet om familiens enhed meddelt opholdstilladelse til familiemedlemmer som konsekvens af det mindreårige barns opholdstilladelse, selvom familiemedlemmet havde en anden nationalitet end barnet, henset til at familiemedlemmet og det mindreårige barn i tilfælde af udsendelse ville skulle tilbage til samme hjemland.

5.8.1.3.1 Forældre til et barn, som nyder beskyttelse

Nævnet har i en række sager i 2020 fastslået, at en forælder kunne opnå opholdstilladelse som konsekvens af sit mindreårige barns opholdstilladelse.

Se som eksempel på afgørelser vedrørende forældre og børn af samme nationalitet:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2020** (statusændring) Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og meddelte opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, til en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og sunnimuslim af trosretning fra […], Jubba Dhere-regionen, Somalia. Hun tilhører hovedklanen madhiban, underklanen […] og subklanen […]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren] 2014, og at hun [i foråret] 2014 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klagerens opholdstilladelse blev forlænget [i efteråret] 2019. Klageren har [i foråret] 2020 klaget til Flygtninge-

nævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om, at hun meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har under nævnsmødet tilsluttet sig, at klageren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet klagerens mindreårige datter, [A], ved Udlændingestyrelsens afgørelse af [efteråret] 2019 har fået meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, under henvisning til hendes risiko for tvangsomskæring. Som konsekvens af, at klagerens datter er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, meddeles klageren ligeledes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2020/24.

Se som eksempel på afgørelser vedrørende forældre og børn af forskellig nationalitet, men med samme hjemland:

Nævnet **omgjorde** i **oktober 2020** (statusændring) Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og meddelte opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [by], Rif Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2015, og at hun [i foråret] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Afgørelsen omfattede ligeledes klagerens tre børn. [I begyndelsen af] 2019 ændrede Udlændingestyrelsen opholdsgrundlaget for klagerens børn, således at de fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. Klageren har [i efteråret] 2019 klaget til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse med påstand om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, subsidiært § 7, stk. 2. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at hun vil blive slået ihjel af myndighederne grundet sit efternavn, sit tilhørsforhold til klanen […], og fordi hun stammer fra byen [by]. Klageren har endvidere henvist til de generelle forhold i Syrien som følge af krigen. Klageren har til støtte herfor oplyst, at […]-klanen er efterlyst, og at personer fra [by] forsvinder eller bliver taget ved kontrolposter af de syriske myndigheder, hvilket er sket for klagerens morbror, svoger, fætter, veninde, fætter og fætterens søn, der alle bor i byen. Årsagen hertil er, at der har været demonstrationer og kampe i [by]. Myndighederne har endvidere ransaget klagerens bopæl, mens klageren ikke var hjemme, samt bombet klagerens families butik og bopæl. Efter indrejsen i Danmark har klageren fået at vide af sin nabo, at det syriske politi har opsøgt klagerens bopæl og fortalt naboen, at de leder efter klageren. Politiet oplyste endvidere, at de vil tage klageren og familien ved grænsen, hvis de vender tilbage til Syrien. Endelig har klageren henvist til, at Flygtningenævnet ved flere afgørelser har givet syriske kvinder med nære familiemedlemmer i Danmark og med reel risiko for

tilbageholdelse og afhøring ved en tilbagevenden til Syrien opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1 eller stk. 2. Klageren mener derfor også, at hun bør meddeles opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7, stk. 1 eller stk. 2. Klageren har videre anført, at hendes ægtefælle og tre børn alle har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor også hun bør blive meddelt opholdstilladelse som konsekvens heraf. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun skulle være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, på grund af individuelle konflikter i Syrien. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at myndighederne i Syrien har spurgt efter klageren efter hendes udrejse. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren til Udlændingestyrelsen har forklaret, at hun ikke har nogen individuelle konflikter i Syrien, og at hendes efterfølgende forklaring herom er udbyggende, divergerende og usandsynlig. Klageren har i brev [fra efteråret] 2019 anført, at hendes nabo i Syrien for få dage siden havde fortalt hende, at det syriske politi havde været på hendes bopæl og spurgt efter klageren og resten af hendes familie, og at de ledte efter dem. For Flygtningenævnet har klageren i første omgang forklaret, at det var en hjemløs, der havde lejet en af hendes brødres lejlighed, der havde fortalt, at myndighederne havde spurgt efter familien, og senere har klageren forklaret, at hendes naboer i Syrien har oplyst, at myndighederne har spurgt efter klageren og hendes familie, og at husene i det område, hvor de boede, var bombet, og at klagerens hus var væk, men at der stadig boede naboer i ruinerne. Flygtningenævnet finder endvidere, at det ikke forekommer sandsynligt, at de syriske myndigheder skulle opsøge klageren i 2019, når henses til, at klageren udrejste af Syrien [i sommeren] 2014, og at hun til Udlændingestyrelsen har forklaret, at hun ikke har haft personlige konflikter i Syrien, herunder med myndighederne. Flygtningenævnet finder endvidere efter de foreliggende oplysninger, at det forhold, at hendes ægtefælle angiveligt har forladt en stilling som vagt i et ministerium to måneder inden udrejsen, har en sådan karakter og intensitet, også i lyset af de generelle forhold i Syrien i perioden, at det ikke er sandsynligt, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, herunder henset til, at familien, herunder klagerens mand, opholdt sig i Syrien i flere måneder, efter at han holdt op som vagt, og at han ikke kan anses for at have været profileret. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt klageren kan opnå konsekvensstatus som følge af klagerens ægtefælles opholdstilladelse, bemærker Flygtningenævnet, at klageren ikke som konsekvens af, at hendes ægtefælle er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, kan meddeles konsekvensstatus efter denne bestemmelse henset til, at ægtefællen fik opholdstilladelse [i begyndelsen af] 2016 i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, allerede henset til, at klageren [i foråret] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og at klageren først [i efteråret] 2019 har søgt om statusændring. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt klageren kan opnå konsekvensstatus som følge af klagerens tre børns opholdstilladelse, bemærker Flygtningenævnet, at klagerens tre børn, der er indrejst sammen med klageren [i begyndel-

sen af] 2019, har fået ændret deres opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., som følge af, at Flygtningenævnet har ændret praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWA-området i Syrien, Libanon og Vestbredden. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende omstændigheder – navnlig med henvisning til princippet om familiens enhed jf. UNHCR's Handbook kapitel 6 – at klageren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konsekvens af de tre børns opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren som konsekvens af sine tre børns status som konventionsflygtning i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. artikel 1 D, 2. pkt., meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren opfylder således betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2020/74

Som øvrige eksempler på nævnets praksis henvises til Soma/2020/1 og Syri/2020/101, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

5.8.1.3.2 Søskende til et barn, som nyder beskyttelse

Nævnet har i fire sambehandlede sager i 2020 fastslået, at mindreårige asylansøgere kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af deres søskendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og at det samme efter en konkret vurdering kan gælde mellem mindreårige halvsøskende.

De sambehandlede sager vedrørte fire mindreårige søskende, hvoraf hovedpersonen – en søster – blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Hendes to helsøskende blev begge meddelt opholdstilladelse som konsekvens af hendes opholdstilladelse. Henset til, at hovedpersonens forældre ikke længere var samlevende, og at halvsøsteren, der var farens særbarn, ikke havde samme bopæl som hovedpersonen, foretog nævnet en vurdering af den familiemæssige tilknytning mellem halvsøstrene og meddelte på den baggrund også opholdstilladelse til halvsøsteren som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse.

Se vedrørende helsøskende:

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Ansøgeren var mindreårig. Født i Danmark i 2015. Sagen blev sambehandlet med Soma/2020/89, Soma/2020/90 og Soma/2020/91. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali, somalisk statsborger og tilhører klanen […]. Ansøgeren er født i Danmark. Ansøgerens mor er født i Mogadishu, Banaadir, Somalia, er opvokset i […], Shabelle Dhexe, Somalia, og tilhører klanen […]. Ansøgerens far er fra

Anole, Somalia, opholdt sig i omkring et år forud for sin udrejse i Beledweyne, Somalia, og tilhører klanen […]. Ansøgeren eller ansøgerens forældre har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerens mor har på vegne af ansøgeren som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at den mand i Somalia, hun selv flygtede fra, vil gøre skade på ansøgeren. Videre har moren henvist til, at ansøgeren risikerer at blive tvangsrekrutteret til al-Shabaab. Endvidere har hun henvist til de generelle forhold i Somalia. Til støtte for ansøgerens asylmotiv har moren oplyst, at hun flygtede fra sin tidligere ægtefælle i Somalia, og hun frygter, at han vil gøre skade på ansøgeren for at få ramt på hende. Videre frygter moren, at ansøgeren vil blive hjernevasket og tvangsrekrutteret til al-Shabaab, hvorefter ansøgeren i sidste ende vil vende sig mod hende. Endvidere har hun oplyst, at Somalia er farligt, og hun frygter, at ansøgeren vil blive slået ihjel som følge af vilkårlig vold og bombesprængninger. Det vil således heller ikke være muligt for ansøgeren at gå i skole eller studere i Somalia. Ansøgerens far har på vegne af ansøgeren som asylmotiv ligeledes henvist til, at ansøgeren risikerer at blive tvangsrekrutteret til al-Shabaab. Videre har faren henvist til, at han frygter, at ansøgeren vil blive brugt som slave af de større klaner. Til støtte for ansøgerens asylmotiv har faren oplyst, at familien tilhører en lille klan, hvorfor større klaner vil bruge ansøgeren som slave. Videre har faren oplyst, at ansøgeren ikke vil kunne klare sig i Somalia, idet han er opvokset i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at det alene beror på ansøgerens forældres formodning, at ansøgeren ved tilbagevenden til Somalia risikerer at blive hjernevasket og tvangsrekrutteret af al-Shabaab. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han risikerer asylbegrundende forfølgelse eller behandling ved tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet har truffet følgende afgørelse om ansøgerens […]-årige søster: ”Flygtningenævnets flertal lægger vægt på, at ansøgerens mor under sagens tidligere forløb har forklaret, at hun ikke havde andre mandlige slægtninge i Somalia end sin farbror, som hun boede hos. Under samtalen [i vinteren] 2019 med Udlændingestyrelsen oplyste ansøgerens mor, at hendes familie i hjemlandet omfatter to kusiner, som hun ikke har kontakt med, og under samtalen i Flygtningenævnet har hun forklaret, at hendes farbror er død for omkring et år siden. Selv om ansøgerens mors forklaring om sit asylmotiv er blevet tilsidesat, finder Flygtningenævnets flertal på denne baggrund, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgerens mor har et mandligt netværk i Somalia, og at ansøgerens mor således må betragtes som en enlig kvinde. Flygtningenævnets flertal finder endvidere efter de foreliggende baggrundsoplysninger om omskæring i Somalia sammenholdt med ansøgerens mors uddannelsesmæssige baggrund og personlighed, at hun ikke kan antages at kunne modstå pres fra omgivelserne for at lade ansøgeren omskære. Betingelserne for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er derfor opfyldt.” Som konsekvens af afgørelsen meddeler **Flygtningenævnets flertal** tillige ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Soma/2020/88

Se vedrørende halvsøskende:

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2014. Sagen blev sambehandlet med Soma/2020/88, Soma/2020/89 og Soma/2020/90. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali fra Somalia. Ansøgeren tilhører klanen […]. Ansøgerens far er fra Anole, Somalia, opholdt sig i omkring et år forud for sin udrejse i Beledweyne, Somalia, og tilhører klanen […]. Ansøgeren eller ansøgerens far har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive voldtaget. Videre har hun henvist til, at hun frygter krigen i landet. Endvidere har ansøgeren henvist til, at hun frygter at blive yderligere omskåret. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun har hørt, at der ofte sker voldtægter i Somalia. Videre har ansøgeren oplyst, at hun er bange for krigen i landet. Endvidere har ansøgeren oplyst, at hun blev halvt omskåret, da hun var lille og boede i Somalia. Ansøgerens far var der ikke. Det var ansøgerens faster, der arrangerede omskæringen. Ved en tilbagevenden til Somalia frygter ansøgeren, at fasteren vil ønske, at hun bliver yderligere omskåret. Ansøgerens far har på vegne af ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han frygter, at ansøgeren vil blive tvangsomskåret. Videre har han henvist til, at han frygter, at ansøgeren vil blive voldtaget. Endvidere har ansøgerens far henvist til de generelle forhold i Somalia. Endelig har han henvist til konflikt som følge af klanforhold. Ansøgerens far har til støtte for asylmotivet oplyst, at han ikke har nogen oplysninger om, at ansøgeren skulle være blevet omskåret i Somalia, men at der var snak herom. Det var ansøgerens mor og faster, der ønskede, at hun skulle blive omskåret. Videre har han oplyst, at ansøgeren er tæt på voksenalderen, hvorved risikoen for at blive udsat for voldtægt ved en tilbagevenden til Somalia er steget. Endvidere har ansøgerens far oplyst, at der ikke er et godt liv i Somalia. At sende ansøgeren tilbage til landet vil være at sende hende i døden. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved tilbagevenden til Somalia risikerer at blive yderligere omskåret. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen har forklaret, at hun ikke kan huske, da hun blev omskåret. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren efter omskæringen fortsat boede i Somalia sammen med sin faster, uden at ansøgeren blev yderligere omskåret, selvom det efter det oplyste var hendes faster, som havde besluttet, at hun skulle omskæres. Ansøgerens forklaring under mødet i Flygtningenævnet om, at omskæringen ikke blev færdiggjort, fordi den blev afbrudt på grund af krigshandlinger, forekommer på denne baggrund ikke troværdig. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det alene beror på ansøgerens og hendes fars formodning, at ansøgeren risikerer at blive voldtaget eller tvangsgiftet, hvis hun vender tilbage til Somalia. Ansøgerens far har opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, men dette er ikke udtryk for, at han vil være i

risiko for overgreb ved en eventuel tilbagevenden til Somalia, idet opholdstilladelsen beror på, at ansøgeren har opnået en sådan tilknytning til Danmark, at Udlændingestyrelsen har fundet, at opholdstilladelsen ikke kan inddrages, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. I den hypotetiske situation, at ansøgeren skal udrejse af Danmark, må det lægges til grund, at hendes far kan og vil rejse med hende til Somalia. Ansøgeren vil derfor ikke være en enlig kvinde uden mandligt netværk ved tilbagevenden til Somalia. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at hun risikerer asylbegrundende forfølgelse eller behandling ved tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet har truffet følgende afgørelse om ansøgerens […]-årige halvsøster: [Præmisserne fra søsterens sag udeladt, red.] Som konsekvens af afgørelsen har Flygtningenævnet tillige meddelt ansøgerens to halvbrødre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har boet sammen med sine tre halvsøskende, som blev født i henholdsvis […], fra ansøgeren kom til Danmark i [efteråret] 2014, og indtil hendes far og hendes halvsøskendes mor blev skilt i [efteråret] i 2018. Ansøgeren bor nu sammen med sin far, som ugentligt har samvær med ansøgerens halvsøskende. **Flygtningenævnets flertal** finder på denne baggrund, at ansøgeren har en så nær familiemæssig tilknytning til sin halvsøster, at betingelserne er opfyldt for også at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Soma/2020/91

5.8.1.4 Øvrige familiemedlemmer

Ved vurderingen af, om andre familiemedlemmer end ægtefælle og børn kan meddeles opholdstilladelse som konsekvens af en meddelt opholdstilladelse til en anden person, skal der tages hensyn til familiens enhed. Som det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 185, der er citeret ovenfor under afsnit 5.8.1, kan også andre familiemedlemmer som f.eks. flygtninges ældre forældre i praksis anses for omfattede, såfremt de tilhører samme husstand. Af Procedural Standards for Refugee Status Determination under UNHCR's Mandate" unit 5, side 232, fremgår:

> "Other family members and certain other individuals may also be eligible for derivative status under the right to family unity if it is determined that a relationship of social, emotional or economic dependency exits between them and the Principal Applicant."

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet efter en konkret vurdering har anset andre familiemedlemmer end kernefamilien for omfattet af konsekvensstatusbegrebet, kan der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 327f., nævnte afgørelser Syri/2015/54 og /55. I denne sag havde den kvindelige ansøgers søster boet hos ansøgerne siden 2008 på grund af en vanskelig skilsmisse mellem hendes egne forældre og blev behandlet som en del af ansøgernes familie. Således var det den mandlige ansøger, der forsørgede hende og havde betalt for hendes uddan-

nelse. Flygtningenævnet fandt, at søsteren i overensstemmelse med punkt 184 i UNHCR's Håndbog måtte tillægges samme status som den mandlige ansøger, idet hun efter de ovenfor anførte oplysninger måtte betragtes som en del af hans familie.

5.8.2 Øvrige betingelser for at opnå konsekvensstatus

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 186, at:

> "Princippet om familiens enhed gælder ikke kun i tilfælde, hvor alle familiemedlemmer bliver flygtninge på samme tid. Det finder tilsvarende anvendelse i sager, hvor en familieenhed midlertidigt er blevet splittet under et eller flere familiemedlemmers flugt."

Det er nævnets faste praksis, at ansøgere, der udrejser fra hjemlandet og indrejser i Danmark sammen med hovedpersonen, meddeles opholdstilladelse som konsekvens af hovedpersonens opholdstilladelse, såfremt de øvrige betingelser for at meddele konsekvensstatus er opfyldt.

I forhold til tidspunktet for udrejse af hjemlandet anses den tidsmæssige betingelse for meddelelse af konsekvensstatus umiddelbart for at være opfyldt, hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet indenfor seks måneder efter hovedpersonen, medmindre de konkrete omstændigheder tilsiger noget andet. Hvis ansøgeren er udrejst af hjemlandet senere end seks måneder efter hovedpersonen, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren kan opnå konsekvensstatus, efter en konkret vurdering.

Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på et senere tidspunkt end hovedpersonen, er det en betingelse for at opnå konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen blev meddelt opholdstilladelse, fortsat er til stede. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem hovedpersonens og ansøgerens indrejser, og baggrunden for, at de ikke indrejste samtidig. Endvidere indgår i vurderingen, hvor ansøgeren har opholdt sig siden hovedpersonens udrejse af hjemlandet og under hvilke forhold, herunder om adskillelsen må anses som en midlertidig afbrydelse af familieenheden på grund af udefrakommende omstændigheder.

Som eksempel på sager, hvor hovedpersonen og ansøgeren ikke er udrejst samtidig af hjemlandet og ikke er indrejst samtidig i Danmark, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 475 f., nævnte sag Syri/2019/7. Nævnet fandt under henvisning til blandt andet, at der ikke var forløbet mere end seks måneder mellem klagerens og ægtefællens udrejse af Syrien, at der ikke var forløbet mere end 18 måneder mellem klagerens og ægtefællens indrejse i Danmark, og at klageren havde indgivet ansøgning om asyl samme dag, som hun indrejste i Danmark, at

klageren opfyldte betingelserne for at blive meddelt konsekvensstatus som følge af, at hendes ægtefælle var meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Se som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt vægt på baggrunden for, at ægtefællerne ikke var indrejst samtidig:

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og muslim af religiøs overbevisning fra […], Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren blev [i efteråret] 2015 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Klagerens ægtefælle [A] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, [i efteråret] 2014. [Klagerens asylmotiv udeladt her, red.] Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren ikke har sandsynliggjort, at hun er konkret og individuelt forfulgt af de syriske myndigheder i anledning af sine og ægtefællens […] aktiviteter i Danmark. Efter de foreliggende oplysninger er det asylgrundlag, der førte til, at klagerens ægtefælle [A] blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fortsat til stede. Klageren er af samme nationalitet som sin ægtefælle, som hun indgik ægteskab med i [et ikke-europæisk land] forud for indrejsen i Danmark. Ægtefællen indrejste i Danmark, efter at klageren var blevet gravid, og klageren – der ikke kunne følges med ægtefællen fra [det ikke-europæiske land] til Danmark i første omgang, fordi hun var gravid – indrejste i Danmark omkring et år senere. Hun søgte asyl i Danmark straks efter indrejsen. Klageren har oplyst, at hun efter ægtefællens udrejse havde visse problemer i hjemlandet som følge af ægtefællens forhold, hvilket gjorde det uholdbart, at hun forblev i hjemlandet. Nævnet bemærker, at parret blev gift i [et ikke-europæisk land], hvorfor de syriske myndigheder næppe har haft kendskab til ægteskabet. Parret har i Danmark fået et barn sammen, og barnet er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at betingelserne for at blive meddelt konsekvensstatus som følge af, at ansøgerens ægtefælle er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt." Syri/2020/100

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2018. Hendes sag blev på nævn sambehandlet med ægtefællens asylsag, efter at de begge af Udlændingestyrelsen var blevet meddelt afslag på asyl i efteråret 2019. Ægtefællen indrejste oprindeligt i Danmark i vinteren 2015/2016, hvorefter han udrejste af Danmark og på ny indrejste i sommeren 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra [X], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller

organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men ansøgeren støtter sin ægtefælles politiske overbevisning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles asylmotiv, hvor ansøgeren har oplyst, at den iranske efterretningstjeneste vil fængsle, torturere og henrette dem som følge af hendes ægtefælles politiske aktiviteter. Ansøgeren frygter ligeledes de iranske myndigheder, fordi hendes ægtefælle hjalp en indsat med at flygte fra et fængsel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun vil blive slået ihjel af sin far og tre brødre, fordi de ikke accepterer ansøgerens ægteskab. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes ægtefælle blev medlem af Komala i 1991. I 1992 blev hendes ægtefælle anholdt og tilbageholdt af de iranske myndigheder i seks måneder, hvorefter han blev dømt til døden for sine politiske aktiviteter. Dødsdommen blev ved hjælp af bestikkelse ændret således, at han i stedet blev forvist til området [S] i 20 år. Efter fire år i fængsel og efter fire års ophold i [S] blev ansøgerens ægtefælles forvisningsdom ophævet. I 2001 vendte han tilbage til sit hjemområde. I 2015 arbejdede ansøgerens ægtefælle med brødlevering til et nærliggende fængsel. En dag forlod han fængslet i sin bil uden at have kendskab til, at en fange havde hægtet sig fast under bilen og dermed var flygtet fra fængslet. De iranske myndigheder har gentagne gange ledt efter ansøgerens ægtefælle efter hans udrejse i 2015. De iranske myndigheder har endvidere afhørt ansøgeren samt hendes søn om forhold vedrørende hendes ægtefælle. Til støtte for ansøgerens konflikt med sin far og sine tre brødre har ansøgeren oplyst, at hendes far aldrig har accepteret ansøgerens ægteskab med sin ægtefælle. Som følge deraf er ansøgeren blevet udsat for fysiske overgreb af sin far og sine brødre. Under opholdet i Danmark har ansøgerens søster oplyst, at ansøgerens far ønsker at slå ansøgeren ihjel, og at faren har givet ansøgerens brødre tilladelse til at slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles asylmotiv vedrørende dennes aktiviteter for Komala-partiet og hjælp til en indsat med at flygte fra fængslet. Nævnet kan herved henvise til den begrundelse, der fremgår af den samtidige afgørelse i ægtefællens sag. Afgørelsen er sålydende: "Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv vedrørende aktiviteter for Komala-partiet til grund, idet forklaringen med mindre væsentlige divergenser forekommer konsistent og selvoplevet og dermed troværdig. Flygtningenævnet kan således lægge til grund, at ansøgeren i 1991/1992 tog til Sulaymaniyah i Irak, hvor han udførte aktiviteter for Komala-partiet omkring et år. Nævnet kan videre lægge til grund, at ansøgeren efter at være returneret til Iran i 1992/1993 blev dømt til henrettelse, men at dommen efter fire år, hvor han sad fængslet, blev ændret til 20 års eksil i en anden bydel, og at ansøgeren efterfølgende på grund af psykiske problemer fik afskrevet omkring 10 år af eksilperioden. Flygtningenævnet kan endvidere ikke afvise ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i relation til fangeflugten, herunder at fangen afsonede en dom for politisk aktivitet, idet ansøgerens forklaring i det væsentlige har været konsistent og forekommer selvoplevet og dermed troværdig. Uanset at ansøgeren og hans ægtefælle på flere punkter har forklaret indbyrdes divergerende og mindre troværdigt om myndighedernes opsøgning af bopælen og

henvendelser til ansøgerens ægtefælle efter ansøgerens udrejse, kan nævnet ikke afvise, at myndighederne har opsøgt og ransaget ansøgerens bopæl den samme dag, som han udrejste. Nævnet finder således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved udrejsen var i de iranske myndigheders søgelys på grund af omstændighederne ved fangeflugten og hans tidligere dom for politisk aktivitet. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med sin familie i Iran til grund, idet forklaringen forekommer usammenhængende og utroværdig. Nævnet bemærker indledningsvist, at det svækker ansøgerens troværdighed, at hun ikke har nævnt noget om denne konflikt i sit asylskema, uanset hun til oplysnings- og motivsamtalen forklarede, at hun var blevet udsat for fysiske overgreb af sin far og brødre to gange, og at faren herunder havde stukket hende med en kniv i armen/skulderen. Ansøgeren har endvidere til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at hun ikke frygtede for sit liv fra familien, mens hun boede i Iran, mens hun til asylsamtalen forklarede og - foreholdt forklaringen til oplysnings- og motivsamtalen - bekræftede, at hun frygtede sin familie på tidspunktet for udrejsen. Ansøgerens forklaring om, at hun ikke nævnte noget herom i asylskemaet, fordi hun var bange for, at familien skulle få viden herom, og at hun aldrig har sagt, at hun ikke frygtede familien på udrejsetidspunktet, forekommer ikke troværdig. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvordan hendes søster er blevet bekendt med truslerne fra familien. Ansøgeren har således til oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at søsteren havde hørt fra slægtninge hjemme hos forældrene, at faren ville skære ansøgeren i stykker. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren derimod, at hun ikke vidste, hvorfra søsteren havde disse oplysninger. Flygtningenævnet finder endvidere, at det forekommer mindre troværdigt, at familien skulle have ønske om at slå ansøgeren ihjel på grund af hendes ægteskab henset til, at ansøgeren efter sin forklaring accepterede at lade sig skille fra ægtefællen, og at familien efterfølgende accepterede, at de giftede sig på ny, selvom familien var af den opfattelse, at hun havde bragt skam over familien. Ansøgerens forklaring om, at familien skulle gøre hende fortræd, fordi hun er udrejst alene, forekommer heller ikke overbevisende, henset til at faren ikke har ønsket at se hende. Flygtningenævnet afviser derfor ansøgerens forklaring om sin konflikt med familien som utroværdig. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at hun senest blev afhørt af efterretningstjenesten i Iran ca. et år efter ægtefællens udrejse i [efteråret] 2015, og at hun ikke oplevede problemer med myndighederne frem til sin udrejse i [efteråret] 2018. Ansøgerens forklaring om, at naboen fortalte, at hun havde bemærket en person, der ofte gik forbi huset, kan ikke føre til en antagelse om, at myndighederne holdt ansøgeren under observation. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for individuel

forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren ved indrejse samtidig med ægtefællen formentlig ville være blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i form af konsekvensstatus, kan under de foreliggende omstændigheder ikke føre til en anden vurdering. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren udrejste knap tre år efter ægtefællen uden, at der foreligger oplysninger om begrundelsen herfor. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/70

Endelig har nævnet i beretningsåret truffet afgørelse om at meddele opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig ansøger og et mindreårigt fællesbarn, som var indrejst på et senere tidspunkt end ægtefællen og et andet fællesbarn. Sagen blev på nævn sambehandlet med asylsagen vedrørende ansøgerens ægtefælle. Flygtningenævnet fandt, at de af ansøgeren oplyste forhold ikke havde en sådan karakter eller intensitet, at de kunne føre til opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet henviste herefter til den samtidigt trufne afgørelse vedrørende ansøgerens ægtefælle og udtalte: "For så vidt angår spørgsmålet, om ansøgeren bør meddeles samme asylretlige status som sin ægtefælle, har **Flygtningenævnets flertal** lagt vægt på, at ansøgeren indrejste i Danmark ca. 1½ måned efter sin ægtefælle og søn, og at ansøgerens beslutning om at udrejse af [land] var begrundet i, at hun på det tidspunkt fandt ud af, at hendes ægtefælle stod på en liste over personer, der skulle anholdes, ligesom ansøgerens ægtefælle har forklaret, at ansøgerens og datterens senere udrejse også havde baggrund i, at de skulle skaffe penge hertil. Flygtningenævnet meddeler i konsekvens af ægtefællens opholdstilladelse ansøgeren og det medfølgende barn opholdstilladelse i medfør at udlændingelovens § 7, stk. 1." Land/2020/2

5.8.3 Udelukkelse

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkt 188, at:

> "Hvis et familiemedlem er omfattet af bestemmelserne i en af udelukkelsesbestemmelserne, bør han nægtes flygtningestatus."

Er det omvendt hovedpersonen, der er omfattet af en af udelukkelsesbestemmelserne, vil den pågældende på tilsvarende måde blive meddelt afslag på asyl, selvom betingelserne i udlændingelovens § 7 isoleret set er opfyldt. Det er herefter spørgsmålet, om den pågældendes familiemedlemmer vil kunne opnå konsekvensstatus som følge af, at hovedpersonen isoleret set opfylder betingelserne i § 7.

Nævnet har i en tidligere afgørelse fundet, at ægtefællen til en person, der var udelukket fra beskyttelse, burde sidestilles med hovedpersonen og meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i konsekvens af, at hovedpersonen isoleret opfyldte

betingelserne for opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. Der kan herved henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 478 f., nævnte afgørelse Syri/2019/62.

I en situation, hvor hovedpersonen som følge af udelukkelsesgrundene ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse i Danmark og meddeles afslag på asyl, vil der imidlertid ikke være et opholdsgrundlag at meddele konsekvensstatus efter. Det vil således i denne situation påhvile såvel hovedpersonen som dennes familiemedlemmer at udrejse af Danmark indenfor den fastsatte udrejsefrist, medmindre naturligvis familiemedlemmerne opnår opholdstilladelse på baggrund af deres egne forhold.

Af UNHCR's Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003 fremgår det:

> "29. Where the main applicant is excluded from refugee status, the dependants will need to establish their own grounds for refugee status. If the latter are recognised as refugees, the excluded individual is not able to rely on the right to family unity in order to secure protection or assistance as a refugee."

Flygtningenævnet har i en afgørelse fra beretningsåret fundet, at en mindreårig ansøger, hvis far var udelukket fra at få asyl i Danmark i medfør af Udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens art. 1 F (b), ikke kunne meddeles opholdstilladelse som konsekvens af, at hans far isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er 8 år gammel og har ikke selv haft aktiviteter af nogen art, der kan bringe ham i modsætningsforhold til det iranske styre. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren på grund af sine egne forhold opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til sin fars asylmotiv, idet han har gjort gældende, at han er i en afledt risiko som følge heraf. Ansøgerens far er eftersøgt af de iranske myndigheder for drab og røveri. Udlændingestyrelsen har som følge heraf fundet, at han isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at han er udelukket fra at få asyl i Danmark som udelukket efter flygtningekonventionens art. 1 F (b). Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at antage, at ansøgeren er i reel risiko for overgreb fra de iranske myndigheders side som følge af sin fars forhold. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at de iranske myndigheder vel ønsker at på-

gribe ansøgerens far, men at de ikke i den anledning har udsat ansøgerens fars familie for repressalier som følge af, at ansøgerens far unddrager sig retsforfølgelse i Iran. Nævnet bemærker herved, at ansøgerens far har familie i Iran, og at ansøgerens mor er rejst tilbage til Iran, ligesom ansøgeren selv i en periode i sommeren 2016 var i Iran hos sin mor. Flygtningenævnet finder heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse som følge af, at hans far isoleret set opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 2. En afgørelse om udelukkelse er rettet mod den person, der er omfattet af udelukkelsesbestemmelserne, og kan ikke udstrækkes til familiemedlemmer. Det afgørende i den foreliggende situation er imidlertid, at ansøgerens far ikke opfylder betingelserne for opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren kan således ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som følge af farens forhold. Praksis om konsekvensstatus og princippet om familiens enhed kan således ikke føre til, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærker i øvrigt, at ansøgerens mor er flyttet tilbage til Iran. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/32

Kapitel 6

Ophør af opholdstilladelse

6.1 Mundtlige nævnssager i 2020

I dette kapitel gives en række eksempler på, hvilke sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse nævnet har behandlet i 2020.

Flygtningenævnet modtog i 2020 145 sager fra Udlændingestyrelsen vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. I 2020 traf Flygtningenævnet endvidere afgørelse i 106 sager, og den gennemsnitlige sagsbehandlingstid var i 2020 239 dage for sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse.

Et stort antal af de sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som Flygtningenævnet har behandlet på mundtligt nævn i beretningsåret, har vedrørt statsborgere fra Somalia (6.1.1) og fra Syrien (6.1.2). Derudover har Flygtningenævnet behandlet en del sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på baggrund af svig vedrørende statsborgere fra forskellige lande, hvortil henvises til afsnit 6.3 nedenfor.

Der henvises til afsnit 6.2 for en nærmere beskrivelse af sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser generelt, mens inddragelse og nægtelse af forlængelse på baggrund af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 og nr. 4, er nærmere uddybet i afsnit 6.3 og 6.4. Nedenfor beskrives således først nogle typiske sager vedrørende inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som nævnet har behandlet i løbet af 2020, for hermed at give et indtryk af nævnets daglige arbejde. Endelig henvises der til afsnit 6.5 for en nærmere beskrivelse af sager vedrørende bortfald.

6.1.1 Somalia

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende somaliske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Somalia har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, eller § 11, stk. 2, 2. pkt. Der er tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid havde meddelt de pågældende

opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, eller § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (application nos. 8319/07 og 11449/07). I flere af sagerne har nævnet på baggrund af begrundelsen i Udlændingestyrelsens interne tilladelsesresolution fundet, at styrelsen måtte anses for at have lagt klagerens forklaring om et individuelt begrundet asylmotiv – som oftest konflikter med al-Shabaab – til grund. Der henvises for en nærmere gennemgang af dommen til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 85.

Se som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia fortsat risikerede forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, under henvisning til det oprindeligt påberåbte asylmotiv:

Nævnet **omgjorde** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at han fortsat har opholdstilladelse, jf. § 7, stk. 2 **(B-status)**. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren et etnisk somali, muslim og fra Qorooley, der ligger i Lower Shabelle, Somalia. Klageren tilhører hovedklanen Hawiye [og underklaner]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren havde som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive opsøgt og slået ihjel af al-Shaabab, fordi de beskyldte klageren for at samarbejde med myndighederne. Klageren havde videre henvist til, at han frygtede myndighederne, idet de mistænkte ham for at samarbejde med al-Shaabab. Til støtte for sit oprindelige asylmotiv oplyste klageren, at han [i vinteren] 2013 blev opsøgt af cirka ti personer fra al-Shaabab, der forlangte, at han udleverede en af familiens to biler til dem. Da klageren nægtede, truede de med at skære hovedet af ham, hvis han ikke samarbejdede. Herefter valgte klageren at overgive en af bilerne til al-Shaabab. Personerne fra al-Shaabab fortalte, at bilen skulle sprænges i luften. De sagde også, at klageren ikke måtte fortælle nogen, at de havde opsøgt ham. Kort tid efter blev klageren ringet op af en af sine venner, [F], der fortalte, at bilen var blevet standset af myndighederne i Afgooye, og at de havde fundet sprængstoffer i den. Senere samme dag blev klageren kontaktet af myndighederne, som informerede ham om, at de tidligere på dagen havde bragt familiens bil til standsning og i den forbindelse havde opdaget, at der var sprængstoffer i bilen. Myndighederne oplyste samtidig, at de på baggrund af ransagningen mistænkte klageren for at være en del af al-Shaabab. Den samme dag blev klageren ligeledes kontaktet telefonisk af al-Shaabab, der beskyldte ham for at have informeret myndighederne om opsøgningen, og de truede derfor med at slå ham ihjel. Herefter kontaktede klageren [A], som var en af de faste kunder i hans butik. [A] kørte klageren til et landbrugsområde, hvor klageren gemte sig i to timer, indtil han blev hentet af en anden person i en lastbil og kørt til [B], hvorfra klageren påbegyndte sin udrejse fra Somalia. Klageren

har til parthøringssamtale i Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2017 og [i efteråret] 2019 fastholdt sit oprindelige asylmotiv. Klageren har samtidig forklaret, at myndighederne siden 2014 har opsøgt familiens bopæl månedligt og spurgt efter klageren, ligesom al-Shaabab siden klagerens udrejse har opsøgt familiens bopæl 1-2 gange månedligt. [I efteråret] 2017 opsøgte myndighederne og al-Shaabab familiens bopæl på samme tid, hvilket førte til en skudveksling mellem myndighederne og al-Shaabab. Efter et stykke tid flygtede al-Shaabab imidlertid fra stedet. Klageren har oplyst, at hans søster blev ramt af skud i forbindelse med sammenstødet, og at hun døde. Klageren har videre oplyst, at myndighederne efterfølgende tilbageholdt hans brødre [C] og [D], og at familien stadig ikke har hørt fra dem. Klagerens tredje bror, [E], er sidenhen flygtet til et ukendt sted. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren 2013/2014] klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afgørelsen er ikke begrundet nærmere, men det fremgår af Udlændingestyrelsens tilladelsesresolution [fra vinteren 2013/2014], at klageren er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, med følgende begrundelse: "Uanset at ansøgers forklaring vedrørende at være blevet truet af al-Shaabab og at være efterstræbt af regeringen forekommer påfaldende, finder Udlændingestyrelsen ikke at kunne afvise, at ansøger ved en tilbagevenden til Somalia vil komme i et asylrelevant modsætningsforhold til al-Shaabab. Vi har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger omkring den sikkerhedsmæssige situation i det sydlige Somalia, herunder i Shabelle Hoose regionen, hvor ansøger er født og opvokset, som er kontrolleret af al-Shabaab." Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at Udlændingestyrelsen ved meddelelsen af opholdstilladelsen [i vinteren 2013/2014] må antages, at have lagt klagerens forklaring om konflikten med al-Shaabab til grund. Nævnet lægger således vægt på det anførte i tilladelsesresolutionen [fra vinteren 2013/2014], om at Udlændingestyrelsen ikke kan afvise, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil komme i et asylrelevant modsætningsforhold til al-Shaabab, selvom klagerens forklaring i øvrigt er forekommet påfaldende. Udlændingestyrelsens henvisning i øvrigt til baggrundsoplysninger om forholdene i hjemområdet kan ikke give anledning til at anse opholdstilladelsen meddelt alene på grundlag af disse forhold. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge klagerens forklaring om asylmotivet i relation til al-Shaabab til grund. Det kan således anses for sandsynliggjort, at konflikten er opstået ved al-Shaababs trusler mod klageren, der blev tvunget til at udlevere familiens bil, som efterfølgende er forsøgt anvendt af al-Shabaab til en bombesprængning. Nævnet henviser til klagerens sammenhængende og konsistente forklaringer herom, herunder om antallet af medlemmer fra al-Shaabab, der henvendte sig på familiens ejendom og fremsatte trusler og udøvede tvang mod klageren. Det bemærkes, at forekommende divergenser findes at være af mindre betydning og i øvrigt kan anses for at være opstået som følge af den tid, der er forløbet fra klagerens forklaringer til Udlændingestyrelsen forud for opholdstilladelsen og klagerens forklaringer til styrelsen i forbindelse med en inddragelse og nægtelse af forlængelse af hans opholds-

tilladelse. Klagerens forklaring over for nævnet fremstår i samme henseende troværdig. Det kan derfor også lægges til grund i overensstemmelse med klagerens forklaringer, at klagerens bopæl og familiens bopæl efter klagerens udrejse er blevet opsøgt af al-Shaabab. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om konflikten med myndighederne til grund. Der henvises til, at den del af forklaringen ikke fremstår overbevisende, og at klageren i øvrigt ikke har sandsynliggjort et asylbegrundende modsætningsforhold til myndighederne. Flygtningenævnet finder herefter, at klagerens asylmotiv ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk.1. Flygtningenævnet finder, at klageren, der af al-Shaabab er blevet beskyldt for at have forhindret en planlagt bombesprængning, kan antages at være så profileret i forhold til al-Shaabab, at klageren ved en tilbagevenden vil være i risiko for overgreb fra al-Shaabab omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er herved henset til, at al-Shabaab efter de foreliggende baggrundsoplysninger udfører angreb på profilerede personer i klagerens hjemområde. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra vinteren 2018/2019], således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2020/18

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet ændrede Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse under henvisning til, at klageren var en enlig kvinde uden mandligt netværk, kan henvises til:

Nævnet **omgjorde** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, således at hun fortsat har opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2 **(B-status)**. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen [klan-navn] og er muslim fra [område], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive efterstræbt af al-Shabaab. Klageren har endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes sønner vil blive tvangsrekrutteret af al-Shabaab, og at hendes datter vil blive tvangsgift med et medlem fra al-Shabaab. Klageren har yderligere henvist til, at hun frygter sin tidligere ægtefælle [navn]. Endelig har klageren henvist til, at hun frygter de generelle forhold og den usikre situation i Somalia, samt at der ikke er et fungerende sundhedssystem i landet. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun frygter, at al-Shabaab vil mistænke hende for at være spion, fordi hun vender tilbage fra udlandet, og derfor vil slå hende ihjel. Klageren har til støtte herfor videre oplyst, at hun frygter al-Shabaab, fordi hun drev en restaurant for både mænd og kvinder. al-Shabaab kom til restauranten og forbød klageren at servere for både mænd og kvinder. Anden gang al-Shabaab kom til restauranten, var klagerens bror til stede. Klagerens bror skændtes med al-Shabaab, hvorefter klagerens bror blev skudt. al-Shabaab tog herefter klageren med til deres opholdssted med henblik på at henrette klageren den

efterfølgende dag. Klageren blev tilbageholdt og flygtede om aftenen samme dag. Klageren flygtede herefter til Syrien, videre til Tyrkiet, hvorfra hun tog til Grækenland. Efter næsten to år i Grækenland, rejste klageren til Danmark. Klageren har endvidere oplyst, at hun har hørt i radioen, at al-Shabaab har taget personer, og at hun har ansvaret for sine børn. Klageren har yderligere oplyst, at hendes tidligere ægtefælle [navn] har truet med at slå hende ihjel på grund af deres skilsmisse. Klageren har endeligt, oplyst, at hun frygter al-Shabaab, fordi hun vender tilbage fra udlandet, og at hun derfor vil blive mistænkt for at være spion. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen fandt, at uanset, at klagerens forklaring på en række punkter var påfaldende, kunne styrelsen ikke afvise, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, henset til de foreliggende baggrundsoplysninger. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter forarbejderne til lovændringen (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019) lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Indledningsvis bemærkes, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med tilladelsesresolutionen [fra vinteren] 2014 har noteret, at klagerens forklaring på en række punkter var påfaldende, men at Udlændingestyrelsen ikke kunne afvise, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. På denne baggrund meddeltes der klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I afgørelsen [fra vinteren 2018] og den efterfølgende afgørelse [fra vinteren] 2019 anfører Udlændingestyrelsen, at man ikke længere kan lægge klagerens forklaring til grund. Der er i begge tilfælde henvist til hendes forklaring ved samtale [i efteråret] 2017. Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har bevisbyrden for, at klageres oprindelige forklaring ikke kan lægges til grund. Flygtningenævnet kan tiltræde, at der er en række divergenser i klagerens forklaringer, herunder om spørgsmål der ikke er uvæsentlige for hendes asylmotiv. Henset til sagens tidsmæssige forløb og omstændighederne i øvrigt finder Flygtningenævnet imidlertid ikke, at disse uoverensstemmelser er af en sådan karakter, at der er grundlag for nu at tilsidesætte

klagerens forklaring. Spørgsmålet er herefter, om klageren aktuelt ved en tilbagevenden til [område] vil være i fare for asylbegrundende forfølgelse. [Område] er efter det oplyste nu under kontrol af AMISOM. Det kan herefter ikke antages, at klageren alene ved sin tilstedeværelse i [område] vil være i risiko for forfølgelse. Det fremgår endvidere af baggrundsoplysningerne, at al-Shabaab i de senere år overvejende har rettet deres angreb mod højtprofilerede personer, herunder indenfor politik og militær. Klageren må omvendt efter ni års fravær anses for at være helt uprofileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at klageren isoleret set må antages at kunne rejse tilbage og tage ophold i [område]. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at klagerens angivelige frygt for sin tidligere ægtefælle kan tillægges betydning. Det bemærkes, at han efter det oplyste ikke opholder sig i Somalia. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at han nødvendigvis, såfremt hun vender tilbage til Somalia, vil blive bekendt hermed. Flygtningenævnets flertal finder imidlertid, at det må lægges til grund, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil være en enlig kvinde uden mulighed for at opnå beskyttelse hos et mandligt netværk. Det kan, henset til hendes og hendes børns langvarige ophold i Danmark, ikke antages, at hun alene i kraft af sin 22-årige søn ville have et sådant netværk. Flygtningenævnets flertal finder herefter, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er enighed om at betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse i udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke er opfyldt. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra vinteren] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2020/77

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt en somalisk statsborger, der i forbindelse med inddragelses- eller forlængelsessagen har søgt om asyl på vegne af sit mindreårige barn. Flygtningenævnet har således i en række sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse sambehandlet klagerens sag med en eller flere spontansager vedrørende pågældendes familiemedlemmer. Der henvises til afsnit 4.1.4 for så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende asylansøgninger fra somaliske statsborgere.

Som eksempel på en sag om forlængelse, der er blevet sambehandlet med pågældendes mindreårige barns spontane asylsag, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia, således at hun blev meddelt opholdstilladelse **(K-status)** som konsekvensstatus til sin mindreårige datter. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk Hawiye og muslim fra [en landsby] i Middle Shabelle, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger

eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har i sin oprindelige asylsag henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin farbror, idet hun i Somalia indgik ægteskab mod farbrorens vilje. Til støtte for sit asylmotiv har klageren forklaret, at farbroren er en del af al-Shabaab og havde truet med at slå klageren og hendes ægtefælle ihjel, hvis de indgik ægteskab. I [foråret] 2014 indgik de ægteskab. Klageren har fået fortalt, at hendes farbror opsøgte deres bopæl [i foråret 2014], hvor han slog klagerens ægtefælle og mor med en geværkolbe. Klagerens lillebror forsøgte at stoppe farbroren, hvorefter farbroren skød ham i benet. Farbroren tog klagerens ægtefælle og mor med til al-Shabaabs hovedkontor. Klagerens søster advarede klageren, hvorefter hun udrejste kort tid herefter. Klagerens mor blev senere løsladt, og det lykkedes klagerens ægtefælle at flygte derfra. Klageren har endvidere under samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2017 henvist til, at hun frygter, at farbroren vil slå hendes datter ihjel, idet han ikke anerkender ægteskabet. Klageren frygter videre, at datteren vil blive udsat for omskæring, hvis klageren vender tilbage til Somalia med datteren. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hun selv og hendes søster er omskåret, og at hendes mor vil have hendes datter omskåret, herunder at der er sædvane for omskæring i hendes familie. Hun har videre henvist til, at det er sædvane i Somalia at omskære piger, og at det er svært for pigerne at blive gift, hvis de ikke er omskåret. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret 2014] klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen nægtede først [i slutningen af] 2017 og senere [i efteråret 2019] at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, jf. § 26. Klagerens oprindelige asylmotiv: Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om, at hun har en konflikt med sin farbror i Somalia, til grund. Nævnet har i lighed med Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at klagerens forklaring om indgåelsen af ægteskabet med [hendes nuværende ægtefælle], herunder navnlig det forhold, at klagerens mor agerede som værge for hende, fremstår i modstrid med baggrundsoplysningerne og dermed mindre sandsynlig. Det fremgår således af Landinfos Temanotat Somalia: Ekteskap og Skilsmisse af 23. april 2014, at der ved indgåelse af ægteskab i Somalia altid skal være en mandlig værge for bruden til stede. Nævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at klagerens mor skulle have accepteret ægteskabet mellem klageren og [B] på trods af, at hun var bekendt med farbrorens trusler. Nævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer påfaldende, at klageren og [hendes ægtefælle] angiveligt indgik ægteskab på trods af farbrorens trusler om, at han ville slå dem ihjel,

hvis de indgik ægteskab, og at klageren og [ægtefællen] efter vielsen [i foråret 2014] desuagtet forblev i [deres landsby] frem til klagerens udrejse i [foråret] 2014. Det forekommer endvidere mindre sandsynligt, at klageren og [ægtefællen] skulle have hemmeligholdt ægteskabet, uden at de efter klagerens forklaring på nævnsmødet havde nogen planer for deres videre liv som ægtefæller i landsbyen, der efter klagerens forklaring var en mindre landsby, hvorfor ægteskabet må antages at ville være vanskeligt at skjule. Klageren er ikke fremkommet med nye oplysninger om sin angivelige konflikt med farbroren. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det vægt, at klageren til sine samtaler med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2014 forklarede, at hun fik at vide, at farbroren havde været på bopælen [i foråret] 2014, hvor han havde slået hendes mor og ægtefælle med et gevær, og at hendes bror blev skudt i benet, samt at farbroren tog både moren, ægtefællen og broren med til et sted, hvor al-Shabaab opholdt sig. Hun oplyste endvidere, at broren, [A], var 15 år gammel. Til samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2017 forklarede klageren derimod, at farbroren efterlod hendes kvæstede lillebror på bopælen, og at [broren] døde af blodtab som følge af skuddet i benet kort tid efter. Hun afviste under samtalen tidligere at have forklaret, at farbroren tog både moren, ægtefællen og broren med. På nævnsmødet forklarede klageren, at hun først havde fået oplysningen om lillebrorens død fra moren efter, at hun kom til Danmark, hvilket hun således må have vidst på tidspunktet for samtalen med Udlændingestyrelsen. Nævnet har endelig lagt vægt på, at klageren tillige har forklaret divergerende om navnet på farbrorens søn, som han krævede, at hun skulle giftes med. Nævnet tilsidesætter således klagerens asylmotiv i relation til konflikten med farbroren, herunder også at denne skulle have spredt rygter om, at klageren havde haft sex uden for ægteskabet, og dermed også hendes frygt for overgreb fra al-Shabaabs side som følge af farbrorens tilknytning til al-Shabaab, som utroværdig og konstrueret til lejligheden. Af de tilgængelige baggrundsoplysninger og praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol kan det udledes, at menneskerettigheds- og sikkerhedssituationen i det sydlige og centrale Somalia er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, [i sommeren] 2014 i overensstemmelse med den daværende asylpraksis på området. Det gælder såvel forholdene i Mogadishu som i klagerens hjemområde, selvom det må lægges til grund, at al-Shabaab fortsat har en indflydelse i klagerens hjemområde. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet således efter en konkret vurdering af oplysningerne i sagen, herunder baggrundsoplysningerne, at klageren ikke længere risikerer at blive udsat for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, ved en tilbagevenden til Somalia. Betingelserne i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., for at nægte at forlænge opholdstilladelsen er derfor opfyldt, og spørgsmålet er herefter, om en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende for klageren under henvisning bl.a. til de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1. Kla-

geren er født i Somalia, hvor hun også er statsborger og har opholdt sig frem til indrejsen i Danmark i 2014. Hun er gift med en somalisk statsborger, der opholder sig i Uganda. Klagerens mor og søskende samt en morbror og farbror bor fortsat i Somalia, jf. herved § 26-skema [fra efteråret] 2017, oplysnings- og motivsamtale [fra sommeren 2014], og asylsamtale [fra efteråret 2014] samt partshøring [fra efteråret] 2017 – dog med en divergens i forhold til broren, [A]. Klageren har afsluttet Dansk 1 og går i skole to gange om ugen, hvor hun har fagene dansk og matematik. Hun har ikke haft tilknytning til arbejdsmarkedet ud over at have været i praktik i en vuggestue og med rengøring. Klageren har familie her i landet i form af datteren. Klageren har ikke helbredsmæssige problemer. Efter en samlet afvejning tiltræder Flygtningenævnet herefter, at klagerens opholdstilladelse i Danmark er nægtet forlænget, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Vedrørende datteren: Flygtningenævnet henviser til den samtidige afgørelse i datterens asylsag, der er sålydende: "Ansøgeren er etnisk Hawiye. Hun er født i Danmark og statsborger i Somalia. Ansøgerens mor er muslim fra [en landsby] i Middle Shabelle, Somalia. Ansøgerens mor har som asylmotiv henvist til, at hun på sin datters vegne frygter, at denne vil blive omskåret, og at hendes farbror vil slå datteren ihjel, fordi han ikke anerkender ægteskabet mellem ansøgerens forældre. Ansøgerens mor har til støtte herfor oplyst, at hun selv og hendes søster er omskåret, og at hendes mor vil have hendes datter omskåret, idet der er sædvane for omskæring i hendes familie. Hun har videre henvist til, at det er normalt i Somalia at omskære piger, og hvis de ikke bliver omskåret, så vil de blive socialt stigmatiseret og have svært ved at blive gift. Ansøgerens mor har forklaret, at hun har brudt kontakten til sin mor efter de sidste interviews med Udlændingestyrelsen. Ansøgerens mor og hendes far er i mod omskæring. Vedrørende ansøgerens mors frygt for tvangsomskæring af sin datter bemærker Flygtningenævnet, at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at udøvelsen af kvindelig omskæring i Somalia er et kulturelt fænomen, der er dybt forankret i det somaliske samfund og som sådan bredt accepteret. Det fremgår således af baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens temarapport "South Central Somalia – Female Mutilation/Cutting" fra januar 2016 og UK Home Office Country Policy and Information Note, Somalia: Women fearing gender-based violence, fra april 2018, at op mod 95-99 % af kvinder i alderen 15-49 år i Somalia er omskåret. Det fremgår endvidere, at det er muligt for kvinder at undgå omskæring af deres døtre, men at dette i høj grad afhænger af moderens personlighed, og om hun er i stand til at modstå det psykologiske pres for omskæring fra såvel familiemedlemmer som samfundet. Det mest afgørende er morens personlighed, mens hendes uddannelsesmæssige baggrund og økonomiske og sociale status også har betydning. Det fremgår tillige af baggrundsoplysningerne, at det er højst usandsynligt, at piger skulle blive udsat for omskæring uden moderens kendskab til det, eller uden at moderen som minimum har udtrykt accept af, at barnet bliver omskåret. I mere konservative samfund er det nemmere

for forældre at modstå socialt pres, hvis pigens far modsætter sig, at hans datter skal omskæres. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens mors forklaring til grund, at ansøgerens mor selv er omskåret, og at der er tradition for i hendes familie, hendes klan samt hjemområde at omskære unge piger. Ansøgerens mor har videre forklaret, at hun er imod omskæring, og spørgsmålet for nævnet er herefter, om hun vil være i stand til at modstå omgivelsernes ønske om at følge traditionen, hvorefter hendes datter skal omskæres. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens mor – der i forhold til en tilbagevenden til Somalia må betragtes som en enlig kvinde, idet ægtefællen er flygtet til Uganda - ved en tilbagevenden til Somalia vil være alene om at beskytte datteren, der er 3 år gammel, imod at blive omskåret mod hendes vilje. Nævnet lægger herved vægt på, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgerens mors netværk i Somalia vil være i stand til eller indstillet på at støtte hende i ønsket om at beskytte datteren imod omskæring, idet ansøgerens mormor er tilhænger af omskæring, ligesom ansøgerens mormor og moster er omskåret. Efter en samlet og konkret vurdering af ansøgerens mors forklaring og personlige fremtræden for nævnet, finder Flygtningenævnet, at hun i givet fald ikke vil være i stand til at modsætte sig et ønske fra omgivelserne om omskæring af hendes datter. Det tilføjes, at moren i forklaringen for nævnet har givet udtryk for frygt for, at hun ved en tilbagevenden til Somalia vil bukke under for omgivelsernes pres for at lade ansøgeren omskære. Efter en samlet og konkret vurdering finder Flygtningenævnet, at klageren uden særlige ressourcer ikke vil være i stand til at modsætte sig et ønske fra familien og omgivelserne om omskæring af datteren. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerens mor har sandsynliggjort, at hendes datter ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for at blive omskåret mod hendes vilje. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Flygtningenævnet meddeler derfor som en konsekvens af datterens opholdstilladelse klageren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk.1." Soma/2020/13

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at inddrage eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, men at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at være særlig belastende, jf. § 26, stk. 1, og hvor nævnet derfor har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at han fortsat har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 **(B-status)**. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren tilhører klanen […]. Klageren er født i [en by] i nærheden af Baladwayne, som ligger i det centrale Somalia, men han flyttede til Mogadishu, da han var omkring

fem år. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som oprindelig asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet han har indvilget i at samarbejde med dem og efterfølgende er udrejst. Klageren har oplyst, at al-Shabaab opsøgte hans skole omkring [efteråret] 2008, og opfordrede eleverne til at tilslutte sig organisationen. Klageren meldte sig ikke ind i organisationen i første omgang, men han blev senere samme dag opsøgt på sin bopæl af to al-Shabaab medlemmer. Klageren blev truet af bevæbnede mænd og indvilligede herefter til at være med i al-Shabaab. Klageren har videre henvist til, at han er flygtet, fordi han ikke kunne tage en uddannelse i Somalia. Klageren har under genoptagelsessagen henvist til, at der er opstået ændrede forhold i relation til vurderingen af risikoen for forfølgelse i Somalia. Klageren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hans søn vil blive tvangsrekrutteret af al-Shabaab. Klageren har til støtte herfor endvidere oplyst, at klageren har fået en datter i Danmark, og ved en tilbagevenden til Somalia, frygter klageren at blive udsat for pres for omskæring af datteren. Derudover er familien blevet eksponeret i de danske medier, da der findes en artikel og et video indslag af familien på [et større dansk medies] hjemmeside. Ved en tilbagevenden til Somalia frygter klageren, at al-Shabaab vil opsøge ham, da klageren vil have omgivet sig med de vantro, idet klageren har opholdt sig i vesten. Desuden er der ændringer af situationen i forhold til klagerens helbredsmæssige forhold. Klageren har fået konstateret en meget behandlingskrævende sygdom, idet han i [efteråret] 2017 fik stillet diagnosen [sygdom 1], og klageren er derfor indgået i et længerevarende behandlingsforløb. Derudover er klageren blevet behandlet for [sygdom 2]. Udlændingestyrelsen meddelte [i vinteren] 2012/2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet har ved beslutninger i [slutningen af] 2009 og [sommeren] 2017 meddelt klageren afslag på opholdstilladelse og tilsidesat hans forklaring om, at al-Shabaab havde søgt at hverve ham som soldat og truet med at slå ham ihjel. Der er ikke fremkommet nye oplysninger, der giver grundlag for at ændre denne begrundelse. Det beror på klagerens egen formodning, at hans børn vil være i risiko for at blive kidnappet og hans søn i risiko for at blive tvangshvervet af al-Shabaab. Både klageren og hans hustru har forklaret, at de er modstandere af omskæring. Henset til, at klagerens hjemområde er Mogadishu, til at begge ægtefæller er modstandere af omskæring, og til at klageren efter sin egen forklaring ikke har familie i Somalia, finder Flygtningenæv-

net, at klageren og hans hustru vil være i stand til at modstå det sociale pres, og Flygtningenævnet finder derfor, at klagerens datter ikke vil være i risiko for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Somalia. Det forhold, at klageren ikke har familie eller en bolig i Somalia, er socioøkonomiske forhold, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7. Det fremgår af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, at de generelle forhold i klagerens hjemområde Mogadishu er forbedret, og selv om forholdene fortsat må betegnes som skrøbelige, er ændringerne ikke af helt midlertidig karakter. Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger, at Amisom har kontrollen over Mogadishu. Det forhold, at klageren har optrådt i avisen og på sociale medier i Danmark, sammenholdt med, at det er mere end 10 år siden, klageren udrejste af Somalia, kan ikke medføre, at klageren kan betragtes som særligt profileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ikke vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, og at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse derfor er opfyldt. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter forarbejderne til lovændringen (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019) lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens §§ 19, stk. 7, og 26, stk. 1, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet har ved vurderingen af klagerens tilknytning til Danmark lagt vægt på, at klageren er født og opvokset i Somalia, men at han har opholdt sig i Danmark siden 2009, og at begge hans børn, på nu henholdsvis knap 7 år og knap 2 år, er født i Danmark og har gået i institution og skole i Danmark. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at både klageren og hans ægtefælle har gennemført VUC og ønsker at videreuddanne sig, at klageren taler dansk, at klageren efter sin egen forklaring gennem ca. 1 år har haft fuldtidsarbejde og før har haft en løsere tilknytning til arbejdsmarkedet, ligesom klageren har en behandlingskrævende sygdom. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at klageren har en sådan tilknytning til Danmark, at en nægtelse af at forlænge klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra primo] 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2020/58

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at inddrage eller nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., eller § 19, stk. 1, nr. 1, var opfyldt, og at inddragelse/nægtelse af forlængelse ikke ville være særligt belastende for den pågældende, jf. § 26, stk. 1, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og muslim af trosretning fra [by], Shabeellaha Dheehe, Somalia. Klageren tilhører hovedklanen [A], subklanen [B], subsubklanen [C] og familieklanen [D]. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at al-Shabaab forsøgte at hverve klageren under et besøg i moskeen i klagerens landsby. Klageren nægtede, hvorefter klageren blev opsøgt på bopælen og tilbageholdt i en måned af al-Shabaab. Klageren foregav at ville slutte sig til al-Shabaab, hvorefter klageren blev løsladt. Klageren udrejste umiddelbart herefter af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [ultimo] 2013 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, og der skal i disse sager således fortsat ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende. Vedrørende divergenserne har Flygtningenævnet navnlig lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om personerne, der opsøgte ham, og episoden hvor han blev tilbageholdt, herunder om han blev bundet på hænder og fødder. Ved vurderingen af divergenserne i klagerens forklaring har nævnet lagt vægt på, at der er tale om et meget enkelt forløb med få detaljer. Derudover har nævnet lagt vægt på, at klagerens forklaring om forholdene under sin tilbageholdelse fremstår meget ukonkret og udetaljeret og dermed ikke selvoplevet. På denne baggrund tilsidesætter Flygtningenævnet klagerens forklaring om sit asylmotiv som konstrueret og utroværdig. Det kan herefter ikke lægges til grund, at klageren var efterstræbt af al-Shabaab ved sin udrejse af Somalia, eller at han vil være profileret og efterstræbt af al-Shabaab ved en tilbagevenden til sit hjemområde. Efter en samlet vurdering af de foreliggende

baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet desuden, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse, således at betingelserne for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Ved vurderingen heraf er det lagt til grund, at klagerens hjemområde er kontrolleret af al-Shabaab. Ophold i al-Shabaab kontrollerede områder er dog ikke tilstrækkelig til opnåelse af asyl for personer, der er uprofilerede uden individuelle konflikter med al-Shabaab. Endvidere må det lægges til grund, at klageren har opholdt sig i et al-Shabaab-kontrolleret område fra 2006 til 2011, og at han har familie i sit hjemområde, der vil kunne bekræfte klagerens identitet. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at al-Shabaabs måde at operere på generelt har ændret sig fra at være vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være målrettede angreb mod profilerede personer, ligesom det er indgået i vurderingen, at disse angreb ikke foretages i områder, hvor al-Shabaab de facto har kontrollen. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Somalia, herunder til klagerens hjemområde, ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Klageren, der nu er 32 år, er født og opvokset i Somalia, hvor han også er statsborger. Han kom til Danmark i sommeren 2013 og blev meddelt opholdstilladelse i [ultimo] 2013. Klageren har således haft lovligt ophold i Danmark i ca. 7 år og har bestået prøve i Dansk 1. Klageren har haft en begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet, og klageren har ikke gennemført en erhvervsrettet eller videregående uddannelse. Klageren har ikke helbredsmæssige problemer og har ikke familie i Danmark, hvorimod han har familie i Somalia. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være særligt belastende for ham at nægte at forlænge hans opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/4

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali, tilhørende [klan] og muslim fra Halgan, Hiiraan-regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt eller tvangsrekrutteret af al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hans far i 2007 blev slået ihjel af al-Shabaab. Han har endvidere oplyst, at al-Shabaab i 2008 begyndte at tvangsrekruttere unge mænd i hans hjemområde. Klageren har ydermere oplyst, at familiens hus i 2012 blev ramt af et bombeangreb, hvorefter han blev hjulpet til at udrejse af Somalia. Udlændingestyrelsen meddelte [vinteren] 2015-2016 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. daværende praksis, hvorefter ud-

sendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Ved endelig afgørelse af [sommeren] 2019 har Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet kan ikke lægge klagerens forklaring om konflikterne med al-Shabaab til grund. Nævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at klageren under asylsagens behandling har forklaret divergerende om, hvorfor hans far nægtede at samarbejde med al-Shabaab og om, hvorvidt al-Shabaab specifikt ledte efter klageren efter drabet på klagerens far, samt hvorfor og hvornår klagerens stedfar blev hentet af al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at klageren ikke er profileret i forhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet lægger derfor endvidere til grund, at klageren udrejste som følge af de generelle forhold i Somalia på det pågældende tidspunkt. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, hvor klageren kommer fra, er sådanne, at en tilbagesendelse af klageren til Somalia vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at situationen i Halgan i Hiran provinsen, hvor ansøgeren kommer fra, er ændret således, at ikke enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at området til dels fortsat er lovløst, da kontrollen over området er delt mellem flere aktører, og da al-Shabaab kan have kontrollen i dele af området, men at al-Shabaabs måde at agere på har ændret sig både i de områder, hvor al-Shabaab har kontrollen og i de områder, hvor al-Shabaab ikke har kontrollen. Det er herefter vurderingen, at situationen for personer, der ikke er profileret over for al-Shabaab i al-Shabaab kontrollede områder er forbedret, og at denne forbedring ikke kan antages at være af helt midlertidig karakter, uanset at forholdene – trods forbedringen – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige. Efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne finder Flygtningenævnet, at situationen er af en sådan karakter, at en udsendelse af klageren til Hiran provinsen ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet bemærker, at en midlertidig opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold ikke vil skulle forlænges, såfremt de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, ikke længere kan begrunde beskyttelse. Beskyttelsen mod inddragelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, finder ikke anvendelse ved afgørelsen af spørgsmålet om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. I henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, har enhver imidlertid ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overens-

stemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Det fremgår af afgørelser fra domstolen, at der ved proportionalitetsvurderingen foretages en afvejning af en række forhold, herunder udlændingens tilknytning til opholdslandet, varigheden af opholdet i dette land, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, sproglige forhold og øvrige tilknytningsfaktorer, herunder arbejde og uddannelse. I afvejningen indgår endvidere tilknytningen til oprindelseslandet, så som opvæksten og bopælstiden i oprindelseslandet, sproglig og kulturel tilknytning hertil, familiemedlemmer i oprindelseslandet samt uddannelses- og værnepligtsforhold. Ud over Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder også andre konventioner, blandt andet FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, bestemmelser, der kan have betydning for, om Danmark som følge af internationale forpligtelser er afskåret fra at nægte klageren fortsat ophold i Danmark. Det er oplyst om klageren, at han er født i 1996 i Somalia og har boet i Hiran-provinsen i Somalia, frem til sin udrejse i 2012. Han indrejste i Danmark i [vinteren] 2014-2015. Han taler somalisk. Klageren er ikke fremkommet med oplysninger om tilknytning til Danmark, og det fremgår af sagen, at han ikke har familie i Danmark, og at han ikke har haft en indtægt siden [efteråret] 2018. Der er ingen oplysninger om klagerens nuværende familieforhold i Somalia. Flygtningenævnet finder, at der foreligger et legitimt eller anerkendelsesværdigt formål, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2, der kan begrunde indgreb i de ved EMRK artikel 8, stk. 1, beskyttede rettigheder. Da klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, er opholdstilladelsen givet med henblik på midlertidigt ophold. Klager har således siden meddelelsen af opholdstilladelsen [vinteren] 2015-2016 været bekendt med dennes midlertidige karakter. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og efter en samlet vurdering, herunder en konkret afvejning af klagerens tilknytning til henholdsvis Danmark og Somalia over for Danmarks interesse i varetagelsen af et legitimt eller anerkendelsesværdigt formål, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder retten til privat- eller familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/16

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren tilhører klanen [klan-navn] og er sunnimuslim af trosretning fra [By1], Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisatio-

ner eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter, at hendes mors ægtefælle vil slå hende ihjel, idet hun har krænket hans ære. Videre har klageren henvist til, at hun ikke har dokumentation for det ægteskab, hun har indgået i Danmark, og at hun derfor ved en tilbagevenden til Somalia vil blive beskyldt for at have fået sine børn udenfor ægteskab. Klageren har endvidere henvist til de generelle forhold samt til den omstændighed, at hun er enlig kvinde uden noget netværk. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes mors nye ægtefælle forsøgte at tvangsgifte hende bort til en meget ældre mand fra [by], som allerede havde to koner i forvejen. Hendes mors ægtefælle havde indgået aftale med manden og havde på forhånd modtaget en sum penge som betaling. Klageren nægtede at gifte sig med den ældre mand, men morens ægtefælle forlangte, at ægteskabet skulle gennemføres og truede hende blandt andet på livet. En aften oplyste han hende igen om, at hun skulle gifte sig med den ældre mand, og da hun fortsat nægtede, sparkede han en gryde med kogende vand på hende. I forbindelse med det planlagte bryllup hjalp klagerens moster hende med at flygte ved at iføre hende en niqab, der dækkede hendes ansigt, hvorefter hun flygtede først fra familiens hytte og senere videre til en anden by, hvorfra hun senere udrejste fra Somalia. Klageren har yderligere til støtte for sit asylmotiv oplyst, at al-Shabaab i 2012 overtog magten i området og forbød alle piger at gå i skole, hvorfor hun måtte afslutte sin skolegang. Endelig har hun henvist til, at hun i Danmark mødte sine børns far på asylcentret. Parret blev religiøst viet, men hun har ikke dokumentation for ægteskabet, og folk vil derfor ikke tro på, at hun er gift. Ægtefællen blev før den yngste søns fødsel udvist fra Danmark til Italien, og bor i dag i Frankrig, hvor han har opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen har i tilladelsesresolutionen dateret [efteråret] 2014 anført, at styrelsen ikke kunne lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund, idet den forekom utroværdig og konstrueret til lejligheden, navnlig som følge af divergenser omkring hændelsesforløbet vedrørende tvangsægteskabet, og usandsynligheder vedrørende flugten fra bopælen. Herudover fremgår det af resolutionen, at Udlændingestyrelsen ikke fandt at kunne afvise, at klageren på daværende tidspunkt ved en tilbagevenden til sit hjemområde i det sydlige Somalia, ville være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, med henvisning til sikkerhedssituationen i Somalia, herunder at hun kom fra et område, der stadig sås kontrolleret af al-Shabaab militsen. Udlændingestyrelsen vurderede således på daværende tidspunkt, at udsendelse til det sydlige og centrale Somalia udgjorde en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Udlændingestyrelsen meddelte herefter [i efteråret] 2014 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemær-

kes indledningsvist, at Flygtningenævnet ved vurderingen af klagerens forklaring har inddraget den omstændighed, at hændelserne, der førte til flugten fra Somalia, fandt sted for knap 6 år siden. Klagerens forklaring om de centrale dele af det oprindelige asylmotiv har været afglidende og præget af mangel på detaljer, også selvom de begivenheder, der førte til hendes flugt, foregik over kort tid, og der er tale om et relativt ukompliceret hændelsesforløb. Idet det videre bemærkes, at forklaringen tillige har været usandsynlig, udbyggende og divergerende på en række centrale punkter, og derfor i det hele forekommer konstrueret til lejligheden, kan Flygtningenævnet herefter ikke lægge klagerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund. Klageren har således forklaret divergerende blandt andet med hensyn til, om hendes mor tilkendegav over for klagerens stedfar, at hun var imod tvangsægteskabet og mente, at klageren selv skulle have lov til at bestemme, eller om hun blot beroligede klageren og sagde, at hun skulle slappe af. Også med hensyn til, om brylluppet skulle finde sted dagen efter, at klageren blev forbrændt eller først nogle dage senere, har ansøgeren forklaret forskelligt. Det bemærkes i den forbindelse videre, at klageren har forklaret udbyggende med hensyn til, at hun som følge af forbrændingen mistede bevidstheden. I asylsamtalerne har klageren forklaret, at hun først flygtede til mosterens bopæl og dernæst hen til mosterens veninde. Under mødet i nævnet har hun derimod forklaret, at hun flygtede direkte hen til mosterens veninde, ligesom hun har forklaret divergerende med hensyn til, om mosteren også overnattede hos veninden, eller om hun kun kom på besøg. Endelig har ansøgeren forklaret divergerende med hensyn til, om hun har boet i [By2] eller ej, og om hun flyttede til [by1] som 3 eller som 6-årig. Endelig bemærkes, at det ikke forekommer sandsynligt, at ansøgeren var i stand til at flygte fra hytten, hvor kvinderne sad udenfor, blot ved at iføre sig en niqab. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge klagerens forklaring om konflikten med stedfaren til grund. Nævnet kan i konsekvens heraf heller ikke lægge til grund, at klageren ved en tilbagevenden til hjemområdet i Somalia vil være en reelt enlig kvinde uden mandligt netværk, idet nævnet har lagt vægt på, at klageren ud over sin mor og dennes ægtefælle har både sin moster og dennes ægtefælle i Somalia. Klageren har forklaret, at hun [i sommeren] 2015 blev viet af en imam i en moske i [by], og at ægteskabet er gyldigt i henhold til somaliske traditioner. Hun har videre forklaret, at imamen har tilbudt hende et arabisk dokument, der bekræfter vielsen, men at hun ikke har fået et sådant dokument, da den pågældende ikke efter danske regler havde bemyndigelse til at foretage vielser. Klagerens mor er bekendt med såvel den omstændighed, at klageren er blevet gift, som at hun har fået to børn, og moren har sagt, at hun er glad på hendes vegne. Herefter, og i det det alene beror på klagerens formodning, at der ved hendes tilbagevenden til Somalia vil blive stillet spørgsmål til, om hun er gift eller ej, har klageren ikke sandsynliggjort, at hun vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af hendes individuelle forhold ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet finder endvidere,

at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, herunder i klagerens hjemområde, er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse i [efteråret] 2014, således at betingelserne for at nægte at forlænge hendes opholdstilladelse er opfyldt. Nævnet har ved vurderingen lagt til grund, at [By], i [område]-regionen gennem længere tid har været under al-Shabaabs kontrol, og at området ifølge de nyeste baggrundsoplysninger fortsat er under al-Shabaabs kontrol. Flygtningenævnet finder således, at ophold i al-Shabaab kontrollerede områder efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de generelle forhold for uprofilerede personer uden individuelle konflikter med al-Shabaab ikke er tilstrækkelig til opnåelse af asyl. I vurderingen har nævnet inddraget de seneste baggrundsoplysninger om de generelle forhold i klagerens hjemområde og Somalia i øvrigt, herunder al-Shabaabs måde at operere på i områder, som de har kontrollen over henholdsvis, ikke har kontrollen over. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på, at al-Shabaabs måde at operere på generelt har ændret sig fra at være vilkårlige angreb mod civilbefolkningen til at være målrettede angreb mod profilerede personer, ligesom det er indgået i vurderingen, at disse angreb ikke foretages i områder, hvor al-Shabaab de facto har kontrollen. Ved vurderingen har nævnet også lagt vægt på, at klageren har boet i [By] i en periode, efter at al-Shabaab kom til magten. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Med hensyn til, om en inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at ville være særligt belastende bemærkes, at klageren har opholdt sig i Danmark i godt 6 år, at hun har bestået Dansk 2 samt 9. klasse, og at hun for øjeblikket er i færd med at tage 10. klasse på [Skole]. Hun er medlem af bestyrelsen i sine børns daginstitution og taler rimelig godt dansk. Hun har ikke opnået fast tilknytning til det danske arbejdsmarked. Hun har levet i Somalia de første 18 år af sit liv og har ikke familie i Danmark, men har derimod hele sin familie i Somalia. Hendes børn er henholdsvis 3 og 4 år gamle, og de har ikke selvstændigt opnået en sådan tilknytning til Danmark, at klageren af den grund kan meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke, at klageren har en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være særligt belastende for hende at nægte at forlænge hendes opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/78

6.1.2 Syrien

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende syriske statsborgere, hvori der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7. Udlændingestyrelsen har i de pågældende sager vurderet, at forholdene i Damaskus har ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere er til stede, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Der er tale om sager, hvor Udlændingestyrelsen i sin tid har meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller stk. 3, under henvisning til de generelle forhold i Syrien.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fundet, at betingelserne for at nægte at forlænge en persons opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., var opfyldt, og at nægtelse af forlængelsen ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede, at han ville blive slået ihjel af myndighederne, idet han blev beskyldt for at uddele regimekritiske løbesedler rundt. Klageren oplyste i den forbindelse, at han har været anholdt tre gange, hvorunder han blandt andet er blevet udsat for tortur. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold i Damaskus, og at denne forbedring ikke antages at være af helt midlertidig karakter. Udlændingestyrelsen har derfor vurderet, at der i klagerens hjemområde ikke er en reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Klageren har som asylmotiv fortsat henvist til, at han frygter at blive slået ihjel eller tilbageholdt og blive udsat for tortur af de syriske myndigheder. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han ikke ville være udrejst, hvis han ikke var blevet tilbageholdt. Klageren har videre oplyst, at det er efterretningsmyndighederne, der søger ham. Siden klagerens udrejse har efterretningstjenesten ”Gruppe 40” opsøgt hans ægtefælle på hendes bopæl 5-6 gange. Hans søn blev i [sommeren] 2020 anholdt og tilbageholdt i 8 timer af efterretningstjenesten som mistænkt for at stå bag løbesedler med politisk

indhold. Myndighederne fortalte sønnen, at de var bekendt med klagerens trykkeri. Klageren har senest fra sin svigersøn, der er ansat som politibetjent i Damaskus, fået et screenshot fra politiets computer, der dokumenterer, at klageren har været efterlyst af myndighederne siden [efteråret] 2014 med anklage om at printe materiale til støtte for oprørsgrupper. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold og, at opholdstilladelsen ikke skal forlænges, når de forhold, der førte til tildeling af beskyttelse, ikke længere er til stede. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at de syriske myndigheder siden [foråret] 2018 har haft kontrollen over Damaskus, og at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold, som ikke er af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet har således siden [sommeren] 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. En inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et væsentligt indgreb i hans ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er et indgreb i klagerens udøvelse af sin ret efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder videre, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens §§ 7, stk. 3 og 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål, og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2, jf. herved også Konstantinov v. the Netherlands (2007), præmis 53, Nnyanzi v. the United Kingdom (2008), præmis 76, Nacic and others v. Sweden (2012), præmis 79. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagerens ret til privat- og familieliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om

indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse for så vidt angår retten til familieliv, at klageren har familiemæssig tilknytning til Danmark, idet hans voksne datter opholder sig i Danmark. For så vidt angår retten til privatliv indrejste klageren i Danmark som 50-årig og har haft lovligt ophold i Danmark i omkring 4 år. Han har fra [vinteren] 2019 til [efteråret] 2019 haft ansættelse 10 timer ugentligt hos en grønthandler og i perioden fra [efteråret] 2019 til [vinteren] 2020 haft ansættelse 37 timer ugentligt hos [arbejdsgiver]. Han har gået på sprogskole, men kan ikke tale, skrive eller læse dansk. Han er født og opvokset i Syrien, hvor han har boet hele sit liv frem til sin udrejse af Syrien. Han har haft egne trykkerier i Syrien. Hans ægtefælle og tre øvrige børn bor fortsat i Damaskus, Syrien. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren skal vurderes i forhold til Damaskus. Flygtningenævnet bemærker endelig, at klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold og således siden meddelelsen af opholdstilladelsen [i sommeren] 2016 har været bekendt med tilladelsens midlertidige karakter. Efter en samlet vurdering af det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er legitim, tjener et anerkendelsesværdigt formål og er proportionel og hverken er i strid med EMRK artikel 8 eller Danmarks yderligere internationale forpligtelser. Klagerens opholdstilladelse kan på ovennævnte baggrund ikke forlænges. Der skal herefter foretages en vurdering af, om klageren som følge af individuelle omstændigheder kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet kan i lighed med og af de grunde, der er anført af Flygtningenævnet i afgørelsen af [sommeren] 2017, ikke lægge klagerens individuelle asylmotiv til grund. Nævnet finder endvidere ikke, at de nye oplysninger fremlagt af klageren i sagen – herunder hverken anholdelsen og tilbageholdelsen af hans søn i [sommeren] 2020 eller det fremlagte screenshot fra det syriske politis computer vedrørende efterlysningen af klageren siden [efteråret] 2014 – kan føre til en ændret vurdering. Nævnet finder således at disse nye oplysninger har karakter af en udbygning af klagerens asylmotiv og derfor ikke kan lægges til grund. Nævnet har herved tillige lagt vægt på, at klagerens generelle troværdighed er afsvækket som følge af hans divergerende og afglidende forklaringer. Flygtningenævnet finder derfor, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien ikke vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/55

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klagerne er etniske syrere og sunnimuslimer fra

Damaskus-området, Syrien. Klagerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2016 klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klagerne som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Syrien frygtede, at de ville blive fængslet eller henrettet, som følge af deres sønners udeblivelse fra militæret. Udlændingestyrelsen har [i begyndelsen af] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold i Damaskus, og at denne forbedring ikke antages at være af helt midlertidig karakter, hvorfor der ikke er en reel risiko for, at klagerne vil blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af deres blotte tilstedeværelse i området. Den mandlige klager har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien fortsat frygter at blive fængslet eller henrettet. Han har til støtte herfor oplyst, at hans yngste søn, [B], er deserteret fra militærtjeneste, ligesom [B] har haft visse politiske aktiviteter vendt mod det syriske regime, herunder deltagelse i en regimekritisk dokumentarfilm, og at hans datter, [C], er efterlyst af de syriske myndigheder. Han frygter at blive afhørt, udsat for overgreb og fængslet, fordi han vil blive stillet til ansvar for sine børns forhold. Den kvindelige klager har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at de syriske myndigheder vil spørge efter børnene og mistænke hende og den mandlige klager, fordi de udrejste af Syrien. Hun frygter videre, at de vil fængsle hende og den mandlige klager for at få ram på hendes søn, som er deserteret fra militæret, således at han vender tilbage til Syrien. Flygtningenævnet bemærker først, at nævnet ikke kan lægge den nye forklaring om, at [B] er deserteret fra militæret til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at der efter klagernes oprindelige forklaring var tale om unddragelse af at udføre militærtjeneste, og at den mandlige klagers forklaring om omstændighederne giver et så uklart billede af de faktiske omstændigheder, at forklaringen herom ikke kan lægges til grund. Flygtningenævnet lægger til grund, at [B] og muligt også [C] har deltaget i visse politiske aktiviteter vendt mod styret, men at disse aktiviteter enten ikke har påkaldt sig de syriske myndigheders opmærksomhed eller ikke har været af en sådan karakter, at de syriske myndigheder har fundet anledning til at reagere herpå. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse navnlig vægt på, at klagerne har boet i hvert fald 1 år i Syrien efter filmens offentliggørelse, og at den mandlige klager er ud- og indrejst to gange i Syrien i 2014-15 inden klagernes endelige udrejse af Syrien i [efteråret] 2015. Ud- og indrejserne er sket legalt og problemfrit. Flygtningenævnet lægger videre vægt på, at den kvindelige klager har fået udstedt nationalitetspas [i foråret] 2015 i Damaskus, og at der således ikke er grundlag for at antage, at myndighederne på dette tidspunkt skulle have noget udestående med familien. Klagerne har ikke sandsynliggjort, at denne situation

skulle have ændret sig, således at de nu risikerer overgreb som følge af deres børns forhold. Der foreligger således ikke sådanne individuelle forhold, at der er grundlag for at meddele klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, om der på nuværende tidspunkt er anledning til at antage, at de generelle forhold i Damaskus-området, hvor klagerne kommer fra, er sådanne, at en tilbagesendelse af klagerne til Damaskus-området, vil udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Det kan efter de aktuelle baggrundsoplysninger lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i klagernes hjemområde, Damaskus-området, og Flygtningenævnet har siden juni 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus-området ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK´s artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at en midlertidig opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold ikke vil skulle forlænges, såfremt de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, ikke længere kan begrunde beskyttelse. I de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015, der indførte udlændingelovens § 7, stk. 3, fremgår det bl.a. at: "Det er et grundlæggende princip for beskyttelsesstatus, at beskyttelsen ophører, når der ikke længere er behov herfor. Princippet om at afstemme beskyttelsen med behovet er særligt relevant i en tid, hvor Danmark og Europa modtager et historisk højt antal asylansøgere. De gældende regler tager ikke højde for den særlige situation, som asylansøgere, der er på flugt fra generelle forhold i hjemlandet, er i. Denne gruppes behov for beskyttelse er generelt mere midlertidigt, idet beskyttelsen har baggrund i en generel situation, som vil kunne ændre sig. F.eks. vil en særlig alvorlig situation i forbindelse med en væbnet konflikt, som gennem en periode skaber store asylstrømme, kunne udvikle sig på en sådan måde, at en større eller mindre del af disse asylansøgere vil have mulighed for at vende tilbage til hjemlandet. Med lovforslaget foreslås der indført en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som opnår asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet." Flygtningenævnet bemærker herudover for så vidt angår medlemsstaternes internationale forpligtelser, at det gælder overordnet, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som udgangspunkt respekterer medlemsstaternes adgang til at fastsætte nationale regler om meddelelse af asyl og opholdstilladelse. Adgangen begrænses alene af de forpligtelser, der beskyttes af konventionen. I henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Ud over

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder også andre konventioner, blandt andet FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, bestemmelser, der kan have betydning for, om Danmark som følge af internationale forpligtelser er afskåret fra at nægte klagerne fortsat ophold i Danmark. Flygtningenævnet bemærker, at en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, udgør et indgreb i klagernes beskyttede ret efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens §§ 7, stk. 3, og 11, stk. 2, 2. pkt., der bl.a. er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål, kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2, jf. herved også Konstatinov v. the Netherlands (2007), præmis 53, Nnyanzi v. the United Kingdom (2008), præmis 76, Nacic and others v. Sweden (2012), præmis 79. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til familie- og/eller privatliv. Flygtningenævnet finder, at situationen i Damaskus-området er af en sådan karakter, at der ikke er grundlag for fortsat, at meddele klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. For så vidt angår vurderingen efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8 bemærker Flygtningenævnet, at klagerne har levet langt størstedelen af deres liv i Syrien, at klagerne udelukkende har haft tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i Danmark, og således hele tiden må have været bekendt med, at deres ophold var midlertidigt, at opholdet i Danmark, selv om der er gået nogle år, har været korterevarende, og at klagerne ikke lider af væsentlige helbredsmæssige forhold. Det forhold, at klagernes datter og hendes familie bor i Danmark ændrer ikke vurderingen. Flygtningenævnet finder således, at det ikke vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8 at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelse efter § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. " Syri/2020/63

Nævnet **stadfæstede** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk araber og sunnimuslim af religiøs overbevisning fra Yarmouk-lejren, Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2016 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de generelle forhold i Syrien, som følge af krigen, samt de syriske myndigheder, idet klagerens kusine, som har et efternavn der ligner klagerens, er blevet tilbageholdt af de

syriske myndigheder og siden forsvundet. Klageren henviste endvidere til, at de syriske myndigheder ville betragte klageren som forræder, da hun er udrejst af Syrien under krisen, samt at klagerens søsters børn har unddraget sig militærpligt. Endeligt henviste klageren til, at hun frygtede militære grupperinger, der samarbejdede med de syriske myndigheder, som følge af klagerens nu afdøde ægtefælles kidnapning. Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., da Udlændingestyrelsen har vurderet, at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold i Damaskus, og at denne forbedring ikke antages at være af helt midlertidig karakter, hvorfor der ikke er en reel risiko for, at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at klagerens ægtefælle blev kidnappet og tilbageholdt i 15 dage af civile som samarbejdede med de syriske myndigheder, samt at klagerens ægtefælle blev købt fri, og det var økonomi, som var årsagen til kidnapningen. Endelig har klageren henvist til de økonomiske forhold i Syrien, herunder at hun ikke kan få et arbejde i Syrien. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, og at opholdstilladelsen ikke skal forlænges, når de forhold, der førte til tildeling af beskyttelse, ikke længere er til stede. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at de syriske myndigheder siden maj 2018 har haft kontrollen over Damaskus, og at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold, som ikke er af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet har således siden juni 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. En nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et væsentligt indgreb i hendes ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse er et indgreb i klagerens udøvelse af sin ret efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder videre, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet

bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens §§ 7, stk. 3 og 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål, og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagerens ret til privat- og familieliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse for så vidt angår retten til familieliv, at klageren har familiemæssig tilknytning til Danmark, idet hendes søster og dennes familie opholder sig i Danmark. For så vidt angår retten til privatliv indrejste klageren i Danmark i [efteråret] 2015 som 37-årig og har haft lovligt ophold i Danmark i fem år. Klageren har fra [sommeren] 2016 haft deltidsarbejde på [arbejdsplads], hvor hun senere er blevet fuldtidsansat, og hvor hun fortsat arbejder. Inden ansættelsen på [arbejdsplads] var hun i en periode i praktik som [erhverv]. Hun har bestået Prøve i Dansk 2, modul 1, 2 og 3, og hun kan tale, læse og skrive noget dansk. Klageren er født og opvokset i Syrien, hvor hun har boet, indtil hun i 2013 udrejste af Syrien til [et nordafrikansk land], hvor hun boede, indtil hun i 2015 rejste til Danmark. Hun blev gift i Syrien i 2006, men hendes ægtefælle døde i 2013. Hun har ingen børn. Hun har en søster og dennes familie i Syrien, som hun har kontakt med ca. en gang om måneden. Hun har gået 15 år i skole i Syrien og er uddannet [uddannelse]. Klageren blev [i foråret] 2020 islamisk gift i Danmark med en statsløs palæstinenser, der bor i [et nordisk land], hvor han har opholdstilladelse. Klageren har forklaret under mødet i nævnet, at ægtefællen ofte besøger hende. Ægteskabet er ikke registreret i Danmark. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren skal vurderes i forhold til Damaskus. Flygtningenævnet bemærker, at klageren er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3 med henblik på midlertidigt ophold og således siden meddelelsen af opholdstilladelsen i [efteråret] 2016 har været bekendt med tilladelsens midlertidige karakter. Efter en samlet vurdering af det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er legitim, tjener et anerkendelsesværdigt formål og er proportionel og hverken er i strid med EMRK artikel 8 eller Danmarks yderligere internationale forpligtelser. Klagerens opholdstilladelse kan på ovennævnte baggrund ikke forlænges. Der skal herefter foretages en vurdering af, om klageren som følge af individuelle omstændigheder kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtnin-

genævnet kan i lighed med og af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen i afgørelsen af [sommeren] 2020, ikke lægge klagerens individuelle asylmotiv til grund. Klageren har under mødet i nævnet forklaret udbyggende og afglidende. Klageren har forklaret divergerende om sin første ægtefælles død til henholdsvis oplysnings- og motivsamtalen og forlængelsessamtalen og under nævnsmødet. Under oplysnings- og motivsamtalen oplyste klageren, at ægtefællen var død af et hjertestop, hvorimod klageren til forlængelsessamtalen oplyste, at ægtefællen blev kidnappet og senere løsladt, hvorefter han døde af et hjertestop. Klageren har til samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2020 oplyst, at hun ikke har oplevet konflikter med de syriske myndigheder som følge af ægtefællens kidnapning. Flygtningenævnet finder, at klageren ikke risikerer forfølgelse som følge af klagerens søsters børn og klagerens tidligere ægtefælles børns forskellige konflikter med de syriske myndigheder, herunder unddragelse af militærtjeneste. Flygtningenævnet har lagt vægt på baggrundsoplysningerne, hvoraf det fremgår, at familiemedlemmer til personer, der har unddraget sig militærtjeneste eller har været politisk aktive ikke i sig selv risikerer noget i forhold til de syriske myndigheder, medmindre der er tale om særligt profilerede personer, hvilket klagerens søsters børn eller klagerens tidligere ægtefælles børn ikke kan anses for at have været. Flygtningenævnet finder, at klagerens opslag mod styret på Facebook i 2013, da hun opholdt sig i [et nordafrikansk land], ikke kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klageren under nævnsmødet har forklaret, at hun holdt op med at bruge sin Facebookprofil i 2017 og ikke siden 2015 har skrevet opslag mod styret, og at hun ikke siden 2017 har oplevet trusler på nettet. Klageren har under mødet i nævnet forklaret udbyggende om en episode i [et nordafrikansk land], hvor hun blev overfaldet af nogen med syrisk dialekt. I den forbindelse har nævnet lagt vægt på, at klageren ikke tidligere har forklaret herom. Nævnet finder således, at disse nye oplysninger har karakter af en udbygning af klagerens asylmotiv og derfor ikke kan lægges til grund. Nævnet har herved tillige lagt vægt på, at klagerens generelle troværdighed er svækket som følge af hendes udbyggende og afglidende forklaring. Det forhold at klagerens navn har en vis lighed med klagerens kusines navn, og at kusinen er forsvundet, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold i Syrien ikke kan føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet finder derfor efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at klageren ved en tilbagevenden til Syrien ikke vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/105

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har fundet, at pågældende ved en tilbagevenden til Syrien fortsat risikerede forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, under henvisning til forhold, der ikke var gjort gældende under den oprindelige asylsag, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende et ægtepar fra Syrien, således at de fortsat har opholdstilladelse (**B-status**). Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klagerne er etniske kurdere og sunnimuslimer af trosretning. Klagerne er fra [by, provins] Syrien, og har opholdt sig i Damaskus, Syrien, i en længere årrække forud for deres udrejse. Klagerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2016 klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Under den oprindelige asylsag henviste klagerne som asylmotiv til, at de ved en tilbagevenden til Syrien frygtede de generelle forhold, den manglende sikkerhed, samt at blive slået ihjel på grund af krigen. Udlændingestyrelsen har [i sommeren] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagernes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for opholdstilladelserne ikke længere er til stede, idet der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold i Damaskus, og at denne forbedring ikke antages at være af helt midlertidig karakter. Den mandlige klager har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at klageren er eftersøgt, og at de syriske myndigheder har spurgt efter klageren, fordi hans sønner er udeblevet fra militærtjeneste. Den mandlige klager har som asylmotiv endvidere henvist til, at han frygter at blive kidnappet. Den mandlige klager har som asylmotiv endelig henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de mange militser, som truer kurdere. Til støtte herfor har den mandlige klager anført, at politiet opsøgte familiens bopæl mellem tre og ti gange, med henblik på at rekruttere klagernes sønner til militærtjeneste. Den mandlige klager var ikke på bopælen nogen af de gange, hvor de blev opsøgt af politiet, men det var den kvindelige klager. Omkring seks måneder til et år efter sin udrejse, blev den mandlige klager af sine naboer og søskende oplyst om, at han var eftersøgt som følge af sine sønners militærunddragelse, og at politiet havde spurgt efter ham. Klageren er endvidere eftersøgt, fordi han er kurder. Den mandlige klager har endvidere anført, at han blev afhørt seks gange af politiet, fordi hans arbejdsgiver mistænkte ham for at ville rejse ud af Syrien, efter klageren havde anmodet om at få lov til at stoppe sit arbejde som statsansat [stilling, arbejdsplads] for at gå på pension. Politiet spurgte også ind til, hvor klagerens sønner befandt sig. Den mandlige klager betalte bestikkelse for at få lov til at gå på pension. Klageren betalte også bestikkelse for at få sit navn slettet fra et register over offentligt ansatte inden sin udrejse, fordi offentligt ansatte ikke må rejse ud af Syrien. Den mandlige klager har desuden anført, at der er mange grupperinger i Syrien, der siger, at de vil slå kurdere ihjel. Klageren frygter at blive anholdt, så snart han krydser grænsen. Klageren vil måske på grund af sin etnicitet være i risiko for at blive tvunget til at arbejde for Shabiha, som er en uofficiel, civil, bevæbnet afdeling af myndighederne, eller tvunget til at skulle stå ved en kontrolpost. Klagerens firmabil blev endvidere sprunget i luften i 2013, mens den holdt foran klagerens bopæl. Den kvindelige klager har som asylmotiv

i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun frygter de generelle forhold, og at hendes sønner vil blive forfulgt af regimet, da de er i den militærpligtige alder. Den kvindelige klager har som asylmotiv endvidere henvist til, at [stednavn] er blevet angrebet af tyrkerne, og at alle kurdere er omringet, og at kurdere er undertrykte i Syrien. Til støtte herfor har den kvindelige klager anført, at myndighederne vil anholde hende for at nå frem til hendes sønner. Den kvindelige klager frygter at hun vil blive tilbageholdt indtil hendes sønner melder sig. Myndighederne har tidligere ransaget familiens bopæl fem gange, hvor de smadrede ting, slog klageren og spurgte efter sønnerne. Den kvindelige klager har både før og efter sin udrejse fået oplyst af sin ægtefælles søster, at myndighederne har spurgt efter sønnerne og familien. Flygtningenævnet tiltræder, at klagerne asylretligt skal vurderes i forhold til Damaskus, Syrien. Flygtningenævnet bemærker, at klagerne er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, og at opholdstilladelsen ikke skal forlænges, når de forhold, der førte til tildeling af beskyttelse, ikke længere er til stede. Af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at de syriske myndigheder siden foråret 2018 har haft kontrollen over Damaskus, og at der er indtrådt en forbedring af de generelle forhold, som ikke er af helt midlertidig karakter. Flygtningenævnet har således siden sommeren 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Dette støttes senest af EASOs rapport: Country Guidance: Syria, fra september 2020, side 122, hvor bl.a. fremgår, at "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Damascus at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD." Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at en midlertidig opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold ikke vil skulle forlænges, såfremt de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, ikke længere kan begrunde beskyttelse. I de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015, der indførte udlændingelovens § 7, stk. 3, fremgår det bl.a. at: "Det er et grundlæggende princip for beskyttelsesstatus, at beskyttelsen ophører, når der ikke længere er behov herfor. Princippet om at afstemme beskyttelsen med behovet er særligt relevant i en tid, hvor Danmark og Europa modtager et historisk højt antal asylansøgere. De gældende regler tager ikke højde for den særlige situation, som asylansøgere, der er på flugt fra generelle forhold i hjemlandet, er i. Denne gruppes behov for beskyttelse er generelt mere midlertidigt, idet beskyttelsen har baggrund i en generel situation, som vil kunne ændre sig. F.eks. vil en særlig alvorlig situation i forbindelse med en væbnet konflikt, som gennem en periode skaber store asylstrømme, kunne udvikle sig på en sådan måde, at en større eller mindre del af disse asylansøgere vil have

mulighed for at vende tilbage til hjemlandet. Med lovforslaget foreslås der indført en midlertidig beskyttelsesstatus, som er tilpasset beskyttelsesbehovet for udlændinge, som opnår asyl på grund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet." En nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelse vil udgøre et væsentligt indgreb i klagernes ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Af EMRK artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelse er et indgreb i klagernes udøvelse af deres ret efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder videre, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens §§ 7, stk. 3 og 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål, og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2, jf. herved også Konstantinov v. the Netherlands (2007), præmis 53, Nnyanzi v. the United Kingdom (2008), præmis 76, Nacic and others v. Sweden (2012), præmis 79. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagernes rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagernes opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil indebære i klagernes ret til privat- og familieliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i EMRK artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til privat- og familieliv. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse for så vidt angår retten til familieliv, at klagerne har familiemæssig tilknytning til Danmark, idet klagernes tre voksne sønner opholder sig i Danmark, hvoraf to bor hos klagerne, men tidligere har haft selvstændig bopæl, og at den ældste søn afventer familiesammenføring med sin syriske ægtefælle. Der er ingen oplysninger om, at der skulle bestå et særligt afhængighedsforhold mellem klagerne og de voksne børn. For så vidt angår retten til privatliv indrejste den mandlige klager i Danmark som 54-årig, mens den kvindelige klager indrejste som 49-årig. De har haft ophold i Danmark i knap fem år. Ingen af dem har haft arbejde, men de har

begge været i praktik. De har gået på sprogskole, og den mandlige klager har bestået Prøve i Dansk 2, men kan ikke tale, skrive eller læse dansk. De er født og opvokset i Syrien og har siden henholdsvis 1985 og 1989 boet i Damaskus frem til deres udrejse af Syrien, og de har haft almindeligt familieliv, og hvor den mandlige klager har arbejdet i Damaskus. De taler begge kurmanji og arabisk. Flygtningenævnet bemærker endelig, at klagerne er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold og således siden meddelelsen af opholdstilladelsen [foråret] 2016 har været bekendt med tilladelsens midlertidige karakter. Efter en samlet vurdering af det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er legitim, tjener et anerkendelsesværdigt formål og er proportional og hverken er i strid med EMRK artikel 8 eller Danmarks yderligere internationale forpligtelser. Klagernes opholdstilladelse kan på ovennævnte baggrund ikke forlænges. Der skal herefter foretages en vurdering af, om klagerne som følge af individuelle omstændigheder kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Flygtningenævnet lægger til grund, at klagernes tre sønner alle har unddraget sig militærtjeneste, og at de alle har opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det lægges endvidere til grund, at de syriske myndigheder har spurgt efter sønnerne. Derimod kan nævnet ikke lægge klagernes forklaring om, at myndighederne også har spurgt efter den mandlige klager til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige klager har forklaret, at han ikke har været hjemme, når myndighederne har opsøgt hans bopæl, og at han har forklaret forskelligt og udbyggende om henvendelserne. Flygtningenævnet lægger til grund, at den mandlige klager i ni år forud for sin udrejse var offentlig ansat som [stillingsbetegnelse, arbejdsplads]. Nævnet lægger endvidere til grund, at [arbejdsplads] er et centralt militært mål, og at hans ansættelse i en ikke ubetydelig stilling har givet ham et generelt kendskab til aktiviteterne i [arbejdsplads], hvilket i sig selv er egnet til at profilere den mandlige ansøger i forhold til de syriske myndigheder. Dette støttes af hans forklaring om, at han måtte betale bestikkelse i forbindelse med sin udrejse, da hans navn fremgik af en særlig liste over personer med udrejseforbud, og at han måtte betale bestikkelse for at få lov til at opsige sin stilling. Derimod kan nævnet ikke lægge den mandlige klagers forklaring om, at han under sin ansættelse har fået særligt kendskab til [fortrolige oplysninger] til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at han har forklaret udbyggende herom. Han har ved forlængelsessamtalen forklaret, at han blev afhørt af efterretningstjenesten seks gange, inden han efter et år mod bestikkelse fik bevilliget sin afsked, men har først under mødet i nævnet forklaret om sit kendskab til [fortrolige oplysninger]. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at den mandlige klager som ansat [stillingsbetegnelse, arbejdsplads] er særligt profileret, og det forhold, at klagerens sønner har unddraget sig militærtjeneste i højere grad sætter ham i myndighedernes søgelys. Hertil kommer, at klagerne har kurdisk baggrund, som efter baggrundsoplysningerne sætter klagerne i en

mere udsat position. Når dette sammenholdes med de foreliggende baggrundsoplysninger om de syriske myndigheders overgreb f.eks. ved afhøringer og fængslinger mv. finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at den mandlige klager er i reel risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet kan i den forbindelse ikke lægge vægt på eventuelle garantier vedrørende indrejsen fra de syriske myndigheder. Flygtningenævnet meddeler derfor den mandlige klager opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at der ikke er grundlag for at antage, at de syriske myndigheder i den anledning anser klageren for en modstander af styret, og hans deltagelse i en demonstration i København i [efteråret] 2020 mod Danmarks udsendelsespolitik kan ikke føre til en anden vurdering. Klageren opfylder således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I konsekvens heraf meddeles den kvindelige klager tillige opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelser [fra sommeren] 2020, således at klagerne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Syri/2020/86

6.2 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

6.2.1 Inddragelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 og § 19 a fremgår betingelserne for at inddrage en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer asylbegrundende forfølgelse.

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 blev der i § 19, stk. 1, nr. 1, som 2. pkt. indsat: "Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen."

Af bemærkningerne til lovforslaget (lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)), punkt 2.5.2, fremgår blandt andet følgende:

> "I lyset af at der indføres en midlertidig beskyttelsesstatus i den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, foreslås det, at det præciseres i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at der ved en afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, herunder om opholdstilladelsen er meddelt efter § 7, stk. 1, 2 eller 3. På den måde tydelig-

gøres det, at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængigt af, om der er tale om konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disse flygtninges vedkommende administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det betyder, at inddragelsen af opholdstilladelse alene kan ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, er derimod ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i forarbejderne til lov nr. 572 af 31. maj 2010 (lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010), jf. punkt 7.3, uanset at Flygtningenævnet i visse tilfælde synes at have anlagt en anden praksis.

For sådanne udlændinges vedkommende skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

I situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne – fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter."

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19 administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt personen:

(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet aner-

> kendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

> (1) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje,
> (2) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger,
> (3) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet.

Det fremgår af punkt 121 blandt andet, at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at han har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. På den anden side kan det ikke anses som at søge beskyttelse på ny, såfremt man erhverver dokumenter fra de nationale myndigheder, som ikke-statsborgere ligeledes vil skulle ansøge om – såsom en fødsels- eller vielsesattest – eller andre lignende ydelser.

Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det

pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) trådte udlændingelovens § 19 a i kraft. Udlændingelovens § 19 a er affattet således:

> ”**§ 19 a.** Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser.

> En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
>
> **Stk. 2.** Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse, jf. dog § 19 B..
>
> **Stk. 3.** Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse."

Af de generelle bemærkninger til lovforslaget, lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019, afsnit 2.3.2, side 26, fremgår blandt andet:

> "Vurderingen af, om en inddragelse vil værke særligt belastende for udlændingen, sker i dag ud fra hensyn opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Principperne i § 26 er udtryk for hensyn, som EMD tillægger vægt ved afgørelser i udvisningssager. I visse tilfælde bevarer en udlænding imidlertid efter praksis sin opholdstilladelse, uanset at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser."

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 6, blandt andet:

> "Den foreslåede bestemmelse indebærer, at inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge kun undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale bestemmelser. Den foreslåede bestemmelse ændrer således på den vurdering, som skal foretages over for flygtninge som familiesammenførte til flygtninge, når det skal vurderes om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.
> …
> Med den foreslåede bestemmelse lægges der op til at indsætte en særlig regel om 2. led i inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal således ikke længere vurderes efter § 26.
> …
> Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at udvide muligheden for, at en opholdstilladelse kan inddrages, når betingelserne i § 19 er opfyldt. Fremover skal opholdstilladelse meddelt efter § 7 og 8, stk. 1 og 2, og opholdstilladelser for familiesammenførte til flygtninge således inddrages, medmindre det vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser."

Udlændingelovens § 19 a trådte i kraft den 1. marts 2019, men bestemmelsen finder ikke anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden. Flygtningenævnet har således i beretningsåret truffet afgørelse i en række sager, herunder sager vedrørende somaliske statsborgere, hvortil kan henvises til ovenfor

afsnit 6.1.1, i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og den tidligere § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1. For en nærmere gennemgang af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, og indbyrdes vægtning af hensynene i bestemmelsen, herunder i overensstemmelse med praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, henvises til formandsskabets 27. beretning (2018), side 335 ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets vurdering af overholdelse af Danmarks internationale forpligtelser i forbindelse med inddragelse af opholdstilladelser, henvises til afsnit 6.2.3 om Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 samt notater vedrørende internationale forpligtelser, der er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside.

Af udlændingelovens § 19, stk. 2, fremgår endvidere en række situationer, hvorved tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelser altid kan inddrages. Der kan således henvises til afsnit 6.3 og 6.4 for så vidt angår inddragelse af opholdstilladelser meddelt på baggrund af svig eller inddragelse som følge af ophold i hjemlandet. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, vedrørende inddragelse som følge af kriminalitet, der ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse efter reglerne i § 10, stk. 1, henvises til afsnit 7.3. Endeligt henvises til afsnit 7.5 vedrørende Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet Inddragelser i medfør heraf skal foretages i overensstemmelse med udlændingelovens § 19 a, og for så vidt angår § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, i medfør af udlændingelovens § 19 a, stk. 3, jf. § 26, stk. 2.

6.2.2 Nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Opholdstilladelser meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1-3, og § 8, stk. 1 og 2, meddeles tidsbegrænset og med henblik på midlertidigt ophold.

Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen af egen drift træffer afgørelse om forlængelse af opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er tilstede.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, vil afgørelsen anses for påklaget til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt. Det kan eksempelvis ske, hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at de generelle forhold i hjemlandet har ændret sig på en sådan måde, at man ikke længere har brug for beskyttelse.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 11, stk. 2, skal for disse flygtninges vedkommende derfor administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C om ophør af flygtningestatus. For en nærmere gennemgang af disse ophørsgrunde henvises til afsnit 6.2.1. Det fremgår heraf, at konventionen ikke beskytter en udlænding mod nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, såfremt den pågældende udlænding er omfattet af en af de ovenstående ophørsgrunde.

Personer med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 8, stk. 2, og personer med beskyttelsesstatus begrundet i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, er ikke omfattet af flygtningekonventionen, og skal således alene vurderes i forhold til udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt.

Ved begge typer sager skal der foretages en vurdering af, om der på forlængelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære et overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 (forbud mod tortur mv.).

Vedrørende denne vurdering fremgår det af bemærkningerne til lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019 om ændring af udlændingeloven (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) blandt andet følgende:

> "[…] Beskyttelsen i artikel 3 gælder ikke kun mod overgreb foretaget inden for statens eget territorium. Det indebærer bl.a., at medlemsstaterne ikke kan udsende en person til et land, hvis der er en konkret og individuel risiko for, at vedkommende der bliver udsat for eller videresendt til behandling i strid med EMRK artikel 3.
>
> Der stilles ikke krav om fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, men dog må ændringerne ikke være af helt midlertidig karakter, og nægtelse af forlængelse kan således efter omstændighederne ske, selv om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er alvorlige, skrøbelige og uforudsigelige.
> …
> Spørgsmålet om forlængelse af opholdstilladelsen skal fortsat afgøres under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra EMD. I tilfælde, hvor de generelle forhold i sig selv har begrundet beskyttelsen, skal der meddeles afslag på forlængelse, hvis situationen i det pågældende land eller område har udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere grund til at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge den blotte tilstedeværelse i landet, og hvis EMRK artikel 8 ikke vil være til hinder herfor. Ved vurderingen i forhold til EMRK artikel 3 vil der bl.a. kunne lægges vægt på

> en ændring af den væbnede konflikt, der begrundede beskyttelsen, herunder militære eller geografiske ændringer eller et fald i antallet af civile ofre. Udviklingen i det pågældende land eller område vil kunne føre til afslag på forlængelse, selvom situationen fortsat er alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig."

Nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan dog alene ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, som kræves i medfør af ophørsgrunden i flygtningekonventionens artikel 1 C (5). At der sker en forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

En afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, med henblik på midlertidigt ophold, skal afgøres under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I praksis er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant, ligesom FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder også indeholder bestemmelser med relevans for området.

Hvis en flygtnings opholdstilladelse nægtes forlænget, vil der også blive indledt en inddragelsessag vedrørende dennes familiemedlemmer, som er meddelt opholdstilladelse under henvisning til flygtningen, – det vil sige efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, om familiesammenføring – idet grundlaget for familiens opholdstilladelse ikke længere vil være til stede. Dette er imidlertid ikke Flygtningenævnets kompetence, men hører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt til syriske og somaliske statsborgere, hvortil henvises til de i afsnit 6.1 nævnte afgørelser. Herudover kan som eksempel på Flygtningenævnets praksis fra 2020 vedrørende nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser nævnes to afgørelser, hvorved Flygtningenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse:

Nævnet **omgjorde** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk kurder og muslim fra Dohuk, Irak. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet meddelte [i slutningen af] 2009 klageren opholdstilladelse efter udlændinge-

lovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygtede at blive tvangsgift til eller blive slået ihjel af KDP-kommandanten, [A]. Til støtte for hendes asylmotiv oplyste klageren, at hun [i begyndelsen af] 2009 deltog i en fest, hvor KDP-kommandanten [A] var til stede. Efter festen opsøgte [A] gentagne gange klagerens families bopæl i Irak og anmodede hendes forældre om klagerens hånd. [A] truede klagerens forældre med at slå klageren ihjel, såfremt hendes forældre ikke sørgede for, at klageren indgik ægteskab med ham. Herefter flyttede hun til sin morbrors bopæl og opholdt sig hos ham frem til sin udrejse af Irak. Efter klagerens indrejse i Danmark har [A] henvendt sig til hendes fætter og bedt ham om at hjælpe ham med at finde klageren, hvilket hendes fætter har afvist. Hendes fætter blev herefter angrebet af [A] og hans folk, hvor de åbnede ild mod ham. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2019 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens ansøgning om asyl ikke længere er til stede. Klageren har i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse som asylmotiv fortsat henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af afdøde [A's] familie og hans støtter. Til støtte herfor har klageren oplyst, at [A's] familie kender til klagerens situation, og at hun flygtede fra tvangsægteskabet med [A]. Ligeledes er klageren overbevist om, at han ønskede at hævne sig på hende. Klagerens mors fætter har oplyst, at konflikten ikke kun vedrører [A], men derimod hele [A's] familie, og at de ønsker at hævne sig på klageren, såfremt de får mulighed for dette. Videre har klageren som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at hun og hendes børn vil blive afvist af hendes familie i Irak, eller at hun vil blive slået ihjel, idet hun har fået to børn uden for ægteskab og er blevet præget af den danske kultur. Til støtte herfor har klageren oplyst, at hendes mor er glad på hendes vegne, mens hendes far bliver irriteret og føler sig krænket, når hendes forældre taler om klagerens forhold til hendes kæreste og hendes børn. Hendes far har forsøgt at beskytte hende mod truslen fra [A], men han ønsker samtidig at få genrejst sin ære ved at gøre klageren fortræd, idet han ikke kan modstå presset fra omgivelserne herfor i Irak. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens konflikt med [A] og dennes familie ikke er afsluttet, uanset [A] selv er død i 2017. Der er herved lagt vægt på, at konflikten også oprindeligt var med hele [A's] familie, og at [A's] søn i dag er højtplaceret i KDP i klagerens hjemområde. Herefter, og idet klageren i Danmark har fået to børn uden for ægteskab med en mand, som hendes familie ikke har godkendt og ikke vil godkende, finder Flygtningenævnet, at klageren har sandsynliggjort, at hendes konflikt fortsat består og er udvidet til også at være en konflikt med hendes egen familie, og at hun risikerer asylbegrundende forfølgelse ved en genindrejse i Irak. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [foråret] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2020/17

Nævnet omgjorde i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk Oromo og kristen ortodoks af trosretning fra [by], [område], Etiopien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i efteråret] 2015 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien frygtede at blive tilbageholdt, fængslet og udsat for fysiske overgreb af de etiopiske myndigheder, grundet klagerens ægtefælles politiske forhold, herunder støtte til Oromo Liberation Front (OLF). Klageren henviste endvidere til, at hun frygtede, at de etiopiske myndigheder ville beskylde hende for at være medlem af OLF. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede, idet klageren ikke længere er i risiko for asylrelevant forfølgelse eller overgreb, såfremt klageren vender tilbage til Etiopien. Klageren har som asylmotiv fortsat henvist til, at hun frygter at blive fængslet og udsat for tortur og overgreb af myndighederne i Etiopien, idet klagerens ægtefælle støttede OLF. Klageren har endvidere oplyst, at hun frygter, at datteren vil blive udsat for samme overgreb, hvis de vender tilbage til Etiopien. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at hendes ægtefælle forsvandt, og at de etiopiske myndigheder nogle måneder efter opsøgte klageren på bopælen. Myndighederne spurgte efter klagerens ægtefælle samt nogle våben, hvorefter de ransagede huset. De beskyldte herefter klageren for at have tilknytning til OLF og begyndte at sparke og slå hende. Myndighederne kørte herefter klageren til et fængsel, hvor de udsatte hende for tortur. Klageren var fængslet i tre måneder, hvorefter hun blev løsladt. Klageren skulle i forbindelse med løsladelsen underskrive en erklæring, hvorefter hun skulle give myndighederne besked, såfremt hun fik kontakt til sin ægtefælle eller andre OLF-tilhængere. Klageren blev efterfølgende opsøgt af myndighederne tre gange. Der kom to civilklædte personer. De beskyldte klageren for at have skjult sin ægtefælle og i øvrigt hjælpe Oromo Liberation Front, hvorefter de voldtog hende. Klageren tog herefter kontakt til sin onkel og flygtede ud af landet. Indledningsvis bemærkes, at advokaten på vegne klager har anført, at klager principalt ønsker at søge statusændring, således at klageren skal meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger indledningsvist til grund, at klagerens ægtefælle var efterstræbt af de etiopiske myndigheder for sin forbindelse til Oromo Liberation Front og var forsvundet seks måneder forud for klagerens udrejse. Klageren har forklaret, at hun blev opsøgt af myndighederne og udsat for grove fysiske overgreb og blev tilbageholdt i tre måneder, idet myndighederne ville have oplysninger om klagerens ægtefælles opholdssted. Efter klagerens løsladelse blev hun på ny opsøgt og udsat for overgreb og trusler, hvorefter hun

med hjælp fra sin onkel flygtede. Klageren har også på nævnsmødet gentaget denne forklaring. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte klagerens forklaring herom, hvorefter hun frygter, at hun ved en tilbagevenden til Etiopien vil blive fængslet og udsat for vold på grund af hendes ægtefælles tilknytning til Oromo Liberation Front og fordi myndighederne beskylder hende for at hjælpe Oromo Liberation Front. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det af de seneste foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens rapport "Country of Origin Information, Ethiopia, Opposition groups – recent developments" fra marts 2020 fremgår blandt andet, at Prime Minister Abiy Ahmed indledte et reformprogram som har medført en udvidelse af mulighederne for politiske oppositionsgrupper, heriblandt OLF. Gruppen blev således også fjernet fra landets terrorliste. Der er også den 7. august 2018 indgået en våbenhvile mellem den etiopiske regering og lederne af OLF. Imidlertid fremgår af samme rapport side 13 blandt andet: "The initial widening of the political space has later been followed by actions with the opposite effect: As an example of the change, it was mentioned by OLF officers interviewed by UK Home Office that even though OLF had been able to open approximately 40 offices 30 of these offices have since then been shut down." Endvidere fremgår: "There have been claims by several sources in 2019 and 2020 about violence by the authorities against OLF supporters. These claims include that: The police have fired gunshots and tear gas on Oromo protesters in Addis Ababa on October 20, 2019. That civilians who participated in anti-Abiy protests have been killed (some by the security forces, some by other civilians) also in October 2019. That OLF supporters have been subjected to mass arrests in West Guji and Wallaga zones. That the Oromia Liyu Police have beaten up OLF supporters and attacked party guests in Buruya and then detained them at the Burayu Stadium in January 2020." På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at det ikke kan afvises, at klageren fortsat vil være i myndighedernes søgelys som følge af hendes ægtefælles forhold, og at klageren derfor ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [en nærmere angiven dato i foråret] 2020, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Etio/2020/3

6.2.3 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) trådte udlændingelovens § 19 a i kraft.

Bestemmelsen medførte, at afgørelsen om, hvorvidt en opholdstilladelse meddelt i henhold til §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, skal inddrages eller nægtes forlænget, ikke længere skal afgøres ud fra, om det må antages at virke særligt belastende for pågældende, navnlig på grund af de anførte hensyn i § 26, stk. 1, at inddrage eller nægte at forlænge opholdstilladelsen. Med indførelsen af udlændingelovens § 19 a skal inddragelse af opholdstilladelser meddelt i henhold til §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, således kun undlades, hvis dette er i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

For at udlændingemyndighederne fremover skal inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, forudsættes det, at udlændingemyndighederne løbende følger med i praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og tilpasser sin praksis i overensstemmelse hermed. Udlændingemyndighederne vil løbende følge udviklingen i retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og andre relevante internationale organer og forudsættes i den forbindelse at udarbejde et notat, der løbende holdes opdateret i overensstemmelse med ny praksis på området.

Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Flygtningenævnet har i fællesskab udarbejdet et dynamisk notat over relevant praksis til brug for behandling af sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, der løbende opdateres. Notatet *Beskyttelsen af udlændinges privat- og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konventioner*, udarbejdet af Udlændingestyrelsen, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, at enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed, jf. artikel 8, stk. 2.

Anvendelsesområdet for artikel 8 er defineret bredt. Af bemærkningerne til lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019 om ændring af udlændingeloven (Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.) fremgår blandt andet følgende om familie- og privatliv:

> ”Efter EMD’s praksis omfatter begrebet familieliv blandt andet forhold mellem samlevende ægtefæller. De facto forhold kan ligeledes være omfattet, jf. f.eks. Domstolens dom af 26. maj 199 i sagen Keegan mod Irland, præmis 44. Forhold mellem et barn, der fødes af forældre, der udgør en de facto familie, er også omfattet, selvom forældrene ikke lever sammen, hvis de har et de facto familieliv, jf. f. eks. Domstolens dom af 27. oktober 1994 i sagen Kroon m.fl. mod Holland, præmis 30. Ved vurderingen af, om et forhold kan siges at udgøre et familieliv, lægges der vægt på flere momenter, herunder om der er tale om samlevende par, varigheden af forholdet, om parterne ved at have fået børn eller på anden måde har udtrykt forpligtelse over for hinanden. Det følger endvidere af Domstolens praksis, at relationer mellem voksne børn og deres forældre, hvilket ikke kan siges at være en del af kernen af en familie, ikke i almindelighed er beskyttet af retten til respekt for familielivet efter EMRK artikel 8, medmindre der beviseligt er yderligere elementer af afhængighed, som involverer mere end de almindelige effektive bånd, jf. bl.a. Shevanova mod Letland, præmis 67. Hvis der er tale om unge voksne (dvs. personer over 18), som endnu ikke har stiftet deres egen familie, kan forholdet til deres forældre og andre tætte familiemedlemmer imidlertid udgøre familieliv i konventionens forstand, jf. bl.a. Maslov mod Østrig, præmis 62.
>
> Efter EMD’s praksis skal begrebet privatliv forstås bredt, og det er således ikke muligt at give en udtømmende definition heraf. Retten til privatliv beskytter et individs ret til at etablere og udvikle personlige relationer til andre mennesker og til omverdenen og kan i visse tilfælde omfatte aspekter af et individs sociale identitet, jf. bl.a. Botta mod Italien, dom af 24. februar 1998, præmis 32, Van Kück mod Tyskland, dom af 12. juni 2003, præmis 69, og Maslov mod Østrig, præmis 63.”

Udgangspunktet er, at staten ikke må foretage indgreb i individets ret til at udøve sit privat- og familieliv, jf. artikel 8, stk. 1. Artikel 8 er imidlertid ikke en absolut rettighed, og i artikel 8, stk. 2, oplistes de betingelser, der skal være opfyldt, for at staten kan foretage et indgreb i retten. Indgrebet skal således:

- være hjemlet i den nationale lovgivning (legalitetsprincippet),
- varetage et eller flere af de i stk. 2 nævnte formål (legitime formål), og
- være nødvendigt i et demokratisk samfund for at opnå det eller de pågældende formål (nødvendighedsprincippet, herunder proportionalitetsafvejningen).

Da undtagelsesbestemmelsen giver medlemsstaten ret til at foretage et indgreb i en konventionsrettighed, skal bestemmelsen fortolkes indskrænkende, ligesom oplistningen af de hensyn, som kan begrunde et sådant indgreb, er udtømmende og skal fortolkes indskrænkende. Der kan herved henvises til *Protecting the right to respect for private and family life under the European Convention on Human Rights*, 2012, 1. udgave, af Ivana Roagna: ”Since the derogatory clause enables restrictions to the rights guaranteed by the Convention, its field of application must be strictly marked off. The Court, therefore, adopts a narrow approach: the exceptions form a closed list, whose interpretation must be rigorous.”

I det omfang, der med en konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Det fremgår af artikel 8, stk. 2, at indgrebet skal være begrundet i et legitimt formål, jf. ovenfor. Formålene angivet i artikel 8, stk. 2, er udtømmende og skal fortolkes indskrænkende. Dog er disse hensyn så bredt formuleret, at de i praksis dækker de fleste tilfælde, hvor der kan være behov for et indgreb i individets rettigheder efter artikel 8. For en nærmere gennemgang af formålene henvises til notatet nævnt ovenfor vedrørende udlændinges privat- og familieliv.

Herudover skal et indgreb i udlændingens privat- og familieliv stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet varetage. Denne proportionalitetsafvejning foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer. I proportionalitetsafvejningen indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, herunder opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse etc. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har undladt at søge statsborgerskab, hvis udlændingen opfyldte betingelserne.

Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder opvækst, f.eks. under de formative år, bopælstid før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse, om der findes familiemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet.

Af bemærkningerne til lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019 fremgår blandt andet følgende om proportionalitetsafvejningen, herunder særligt om længden af det lovlige ophold, børns selvstændige tilknytning og hensynet til familiens enhed:

> ”For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i hvert fald de første 15 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, hvis udlændingen ikke har andre tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.
>
> For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i op til 8 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, selv om udlændingen har andre væsentlige tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.
> …

> I forhold til børns selvstændige tilknytning har EMD således i sagen Salija mod Schweiz vurderet, at to børn, der var 4-5 og 8-9 år gamle, og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur (var i en "adaptable age"), hvilket havde betydning for alvorligheden af de vanskeligheder, som barnet med sandsynlighed ville blive mødt med.
>
> På den baggrund vurderes det, at der, i al fald indtil barnet fylder 8 år, kan lægges yderligere vægt på, at barnet let vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur med den konsekvens, at barnet som udgangspunkt ikke kan anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark, før barnet fylder 8 år. Det vil betyde, at den tilknytning, som barnet har opnået til Danmark i en situation, hvor barnet er under 8 år, ikke i udgangspunkt skal indgå i vurderingen af, om der kan ske inddragelse af opholdstilladelsen for barnet og medlemmerne af barnets familie. […]
> …
> Hvis barnet er fyldt 8 år, har det betydning for, om der skal foretages en vurdering af barnets selvstændige tilknytning, hvor stor en del af de formative år af barn- og ungdommen, som barnet har tilbragt i Danmark, hvor lang tid barnet har gået i skole i de formative år, og hvor længe barnet har opholdt sig i Danmark.
> …
> Der vil som udgangspunkt skulle foreligge særlige omstændigheder, f.eks. handikap eller helbredstilstand, der gør sig gældende, før der er et hensyn til at tage til retten til respekt for familielivet mellem forældre og børn efter det tidspunkt, hvor barnet er fyldt 18 år."

Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan det have betydning for klagerens eventuelle familiemedlemmer i Danmark. Såfremt klageren har familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse under henvisning til klageren – det vil sige efter udlændingelovens §§ 9 og 9 c om familiesammenføring – vil der indledes en inddragelsessag af disses opholdstilladelser.

Som eksempler på Flygtningenævnets vurderinger i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse kan nævnes:

Flygtningenævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. Efter at have lagt til grund, at klageren udrejste af Somalia som følge af de generelle forhold i landet på det pågældende tidspunkt, og efter at have konstateret at udsendelse af klageren til Mogadishu ikke længere udgjorde en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet: "I henhold til udlændingelovens § 19 a, stk. 1 – der har virkning ved vurdering af spørgsmål om inddragelse af opholdstilladelser, som er opstået efter den 1. juli 2019 – skal klagerens opholdstilladelse herefter inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 140 af 15. januar 2019 hedder det herom blandt andet: "Aftalen på udlændingeområdet indeholder en ny tilgang til ud-

lændinge- og integrationsområdet med fokus på midlertidighed og hjemsendelse, der sender et klart signal om, at flygtninges ophold i Danmark er midlertidigt, og at Danmark har både viljen og evne til at agere hurtigt og effektivt, når grundlaget for den enkeltes opholdstilladelse ikke længere er til stede. Med aftalen styrkes muligheden for at inddrage flygtninges og familiesammenførte til flygtninges opholdstilladelser og sende dem hjem, så snart det er muligt, markant. […] Der foreslås endvidere indsat en ny bestemmelse i udlændingeloven, hvorefter inddragelse af en opholdstilladelse til flygtningen og familiesammenførte til flygtninge alene skal undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. […] Formålet med ændringerne er at tydeliggøre, at opholdstilladelser for alle flygtninge fremover alene skal meddeles med henblik på midlertidigt ophold, og at gøre det klart, at udlændingemyndighederne fremover skal inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser." Ud over Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder også andre internationale konventioner, blandt andet FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, bestemmelser, der kan have betydning for, om Danmark som følge af internationale forpligtelser er afskåret fra at nægte klageren fortsat ophold i Danmark. Overordnet gælder, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som udgangspunkt respekterer medlemsstaternes adgang til at fastsætte nationale regler om asyl og opholdstilladelse, og at denne adgang alene begrænses af de forpligtelser, der beskyttes af konventionen. Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Inddragelsen af klagerens opholdstilladelse har hjemmel i udlændingelovens § 19, stk. 1, hvis indhold klageren fik meddelelse om, da han fik opholdstilladelse. Det kan ikke ændre herved, at udlændingelovens § 19 a på et senere tidspunkt har indført en "ny tilgang til udlændinge- og integrationsområdet med fokus på midlertidighed og hjemsendelse", idet hensigten med bestemmelsen er at tydeliggøre, at der skal ske inddragelse, medmindre der derved sker en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der foretages en vurdering af statens interesse i at inddrage klagerens opholdstilladelse over for intensiteten af det indgreb, en sådan inddragelse kan indebære i hans ret til familie- og/eller privatliv. Nævnet finder i den forbindelse, at en håndhævelse af udlændingelovens § 19 a, jf. § 19, udgør et anerkendelsesværdigt formål, der kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2, jf. herved også Konstatinov v. the Netherlands (2007), præmis 53, Nnyanzi v. United Kingdom (2008), præmis 76, og Nacic and others v. Sweden (2012), præmis 79. For så vidt angår

klagerens ret til familieliv fremgår det af sagen, at klagerens hustru ligesom klageren er somalisk statsborger, og at hun alene har haft processuelt ophold i Danmark. Klageren har derfor ikke på noget tidspunkt kunnet påregne at etablere et familieliv med hende her i landet, jf. herved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom (2014) i sagen Jeunesse v. the Netherlands, præmis 100, 107 og 108. Klagerens søn er født i [sommeren] 2016 og har derfor en alder, hvor det er muligt for ham at tilpasse sig forholdene i et andet land for så vidt angår sprog, kultur, mv., jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom (2017) i sagen Salija v. Schwitzerland, præmis 50. Nævnet finder på denne baggrund, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse nok vil udgøre et indgreb i klagerens ret til familieliv, men at dette indgreb efter de konkrete omstændigheder i sagen vil have mindre vægt. For så vidt angår retten til privatliv er klageren født i 1993 i Somalia og har boet i to forskellige bydele i Mogadishu frem til sin udrejse som 18-årig i 2011. Han taler og skriver somali, og han har afsluttet gymnasiet i landet. Han har en søster i Somalia, som han har jævnlig kontakt med, selvom hun efter klagerens oplysninger flytter en del rundt. Søsteren er bosiddende i Mogadishu med sin familie. Klageren indrejste som 19-årig i Danmark og har nu opholdt sig i landet i otte år. Han har lært at tale og skrive dansk, har afsluttet 9. klasse og den teoretiske del af uddannelsen til blikkenslager, men måtte undlade at gennemføre den praktiske del af uddannelsen, da han ikke kunne finde en læreplads. Han har siden [sommeren] 2019 været fastansat i et transportfirma, hvor han er chauffør og står for at lægge kørselsplaner, lønforhold mv. Klageren har således væsentlig tilknytning både til Danmark og Somalia, og nævnet finder på denne baggrund, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et indgreb af nogen intensitet i hans ret til privatliv. Flygtningenævnet finder herefter, at inddragelsen af klagerens opholdstilladelse nok vil medføre indgreb navnlig i hans ret til privatliv, men da inddragelsen er legitim og tjener et anerkendelsesværdigt formål, vejer hensynet hertil efter en samlet vurdering tungere og kan begrunde indgrebene. Som følge heraf finder nævnet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/20

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Syrien. Indrejst i 2015. Efter at have konstateret, at forholdene, som oprindeligt begrundede klagernes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke længere var til stede, udtalte **Flygtningenævnet** blandt andet følgende vedrørende vurderingen af Danmarks internationale forpligtelser: "En inddragelse af klagernes opholdstilladelser vil udgøre et væsentligt indgreb i klagernes ret til familie og privatliv. Flygtningenævnet skal herefter vurdere, hvorvidt en inddragelse af klagernes opholdstilladelser vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 fremgår, at enhver har ret til respekt for blandt andet sit

privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelser er et indgreb i klagernes udøvelse af deres ret efter artikel 8, stk. 1, og at dette indgreb har hjemmel i udlændingelovens § 7, stk. 3, jf. § 11, stk. 2, 2. pkt. Flygtningenævnet finder videre, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol. Flygtningenævnet bemærker derudover, at en håndhævelse af udlændingelovens §§ 7, stk. 3 og 11, stk. 2, 2. pkt., der blandt andet er indført for at afstemme beskyttelsen med behovet, udgør et anerkendelsesværdigt formål, og kan begrunde indgreb efter artikel 8, stk. 2, jf. herved også Konstantinov v. the Netherlands (2007), præmis 53, Nnyanzi v. the United Kingdom (2008), præmis 76, Nacic and others v. Sweden (2012), præmis 79. Det skal herefter vurderes, hvorvidt indgrebet i klagernes rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne legitime formål. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af statens interesse i ikke at forlænge klagernes opholdstilladelser overfor intensiteten af det indgreb en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelser vil indebære i klagernes ret til familie- og privatliv. Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål indgrebet skal varetage. Ved vurderingen af, om indgrebet af de grunde, der er anført i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2, er nødvendigt, skal der altså foretages en vurdering af statens interesse i at foretage indgrebet over for intensiteten af indgrebet i klagerens ret til familie- og privatliv. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse for så vidt angår retten til familieliv, at klagerne har familiemæssig tilknytning til Danmark, idet de har syv børn, der opholder sig i landet. Den kvindelige klager har endvidere to søstre, der opholder sig i landet. For så vidt angår retten til privatliv bemærkes, at den kvindelige klager har opholdt sig lovligt i Danmark i knap fem år, hun er født og opvokset i Syrien. Hun har oplyst, at hun ikke kan tale, læse eller skrive dansk. Hun har ingen uddannelse eller arbejde i Danmark. Hun har ingen fritidsinteresser og er ikke medlem af foreninger i Danmark. Hun har ingen familie i sit hjemland og har diskusprolaps og problemer med sit blodtryk. Den mandlige klager har opholdt sig lovligt i Danmark i knap fem år. Han har oplyst, at han taler, læser og skriver lidt dansk. Han bestod Dansk 1 modul 3, hvorefter han gik på pension. Han har i sit oplysningsskema om sin tilknytning og personlige forhold anført, at han ikke er medlem af en forening og ikke har nogen fritidsinteresser. Han har ingen uddannelse eller arbejde i Danmark. Han har en diskusprolaps og lider af diabetes. Han har oplyst, at han ikke har familie i sit hjemland. Den mandlige klager har oplyst, at han siden 1975 boede i Damaskus, hvor han ejede et hus. Han boede i

huset med sin ægtefælle og otte børn. Han arbejdede fra 1975 til 2006 som professionel soldat i Damaskus, som mekaniker. Han blev lovlig hjemsendt og pensioneret i 2006. Han er pensionist og går på sprogskole. Alle børn er voksne. Syv børn har opholdstilladelse i Danmark. Et barn har opholdstilladelse i Tyskland. Den mandlige klager er født og opvokset i Syrien, hvor han har boet i 61 år, heraf indtil sin udrejse 36 år i Damaskus. Han er 70 år gammel. Den kvindelige klager har oplyst, at hun er født og opvokset i Syrien og har boet i Damaskus med sin ægtefælle. Hun er 63 år. Flygtningenævnet finder det på den baggrund ubetænkeligt at lægge til grund, at klagerne skal vurderes i forhold til Damaskus. Flygtningenævnet bemærker endelig, at klagerne er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold. Klagerne har således siden meddelelsen af opholdstilladelserne [i sommeren] 2016 været bekendt med disses midlertidige karakter. Efter en samlet vurdering af det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet, at en nægtelse af forlængelse af klagernes opholdstilladelser ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er legitim, tjener et anerkendelsesværdigt formål og er proportionel og hverken er i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 eller Danmarks yderligere internationale forpligtelser. Klagernes opholdstilladelser kan på ovennævnte baggrund ikke forlænges […].” Syri/2020/48

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Soma/2020/16, Syri/2020/63 og Syri/2020/105 nævnt i afsnit 6.1.1 og 6.1.2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret omgjort én sag med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Endvidere har nævnet i beretningsåret omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i fire sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse med henvisning til udlændingelovens § 26, stk. 1, hvorved nævnet har fundet, at det ville være særligt belastende for udlændingen af inddrage eller nægte at forlænge dennes opholdstilladelse, herunder af hensyn til dennes tilknytning til Danmark. Udlændingelovens § 26, stk. 1, finder således fortsat anvendelse i inddragelsessager indledt før den 1. marts 2019 samt i forlængelsessager, hvori ansøgning om forlængelse er indgivet før den 1. juli 2019. Der kan som eksempel henvises til nævnets afgørelse Soma/2020/78 som nævnt i afsnit 6.1.1.

Nævnet **omgjorde** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, således at han fortsat har opholdstilladelse (**K-status**). Indrejst i 2010. Efter at have konstateret, at betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse isoleret set var opfyldt efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, udtalte **Flygtningenævnet** om vurderingen i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2 – og dermed Danmarks interna-

tionale forpligtelser – blandt andet: ”Efter en samlet afvejning af karakteren af den begåede kriminalitet og klagerens tilknytning til henholdsvis Danmark og Iran sammenholdt med varigheden af klagerens ophold i Danmark og oplysningerne om ansøgerens herboende families forhold, finder Flygtningenævnet, at betingelserne for at nægte at forlænge ansøgerens opholdstilladelse ikke er opfyldt, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 2. pkt., jf. § 26, stk. 2, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 og den proportionalitetsbedømmelse, der følger af bestemmelsen, når der foretages indgreb i retten til familie- og privatliv. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at ansøgeren fortsat har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2020/83

6.3 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

I sager, hvor udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, kan der endvidere træffes afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, som følge af at udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

Ved afgørelse af, om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af svig, skal det først vurderes, om udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig. Det er udlændingemyndighederne, som har bevisbyrden herfor.

Såfremt det vurderes, at en opholdstilladelse er opnået ved svig, skal der som beskrevet i afsnit 6.2 dernæst foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingeloven § 19 a. Forud for indførelsen af udlændingelovens § 19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1 nævnte tilknytningsmomenter.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, indledt af Udlændingestyrelsen før ikrafttræden af lov nr. 174 af 27. februar 2019, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene. For sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, indledt af Udlændingestyrelsen efter ikrafttræden af loven foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, som følger af Danmarks internationale forpligtelser.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2018), side 335 ff.

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 25 personsager vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse på grund af svig.

Nævnet **omgjorde** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk oromo og sunnimuslim fra [by], Oromia, Etiopien. Klageren har oplyst at have sympatiseret med bevægelsen Oromo Liberation Front (OLF) og støttet bevægelsen økonomisk siden [vinteren 2014-2015]. Udlændingestyrelsen meddelte [foråret] 2017 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive slået ihjel. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han af myndighederne er mistænkt for at støtte bevægelsen Oromo Liberation Front (OLF). Han har videre oplyst, at han [foråret] 2015 har deltaget i en demonstration i mod regeringens planer om at udvide Addis Ababa og derved inddrage en del af området Oromia. Under demonstrationen blev der blandt andet sunget en særlig oprørssang og gået med bannere, hvilke klageren havde været med til at lave. Klageren havde endvidere forud for demonstrationen uddelt løbesedler. Demonstrationen blev opløst af specialtropper, der skød og slog demonstranterne. Specialtropperne slog ti demonstranter ihjel, heriblandt klagerens bror. Klageren blev arresteret og tilbageholdt i to måneder. Under tilbageholdelsen blev klageren slået og tortureret gentagne gange. Klageren blev løsladt, fordi hans onkel havde bestukket politiet og på betingelse af, at klageren forlod landet. [I sommeren] 2019 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge klagerens opholdstilladelse, idet Udlændingestyrelsen fandt, at klageren havde opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1 og § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1 (lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017). Klageren har som asylmotiv fortsat henvist til, at han ved en tilbagevenden til Etiopien frygter at blive slået ihjel grundet hans tilknytning til bevægelsen Oromo Liberation Front (OLF). Klageren har yderligere oplyst, at politiet ved hans løsladelse skød mod ham. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at den oprindelige tilladelsesresolution ikke foreligger, men det fremgår af en intern resolutionsnote i sagen, at Udlændingestyrelsen har vurderet, at hverken klagerens forklaring om hans deltagelse i demonstrationen mod udvidelsen af Addis Ababa

eller hans efterfølgende fængsling med den fornødne sikkerhed kunne afvises, og at det herefter ikke kunne afvises, at klageren ved en tilbagevenden til Etiopien risikerede asylrelevant forfølgelse fra de etiopiske myndigheders side. Klageren blev derfor meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har ved sin afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen imidlertid vurderet, at klageren har opnået sin oprindelige opholdstilladelse ved svig, idet Udlændingestyrelsen har lagt vægt på, at klageren har forklaret forskelligt om, hvorvidt hans familiemedlemmer var medlem af Oromo Liberation Front (OLF), hvem der fortalte ham om demonstrationen, hvorfra han fik løbesedlerne, som han uddelte forud for demonstrationen, og til hvem de blev uddelt, og at han har forklaret forskelligt og udbyggende om sin tilbageholdelse og løsladelse af de etiopiske myndigheder. Flygtningenævnet bemærker, at det er myndighederne, der har bevisbyrden for, at det oprindelige asylgrundlag er urigtigt. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens forklaringer under henholdsvis den oprindelige asylsag og nærværende sag er afgivet med to til tre års mellemrum, og at de på de centrale punkter er fastholdt. Flygtningenævnet finder, at de divergenser og den udbygning, der er mellem forklaringerne, ikke er således væsentlige og af et sådant omfang, at de giver tilstrækkeligt grundlag for at statuere svig, eller at grundlaget for opholdstilladelsen i øvrigt var urigtigt. Flygtningenævnet lægger således klagerens forklaring om, at han frygter at blive fængslet og dræbt af myndighederne på grund af sin tilknytning til OLF, til grund. Flygtningenævnet finder, at der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke er grundlag for, at anse truslen mod klagerens person for mindre i dag, end da klageren blev meddelt opholdstilladelse i 2017. På den anførte baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at det ikke kan afvises, at ansøgeren fortsat er i myndighedernes søgelys, og at han derfor ved en tilbagevenden til Etiopien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Betingelserne for at nægte forlængelse af klagerens opholdstilladelse er således ikke til stede. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra sommeren] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1."Etio/2020/2

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2013. Flygtningenævnet udtalte: "Klageren er etnisk armenier og kristen fra Nagorna Karabakh, Armenien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet meddelte den [i vinteren] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygtede at blive slået ihjel af præsidentens nevø, samt dennes mænd. Udlændingestyrelsen har [i efteråret] 2019 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1. Udlændinge-

styrelsen har vurderet, at klageren har opnået sin opholdstilladelse på baggrund af svig. Klageren har som asylmotiv fortsat henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter præsidentens nevø. Klageren har videre henvist til, at hun har været vidne til et drab, og at hendes liv dermed også er i fare. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at advokaten ved mødets begyndelse anførte, at han efter først at have meddelt Flygtningenævnet, at han ikke ønskede tolk til mødet havde henvendt sig igen med meddelelse om, at han alligevel ønskede en tolk til stede. Der var ikke indkaldt tolk. Klageren bekræftede på forespørgsel, at hun ønskede mødet gennemført, og at hun ville sige til, såfremt hun fik brug for tolk undervejs i mødet. Mødet blev herefter gennemført uden afbrydelser og uden, at klageren gav udtryk for, at hun ønskede en tolk til stede. Det er Flygtningenævnets vurdering, at klageren forstod de stillede spørgsmål, og at hun besvarede spørgsmålene relevant uden misforståelser. Det bemærkes i den forbindelse, at klageren gennemførte partshøringssamtalen uden brug af tolk, men at der var en tolk til stede under hele samtalen, herunder også under klagerens gennemlæsning af referatet fra samtalen, jf. akterne side 167, 181 og 182. [I efteråret] 2019 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet klageren har opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. dagældende § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen lagde herved vægt på, at klageren som asylmotiv oprindeligt havde forklaret, at hun var flygtet fra Armenien, fordi hendes veninde [A] var blevet slået ihjel efter en kontrovers med præsidentens nevø, der også havde overfaldet klageren, men som klageren var sluppet fra. Klageren havde under asylsagen tillige forklaret, at hendes far var død. Udlændingestyrelsen nægtede at forlænge klagerens opholdstilladelse med den begrundelse, at det efterfølgende fremgik af klagerens facebook-profil, at hun var i kontakt med to personer med samme navne som hendes forældre og fordi hun under sit ophold i Danmark havde haft besøg af en person ved navn [samme navn som A]. Udlændingestyrelsen lagde derudover vægt på, at klageren i forbindelse med partshøringssamtalen forklarede divergerende i forhold til sine tidligere forklaringer om asylmotivet. Endelig lagde Udlændingestyrelsen vægt på, at klageren havde afgivet modstridende oplysninger om sin brug af Facebook, og at det på baggrund af oplysninger fra klagerens Facebook-profil blev lagt til grund, at hun var i kontakt med sin far og med [A], der således ikke var død. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren under sin asylsag bevidst har forklaret urigtigt om sine familieforhold og om sit asylmotiv. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren har forklaret så divergerende om centrale dele af sit asylmotiv, da hendes forklaring om asylmotivet må tilsidesættes som utroværdigt også når henses til, at der er gået år mellem forklaringerne. Klageren har således forklaret divergerende om, hvorvidt hun så [A] blive kørt over, eller om hun hørte det i nyhederne eller af sin chef fik at vide, at [A] havde været ude for et uheld. Hun har endvidere forklaret divergerende om, hvorvidt hun var bundet på hænderen eller på fødderne og om, hvorvidt hun var inde i den hvide

bil. Uanset, at der i Armenien er en del mennesker med navnet [navnet på A], lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren har afgivet bevist urigtige oplysninger om, hvorvidt [A] var død og uanset at en del mennesker tillige måtte hedde det samme, som klagerens far lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren tillige har afgivet bevist urigtige oplysninger om sine familieforhold. Der er ved denne vurdering navnlig lagt vægt på, at klageren, da hun blev konfronteret med disse oplysninger, først forklarede, at hun ikke havde brugt sin Facebookprofil i fire år, og at hun derefter ændrede forklaring vedrørende sin brug af Facebookprofilen, da hun blev konfronteret med, at der for nyligt var lagt billeder på profilen af hendes børn. Der er i tillæg hertil lagt vægt på, at klagerens forklaring om sin mors navn og om, hvem der hedder det samme som hendes far fremstår meget usikker og konstrueret til lejligheden. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at klageren har i advokatindlægget påberåbt sig, at der er fejl i referatet af partshøringen, og at fejlene skyldes, at klageren forklarede sig på dansk, og at hun var træt og havde det dårligt og skulle hente sit barn og derfor ikke gav sig tid til at læse referatet ordentligt igennem. Der er herved lagt vægt på, at der, som der fremgår ovenfor, var en tolk til stede under hele samtalen, som klageren kunne have benyttet sig af, hvis hun havde haft behov for det og på, at klageren først fremkom med denne indsigelse på et meget sent tidspunkt i forhold til, at hun ikke havde nogle rettelser til referatet i forbindelse med gennemgangen af dette. Klageren har på ovennævnte baggrund svækket sin generelle troværdighed. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge klagerens forklaring om asylmotivet til grund og finder, at klageren har afgivet bevist urigtige oplysninger og derved opnået asyl ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. stk. 2, nr. 1. Spørgsmålet er herefter, hvorvidt en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være særligt belastende for hende. Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til klageren selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke kan tillægges samme vægt, som i andre sager, hvor der overvejes nægtelse af forlængelse af andre grunde end svig. Om klagerens forhold er det konstateret, at hun taler dansk. Hun har haft lovligt ophold i Danmark i knap seks år og er gift med en herboende mand fra [land] og har to børn, der går i henholdsvis børnehave og vuggestue. Hun har bestået dansk-prøve 2 og har planlagt at læse til social- og sundhedsassistent. Hun har ikke haft arbejde i Danmark. Flygtningenævnet finder efter en konkret proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særligt belastende for hende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Arme/2020/2

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvinde, der havde oplyst at være fra [land D], samt et barn. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet udtalte: "Klageren har oplyst, at hun er etnisk [etnicitet] og [religion] fra [land D]. Kla-

geren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til [land D] frygtede, at hun grundet sine aktiviteter i [religiøs bevægelse] ville blive tilbageholdt og fængslet. Hendes daværende ægtefælle blev tilbageholdt og fængslet i to måneder, hvor klageren oplevede at blive opsøgt på sin bopæl og senere tilbageholdt flere gange. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2019 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1 og § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2019 berigtiget afgørelsen. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at hun ved en tilbagevenden til [land D] frygter at blive slået ihjel, da hun er udrejst illegalt af landet. Klageren frygter videre forfølgelse fra [land D's] myndigheder, idet hun er [religion] og på den baggrund er uønsket i landet. Endvidere frygter klageren sin tidligere ægtefælles familie, idet hun efter sin udrejse har fået et barn med en anden mand. Af samme årsag frygter hun, at hendes tidligere ægtefælles familie vil tage hendes yngste barn fra hende. Flygtningenævnet finder, at betingelserne for ikke at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19 a, stk. 1, jf. § 26, stk. 1, er opfyldt, idet klageren har opnået opholdstilladelsen ved svig. Flygtningenævnet har herved lagt til grund, at klageren bevidst har afgivet urigtige oplysninger om sin identitet og sit asylmotiv i sin asylsag, og at dette har ført til, at hun blev meddelt opholdstilladelse. Flygtningenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at klageren har afgivet forskellige oplysninger om sin identitet til de danske og til de italienske myndigheder. Til de danske myndigheder har klageren oplyst, at hendes navn er [A], og at hun er født [i sommeren] 1988. De italienske myndigheder har ved brev af [efteråret] 2018 oplyst, at klageren i Italien er registreret i navnet [B] med fødedato [i efteråret] 1990 med ukendt nationalitet. Flygtningenævnet finder, at klagerens forklaring om, at klagerens veninde, [C], som angiveligt afgik ved døden på rejsen fra [land] til Italien, hvorfor klageren var så chokeret, at hun oplyste sin venindes fornavn, ikke forekommer overbevisende. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det forekommer bemærkelsesværdigt, at klagerens ene af sine to offentligt tilgængelige Facebook profiler er oprettet i brugernavnet [C], og at klageren bruger denne profil, og ikke bruger profilen [A] til trods for, at klageren angiver, at hendes navn er [A], jf. partshøringen af [efteråret] 2018 og forklaringen for Flygtningenævnet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det forekommer bemærkelsesværdigt, at profilen [C] har tilknytning til en række personer i [land E]. Det forekommer endvidere bemærkelsesværdigt, at der er skrevet flere opslag på [sprog E] på denne profil herunder henset til, klagerens forklaring om, at hun er analfabet og kommer fra [land D]. Endvidere forekommer klagerens forklaring om, at andre personer har skrevet op-

slag på hendes profil bemærkelsesværdig. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det forekommer bemærkelsesværdigt, at det ved en analyse af klagerens sprogkundskaber på [sprog E] af [efteråret] 2018 er blevet vurderet, at klagerens sproglige baggrund med meget høj sandsynlighed er [land E]. Dette særligt henset til, klagerens forklaring om, at hun lærte at tale [sprog E] i [land F] i forbindelse med en 9 måneder lang fængsling. Det forhold, at det ved analyse af klagerens kundskaber på [sprog D] af [efteråret] 2018 ligeledes er blevet vurderet, at klagerens sproglige baggrund med meget høj sandsynlighed er enten [land E] eller [land D], kan henset til ovenstående ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det forekommer bemærkelsesværdigt, at det af mobiludlæsningen af klagerens mobiltelefon fremgår en længere besked fra applikationen Viber af [foråret] 2018 skrevet på [sprog E]. Dette henset til klagerens forklaring om, at hun hverken kan læse eller skrive på [sprog E], og at hun ikke kender [sprog E's] alfabet. Det forekommer endvidere bemærkelsesværdigt, at det fremgår af mobiludlæsningen af klagerens mobiltelefon, at oversættelsesfunktionen Google [efteråret] 2017 er blevet anvendt til at oversætte en dansk tekst til [sprog E]. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at klagerens viden om [land D], herunder den landsby, hvor hun angiveligt boede de første 18 år af sit liv, forekommer bemærkelsesværdigt begrænset. På baggrund af ovenstående kan det ikke lægge til grund, at klageren er statsborger i [land D], og det vurderes, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Det kan herefter ikke lægges til grund, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse eller overgreb. Betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i Danmark er opfyldt under henvisning til, at opholdstilladelsen er opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Der skal herefter tages stilling til, om det må antages at virke særligt belastende for klageren at nægte at forlænge hendes opholdstilladelse, navnlig på grund de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1. Det forhold, at opholdstilladelsen er opnået ved svig medfører, at der er udvist en sådan grad af egen skyld, at hensynet til klageren ikke skal tillægges samme vægt som i afvejningen i andre sager, hvor der overvejes nægtelse af forlængelse af andre grunde end svig. Klageren har haft lovligt ophold i Danmark siden [foråret] 2013 og er først indrejst i en alder af 24 år. Klageren har bestået Prøve i Dansk 2 og har arbejdet som kantinemedhjælper på [skole] fra [sommeren] 2016 først på deltid og fra [sommeren] 2018 på fuld tid, og klagerens mor, der er blevet familiesammenført med klageren, og morens ægtefælle bor i Danmark. Klageren bor sammen med sine to mindreårige børn, der er født i henholdsvis [foråret] 2007 og [vinteren] 2010, og som er indrejst i Danmark i henholdsvis [efteråret] 2014 og [sommeren] 2013, og som går i skole i Danmark. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, og det forhold, at opholdstilladelsen er opnået på baggrund af svig, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse ikke vil være særlig belastende for hende, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19 a, stk. 2, jf. § 26, stk. 1, idet bemærkes at klagerens børns tilknytning til

Danmark ikke kan føre til en ændret vurdering, herunder henset til at klageren har opnået opholdstilladelsen ved svig. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." hjem/2020/1

Nævnet **omgjorde** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Flygtningenævnet udtalte: "Klageren er etnisk hazara og har oplyst at være kristen af trosretning fra [by], Ghazni-provinsen, Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive slået ihjel af sin familie, lokalbefolkningen eller af myndighederne som følge af, at han var konverteret fra islam til kristendommen. Klageren oplyste til støtte herfor, at han gennem sit arbejde hos […] i Kabul gennem 11 måneder stiftede bekendtskab med kristendommen gennem sine kollegaer. Klageren fik blandt andet lydfiler fra biblen, som han kunne lytte til. Under et skænderi med sin far, som var mullah, fik klageren fortalt, at han nu arbejdede for udlændinge i […] og var konverteret til kristendommen, og i samme forbindelse brændte han en koran af i raseri. Klageren flygtede herefter til Pakistan, idet han var blevet overfaldet af sin far og meldt til myndighederne. Klageren fortsatte med at praktisere sin kristne tro. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2019 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, § 19, stk. 2, nr. 4, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Udlændingestyrelsen har som begrundelse herfor henvist til, at det må afvises, at klageren reelt er konverteret til kristendommen, idet klageren blandt andet har forklaret forskelligt om, hvor han blev introduceret til kristendommen, og om hvordan han lærte om og praktiserede sin kristne tro i Afghanistan, ligesom klagerens kendskab til kristendommen forekommer begrænset. Udlændingestyrelsen har endvidere henvist til oplysninger fra klagerens Facebook-profil, hvoraf det fremgår, at han er medlem af en muslimsk gruppe, [B]. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han fortsat frygter sin familie, lokalbefolkningen og myndighederne som følge af sin konversion til kristendommen. Klageren har således fastholdt sit oprindelige asylmotiv. Flygtningenævnet bemærker, at det er myndighederne, der har bevisbyrden for, at det oprindelige asylgrundlag er urigtigt. Flygtningenævnet finder, at klagerens troværdighed er svækket afgørende af, at der er store og væsentlige divergenser i hans forklaring om hans generelle forhold i Afghanistan, som burde stå klart for ham, herunder om hans opvækst, familieforhold, herunder hvor mange koner, hans far havde, uddannelse, årsagen til konflikten med faren, bekendtskabet med kristendommen og udrejsen. Klageren har således til sin første samtale med udlændingemyndighederne [i foråret] 2011 forklaret,

at han flygtede fra Afghanistan for omkring otte måneder siden, havde to års skolegang og ikke havde nogen religion, mens han til identitetsafhøringen [i foråret] 2013 forklarede, at han ikke havde haft nogen skolegang og ikke kunne læse og skrive og angav, at han var kristen. Det fremgår af de offentligt tilgængelige oplysninger fra klagerens Facebookprofil, at han har skrevet lange beskeder og kommentarer i 2010 inden indrejsen i Danmark. Klageren har videre til sin asylsamtale [i sommeren] 2013 forklaret, at han havde to helsøskende, tre halvbrødre og to halvsøstre. Alle – samt hans mor, far og farens koner – boede i samme hus. Klageren forklarede videre, at han hjemme hjalp sin far, der var mullah, i forbindelse med gudstjenester. Han hjalp som budbringer med at give farens velsignelser til eksempelvis folk, der ikke kunne få børn og i to til tre år på farens ordre medvirkede til at lave propaganda for islam ved at læse og synge under højtider. Til forlængelsessamtalen [i efteråret] 2018 forklarede klageren derimod, at han aldrig havde boet sammen med sine halvsøskende og ikke kunne huske, hvor mange halvsøskende, han havde, og at han ikke hjalp til med noget derhjemme og ikke havde nogen hjælpeopgaver i forbindelse med farens arbejde som mullah. Foreholdt denne divergens forklarede klageren, at han blev tvunget til at servere the i moskeen, men ikke noget andet. Klageren har endvidere til asylsamtalen forklaret, at han rejste til Kabul, hvor han boede på et hotel i otte til ti dage og imens ledte efter arbejde, men han fandt ikke noget. Han mødte nogle hazaramænd, som han boede hos, og som tilbød ham arbejde i […], hvor de selv arbejdede. Til forlængelsessamtalen forklarede klageren imidlertid, at han i Kabul arbejdede som tjener på en restaurant. Han blev tilbudt at bo hos nogle afghanere fra samme hjemby som han selv. Disse afghanere kendte ikke noget til hans stilling i […]. Det var en tilfældig engelsktalende mand, som han mødte i restauranten, der hjalp ham med at få dette arbejde. Nævnet har videre lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om årsagen til, at han brændte Koranen. Han har således til asylsamtalen forklaret, at han fandt ud af, at faren ville giftes igen med en 15-årig pige, hvilket klageren satte sig imod. Faren slog klageren, hvorefter klageren gik ind i et andet værelse og satte ild til Koranen, kastede resterne foran faren og sagde, at Muhammed var djævlen. Til forlængelsessamtalen forklarede klageren imidlertid, at faren var i gang med at få en ny kone, som vist hed [A]. Hun var ikke yngre end ham. Foreholdt, at han tidligere havde forklaret, at den nye ægtefælle var 15 år, forklarede klageren, at det var farens anden kone, der hed [A], og den nye, som var farens tredje kone, var 15 år. Han var ligeglad med, at faren ville giftes med den 15-årige pige, og han tilkendegav ikke sin holdning over for faren. Han brændte Koranen, fordi han kom op at skændes med faren i forbindelse med, at han gav faren penge fra sit arbejde i Kabul, og at faren kastede pengene tilbage i ansigtet på klageren. Han gjorde det, fordi faren hele tiden havde sagt, at Koranen ikke kan brænde. Under mødet i Flygtningenævnet forklarede klageren, at faren havde tre koner, at han skulle giftes med en fjerde kone. Nævnet har videre lagt vægt på, at klageren har afgivet divergerende oplysninger om, hvornår han mødte sin ægtefælle, idet klageren til samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret]

2018 først forklarede, at han kom i kontakt med ægtefællen via Facebook, og at de mødte hinanden første gang i lufthavnen i Quetta i 2016, hvorefter han senere under samtalen ændrede forklaring til, at han kendte sin ægtefælle i Pakistan, før han kom til Danmark i 2011. Ægtefællen har til sit interview i forbindelse med familiesammenføringssagen [i foråret] 2018 oplyst, at hun fik kontakt med klageren via Facebook i 2014, og at han efterfølgende kom til Pakistan, hvor de blev gift i 2016. Klageren har forklaret, at dette blev oplyst efter hans instruks. Nævnet bemærker hertil, at klagerens forklaring om, at han og ægtefællen ikke oplevede nogen konsekvenser i forbindelse med registreringen af ægteskabet i Pakistan, forekommer mindre troværdig henset til, at klageren er registeret på vielsesattesten som kristen, og at det af baggrundsoplysningerne fremgår, at et ægteskab mellem en muslimsk kvinde og en ikke-muslimsk mand vil blive erklæret for ugyldigt af myndighederne og vil føre til alvorlige anklager. Nævnet har videre lagt vægt på, at klageren har forklaret divergerende om sin udrejse af Afghanistan. Han har således til asylsamtalen forklaret, at han i forbindelse med udrejsen opholdt sig to til tre dage hos to venner i Kabul. Vennerne blev imidlertid bange, fordi de have fået at vide, at folk vidste, at han opholdt sig hos dem, hvorefter de alle tre besluttede at udrejse til Pakistan. Til forlængelsessamtalen forklarede klageren derimod, at han tog til [by], hvor han tog videre med taxa til Kabul og derfra rejste videre til Kandahar – uden at opholde sig i Kabul. Han rejste alene, og vennerne kom efterfølgende, da de fandt ud af, at livet var for hårdt for dem. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren har givet en troværdig forklaring på disse talrige og væsentlige divergenser i hans forklaring. Flygtningenævnet bemærker videre, at klageren til forlængelsessamtalen viste et påfaldende overfladisk kendskab til kristendommen, herunder at han ikke kendte baggrunden for påsken og ikke vidste, hvornår påsken tidsmæssigt lå, eller hvad påskedagene hed. Klageren kendte heller ikke andre højtider og kunne ikke gengive fortællinger fra biblen. På mødet i nævnet har klageren endvidere svaret undvigende på spørgsmål om kristendommen og har herunder ikke kunnet redegøre for, hvad der kendetegner [kirke], som han har været tilknyttet i en længere periode. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at der – uanset disse divergenser i klagerens forklaring – er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at statuere svig, eller at grundlaget for opholdstilladelsen i øvrigt var urigtigt. Nævnet har herved lagt vægt på, at klagerens forklaringer under henholdsvis den oprindelige asylsag og nærværende sag om konversionen, som er grundlaget for opholdstilladelsen, på centrale punkter er fastholdt, at begivenhederne i relation til asylmotivet ligger tilbage til 2006/07, og at klageren – med visse afbrydelser – har haft og fortsat har nogen tilknytning til det kristne miljø i Danmark. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2020/23

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Rusl/2020/9 og Maure/2020/1, der er omtalt i afsnit 11.2.1.

6.4 Inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. (Ferie mv. i hjemlandet)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

En opholdstilladelse kan inddrages indtil ti år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i ti år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 indsattes som § 19, stk. 3, en bestemmelse om, at det ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), til nr. 56, fremgår blandt andet følgende:

> ”Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2,

nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.

Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen.

Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.

Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.

Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv."

Ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, finder bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, anvendelse, se afsnit 6.2, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

For så vidt angår konventionsflygtninge skal udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. For en nærmere gennemgang af disse ophørsgrunde, henvises til afsnit 6.2.1.

Ved afgørelsen af, om en opholdstilladelse kan inddrages på baggrund af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, skal der som beskrevet i afsnit 6.2 foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingeloven § 19 a.

Forud for indførelsen af udlændingelovens §19 a og ophævelsen af § 19, stk. 7, skulle der foretages en vurdering af, hvorvidt inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende navnlig på baggrund af de i § 26, stk. 1, nævnte tilknytningsmomenter. For en nærmere beskrivelse heraf henvises til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), afsnit 6.4.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i to sager vedrørende to personer vedrørende inddragelse af opholdstilladelse på grund af rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i januar 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er [etnicitet]og [religion] fra [by], Rusland. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har i den oprindelige asylsag som asylmotiv navnlig henvist til, at han har været udsat for tortur ved i hvert fald en ud af to tilbageholdelser ret kort tid før sin udrejse og ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive fængslet og udsat for tortur af myndighederne, idet klageren havde [familiemedlem], der blev slået ihjel i [årstal], da han [årsag]. Klageren har endvidere henvist til, at han og [X] levede i et homoseksuelt forhold, som er myndighederne bekendt. Flygtningenævnet meddelte [i efteråret] 2013 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, idet nævnet fandt i det væsentlige at kunne lægge klagerens forklaring til grund. Udlændingestyrelsen inddrog [i sommeren] 2018 klagerens opholdstilladelse, idet styrelsen fandt, at klageren havde opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Udlændingestyrelsen vurderede samtidig, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages som følge af, at klageren havde foretaget flere rejser til sit hjemland, Rusland, som ikke havde et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i

strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter forarbejderne til lovændringen (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019) lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager, som Udlændingestyrelsen har indledt forud for lovens ikrafttræden, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren, mens han har haft opholdstilladelse i Danmark, har været indrejst i Rusland som anført af Udlændingestyrelsen. Ansøgeren har ikke givet møde for Flygtningenævnet og har derfor ikke afkræftet formodningen om, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at ansøgeren ikke længere risikerer forfølgelse i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7. Det, som ansøgeren har forklaret til Udlændingestyrelsen, kan ikke føre til en anden vurdering. Herefter, og da en inddragelse af ansøgerens opholdstilladelse af de grunde, der er anført af Udlændingestyrelsen, ikke kan antages at virke særligt belastende for ham, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, er betingelserne for at inddrage ansøgerens opholdstilladelse opfyldt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 4. Med denne begrundelse stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2020/20

6.5 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen en opholdstilladelse, der er givet med henblik på varigt ophold, og har udlændingen boet lovligt her i landet i mere end to år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ved lov nr. 174 af 27. februar 2019, som trådte i kraft den 1. marts 2019, bestemtes, at alle tidsbegrænsede opholdstilladelser efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, med virkning fra 1. juli 2019 udstedes med henblik på midlertidigt ophold, hvilket indebærer, at disse personer ikke vil være omfattet af § 17, stk. 1, 3. pkt., og at de pågældende udlændinge derfor kun må være udrejst i seks på hinanden følgende måneder. Af bemærkningerne til lovforslaget L 140 afsnit 2.3.1 fremgår, at det ved fastlæggelsen af, om man må være udrejst i seks eller 12 måneder, for personer, der allerede før lovens ikrafttræden har fået udstedt en opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, med mulighed for varigt ophold, således er afgørende, om udrejsen er sket før eller efter den 1. juli 2019.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Fortrydelsesfristen på 12 måneder er kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

I tilfælde, hvor en udlænding har opholdstilladelse efter eksempelvis udlændingelovens §§ 7-8 og vender tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage ophold dér, skal der både tages stilling til, om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17, herunder om udlændingens ophold uden for Danmark har været *frivilligt*, og om der er grundlag for *dispensation*, jf. §§ 17, stk. 3 og 4, og om forholdet er omfattet af udlændingelovens § 17 a.

Som eksempel på afgørelser, hvor udlændingelovens § 17 a er anvendt henvises til følgende:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1999. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren tilhører hovedklanen Darood, subklanen Marehan, klanen [navn] og familieklanen […]. Klageren er muslim fra [område i Somalia]. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i vinteren] 1999, og at han [i foråret] 2001 blev meddelt opholds-

tilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto). Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2015 udrejste til Somalia for at tage ophold. [I foråret] 2019 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, § 17 a, stk. 1, nr. 1, og § 17 a, stk. 2, idet klageren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 24 på hinanden følgende måneder. Det bemærkes, at Flygtningenævnet i forbindelse med behandlingen af bortfaldssagen ikke har været i direkte kontakt med klageren, hverken personligt, telefonisk eller på mail. I sagen foreligger i den forbindelse en fuldmagt af [sommeren] 2018 meddelt til klagerens bror, jf. tillige den beskikkede advokats brev af [foråret] 2019 med klage over afgørelsen om bortfald. Efter en gennemgang af sagen skal Flygtningenævnet meddele, at nævnet ikke finder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på de forhold, som Udlændingestyrelsen har henvist til i afgørelsen af [foråret] 2019. Nævnet har således lagt vægt på, at klageren udrejste af Danmark til Somalia [i sommeren] 2015, at ansøgerens fortrydelsesfrist for repatriering udløb [i sommeren] 2017, og at klagerens bror på klagers vegne senest den [i sommeren] 2018 søgte at få udbetalt 2. rate af repatrieringsydelsen. Det i den beskikkede advokats indlæg af [vinteren] 2020 anførte om baggrunden for og omstændighederne i forbindelse med, at klagerens bror på klagerens vegne ansøgte om udbetaling af 2. rate af repatrieringsydelsen, kan ikke føre til en anden vurdering af sagen. Flygtningenævnet tiltræder herunder tillige Udlændingestyrelsens vurdering, hvorefter der ikke foreligger omstændigheder som nævnt i udlændingelovens § 17, stk. 3, som kan føre til, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke skal anses for bortfaldet. Ligesom Udlændingestyrelsen har Flygtningenævnet således lagt vægt på, at klageren i afgørelsen om forlængelse af fristen for fortrydelse af repatriering blev vejledt om, at fristen ikke kunne forlænges yderligere, og at klageren hverken ved personlig henvendelse, telefonisk eller på mail har kontaktet de danske ambassader i enten Kenya eller Etiopien, således som han flere gange er blevet vejledt om. Det anførte om, at det er klagerens opfattelse, at han skulle møde personligt frem kan derfor ikke føre til et andet resultat. Endelig tiltræder Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens vurdering, hvorefter bortfald af opholdstilladelsen ikke udgør et uforholdsmæssigt indgreb i klagerens ret til privat- eller familieliv som værnet i den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Nævnet er således enig i den afvejning af klagerens tilknytning til henholdsvis Danmark og Somalia, som er foretaget i afgørelsen. Nævnet har ligesom styrelsen lagt vægt på, at klageren – uanset det forudgående 15 år lange ophold i Danmark - må anses for selv at have valgt at ophæve sine personlige, sociale og økonomiske bånd til Danmark i tilknytning til beslutningen om repatriering, og at bortfald af opholdstilladelsen derfor ikke kan anses som en krænkelse af ansøgerens ret til privatliv. Oplysningerne om klagerens herboende familie i form af en mor og en bror kan ikke føre til, at bortfald af opholdstilladelsen må anses for en krænkelse af klagerens ret til familie-

liv, idet klageren var myndig, da han traf beslutningen om repatriering i 2015. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/15

Nævnet **stadfæstede** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk hazara og shiamuslim af trosretning fra Kabul, Afghanistan. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 2012, og at han [i vinteren 2012/13] blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2018 udrejste til Afghanistan. Klageren udrejste med henblik på at støtte sin lillesøster, der befandt sig i Afghanistan. [I vinteren 2018/2019] besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. § 17, stk. 4, jf. § 17 a, stk. 6, idet klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og idet klageren frivilligt har taget bopæl i Afghanistan, som er hans hjemland. Indledningsvis bemærker Flygtningenævnet, at der ikke findes grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på partshøring af klageren. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren har haft mulighed for at besvare partshøringen i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af ansøgningen om, at klagerens opholdstilladelse i Danmark ikke skulle anses for bortfaldet, og at partshøringen – sammenholdt med Udlændingestyrelsens notat af [vinteren 2017/2018] – må forstås således, at den angår klagerens bopælsregistrering. Flygtningenævnet finder, at klageren frivilligt har opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1.pkt. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af ansøgerens ansøgning om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, dateret [efteråret 2018], fremgår, at opholdet i Afghanistan i 2018 var planlagt, og at han i forbindelse med sin udrejse [i sommeren] 2018 aftalte med sin kontaktperson, at denne afleverede hans lejlighed. Der foreligger endvidere oplysninger om, at klageren blev tilbudt starthjælp på 1200 Euro i to rater, og at han har fået økonomisk støtte til flybilletten fra Hamborg til Kabul [i efteråret] 2018 af OIM, der støtter udlændinge, der frivilligt ønsker at rejse hjem og tage permanent ophold i hjemlandet. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren under nævnsmødet forklarede, at han havde til hensigt at blive i Afghanistan for altid. Det forhold, at klageren har oplyst, at han udrejste til Afghanistan, fordi hans søster var lille, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet hans søsters alder ikke i sig selv udgør et velbegrundet formål med udrejsen. Det forhold, at klageren efter sine oplysninger mistede sine id-kort og derfor ikke kunne vende tilbage til Danmark, kan heller ikke føre til en anden vurdering henset til, at klagerens rejse var finansieret af OIM som støtte til udlændinge, der ønsker at rejse hjem, og at han som nævnt ikke havde haft til hensigt at vende tilbage til Danmark. Nævnet har endvidere tillagt det vægt, at klageren i forbindelse med sit første repatrieringsforsøg underskrev en erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelse [i sommeren] 2014, at han udrejste af Danmark [i sommeren] 2016, at han

vendte tilbage til Danmark i [foråret] 2017, og at han igen udrejste til Afghanistan [i sommeren] 2018 efter blot ca. 1 år og 3 måneders ophold i Danmark. Klageren må således antages at have opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt taget ophold i Afghanistan, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Flygtningenævnet finder ikke, at der er grundlag for i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 3, at bestemme, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren, der har haft opholdstilladelse i Danmark siden [vinteren 2012/2013], ikke har nogen familiemæssig tilknytning til Danmark eller i øvrigt nogen særlig tilknytning til landet, og at han har familie i form af sine forældre og søster i Afghanistan. Flygtningenævnet finder herefter, at bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke udgør et uforholdsmæssigt indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8. Flygtningenævnet finder videre, at udlændingelovens § 17 a, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse ved vurderingen af, om klagerens opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, idet klageren tidligere har været repatrieret til Afghanistan, jf. herved udlændingelovens § 17 a, stk. 6, hvorefter en udlænding kun én gang kan bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5. Klagerens opholdstilladelse er derfor bortfaldet. Flygtningenævnet finder, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Afghanistan. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren to gange frivilligt er returneret til Afghanistan, hvor han har opholdt sig henholdsvis 10 måneder i 2016/2017 og over et år i 2018/2019 uden problemer. Nævnet finder på den baggrund, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold at klageren har opholdt sig flere år i Europa, kan heller ikke føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Herefter, og da de generelle forhold i Afghanistan heller ikke kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/45

Som endnu et eksempel på en afgørelse, hvor udlændingelovens § 17 a er anvendt, henvises til afgørelsen Irak/2019/114, som fremgår af afsnit 6.7 i formandskabets 28. beretning (2019).

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 16 personsager vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 15 personsager og hjemviste en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold uden for Danmark.

6.5.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen Osman mod Danmark (application no. 38058/09) af 14. juni 2011 vedrørende en mindreårig, der havde opholdstilladelse som familiesammenført til en herboende udlænding, at de danske myndigheders afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse som følge af ophold udenfor Danmark i forbindelse med en genopdragelsesrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har haft sine formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet. Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældemyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv.

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret truffet afgørelse i konkrete sager vedrørende klage over bortfald af opholdstilladelse for mindreårige.

Der henvises til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 443, nævnte afgørelse Irak/2019/116.

6.5.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som anført i 6.5 er det ligeledes et krav for bortfald af en opholdstilladelse, som er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, at udlændingen *frivilligt har taget bopæl i hjemlandet* eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Indrejst i 1994. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er bosnisk statsborger og muslim af trosretning fra Bosnien-Hercegovina. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 1994, og at han [i foråret] 1994 blev meddelt midlertidig opholdstilladelse i medfør af § 15 a i lov nr. 933 af 18. november 1992 om midlertidig opholds-

tilladelse for visse personer fra det tidligere Jugoslavien, og [i efteråret] 1995 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i efteråret] 2015 udrejste af Danmark. Klageren har selv oplyst, at han udrejste til Sverige for at komme sig efter en skilsmisse. I [sommeren] 2018 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens 17, stk. 1 og stk. 4 samt § 17 a, stk. 1, nr. 1, idet klageren har opgivet sin bopæl i Danmark og har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet lægger vægt på, at det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren er udrejst [i efteråret] 2015, og at klageren i sin ansøgning om dispensation for bortfald af opholdstilladelsen af [foråret] 2016 blandt andet har oplyst, at han udrejste af Danmark [i efteråret] 2015, og at han havde opsagt sin lejlighed og skaffet sig af med sine møbler. Der lægges endvidere vægt på, at klageren i en e-mail af [sommeren] 2016 tilbagekaldte sin ansøgning om dispensation for bortfald, idet han samtidig oplyste, at han er vendt tilbage til sit hjemland, at han ikke har planer om at vende tilbage til Danmark, og at der derfor ikke skal foretages yderligere i sagen. Ved en e-mail af [foråret] 2018 til Udlændingestyrelsen har klageren i øvrigt oplyst, at han [i sommeren] 2016 forlod Danmark. Han rejste til Bosnien-Hercegovina, hvor han stadig er bosiddende. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at klageren frivilligt har opgivet sin bopæl i Danmark i [efteråret] 2015, idet klagerens senere oplysninger om, at han på grund af en skilsmisse ikke vidste, hvad han lavede, ikke kan føre til en anden vurdering. Det lægges endvidere til grund efter oplysningerne i klagerens e-mails af [sommeren] 2016 og af [foråret] 2018, at han siden [sommeren] 2016 har boet i Bosnien-Hercegovina, og at klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet. Der lægges i den forbindelse også vægt på, at klageren efter det oplyste har fået udstedt et nationalitetspas i Bosnien-Hercegovina [i sommeren] 2017. Flygtningenævnet finder ikke, at det kan lægges til grund, at klagerens e-mail er blevet hacket, og at han derfor ikke har fremsendt e-mailen af [sommeren] 2016, således som det er anført i indlægget fra klagerens advokat. Flygtningenævnet finder heller ikke, at det kan lægges til grund, at klageren i [sommeren] 2016 er blevet ringet op af en medarbejder i Udlændingestyrelsen, der blandt andet meddelte, at der var truffet afgørelse i hans sag om dispensation for bortfald af opholdstilladelsen, og at han skulle forlade Danmark inden 14 dage. Der henvises til, at der efter det oplyste ikke foreligger et notat hos styrelsen om en sådan samtale. Det fremgår af indlægget fra klagerens advokat, at klageren har oplyst, at han flere gange siden [efteråret] 2017 har været i Danmark. Flygtningenævnet kan ikke lægge oplysningen til grund, idet der ikke foreligger dokumentation herfor. Flygtningenævnet tiltræder på denne baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter klagerens opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1 og stk. 4, og at udlændingelovens § 17 a, stk. 1, ikke kan føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke er bortfaldet. Der ses endvidere ikke med de grunde som er anført af Udlændingestyrelsen, at der skulle være grundlag

for dispensation efter udlændingelovens § 17, stk. 3. Der ses i øvrigt ikke at være forhold som nævnt i udlændingelovens § 31, der er til hinder for, at klageren kan udsendes til Bosnien-Hercegovina. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Bosn/2020/1

Nævnet **omgjorde** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran, således at han fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 1994. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er irakisk statsborger og shiamuslim. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i efteråret] 1994, og at han [i foråret] 1995 blev meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2005 udrejste til Irak. Klageren har oplyst at han, sammen med sin mor og tre søskende, blev tvunget til at udrejse og opholde sig uden for Danmark af sin far. [I sommeren] 2019 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 4, idet klageren havde opgivet sin bopæl i Danmark og opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og frivilligt havde taget bopæl i sit hjemland. Efter klagerens forklaring, som Flygtningenævnet finder er troværdig, lægger nævnet til grund, at klageren har opholdt sig illegalt i Iran fra 2003 til 2017. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at klagerens kortvarige besøg i 2015 og 2016 i Irak og ophold i Irak i perioden fra 2017 til 2020 alene har været begrundet i de danske myndigheders krav om legitimationspapirer til brug for myndighedernes behandlingen af klagerens ansøgning om bevarelse af opholdstilladelsen. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at fastslå, at klageren har taget frivillig bopæl i Irak i udlændingelovens forstand, eller at klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland. Betingelserne for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet er derfor ikke opfyldt, jf. § 17, stk. 1 og 4. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2020/45

6.5.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som anført i 6.5 er det ligeledes et krav for bortfald af en opholdstilladelse, som er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredjeland, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have "opnået beskyttelse."

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

> ”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betænkeligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asyllandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [ ]”

Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredjeland, må herefter vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asyllandsbestemmelsen), nu § 7, stk. 4, i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det, hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8 først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Som eksempel på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet har vurderet, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **omgjorde** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak, således at han fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 1998. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra Al Diwaniyah, Irak. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i sommeren] 1998, og at han [i sommeren] 1999 blev meddelt opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i vinteren] 2004 udrejste til Syrien. Københavns Kommune har [i foråret] 2016 annulleret hans indrejse i Danmark pr. [efteråret] 2007, henset til at der efter deres opfattelse ingen objektive oplysninger er, som understøtter at klageren har haft faktisk ophold og bopæl i Danmark fra [efter-

året] 2007, og at han faktisk bor og opholder sig hos sine børn i Sverige. [I efteråret] 2017, berigtiget [i vinteren] 2017 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at klageren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og at han ikke frivilligt har taget bopæl i hjemlandet, jf. § 17, stk. 4. Selvom det er sandsynliggjort, at han i en længere periode har haft ophold i Sverige, finder nævnet ikke, særligt da de svenske myndigheder har søgt ham Dublinoverført til Danmark og efterfølgende effektueret en overførsel, at det er bevist, at klageren har opnået beskyttelse i Sverige eller i et andet land, jf. § 17, stk. 4. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2017, berigtiget [i vinteren] 2017, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2020/43

6.5.4 Klageren har under ophold i udlandet deltaget i væbnet konflikt m.v.

Ved lov nr. 176 af 24. februar 2015 blev der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 21 b, hvorefter en opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en opholdstilladelse meddelt i medfør udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, kan styrelsens afgørelsen påklages til Flygtningenævnet, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 3. En klage har ikke opsættende virkning, hvis udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, jf. § 53 a, stk. 2, 5. pkt.

Lovændringen har til formål at sikre, at det kan få opholdsretlige konsekvenser for en herboende udlænding, hvis den pågældende udrejser for at deltage i en væbnet konflikt.

Et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, er ifølge lovforslaget blandt andet aktiv deltagelse i kamphandlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlinger, kan blive udsat for påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer,

som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende. Et andet eksempel er ophold i træningslejre hos yderligtgående politiske organisationer eller grupperinger, hvor deltagerne blandt andet trænes i militære færdigheder.

En opholdstilladelse eller opholdsret kan således bortfalde efter bestemmelsen, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamphandlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Ved vurderingen af, om mistankekravet er opfyldt ("grund til at antage") vil der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, afsnit 3.2.1.) kunne lægges vægt på de samme momenter, som indgår i den i lovforslaget foreslåede bestemmelse i pasloven om nægtelse af udstedelse af pas eller inddragelse af et allerede udstedt pas (lovforslaget s. 9ff.). Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i under sit udlandsophold, i almindelighed må antages at påvirke den pågældende i sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et strafbart forhold i f.eks. Danmark eller at påvirke andre hertil.

Der vil ikke kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret i henhold til udlændingelovens § 21 b, hvis en sådan afgørelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, 1. pkt. in fine. Det forudsættes herved, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det følger af udlændingelovens § 30, stk. 1, at såfremt udlændingen opholder sig i Danmark ved afgørelsen af, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, skal udlændingen udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, omsorg for udrejsen.

I de tilfælde, hvor den pågældende har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, stk. 1 og 2, vil en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse efter udlændinge-

lovens § 21 b, stk. 1, indebære, at der skal tages stilling til, om der kan ske udsendelse, eller om dette vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, jf. § 32 a.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 32, stk. 1, må en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles som hovedregel for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet.

En udlænding, der opholder sig i udlandet, når udlændingemyndighederne konstaterer, at den pågældendes opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, har som udgangspunkt ikke ret til at indrejse og på ny tage ophold i Danmark.

Efter ansøgning kan det bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på en dispensation efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan indbringes for Flygtningenævnet, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2.

Indrejseforbuddet efter udlændingelovens § 32, stk. 1, bortfalder, hvis der efterfølgende med hjemmel i udlændingelovens § 21 b, stk. 2, træffes afgørelse om dispensation.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrunder bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015, jf. § 4, stk. 1 og 3, i lov nr. 176 af 24. februar 2015 om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven.

Flygtningenævnet har i beretningsåret ikke behandlet sager vedrørende udlændingelovens § 21 b. Der henvises i den forbindelse til afsnit 6.5.4 i formandskabets 25. beretning (2016).

6.5.5 Dispensation fra bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Ansøgningen kan indgives såvel før som efter, at udlændingen er udrejst af landet. Terminologien "forhåndsdispensation" anvendes i de situationer, hvor en ansøgning om dispensation er indgivet forud for udrejsen af landet og efter udlændingen er udrejst, men på et tidspunkt, hvor bortfaldsgrundene endnu ikke er indtrådt.

I Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende momenter, der kan indgå i vurderingen af, hvorvidt der skal gives dispensation fra bortfald:

> "I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [ ] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har **haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder,** men er blevet **forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer.** Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen **før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen,** uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en **udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden** til hjemlandet eller bosættelse i et andet land."

Er *ansøgning om dispensation indgivet før udrejsen* gives der som hovedregel dispensation for fra bortfald, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som eksempelvis uddannelse, arbejde, au-pair ophold, udstationering for eller ansættelse ved en dansk myndighed, en herværende virksomhed, en forskningsinstitution eller en international, humanitær eller religiøs organisation eller pasning af nære familiemedlemmer, der er syge.

Er ansøgning om *dispensation indgivet efter udrejsen*, *når bortfaldsvirkningen er indtrådt*, vil der kunne gives dispensation, hvor det må anses for godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden udløbet af fristen på seks henholdsvis 12 måneder, men er blevet forhindret heri på grund af sygdom eller andre uforudsete hindringer. Endvidere vil der kunne gives dispensation under udlændingens ophold i udlandet, såfremt udlandsopholdet er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse i Danmark.

I sager, hvor der først søges om dispensation efter udrejsen, vil der i sagens natur stilles øgede bevismæssige krav til udlændingen, idet det vil skulle dokumenteres, at et allerede eksisterende udlandsophold er påbegyndt som led i et velbegrundet formål, og at dette formål har været eksisterende helt frem til det tidspunkt, hvor udlændingen igen ønsker at indrejse og tage fast ophold i Danmark. Der vil i givet fald kunne være behov for at fremlægge kontrakter, lønsedler, dokumentation for udenlandsk studieaktivitet mv.

Meddeler udlændingemyndighederne dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, gives denne for den ansøgte periode, dog for en periode på højst fire år regnet fra udrejsedatoen og efter en konkret vurdering. Afgørelsen af, for hvilken periode der skal meddeles dispensation fra bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 3, beror således på en konkret og skønsmæssigt præget vurdering, hvori blandt indgår længden og karakteren af dispensationsårsagen samt udlændingens samlede ophold her i landet og udlændingens familiemæssige og anden tilknytning til Danmark.

I tilfælde, hvor der efter ansøgning gives dispensation for bortfaldsreglerne, bortfalder udlændingens opholdstilladelse ex lege, såfremt den pågældende ikke inden dispensationens udløb på ny indrejser og tager fast ophold i Danmark, medmindre der inden udløbet søges og opnås yderligere dispensation for bortfald.

Flygtningenævnets afgørelser i bortfaldssager skal i øvrigt være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 8, der er omtalt i afsnit 6.2.3.

Som eksempel på en sag om dispensation fra bortfald, hvor det tydeligt illustreres, hvordan de ovenfor beskrevne momenter indgår i Flygtningenævnets vurdering, kan nævnes følgende afgørelse:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk georgier og kristen fra Tbilisi, Georgien. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [i foråret] 2013, og at han [i efteråret] 2013 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i slutningen af] 2015 udrejste til Georgien. Klageren har oplyst, at han udrejste under tvang. I [foråret] 2015 blev klagerens ægtefælle opsøgt på deres bopæl i Tbilisi af personer fra politiet, der truede med at voldtage hende og sende en video af det til klageren, hvis han ikke vendte tilbage. Klageren anmeldte ikke forholdet til politiet i Danmark. Samme måned udrejste klageren til Tyskland med to kriminelle georgiere, der instruerede ham i at rejse videre til Spanien. I Spanien blev klageren frataget

sine danske ID-dokumenter. Den georgiske ambassade i Spanien udstedte herefter et georgisk rejsedokument til klageren, hvorefter han udrejste til Georgien. Klageren blev tilbageholdt og udsat for overgreb af fire myndighedspersoner ved indrejsen til Georgien. To af personerne var de samme, som udsatte klageren for overgreb i 2013. Et par dage efter blev klageren opsøgt af de samme myndighedspersoner på hans bopæl og taget med til anklagemyndighedens kontor, hvor han igen blev udsat for overgreb og trusler. I [efteråret] 2015 blev klageren indkaldt til finanspolitiet, som ville have ham til at bestikke én fra rådhuset, idet klageren benægtede, blev han igen udsat for vold. Klageren blev herefter jævnligt indkaldt og tvunget til at underskrive nogle papirer hos finanspolitiet. I 2016 oprettede klageren sin egen virksomhed og han var flere gange på forretningsrejse til Tyrkiet. Han fik tilladelse hertil fra myndighederne, men de truede med, at de ville finde ham, hvis han flygtede. I [foråret] 2016 solgte klageren sit hjem og familien boede herefter hos hans svigermor. I 2017 oplyste klageren, at han ville afgive vidneforklaring mod lederen af [bevægelse], og herefter blev klageren igen udsat for overgreb. I 2017 blev klageren igen indkaldt til finanspolitiet for at underskrive kontrakter. Klageren udrejste i [foråret] 2018 på falske rumænske id-papirer, som han benyttede til at rejse til Irland. [I starten af] 2020 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. § 17, stk. 4, jf. § 17 a, stk. 1, idet klageren havde opholdt sig i mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klagerens oprindelige opholdstilladelse i Danmark må anses for bortfaldet. Klageren findes således at have opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., ligesom han findes frivilligt at have taget bopæl i sit hjemland, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Nævnet har som Udlændingestyrelsen herved lagt vægt på, at klageren har opholdt sig i Georgien i en periode på 3 år, at klageren flyttede tilbage til sin hustru på deres bopæl, og at klageren i Georgien officielt blev gift og i 2016 fik et barn med sin ægtefælle. Nævnet lægger ligeledes vægt på, at klageren har stiftet egen virksomhed i Georgien og drevet virksomheden fra 2016, hvor han flere gange har været på forretningsrejse til Tyrkiet, som han også besøgte i 2014 med sin ægtefælle, men at klageren først udrejste af Georgien i 2018. Endelig har nævnet lagt vægt på, at klageren på intet tidspunkt har kontaktet de danske myndigheder om sin udrejse eller oplyst, at denne ikke var frivillig, herunder ikke da han kort før sin udrejse af Danmark blev afhørt som sigtet af politiet. Nævnet finder endvidere, at der ikke er oplysninger, som støtter, at klageren var forhindret i at vende tilbage til Danmark på et tidligere tidspunkt. Flygtningenævnet tiltræder, at der ikke er forhold efter bestemmelsen i udlændingelovens § 17, stk. 3, som kan føre til, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke skal anses for bortfaldet. Af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført, tiltræder Flygtningenævnet endvidere, at klager ikke er omfattet af udlændingelovens § 17 a. Klageren har alene opholdt sig i Danmark i relativt kort tid, og han ikke har opnået tilknytning til arbejds-

marked eller kan i øvrigt anses som særlig integreret. Flygtningenævnet finder herefter, at bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke udgør et uforholdsmæssigt indgreb i retten til privat- og familieliv, jf. EMRK artikel 8. Flygtningenævnet tiltræder endvidere, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Georgien. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at nævnet ikke kan lægge klagerens forklaring om sit nye asylmotiv om baggrunden for sin tilbagevenden og om risikoen for asylbegrundende overgreb ved sin tilbagevenden til Georgien til grund. Nævnet finder som Udlændingestyrelsen, at det svækker klagerens generelle troværdighed, at han ved sin asylsag i 2013 har ansøgt om asyl under et falsk navn, og at han under asylsagen har afgivet urigtige oplysninger om sine familiemæssige forhold. Hertil kommer, at klagerens forklaring på flere punkter forekommer konstrueret og utroværdig. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren ved sin asylansøgning har benyttet sin hustrus efternavn, selv om han under mødet i nævnet har forklaret, at de kriminelle embedsmænd var bekendt med, hvem han var gift med, uanset at ægteskabet ikke var registreret. Endvidere finder nævnet, at det forekommer usandsynligt, at korrupte embedsmænd i Georgien skulle benytte et kriminelt netværk for at tvinge klageren til at rejse tilbage for derefter at bruge ham som stråmand til at underskrive forskellige dokumenter, uden at klageren er i stand til at forklare, hvorfor han skulle være særligt velegnet hertil. Nævnet lægger endvidere til grund, at der efter klagerens forklaring under mødet i nævnet ikke har været rejst straffesager eller lignende mod ham i Georgien uanset de ulovligheder, som klageren antager at have deltaget i, og at han ikke siden sin tilbagevenden til Danmark er blevet opsøgt eller kontaktet af nogen med tilknytning til de korrupte embedsmænd. Flygtningenævnet finder herefter, at klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Georgien risikerer overgreb, som kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Geor/2020/5

Som eksempel på en sag, hvor klageren har indgivet ansøgning om forhåndsdispensation fra bortfald forud for udrejsen henvises til den i formandskabets 28. beretning (2019), side 445, nævnte afgørelse Iran/2019/144.

Kapitel 7

Udelukkelse fra opholdstilladelse på grund af kriminalitet

7.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding som følge af kriminalitet begået her i landet er blevet udvist ved dom og meddelt indrejseforbud. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10.

Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt en udsendelse af den pågældende til hjemlandet vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

7.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes ("refouleres") til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det bemærkes, at Flygtningenævnet i den forbindelse alene kan tage stilling til forhold af asylrelevant karakter, det vil sige spørgsmål om forfølgelse eller overgreb. Det falder således udenfor Flygtningenævnets kompetence at behandle spørgsmål om, hvorvidt der f.eks. på grund af helbredsmæssige forhold foreligger sådanne humanitære grunde, der indebærer, at udsendelse af en udlænding til hjemlandet vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens

§ 31 derfor vil være til hinder for udsendelse. Denne kompetence henhører under Udlændinge- og Integrationsministeriet samt Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Der henvises for så vidt angår Dublinsager og sager, hvor udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, til kapitel 3 og afsnit 5.2 og 5.3.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager, hvor der er henvist til helbredsmæssige forhold, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 144f., nævnte afgørelse Soma/2017/44.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

Forbuddet mod refoulement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Hjemrejsestyrelsen.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan der henvises til de i afsnit 7.7 nævnte afgørelser.

7.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænket, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 7.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien (application no. 37201/06) gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene (application no. 4900/06). Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag

i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

7.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Se som eksempler på Flygtningenævnets vurdering de i afsnit 7.7 nævnte afgørelser.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1, er absolut og derved mere vidtgående end refoulementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 234f., nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

7.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);

- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);

- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 562f., nævnte afgørelse Iran/2019/63, hvor ansøgeren blev anholdt, idet han ifølge en international efterlysning var efterlyst for drab, røveri og ulovlig våbenbesiddelse i sit hjemland, og den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via

Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land. I begge tilfælde gav oplysningerne anledning til en vurdering af, om de pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 338ff., nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet stadfæstede i juni 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301f., nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 414f., nævnte afgørelse Syri/2017/25, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 508ff., nævnte afgørelse Syri/2015/99 samt den i formandskabets 22. beretning (2013), side 379ff., nævnte afgørelse Afg/2013/33.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 1 F (b) er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 ”Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b)”. Som anført i 14. beretning, afsnit 7.3.1.1 ”Alvorlig”, fremgår det af UNHCR’s

Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

Som eksempel på nævnets praksis vedrørende udelukkelse i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen ortodoks fra [by], Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter fængsel på livstid som følge af, at han er deserteret fra militæret. Videre frygter han fængsling, idet han er udrejst illegalt af Eritrea. Endelig frygter han de generelle forhold i Eritrea. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han har været i militæret fra 2006 til 2012, hvorefter han deserterede. Hans arbejdsopgaver var blandt andet kontorarbejde, videre var han også fængselsbetjent og vagt. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse [fra vinteren] 2020 har lagt til grund, at ansøgeren, fordi han er deserteret fra nationaltjeneste i Eritrea, er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder dette. Spørgsmålet er herefter, om ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, er udelukket fra at opnå asyl. Ansøgeren har ved partshøring [fra vinteren] 2020 forklaret (side 6 af 9), at han mange gange under sin tjeneste forsøgte at stoppe personer, der var flygtet fra militærtræning, samt at han, når han fangede nogle, afleverede dem til de ansvarlige i træningscenteret. Disse personer blev normalt udsat for fysisk afstraffelse. Ansøgeren har efterfølgende i nogen grad modificeret dette og forklaret, at han kun én gang var med til at eftersætte en gruppe af fanger. Selv hvis ansøgerens forklaring som afgivet [i vinteren] 2020 lægges til grund, må Flygtningenævnet antage, at ansøgeren har haft en ganske underordnet position. Det kan ikke antages, at han har haft mulighed for at give ordrer, eller at han ved sin deltagelse eller tilstedeværelse har kunnet påvirke andre til at begå forbrydelser. Herefter finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren er udelukket efter flygtningekonventions artikel 1 F. Ansøgeren er derfor ikke udelukket fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Herefter omgør Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Erit/2020/6

Der kan endvidere henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 562ff., nævnte afgørelser Iran/2019/63 og Erit/2019/5.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfatningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at "All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1F(a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as "war crimes" or "crimes against humanity" or "acts contrary to the purposes and principles of the United Nations". In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a "serious non political crime" covered by Article 1F(b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1F(b) and 1F(c)."

EU-Domstolen har den 31. januar 2017 afsagt dom i sagen C-573/14 angående en anmodning om en præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse. Artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 svarer i det væsentlige til flygtningekonventionens artikel 1 F (c), hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på en person, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers [i det følgende FN] mål og grundsætninger. Domstolen udtalte blandt andet, at begrebet "handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger" i flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan fortolkes således, at det er begrænset til begåelse af terrorhandlinger som nærmere defineret i Sikkerhedsrådets resolutioner (præmis 48) eller – så meget desto mindre – som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 1, og derfor heller ikke således, at det kræves, at der foreligger en straffedom for en sådan handling (præmis 49).

EU-Domstolen udtalte videre, at anvendelsen af udelukkelsesgrunden i artikel 12, stk. 2, litra c, i direktiv 2004/83 ikke kan begrænses til de egentlige gerningsmænd til terrorhandlinger, men at den også kan udstrækkes til at omfatte personer, der giver sig af med rekruttering, organisering og transport af samt tilvejebringelse af udstyr til personer, der tager til en anden stat end den stat, hvor de har bopæl eller er statsborgere, i den hensigt at begå, organisere eller forberede terrorhandlinger (præmis 69). Af bestemmelsens stk. 2, litra c, sammenholdt med stk. 3 fremgår endvidere, at udelukkelsen i stk. 2, litra c, også finder anvendelse på personer, der har anstiftet til handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller som på anden måde har deltaget i sådanne handlinger. Anvendelsen af bestemmelserne sammenholdt med hinanden kræver ikke, at den omhandlede person har anstiftet til en terrorhandling eller på anden måde har deltaget i

begåelsen af en sådan handling (præmis 70 sammenholdt med præmis 48). Deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter kan således omfatte et bredt spektrum af adfærd af varierende grovhed. Under disse omstændigheder kan den kompetente myndighed i den berørte medlemsstat kun anvende artikel 12, stk. 2, litra c, efter i hvert enkelt tilfælde at have foretaget en vurdering af de nøjagtige faktiske omstændigheder, som den har kendskab til, med henblik på afgørelsen af, om der er tungtvejende grunde til at antage, at de handlinger, den pågældende har foretaget, er omfattet af udelukkelsesgrunden.

Domstolen udtalte endelig, at artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at handlinger, der udgør deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, som dem, indstævnte i hovedsagen var blevet dømt for at have begået, kan begrunde udelukkelse fra at blive anerkendt som flygtning, selv om det ikke er godtgjort, at den berørte person har begået, forsøgt at begå eller truet med at begå en terrorhandling som nærmere defineret i FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Ved den individuelle vurdering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der er tungtvejende grunde til at antage, at en person har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger, eller har anstiftet eller på anden måde deltaget i sådanne handlinger, har den omstændighed, at denne person er blevet dømt ved retterne i en medlemsstat for deltagelse i en terroristgruppes aktiviteter, en særlig betydning, ligesom konstateringen af, at nævnte person var et ledende medlem af denne gruppe, uden at det er nødvendigt at godtgøre, at denne person selv har anstiftet eller på anden måde har deltaget i en terrorhandling.

For en mere udførlig gennemgang af dommen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 514ff.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv nr. 2004/83/EF af 29. april 2004 finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekonventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser. Der kan herved også henvises til afsnit 5.4.2 om EU-Domstolens dom i sagerne C-71/11 og C-99/11, som er indgået i grundlaget for en række af nævnets afgørelser vedrørende kristne konvertitter.

Det fremgår både af UNHCR's guidelines pkt. 24, baggrundsnoten pkt. 76-78 og af UNHCR's ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde,

der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Om anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30 samt til formandskabets 20. beretning (2011), side 282ff. og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR's håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter blandt andet artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrunder udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere trufne afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR's guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3.

Som eksempel på sager vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 279ff., nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

7.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

7.4.1 Anmeldelse af sager til SØIK

Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002 og ændrede den 1. januar 2013 navn til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK). SØIK varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med SØIKs arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet, og at forbryderne bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, og resultatet vil således, såfremt den pågældende ikke udrejser frivilligt, være et såkaldt tålt ophold.

7.4.2 Resultatet af SØIKs efterforskning

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIKs efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet på baggrund af resultatet af SØIKs efterforskning besluttede at genoptage og hjemvise en sag til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 445f., nævnte afgørelse Afg/2014/37.

For en nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 118ff.

7.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

> ”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.
>
> Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.
>
> For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.
>
> Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, samt om udlændingen må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 512ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/148, den i formandskabets 26. beretning (2017), side 422ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/105, den i formandskabets 25. beretning (2016), side 525f., nævnte afgørelse Syri/2016/57, den i formandskabets 24. beretning (2015), side 64f., nævnte afgørelse Ukra/2015/13, samt den i formandskabets 24. beretning (2015), side 518f., nævnte afgørelse Iran/2015/27.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 282ff., og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310f., nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

I forbindelse med sager om inddragelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, skal opholdstilladelsen inddrages, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3.

Som eksempel på sager vedrørende inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, kan der henvises til den i formandskabets 22. beretning (2013), side 394ff., nævnte afgørelse Irak/2013/17.

7.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for et strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn. Efter § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Flygtningenævnet foretager i det lys en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 26 c, se nedenfor afsnit 7.7.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen har vurderet, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., men at han er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive indkaldt til militærtjeneste. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til de generelle forhold i Syrien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han frygter at blive pålagt at deltage i krigen og derved skulle slå andre ihjel. Ansøger vil ikke slå nogen ihjel. Ansøgeren har videre oplyst, at han frygter at blive fremstillet ved domstolene i Syrien og blive idømt dødsstraf for at have deserteret fra militærtjeneste, fordi han har opholdt sig i Danmark. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets Koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWAs mandatområde, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet tiltræder Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren er ved [landsrettens] ankedom [fra sommeren] 2019 idømt fængsel i 10 måneder og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år fra udrejsen eller udsendelsen. Dommen omfattede to forhold vedrørende overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, ved i forening med to medgerningsmænd at have eksponeret to personer for peberspray og stukket dem med kniv samt overtrædelse af våbenloven, våbenbekendtgørelsen og knivloven – alle forhold begået [i foråret] 2018. Vedrørende spørgsmålet om udvisning udtalte

landsretten: "… tiltalte er bl. a. dømt for grov personfarlig kriminalitet ved at stikke med kniv. Navnlig under hensyn hertil og til [tiltaltes] kortvarige ophold i Danmark tiltræder landsretten af de grunde, som byretten har anført, at [tiltalte] er udvist med indrejseforbud som sket…". Det følger herefter af udlændingelovens § 10, stk. 3, at der ikke kan meddeles ansøgeren opholdstilladelse efter bl. a. udlændingelovens § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler herfor. Afvejningen mellem de forhold, der taler mod opholdstilladelse og de grunde, der taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse bør imødekommes, skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give ansøgeren opholdstilladelse. Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Syrien, hvor han har boet indtil 2013. Han opholdt sig herefter i Libanon, indtil han indrejste i Danmark i [efteråret] 2015 sammen med sin mor og to brødre og fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som familiesammenført med sin far. Han har ikke familie i Syrien. Han har arbejdet som […] og […] sammen med sin bror. **Flertallet af Flygtningenævnet** finder efter karakteren af den pådømte kriminalitet, at ansøgeren er dømt for en særlig farlig forbrydelse, og at han med henvisning til forbrydelsernes karakter og grovhed må betragtes som en fare for samfundet. Det forhold, at de pådømte forhold blev udløst af et angreb på ansøgeren, kan ikke føre til en anden vurdering henset til, at der var tale om en planlagt gengældelsesaktion, der fandt sted 4-5 timer efter og efter, at ansøgeren var blevet opfordret til at anmelde angrebet på ham til politiet. Herefter og med henvisning til ansøgerens personlige forhold – hvorved Flygtningenævnets flertal kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering, hvorefter der ikke siden dommen er indtrådt væsentlige ændringer i ansøgerens forhold – finder Flygtningenævnets flertal, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, der taler for, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. En udelukkelse fra opholdstilladelse vurderes i øvrigt ikke at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/60

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Afgh/2020/34 og Syri/2020/79, som kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan der henvises til de i Flygtninge-

nævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 522ff., nævnte afgørelser Iran/2015/21 og Ugan/2015/4.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

Nævnet har ikke i beretningsperioden meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a eller § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a med indrejseforbud, jf. dagældende § 32, stk. 1, kan der henvises til den i formandskabets 24. beretning (2015), side 525f., nævnte afgørelse Rusl/2015/53.

7.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 26 c, at en afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for Hjemrejsestyrelsens udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 7.2.

Det påhviler Hjemrejsestyrelsen af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolutte refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, se nærmere afsnit 7.6.

Som anført ovenfor i afsnit 7.6 skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1. Er en udvist udlænding efter straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten, der ophæver udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 2. Der henvises vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har behandlet spørgsmål om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, uanset at anklagemyndigheden i medfør af § 50 a, stk. 2, havde indbragt spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten, den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 429f., nævnte afgørelse Kosovo/2017/2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagen vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom byrettens kendelse om, at

klagerens udvisning skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2, var kæret til landsretten, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 532ff., nævnte afgørelse Syri/2015/61.

Der kan endvidere henvises til to afgørelser i 2010, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, og hvor nævnet efter en konkret vurdering valgte at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen. Se herfor de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff., nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), side 327f., nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning i medfør af udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

Se endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 462f., nævnte afgørelse Irak/2014/12, hvor nævnet hjemviste sagen, idet nævnet fandt, at behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kunne udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, måtte afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen skulle opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har Flygtningenævnet afgjort 66 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I 24 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse. Som eksempler herpå kan der henvises til afgørelserne Afgh/2020/12, Iran/2020/74, Irak/2020/13, Iran/2020/44, Iran/2020/48 og Irak/2020/33, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

I 30 sager fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk araber og sunnimuslim fra [område] i Damaskus, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har deltaget i demonstrationer i 2013 og 2014, hvor han blev arresteret og udsat for tortur. Han var tilbageholdt i 15 dage og blev løsladt igen, fordi hans far betalte beskikkelse. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til sit hjemland, fordi han frygter at blive indkaldt til at aftjene militærtjeneste for det syriske militær, ligesom han også frygter modstandsbevægelsen i Syrien. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han blev genindkaldt til aftjening af militærtjeneste i Syrien, da han var omkring 35-36 år gammel. Klageren har yderligere som asylmotiv henvist til, at han frygter sin tidligere ægtefælles familie, fordi han udrejste fra Syrien sammen med deres fællessøn. Klageren har til støtte herfor oplyst, at hans tidligere ægtefælles bror to til tre gange har rettet telefonisk henvendelse til ham og truet ham med, at han vil gøre ham fortræd, hvis de så hinanden ansigt til ansigt. Det lægges som anført i Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2020 til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i overensstemmelse med den midlertidige opholdstilladelse, som klageren blev meddelt [i vinteren] 2015. Udlændingelovens § 31 er herefter til hinder for, at klageren udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland. Det skal herefter vurderes, om klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., hvorefter en udlænding, der er meddelt indrejseforbud efter udlændingelovens § 32 ikke kan meddeles opholdstilladelse, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler for det. Afvejningen af, hvorvidt klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Klageren er under sit ophold i Danmark ved [landsrettens] ankedom [fra vinteren] 2020 straffet med fængsel i 6 måneder for blandt andet grov vold, jf. straffelovens § 245, stk. 1, begået i forening med [et familiemedlem] over for [et andet familiemed-

lem], der var [mindreårig] på gerningstidspunktet. Herudover blev klageren dømt for overtrædelse af straffelovens § 244 om vold og for trusler efter straffelovens § 266, sidstnævnte begået over for en tredjemand. Klageren blev endvidere udvist med indrejseforbud i 6 år. Flygtningenævnet finder, at den personfarlige kriminalitet, som klageren har begået, og som han er straffet for og udvist på baggrund af, som udgangspunkt er en særlig farlig forbrydelse. Den omhandlede voldskriminalitet er begået af [et familiemedlen] og [klageren], der er omsorgspersoner for det forurettede barn, som er indrejst i Danmark uden sin mor. Efter karakteren og omfanget af den begåede kriminalitet finder Flygtningenævnet, at klageren udgør en fare for samfundet. Den omstændighed, at der er tale om en forbrydelse begået i et familieforhold, kan ikke føre til en anden vurdering heraf. Klageren, der indrejste i Danmark [i efteråret] 2014, blev meddelt asyl [i vinteren] 2015. Afgørelsen omfattede også en søn, født i 200[x]. Klagerens ægtefælle og tre andre børn opholder sig i Danmark efter reglerne om familiesammenføring. Klageren, der er sund og rask, har alene haft en vis tilknytning til arbejdsmarkedet under opholdet i Danmark og har ikke i øvrigt en særlig tilknytning her til landet. Flygtningenævnet finder efter en samlet afvejning af disse forhold, at der ikke foreligger omstændigheder som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 3, der kan begrunde, at ansøgeren kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/83

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Syri/2020/28, Syri/2020/24 og Soma/2020/93, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

I 11 sager fandt Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, idet klageren isoleret set var omfattet af § 7, og at klageren, under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, ikke var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempel kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk kurder og muslim fra [by], Syrien. Klageren har aldrig været medlem af politiske eller religiøse partier, organisationer, foreninger eller lignende, men han har oplyst, at han har taget del i en demonstration imod det syriske styre. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter de syriske myndigheder, idet han [i foråret] 2011 deltog i en regimekritisk demonstration. Sammen med sin medarbejder [A] tog klageren hen til demonstrationen, der foregik i den vestlige del af [by]. Her gik de med skilte i retning af rådhuset og råbte slagord. På et tidspunkt var der

nogle unge, der kravlede op i lygtepælene og begyndte at rive billeder af præsidenten ned. Dette fik myndighederne til at gribe ind og affyre gasgranater. Klageren blev derefter bange og flygtede hen til sin ven, [B's], bopæl. Samme aften ringede han hjem til sin familie, der oplyste ham, at der havde været en patruljebil på familiens bopæl, og at bopælen var blevet ransaget. Ved midnatstid blev bopælen igen ransaget, og personerne tog klagerens bror med sig. Klagerens bror havde oplyst, at klageren ikke havde haft noget at gøre med demonstrationerne. Den efterfølgende dag flyttede klageren til en anden lejlighed ejet af [B], hvorefter han forlod Syrien. Som asylmotiv har klageren videre oplyst, at han frygter [A's] familie, idet familien bebrejder klageren for, at [A] tog del i demonstrationen sammen med ham. [A's] familie har af samme grund truet klagerens familie. Klageren har videre fået fortalt, at [A's] familie fortsat nærer et stort had til klageren. Endelig har klageren oplyst, at han frygter de syriske myndigheder som følge af, at han [i foråret] 2008 deltog i en mindeceremoni for afdøde kurdere, hvor han blev stukket i halsen med en kniv af en person fra myndighederne. Klageren modtog behandling på et hospital i omkring en måned, hvorefter han blev han fængslet i omkring seks måneder. Efterfølgende havde klageren meldepligt hos myndighederne. Ved knivstikket blev en nerve i klagerens nakke med forbindelse til hans hjerte beskadiget, og som følge heraf har klageren pacemaker. Efter samme episode begyndte klageren at lide af tinnitus. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at klageren som mandlig syrisk statsborger risikerer at blive indkaldt til at aftjene militærtjeneste, og at han derfor isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31 er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. I henhold til udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., skal en afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., at en udlænding, som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter blandt andet §§ 22-24, ikke kan gives opholdstilladelse efter § 7, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Afvejningen skal for så vidt angår udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses som en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. Der skal herefter foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, om der er særlige forhold, herunder hensynet til fami-

liens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse. Ved [landsrettens] ankedom [fra vinteren] 2019 blev klageren idømt fire måneders fængsel og udvist med et indrejseforbud i 6 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, og § 266. Flygtningenævnet bemærker, at overtrædelse af straffelovens § 245 i almindelighed må betragtes som en sådan særlig farlig forbrydelse, at dette kan føre til udelukkelse fra at opnå asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt flygtningen af den grund må betragtes som en fare for samfundet. Klageren er efter det oplyste ikke tidligere eller senere straffet, og der er tale om et enkeltstående forhold, der ikke var planlagt. Klageren indrejste i Danmark i [efteråret] 2011 og fik opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i [vinteren] 2012. Klageren har haft tilknytning til det danske arbejdsmarked fra 2013 til 2018 i form af fuldtidsbeskæftigelse. Klageren har lært dansk og talte dansk ved nævnsmødet. Klageren blev i 2016 muslimsk gift med en syrisk kvinde med midlertidig opholdstilladelse i Danmark, og de har sammen to børn på tre og et år. Efter en samlet vurdering, finder Flygtningenævnet, at der foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at klageren, som følge af den begåede kriminalitet her i landet, ikke skal være afskåret fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Selvom den begåede voldskriminalitet må anses som en særlig farlig forbrydelse, finder nævnet herunder, at klageren henset til oplysningerne om forholdets karakter og omstændighederne herved, at der ikke er grundlag for at anse klageren som en fare for samfundet. På denne baggrund finder nævnet, at der ikke i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., er grundlag for at udelukke klageren fra opholdstilladelse efter § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor fortsat klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syri/2020/69

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Erit/2020/2, Erit/2020/5, Syri/2020/19, Stat/2020/11 og Syri/2020/61, der kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

7.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårlige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1. En sådan afgørelse anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. herved udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. og 4. pkt.

Som eksempel på sager, der af Flygtningenævnet er behandlet i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. 32 b, og hvor nævnet efter en samlet vurdering fandt, at klageren ikke ville blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31 ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 588ff., nævnte afgørelse Iran/2019/18, den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 533ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/169, og den i Flygtningenævnets formandsskabs 26. beretning (2017), side 440 f., nævnte afgørelse Irak/2017/139.

For eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, idet udlændingelovens § 31, stk. 1, fortsat fandtes at være til hinder for udsendelse af klageren, kan der henvises til den i formandsskabets 28. beretning (2019), side 590ff., nævnte afgørelse Alge/2019/4 og den i formandsskabets 24. beretning (2015), side 539ff, nævnte afgørelse Afgh/2015/40.

7.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, ikke

gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der kan i denne forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 7.3 nævnte dom fra EU-Domstolen i sagen C-573/14 om fortolkning af flygtningekonventionens artikel 1 F (c) og minimumsdirektivets artikel 12, stk. 2, litra c, og artikel 12, stk. 3, i relation til udelukkelse som følge af deltagelse i en terrororganisations aktiviteter.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 538, nævnte afgørelse Syri/2018/30 samt de i formandskabets 26. beretning (2017), side 442ff., nævnte afgørelser Syri/2017/23, Syri/2017/59 og Syri/2017/39.

7.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

For en nærmere gennemgang af reglerne i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260ff.

Kapitel 8

Statsløse palæstinensere

8.1 Indledning

Flygtningenævnet besluttede i 2018 at ændre nævnets hidtidige praksis vedrørende statsløse palæstinensere. Om praksisændringen fremgår det af Flygtningenævnets hjemmeside (nyhed af 29. august 2018):

> ”Praksisændringen indebærer, at en statsløs palæstinenser fra UNRWA mandat-området, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som søger om asyl, fremover som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre den pågældende opfylder de betingelser, der er angivet af EU-Domstolen, herunder i præmis 86 i dom af 25. juli 2018 (Alheto), hvori anføres, ”at den pågældende palæstinenser befinder sig i en personlig usikkerhedstilstand, og at det er umuligt for UNRWA, hvis beskyttelse den berørte har påberåbt sig, at sikre den pågældende levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, hvorved denne palæstinenser på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for vedkommendes vilje, således tvinges til at forlade UNRWA´s operationsområde.”
>
> Det betyder, at en statsløs palæstinenser fra mandat-området, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af Flygtningekonventionen.
>
> Det vil bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, om ansøger er udelukket fra eller automatisk skal anses for omfattet af Flygtningekonventionen.
>
> Der vil således ikke fremover være retlig forskel på behandlingen af asylansøgninger fra statsløse palæstinensere fra Libanon og statsløse palæstinensere fra UNRWA mandat-området i øvrigt.
>
> Statsløse palæstinensere fra lande, der ikke er omfattet af UNRWA-mandatet, berøres ikke af praksisændringen, men behandles fortsat i forhold til det land, hvori de har fast bopæl.”

For en nærmere redegørelse for nævnets tidligere praksis og baggrunden for praksisændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 481 ff. og Flygtningenævnets 28. beretning (2019), side 545 ff.

På baggrund af praksisændringen besluttede Flygtningenævnet i 2018 at genoptage og hjemvise følgende sager vedrørende statsløse palæstinensere til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet behandling i første instans:

- Allerede afgjorte sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, hvor nævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor ansøgeren fortsat opholdt sig i Danmark i udsendelsesposition.
- Alle sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og hvor nævnet havde stadfæstet et afslag på statusændring.
- Alle sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde, der havde en verserende spontan asylsag eller statusændringsklagesag i nævnet.
- Et mindre antal sager vedrørende statsløse palæstinensere fra lande udenfor UNRWAs mandatområde, herunder eksempelvis Algeriet og Libyen, blandt andet med henblik på at vurdere UNRWAs begreb af efterkommere.

8.2 Grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser

Når Flygtningenævnet træffer afgørelse i sager vedrørende statsløse palæstinensere, skal der altid foretages en vurdering af, om den pågældende er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Ved anvendelse af flygtningekonventionen inddrager Flygtningenævnet fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelse, ligesom baggrundsoplysninger om de faktiske forhold naturligvis indgår i grundlaget for afgørelsen.

8.2.1 Flygtningekonventionens artikel 1 D

Flygtningekonventionens artikel 1 D lyder således:

> ”Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.
>
> Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.”

For at artikel 1 D kan finde anvendelse, skal den statsløse palæstinenser nyde eller tidligere have nydt beskyttelse eller bistand fra UNRWA, jf. artikel 1 D, 1. pkt. EU-Domstolen har i Bolbol-dommen udtalt, at dette indebærer, at den pågældende rent faktisk har haft adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA, herunder at vedkommende enten er registeret i UNRWA eller har modtaget hjælp fra UNRWA (sag C-31/09 Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, præmisserne 51-53).

For at udelukkelsen ophører efter artikel 1 D, 2. pkt., skal beskyttelsen eller bistanden fra UNRWA være bortfaldet. Dette er tilfældet, såfremt mindst et af nedenstående forhold gør sig gældende, jf. herved UNHCR's Guidelines on International Protection no. 13, Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, pkt. 22 (i) – (iv):

- UNRWAs mandat ophører
- UNRWA er ude af stand til yde beskyttelse eller bistand i det pågældende operationsområde
- Den pågældendes liv, fysiske integritet, sikkerhed eller frihed er truet, eller andre seriøse beskyttelsesrelaterede grunde gør sig gældende for den statsløse palæstinenser
- Praktiske, juridiske og/eller sikkerhedsbarrierer afskærer den statsløse palæstinenser fra at (gen)indrejse i UNRWAs mandatområde og på ny modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand.

Fælles for ovenstående ophørsgrunde er, at de ud fra en objektiv vurdering skal være udtryk for omstændigheder, der ligger uden for den pågældendes kontrol, se herved EU-Domstolens afgørelser i El Kott-dommen præmis 58 og Alheto-dommen præmis 86 (sag C-364/11 Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 19. december 2012 og sag C-585/16 Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, dom af 25. juli 2018).

Flygtningenævnet foretager en vurdering af, om ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D. Hvis den statsløse palæstinenser er omfattet af bestemmelsens 1. pkt., er den pågældende udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Udelukkelse fra beskyttelse efter artikel 1 D ophører, hvis vedkommende opfylder betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt. I tilfælde af, at betingelserne i artikel 1 D, 2. pkt., er opfyldt, anses den pågældende automatisk for omfattet af flygtningekonventionen, og vil blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre den pågældende af andre grunde er udelukket m.v.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 143, at:

> "Med hensyn til flygtninge fra Palæstina bemærkes, at UNRWA kun opererer i bestemte områder i Mellemøsten, og at det kun er dér, UNRWAs beskyttelse eller bistand ydes. Følgelig modtager en flygtning fra Palæstina, som befinder sig uden for dette område, ikke den nævnte bistand, og spørgsmålet om hans flygtningestatus bør vurderes i henhold til kriterierne i 1951-konventionen. Det vil normalt være tilstrækkeligt at fastslå, at de omstændigheder, som oprindeligt kvalificerede

> ham til at modtage UNRWAs beskyttelse og bistand, fortsat er gældende, og at han hverken er ophørt med at være flygtning i henhold til en af ophørsbestemmelserne eller udelukket fra konventionens anvendelse som følge af en af udelukkelsesbestemmelserne."

Efter Flygtningenævnets praksis vil en statsløs palæstinenser, som aldrig har opholdt sig i UNRWAs mandatområde, som udgangspunkt ikke blive anset for omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1 D, uagtet at den pågældende måtte være registeret i UNRWA. Der henvises herved til den i afsnit 8.4.1 nævnte afgørelse stat/2020/53.

I tilfælde af, at en statsløs palæstinenser ikke er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., foretages der en almindelig asylretlig vurdering, hvor den pågældende skal vurderes i forhold til det land, hvori vedkommende har haft fast bopæl, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection no. 13, pkt. 10, samt EU-Domstolens afgørelse i Bolbol-sagen (præmis 54).

8.2.2 Fortolkningsbidrag vedrørende artikel 1 D

I grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser indgår blandt andet UNHCR's Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees samt praksis fra EU-Domstolen om fortolkning af artikel 12, stk. 1, litra a, i kvalifikationsdirektivet 2011/95/EU, som implementerer flygtningekonventionens artikel 1 D.

EU-Domstolens praksis på asylområdet er på grund af Danmarks forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke retligt bindende for Flygtningenævnet. Nævnet betragter imidlertid praksis fra EU-Domstolen på områder, der er omfattet af det danske forbehold, men som vedrører fortolkningen af flygtningekonventionen, som et væsentligt fortolkningsbidrag til nævnets praksis.

EU-Domstolen har tidligere i tre præjudicielle forelæggelsessager afsagt dom om fortolkningen af kvalifikationsdirektivets artikel 12, stk. 1, litra a. De pågældende domme er nærmere gennemgået i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 482 ff. Det drejer sig om sag C-31/09, Nawras Bolbol mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 17. juni 2010, sag C-364/11 Mostafa Abed El Karem El Kott m.fl. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, dom af 19. december 2012 og sag C-585/16 Serin Alheto mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, dom af 25. juli 2018.

EU-Domstolen har senest den 13. januar 2021 i en sag, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland mod XT, afsagt dom om fortolkningen af artikel 12, stk. 1, litra a, på baggrund af en præjudiciel forelæggelse fra Tyskland:

Hovedsagen omhandlede en statsløs palæstinenser XT fra Syrien. Han var UNRWA-registreret i Yarmouk, Damaskus. I perioden mellem oktober 2013 og november 2015 var han bosiddende i Libanon uden gyldig opholdstilladelse. Da han ikke kunne få opholdstilladelse i Libanon og frygtede at blive udvist af de libanesiske sikkerhedsstyrker, vendte han i november 2015 tilbage til Syrien og tog ophold i Qudsaya vest for Damaskus, hvor hans familie boede. Han opholdt sig få dage i Syrien, hvorefter han som følge af krigen og de dårlige levevilkår udrejste til Tyskland. Inden han forlod Syrien, havde Jordan og Libanon lukket deres grænser for statsløse palæstinensere fra Syrien. XT indrejste i Tyskland i december 2015 og søgte om asyl i februar 2016.

Tyskland forelagde i forbindelse med behandlingen af XT's asylsag en række præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkningen af artikel 12, stk. 1, litra a. Spørgsmålene er stillet med udgangspunkt i den forudsætning, at XT opfyldte betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a, 1. pkt., idet han var registeret hos UNRWA, hvilket ifølge den forelæggende ret var tilstrækkeligt bevis for, at han faktisk havde været omfattet af dette organs beskyttelse eller bistand. Forelæggelsen vedrørte således spørgsmålet om, hvorvidt XT opfyldte betingelserne i artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., vedrørende ophør af udelukkelse.

EU-Domstolen forholdt sig først til, om artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., skal fortolkes således, at det alene er det operationsområde (i dommen benævnt sektor) i UNRWAs mandatområde, hvor den statsløse palæstinenser havde sit faktiske opholdssted på tidspunktet for sin udrejse af mandatområdet, som skal tages i betragtning ved vurderingen af, om UNRWAs beskyttelse eller bistand er bortfaldet, eller om andre af operationsområderne i mandatområdet også skal tages i betragtning, og i givet fald hvilke.

EU-Domstolen udtalte, at på grund af den særlige flygtningestatus, der er indført på de nævnte områder i Mellemøsten for palæstinensere, er personer, som er registreret hos UNRWA, i medfør af artikel 12, stk. 1, litra a, 1. pkt., der svarer til flygtningekonventionens artikel 1 D, stk. 1, principielt udelukket fra at blive anerkendt som flygtninge i EU. Det følger imidlertid af artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., der svarer til flygtningekonventionens artikel 1 D, stk. 2, at udelukkelsen ophører med at gælde, når en person, der har ansøgt om international beskyttelse i EU, ikke længere nyder beskyttelse eller bistand fra UNRWA (præmisserne 49-50 med henvisninger til Alheto-dommens præmis 85).

EU-Domstolen udtalte, at hverken artikel 12, stk. 1, litra a, eller flygtningekonventionens artikel 1 D henviser til den omhandlede persons opholdssted, idet bestemmelserne er begrænset til at omhandle den omstændighed, at personen er omfattet af UNRWAs beskyttelse eller bistand, eller til at denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet. Det

følger således af selve ordlyden, at bestemmelserne kræver, at det tages i betragtning, om den pågældende har mulighed for at modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand på hele mandatområdet, der består af de fem operationsområder. Denne fortolkning bekræftes af Alheto-dommen, som vedrørte en situation, hvor en person havde forladt sit sædvanlige opholdssted i ét af mandatområderne og taget ophold i et andet mandatområde, hvorfra hun derefter udrejste af mandatområdet som sådant og søgte om asyl i EU. EU-Domstolen fandt, at en person i denne situation ikke kan anses for at være blevet "tvunget til at forlade UNRWAs mandatområde på grund af omstændigheder, der ikke er udtryk for den pågældendes vilje", hvis personen i det sidstnævnte område nyder faktisk beskyttelse eller bistand fra UNRWA, som gør det muligt for den pågældende at opholde sig dér i sikkerhed under værdige levevilkår og uden at risikere at blive udvist til det område, hvor den pågældende havde sit sædvanlige opholdssted, så længe vedkommende ikke er i stand til at vende sikkert tilbage dertil. I overensstemmelse med artikel 12, stk. 1, litra a, skal den nævnte person i dette tilfælde udelukkes fra at blive anerkendt som flygtning i EU (præmisserne 52-54).

Spørgsmålet om, hvorvidt det faktisk er umuligt for UNRWA at sikre den omhandlede person levevilkår, som er i overensstemmelse med organets opgave, og hvorvidt UNRWAs beskyttelse eller bistand som følge heraf er bortfaldet, skal vurderes på baggrund af en individuel vurdering af samtlige relevante forhold. Inden for rammerne af denne vurdering skal det navnlig efterprøves, om den pågældende konkret har mulighed for at modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand, hvilket ikke kun afhænger af UNRWAs kapacitet til at yde en sådan beskyttelse eller bistand til den pågældende i et given operationsområde, men også af den konkrete mulighed for den pågældende for at få adgang til det område, der er omfattet af operationsområdet, eller endog af muligheden for igen at kunne indrejse i mandatområdet, hvis den pågældende er udrejst herfra (præmisserne 55-57).

EU-Domstolen bemærkede i den forbindelse, at en registrering hos UNRWA ikke medfører, at den pågældende har ret til at indrejse i eller færdes inden for mandatområdet ved at rejse mellem de fem operationsområder. UNRWA er nemlig ikke bemyndiget til at tillade statsløse palæstinensere adgang til de fem operationsområder, idet operationsområderne henhører under forskellige selvstændige stater og områder. Der skal derfor ved den ovennævnte vurdering tages hensyn til alle relevante forhold, der gør det muligt at afklare, om den pågældende på det tidspunkt, hvor vedkommende forlod mandatområdet, havde en konkret mulighed for at opnå adgang til et af de fem operationsområder med henblik på at modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand (præmisserne 58-59).

Hvis den pågældende har ret til at få opholdstilladelse i den stat eller det selvstændige område, hvor det operationsområde, som vedkommende har adgang til, ligger, bevidner det, at den pågældende har mulighed for adgang til dette operationsområde og således kan modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand, hvis UNRWA er i stand til at yde den pågældende beskyttelse eller bistand i dette operationsområde. Hvis den pågældende ikke har ret til at få opholdstilladelse, kan det forhold, at vedkommende har en familiemæssig tilknytning til et givent operationsområde, har haft sit faktiske eller sædvanlige opholdssted i dette operationsområde eller har opholdt sig dér, inden vedkommende forlod operationsområdet, også være en relevant omstændighed, såfremt forholdet indebærer, at den relevante stat eller det relevante selvstændige område ikke vil forhindre den pågældende i at indrejse og opholde sig i sikkerhed i staten eller området (præmisserne 60-61).

Der skal ved vurderingen også tages hensyn til eventuelle erklæringer, praksis eller lignende fra myndighederne i den relevante stat eller det relevante område, hvormed der gives udtryk for en holdningsændring om, at man ikke længere vil tolerere statsløse palæstinenseres tilstedeværelse (præmis 62).

Hvis det fremgår af vurderingen af alle relevante forhold vedrørende den omhandlede situation, herunder navnlig de ovenfor gennemgåede forhold, at den statsløse palæstinenser havde en konkret mulighed for at opnå adgang til og opholde sig i sikkerhed i et af operationsområderne i UNRWAs mandatområde, hvor UNRWA var i stand til at yde den pågældende beskyttelse eller bistand, kan UNRWAs beskyttelse eller bistand ikke anses for at være bortfaldet som omhandlet i artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt (præmis 63).

EU-Domstolen forholdt sig dernæst til, om artikel 12, stk. 1, litra a, 2. pkt., skal fortolkes således, at UNRWAs beskyttelse eller bistand bortfalder, når en statsløs palæstinenser har forladt UNRWAs mandatområde ved at forlade et operationsområde, hvor den pågældende befandt sig i en alvorlig tilstand af personlig usikkerhed, og hvor UNRWA ikke var i stand til at yde den pågældende beskyttelse eller bistand, selv om den pågældende dels frivilligt var rejst til dette operationsområde fra et andet operationsområde, hvor den pågældende ikke befandt sig i en alvorlig tilstand af personlig usikkerhed, og hvor den pågældende kunne modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand, dels hverken kunne forvente at modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand i det operationsområde, hvortil vedkommende rejste, eller kunne forvente inden for en kortere tidshorisont at kunne vende tilbage til det operationsområde, som vedkommende forlod.

EU-Domstolen fandt, at en statsløs palæstinenser i denne situation ikke kan anses for at have været tvunget til at forlade UNRWAs mandatområde betragtet under ét, hvis den pågældende på grundlag af de konkrete oplysninger, som vedkommende var i besiddelse af, hverken med rimelighed kunne forvente at modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand i det operationsområde, vedkommende rejste til, eller at kunne vende tilbage til det operationsområde, som han forlod, indenfor en kortere tidshorisont (præmis 74).

EU-Domstolen udtalte, at det dermed tilkommer den forelæggende ret inden for rammerne af en individuel vurdering af samtlige relevante forhold vedrørende den i hovedsagen omhandlede situation, herunder navnlig de konkrete oplysninger vedrørende forholdene i Syrien, som XT havde til rådighed på det tidspunkt, hvor han forlod Libanon, at efterprøve, om denne udrejse skete under sådanne betingelser som beskrevet. Hvis dette er tilfældet, kan XT nemlig ikke anses for at have været tvunget til at forlade UNRWA's operationsområde betragtet under ét, da han efterfølgende forlod Syrien (præmis 75).

EU-Domstolen besvarede spørgsmålet i overensstemmelse hermed (præmis 80).

EU-Domstolen fandt anledning til på grundlag af de oplysninger, der var indeholdt i anmodningen om en præjudiciel afgørelse, og de fremlagte sagsakter at vejlede den forelæggende ret med hensyn til de forhold, som kunne være relevante ved denne vurdering. EU-Domstolen pegede således på, at XT havde hævdet, at han forlod Libanon som følge af, at han ikke havde en gyldig opholdstilladelse, samt som følge af, at de libanesiske sikkerhedsstyrker forstærkede deres kontroller, hvilket indebar, at de, såfremt der ikke forelå en sådan opholdstilladelse, sendte personer som XT tilbage til den syriske grænse. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt XT på det tidspunkt, hvor han forlod Libanon, hverken kunne forvente at modtage UNRWAs beskyttelse eller bistand i Syrien eller at kunne vende tilbage til Libanon inden for en kortere periode, bemærkede EU-Domstolen, at sådanne forhold, for at kunne være relevante med henblik på den ovennævnte individuelle vurdering, med rimelighed skal kunne forudses på tidspunktet for udrejsen. En person som XT skal således råde over konkrete oplysninger vedrørende situationen i UNRWAs mandatområde. I denne henseende skal der også tages hensyn til den pludselige og uforudsigelige karakter af denne situations udvikling, såsom lukningen af grænserne mellem operationsområderne i mandatområdet eller udbruddet af konflikter i en af disse operationsområder. I den konkrete sag synes XT's rejse fra Libanon til Syrien ifølge EU-Domstolen ikke at være sket under de betingelser, som er beskrevet i præmis 74, med det resultat at hans udrejse fra UNRWAs mandatområde betragtet under ét ikke var frivillig (præmisserne 76-79).

8.2.3 Indhentelse af oplysninger om de faktiske forhold

I forbindelse med udlændingemyndighedernes behandling af konkrete sager vedrørende statsløse palæstinensere er der opstået en række spørgsmål om de faktuelle forhold, som udlændingemyndighederne har søgt afklaret gennem Udlændingestyrelsens fact finding-missioner til de omhandlede operationsområder. Fact finding-missionerne supplerer tilgængelige baggrundsoplysninger udgivet af en flerhed af kilder.

Udlændingestyrelsens rapporter udgivet i 2019 er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 547.

I begyndelsen af 2020 foretog Udlændingestyrelsen en fact finding-mission til Libanon med henblik på afklaring af, hvorvidt statsløse palæstinensere tillades (gen)indrejse i landet. I marts 2020 udgav styrelsen rapporten "Lebanon – Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon", som indeholder oplysninger om muligheden for og proceduren i forbindelse med udstedelse og fornyelse af rejsedokumenter til palæstinensere fra Libanon ved de libanesiske ambassader. Rapporten er optaget som baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Herudover foretog Udlændingestyrelsen i foråret 2020 en fact finding-mission til Jordan med henblik på at indhente oplysninger om omfanget af UNRWAs beskyttelse og bistand og om afgrænsningen af de persongrupper, der er berettiget til at modtage bistand og til registrering ved UNRWA. Udlændingestyrelsens rapport "Palestinian Refugees. Access to registration and UNRWA services, documents, and entry to Jordan" blev udgivet i juni 2020 og indeholder udover ovennævnte oplysninger også oplysninger om dokumenter udstedt af UNRWA og af myndighederne i den stat, hvor det pågældende operationsområde ligger. Endelig omhandler rapporten muligheden for indrejse i Jordan for statsløse palæstinensere fra Jordan, fra den øvrige del af UNRWAs mandatområde samt fra lande uden for UNRWAs mandatområde. Rapporten er optaget som baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside.

8.3 Praksis fra UNRWAs mandatområde

UNRWAs mandatområde består af fem operationsområder (Gaza, Jordan, Libanon, Syrien og Vestbredden).

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 70 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområde. I 56 af disse sager ansås den statsløse palæstinenser omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, og i seks af sagerne ansås den pågældende ikke for omfattet af artikel 1 D. Derudover blev fire af sagerne hjemvist til Udlændingestyrelsen med henblik på, at der blev foretaget en artikel 1 D-vurdering. Herudover har nævnet behandlet to sager, hvor syriske statsborgere

har afledt konsekvensstatus af deres ægtefæller og børn, som var statsløse palæstinensere fra Syrien, og som var meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., se syri/2020/1 og syri/2020/74. For en nærmere gennemgang af reglerne om konsekvensstatus henvises til afsnit 5.8.

Nedenfor følger eksempler på praksis vedrørende de fem operationsområder:

8.3.1 Gaza

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 13 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Gaza.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har hjemvist sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på foretagelse af en vurdering efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt.:

Nævnet **hjemviste** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk palæstinenser og sunnimuslim fra Gaza. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter, at han vil miste livet. Ansøgeren frygter endvidere den generelle situation i Gaza. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at der ikke er andet end uroligheder og krig i Palæstina, og at han kun har ret til at opholde sig i Gaza-området, hvor urolighederne foregår, herunder kampe mellem Israel og Hamas. Han har videre oplyst, at den politiske situation i Gaza er ustabil. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han har boet i Danmark i syv år, hvorfor det vil være et kulturchok for ham at vende tilbage. Han frygter derfor, at han ikke vil kunne få et godt liv, og at han ikke vil kunne få et arbejde. Efter de foreliggende oplysninger har ansøgeren ikke længere ret til opholdstilladelse i Egypten, og der er derfor ikke grundlag for at foretage en asylretlig vurdering af ansøgeren i forhold hertil. Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende oplysninger til grund, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., idet det nu er oplyst, at han er registreret ved UNRWA. Det indebærer, at ansøgeren som udgangspunkt skal anses for udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre beskyttelsen er bortfaldet efter samme artikels 2. pkt. Flygtningenævnet finder det efter oplysningerne om ansøgerens hidtidige tilknytning til Gaza rettest at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at der foretages en vurdering efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., således at denne afgørelse i givet fald kan indbringes for nævnet. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling." Stat/2020/7

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt.:

Nævnet meddelte i **juni 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk palæstinenser og sunnimuslim fra Rafah, Gaza. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter forfølgelse af Hamas, og at han frygter for sit liv, fordi han støtter Fatah. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han har været medlem af Fatah-bevægelsen, siden han var lille, og at han fortsat er tilknyttet Fatah, idet han fortsatte med at være på det palæstinensiske selvstyres lønningsliste, og han har været offentligt ansat. Ansøgeren har videre oplyst, at han har deltaget i aktiviteter for Fatah nærmest frem til sin udrejse. Ansøgeren arbejdede for politiet og militæret fra 1997 og frem til 2006, og der opstod kampe mellem Hamas og Fatah. Ansøgeren er siden afslutningen af kamphandlingerne i 2007 gentagne gange blevet tilbageholdt og udsat for tortur og drabsforsøg af Hamas frem til sin udrejse af Gaza. Ansøgeren er flere gange blevet beskudt af Hamas. Ansøgeren var senest i kontakt med Hamas i forbindelse med forsøg på udrejse i juni 2014, hvor ansøgeren blev tilbageholdt og torturet af Hamas. Efter ansøgerens udrejse af Gaza er ansøgerens familie blevet opsøgt af medlemmer fra Hamas, boligen er blevet ransaget, familien er blevet afhørt, og ansøgerens børn er blevet udsat for vold. Hamas mistænker endvidere ansøgeren for i Danmark at arbejde for PLO. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at to medlemmer ikke finder grundlag for at udsætte sagen på en torturundersøgelse af ansøgeren, mens et medlem voterer for at udsætte sagen herpå. Flygtningenævnet bemærker herefter, at den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg havde besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Ved vurderingen heraf finder Flygtningenævnet, at ansøgerens forklaring i det væsentlige kan lægges til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent og troværdigt om de centrale forhold af betydning for ansøgningen om asyl, og at de divergenser, der er i ansøgerens forklaring, enten vedrører mindre betydende dele, eller er divergenser, som ansøgeren har kunnet redegøre for, uden at ansøgerens forklaring af den grund fremstår som udbyggende. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har haft en længerevarende konflikt med Hamas, hvorunder Hamas gentagne gange har udsat ham for vold og tortur, og at Hamas efter ansøgerens udrejse af Gaza flere gange har opsøgt hans tidligere

bopæl og udsat hans tidligere ægtefælle og hans børn for vold, herunder med behandling af børnene på hospital i 2015 til følge og med ødelæggelse af boligen i 2017. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med Hamas, der medfører, at han afskåret fra at vende tilbage til Gaza. Ansøgeren er herefter omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Stat/2020/9

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren ikke var omfattet af artikel 1 D:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2014. Udlændingestyrelsen havde i sin afgørelse fra sommeren 2019 lagt til grund, at ansøgeren ikke var omfattet af artikel 1 D, idet ansøgeren havde oplyst, at han ikke var registeret hos UNRWA eller havde modtaget hjælp fra UNRWA. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, sunnimuslim af religiøs overbevisning og statsløs palæstinenser fra Gaza. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter repræsentanter fra bevægelsen Hamas, som han har afslået at arbejde for, samt at politiet vil tvinge ham til at samarbejde med Hamas og fængsle ham, hvis han nægter. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han [i efteråret] 2013 blev kontaktet af sin nabo ved navn [A], der ville have ham til at bygge et hus, hvilket han senere afslog. [I efteråret] 2013 blev han overfaldet på gaden af tre personer, herunder [A]. De sagde til ham, at han ville blive slået ihjel, hvis han ikke efterkom [A]s befaling om at bygge et hus. Samme aften tog ansøgeren ophold hos en ven. Dagen efter overfaldet opsøgte repræsentanter fra Hamas ansøgerens bopæl, og derefter blev hans familie flere gange opsøgt, hvor der blev spurgt efter ansøgeren, ligesom ansøgeren modtog flere opkald fra ukendte telefonnumre. Inden han udrejste af Gaza, blev hans familie endvidere kontaktet af politiet, der medbragte en tilsigelse til ham. Efter hans udrejse af Gaza er hans familie igen blevet opsøgt af politiet. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet, at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet tiltræder efter de foreliggende oplysninger om ansøgerens forhold, at han ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt.

Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han har en konflikt med Hamas, til grund. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren i perioden fra opsøgningen i [efteråret] 2013 og frem til udrejsen i [foråret] 2014 angiveligt har kunnet passe sit arbejde - efter det af ansøgeren oplyste til dels ved hjemmearbejde - uden at virksomheden i denne periode blev opsøgt af [A], der var hans nabo, eller repræsentanter fra Hamas. Hertil kommer, at ansøgeren efter udstedelse af visum og pas har kunnet udrejse af Gaza uden problemer. Der er ikke i forbindelse med sagens fornyede behandling i Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet i øvrigt fremkommet væsentlige nye oplysninger, der kan føre til en anden vurdering af sagen. Den af ansøgeren fremsendte arrestordre med påtegning, som nævnet i lyset af det ovenfor anførte ikke har fundet grundlag for at underkaste en nærmere ægthedsvurdering, kan ikke føre til et andet resultat. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han har behov for beskyttelse som nævnt i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Det tilføjes, at oplysningerne om de generelle forhold i Gaza ikke er af en sådan karakter, at dette i sig selv kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/12

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen ikke var ophørt efter 2. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser, etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra Gaza. Ansøgeren har udført aktiviteter for Fatah siden 2006, og ansøgeren har siden 2008 været medlem af Fatah. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter, at han vil blive slået ihjel af Hamas som konsekvens af, at han har sympatiseret med og arbejdet for Fatah. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han siden 2006 har udvist interesse for Fatah. Han forsøgte sammen med en gruppe andre unge at ændre systemet på en fredelig måde ved at italesætte de dårlige forhold i Gaza. Ansøgeren indspillede i den forbindelse systemkritiske sange, som han offentliggjorde på YouTube, men som følge af pres fra Hamas har han efterfølgende været nødt til at slette sangene igen. I 2008 besluttede han sig for at blive medlem af Fatah-bevægelsen. Ansøgeren har efterfølgende deltaget i møder med Fatah, hvor han har holdt taler og har optrådt med sine sange. Ansøgeren har siden 2014 og frem til sin udrejse i 2016 været tilbageholdt af Hamas gentagne gange som led i sit arbejde for Fatah. Under tilbageholdelserne blev ansøgeren afhørt om sine aktiviteter for Fatah. Ansøgeren blev desuden udsat for tortur i form af fysiske overgreb. Tilbageholdelserne varede mellem en til to dage, og ansøgeren har under alle tilbageholdelserne nægtet at indstille sine aktiviteter for Fatah. Ansøgeren arrangerede i perioden 2008 til 2014 mere end 20 demonstrationer, som blev opløst af Hamas. I forbindelse hermed blev han tilbageholdt

mindste 10 gange. Ansøgeren har efterfølgende deltaget i flere store demonstrationer og har i forbindelse hermed også været tilbageholdt cirka 30 gange. Ansøgeren flyttede i 2015 til Khan Yunes i et forsøg på at undgå yderligere tilbageholdelser fra Hamas. Efter ansøgerens udrejse i 2016 er ansøgerens familie gentagne gange blevet opsøgt af Hamas. Hamas ledte efter ansøgeren, og ansøgerens familie har rådet ham til ikke at vende tilbage. Ansøgeren frygter desuden de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Gaza, herunder at han ikke får mulighed for at genindrejse. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet, at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandatområdet, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Indledningsvist bemærkes, at ansøgeren i asylsamtalen [af en bestemt dato i begyndelsen af] 2019 detaljeret har forklaret, at han og hans familie rent faktisk har fået hjælp via UNRWA blandt andet i form af fødevare- og lægehjælp og adgang til medicin og hospital. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at denne del af hans forklaring er forkert gengivet, idet tolken fejloversatte, hvad han sagde, men at han ikke rettede dette, fordi han følte sig presset. Nævnet skal hertil bemærke, at nævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring om, at han ikke har haft adgang til bistand fra UNRWA, idet han i asylsamtalen har forklaret detaljeret om hjælpen fra UNRWA og dennes karakter, og at ansøgeren har rettet andre forhold i samme forklaring, men ikke punktet om UNRWA. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren, der er født og opvokset i et UNRWA-mandatområde som søn af statsløse palæstinensere, sammen med sin familie har nydt UNRWAs bistand. Det bemærkes i den forbindelse videre, at i hvert fald ansøgerens søster og hendes familie er registeret hos UNRWA. Nævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren har haft adgang til bistand fra UNRWA, og at han ved en tilbagevenden til mandatområdet i Gaza på ny vil have mulighed for at opnå UNRWAs bistand. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om konflikten med Hamas til grund, idet forklaringen har været divergerende, udbyggende og usandsynlig på en række centrale punkter, og derfor forekommer utroværdig og konstrueret til lejligheden. I oplysnings- og motivsamtalen forklarede ansøgeren om sine aktiviteter for Fatah, at han har holdt taler, lavet teaterforestillinger og optrådt med systemkritiske sange, som han offentliggjorde på YouTube. Først i asylsamtalerne har han forklaret, at han også derudover har udført aktiviteter med at arrangere og deltage i en lang række demonstrationer vendt mod Hamas, og at han havde en ledende rolle i forbindelse med at arrangere disse demonstrationer. Han har forklaret usikkert med hensyn til antallet af demonstrationer og divergerende med hensyn til, om der deltog op til 100 eller flere

tusinde personer. Også med hensyn til, om han, sådan som det fremgår af oplysnings- og motivsamtalen, i forbindelse med tilbageholdelserne hver gang blev afhentet på bopælen, efter at han havde modtaget en forudgående tilsigelse, eller om han også blev anholdt i forbindelse med demonstrationerne, har ansøgeren forklaret divergerende. Videre har han forklaret divergerende med hensyn til antallet af skuespil, han var med til at opføre, og om disse rent faktisk blev opført eller ej. I oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren forklaret, at de fysiske overgreb, han blev udsat for, bestod i, at han fik slag og spark og fik barberet hår og skæg af, hvorimod han i asylsamtalen [af en bestemt dato i begyndelsen af] 2019 har forklaret, at han modtog trusler og blev klippet skaldet, mens han i asylsamtalen fra [en dato i foråret] 2020 har forklaret, at han også var udsat for overgreb i form af, at hans negle blev fjernet. Endelig har ansøgeren i oplysnings- og motivsamtalen forklaret, at han blev afhørt om sine aktiviteter for Fatah, mens han i asylsamtalen fra [en dato i begyndelsen af] 2019 har forklaret, at der ikke i forbindelse med tilbageholdelserne blev spurgt ind til hans aktiviteter for Fatah. Det forekommer henset til ansøgerens mange aktiviteter gennem en længere årrække usandsynligt, at myndighederne efter hver tilbageholdelse løslod ham betingelsesløst, selvom det ud fra hans egen forklaring må lægges til grund, at han havde en ikke helt ubetydelig rolle i relation til at arrangere systemkritiske demonstrationer. Det bemærkes i den forbindelse, at han i oplysnings- og motivsamtalen har forklaret, at han i forbindelse med tilbageholdelserne hver gang nægtede at stoppe med sine aktiviteter. Det forekommer videre mindre sandsynligt, at ansøgeren efter flytningen fra familiens bopæl valgte at tage tilbage ind imellem for at besøge familien og overnatte, set i lyset af, at en del af anholdelserne foregik på bopælen, og at myndighederne var bekendt med denne. Det forekommer heller ikke sandsynligt, at ansøgeren trods sine aktiviteter var i stand til at udrejse legalt fra Gaza. Det bemærkes endelig, at ansøgeren knap 9 måneder efter, at han havde fået opholdstilladelse som familiesammenført med sin tidligere ægtefælle, blev skilt, og at han [en dato i sommeren] 2017 fik inddraget sin opholdstilladelse. På trods heraf har han først indgivet den ansøgning om asyl, der danner grundlag for denne sag, [en dato i foråret] 2018. Nævnet bemærker hertil, at ansøgeren må have været klar over, at han var i risiko for at blive sendt tilbage til Gaza i hvert fald fra, at han fik kendskab til afgørelsen om inddragelse, hvorfor det forekommer mindre sandsynligt, at han, der var i stand til at klage over afgørelsen om inddragelse, ikke var klar over, at han kunne søge om asyl. Om ansøgerens systemkritiske sange skal nævnet bemærke, at han har henvist til to videoer fra YouTube, der er uploadet i 2014, og dermed før, han fraflyttede familiens bopæl og senere udrejste. Henset til, at myndighederne ikke har tvunget ham til at slette videoerne, kan eksistensen af videoerne ikke føre til et andet resultat. Ansøgeren har således ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Gaza vil være i en sådan personlig usikkerhedstilstand, at det vil være umuligt for UNRWA at sikre ham levevilkår i overensstemmelse med deres opgave. Det bemærkes videre, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Gaza – uagtet at de er van-

skelige – ikke kan føre til et andet resultat. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., i flygtningekonventionen og således er udelukket fra at opnå asyl i Danmark, idet nævnet lægger til grund, at han er udrejst frivilligt fra Gaza, og må formodes igen at kunne indrejse i Gaza og tage lovligt ophold og have adgang til bistand fra UNRWA, idet han er i besiddelse af id-kort og et rejsedokument. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/47

8.3.2 Jordan

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i to sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Jordan.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har hjemvist sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på foretagelse af en vurdering efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt.:

Nævnet **hjemviste** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim, født og opvokset i [by], Kuwait og efterfølgende flygtet til Jordan. Ansøgeren har været medlem af PLO fra 1988 og arbejdede aktivt for PLO frem til 2009. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Jordan frygter at blive tilbageholdt, fængslet og slået ihjel af den jordanske efterretningstjeneste, som han har en konflikt med. Videre frygter han familien til sin brors tidligere ægtefælle. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han i 1988 blev anholdt af den israelske hær og idømt 30 års fængsel ved den israelske militærdomstol. Efter at have været fængslet ni år i Israel blev han overdraget til Jordan i 1997 som led i en fangeudveksling. Efter ansøgerens ankomst til Jordan blev han afhørt i en måned af den jordanske efterretningstjeneste og afhørt vedrørende sine politiske aktiviteter. Ansøgeren boede i årene herefter frem til sin udrejse i en række forskellige lande i Mellemøsten for at undgå den jordanske efterretningstjeneste. Blandt andet flyttede ansøgeren i 2005 til Gaza, hvor han som premierløjtnant for PLO stod vagt på grænsen til Israel og var ansvarlig for vagtplaner. I 2011 blev han anholdt af de jordanske myndigheder og blev frataget sit jordanske statsborgerskab på grund af sit arbejde for PLO. I 2014 blev ansøgeren afhørt to gange af den jordanske efterretningstjeneste. Videre har han til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hans bror slog sin ægtefælle ihjel i 2005 og blev idømt 15 års fængsel herfor. Hendes familie har efterfølgende flere gange opsøgt ansøgeren og hans familie. Ansøgeren blev senest opsøgt af familien i [efteråret] 2014. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af

UNRWAs mandatområde, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgeren forklaring om sine asylmotiver i forhold til Jordan til grund. For så vidt angår ansøgerens påståede konflikt med de jordanske myndigheder, har denne konflikt ikke hindret ham i at opholde sig i landet i lange perioder, at få udstedt pas, at indrejse og udrejse og at indgå ægteskab i Jordan. For det andet har han efter sin løsladelse i 1997 senere kun været kortvarigt tilbageholdt. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har en asylbegrundende konflikt med de jordanske myndigheder. For så vidt angår ansøgerens privatretlige konflikt, udspringer denne efter hans forklaring af, at hans bror skulle have slået sin ægtefælle ihjel. Han har dog forklaret, at broren nu er løsladt og fortsat opholder sig i Jordan, hvor også ansøgerens mor opholder sig. På den baggrund er det usandsynligt, at en konflikt med den afdøde kvindes familie skulle hindre ansøgeren i at opholde sig i Jordan. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgeren er blevet frataget sit jordanske statsborgerskab. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens oplysninger herom på afgørende måde modsiges af den foreliggende dokumentation. For det første har ansøgeren forklaret, at han mundtligt fik frataget sit statsborgerskab i 2011. Han har dog, som anført ovenfor, kunnet rejse ud og ind af Jordan flere gange siden og har kunnet indgå ægteskab i Jordan med de jordanske myndigheders accept. Flygtningenævnet lægger derudover afgørende vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af de af ansøgeren selv fremlagte dokumenter, at han har frasagt sig (renounced) sin jordanske nationalitet i medfør af artikel 16 i den jordanske statsborgerskabslov. Det er for nævnet dokumenteret, at denne lovs artikel 16 netop vedrører frivillig opgivelse af jordansk statsborgerskab og ikke fratagelse heraf, der omhandles i lovens artikel 18. Hertil kommer at datoen for opgivelsen af statsborgerskabet er oplyst [foråret] 2014 og ikke i 2011. Ansøgerens forklaring om baggrunden herfor, herunder at de jordanske myndigheder skulle være uvillige til at redegøre for den reelle begrundelse for at ansøgeren ikke længere er statsborger, må tilsidesættes som usandsynlig. Flygtningenævnet må dog herefter lægge til grund, at ansøgeren ikke længere har jordansk statsborgerskab. Under sagens oprindelige behandling i Flygtningenævnet [i sommeren] 2017 forklarede ansøgeren, at han havde et palæstinensisk pas, og at dette senest var fornyet i [foråret] 2017 med en gyldighedstid på fem år. Dette har ansøgeren bekræftet ved sin forklaring i Flygtningenævnet dags dato. Han forklarede endvidere, at passet var udstedt i Ramallah. Det fremgår endvidere af en udskrift af UNRWAs register af [foråret] 2017, at ansøgeren er UNRWA-registeret sammen med sine øvrige familiemedlemmer, det vil sige forældre og søskende. Ansøgeren har endvidere forklaret, at han i lange perioder har opholdt sig i de palæstinensiske selvstyre-

områder, der ligesom Jordan er omfattet af UNRWAs mandat. Det må herefter anses for sandsynligt, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventions artikel 1D, 1. pkt. Det indebærer at ansøgeren som udgangspunkt skal anses for værende udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Det må herefter anses for sandsynligt, at ansøgeren vil kunne tage ophold i de palæstinensiske selvstyreområder eller Jordan. Da Udlændingestyrelsen imidlertid ikke ses at have taget stilling hertil, finder Flygtningenævnet, at sagen bør hjemvises til Udlændingestyrelsen til behandling af spørgsmålet om, hvorvidt ansøgerens beskyttelse efter flygtningekonventionens 1D, 1. pkt. er bortfaldet. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling." Stat/2020/36

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke var statsløs palæstinenser, men derimod jordansk statsborger, og derfor ikke var omfattet af artikel 1 D:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er muslim af trosretning og oprindeligt statsløs palæstinenser fra [by], Jordan. Ansøgeren har opnået jordansk statsborgerskab, hvilket Den danske Ambassade i Beirut har fået bekræftet af de jordanske myndigheder. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han frygter blodhævn fra en familie ved navn [A]. Ansøgeren oplyste til støtte herfor, at ansøgerens brødre i 2003 havde en konflikt med familien, der endte i et voldeligt sammenstød, hvor en fra [A] familien afgik ved døden. [A] familien forfulgte og chikanerede herefter ansøgerens familie gennem flere år. Ansøgeren blev i [sommeren] 2010 idømt en fængselsdom på 13 år og fire måneder for falsk anklage om bortførelse, voldtægt og mishandling, som [A] familien stod bag. Ansøgeren udrejse senere i 2010 som følge af dommen. Ansøgerens ene bror er efterfølgende blevet idømt en fængselsstraf på 15 år for drab på det afdøde familiemedlem, mens ansøgeren anden bror er blevet slået ihjel af [A] familien. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han som palæstinenser opfattes som andenrangsborger i Jordan. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet, at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet lægger som ubestridt til grund,

at ansøgeren er jordansk statsborger, og han skal således asylretligt vurderes i forhold til Jordan. Nævnet bemærker herved, at Den danske Ambassade i Beirut ved mail af [foråret] 2015 har bekræftet, at ansøgeren er jordansk statsborger, og han har [i sommeren] 2010 fået udstedt jordansk nationalitetspas (no. […]). Det forhold, at ansøgeren er registreret hos UNRWA i Jordan i henhold til et UNRWA Family Registration Card udstedt i 2014, kan herefter ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den på væsentlige punkter forekommer divergerende og usammenhængende og dermed konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til asylregistreringsrapporten af [efteråret] 2010 og asylsamtalen med Udlændingemyndighederne af samme dato, hvor ansøger opgav sin identitet som […], forklarede, at han var født og opvokset i flygtningelejren Jenin i Palæstina, og han var kommet til Danmark, fordi han ikke længere ville finde sig i at blive undertrykt i Palæstina. Han frygtede ved en tilbagevenden til Jenin at blive dræbt af israelerne. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren til de norske asylmyndigheder, hvor han opgav sin identitet som […] med jordansk nationalitet, [vinteren] 2012 forklarede, at han havde været varetægtsfængslet i 13 måneder i Jordan som følge af, at [A] familien havde anmeldt ham for voldtægt, hvilket førte til en dom på 13 års fængsel. Til asylsamtalen [i foråret] 2012 med Udlændingestyrelsen forklarede ansøgeren, at hans navn rettelig var […], og at han var født og opvokset i Erbit i Jordan. Han nævnte ikke, at han havde været fængslet som følge af en anmeldelse om voldtægt eller havde fået en dom herfor, men forklarede, at han havde været fængslet i 2007-2008 som følge af, at en af fra den familie, som han havde en konflikt med, havde anklaget ansøger for at have øvet vold mod en anden fra familien og stjålet hans mobiltelefon. Ansøger blev løsladt og mødte ikke efterfølgende op i retten, hvorfor sagen aldrig blev afgjort. Til partshøringen [i sommeren] 2012 forklarede ansøgeren – foreholdt at det af de norske akter fremgik, at han i Norge havde forklaret, at han frygtede den dræbtes familie, idet de havde bestukket en pige til at anmelde ham for voldtægt i 2009 – at dette ikke var korrekt, og at det bare var noget han havde fortalt i Norge, fordi han var træt af de nordiske lande. Han var ikke idømt fængsel i 13 år og havde ikke været varetægtsfængslet i 13 måneder på grund af en sådan anklage. Ansøger har til sin advokat forklaret, at han i juni 2010 blev idømt fængsel i 13 år og 4 måneder for en falsk anklage om bortførelse, voldtægt og mishandling. Det var [A] familien, der stod bag anklagen, og ansøger frygter ved en tilbagevenden til Jordan at skulle afsone dommen. Nævnet finder ikke, at ansøger har givet en troværdig forklaring på disse væsentlige divergenser. Nævnet har endvidere tillagt det en vis vægt, at ansøgeren opholdt sig i Danmark i omkring to måneder, inden han søgte om asyl i Danmark, ligesom han efter at være meldt udeblevet fra asylsagsbehandlingen i Danmark og indrejst i Norge først søgte asyl i Norge, efter at han – nogen tid efter indrejsen i Norge – blev anholdt af politiet. Nævnet tilsidesætter derfor ansøgerens forklaring om sin konflikt med [A] familien. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansø-

geren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Jordan vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold for palæstinensere i Jordan er ikke af en sådan karakter, at de kan begrunde opholdstilladelse i Danmark. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Jord/2020/3

8.3.3 Libanon

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 41 sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har hjemvist sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på foretagelse af en vurdering efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt.:

Nævnet **hjemviste** i **juli 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim, født i Beirut, Libanon og opvokset i Saida i Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive slået ihjel af Hizbollah og de libanesiske myndigheder, fordi han kender imamen [B] og ofte har deltaget i hans prædikener i [A] moskeen, samt desuden var tilhænger af hans politiske og religiøse holdninger. Ansøgeren har som støtte til sit asylmotiv oplyst, at ansøgeren har deltaget i en 33-dages demonstration imod Hizbollah, hvilket resulterede i, at [A] moskeen blev angrebet, hvilket medførte, at 27 personer blev slået ihjel, og en række personer, som befandt sig i moskeen den pågældende dag, blev anholdt. Ansøgeren var på sin bopæl under angrebet og opholdt sig i et beskyttelsesrum i to dage, inden ansøgeren og dennes familie flygtede til den gamle bydel i Saida. Ansøgerens bopæl blev efterfølgende opsøgt af personer fra Hizbollah, som desuden også tilbageholdt ansøgerens far i otte timer samt opsøgte ansøgerens bror. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet, at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende oplysninger, at ansøgeren muligvis er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., idet der nu foreligger oplysninger om, at han er registreret ved UNRWA. Det indebærer, at

ansøgeren muligvis skal anses for udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt., medmindre beskyttelsen er bortfaldet efter samme artikels 2. pkt. Flygtningenævnet finder det efter oplysningerne om ansøgerens hidtidige tilknytning til Libanon rettest at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at der foretages en vurdering efter flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., således at denne afgørelse i givet fald kan indbringes for nævnet. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling." Stat/2020/22

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren ikke var omfattet af artikel 1 D:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim. Han er statsløs palæstinenser fra Tripoli, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive tvangsrekrutteret til Hamas og Fatah. Han har til støtte herfor oplyst, at Hamas og Fatah har forsøgt at rekruttere ham, fra han var 13 til 14 år gammel og frem til udrejsen i 2015. I 2006 forsøgte Hamas at rekruttere ansøgeren og andre palæstinensere, som var til stede på en café i […]. Der opstod slagsmål, og ansøgeren forlod straks caféen. Et par dage efter episoden på caféen blev ansøgeren opsøgt af en mand, som bankede på døren hos hans familie. Da manden ikke ville gå, skubbede ansøgeren til ham og gav ham en lussing, hvorefter manden gik. En uge efter blev ansøgeren og hans families hus angrebet af Hamas, der kastede håndgranater mod dem. Ansøgerens far, der tidligere havde været en del af Farah, ringede efter assistance hos Fatah, som kom og skræmte Hamas væk. Fatah forlangte, at ansøgeren skulle lade sig rekruttere til Fatah, hvis han ønskede deres beskyttelse. Fatah havde flere gange beskyttet ansøgeren mod at blive rekrutteret til Hamas. Ansøgeren nægtede at lade sig rekruttere til Fatah. Efterfølgende oplevede han både opsøgninger fra Fatah og Hamas, som begge ønskede at rekruttere ansøgeren. I 2009 flyttede ansøgeren til Jounieh for at undgå at blive rekrutteret til Fatah og Hamas. I 2015 udrejste han af Libanon. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg havde besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA-mandatområdet, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA-beskyttelse eller -bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Ansøgeren har ikke oplyst på no-

get tidspunkt at have været registreret ved UNRWA eller at have modtaget støtte derfra, og Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Nævnet lægger vægt på, at ansøgerens svar på en række punkter nærmere angår den generelle konflikt mellem Hamas og Fatah end ansøgerens individuelle problemer. Ansøgeren har således under mødet i nævnet forklaret, at der var en konflikt mellem hans far, som [var] medlem i Fatah, og Hamas, og at ansøgers fars problemer begyndte at gå ud over ansøgeren, hvilket første gang skete ved episoden på caféen i 2006, men har efterfølgende forklaret, at Hamas-folkene på caféen generelt forsøgte at hverve unge mænd, og at han ikke blev direkte opsøgt. Hertil kommer, at ansøgeren har forklaret divergerende om en række forhold vedrørende sit asylmotiv. Under mødet i nævnet har ansøgeren bl.a. forklaret, at Hamas-folkene henvendte sig direkte til ham på cafeen, og at han kom i skænderi med dem, mens han til asylsamtalen har forklaret, at Hamas-folkene ikke sagde noget direkte til ansøger. Han har endvidere forklaret divergerende, om der var medlemmer af Fatah til stede på caféen, og om der opstod en slåskamp. Under mødet i nævnet har ansøgeren forklaret, at både [A] og [B] henvendte sig til ansøgers familie, men at det var [B] som det højst rangerende Fatah medlem, der havde det sidste ord. Til oplysningssamtalen ville ansøger ikke oplyse navnet på den højtstående person i Fatah, som beskyttede ham, mens han til asylsamtalen har forklaret, at der nok var sket en forveksling mellem de personer. Ansøgeren har til asylsamtalen forklaret, at hverken han eller hans familie blev opsøgt af Hamas i perioden [fra] slutningen af 2009 til november 2015, hvor han boede i Jounieh, men har under mødet i nævnet forklaret, at Hamas fra 2010 løbende opsøgte hans familie og spurgte efter ham og truede hans familie. Han har endvidere til asylsamtalen forklaret, at Hamas blev ærgerlige, når han afslog at slutte sig til dem, men at der ikke skete yderligere. Under mødet i nævnet har han forklaret, at han også blev truet. Endvidere bemærker Flygtningenævnet, at det trods Hamas' adskille opsøgninger gennem en årrække og tilsvarende Fatahs hvervningsforsøg ikke er lykkedes nogen af organisationerne at hverve ansøgeren, og at ansøgeren har levet i ca. 6 år i Jounieh uden at opleve problemer. Hertil kommer, at ansøgeren under mødet i nævnet har forklaret, at han for to dage siden har genoptaget kontakten med sin familie, selv om han ved asylsamtalen forklarede, at han havde afbrudt kontakten med sine familiemedlemmer for at beskytte dem. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger vurderer Flygtningenævnet, at den generelle situation for statsløse palæstinensere i Libanon ikke i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder af de nævnte grunde, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at ansøgerens konflikt med Hamas eller Fatah har en sådan karakter eller intensitet, at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Da ansøgeren således ikke har sandsynliggjort, at han i Libanon risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/27

Se som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen ikke var ophørt efter 2. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om bortfald af opholdstilladelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 1999. Det fremgår af referaterne af Udlændingestyrelsens samtaler med klageren i efteråret 2018 og i slutningen af 2018, at klageren har forklaret, at hun ikke oplevede konflikter med sin familie under sit ophold i Libanon fra 2013 til 2016, og at hvis hun ikke selv tog kontakt til sine brødre ville de lade hende være i fred, og at de ikke ville opsøge hende. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er statsløs palæstinenser og muslim af trosretning fra [by], Libanon. Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark [primo] 1999, og at hun [i efteråret] 2002 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Det fremgår af Det Centrale Personregister, at klageren [i sommeren] 2013 udrejste til Libanon. Klageren udrejste, fordi hendes søn havde det skidt og ønskede at udrejse af Danmark. [I foråret] 2019 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, samt § 17 a, idet klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. [Flygtningenævnets præmisser vedrørende bortfald er udeladt, red.] Klageren er født og opvokset [navn]-lejren i Beirut, Libanon, i en familie, der modtog bistand fra UNRWA. Under sit ophold i Libanon i perioden 2013 – 2016 boede klageren i samme område. Klageren er derfor som udgangspunkt udelukket fra at få beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. konventionens artikel 1 D, 1. pkt. Der er ikke grundlag for at fastslå, at klageren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. Klageren oplevede under sit flerårige ophold i Libanon i perioden 2013 – 2016 således ikke konflikter med de libanesiske myndigheder eller privatpersoner m.v. Det må i den forbindelse, og uanset klagerens forklaring for nævnet i dag, lægges til grund, at klageren ikke længere har en konflikt med sin familie, herunder sine brødre, og at hun har kunnet opholde sig hos familiemedlemmer under hele opholdet i Libanon i 2013 – 2016, jf. herved det anførte om klagerens relation til sine brødre i samtalerne med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2018 og [ultimo] 2018. Der er ikke grundlag for at antage, at klageren ikke kan vende tilbage til Libanon og på ny opnå bistand fra UNRWA, og de generelle for-

hold i Libanon er ikke af en sådan karakter, at det vil være umuligt for UNRWA at sikre klageren livsvilkår i overensstemmelse med organisationens opgavevaretagelse. Herefter, og da udlændingelovens § 31 derfor heller ikke er til hinder for, at klageren kan udsendes til Libanon, hvis hun ikke udrejser frivilligt, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/15

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser og muslim af trosretning fra Tripoli, Libanon. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af medlemmer af partiet Al Dahlan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at partiet Al Dahlan i [foråret] 2018 ønskede at købe ansøgerens familie bolig i […]-lejren. Ansøgerens familie ønskede ikke at sælge boligen. I perioden [foråret] 2018 til [sommeren] 2018 blev ansøgeren opsøgt to gange af medlemmer af Al Dahlan. Ved den første episode trak personerne en kniv foran ansøgeren på gaden. Ved den anden episode forsøgte personerne fra Al Dahlan at slå ansøgeren med en hammer. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin faster i en måned, hvor ansøgeren fik udstedt ID-kort, pas og visum til Tyrkiet. Under ansøgerens ophold ved sin faster blev ansøgerens far opsøgt af medlemmer af Al Dahlan, som sagde, at ansøgeren ikke skal vende tilbage til [lejren]. Ansøgeren udrejste herefter af Libanon. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han har været fængslet i 12 dage. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., og dermed som udgangspunkt udelukket fra at opnå beskyttelse efter konventionen, idet ansøgeren har boet hele sit liv i […]-lejren i Libanon og i den forbindelse har modtaget bistand fra UNRWA. Der er ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ikke kan vende tilbage til Libanon og på ny opnå bistand fra UNRWA, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt. Nævnet kan således ikke lægge ansøgerens forklaring om en konflikt med Al Dahlan til grund. Nævnet har lagt vægt på de samme forhold, som Udlændingestyrelsen har henvist til, herunder navnlig at ansøgeren under asylsagens behandling har afgivet forskellige forklaringer om episoderne mellem ansøgeren og Al Dahlan. Det er i den forbindelse indgået i nævnets vurdering af sagen, at ansøgeren

under oplysnings- og motivsamtalen oplyste, at han havde været inddraget i to episoder – en episode, hvor han blev forsøgt slået med en hammer, og en episode, hvor han blev tilbageholdt hos myndighederne i 12 dage. Under asylsamtalen oplyste ansøgeren, at han havde været inddraget i to episoder – en episode, hvor Al Dahlan havde trukket en kniv mod ansøgeren, og en episode, hvor han blev forsøgt slået med en hammer. Hertil kommer, at ansøgeren i sit asylskema ikke udtrykkeligt nævner hverken en episode med en hammer eller en kniv eller fængslingen, og at ansøgeren under sin forklaring for nævnet har angivet en anden rækkefølge af begivenhederne end tidligere forklaret. På den anførte baggrund fremstår ansøgerens forklaring om asylmotivet ikke troværdig. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren har forklaret, at han under samtalerne alene oplyste om forhold, som han direkte blev adspurgt til. Der er således ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Herefter, og idet der heller ikke foreligger forhold som nævnt i udlændingelovens § 31, der er til hinder for udsendelse af ansøgeren til Libanon, hvis han ikke udrejser frivilligt, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/17

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2017. Udlændingestyrelsen lagde i sin afgørelse fra foråret 2019 til grund, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., idet han er registeret i UNRWA og har modtaget hjælp fra UNRWA. Udlændingestyrelsen anså ikke ansøgeren for omfattet af artikel 1 D, 2. pkt., idet Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgeren ikke havde en asylbegrundende konflikt, og at han kunne indrejse legalt og tage lovligt ophold i Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning fra Tyr [også kaldet Suur, red.], Libanon. Ansøgeren har været medlem af Amal-militsen, siden han var omkring syv eller otte år og frem til sin udrejse af Libanon. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Amal-militsen, fordi han forlod Libanon, efter at han fortrød at have sagt ja til at deltage i krigen Syrien. Derudover kender ansøgeren alt til Amal-militsen, herunder hvor de befinder sig, og hvilket materiel de anvender. Ydermere har ansøgeren en anden trosretning end Amal-militsen, idet de er shiamuslimer af trosretning. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han blev medlem af Amal-militsens spejdergruppe, da han var omkring syv eller otte år, fordi hans venner var medlemmer. Da ansøgeren var 13 år, meldte han sig officielt ind i Amal-militsen ved at skrive under på et stykke papir. Dermed bekræftede han, at han var medlem. Ansøgeren fik undervisning i religion, og hvad man gør, hvis man står overfor en landmine. Da ansøgeren var 16 eller 17 år, blev han flyttet til den militære afdeling af Amal-militsen, hvor han modtog våbentræning og undervisning i at trænge ind i bygninger, forhindre selvmordsangreb og hvordan man klarer sig, hvis man bliver skudt. Ansøgeren modtog denne træning og undervisning tre gange. Første gang var i [slutningen af] 2016, anden

gang var halvanden til to måneder herefter og tredje gang var i 2017. Da ansøgeren var fyldt 18 år, deltog han i et stort møde hos Amal-militsen i [efteråret] 2017, muligvis [en nærmere angivet dato i efteråret] 2017, hvor deltagerne blev opfordret til at tage til Syrien. Ansøgeren blev efterfølgende kaldt ind på lederens kontor og opfordret til at tage til Syrien. Ansøgeren ville ikke dræbes, men lederen sagde, at han skulle deltage i krigen, og at der ikke ville ske ham noget. Ansøgeren fik et stykke papir med hjem, som ansøgerens far skulle skrive under på, fordi ansøgeren var ung. Ansøgeren fik at vide, at han fire dage senere klokken 05:00 om morgenen skulle møde op foran kontoret. Da ansøgerens far fik papiret, fik han det så dårligt, at de måtte tage på hospitalet. Ansøgerens far ringede til en af sine venner, som fortalte, at ansøgeren skulle ud af landet i en fart. Ansøgerens far fandt en agent, der kunne hjælpe ansøgeren med at rejse ud af Libanon. Agenten fik ansøgerens pas, to små billeder og 11.000 dollars, som faren lånte. Om morgenen den dag, hvor ansøgeren skulle være mødt op, ringede han til Amal-militsen og meldte sig syg. Ansøgeren fik at vide, at han skulle møde op næste dag. Ansøgeren udrejste klokken 10:00 samme dag [i slutningen af] 2017. Ansøgeren rejste til Danmark via [en række lande, herunder europæiske lande]. Ansøgerens far har efterfølgende fortalt, at folk fra Amal-militsen spørger efter ansøgeren, senest [i sommeren] 2020, hvor ansøgerens far fik besked om, at ansøgeren skulle møde op. Derudover blev ansøgeren overfaldet og stukket med en kniv af to til tre personer fra Amal-militsen i 2017 på grund af ansøgerens trosretning. Ansøgeren meldte det til politiet, men der skete ikke noget i sagen. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWAs mandatområde, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., og dermed som udgangspunkt udelukket fra at opnå beskyttelse efter konventionen. Der er herved henset til, at ansøgeren har oplyst, at han er født i [A], som ligger ved byen Tyr i det sydlige Libanon, og efterfølgende har boet i landsbyen [B], som ligger tæt ved byen Tyr. Ansøgeren har gået i en UNRWA-skole for statsløse palæstinensere, har modtaget lægehjælp fra UNRWA og familien har fra UNRWA modtaget mad hver måned. Ansøgeren har fremlagt bekræftelse på ansøgerens registrering hos UNRWA. Flygtningenævnet finder som Udlændingestyrelsen ikke, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., idet Flygtningenævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med Amal-bevægelsen. Der er ved afgørelsen heraf henset til, at ansøgeren på flere punkter har afgivet divergerende for-

klaringer om sit asylmotiv. Ansøgeren har således til sin oplysnings- og motivsamtale [i starten af] 2018 forklaret, at alle medlemmer af Amal-militsen var til et møde, hvor en gruppe skulle udvælges til at skulle til Syrien. På mødet sagde lederen, at ansøgeren var klar til krigen og skulle til Syrien og at han skulle møde 3 dage senere kl. 5 om morgenen. Han skulle have sit tøj, ejendele og hvad han eller havde brug for klar, idet han ikke kunne købe ind, der hvor han skulle hen. Til asylsamtalen [i starten af] 2019 har ansøgeren imidlertid forklaret, at han var samlet med 5-6 personer fra Amal-militsen. Ansøger blev kaldt ind til lederen, [C]. [C] bad ansøger skrive under på et stykke papir og sagde at ansøger skulle til Syrien. Ansøger skrev under på dokumentet. [C] sagde, at ansøger skulle til Syrien 4-5 dage senere. På nævnsmødet har ansøgeren forklaret, at det var faren, der skulle underskrive dokumentet. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvornår han fortalte sin far, at han skulle til Syrien. Til oplysnings- og motivsamtalen har ansøgeren således forklaret, at da han tog hjem fra mødet med Amal-bevægelsen, kunne ansøgerens far se, at der var noget galt med ansøgeren. Ansøgeren fortalte sin far, at de ønskede, at han skulle tage til Syrien, hvilket medførte, at ansøgerens far fik en blodprop- lignende tilstand og blev taget til sygehuset, men udskrevet samme dag. Til sin asylsamtale har ansøgeren derimod forklaret, at ansøgerens far dagen efter mødet spurgte ansøgeren, hvad der var galt, hvorefter ansøgeren så småt begyndte at åbne sig for sin far og fortalte, at han skulle til Syrien og kæmpe. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende omkring, hvorvidt han mødte op hos Amal-bevægelsen efter beskeden om, at han skulle udrejse til Syrien. Til sin oplysnings- og motivsamtale har ansøgeren forklaret, at han i dagene inden afrejsen mødte op hos Amal-militsen, og her snakkede han med lederen. Til sin asylsamtale har ansøgeren derimod forklaret, at han efter beskeden om, at han skulle til Syrien, opholdt sig hjemme på bopælen og ikke mødte op hos Amal-militsen igen. Han har ikke talt med nogen fra Amal-militsen efter mødet med [C] og frem til sin udrejse. Ansøgeren har på nævnsmødet forklaret, at han ikke meldte sig syg den dag, hvor han skulle møde op i militsen i forbindelse med sin udrejse. Til sin oplysnings- og motivsamtale [i starten af] 2018 har ansøgeren imidlertid forklaret, at han meldte sig syg den dag, hvor han skulle møde op ved militsen kl. 05.00. Endelig har ansøgeren forklaret divergerende om, hvorvidt ansøgerens far er blevet opsøgt af Amal bevægelsen efter ansøgerens udrejse. Ansøgeren har således til sin oplysnings- og motivsamtale forklaret, at ansøgers far har oplyst, at der kommer mange fra Amal-militsen og spørger efter ansøgeren. Til sin asylsamtale har ansøgeren derimod forklaret, at ansøgers far efter ansøgerens udrejse har talt med lederen af Amal-militsen om, hvorfor ansøgeren var udrejst, men at ansøgeren ikke kan huske, om det er sket en eller flere gange. Flygtningenævnet kan på denne baggrund ikke lægge til grund, at ansøgeren har været tvunget til at forlade landsbyen [B] eller UNRWAs operationsområde eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, fordi ansøgeren skulle have befundet sig i en alvorlig personlig usikkerhedstilstand. Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold for statsløse palæstinen-

sere i Libanon er svære såvel sikkerhedsmæssigt som socioøkonomisk, men at dette ikke kan føre til asyl. Uanset det fremstår vanskeligt at arrangere en udrejse til Libanon, fremgår det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens landerapport marts 2020, Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon, blandt andet, at et europæisk land er lykkedes med at returnere 18 afviste asylansøgere til Libanon og at disse alle var frivillige tilbagevenden. Endvidere fremgår: "in cases of voluntary return of PRLs (Palestinian Refugees from Lebanon), in which no foreign authorities were involved in the process of return, the MFA (Ministry of Foreign Affairs and Emigrants) would approve the returns to Lebanon." På denne baggrund, og i øvrigt af de grunde, som er anført af Udlændingestyrelsen, tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke er afskåret fra at vende tilbage til Libanon, hvor han har adgang til UNRWAs beskyttelse og bistand. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/45

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Suur [også kaldet Tyr, red.], Libanon. Han er etnisk araber og sunnimuslim. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive slået ihjel af sin tidligere kærestes ægtefælle, [A]. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at han i [sommeren] 2013 mødte en libanesisk pige ved navn [B], da han var på besøg Libanon. De mødtes via datingprogrammet Wechat. Ansøgeren mødte herefter [B] fysisk, og parret havde jævnligt kontakt til hinanden. [B] var blevet gift med en indflydelsesrig libanesisk forretningsmand, der handlede med ædelstene. Ansøgeren vidste ikke, at [B] var blevet gift. I perioden fra 2013 indtil 2015 mødte ansøgeren [B] hver gang, han havde ferie fra sit arbejde på universitetet i Emiraterne og besøgte Libanon. I [efteråret] 2015 modtog ansøgeren en sms-besked fra [B] om, at hendes ægtefælle havde opdaget forholdet til ansøgeren. [B] advarede ansøgeren om, at han var i fare, og at han skulle forlade Libanon. Ansøgeren forlod Libanon inden for få timer, da han straks fandt en flyafgang til Emiraterne. Umiddelbart herefter blev ansøgeren kontaktet af sin søster i Libanon, der fortalte, at familien var blevet angrebet på bopælen af omkring 10 bevæbnede personer. Ansøgerens bror var blevet stukket med en kniv to steder og kørt på hospitalet, da personerne antog, at det var ansøgeren. Hans mor blev skubbet. [Bs] ægtefælle havde i kraft af sin indflydelse fået udstedt en arrestordre på ansøgerens bror, selvom han intet havde med sagen at gøre. Broren blev anholdt og tilbageholdt i 24 timer, hvorefter han blev løsladt. Ansøgeren har forklaret, at hans familie fortsat oplever chikane og trusler. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til sit arbejde i Emiraterne, da han blev udsat for

sexchikane og forfølgelse af flere piger på universitetet, der ønskede at påvirke deres eksamensresultater. Pigerne truede med at klage over ansøgeren og beskylde ham for sexchikane. Pigerne kommer fra traditionelle og konservative samfundslag, hvorfor ansøgeren frygter, at han kan blive slået ihjel eller forfulgt af deres familier. Yderligere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon er dårlige. Ansøgeren har oplyst, at han er registreret ved UNRWA i Libanon. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet, at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit forhold til [B] og [B]s ægtefælles overfald på ansøgerens familie til grund. Nævnet lægger herved navnlig vægt på, at ansøgeren har beskrevet situationen forskelligt, hver gang han er blevet udspurgt herom – således vedrørende antallet af personer, deres bevæbning og hvor og hvor mange gange ansøgerens bror blev stukket. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgerens og [Bs] relation i sig selv må anses for mindre sandsynlig, og at det ikke kan anses for sandsynligt, at [B] har bevaret muligheden for at kontakte ansøgeren som en kontakt i Wechat-appen, efter hendes ægtefælle opdagede relationen. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har været tvunget til at forlade Libanon og således UNRWA-området, eller at der skulle være nogen personlig risiko for ham forbundet med at tage tilbage dertil. For så vidt angår muligheden for at kunne genindrejse i Libanon bemærker Flygtningenævnet, at de libanesiske myndigheder har udstedt rejsedokument for palæstinensiske flygtninge til ansøgeren. Rejsedokumentet er udløbet i 2017. De danske myndigheder er i besiddelse af en kopi af uddrag af rejsedokumentet. Ansøgeren har til Udlændingestyrelsen forklaret, at han har sendt det originale rejsedokument tilbage til familien i Libanon, mens han under nævnsmødet har forklaret, at han afleveret det til de svenske myndigheder og ikke fået det tilbage. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring for nævnet til grund, idet ansøgeren ikke har givet nogen rimelig forklaring på, hvorfor Udlændingestyrelsen skulle have fået en anden opfattelse af, hvad der var sket med rejsedokumentet. Ansøgeren må således antages at kunne fremskaffe dette, hvis det skulle blive nødvendigt. Flygtningenævnet finder herefter og efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at der er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren vil kunne få udstedt ny rejselegitimation af de libanesiske myndigheder. Ansøgeren er UNRWA-registreret, og det må antages, at han fortsat vil kunne modtage bistand fra UNRWA. Da ansøgeren

således er omfattet af flygtningekonventionens art. 1D, 1. pkt., og ikke 2. pkt., opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/46

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra [by], Libanon. Han er etnisk araber og sunnimuslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive slået ihjel af sin tidligere nabo. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans far i [måned] 2006 skulle opsætte nogle stolper på ansøgerens fasters grund i [X] for at understøtte fasterens hus. En nabo ved navn [M] var uenig i stolpernes placering og meddelte derfor ansøgerens far, at denne ikke måtte renovere huset. Efterfølgende skød [M] ansøgerens far, der som følge heraf afgik ved døden. Da ansøgerens morbror forsøgte at hjælpe ansøgerens far, blev han også skudt af [M]. Morbroren blev såret af skuddet, men overlevede. Efter drabet på ansøgerens far flygtede [M] fra området, men blev senere anholdt og fængslet af politiet. Han fik endvidere forbud mod at opholde sig i [X]. [M] blev løsladt i 2017. Efter sin løsladelse opsøgte [M] en person, der arbejdede som buschauffør, og som efterfølgende overbragte [M's] trusler til ansøgerens mor. [M] truede med at slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren formoder, at [M] frygter, at ansøgeren vil hævne drabet på ansøgerens far. Truslerne var i øvrigt rettet mod hele familien. Omkring tre måneder senere fik ansøgerens farbror oplysninger om, at [M] opholdt sig på et cafeteria uden for flygtningelejren, og at han måske var bevæbnet. Ansøgerens farbror henvendte sig til politiet, der opsøgte [M] på cafeteriet. [M] fortalte politiet, at han ventede på ansøgeren. Hvis ansøgeren eller hans farbrødre møder [M] tilfældigt på gaden, risikerer de at blive slået ihjel af [M]. Ansøgeren har fra sine farbrødre fået oplyst, at [M] ønsker at vende tilbage til flygtningelejren. Ansøgeren har aldrig set eller talt med [M]. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter, at han ikke vil kunne få den nødvendige helbredsmæssige behandling. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han, da han gik i 9. klasse, blev diagnosticeret med en rygmarvssygdom, og at han i 2014 gennemgik en operation. Ansøgeren har endvidere oplyst, at behandlingerne i Libanon er dyre. Ansøgeren har som asylmotiv endelig henvist til de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon. Statsløse palæstinensere kan ikke få lov at bygge et hjem, ligesom de ikke har mulighed for at få et arbejde. Han har således ingen fremtid i Libanon. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWAs mandatområde, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til

UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet lægger, ligesom Udlændingestyrelsen, til grund, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. og dermed som udgangspunkt udelukket fra at opnå beskyttelse efter konventionen. Der er herved henset til, at ansøgeren har boet hele sit liv i [by] i Libanon og har modtaget støtte fra UNRWA til blandt andet mad, uddannelse, penge og lægehjælp, og er registeret i UNRWA. Ansøgeren har til sin oplysnings- og motivsamtale med Udlændingestyrelsen [fra foråret] 2019 forklaret, at han er udrejst af Libanon med et palæstinensisk pas. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., idet Flygtningenævnet ikke kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Indledningsvis bemærkes, at Flygtningenævnet, ligesom Udlændingestyrelsen, finder det påfaldende, at ansøgeren har oplyst at han hele tiden har ønsket at komme til Danmark, fordi han har familiemedlemmer her i landet, samt at han ønskede behandling for sin sygdom. Disse forhold er af socioøkonomisk karakter. Herudover er der en række divergenser i ansøgerens forklaringer, som påpeget af Udlændingestyrelsen i afgørelsen [fra sommeren] 2020, side 3 og 4, herunder kan nævnes, at ansøgeren først forklarede, at han var bekendt med, hvilken straf drabsmanden [M] var blevet idømt, fem års fængsel, men efterfølgende oplyste ikke at være bekendt hermed. Ligeledes har ansøgeren forklaret forskelligt om tidspunktet for [M's] løsladelse, og han har forklaret forskelligt om, hvorvidt kun hans mor var blevet truet, eller om også resten af familien var blevet truet. Også ved mødet i Flygtningenævnet dags dato har ansøgeren forklaret udbyggende, idet han forklarede, at det ikke kun var [M], men også dennes familie, der havde fået forbud mod at opholde sig i [X]. Endelig bemærkes, at ansøgerens forklaring om, at [M] angiveligt skulle have siddet på en café uden for flygtningelejren og ved henvendelse fra politiet sagde, at han ventede på ansøgeren, forekommer nævnet i særlig grad usandsynlig. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at ansøgeren har været tvunget til at forlade UNRWAs operationsområde eller tilsvarende [er] afskåret fra at vende tilbage, fordi ansøgeren skulle have befundet sig i en alvorlig personlig usikkerhedstilstand. Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libanon er svære, såvel sikkerhedsmæssigt som socioøkonomisk, men at dette ikke kan begrunde en anden vurdering. Uanset det fremstår vanskeligt at arrangere en udrejse til Libanon, fremgår det af de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Udlændingestyrelsens landerapport marts 2020, Readmission of Palestinian Refugees from Lebanon, blandt andet, at et europæisk land er lykkedes med at returnere 18 afviste asylansøgere til Libanon og at disse alle var frivillige tilbagevenden. Endvidere fremgår: "in cases of voluntary return of PRLs (Palestinian Refugees from Lebanon), in which no foreign authorities were involved in the process of return, the MFA

(Ministry of Foreign Affairs and Emigrants) would approve the returns to Lebanon." Det tilføjes, at ansøgeren er UNRWA-registeret, og at han ifølge sin forklaring tidligere har været i besiddelse af et gyldigt pas, som han benyttede til at udrejse. På denne baggrund tiltræder Flygtningenævnet, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., men at han ikke er omfattet af artikel 1 D, 2. pkt., idet han ikke er afskåret fra at vende tilbage til Libanon, hvor han har adgang til UNRWAs beskyttelse og bistand. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/64

8.3.4 Syrien

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i seks sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Syrien.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren isoleret set måtte anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., men var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **november 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2014. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen i 2015 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Klageren blev ved dom afsagt af byretten i 2018 idømt fængsel i seks år for overtrædelse af straffelovens § 232, § 225, jf. § 216, stk. 1, nr. 2, § 264 a, § 264 d, § 216, stk. 1, nr. 1, jf. § 21 og § 244. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig efter udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6. Bestemmelsen om udvisning blev stadfæstet af landsretten i 2018 og straffen blev forhøjet til syv års fængsel. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk palæstinenser og sunnimuslim af trosretning fra Latakia, Syrien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Klageren har dog skrevet korte artikler i avisen og offentliggjort et digt på sin facebookprofil. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan vende tilbage til sit hjemland, idet han frygter myndighederne, da han har hjulpet 123 forældreløse børn ud af [by]. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han fik bragt billeder af børnene på tv i håb om, at børnene herefter kunne blive adopteret. Klageren blev herefter anholdt, idet myndighederne i Syrien ikke ønskede, at historien om de mange forældreløse børn skulle skabe et dårligt billede af Syrien. Klageren har hertil oplyst, at han efter denne anholdelse blev opsøgt af en kriminel familie, som samarbejdede med den syriske efterretningstjeneste. Den kriminelle familie ville have betaling af klageren. Klageren har afslutningsvist oplyst, at han nåede at udrejse af Syrien uden

at betale de efterspurgte penge. Til støtte for sit asylmotiv har klageren yderligere oplyst, at han har skrevet korte artikler i avisen og offentliggjort et digt på sin facebook-profil, hvorfor han også på denne baggrund frygter myndighederne i Syrien. Det fremgår af udlændingelovens § 49 a, at forud for udsendelse af en udlænding, der - som klageren - har haft opholdstilladelse efter § 7, og som er udvist ved dom, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker. Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsens afgørelse [sommeren] 2020, at Syrien må betragtes som klagerens hjemland, samt at klageren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt., fordi hans familie har været registreret hos UNRWA, og fordi hans familie modtog hjælp fra UNRWA. Flygtningenævnet finder som Udlændingestyrelsen, at klageren er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 2. pkt., fordi klageren ved en tilbagevenden til Syrien vil befinde sig i en personlig usikkerhedssituation, og at klageren som følge heraf isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kan i lighed med nævnets afgørelse af [efteråret] 2016 ikke lægge klagerens forklaring om sit oprindelige motiv til grund. Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen anførte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod udsendelse til et sådant land. Flygtningenævnet finder ligesom Udlændingestyrelsen, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Syrien. [Flygtningenævnets præmisser vedrørende udelukkelsesvurderingen er udeladt, red.] Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder klagerens personlige forhold og hensynet til familiens enhed samt karakteren og grovheden af den forbrydelse, som klageren er dømt for at have begået, at der trods klagerens familiemæssige forhold ikke foreligger sådanne særlige grunde, som taler for, at klageren kan meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/75

8.3.5 Vestbredden

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i otte sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Vestbredden.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., men hvor udelukkelsen ikke var ophørt efter 2. pkt.:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Indrejst i 2015. Udlændingestyrelsen lagde i sin afgørelse fra sommeren 2019 til grund, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 1. pkt., idet hun er registeret i UNRWA og har modtaget hjælp fra UNRWA. Udlæn-

dingestyrelsen fandt ikke, at ansøgeren var omfattet af artikel 1 D, 2. pkt., idet Udlændingestyrelsen fandt, at ansøgeren ikke havde en asylbegrundende konflikt, og at hun kunne indrejse legalt og tage lovligt ophold på Vestbredden. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, sunnimuslim af trosretning og statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter sin tidligere ægtefælle, [A], fordi han har truet hende på livet. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun blev skilt fra [A] i maj 2010. Efter skilsmissen begyndte [A] at chikanere ansøgeren ved at opsøge hende på hendes bopæl samt på hendes arbejdsplads, hvor han truede med, at han ville slå hende ihjel, hvis hun blev gift med en ny mand. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter højtstående medlemmer af 'Palestine Liberation Organization' (PLO). Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hun har viden om korruption, og at hun har oplyst om dette på sin facebookprofil. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet er enig i Udlændingestyrelsens afgørelse og begrundelse herfor. Det, der er fremkommet for Flygtningenævnet, kan ikke føre til et andet resultat. Ved vurderingen af ansøgerens nye asylmotiv har Flygtningenævnet tillige lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvor mange brevtrusler hun modtog, og at ansøgeren allerede under samtalen hos Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2016 fortalte, at det palæstinensiske selvstyre var korrupt, uden at hun da forklarede om den korruption, som hun selv havde opdaget, og som hun nu gør gældende som nyt asylmotiv. Ansøgeren har da også for Flygtningenævnet gentaget, at det var hendes konflikt med ægtefællen, der var årsagen til hendes udrejse. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren er udelukket fra at opnå asyl, jf. flygtningekonventions artikel 1 D, 1. pkt., idet ansøgeren ikke er omfattet af bestemmelsens 2. pkt., da Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren frivilligt er udrejst af Vestbredden og må formodes igen at kunne indrejse til Vestbredden og der tage lovligt ophold og have adgang til beskyttelse eller bistand fra UNRWA. De foreliggende baggrundsoplysninger om UNRWAs muligheder for at sikre levevilkår på Vestbredden i overensstemmelse med sin opgave, kan ikke føre til en anden vurdering." Stat/2020/70

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren ikke var omfattet af artikel 1 D:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Indrejst i 2009. Ansøgeren har efter endeligt afslag på asyl i 2010 opholdt sig i Danmark uden opholdstilladelse, indtil hendes sag blev genoptaget i forbindelse med praksisændringen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra [A], Vestbredden. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Vestbredden frygter, at personer fra militæret vil opsøge hende, og at ansøgerens far vil blive tilbageholdt. Ansøgeren har som støtte herfor oplyst, at familiens hus er blevet ransaget flere gange af ukendte personer i uniformer med pistoler, at der flere gange er blevet kastet gasbomber ind i familiens have, og at ansøgerens far har været i fængsel to gange. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWA beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen. Ansøgeren har påberåbt sig at være omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D, 1. pkt. og har til støtte herfor anført, at EU-Domstolens dom af 25. juli 2018 i Alheto-sagen, C 585/16, skal fortolkes udvidende, således at ansøgeren, der er statsløs palæstinenser fra Vestbredden, skal anses for omfattet af artikel 1 D, 1. punktum, fordi hun ville kunne have søgt bistand fra UNRWA, hvis organisationen var i stand til at yde bistand på Vestbredden, hvilket den ikke er, hvorfor ansøgeren har ret til asyl efter artikel 1 D, 2. punktum, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens og hendes forældres forklaringer til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren, som udrejste fra Vestbredden sammen med sin familie som 8-årig i 2009, ikke har haft kontakt med UNRWA, ikke er registreret hos UNRWA og har ikke modtaget bistand fra UNRWA. Hun er derfor ikke omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D af denne grund. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at hun har oplevet, at hendes hjem blev ransaget af israelske soldater, som ved en lejlighed smed en gasbombe ind i haven, hvor ansøgeren og hendes søskende befandt sig. Ansøgeren har ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Vestbredden risikerer individuel forfølgelse eller behandling omfattet af udlændingelovens § 7. Ransagningerne, beslaglæggelsen af familiens jord og fængslingerne af hendes far findes således ikke at have en sådan karakter og inten-

sitet, at de falder inden for anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder derfor, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt. Der er efter oplysningerne om forholdene på Vestbredden ikke grundlag for give ansøgerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/14

8.4 Praksis fra lande uden for UNRWAs mandatområde

Statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde omfattes som udgangspunkt ikke af artikel 1 D, idet UNRWAs beskyttelse og bistand ikke ydes uden for mandatområdet. Ansøgere herfra skal således vurderes i forhold til det land, hvori de har haft bopæl, se også punkt 143 i UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, som er citeret ovenfor.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i seks sager vedrørende statsløse palæstinensere fra lande uden for UNRWAs mandatområde. I ingen af sagerne fandt Flygtningenævnet, at de pågældende var omfattet af artikel 1 D, og nævnet foretog derfor en almindelig asylretlig vurdering. I tre af sagerne var ansøgerne registeret i UNRWA, men blev ikke vurderet for værende omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 D.

Nedenfor følger eksempler på praksis vedrørende statsløse palæstinensere uden for UNRWAs mandatområde.

8.4.1 Algeriet

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i tre sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Algeriet.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren ikke var omfattet af artikel 1 D, men skulle vurderes i forhold til det land, hvor den pågældende havde haft fast bopæl:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Algeriet. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk palæstinenser og sunnimuslim, født i [A], Algeriet, og opvokset i [B], Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ikke ønsker at udrejse til Libanon, og at hans forældre har indrejseforbud i Libanon, idet de i [1980'erne] udrejste af Libanon sammen med de revolutionære. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han ingen tilknytning har til Libanon, herunder ingen familie

eller andre relationer, at han aldrig har været i Libanon, og at de libanesiske myndigheder ikke vil tage imod ansøgeren. Ansøgeren har som asylmotiv vedrørende Algeriet henvist til, at han er blevet udsat for diskrimination og chikane på baggrund af sin etnicitet. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg har besluttet at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWAs mandatområde, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand, og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 2. pkt. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens farfar flygtede fra Palæstina [efter 1948] til Libanon i forbindelse med oprettelsen af staten Israel. Ansøgerens forældre er født i Libanon, hvor de boede, indtil de forlod landet i [1980'erne], hvor en lang række PLO-soldater blev evakueret fra landet. Såvel ansøgerens farfar som hans forældre har været registreret hos UNRWA. Ansøgerens far har sørget for, at også ansøgeren er registreret hos UNRWA med henblik på, at han vil kunne gøre et kompensationskrav gældende i relation til familiens oprindelige ejendom i Palæstina, hvis der måtte blive fundet en forligsmæssig løsning på konflikten. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren er født og opvokset i Algeriet, og at han ingen tilknytning har til Libanon, hvor han aldrig har været, ligesom han heller ikke har været i andre dele af mandat-området. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, hvor ansøgeren aldrig har været i mandat-området, at ansøgeren, selvom han formelt er registreret under UNRWA, aldrig har nydt eller søgt UNRWAs beskyttelse eller bistand. Ansøgeren er således ikke omfattet af flygtningekonventionens art. 1 D. Ansøgeren må således, i overensstemmelse med Flygtningenævnets langvarige praksis, som statsløs palæstinenser asylretligt vurderes i forhold til det land, hvor han havde fast bopæl – i det foreliggende tilfælde Algeriet. Flygtningenævnet har [i sommeren] 2015 stadfæstet Udlængestyrelsens afgørelse i forhold til Algeriet. Flygtningenævnet finder således fortsat ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7 for opfyldt." Stat/2020/53

8.4.2 Libyen

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i én sag vedrørende statsløse palæstinensere fra Libyen.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren skulle vurderes i forhold til det land, hvor den pågældende havde haft fast bopæl:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og deres medfølgende børn, som var statsløse palæstinensere fra Libyen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk araber og sunnimuslim. Ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Tripoli, Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger er etnisk araber og sunnimuslim. Ansøgeren er statsløs palæstinenser og født i […], men opvokset i Tripoli, Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den mandlige og kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at de frygter for deres liv som følge af de generelle forhold i Libyen. Til støtte herfor har de oplyst, at der i deres hjemby er større uroligheder, og at sikkerhedssituationen er dårlig. [Ansøgernes forklaring om forskellige hændelser er udeladt, red.]. Den mandlige og kvindelige ansøger har videre som asylmotiv henvist til, at de frygter for de generelle forhold for statsløse palæstinensere i Libyen. Til støtte herfor har de oplyst, at statsløse palæstinensere diskrimineres og ikke har lovligt ophold i Libyen, og at de libyske myndigheder har forbudt statsløse palæstinensere at indrejse i Libyen. [Ansøgernes forklaring om andre konkrete asylmotiver udeladt, red.]. Den mandlige ansøger er født og opvokset i Libyen og har boet i landet indtil sin udrejse. Den kvindelige ansøger er indrejst i Libyen som barn og opvokset og har boet i landet indtil sin udrejse. Flygtningenævnet tiltræder herefter, at ansøgerne asylretligt skal vurderes i forhold til Libyen, og at et generelt indrejseforbud, som blandt andet omfatter den befolkningsgruppe, som ansøgerne tilhører, ikke i sig selv indebærer, at der ikke kan foretages en asylretlig vurdering i forhold til det pågældende land. Flygtningenævnet lægger til grund, at de episoder, som den mandlige ansøger tidligere har været udsat for, ikke har været rettet specifikt mod ham, men er forhold af tilfældig karakter. Nævnet kan endvidere af de samme grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i sin afgørelse […], tiltræde, at den mandlige ansøgers forklaring om en arrestordre på ham ikke kan lægges til grund. Ifølge baggrundsoplysningerne er den politiske situation og sikkerhedssituationen i Libyen kaotisk og ustruktureret og præget af konflikter, men situationen er dog ikke så generelt farlig, at enhver, der befinder sig i Libyen, er i en så alvorlig sikkerhedsrisiko, at dette i sig selv er asylbegrundende. De aktuelle generelle forhold i Libyen for statsløse palæstinensere er vanskelige, og er blevet forringet siden 2014, som det bl.a. er omtalt i Lifos Thematic Report: Palestinians & Syrians in Libya af 23. februar 2016, men forholdene har ikke en sådan karakter for palæstinensere, at de i sig selv kan begrunde, at ansøgerne meddeles opholdstilladelse. Nævnet bemærker, at hverken US Department of States Country Rapport on Human Rights Practices 2019 – Libya af 11. marts 2020 eller UNHCR Position on de designations of Libya as a safe third country and as a place of safety for the purpose of disembarkation following rescue at sea, som har et andet fokus end palæstinensere, der hidtil har opholdt sig i landet, kan føre til et andet resultat. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøger ved sin

samtale […] har forklaret, at han var ansat i [en offentlig myndighed] i [en årrække], men under mødet i nævnet har forklaret, at han var kun tilknyttet projektet via en samarbejdspartner, men ikke var ansat. Han har videre forklaret ved samtalen […], at statsløse palæstinensere har adgang til skolesystemet og sundhedssystemet, bortset fra ved særlige kritiske sygdomme, mens han under mødet i nævnet har forklaret, at den tidligere forklaring angik perioden før 1994. Det fremgår af sagens oplysninger, at ansøgerne er omfattet af det midlertidige indrejseforbud for bl.a. palæstinensere, og at den libyske ambassade […] har meddelt de danske politimyndigheder, at der ikke kunne udstedes rejsedokumenter eller ID-kort til ansøgerne på baggrund af det foreliggende materiale. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, som Udlændingestyrelsen har anført i sin afgørelse […], at et generelt indrejseforbud for en bestemt befolkningsgruppe ikke har karakter af et asylretligt forhold, som er omfattet af udlændingelovens § 7, men angår spørgsmålet om udsendelse. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Libyen vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/49

8.4.3 Irak

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i to sager vedrørende statsløse palæstinensere fra Irak.

Se som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at ansøgeren ikke var omfattet af artikel 1 D, men skulle vurderes i forhold til det land, hvor den pågældende havde haft fast bopæl:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Irak. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, sunnimuslim og statsløs palæstinenser fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter de generelle forhold, herunder i særdeleshed de generelle forhold for statsløse palæstinensere. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at forholdene for palæstinensere i Irak blev forværret efter Saddam Husseins fald i 2003. [Ansøgerens forklaring om konkrete hændelser rettet mod ham udeladt, red.], og han formoder, at årsagen hertil var, at han er statsløs palæstinenser. Ansøgeren flygtede i […] sammen med sin familie til Syrien, fordi han frygtede for sit og sin families liv. Han tog sammen med familien ophold i […]. Familien boede her, indtil de på grund af krigen i Syrien flygtede til […]. Her opholdt de sig frem til […], hvor de flygtede til Danmark. Den 29. august 2018 offentliggjorde Flygtningenævnet på nævnets hjemmeside, at Flygtninge-

nævnets koordinationsudvalg har besluttet, at ændre nævnets hidtidige praksis i asylsager vedrørende statsløse palæstinensere fra Libanon og fra den øvrige del af UNRWA mandat-området, således at en statsløs palæstinenser fra de pågældende områder, der har haft adgang til UNRWAs beskyttelse eller bistand og som frivilligt har forladt området, er udelukket fra beskyttelse efter Flygtningekonventionen, jf. artikel 1 D, 1. pkt. Har den pågældende derimod været tvunget til at forlade området, eller tilsvarende er afskåret fra at vende tilbage, vil vedkommende automatisk være omfattet af Flygtningekonventionen. Ansøgerens ægtefælle er statsløs palæstinenser fra [UNRWA-mandatområdet]. Ægtefællen er registreret hos UNRWA som statsløs palæstinenser fra [UNRWA-mandatområdet]. [Oplysning om behandling af ægtefællens sag udeladt, red.]. Indledningsvist skal nævnet bemærke, at ansøgeren har oplyst, at hans forældre [efter 1948] flygtede fra [en by i Palæstina] til Irak, hvor de opholdt sig, frem til de døde. Ansøgeren er født i Bagdad og levede frem til udrejsen i et område, hvor der fortrinsvist boede statsløse palæstinensere. Han har gået i skole og haft arbejde, mens han opholdt sig i Irak, ligesom han har fået udstedt legitimationspapirer, blandt andet et id-kort. Hverken ansøgeren eller hans forældre har været registeret hos UNRWA. Flygtningenævnets praksisændring i august 2018 omfattede statsløse palæstinensere fra UNRWA-mandatområderne, hvorimod statsløse palæstinensere fra lande, der ikke er omfattet af UNRWA-mandatet, ikke blev berørt, idet det af referatet fra mødet i nævnets koordinationsudvalg fra den 29. august 2018 fremgår, at disse fortsat skal vurderes i forhold til det land, hvori de har haft bopæl og ikke efter flygtningekonventionens artikel 1D. Det følger af en mangeårig praksis, at der foretages en hjemlandsbedømmelse for statsløse palæstinensere fra lande, der ikke er omfattet af UNRWA mandatet, og nævnet finder ikke grundlag for at fravige denne praksis. Nævnet er i den forbindelse opmærksom på UNHCR´s Guidelines, der indeholder anbefalinger til de nationale myndigheder om behandlingen af asylansøgninger fra statsløse palæstinensere fra UNRWA-områderne, herunder punkt 8 og 9 og de deri indeholdte definitioner af, hvilke persongrupper, der er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1 D. Der er imidlertid tale om et fortolkningsbidrag, der ikke er bindende for nævnet. Det bemærkes videre, at praksis fra EU-domstolen i dommene C-31/09 af 17. juni 2017 (Bolbol-sagen), C-364/11 af 19. december 2012 (El Kott-sagen) og C585/16 af 25. juli 2018 (Serin Alheto-sagen) alle omhandler statsløse palæstinensere fra UNRWAs mandatområder. Den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle er statsløs palæstinenser fra [UNRWA-mandatområdet] og er registreret hos UNRWA, kan ikke føre til en ændret vurdering, og det samme gælder den omstændighed, at ansøgeren i [en årrække] efter udrejsen fra Irak har opholdt sig i […] i Syrien. Nævnet skal i den forbindelse bemærke, at ansøgeren heller ikke i forbindelse med dette ophold blev registreret hos UNRWA, og at ansøgerens datters forklaring for nævnet om, at familien levede af hjælp fra UNRWA, er udbyggende i forhold til, hvad hun og ansøgeren tidligere har forklaret, idet de begge tidligere har forklaret, at ansøgeren havde arbejde, og at de modtog hjælp fra

familiemedlemmer. Nævnet finder derfor, at ansøgeren skal vurderes i forhold til Irak som hjemland. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer om asylmotivet til grund på samme måde som i de tidligere afgørelser fra […]. [Flygtningenævnets vurdering af forklaringen udeladt, red.]. Uanset det således kan lægges til grund, at ansøgeren har oplevet chikane fra lokalbefolkningen i Irak herunder i form af opsøgninger på bopælen, finder Flygtningenævnet ikke, at forholdene har en sådan intensitet eller karakter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Efter de foreliggende aktuelle baggrundsoplysninger vurderer Flygtningenævnet, at den generelle situation for statsløse palæstinensere i Bagdad, om end meget vanskelig, ikke i sig selv er asylbegrundende. Den omstændighed, at de irakiske myndigheder har oplyst, at palæstinensere, der har opholdt sig udenfor Irak i mere end 6 måneder, vil få deres opholdstilladelse annulleret og ikke vil kunne få udstedt irakiske rejsedokumenter, kan ikke føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet har herved lagt vægt på, at et generelt indrejseforbud for en bestemt befolkningsgruppe efter fast praksis ikke i sig selv indebærer, at nævnet ikke kan foretage en asylretlig vurdering i forhold til det pågældende land. Videre vurderer nævnet ikke, at de irakiske myndigheders indrejseforbud udgør forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Stat/2020/72

Kapitel 9

Uledsagede mindreårige asylansøgere

9.1 Indledning

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvor, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 4.2.2 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Endvidere skal myndighederne ved asylvurderingen være opmærksomme på særlige børnespecifikke asylgrunde som f.eks. kvindelig omskæring i visse lande.

For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2020 afgjort én spontansag vedrørende en uledsaget mindreårig asylansøger. Den pågældende var afghansk statsborger.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 11.1.2 og 5.8.

For alle børn gælder princippet om hensynet til barnets tarv. Børnekonventionens artikel 3 om barnets tarv har følgende ordlyd:

> "1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.
>
> 2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.
>
> 3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente

> myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn."

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål og – i sager, der behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3 – om ansøgeren vil blive stillet i en reel nødsituation af de i bestemmelsen anførte grunde. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7 eller § 9 c, stk. 3, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, om indgrebet eller overgrebet har en sådan alvor, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det nedenfor i afsnit 9.7 anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Vurderingen af, om overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

9.2 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed og manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

9.3 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om aldersfastsættelsen. Aldersfastsættelsen foretages ud fra alle relevante oplysninger om ansøgerens alder, herunder en eventuel aldersundersøgelse, oplysninger afgivet af ansøgeren i Danmark, eventuelle oplysninger afgivet af ansøgeren i andre lande, eventuelle oplysninger afgivet af familiemedlemmer m.v. I sager, hvor ansøgeren har været til aldersundersøgelse og er vurderet ældre end den oplyste alder, fastsætter Udlændingestyrelsen ansøgerens alder

efter en konkret vurdering, hvorved der tages højde for usikkerheden i aldersundersøgelsen. Det betyder i praksis, at alderen som udgangspunkt fastsættes til den yngste alder i det mest sandsynlige aldersspænd, som er resultatet af aldersunderundersøgelsen. Hvis der er mindre end et års forskel på den af ansøgeren angivne alder og den laveste alder i det mest sandsynlige aldersspænd ifølge aldersundersøgelsen, fastsætter Udlændingestyrelsen alderen i overensstemmelse med ansøgerens egne oplysninger.

Udlændingestyrelsens afgørelser om aldersfastsættelse kan påklages til Flygtningenævnet. Afgørelsen om aldersfastsættelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse den i formandskabets 22. beretning (2013), side 104, nævnte afgørelse Alge/2013/1.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 13 sager om aldersfastsættelse. Flygtningenævnet har i 12 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse og har i en sag hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

FN's Børnekomité har udtalt sig om processen vedrørende aldersfastsættelse for uledsagede mindreårige asylansøgere i en række sager anlagt mod Spanien. Der henvises i det hele til Flygtningenævnets formandsskabs 28. beretning (2019), side 597 ff., der indeholder en nærmere beskrivelse heraf samt en beskrivelsen af Flygtningenævnets formandskabs og koordinationsudvalgs drøftelser herom. Børnekomitéen har i flere udtalelser fra 2020 gentaget sine betragtninger, og udvalgte udtalelser kan tillige findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om "FN's konvention om barnets rettigheder, herunder udtalelser fra CRC", som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet den af Udlændingestyrelsen fastsatte alder, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien, hvorefter han var registreret med en fødedato i begyndelsen af 2003. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra vinteren 2019/2020]. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om

opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som udgangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at De på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i vinteren 2019/2020] mest sandsynligt må antages at have været 16 år eller derover på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at De fremstår ældre end den alder, De selv har oplyst. Det bemærkes herved, at De ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 16 år, samt at De ved røntgenbillede af Deres hånd er vurderet til at være 17 år. Det forhold, at De har fremlagt en familiebog som dokumentation for den af Dem oplyste alder, kan ikke føre til en ændret vurdering, idet dokumenterne fremstår konstrueret til lejligheden og derfor ikke kan tillægges bevismæssig værdi. Nævnet har herved lagt vægt på, at De under sagens behandling har forklaret divergerende om Deres alder. De har ved Deres indrejse i Danmark og ansøgning om asyl [i vinteren 2019/2020] oplyst, at Deres fødselsdato er [en bestemt dato] 2006. Til oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren 2019/2020] oplyste De, at Deres fødselsdato enten var [ovennævnte bestemte dato] 2005 eller [samme bestemte dato] 2006, hvorefter De læste op af Deres familiebog, hvoraf fremgik, at De var født [denne bestemte dato] 2005. Den under mødet tilstedeværende tolk oversatte imidlertid familiebogen, hvoraf det fremgik, at Deres fødselsdato var [den samme bestemte dato] 2001. Under oplysnings- og motivsamtalen [i vinteren] 2019 fik De herefter tilsendt den rigtige familiebog af Deres mor, hvoraf det fremgik, at De var født [den oplyste bestemte dato] 2006. Til partshøringen [i vinteren 2019/2020] hos Udlændingestyrelsen har De forklaret, at uoverensstemmelserne i de fremlagte familiebøger må bero på en fejl sket under kopieringen af dem. Nævnet har derudover lagt vægt på Flygtningenævnets baggrundsmateriale, hvoraf det fremgår, at omfanget af falske syriske dokumenter er øget efter konflikterne startede i 2011. Endvidere fremgår det af baggrundsoplysningerne, at de seneste seks års krig i Syrien har medført, at kontrolrutinerne er svækket, og dokumenter udstedes på forkerte præmisser eller uden centralmagtens godkendelse. Der kan herved henvises til Landinfos temanotat, "Syria: identitetsdokumenter og pass", udgivet den 3. juli 2017. På denne baggrund, og da De ikke på anden måde har kunnet sandsynliggøre den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge

Deres forklaring om, at De er født [en bestemt dato] 2006, til grund. De vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [samme dato] 2003." Syri/2020/106

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Gambia, hvorefter han var registreret med en fødedato i efteråret 2000. Indrejst i 2020. Til støtte for klagen henviste Dansk Flygtningehjælp blandt andet til en vedlagt udtalelse fra Børnecenter Sandholm [fra sommeren] 2020, hvoraf blandt andet fremgår, at klageren er meget glad for at være i Danmark, og at han for første gang oplevede mistillid til det danske system, da han blev vurderet til at være 19 år. Det fremgår derudover, at personalet på børnecenteret havde arbejdet meget på at møde klageren med den rette pædagogiske tilgang for at sikre en positiv udvikling. Dansk Flygtningehjælp henviste videre til princippet om "benefit of the doubt" og i den forbindelse til en rapport fra EASO fra marts 2018 vedrørende generelle processuelle principper og garantier, som bør være indeholdt i en medlemsstats aldersvurdering. Dansk Flygtningehjælp henviste endvidere til Børnekomitéens generelle kommentarer til Børnekonventionen om, at princippet om "benefit of the doubt" skal anvendes i de sager, hvor der efter en aldersundersøgelse fortsat kan rejses tvivl om den reelle alder af ansøger. Dansk Flygtningehjælp fremhævede videre den generelle usikkerhed, der er forbundet med aldersundersøgelser i det hele taget. Dansk Flygtningehjælp bemærkede i den forbindelse, at oplysningerne fra aldersundersøgelsen ved Retsmedicinsk Institut sammenholdt med klagerens egen forklaring om sin alder og de vedlagte udtalelser understøttede, at der kunne rejses en rimelig tvivl om, hvorvidt klageren reelt var over 18 år, henset til den konsistente forklaring om, at han var født [i efteråret] 2002. Endelig havde Dansk Flygtningehjælp anført, at det ikke burde lægges klageren til last, at han aldrig havde fået udstedt dokumentation for sin fødselsdato, samt at han ikke havde mulighed for at få hjælp af sine forældre, som fravalgte ham, da de opdagede, at han var biseksuel. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2020. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Det følger endvidere af udlændingelovens § 40 c, stk. 2, at politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder. En aldersvurdering bygger på objektive fund, men er undergivet en vis usikkerhed. Sandsynligheden for den ved vurderingen fundne alder må derfor tages i betragtning sammen med de i øvrigt foreliggende beviser ved den samlede bevisbedømmelse. Den mest sandsynlige alder vil i vurderingen ofte angives med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund, og fødselsdatoen fastsættes herefter som ud-

gangspunkt som den af ansøgeren oplyste fødselsdato og som fødselsår svarende til den yngste alder. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at klageren på baggrund af den foretagne aldersundersøgelse på Retsmedicinsk Institut [i vinteren 2019/2020] mest sandsynligt må antages at have været 19 til 21 år eller derover på undersøgelsestidspunktet, og at Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren fremstår ældre end den alder, han selv har oplyst. Det bemærkes herved, at klageren ved den odontologiske undersøgelse er vurderet til at være 21 år eller derover, samt at klageren ved røntgenbillede af hans hånd er vurderet til at være 19 år eller derover. Det forhold, at klageren i forbindelse med sin tilfangetagelse igennem en længere periode har udført hårdt fysisk arbejde, findes ikke at kunne føre til et andet resultat. Flygtningenævnet bemærker, at aldersundersøgelsen indeholder flere forskellige undersøgelser af kroppen i form af en klinisk undersøgelse, en odontologisk undersøgelse og en røntgenundersøgelse af venstre hånd. Aldersundersøgelsen er dermed opbygget og sammensat på en sådan måde, at der tages højde for, at dele af undersøgelsen kan være påvirket af udefrakommende faktorer, såsom nedslidende fysisk arbejde. Undersøgelsens konklusion baserer sig således på en samlet vurdering af de forskellige undersøgelser. Den fremlagte udtalelse fra Børnecenter Sandholm samt samtalereferaterne fra Center Mod Menneskehandel kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at udtalelsen overvejende vedrører klagerens trivsel i Danmark samt hans psykiske helbred, ligesom samtalerne med Center Mod Menneskehandel fremstår som vurderinger af klagerens trivsel og psykiske helbred, og at det fremlagte således ikke er baseret på egentlige aldersundersøgelser. På denne baggrund, og da klageren ikke har fremlagt dokumentation for eller på anden måde nærmere sandsynliggjort den af ham oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge klagerens forklaring om, at han er født [i efteråret] 2002, til grund. Klageren vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i efteråret] 2000." Gamb/2020/2

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko, hvorefter han var registreret med en fødedato i efteråret 2001. Indrejst i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2020. Det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives. Det påhviler således en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse, at sandsynliggøre, at den identitet eller fødselsdato, som ønskes registreret, er korrekt. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at De i forbindelse med asylregistrering [i sommeren] 2017 ved Syd- og Sønderjyllands Politi blev registreret med fødedatoen [i efteråret] 2001. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af Udlændingestyrelsens samtalereferat [fra sommeren] 2017 fremgår, at Deres fødedato er [i efteråret] 2001, og at De oplyste, at De i [efteråret] 2017 ville fylde 16 år, hvormed Deres fødeår

ville være 2001, som De blev registreret med ved politiet. Det forhold, at De til Udlændingestyrelsen ved samtaler [i efteråret] 2020 har oplyst, at tolken i forbindelse med Deres registrering ved politiet fejlagtigt har oplyst, at Deres fødeår er 2001, og at De ikke forstod tolken ved samtalen i Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017, kan i denne forbindelse ikke tillægges vægt. Flygtningenævnet skal herved henvise til, at De både har oplyst Deres fødeår og Deres alder, der svarer til dette fødeår, og at disse oplysninger afgivet af Dem selv på to forskellige tidspunkter således bekræfter hinanden. Flygtningenævnet skal endvidere henvise til, at det af samtalereferat [fra sommeren] 2017 fremgår, at De har fået referatet oversat og har vedstået Dem indholdet uden at have bemærkninger hertil. Flygtningenævnet bemærker, at det fremstår påfaldende, at De først tre år senere, ved samtalen [i efteråret] 2020, har oplyst, at der både ved asylregistrering [i sommeren] 2017 og ved samtale [i sommeren] 2017 var problemer med tolkningen, men at der ikke fremgår oplysninger om, at De har oplyst dette til de danske myndigheder i tilknytning til samtalerne, til trods for, at der var en bisidder fra Dansk Røde Kors til stede ved samtalen [i sommeren] 2017. Flygtningenævnet har ydermere lagt vægt på, at de svenske myndigheder har oplyst til de danske myndigheder, at De ligeledes i Sverige er registreret med fødedatoen [i efteråret] 2001, og at De i øvrigt ikke har været til en aldersundersøgelse i forbindelse med de svenske myndigheders behandling af Deres ansøgning om asyl. De svenske myndigheder har således i anmodning [fra foråret] 2018 om oplysninger i medfør af Dublin-forordningens artikel 34 anført, at Deres fødedato er [i efteråret] 2001, og senere ved telefonisk henvendelse fra Udlændingestyrelsen bekræftet, at De i Sverige er registreret med fødedatoen [i efteråret] 2001. Flygtningenævnet kan således ikke lægge Deres forklaring til grund om, at de svenske myndigheder, herunder Gøteborg kommune, har registreret Dem med fødedatoen [i efteråret] 2004, og at De efter en aldersundersøgelse i Sverige har fået oplyst, at De er vurderet til at være mellem 15-18 år gammel. For så vidt angår det af Dem fremlagte dokument, som De har oplyst er et billede af en fødselsattest, der dokumenterer, at Deres fødedato er [i efteråret] 2004, bemærker Flygtningenævnet indledningsvis, at det grundet kvaliteten på den fremsendte kopi af dokumentet ikke har været muligt for Nationalt ID-center at foretage en vurdering af ægtheden af det fremlagte dokument. Flygtningenævnet finder, at dokumentet efter sin form og tidspunktet for og omstændighederne i forbindelse med dets fremkomst fremstår som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at De ikke tidligere har fremlagt dokumentation for Deres identitet, selvom De allerede ved samtale [i sommeren] 2017 med Udlændingestyrelsen fik oplyst, at De havde en forpligtelse i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 1, til at medvirke til at oplyse Deres sag, og at De blev indkaldt til en aldersundersøgelse, fordi De ikke fremlagde nogle ID-dokumenter, der kunne understøtte Deres oplysninger omkring Deres fødedato, og fremstod fysisk ældre end oplyst. Flygtningenævnet har ydermere lagt vægt på, at De først i [i vinteren 2019/2020] har fået udstedt den fødselsattest, som De har fremlagt i kopi, hvilket fremstår påfal-

dende, henset til, at De har oplyst, at De hele tiden har været i kontakt med Deres bror, [A], der er i besiddelse af familiens dokumenter, og at De således har haft mulighed for at få udstedt en kopi af Deres fødselsattest på et tidligere tidspunkt. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at dokumentet er fremlagt i en form, som ikke gør det muligt at foretage en ægthedsvurdering, at Deres forklaring om, hvordan dokumentet er kommet Dem i hænde og siden er mistet, forekommer usandsynlig. Nævnet har hertil lagt vægt på, at De har afgivet skiftende forklaringer om, hvad der er sket med de tre originale dokumenter, som de har oplyst at have fotograferet, herunder om De havde disse dokumenter med Dem tidligere eller fik dem tilsendt fra Deres bror, og om det er et af disse dokumenter, der er fremlagt for de danske myndigheder, og i givet fald hvilket. De har således oplyst, at de tre dokumenter er tre sprogudgaver af Deres fødselsattest, og at De har mistet den arabiske og den franske version og fremlagt den engelske, mens det af sagsakterne fremgår, at De har fremlagt et billede af et fransksproget dokument. På denne baggrund, og da De ikke på anden måde nærmere har sandsynliggjort den af Dem oplyste alder, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres seneste forklaring om, at De er født [i efteråret] 2004, til grund. Flygtningenævnet lægger derimod Deres oprindelige forklaring ved asylregistrering [i sommeren] 2017 og ved senere samtale ved Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2017 om, at Deres fødedato er [i efteråret] 2001, og at De i [efteråret] 2017 fyldte 16 år, til grund. De vil derfor fortsat være registreret med fødselsdato [i efteråret] 2001." Maro/2020/9

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsættes klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund. Det samme kan efter en konkret vurdering gøre sig gældende i sager, hvor Flygtningenævnet ikke ud fra klagerens forklaring har kunnet fastlægge, hvilken fødselsdato klageren har, herunder fordi klageren har forklaret divergerende herom.

9.4 Ledsagevurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Styrelsens afgørelse kan påklages til Flygtningenævnet.

Klager over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 105f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

Flygtningenævnet har ikke i 2020 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om ledsagelse.

9.5 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles, se nærmere herom nedenfor afsnit 9.8.1.

Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets modenhedsvurdering. Der har på nuværende tidspunkt ikke været behandlet asylsager i Flygtningenævnet vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor nævnet har vurderet, at ansøgeren var umoden. Det må endvidere på nuværende tidspunkt forventes, at antallet af asylsager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som vil skulle behandles på mundtligt nævn, vil være meget begrænset. Behandlingen af disse sager bør tilrettelægges således, at man i videst muligt omfang tager højde for børnenes særlige sårbarhed og behov, se nærmere afsnit 9.6.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkeligt moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling, som dog er tilpasset efter, at der er tale om et barn. Såfremt barnet meddeles afslag på asyl i Udlændingestyrelsen, indbringes sagen for Flygtningenævnet, som tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med den mundtlige behandling af den pågældendes asylsag.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, og har den pågældende ikke ønsket at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan der henvises til den i formandsskabets 28. beretning (2019), side 606, nævnte afgørelse Alge/2019/6, til den i formandskabets 26. beretning (2017), side 460, nævnte afgørelse Afgh/2017/60, til de i formandskabets 20. beretning (2011), side 81 ff., nævnte afgørelser samt til den i formandskabets 21. beret-

ning (2012), side 82 ff., nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, henvises til den i afsnit 9.7 nævnte afgørelse.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

9.6 Asylsagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Familieretshuset få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 11.10. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled

behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Sagens behandling i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Flygtningenævnet har tilrettelagt en særlig ordning for asylsagsbehandlingen i sager vedrørende umodne uledsagede mindreårige asylansøgere, som tager hensyn til denne ansøgergruppes helt særlige behov, jf. herved blandt andet UNHCR´s og FN's Børnekomités guidelines. Nævnet har i den forbindelse besluttet at sammensætte et særligt nævn bestående af medlemmer med en særlig børnefaglig kompetence.

Endvidere har Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen i 2019 afholdt et skræddersyet kursus om interview af børn – og særligt mindre børn – i asylsager for de personer, som deltager i Flygtningenævnets asylsagsbehandling – det vil sige nævnsmedlemmerne i det ovenfor nævnte særlige nævn (næstformænd, medlemmer, der er tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og advokatmedlemmer), mødende advokater og tolke, dels fuldmægtige i Udlændingestyrelsen, som til daglig har samtaler med mindreårige asylansøgere.

For en nærmere beskrivelse af ordningen og kurset henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 608 f.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i udlændingelovens § 7 nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, se herom nærmere afsnit 9.8.2 nedenfor. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager.

9.7 Bevisvurdering

I afsnit 11.2 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at

tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Som anført i afsnit 4.2.2 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også tager hensyn til den mindreåriges alder og udvikling og som udgangspunkt stiller mindre krav til ansøgernes bevisbyrde, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er sunnimuslim fra landsbyen [A], Herat-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans farbror [B] vil slå ham ihjel på grund af en konflikt om familiens jord. Videre frygter ansøgeren, at hans farbrødre vil slå ham ihjel, fordi han ikke længere er en rigtig muslim efter flere år i Europa. Endvidere frygter ansøgeren, at Taliban vil tvangsrekruttere ham eller slå ham ihjel. Desuden frygter ansøgeren manden, der formodes at have slået ansøgerens far ihjel. Endelig frygter ansøgeren de generelle forhold i Afghanistan. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende sin farbror [B] henvist til, at hans far døde for cirka ni til ti år siden. [B] ønskede derefter at gifte sig med ansøgerens mor for at kunne overtage familiens jord. Ansøgerens mor nægtede og blev i den forbindelse chikaneret, hvorfor de besluttede at flytte til Herat, hvorefter de udrejste til Iran. Ansøgeren udrejste til Danmark, hvorefter hans mor og søskende blev deporteret til Afghanistan. Ansøgerens mor og søskende er efterfølgende flyttet til Pakistan. Ansøgerens mor og søskende er efterfølgende blevet opsøgt af [B] flere gange, og er i den forbindelse blevet udsat for trusler og vold. Ansøgeren har til støtte for sin frygt for Taliban oplyst, at de tidligere har forsøgt at få ham til at udføre et selvmordsangreb for dem. En dag på vej hjem fra skole blev ansøgeren stoppet af to personer fra Taliban, som gav ham en selvmordsvest og sagde, han skulle detonere vesten

ved nogle huse. Ansøgeren accepterede, og de kørte væk. Ansøgeren smed derefter vesten og tog hjem til sin bopæl. I løbet af de næste to til tre måneder blev ansøgeren opsøgt en til to gange af personer fra Taliban, der ønskede, at han skulle kæmpe for dem. En dag blev ansøgeren fragtet til deres base, hvor han fik træning i at affyre våben. Han blev taget med til felten, hvor de blev placeret med cirka 100 meters mellemrum, hvorefter de fik besked på at affyre mod de huse, som var foran dem. Ansøgeren blev skadet første dag og fik lov til at tage hjem. Ansøger har til støtte for sin frygt for manden, der slog hans far ihjel, oplyst, at hans far udrejste til Iran for at arbejde, hvorefter han blev slået ihjel. Ansøgeren ved ikke, hvem der slog ham ihjel, men han mistænker en mand, der tidligere blev nægtet ægteskab med ansøgerens mor, hvorefter han slog ansøgerens morbror ihjel. Flygtningenævnet tiltræder efter en vurdering af ansøgerens fremtræden og evne til at besvare spørgsmål samt hans forståelse for, hvad en asylsag drejer sig om, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå asylsagsbehandling. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om dele af sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren såvel under sagens behandling i Udlændingestyrelsen som under nævnsmødet på centrale punkter har forklaret divergerende, udbyggende og upræcist om væsentlige spørgsmål om asylmotivet, ligesom væsentlige dele af ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig. Endvidere har vidnet [C], der er morbror til ansøgeren, og som har afgivet forklaring ved Flygtningenævnet, ikke kunnet bekræfte dele af ansøgerens asylmotiv jf. nedenfor. Det har indgået i Flygtningenævnets vurdering af sagen, at ansøgeren er mindreårig, og at det er mange år siden, at han forlod Afghanistan. I forhold til ansøgerens angivelige konflikt med Taliban i forbindelse med selvmordsvesten har Flygtningenævnet […] lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt under hvilke omstændigheder, han angiveligt blev bedt om at tage en selvmordsvest på. Til samtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2016 har ansøgeren forklaret, at en mand kom i hans skole og sagde, at han skulle have en selvmordsvest på, og at Taliban kom hjem på hans bopæl og tog ansøgeren med og sagde til ham, at han skulle havde en selvmordsvest på, og at ansøgeren havde vesten på og tog den af igen. Til samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2019, [i sommeren] 2019 og for Flygtningenævnet har ansøgeren derimod forklaret, at han var på vej hjem fra madrassa, og at Taliban stoppede ham og gav ham en selvmordsvest på og sagde, at han skulle være selvmordsbomber og gå hen til et hus og udløse vesten. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om episoden ikke fremstår selvoplevet, idet ansøgeren ikke har kunnet oplyse om detaljer såsom, hvorvidt han fik instruktioner i at anvende vesten, hvordan selvmordsvesten så ud, eller om nogen havde talt med ham om selvmordsangreb forinden. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at episoden ligger flere år tilbage, og at ansøgeren var meget ung på dette tidspunkt, da Flygtningenævnet vurderer, at der er tale om en oplevelse, der må have gjort indtryk på ansøgeren på grund af hans unge alder, og fordi han aldrig havde set en selvmordsvest før. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om, at han skulle udføre kampe for klanen [D], ikke

fremstår overbevisende. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har forklaret herom i sin første samtale [i efteråret] 2016 med Udlændingestyrelsen og ved samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2019, men først har forklaret herom ved samtalen med Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2019 og efterfølgende for Flygtningenævnet. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring ikke fremstår selvoplevet, og at den herunder fremstår overordnet og uden detaljer. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at episoden ligger flere år tilbage, og at ansøgeren var meget ung på dette tidspunkt, da Flygtningenævnet vurderer, at der er tale om en oplevelse, der må have gjort indtryk på ansøgeren. Henset hertil og henset til at vidnet, [C], i forbindelse med hans vidneforklaring i nævnet ikke har kunnet bekræfte, at han fra ansøgerens mor eller andre har hørt, at ansøgeren skulle have oplevet konkrete forhold med Taliban, hvor ansøgeren var truet til at gøre noget, afviser Flygtningenævnet derfor ansøgerens forklaring vedrørende selvmordsvesten og kamphandlingen i sin helhed. For så vidt angår konflikten med Taliban vurderer Flygtningenævnet, at der ikke er konkrete holdepunkter for at antage, at Taliban skulle rekruttere ham til at kæmpe for Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at personerne fra [D] angiveligt lod ansøgeren vende hjem til sin mor og efterfølgende aldrig opsøgte ansøgeren igen, efter at ansøgeren angiveligt havde kæmpet for dem en dag. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det ikke havde nogen konsekvenser, at ansøgeren angiveligt ikke udførte selvmordsangreb. Flygtningenævnet vurderer derfor, at der ikke er holdepunkter for at antage, at ansøgeren skulle være efterstræbt af Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan. For så vidt angår ansøgerens frygt for repressalier for at være udrejst og have opholdt sig i Europa i en længere periode, kan det heller ikke begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det er Flygtningenævnets vurdering, at det må bero på ansøgerenen egen formodning, at han alene på baggrund heraf skulle stå i et modsætningsforhold til Taliban. For så vidt angår ansøgerens forklaring om sin konflikt med sin farbror [B], finder Flygtningenævnet, at den ikke har tilstrækkelig intensitet og karakter til at kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at [B] i den tid, hvor konflikten har stået på, har truet ansøgeren og været voldelig overfor ansøgerens mor og søskende, men aldrig har gjort alvor af sine trusler om at skade ansøgerens familie yderligere for at opnå ejerskab til jorden. Det fremstår derfor efter Flygtningenævnets vurdering ikke overbevisende, at han skulle slå ansøgeren ihjel, hvis ansøgeren vender tilbage til Afghanistan. Det forhold, at ansøgeren angiveligt har modtaget opkald fra [B] under opholdet i Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at [B] tidligere har opnået kendskab til deres opholdssted, men på trods heraf ikke siden hen har opsøgt dem. Flygtningenævnet vurderer derfor, at [B] ikke har udvist evne og vilje til at efterstræbe dem yderligere, og Flygtningenævnet vurderer således, at ansøgeren heller ikke er i risiko for at blive efterstræbt af [B] ved en tilbagevenden til Afghanistan. Det kan heller ikke begrunde asyl, at ansøgeren frygter, at hans far-

brødre skulle slå ansøgeren ihjel, fordi de vil beskylde ansøgeren for ikke at være rigtig muslim efter flere år i Europa. Flygtningenævnet har i den forbindelse vurderet, at det må bero på ansøgerens egen formodning. Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at han frygter at blive slået ihjel af manden, der angiveligt har slået ansøgerens far og morbror ihjel, kan ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren ikke har oplevet noget konkret i den henseende og derfor ikke har sandsynliggjort, at ansøgeren skulle være i risiko for forfølgelse eller overgreb som følge heraf. De generelle forhold i Afghanistan kan - omend de er vanskelige - ikke i sig selv begrunde asyl. Det af advokaten i sagen anførte kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/1

Der kan endvidere henvises til de i formandsskabets 28. beretning (2019), side 610 ff., nævnte afgørelser.

9.8 Udlændingelovens § 9 c, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

> "Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.
>
> Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbe-

handling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1."

Ved lov nr. 188 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse til uledsagede udlændinge under 18 år efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Dette gælder også anmodninger om genoptagelse i sager om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, hvor ministeriet tidligere har truffet afgørelse. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 108 af 15. december 2016 om ændring af udlændingeloven (Overførsel af opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet og Udlændingenævnet m.v.), § 3, s. 33.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love (Forenkling af regler, herunder om klageadgangen til Udlændingenævnet og indrejseforbud, indførelse af en bagatelgrænse for tilbagebetaling af gebyr, præcisering af adgangen og ændring af kompetencen til at forlænge en udrejsefrist, opfølgning på evaluering af Danmarks anvendelse af Schengenreglerne om bl.a. tilbagesendelse og præcisering af rækkevidden af indrejseforbud omfattet af udsendelsesdirektivet m.v.) blev kompetencen til behandlingen af klager over Udlændingestyrelsens

afgørelser om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, ligeledes overført fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 7. Der kan herved henvises til bemærkningerne til lovforslag nr. L 189 af 5. maj 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, § 1, nr. 72.

Af lovforslagets almindelige bemærkninger, punkt 2.17.1.1., fremgår det om vurderingen af, om en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, kan nægtes forlænget, inddrages eller anses for bortfaldet:

> ”Er betingelserne for at få forlænget en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, ikke længere opfyldt, vil tilladelsen blive nægtet forlænget eller inddraget.
>
> En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, vil kunne inddrages, hvis grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller hvis tilladelsen f.eks. er opnået ved svig.
>
> En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, kan bortfalde, hvis f.eks. en uledsaget mindreårig forlader Danmark for en længere periode eller opgiver sin bopæl i Danmark.”

Det fremgår af § 53, stk. 8, at sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene, men i helt særlige tilfælde kan henvises til behandling i Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 6.

9.8.1 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1

Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at en uledsaget mindreårig asylansøger ikke er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles. Den pågældende har dog til enhver tid mulighed for at fastholde sin ansøgning om asyl og få asylsagen realitetsbehandlet. Dette gælder uanset barnets alder og uafhængigt af Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering, og det gælder uanset om den pågældende allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, se ovenfor afsnit 9.5.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har ikke i 2020 truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, eller nægtelse af forlængelse af, inddragelse af eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Som eksempler på sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 26. beretning (2017), side 470 ff., nævnte afgørelse Afgh/2017/530 og den i formandskabets 27. beretning (2018), side 565 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/381. Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 27. beretning (2018), side 552 ff., nævnte afgørelse Afgh/2018/378, som eksempel på sager, hvor nævnet ikke fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, idet klageren på tidspunktet for sagens behandling i Flygtningenævnet blev vurderet tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

9.8.2 Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2

Meddeles en uledsaget mindreårig asylansøger endeligt afslag på sin ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7, fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist for den pågældende, idet Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om den uledsagede mindreårige er omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for den pågældende, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 56 a, stk. 9, 1. pkt.

Ligesom i sager vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, meddeles der opholdstilladelse efter nr. 2, hvis der er grund til at an-

tage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Det påhviler ligeledes udlændingen at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling.

Meddeler Udlændingestyrelsen den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan afgørelsen påklages til Flygtningenævnet. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, tillægger Flygtningenævnet klagen opsættende virkning, således at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, indtil klagen er afgjort, jf. udlændingelovens § 33 b, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret afgjort fem sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. En af sagerne blev henvist til behandling på mundtligt nævn, mens de øvrige fire sager er behandlet på formandskompetencen. Flygtningenævnet har i fire sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, mens nævnet i en sag har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse og meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til, hvorvidt en uledsaget mindreårig asylansøger kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tunesien. Klageren er mindreårig. Indrejst i 2017. Til støtte for klagen havde klagerens advokat blandt andet henvist til, at klageren ved en tilbagevenden til Tunesien ville stå helt uden familiemæssigt netværk, idet han gennem mange år havde været udsat for mistrivsel og flere gange havde været stukket af hjemmefra. Klagerens advokat havde videre anført, at var tale om forhold, som efter dansk praksis

ville føre til tvangsanbringelse efter servicelovens bestemmelser og placering på enten institution eller hos plejefamilie med henblik på varetagelse af barnets tarv. Endelig havde advokaten henvist til, at klageren ved en tilbagevenden til Tunesien enten ville skulle opholde sig hos en mor, der ikke kunne tage vare på ham, eller bo på gaden som hjemløs uden at kunne få hjælp nogen steder. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra sommeren] 2019. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder ikke, at Deres klient har dokumenteret eller sandsynliggjort, at han vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af referatet af Deres klients oplysnings- og motivsamtale [fra slutningen af] 2018, at hans mor opholder sig i Tunesien, og at han har boet sammen med hende frem til sin udrejse i 2017. Deres klient har endvidere oplyst, at han udrejste fra Tunesien sammen med sin mor, og at han opholdt sig i Danmark sammen med hende i ca. 2-3 måneder. Herefter rejste hun tilbage til Tunesien. Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at Deres klient har oplyst, at hans far besøgte ham i Tunesien ca. hver 3. måned igennem hans opvækst. Hans far var på besøg i en måned eller længere. Under oplysnings- og motivsamtalen oplyste Deres klient endvidere, at hans far på daværende tidspunkt var på besøg hos hans mor i Tunesien. Deres klients far har i samtale med Udlændingestyrelsen [i begyndelsen] af 2019 bekræftet, at han forsat besøger Deres klients mor i Tunesien. Deres klient har endvidere oplyst, at hans farbrødre kommer på længere besøg i Tunesien, samt at hans to voksne kusiner bor i Tunesien. Det af Dem anførte om, at Deres klient ved en tilbagevenden til Tunesien står helt uden familiemæssigt netværk, idet han gennem mange års opvækst har været udsat for vold af sin mor og flere gange er stukket af hjemmefra, kan ikke i sig selv føre til en ændret vurdering. Der kan herved henvises bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: "I vurderingen af, om der kan gives opholdstilla-

delse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. […] Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie - uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt - og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet - og at det potentielle netværk ikke konkret er forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold - og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet." Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at Deres klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk." Tune/2020/6

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra DR Congo. Klageren er mindreårig. Indrejst i 2013. Til støtte for klagen havde klagerens advokat blandt andet henvist til, at klagerens far opholder sig i DR Congo, men at han med jævne mellemrum går under jorden på grund af sit arbejde. Videre har klagerens advokat henvist til, at klagerens mor opholder sig i Sverige, men at hun ikke har en opholdstilladelse, hvorfor det ikke kan forventes, at klageren kan få tilladelse til at indrejse og opholde sig i Sverige. Advokaten har anført, at klagerens far ikke kan forventes at tage sig af klageren alene. Endelig er det oplyst, at klageren har en moster, men at hun ikke ved, om mosteren opholder sig i DR Congo, samt at klageren har to farbrødre i hjemlandet, men at klageren ikke ved, hvor de bor. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra slutningen af] 2019. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er

nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder ikke, at Deres klient har dokumenteret eller sandsynliggjort, at hun vil være uden familiemæssigt netværk i hjemlandet. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det af referaterne af Deres klients samtaler med Udlændingestyrelsen [fra efteråret] 2013, [efteråret] 2013 og [foråret] 2019 samt af Deres klients forklaring for nævnet [i efteråret] 2019 fremgår, at Deres klient har boet sammen med sin mor, far og søskende i Kinshasa frem til hendes udrejse af DR Congo, og at hendes far fortsat opholder sig i DR Congo. Nævnet har videre lagt vægt på, at Deres klient har forklaret, at hun under sit ophold i Danmark jævnligt har haft kontakt med sin far. Det fremgår således af Deres klients forklaring under nævnsmødet [i efteråret] 2019, at Deres klient taler med sin far et par gange om ugen. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at Deres klient til sin samtale med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2019 har oplyst, at hendes fars familie og hendes moster ligeledes bor i DR Congo, og at hun havde kontakt med dem, da hun boede i hjemlandet. Det af Dem anførte om, at Deres klients far med jævne mellemrum går under jorden på grund af sit arbejde, hvorfor han ikke kan forventes at kunne tage sig af ansøgeren alene, kan ikke føre til en ændret vurdering. Det kan endvidere ikke føre til en ændret vurdering, at Deres klient ikke er i kontakt med den øvrige familie, og at hun ikke ved, hvor i DR Congo de bor. Der kan herved henvises bemærkningerne til lovforslag nr. L 37 af 28. oktober 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Revision af reglerne om uledsagede mindreårige udlændinge m.v.), bemærkninger til § 1, nr. 1, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.3., hvori følgende er anført: "I vurderingen af, om der kan gives opholdstilladelse, indgår det, om barnet har familie eller andet socialt netværk i hjemlandet, eller om barnet vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden dertil. […] Hvis en uledsaget mindreårig har anført, at den pågældende har forældre i hjemlandet eller anden familie - uanset om familiens præcise opholdssted på tidspunktet for ansøgningen er kendt - og der ikke er oplysninger i sagen om, at familien ikke kan findes, eller det ikke er sandsynliggjort eller dokumenteret, at familien ikke længere opholder sig i hjemlandet, vurderes det som udgangspunkt, at den pågældende ved en tilbagevenden har et familiemæssigt netværk. Det betyder, at den pågældende ikke vil blive stillet i en reel nødsituation eller vil blive bragt i en situation, der adskiller sig væsentligt fra situationen for andre personer på samme alder i hjemlandet ved en tilbagevenden. I sådanne tilfælde kan der ikke gives opholdstilladelse som uledsaget mindreårig. Ved vurderingen af, om barnet har et tilstrækkeligt netværk i hjemlandet, lægges der vægt på, om der er familiemedlemmer eller andre relationer, der objektivt set er i stand til at drage omsorg for barnet og udgøre et sikkert netværk. Det afgørende er evnen til at udgøre et netværk for barnet - og at det potentielle netværk ikke konkret er

forhindret heri som følge af f.eks. et hospitalsophold - og ikke viljen til at udgøre et netværk for barnet." Flygtningenævnet lægger således til grund, at Deres klient har et familiemæssigt netværk i DR Congo, som objektivt set er i stand til at drage omsorg og udgøre et sikkert netværk for hende. Flygtningenævnet kan således efter en samlet vurdering ikke lægge til grund, at Deres klient ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive stillet i en reel nødsituation på grund af fraværet af familiemæssigt eller andet socialt netværk. På baggrund af ovenstående findes der ikke at foreligge sådanne særlige grunde, der gør det påkrævet, at sagen henvises til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet." Demo/2020/16

Nævnet meddelte i **august 2020** opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens **§ 9 c, stk. 3, nr. 2**, til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "[Ansøgeren] har klaget over Udlændingestyrelsens afgørelse om, at han meddeles afslag på opholdstilladelse som uledsaget mindreårig udlænding, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, at der kan gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år. Herudover fremgår det af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at det påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Det er således som udgangspunkt den udlænding, der gør gældende, at den pågældende ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet, der skal sandsynliggøre sin påstand. Flygtningenævnet vil dog i den forbindelse tage hensyn til udlændingens alder og udvikling. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren – henset til dennes fremtræden under nævnsmødet og besvarelse af de stillede spørgsmål – har den fornødne modenhed til at gennemgå behandlingen af sagen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Ansøgeren har i forbindelse med sin asylansøgning i Grækenland i 2016 og sin asylsansøgning i Danmark i 2017 afgivet helt forskellige oplysninger om sin identitet og asylmotiv til de respektive myndigheder. Det fremgår således af samtalen med de græske myndigheder, at ansøgeren oplyste at hedde [A], søn af [X og Y], at han var født i Iran den […] 2001, at han udrejste fra Iran fem måneder tidligere, fordi andengenerations afghanske flygtninge blev behandlet dårligt, og at han boede i Iran sammen med sin far, mor, tre søstre og to brødre, og at den ene bror ved navn [B] nu boede i Danmark. Til de danske udlændingemyndigheder har ansøgeren forklaret, at han hedder [C], at han er født i Afghanistan og aldrig har boet andre steder, at han boede sammen med sin far, [Z], og mor, [Æ], sin bror, [D], og sin søster [E], at han aldrig har haft andre søskende, at han

ikke kender en person ved navn [B], og at han forlod Afghanistan, fordi Taliban slog hans far og bror ihjel på grund af en jordkonflikt og truede med også at slå ham ihjel. Ansøgeren har videre forklaret, at de oplysninger, han meddelte de græske myndigheder, var ukorrekte og var begrundet i, at han ikke ønskede at blive i Grækenland og gerne ville til Danmark. Ansøgeren har på mødet i Flygtningenævnet fastholdt den forklaring, som han har afgivet til de danske myndigheder om sin identitet og baggrund. Flygtningenævnet finder i lighed med den afgørelse, som nævnet traf den […] 2019 [afgørelse i ansøgerens sag vedrørende ansøgning om asyl, red.], at ansøgeren ikke er fremkommet med en overbevisende forklaring på, at han i Grækenland skulle have oplyst falsk identitet og afgivet urigtige oplysninger om sin familie. Nævnet har herved taget i betragtning, at forklaringen til de græske myndigheder er detaljeret og sammenhængende og underbygget af oplysningerne i [B's] asylsag og ansøgerens Facebook profiler og venskab med [B]. Flygtningenævnet er opmærksom på, at ansøgeren i Danmark og til sin advokat samt overfor nævnet stedse har fastholdt sin forklaring om sin identitet og baggrund, afgivet ved indrejsen i Danmark, uanset at han - efter det af advokaten oplyste – er orienteret om, at det i denne sag ville stille ham bedre, hvis hans forklaring afgivet i Grækenland blev lagt til grund. Nævnet finder imidlertid at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring om sin identitet og baggrund afgivet i Danmark som utroværdig og at måtte lægge forklaringen afgivet i Grækenland til grund. Nævnet har herved taget hensyn til ansøgerens alder ved indrejsen i Danmark, til hans frygt for at blive returneret til Grækenland og til, at han under sit ophold i Danmark kan være blevet udsat for påvirkning eller pres. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at ansøgeren til sin advokat og på mødet i nævnet har oplyst, at han for kort tid siden fik kontakt med sin mor, der fortalte ham, at hun sammen med søsteren var flygtet til Iran og havde mistet kontakten til søsteren. Nævnet har herved lagt vægt på, at forklaringen om etableringen af kontakten til moren kun to uger inden mødet i nævnet forekommer mindre troværdig, ligesom det forekommer påfaldende, at ansøgeren, der efter sin forklaring til Udlændingestyrelsen var analfabet, skulle være i stand til at læse Messengerbeskeder på farsi og skrive tilbage på dari. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at der er grund til at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed blive stillet i en reel nødsituation. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af […] 2019. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2." Afgh/2020/32

Kapitel 10

Identitetsfastlæggelse

En udlænding skal efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse.

Det betyder, at en udlænding, som får opholdstilladelse i Danmark, registreres i Det Centrale Personregister (CPR) med den identitet, dvs. navn, fødselsdato, nationalitet, m.v., som den pågældende selv – eller dennes forældre, hvis den pågældende er mindreårig – oplyser i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse.

Hvis den pågældende på et senere tidspunkt ønsker at få rettet sine personlige oplysninger, der er registreret efter udlændingelovens § 40 e, skal den pågældende godtgøre, at de oplysninger, der er registreret, er forkerte. Dette omfatter blandt andet tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget helt andet end det, de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, de danske myndigheder har registreret.

Udgangspunktet er således, at den oprindeligt oplyste identitet fastholdes.

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om identitetsfastsættelsen. For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, kan styrelsens afgørelser påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 8.

For så vidt angår udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, vil spørgsmålet om nationalitet som oftest blive behandlet som en integreret del af sagen eller i forbindelse med behandlingen af en anmodning om genoptagelse af sagen. For så vidt angår personer, som er meddelt opholdstilladelse efter de nævnte bestemmelser, vil et ønske om at få rettet oplysningerne om nationalitet

kunne give anledning til overvejelser om, hvorvidt grundlaget for den meddelte opholdstilladelse fortsat er til stede.

Se som eksempel på en sag, hvor spørgsmålet om identitet er behandlet som en del af asylsagen:

Nævnet **stadfæstede i januar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren har oplyst, at han er statsløs bidoon fra Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har deltaget i en demonstration til fordel for bidooneres rettigheder. Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at ansøgeren er irakisk statsborger, idet den kuwaitiske ambassade i Stockholm i [vinteren] 2018 har oplyst, at ansøgerens far er irakisk statsborger og har fået udstedt irakisk nationalitetspas. Ansøgeren og hans søskende er også irakiske statsborgere. Ansøgeren har fastholdt, at han er statsløs bidoon fra Kuwait. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kuwait frygter at blive fængslet og tortureret af myndighederne, fordi han er statsløs bidoon og har deltaget i en demonstration for bidooneres rettigheder. Ansøgeren frygter endvidere sin tidligere kærestes familie, idet hendes familie – som var imod forholdet – opdagede, at de havde et seksuelt forhold. Ansøgeren har endelig oplyst, at han ikke frygter noget i Irak, idet han aldrig har været i landet. Flygtningenævnet lægger efter en samlet vurdering til grund, at ansøgeren er statsborger i Irak, og nævnet forkaster derfor ansøgerens forklaring om sin identitet, og at han skulle være statsløs bidoon fra Kuwait. Flygtningenævnet lægger herved afgørende vægt på de nye oplysninger om ansøgerens identitet, der er fremkommet efter Flygtningenævnets afgørelse fra [foråret] 2014 og i forbindelse med myndighedernes bestræbelser på udsendelse af ansøgeren. Nævnet henviser til meddelelsen fra [vinteren] 2018 fra Den Kuwaitiske Ambassade i Stockholm, Sverige, til de danske myndigheder. Meddelelsen indeholder oplysning om, at ansøgerens far er irakisk statsborger med et irakisk nationalitetspas, således at ansøgeren og hans søskende også er irakiske statsborgere. Ambassaden har anført det bestemte pasnummer for nationalitetspasset tilhørende ansøgerens far og har med henvisning til det irakiske statsborgerskab oplyst, at man ikke kan udstede rejsedokumenter for ansøgeren. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren under samtalen med Udlændingestyrelsen i [efteråret] 2013 er blevet opfordret til at fremlægge alle sine dokumenter og personlige papirer, som efter hans skøn kan få betydning i sagen. Ansøgeren har hertil forklaret, at han som statsløs bidoon slet ikke har nogen dokumenter. Nævnet finder herefter ikke, at ansøgerens fremlæggelse af kopier af fødselsattester under behandlingen i 2019 af asylsagen kan tillægges betydning og føre til en anden vurdering. Ansøgeren har forklaret under samtalen med Udlændingestyrelsen i [foråret] 2019, at han ikke har haft nogen problemer uden for Kuwait, og at han ikke frygter noget i Irak. Herefter og med henvisning til at

de generelle forhold i Irak ikke kan anses for asylbegrundende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [foråret] 2019." Irak/2020/6

Der henvises i øvrigt til den i afsnit 9.8.2 nævnte afgørelse Afgh/2020/32.

For så vidt angår spørgsmålet om fødselsdato kan politiet og Udlændingestyrelsen kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder, jf. § 40 c, stk. 2.

En aldersundersøgelse foretages af Retsmedicinsk Institut og bygger på objektive fund. Ved aldersundersøgelsen foretages en røntgenundersøgelse af den undersøgtes håndrodsknogle, en odontologisk undersøgelse samt en lægelig undersøgelse. Da håndrodsknoglerne er færdigdannede omkring 19-årsalderen for mænd og omkring 18-årsalderen for kvinder, kan der ikke på baggrund af røntgenundersøgelsen af håndrodsknoglen vurderes en knoglealder, der er ud over denne alder. Tanddannelsen afsluttes omkring 21-årsalderen for begge køn, hvorfor der ikke på baggrund af en odontologisk undersøgelse kan vurderes en tandalder, der er ud over 21 år. En aldersundersøgelse vil på denne baggrund ikke kunne fastslå en alder, der er ældre end 21 år. Den mest sandsynlige alder vil således blive angivet med et spænd på flere år. Det vil som udgangspunkt være den yngste alder, der lægges til grund i Flygtningenævnets afgørelse.

For så vidt angår en udlænding, der har gennemgået en aldersundersøgelse ved Retsmedicinsk Institut, hvorefter den pågældende ifølge den yngst mulige alder vurderes at være 19-21 år eller derover, og hvor Flygtningenævnet på baggrund heraf og de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger må lægge til grund, at klageren er voksen, vil klageren som udgangspunkt beholde den af ham eller hende oplyste fødselsdato.

I sager, hvor klageren ikke er bekendt med sin fødselsdato og på undersøgelsestidspunktet er vurderet til at være mindreårig, fastsætter Flygtningenævnet klagerens fødselsdato til tidspunktet for aldersundersøgelsen fremfor tidspunktet for indrejsedatoen. Flygtningenævnet lægger således den for klageren i overensstemmelse med den foretagne aldersundersøgelse mest gunstige fødselsdato til grund. Det samme kan efter en konkret vurdering gøre sig gældende i sager, hvor Flygtningenævnet ikke ud fra klagerens forklaring har kunnet fastlægge, hvilken fødselsdato klageren har, herunder fordi klageren har forklaret divergerende herom, se herom nærmere afsnit 9.3. Hvis klageren derimod er vurderet til at være 19-21 år eller derover og ikke er bekendt med sin fødselsdato, er der ikke noget hensyn, der taler for at ændre fødselsdatoen til tidspunktet

for aldersundersøgelsen, idet den fastsatte fødselsdato under alle omstændigheder vil være en teknisk fastsat dato, og idet klageren under alle omstændigheder vil være ældre end 18 år.

Som eksempel på sager, hvor klageren er vurderet til at være ældre end 18 år henvises der til de i afsnit 9.3 nævnte afgørelser Gamb/2020/2 og Syri/2020/106.

Klager over identitetsfastlæggelse træffes som altovervejende hovedregel af formanden eller en næstformand alene og på skriftligt grundlag, men sagerne kan i helt særlige tilfælde behandles ved et fuldt nævn i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 9, og Flygtningenævnets forretningsordens § 51.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet otte afgørelser i konkrete sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse. Flygtningenævnet har stadfæstet syv afgørelser og omgjort én afgørelse. Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse vedrørende fastlæggelse af identitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at ændre navn og fødedato på en mandlig statsborger fra Tchad. Indrejst i 2005. Klageren anmodede i sommeren 2016 Udlændingestyrelsen om at ændre registreringen af klagerens navn fra [A] til [B] og fødedato fra [C] til [D]. Vedlagt anmodningen var et fransk dokument samt en kopi af klagerens danske fremmedpas. Udlændingestyrelsen meddelte i efteråret 2016 klageren afslag på ansøgningen om ændring af den pågældendes navn fra [A] til [B] samt på ændring af den pågældendes registrerede fødedato fra [C] til [D]. Det fremgår af sagen, at klageren og klagerens familie i 1997 blev registreret som indrejst i en flygtningelejr i Benin, og at klageren samme år blev registreret med navnet [A] og fødedatoen [C]. Klageren oplyste i den forbindelse til Udlændingestyrelsen, at klagerens mor bevidst havde oplyst et forkert navn og en forkert fødedato ved indregistreringen i flygtningelejren, så familien fortsat kunne holde sin identitet skjult. I 2016 genoptog Udlændingestyrelsen sagen for så vidt angår spørgsmålet om fødedato, og Udlændingestyrelsen besluttede senere samme år, at klageren fortsat ville være registreret med fødedatoen [C]. I 2017 anmodede klageren på ny om en genoptagelse af sagen. Klageren oplyste i den forbindelse, at han havde fået foretaget en tandundersøgelse, som understøttede klagerens påstand. Senere samme år meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på anmodningen om genoptagelse, idet klageren ikke havde fremsendt den udbedte dokumentation. I sommeren 2017 anmodede klageren på ny om en genoptagelse af sagen. Vedhæftet anmodningen var en kopi af en fransk fødselsattest og en fransk fødselsanmeldelse. Fødselsattesten var udstedt i slutningen af 2001, og det fremgår heraf, at klageren blev født den [D], og at klageren stod registreret med

navnet [B]. Det fremgik af fødselsanmeldelsen, at den var udstedt i foråret 2001, og at klagerens navn er [E], og at klageren er født den [D]. Klageren oplyste igen i efteråret 2017 til Udlændingestyrelsen, at klagerens familie oprindeligt ændrede fødedatoen og navnet på samtlige familiemedlemmer, så familien kunne holde sin identitet skjult. Klageren henviste i den forbindelse til et udskrift fra Det Centrale Personregister, hvoraf klagerens navnedato fremgik samt, at navnedatoen var markeret som usikker. Udlændingestyrelsen besluttede i efteråret 2017, at klageren fortsat vil være registreret med fødedatoen [C] og navnet [A]. I foråret 2018 påklagede klageren Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet. Flygtningenævnet udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse af [en dato i efteråret] 2017. Flygtningenævnet finder ikke, at De har godtgjort, at Deres registrerede navn og fødedato er forkert. Flygtningenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på oplysningerne, der fremgår af UNHCRs Resettlement Registration Form - at De er født den [C], at De hedder [A], at De blev anerkendt som flygtning [en dato i sommeren]1998, at De taler, forstår, skriver og læser fransk, og at De har gået i skole i Benin fra 2003. For så vidt angår Deres fødedato bemærker Flygtningenævnet, at den registrerede fødedato stemmer overens med de øvrige oplysninger fra UNHCR om Deres mors graviditet samt Deres sproglige kompetencer og skolegang. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at De først efter 11 års ophold i Danmark oplyser, at De er registreret med forkert navn og fødedato. Nævnet bemærker hertil, at Deres forældre under Deres families ophold i Danmark, flere gange har skullet afgive oplysninger om Deres navn og fødedato til Udlændingestyrelsen, for eksempel i forbindelse med forlængelse af Deres opholdstilladelse og udstedelse af fremmedpas, og således har haft mulighed for at gøre opmærksom på eventuelle fejlregistreringer tidligere. For så vidt angår Deres fødedato bemærker nævnet endvidere, at det forekommer usandsynligt, at Deres pædagoger eller lærere ikke har bemærket og reageret på, at De skulle være 4 år yngre end Deres fødedato angiver. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at Deres forklaring om omstændighederne ved ændringen af Deres navn og fødedato, forekommer usandsynlig henset til sagens øvrige oplysninger. Flygtningenævnet bemærker hertil, at De i henvendelse af [en dato i efteråret] 2016 oplyste, at Deres mor var gravid med Dem ved sin flugt fra Tchad, at De blev født samme dag, som hun ankom til Benin, og at hun fik ændret Deres og Deres brødres alder ved ankomst, så I var registreret som værende ældre. Dette stemmer tidsmæssigt ikke overens med de øvrige oplysninger om blandt andet Deres mors indrejse i flygtningelejren i Benin, tidspunktet for hendes graviditet, og hvornår hun blev anerkendt som flygtning, som fremgår af UNHCRs Resettlement Registration Form. På denne baggrund finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge Deres forklaring om, at De er født den [D] og hedder [B], til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at de to fremlagte dokumenter, som fremstår som henholdsvis Deres fødselsattest og fødselsanmeldelse, kan føre til en ændret vurdering. Nævnet har lagt vægt på, at oplysningerne i dokumenterne ikke fremstår valide henset

til sagens øvrige oplysninger, herunder oplysningerne fra UNHCR. For så vidt angår Deres navn, bemærker Flygtningenævnet, at Deres navn fremstår forskelligt på henholdsvis fødselsattesten og fødselsanmeldelsen. Det kan heller ikke føre til en ændret vurdering, at De har fremlagt en kopi af Deres tandlægejournal og billeder af Deres tandsæt samt har været til undersøgelse hos tandlægen, som ifølge Dem mener, at Deres tandsæt ikke er alderssvarende. Nævnet bemærker hertil, at røntgenbillederne i sig selv ikke understøtter den af Dem oplyste alder, og at Udlændingestyrelsen [en dato i foråret] 2017 anmodede Dem om at fremsende dokumentation for tandlægens vurdering, men at De ikke ses at have fremsendt dette. Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at det af Det Centrale Personregister fremgår, at Deres navnedato er markeret som usikker. Flygtningenævnet bemærker hertil, at det fremgår af samme udskrift, at en usikkerhedsmarkering af datoen betyder, at der ikke forelå den fornødne dokumentation for datoens korrekthed ved registreringen, og at usikkerhedsmarkeringen alene har systemmæssig betydning. De vil derfor fremover fortsat være registreret med fødedato den [C] og navnet [A].” Tchad/2020/1

Nævnet **stadfæstede i december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at ændre statsborgerskab på en mandlig statsborger fra statsborger Iran til statsløs. Indrejst i 1996. Udlændingestyrelsen havde i efteråret 2019 meddelt klageren afslag på en ansøgning om ændring af den pågældendes statsborgerskab fra statsborger i Iran til statsløs. Klageren blev i sommeren 1996 meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 8, jf. § 7. Det fremgår af UNHCR’s Resettlement Registration Form, at klagerens far har oplyst at være født i Iran, iransk statsborger og etnisk kurder, at klageren er født i Iran i 1980, og at klageren og hans familie er iranske statsborgere. Af klagerens asylsag fremgår det både, at han er født i Iran, og at han er født i Irak. I foråret 2019 søgte klageren om ændring af sit statsborgerskab fra statsborger i Iran til statsløs, idet han gjorde gældende, at han ikke er iransk statsborger og gerne vil have sin rette nationalitet registreret. I den forbindelse oplyste klageren blandt andet, at han havde været på den iranske ambassade, som krævede DNA fra hans familiemedlemmer, hvilket klageren vidste, at familien ikke ville gå med til. Klageren oplyste videre, at han aldrig har opholdt sig i Iran, men at han har været i Nordirak, hvor han fik bekræftet, at han ikke var irakisk statsborger, ligesom han fandt ud af, at hans far havde forsøgt at få et irakisk statsborgerskab på falskt grundlag, men at dette blev opdaget i Bagdad, hvorfor sagen blev lukket. I perioden fra sommeren 2019 til efteråret 2020 har klageren flere gange ved telefoniske og skriftlige henvendelser givet supplerende oplysninger til udlændingemyndighederne. Klageren har blandt andet oplyst, at klagerens far har afgivet falske oplysninger for at blive meddelt asyl i Danmark, og at klageren ikke var bekendt med dette, idet klageren var mindreårig. Videre har klageren oplyst, at klagerens familie ikke er i besiddelse af iranske identitetsdokumenter, og at han har været i kontakt med det iranske udenrigsministerium, som ved opslag i deres systemer ikke kunne

finde personer med klagerens eller klagerens forældres oplysninger. Klageren har endvidere oplyst, at han har fået udstedt et visum til Iran, hvilket ifølge klageren bekræfter, at han ikke er iransk statsborger, at han ikke kunne indrejse i Iran i 2020, samt at han har været i kontakt med den iranske ambassade i København, som krævede, at klageren mødte personligt op på ambassaden eller fremlagde id-dokumenter og fødselsattest på klagerens mor og onkel, som er bosat i Finland, og at klagerens mor ikke vil be- eller afkræfte oplysningerne, fordi hun er bange for de danske myndigheder. Klageren har yderligere oplyst, at han har været på den iranske ambassade i Oslo, som ikke kunne hjælpe ham, fordi han ikke var i besiddelse af iranske dokumenter, samt oplyst, at hans afdøde far i 2013 forsøgte at få et falskt irakisk statsborgerskab ved at bestikke personer i Nordirak. I den forbindelse har klageren fremsendt irakiske dokumenter, hvoraf det fremgår, at faren er registreret med en anden fødedato end den fødedato, som faren er registreret med i Danmark, hvilket klageren mener er et bevis på, at klagerens far har forsøgt at opnå falsk irakisk statsborgerskab. Det fremgår af sagen, at Flygtningenævnet ikke har modtaget dokumentation for det af klageren oplyste statsborgerskabsforhold. I efteråret 2019 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på en ansøgning om ændring af klagerens statsborgerskab, hvorefter klageren påklagede Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: "Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2019. Flygtningenævnet finder ikke, at De har godtgjort, at Deres registrerede statsborgerskab er forkert. Flygtningenævnet har ved vurderingen lagt afgørende vægt på de oplysninger, der fremgår af UNHCRs Resettlement Registration Form dateret i 1995 – at Deres afdøde far er født i Iran, at De, Deres forældre og søskende er iranske statsborgere af kurdisk afstamning, og at De og Deres familie blev anerkendt som flygtninge i Irak i 1983. Flygtningenævnet lægger således til grund, at Deres afdøde far var iransk statsborger. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at De først efter omkring 20 års ophold i Danmark har oplyst, at De er registreret med forkert statsborgerskab. Nævnet bemærker hertil, at De flere gange efter De blev myndig har skullet afgive oplysninger til Udlændingestyrelsen, og at De i forbindelse hermed har forklaret divergerende om Deres statsborgerskab. De har således i forbindelse med Deres ansøgning om pas i [efteråret] 2010 oplyst, at De er iransk statsborger. I forbindelse med Deres ansøgning om pas [i sommeren] 2018 har De oplyst, at De er irakisk statsborger, mens De i telefonisk henvendelse til Udlændingestyrelsen [i sommeren] 2018 har oplyst, at De er etnisk kurder og vil anerkendes som statsløs. Til Flygtningenævnet har De oplyst, at De er statsløs. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på iransk lov, herunder artikel 976, nr. 2, i Irans civilretslovgivning, hvoraf fremgår, at en person anerkendes som iransk statsborger, hvis personens far er iransk statsborger, uanset om personen er født i eller udenfor Iran, samt artikel 41 i Irans forfatning, hvoraf fremgår, at et statsborgerskab er en ubetinget ret, som alle iranere har, og at den iranske regering derfor ikke må nægte eller fratage nogen iraner hans eller hen-

des statsborgerskab medmindre de selv søger om det, eller hvis de er blevet anerkendt som statsborgere i et andet land. Nævnet har videre lagt vægt på baggrundsoplysningerne om statsborgerskabsforhold i Iran, herunder rapporten Iran: *Issues concerning persons of ethnic minorities, Kurds and Ahwazi Arabs* af februar 2018 fra Udlændingestyrelsen og Dansk Flygtningehjælp, hvoraf fremgår, at en vestlig ambassade i Iran har oplyst, at kurdere ifølge iransk lovgivning nyder de samme rettigheder som iranske statsborgere samt rapporten Iran: *Statsborgerskap* 9. marts 2017 fra Landinfo, hvoraf fremgår, at personer, der er født i Irak af iranske forældre, som var registrerede som flygtninge, må bevise deres ret til iransk statsborgerskab ved at fremlægge oplysninger om deres familie og slægt på deres fars side. Som udgangspunkt vil børn af registrerede flygtninge i Irak kunne fremlægge dokumenter om identitet udstedt af UNHCR og af de irakiske myndigheder, mens andre vil kunne fremlægge forældrenes iranske ID-dokumenter, fra før de flygtede, hvis familien fortsat er i besiddelse af disse. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at De ikke har fremlagt dokumentation for det af Dem oplyste statsborgerskab, ligesom De ikke har fremlagt dokumentation for, at De ikke er eller kan blive anerkendt som iransk statsborger af de iranske myndigheder. Da Flygtningenævnet – ligesom Udlændingestyrelsen – må lægge til grund, at Deres afdøde far var iransk statsborger, kan nævnet som følge heraf heller ikke lægge til grund, at De er statsløs, idet De ikke opfylder betingelserne i artikel 1, nr. 1, i Konventionen om Statsløse Personers Retsstilling. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det følger af konventionens artikel 1, nr. 1, at en statsløs person defineres som en person, som ingen stat i medfør af sin lovgivning anser som sin statsborger, og at De ifølge baggrundsoplysningerne har ret til iransk statsborgerskab. Nævnet bemærker i den forbindelse, at De ikke har fremlagt dokumentation for, at de iranske myndigheder har bekræftet, at De ikke er iransk statsborger eller ikke kan opnå iransk statsborgerskab. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at De var mindreårig på tidspunktet for Deres registrering i Danmark, at De aldrig har været i Iran, og at De ikke er i besiddelse af iranske dokumenter og således ikke kan legitimere Dem med iranske dokumenter over for de iranske myndigheder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at De efter iransk lovgivning kan opnå iransk statsborgerskab, uanset at De aldrig har været i Iran, ikke er født i Iran og ikke er i besiddelse af iranske dokumenter. Flygtningenævnet bemærker hertil, at den iranske ambassade i Oslo i foråret 2019 ikke har afkræftet, at De er iransk statsborger, men har oplyst Dem, at De skal legitimere Dem med iranske dokumenter for at kunne få udstedt et bevis for Deres iranske statsborgerskab. Nævnet bemærker videre, at det fremgår af rapporten *Iran: Statsborgerskap* 9. marts 2017 fra Landinfo, at det kan være vanskeligt, men ikke er umuligt at bevise sin ret til iransk statsborgerskab, selvom man ikke er i besiddelse af iranske dokumenter. At De ikke kan få udstedt et bevis for, at De er iransk statsborger, er således ikke tilstrækkeligt til at få ændret Deres registrering af statsborgerskab. Flygtningenævnet kan ikke lægge Deres oplysninger, om at, at Deres far svigagtigt har oplyst, at De og Deres familie er iranske statsborgere, for at

opnå opholdstilladelse i Danmark, til grund, idet oplysningerne ikke fremstår underbyggede på nogen måde og først er fremkommet, efter at De har opholdt Dem i Danmark i omkring 20 år. Nævnet finder herefter heller ikke at kunne tillægge De af Dem fremlagte dokumenter bevismæssig vægt. Endelig kan det ikke føre til en ændret vurdering, at De har oplyst, at De har gjort, hvad De kunne, har vist Deres gode vilje og har været åben i forhold til sagens oplysning. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at dette ikke er tilstrækkeligt til at godtgøre, at Deres registrerede statsborgerskab er forkert. De vil derfor fremover fortsat være registreret med statsborgerskab i Iran." Iran/2020/100

Nævnet **omgjorde i januar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at ændre navn og fødeland på en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 1991. Udlændingestyrelsen havde i efteråret 2017 meddelt klageren afslag på en ansøgning om ændring af klagerens registrerede navn fra [A] til [B] og ændring af klagerens registrerede fødeland fra Liberia til Nigeria. I efteråret 1991 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I sommeren 1998 besluttede Udlændingestyrelsen at inddrage klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i efteråret 1998. I sommeren 2015 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. I foråret 2016 indgav klageren en ansøgning om ændring af klagerens registrerede navn fra [A] til [B] samt klagerens registrerede fødeland fra Liberia til Nigeria. Klageren oplyste i den forbindelse, at han tidligere havde oplyst, at han var liberianer for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, men at klageren rettelig var fra Nigeria. Vedlagt ansøgningen var en kopi af klagerens nigerianske nationalitetspas, udstedt i slutningen af 2015, hvoraf det fremgik, at klageren var nigeriansk statsborger, samt at klageren stod registreret med navnet [B]. Klageren fremlagde endvidere en kopi af en erklæring, hvoraf det fremgik, at klageren til det nigerianske High Court of Justice Registry har erklæret, at klageren skiftede navn fra [A] til [B], hvilket tillige fremgik af et avisudklip fra The Guardian Nigeria. I sommeren 2017 anmodede Udlændingestyrelsen klageren om yderligere oplysninger, herunder kopi af klagerens fødselsattest samt oplysninger om, på hvilken baggrund klageren fik udstedt sit nigerianske nationalitetspas. I sommeren 2017 oplyste klageren blandt andet til Udlændingestyrelsen, at klageren er født i Vestafrika, men at klagerens forældre henholdsvis er fra Nigeria og Liberia. Klageren oplyste i den forbindelse, at han aldrig har fået udstedt en fødselsattest, men at han kunne fremskaffe en erklæring fra en magistrat domstol i Nigeria. I efteråret 2017 fremsendte klageren en erklæring fra en magistrat i Nigeria til Udlændingestyrelsen. Det fremgik af erklæringen, at klageren på tro og love har erklæret, at han er nigeriansk statsborger, og at klageren sandeligt tror, at han er født i efteråret 1967 i Egbado, Ogun State. Det fremgik endvidere af erklæringen, at klageren blev registreret ved sin fødsel, og at en fødselsattest blev udstedt, men

at fødselsattesten siden er forsvundet. I efteråret 2017 anmodede Udlændingestyrelsen klageren om yderligere bemærkninger, herunder bemærkninger til, hvorfor klageren tidligere over for både Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen har oplyst, at han er født i Liberia. I slutningen af 2017 oplyste klageren, at klageren først for nylig havde fundet ud af, at han er født et andet sted end det, klagerens onkel havde oplyst. Klageren oplyste i den forbindelse, at den nigerianske højesteret havde godkendt ændringerne, inden de udstedte et biometrisk nigeriansk pas i slutningen af 2015, og at klageren i Danmark har været forkert registreret siden 1991. Klageren fremlagde i den forbindelse en kvittering for ansøgning om navneændring fra www.personregistrering.dk. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet skal indledningsvis beklage den lange sagsbehandlingstid. Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen ved e-mail af [en dato i begyndelsen af] 2018 har oplyst, at styrelsen ikke har været besiddelse af samtlige akter fra Deres fysiske sag, herunder akterne fra Deres tidligere asyl- samt inddragelsessag, idet det ikke har været muligt at lokalisere akterne. Det fremgår endvidere, at akterne derfor ikke er indgået i styrelsens vurdering af rettelse af Deres navn. Efter en gennemgang af sagen finder Flygtningenævnet grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelser af [en dato i efteråret] 2017 og [en dato i efteråret] 2017. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at De har fremlagt et biometrisk nigeriansk nationalitetspas, udstedt [en dato i slutningen af] 2015, hvoraf blandt andet fremgår, at De er født i Egbado, Nigeria, og at Deres navn er [B], og at passet må antages at være ægte. Flygtningenævnet har på denne baggrund anmodet Udlændingestyrelsen om at ændre registreringen af Dem, således at De fremover er registreret med navnet [B], født i Egbado, Nigeria." Niga/2020/6

Kapitel 11

Sagsbehandlingen i Flygtningenævnet

11.1 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, f.eks. spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

11.1.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

I Dublin-sager og § 29 b-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp.

Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 11.1.2., beskikkes som udgangspunkt en advokat for udlændingen.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Beskikkelsen er personlig.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

11.1.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- nægtelse af forlængelses- og udsendelsessager. Endvidere henvises klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang til behandling på mundtligt nævn, se nærmere afsnit 4.2.3.

Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen.

Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247f, nævnte afgørelse Som/2014/34.

Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet. Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er proceshabil, f.eks. fordi den pågældende er i en tilstand, hvor han eller hun ikke er i stand til at svare meningsfuldt på de stillede spørgsmål, vurderer nævnet, om tilstanden må antages at være midlertidig og sagen derfor med fordel kan udsættes til behandling på et nyt nævnsmøde. Hvis nævnet vurderer, at tilstanden er af mere varig karakter, vil nævnet sikre, at sagen oplyses bedst muligt, f.eks. ved afhøring af eventuelle vidner, se nærmere afsnit 11.2.2. ligesom princippet om ”benefit of the doubt” finder anvendelse, se afsnit 11.2.1. For så vidt angår uledsagede mindreårige asylansøgere henvises til afsnit 4.8 og afsnit 9.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har fundet anledning til at vurdere ansøgerens proceshabilitet kan henvises til afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 181f., Liby/2015/3.

Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 11.1.3.

Som udgangspunkt behandles Dublin-sager eller sager om afvisning af en asylansøgning, jf. udlændingelovens § 29 b, af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og forretningsordenens § 46, stk. 1 og § 47 stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3 og § 47, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 4.8 og afsnit 9.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens

materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed.

I sager, hvor det er relevant, indgår i afgørelsen af asylspørgsmålet en vurdering af, om der er anledning til at bringe et internt flugtalternativ i anvendelse. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse i forhold til ansøgerens hjemland, og finder et flertal, at ansøgeren isoleret set i forhold til den del af hjemlandet, vedkommende kommer fra, må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, men at der skal træffes bestemmelse om, hvorvidt der foreligger et internt flugtalternativ i en anden del af hjemlandet, deltager mindretallet ikke i denne vurdering. Et votum for, at et internt flugtalternativ kan finde anvendelse, er et votum for stadfæstelse. Der træffes afgørelse ved stemmeflerhed.

Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

I forbindelse med nævnsmøderne varetages sikkerheden af en vagt fra et privat firma. I konkrete tilfælde kan Flygtningenævnets sekretariat bestille bevogtning fra Københavns Politi.

Det er det enkelte nævn, der vurderer, om det er sikkerhedsmæssigt forsvarligt at forkynde på nævnsmødet.

Flygtningenævnet har som følge af COVID-19 pandemien været lukket i perioden fra den 12. marts til den 10. maj 2020. Siden den 11. maj 2020 har Flygtningenævnet gennemført nævnsmøder under iagttagelse af sundhedsmyndighedernes retningslinjer med hensyn til afstand, udluftning, rengøring m.v. Disse retningslinjer har nødvendiggjort en ombygning af nævnslokalerne, således at det kun har været muligt at afholde to daglige nævnsmøder.

For at begrænse antallet af personer, der er er til stede i nævnslokalerne og nævnets ventelokaler samtidig, er nævnsmøderne blevet afholdt med forskudte mødetidspunkter, ligesom det fremgår af indkaldelserne til mødedeltagerne, at de ikke må møde op, hvis de har symptomer på COVID-19, og at ansøgerne ikke må medbringe ledsagere til nævnets ventelokaler.

Den 1. august 2020 overtog en nyoprettet styrelse, Hjemrejsestyrelsen, de opgaver på udsendelsesområdet, der ikke er forbundet med tvang og magtanvendelse, fra politiet. Flygtningenævnets sekretariat har fra den 1. august 2020 organisatorisk været en del af Hjemrejsestyrelsen.

Som led i rådgivningen af asylansøgere, der meddeles afslag på deres asylansøgning, er der etableret en ordning, hvor den første rådgivningssamtale afholdes umiddelbart i forlængelse af nævnsmødet, såfremt en asylansøger meddeles afslag på ansøgningen om asyl, og afgørelsen forkyndes for den pågældende. Hjemrejsestyrelsens medarbejdere har fået indrettet et kontor, der ligesom Udlændingestyrelsens repræsentanters kontor er placeret umiddelbart uden for indgangen til nævnslokalerne.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 2, kan Flygtningenævnet, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte at to eller flere sager skal sambehandles.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambehandlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambehandlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at

det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

Der kan også ske sambehandling af sager vedrørende fjernere slægtninge eller bekendte, der er indrejst sammen eller med kortere mellemrum og har overlappende eller sammenfaldende asylmotiver.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver deres afgørelse.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, bliver bekendt med, at der er opstået et modsætningsforhold mellem ansøgerne, vil nævnet foretage en vurdering af, om der fortsat skal ske sambehandling af sagerne, eller om modsætningsforholdet er af en sådan karakter, at sagerne bør behandles på forskellige nævnsmøder. Som eksempel på en sag, hvor nævnet har ophævet en sambehandling og hjemvist en sag vedrørende en kvindelig ansøger, der indrejste sammen med sine forældre og søskende, på grund af oplysninger om et muligt modsætningsforhold mellem ansøgeren og hendes forældre, kan nævnes sagen, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 278 f.

Flygtningenævnet har i de senere år sambehandlet flere sager vedrørende større familier (familieprojekter), således at sagerne er behandlet af det samme nævn over to dage. Som eksempel herpå kan henvises til afgørelserne, der er nævnt i formandsskabets 27. beretning (2018), side 202 f.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har sambehandlet mindreårige børns spontanasylsager med sagerne vedrørende nægtelse af forlængelse af forældrenes opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7 kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen for en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. I 2009 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og i 2010 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2012 genoptog og hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen, der senere i 2012 meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7,

stk. 2. I 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse. I 2019 hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen, idet klagerens børn havde søgt asyl. Nævnet henviste til den nære sammenhæng mellem klagerens sag om inddragelse af opholdstilladelse og børnenes asylansøgning. I 2020 traf Udlændingestyrelsen afslag om at nægtelse af forlængelse af klagerens og ægtefællens opholdstilladelser, ligesom styrelsen meddelte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk Hawiye og sunnimuslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at klageren ved en tilbagevenden til Somalia frygter al-Shabaab, idet han før sin udrejse af Somalia var kommet i et modsætningsforhold til gruppen som følge af, at han drev en biograf. Han frygter endvidere, at hans døtre vil blive omskåret, ligesom han frygter de generelle forhold i Somalia. Til støtte for sit asylmotiv har klageren henvist til, at han i 2009 modtog løbesedler fra al-Shabaab, hvori det fremgik, at han skulle lukke biografen. Han blev endvidere opsøgt personligt og telefonisk og bedt om at lukke biografen eller forlade landet indenfor 24 timer. Klageren har endvidere henvist til, at han frygter, at hans døtre vil blive omskåret, idet hans mor går ind for omskæring. Han frygter, at han ved en tilbagevenden til Somalia ikke kan modsætte sig et eventuelt socialt pres fra omgivelserne angående omskæring af sine døtre. Han frygter at blive uvenner med sin mor, såfremt han modsætter sig omskæring, og at konsekvensen af dette vil være, at han mister kontakten til sin familie, og at døtrene bliver socialt stigmatiseret. Udlændingestyrelsen meddelte [i 2012] klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, og der skal i disse sager således fortsat ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om al-Shabaabs henvendelser m.v. til ham til grund, men finder ikke, at dette har en karak-

ter og intensitet, der kan begrunde opholdstilladelse. Det bemærkes herved, at klageren ophørte med at drive biograf ved at han forlod denne. Det kan herefter ikke lægges til grund, at klageren var efterstræbt af al-Shabaab ved sin udrejse af Somalia, eller at han vil være profileret og efterstræbt af al-Shabaab ved en tilbagevenden til sit hjemområde. Flygtningenævnet finder, at klageren og hans ægtefælle må anses for så ressourcestærke, at de vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra familien og lokalbefolkningen om omskæring af døtrene, og finder derfor, at de vil kunne beskytte døtrene mod omskæring, således at døtrene ikke er i reel risiko herfor. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet desuden, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse, således at betingelserne for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Ved vurderingen heraf har Flygtningenævnet lagt vægt på Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i Mogadishu, som ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Somalia, herunder til klagerens hjemområde, ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Klageren er født og opvokset i Somalia, hvor han også er statsborger. Han kom til Danmark i 2009 og blev meddelt opholdstilladelse i februar 2012. Klageren har således haft lovligt ophold i Danmark i ca. 8 år og har bestået prøve i Dansk 2. Klageren har haft en vis tilknytning til arbejdsmarkedet, men har ikke gennemført en erhvervsrettet eller videregående uddannelse. Klageren har ikke helbredsmæssige problemer og har ikke familie i Danmark, hvorimod han har familie i Somalia. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være særligt belastende for ham at nægte at forlænge hans opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Under henvisning til, at den asylsansøgning, som klagerens datter skal have behandlet i Udlændingestyrelsen, vedrører et asylmotiv, der nøje svarer til klagerens øvrige døtres asylmotiv – hvilket motivs betydning for inddragelsesspørgsmålet er behandlet af Flygtningenævnet i denne afgørelse – finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at tage klagerens anmodning om hjemvisning af sagen til Udlændingestyrelsen til følge. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/97

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2011. I 2012 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2019 hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen, idet klagerens børn havde søgt asyl. Nævnet henviste til den nære sammenhæng mellem klagerens sag om inddragelse af opholdstilladelse og børnenes asylansøgning. I 2020 traf Udlændingestyrelsen af-

gørelse om nægtelse af forlængelse af klagerens og ægtefællens opholdstilladelser, ligesom styrelsen meddelte afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk Reer Hamar og er sunnimuslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab, idet hun har modsat sig at blive gift med et medlem af gruppen. Hun frygter endvidere, at hendes døtre vil blive omskåret, ligesom hun frygter de generelle forhold i Somalia. Til støtte for sit asylmotiv har klageren henvist til, at hun i [sommeren] 2011 blev opsøgt på gaden af en for hende ukendt mand på vej hjem fra universitetet i Mogadishu. Manden ønskede at gifte sig med hende og oplyste, at han var medlem af al-Shabaab. Hun oplyste, at hun allerede var gift. Manden informerede klageren om, at al-Shabaab efterstræbte hendes ægtefælle som følge af hans erhverv. Manden oplyste også, at al-Shabaab ønskede, at hun stoppede dér på universitetet, idet hun der lærte vestlige værdier og traditioner. Såfremt klageren nægtede at gifte sig med dette medlem, ville al-Shabaab slå hende ihjel. Klageren indvilligede herefter i at gifte sig med medlemmet. Manden kontaktede hende også efterfølgende. Klageren har yderligere oplyst, at hun informerede sin familie om det passerede, hvorefter hendes familie hjalp hende med at flygte. Hendes bror og far blev anholdt som følge af hendes forhold efter hendes udrejse af Somalia, formentlig i slutningen af 2011. Hendes far var tilbageholdt kortvarigt, broren i længere tid. Faren bor stadig i Somalia, mens broren har måttet flygte til Etiopien. Klageren har endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes døtre vil blive omskåret, idet hendes svigermor går ind for omskæring. Hun frygter, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ikke kan modsætte sig et eventuelt socialt pres fra omgivelserne angående omskæring af hendes døtre. Hun frygter at blive uvenner med sin svigermor, såfremt hun modsætter sig omskæring, og at konsekvensen af dette vil være, at hun mister kontakten til sin svigerfamilie, og at døtrene bliver socialt stigmatiserede. Udlændingestyrelsen meddelte i [efteråret] 2012 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. daværende praksis, hvorefter udsendelse til det sydlige og centrale Somalia fandtes at udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlændingestyrelsen lagde særligt vægt på Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien. Udlændingestyrelsen lagde således til grund, at klageren havde behov for beskyttelse henset til de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia på daværende tidspunkt. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af op-

holdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, og der skal i disse sager således fortsat ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren på væsentlige punkter har forklaret divergerende, herunder om hvor hun opholdt sig efter sin flugt til Mogadishu og om tilbageholdelsen og den efterfølgende løsladelse af faren og broren. På denne baggrund tilsidesætter Flygtningenævnet klagerens forklaring om sit asylmotiv som konstrueret og utroværdig. Det kan herefter ikke lægges til grund, at klageren var efterstræbt af al-Shabaab ved sin udrejse af Somalia, eller at hun vil være profileret og efterstræbt af al-Shabaab ved en tilbagevenden til sit hjemområde. Flygtningenævnet finder, at klageren og hendes ægtefælle må anses for så ressourcestærke, at de vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra familien og lokalbefolkningen om omskæring af klagerens døtre, og finder derfor, at de vil kunne beskytte døtrene mod omskæring, således at døtrene ikke er i reel risiko herfor. Efter en samlet vurdering af de foreliggende baggrundsoplysninger finder Flygtningenævnet desuden, at de generelle forhold i klagerens hjemområde er forbedret, siden klageren blev meddelt opholdstilladelse, således at betingelserne for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt. Ved vurderingen heraf har Flygtningenævnet lagt vægt på Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i Mogadishu, som ikke er af en sådan karakter, at enhver ved sin blotte tilstedeværelse vil være i risiko for overgreb. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at en udsendelse af klageren til Somalia, herunder til klagerens hjemområde, ikke længere udgør en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Klageren er født og opvokset i Somalia, hvor hun også er statsborger. Hun kom til Danmark i 2011 og blev meddelt opholdstilladelse i september 2012. Klageren har således haft lovligt ophold i Danmark i ca. otte år og har bestået prøve i Dansk 2. Klageren har haft en meget begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet, og klageren har ikke gennemført en erhvervsrettet eller videregående uddannelse. Klageren har ikke helbredsmæssige problemer og har ikke familie i Danmark, hvorimod hun har familie i Somalia. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at klageren ikke har en sådan tilknytning til Danmark, at det vil være særligt belastende for hende at nægte at forlænge hans opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Under henvisning til, at den asylsansøgning, som klagerens datter skal have behandlet i Udlændingestyrelsen, vedrører et asylmotiv, der nøje svarer til klagerens øvrige døtres asylmotiv – hvilket motivs betydning for inddragelsesspørgsmålet er behandlet af Flygtningenævnet i denne afgørelse – finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at tage klagerens anmodning om hjemvisning af sagen til Udlændingestyrelsen

til følge. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/98

Nedenfor er gengivet resumé af en af børnenes sager:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Ansøgeren er født i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk Galadi og forældrene er sunnimuslimer af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Ansøgerens forældre har på vegne af ansøgeren som asylmotiv henvist til, at de frygter, at ansøgeren vil blive omskåret, idet ansøgerens farmor og øvrige familie går ind for omskæring, ligesom der fra lokalbefolkningens side vil være et pres på familien for at omskære døtrene. Til støtte for ansøgerens asylmotiv har ansøgerens forældre oplyst, at de frygter at blive uvenner med ansøgerens farmor, såfremt de modsætter sig omskæring. Dertil frygter de, at konsekvensen af dette vil være, at de mister kontakten til ansøgerens fars familie og bliver socialt stigmatiserede. Flygtningenævnet har i ansøgerens forældres sager – der er sambehandlet med denne sag – truffet afgørelse om ikke at forlænge forældrenes opholdstilladelser, og ansøgerens forældre vil således kunne udsendes til Somalia. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forældre må anses for så ressourcestærke, at de vil være i stand til at modstå et eventuelt pres fra familien og lokalbefolkningen om omskæring af ansøgeren. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgerens forældre vil kunne beskytte ansøgeren mod omskæring, og at ansøgeren således ikke er i reel risiko herfor. Ansøgeren opfylder således ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/99

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i formandskabets 22. beretning, side 105 f, nævnte afgørelse Afg/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn er indrejst sammen med sine forældre eller har forældre i Danmark, vil barnets deltagelse i det mundtlige nævnsmøde i nogle tilfælde kunne bidrage til sagens oplysning, ligesom barnet i nogle tilfælde vil have afgivet forklaring for Udlændingestyrelsen eller have et ønske om at afgive forklaring for nævnet. Såfremt børn med forældre i Danmark får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil der alene være tale om et tilbud, som primært skal sikre, at barnet gives mulighed for at blive hørt i overensstemmelse med Børnekonventionens artikel 12.

Sagerne vil primært være oplyst af den mindreåriges forældre, og det vil være yderst begrænset, hvad særligt yngre børn kan tilføre sagen af yderligere relevante oplysninger.

Såfremt et yngre barn (som udgangspunkt under 15 år, men afhænger også af barnets modenhed) får mulighed for at afgive forklaring for nævnet, vil det derfor i vidt omfang være barnet, der bestemmer, hvad samtalen på nævnsmødet skal dreje sig om, ligesom det som udgangspunkt kun er advokaten og ikke nævnet, der stiller spørgsmål til barnet.

Nævnet er i forbindelse med barnets forklaring opmærksom på, om barnet har et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, ligesom der kan være situationer, hvor det er barnet, og eventuelt kun barnet, der har oplevet den hændelse eller en af de hændelser, der førte til familiens flugt. Også i disse sager vil nævnet hele tiden overveje, hvad der er nødvendigt for sagens oplysning, og om der tilføres noget afgørende og nyt ved at stille uddybende eller nærgående spørgsmål eller ved at korrigere barnet i forhold til noget, det har sagt tidligere under forklaringen for nævnet eller i Udlændingestyrelsen. Nævnet vil derfor som udgangspunkt ikke fordre stor præcision i forhold til detaljer i faktum, som allerede er oplyst i sagen, f.eks. om begivenheders rækkefølge eller antal personer på bopælen. Nævnet vil således sikre, at barnet ikke bringes i en situation, hvor det kan kompromittere forældrenes forklaring. Barnets funktion i forbindelse med afgivelse af forklaring for nævnet vil således være at tale om sig selv og egne oplevelser, mens barnets forklaring ikke må benyttes til at påvise usandheder i forældrenes forklaringer.

Nævnet er ved medfølgende børns forklaring opmærksom på barnets alder og evne til at svare på spørgsmål, idet der ikke benyttes samme spørgeteknik som ved voksne asylansøgere. Nævnet er derfor opmærksom på indledningsvis at etablere en god kontakt til barnet, ligesom nævnet vil undgå at spørge ind til forhold, som er pinlige eller pinagtige. Der foreligger således ikke en situation som ved uledsagede mindreårige asylansøgere, hvor der ikke er andre personer end den mindreårige, som kan oplyse sagen. Sagerne med medfølgende børn vil primært være oplyst af forældrene, og i de fleste tilfælde vil det være yderst begrænset, hvad yngre børn kan tilføre af yderligere relevante oplysninger.

Endeligt vil barnet alene deltage i nævnsmødet i nødvendigt omfang, og barnet vil derfor eksempelvis ikke overvære sine forældres forklaring for nævnet.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en kvindelig iransk statsborger og hendes mindreårige barn, der på tidspunktet for nævnsmødet var 12 år. Sagen blev sambehandlet med ansøgerens myndige søn, der ligeledes blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren og hendes børn påbe-

råbte sig som asylmotiv blandt andet frygt for forfølgelse som følge af, at de er konverteret til kristendommen. Nævnet udtalte herom: […] ”Med hensyn til ansøgerens konversion til kristendommen bemærker Flygtningenævnet, at Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet har lagt vægt på ansøgerens forklaring om, hvordan hun fik interesse for kristendommen, og om baggrunden for hendes konversion, der fremtræder troværdig, og om at hun er blevet døbt, og at hun herefter er fortsat sine kristne aktiviteter ved at gå i kirke og deltage i kristne fællesskaber samt ved at deltage kristne aktiviteter, hvor hun har været udvalgt til at have en særlig rolle med at fortælle om kristendommen. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens børn i Flygtningenævnet har forklaret om, hvordan de praktiserer den kristne tro dagligt, herunder i hjemmet. Ansøgerens forklaring støttes af de dokumenter, der er fremlagt om ansøgerens kristne aktiviteter. Herefter og da ansøgeren har forklaret, at hun ved en eventuel tilbagevenden til Iran vil fortsætte med at udbrede sin kristne tro, finder Flygtningenævnet på denne baggrund, at der er holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin konversion til kristendommen. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren, og hendes mindreårige datter, [A], opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2020/63

Nævnet meddelte i **december 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til et iransk ægtepar og parrets mindreårige barn. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende parrets myndige søn, der ligeledes blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet udtalte vedrørende familiens konversion: […] **”Flygtningenævnets flertal** kan lægge ansøgerne og deres nu voksnes søns forklaringer om deres konvertering til kristendommen, til grund, og flertallet kan også lægge til grund, at konverteringen er reel. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgerne og deres voksne søn nu på overbevisende måde har kunnet redegøre for deres bevæggrunde for at konvertere til kristendommen, og om hvordan kristendommen indvirker på deres hverdag. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøger nu har demonstreret et udmærket kendskab til kristendommen, og den kvindelige ansøger har – når hendes begrænsede skolegang tages i betragtning – demonstreret et tilfredsstillende kendskab til kristendommen og har på overbevisende måde kunnet redegøre for sine refleksioner. At familiens konvertering er reel støttes også af deres umyndige [barns] forklaring for nævnet. Deres nu voksne søn har kun i meget ringe grad kunnet redegøre for kristne begreber og spørgsmål vedrørende det nye testamente, men alligevel har hans forklaring om sine overvejelser og baggrunden for sin konvertering været overbevisende. Forklaringerne om konverteringen støttes også af de fremlagte erklæringer, hvoraf det fremgår, at hele familien kontinuerligt har deltaget i kirkelige aktiviteter. Sammenfattende finder Flygtningenævnets flertal således, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres mindreårige søn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/95

Som eksempler på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forklaring under behandlingen af forældrenes sager kan endvidere henvises til de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 24. beretning (2015), side 186 f.

Som eksempel på en sag, hvori nævnet fandt, at mindreårige medfølgende ansøgere burde have mulighed for at afgive forklaring, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 248 f., nævnte sag Syri/2019/48, hvor Flygtningenævnet hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henvisning til, at Udlændingestyrelsen burde have forsøgt at gennemføre en samtale med klagerens 16-årige barn, og muligvis med klagerens 12-årige barn.

11.1.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, behandles sager, der behandles efter § 53, stk. 8-14, på skriftligt grundlag. Efter § 56, stk. 4, kan Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 4.10, Dublin-sager, jf. nærmere afsnit 5.3, sager om afvisning af en asylansøgning under henvisning til, at udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land, jf. udlændingelovens § 29 b, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, jf. nærmere i afsnit 9.8, sager om identitetsfastsættelse, jf. nærmere kapitel 10, sager om tilbagerejsetilladelse og laissez-passer til udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3, samt sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8. Endvidere behandles statusændringssager som udgangspunkt på skriftligt grundlag, idet dog klager over statusvalg i sager, hvor der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, eller stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, i et vist omfang henvises til mundtlig behandling, se nærmere afsnit 4.2.3.

Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 11.11.1.

I sager, som behandles på skriftligt grundlag, vil der blive beskikket en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen.

Dette gælder dog ikke i statusændringssager, Dublin-sager, 29 b sager, eller sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse, sager om afslag på opholdstilladelse til uledsagede mindreårige efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, sager om identitetsfastsættelse eller sager om tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, der behandles på formandskompetencen.

Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

11.2 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

11.2.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 6.10.2.6. Endvidere vil det indgå i Flygtningenævnets vurdering, om divergenserne kan tilskrives tolkeproblemer. I den forbindelse vil det kunne tillægges vægt, om divergenserne vedrører enkelte ord, eller beskrivelser afgivet som led i en sammenhængende forklaring.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens processhabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har foretaget en lempelig bevisvurdering som følge af ansøgerens handicap eller sygdom kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om inddragelse af opholdstilladelse vedrørende et mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2012. Senere i 2012 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2019 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af opholdstilladelsen, idet styrelsen fandt, at klageren havde opnået denne ved svig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk tjetjener fra Rusland. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har oplyst, at han har aftjent værnepligt i den sovjetiske hær som sergent. Det fremgår af klagerens oprindelige asylsag, at han som asylmotiv har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter at blive slået ihjel af de tjetjenske myndigheder. Til støtte for sit asylmotiv har klageren oplyst, at hans bror [A] var oprørssoldat i Tjetjenien, og at klageren hjalp med at skaffe forsyninger til sin bror i form af kød, forbindinger og chokolade. Klageren blev som følge heraf tilbageholdt og udsat for overgreb af myndighederne. Udlændingestyrelsen meddelte [i sommeren] 2012 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen nægtede ved afgørelse [i foråret] 2019 at forlænge klagerens opholdstilladelse under henvisning til, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, ved svig, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Det fremgår af referat af klagerens samtale med Udlændingestyrelsen [i begyndelsen af] 2019 – hvilken samtale dermed fandt sted omkring syv år efter klagerens første samtale med Udlændingestyrelsen og ni år efter de begivenheder, der begrundede asyl – at klageren i forhold til sin tidligere forklaring om asylmotivet har afgivet divergerende oplysninger på flere punkter, herunder om, hvorvidt hans bror døde før eller efter myndighedernes tilbageholdelse af klageren. Klageren er tildelt førtidspension som følge af psykisk sygdom og Flygtningenævnet lægger til grund, at hans hukommelse er svækket som følge heraf. På denne baggrund finder Flygtningenævnet det ikke bevist, at klageren bevidst har afgivet urigtige oplysninger under sin asylsag med henblik på at opnå opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse således, at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Rusl/2020/9

Flygtningenævnet har deltaget i og bidraget til et internationalt samarbejde om troværdighedsvurderingen i asylsager generelt, det såkaldte Credo-projekt. Projektet blev iværksat i 2011 og har haft til formål at styrke asylmyndighedernes arbejde med troværdighedsvurderingen. Projektet har resulteret i udgivelsen i 2013 af en rapport udarbejdet af UNHCR, en rapport udarbejdet af International Association of Refugee Law Judges og en vejledning udarbejdet af internationale eksperter i samarbejde med UNHCR. Rapporterne, der kan understøtte den enkelte beslutningstagers overvejelser om troværdigheden af et asylmotiv, er offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå afgørelsen, der er nævnt i Flygtningenævnets formandsskabs 25. beretning (2016), side 196 f. nævnte afgørelse Afgh/2016/198.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 143ff nævnte afgørelse Syrien/2013/23 samt den i formandskabets 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Liby/2008/1.

Se endvidere som eksempel på afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen efter nævnets hjemvisning af sagen havde foretaget en ændret vurdering af sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgernes forklaringer, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 175f, nævnte afgørelse Som/2014/15.

Se i denne forbindelse endvidere afsnit 11.2.4.6 om reformatio in pejus.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til kapitel 10.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i henholdsvis afsnit 4.7 og 4.8 og i kapitel 9.

Som anført nedenfor i afsnit 5.4. kan det efter omstændighederne være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan undladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til konversion fra islam til kristendommen, selv om ansøgerne ikke har påberåbt sig dette som asylmotiv, kan henvises til afgørelsen Iran 2019/150, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 214 f.

I sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser vil der typisk være gået nogle år mellem de forklaringer, som klagerne afgav i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling, og de forklaringer, som klagerne afgiver i forbindelse med behandlingen af sagerne om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelserne. Som eksempler på, at nævnet har taget hensyn hertil kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen for en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. I 2013 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2015 repatrierede klageren til Somalia. I 2016 fortrød klageren sin repatriering og rejste tilbage til Danmark. I 2017 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse ikke var bortfaldet. I 2018 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse. I 2019 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2020 genoptog nævnet sagen til behandling på et mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somali og tilhører Geladi-klanen, underklanen [B], og klageren er muslim fra Mogadishu, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har i forbindelse med sin oprindelige asylsag henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygtede at blive slået ihjel af al-Shabaab, som beskyldte klageren for at have slået en af deres lokale ledere ihjel. Til støtte herfor har klageren oplyst, at han i Somalia ejede en lille butik, hvor han udlånte film og kassettebånd til folk, så de kunne høre musik. I 2009 blev klageren opsøgt af nogle personer fra al-Shabaab i sin forretning, herunder en ældre mand, der sagde, at klageren skulle lukke sit sted og finde anden beskæftigelse. To dage herefter kom al-Shabaab på ny og opsøgte klageren i forretningen og sagde, at han skulle lukke denne i hvilken forbindelse, de også forsøgte at hverve klageren til deres gruppering. Samme aften kom de pågældende personer fra al-Shabaab, herunder den ældre mand igen, og de udsatte klageren for vold og ødelagde hans forretning. Herefter blev klageren behandlet på hospitalet, og efter han blev udskrevet, flygtede han til en anden by, hvor han tog ophold. Under sit ophold i byen blev klageren ringet op af al-Shabaab, der beskyldte ham for at have slået den ældre mand ihjel. Al-Shabaab truede endvidere med at slå klageren ihjel. Kort herefter udrejste klageren af Somalia. Klageren har under sin sag om nægtelse af forlængelse fastholdt sit oprindelige asylmotiv. Klageren har i forbindelse med sin sag om nægtelse af forlængelse og under mødet i Flygtningenævnet [i efteråret 2019) endvidere oplyst, at han under sit ophold i Somalia i [sommeren] 2015 blev opsøgt af al-Shabaab, mens han sad på en café og tyggede khat. De sagde, at de huskede, hvem han var, og at han skulle følge med dem. Herefter gav de ham bind for øjnene og førte ham til et ukendt sted, hvor han skulle tale med deres leder. Da klageren ankom til stedet fik han at vide, at han skulle betale 2000 USD, og at han ville blive sendt videre til al-Shabaabs leder, hvis han undlod at betale. Klageren var tilbageholdt hos al-Shabaab i 20 dage, hvorefter klagerens onkler betalte en løsesum til al-Shabaab. Derefter blev klageren løsladt og udrejste af Somalia på ny med hjælp fra sine onkler. Siden klageren sidst var i Flygtningenævnet har han opholdt sig i Danmark, hvor han har boet hos venner og bekendte i den periode, hvor han har været udeblevet fra sin indkvartering. Klageren har hverken haft arbejde eller gået i skole. Klageren har enten boet på asylcenter eller hos venner, hvor han har

ikke har foretaget sig noget. Han har ventet på afgørelsen i sin sag. Flygtningenævnet kan fortsat og trods diverse divergenser lægge klagerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund. Klageren har under nævnsmødet vedrørende episoden under hans ophold i Somalia i forbindelse med hans repatriering i 2015/2016 forklaret, at han en dag på en café blev opsøgt af nogle mennesker, der sagde til ham, at han skulle tage med dem til ledelsen, eller at de kunne forhandle om, at han slap for at tage med til ledelsen. Klageren tog derefter med personerne til et ukendt sted, og de forhandlede efter et stykke tid på plads, at han kunne betale 2000 dollar og blive løsladt mod at forsvinde fra Somalia. Klageren var ikke under nævnsmødet i stand til at redegøre nærmere for disse personer eller for deres ledere, ligesom han ikke kunne forklare andet fra samtalerne med dem, end at de ønskede penge for at lade ham gå. Flygtningenævnet kan uanset den udetaljerede forklaring i det væsentlige lægge klagerens forklaring om denne episode til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at klageren, da han havde repatrieret sig i Somalia og opholdt sig der i ca. 8 måneder på et offentligt sted blev opsøgt af en gruppe mennesker, der pressede ham til at betale 2.000 dollar for at slippe for at blive ført til deres ledere. Flygtningenævnet finder, at klagerens konflikt med al-Shabaab i 2009 ligger langt tilbage i tid og er afsluttet. Der er ved denne vurdering lagt vægt på det forløbne tidsrum, de ændrede magtforhold i Mogadishu, hvor al-Shabaab ikke længere har magten og på, at klageren selv vurderede, at han kunne vende tilbage til Somalia med henblik på at tage varigt ophold uden at risikere asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet finder, at klagerens konflikt med en gruppering i 2015 må anses for en isoleret kriminel handling, der havde til formål at skaffe grupperingen et beløb fra klageren, og at denne episode er afsluttet ved klagerens betaling, uanset at grupperingen på tidspunktet for frigivelsen af klageren også betingede løsladelsen af, at klageren forlod Somalia. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det alene beror på klagerens egen formodning, at grupperingen var relateret til al-Shabaab og på, at klageren ikke er profileret over for denne gruppering, som han ikke ved, hvem er. Flygtningenævnet bemærker, at Menneskerettigheds- og sikkerhedssituationen i Mogadishu er forbedret på en sådan måde, at en person ikke ved sin blotte tilstedeværelse længere risikerer overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ligesom AMISON kontrollerer Mogadishu. Klageren kan efter ovenstående bevisvurdering ikke betragtes som profileret i forhold til al-Shabaab eller andre grupperinger i Somalia. Betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse er derfor til stede.For så vidt angår klagerens tilknytning til Danmark har Flygtningenævnet lagt vægt på, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark i knap syv år, at han har gennemført Prøve i Dansk 2, men ikke bestået, har danske og somaliske venner og er medlem af Somalisk Forening. Han har ikke haft arbejde i Danmark. Han har ikke taget en uddannelse, og han har ikke familiemæssigt tilknytning til Danmark. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at der ikke foreligger sådanne særlige omstændigheder, at det vil virke særligt belastende for klageren at nægte at forlænge

hans opholdstilladelse. Betingelserne for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1 og stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1, er derfor opfyldte. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/105

Der kan endvidere henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Rusl/2020/9, den nedenfor nævnte afgørelse Mare/2020/1, og de afgørelser, der er nævnt i Flygtningenævnets 28. beretning (2019), side 254.

For så vidt angår bevisbyrden i sager om nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, kan henvises til:

Nævnet **omgjorde** i **december** 2020 Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia, således at han fortsat har opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Indrejst i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2019 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at nægte at forlænge opholdstilladelsen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk somalier og sunnimuslim fra [by] i Galgaduud regionen, Somalia. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab. Klageren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at to mænd fra al-Shabaab henvendte sig til klageren og andre drenge for at hverve dem, mens de spillede fodbold. Tredje gang kom den lokale leder af al-Shabaab og truede dem med, at såfremt de ikke lod sig hverve, ville de blive slået ihjel. Klageren nægtede og blev tilbageholdt i 11 dage med to andre drenge. Det lykkedes dem at grave sig ud fra blikhuset, hvorefter de kunne flygte. Udlændingestyrelsen meddelte [i foråret] 2016 klageren tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Som begrundelse for afgørelsen er henvist til, at Udlændingestyrelsen ikke kunne afvise, at klageren ved en tilbagevenden til sit hjemområde ville være i et asylrelevant modsætningsforhold til al-Shabaab. Den 1. marts 2019 trådte udlændingelovens § 19 a i kraft, hvorefter en opholdstilladelse efter § 7 skal inddrages – når betingelserne i § 19, stk. 1, nr. 1, er opfyldt – medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det må efter fortolkningsbidrag til lovændringen af 13. juni 2019 lægges til grund, at den nye bestemmelse i § 19 a ikke finder anvendelse i sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, hvor ansøgning om forlængelse er indgivet før 1. juli 2019, idet der vedrørende disse sager således fortsat skal ske en vurdering efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. dagældende lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, jf. § 26, stk. 1, om, hvorvidt en udvisning må antages at virke særlig belastende. Flygtningenævnet bemærker, at en tidsbegrænset

opholdstilladelse kan inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, når grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere til stede. Ved en afgørelse herom er det myndighederne, der har bevisbyrden for, at dette er tilfældet. Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, som denne påberåber sig. Selvom Udlændingestyrelsen ved meddelelse af opholdstilladelse i 2016 umiddelbart har anvendt en anden bevisbedømmelse, jf. formuleringen hvorefter Udlændingestyrelsen ikke kunne afvise, at klageren havde et individuelt asylgrundlag i forhold til al-Shabaab, må afgørelsen forstås sådan, at Udlændingestyrelsen har lagt klagerens forklaring til grund. Afgørelsen er efter sin formulering heller ikke begrundet i andre forhold. Flygtningenævnet lægger klagerens forklaring om sit individuelle modsætningsforhold til al-Shabaab til grund. Klagerens forklaring understøttes således også af den gennemførte torturundersøgelse. Det må efter de foreliggende baggrundsoplysninger videre lægges til grund, at al-Shabaab fortsat har kontrollen i klagerens hjemområde. Betingelserne for at inddrage opholdstilladelsen er således ikke opfyldt. Flygtningenævnet ophæver på denne baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse [fra efteråret] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at der ikke er grundlag for at anse klageren for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet klagerens asylmotiv ikke er omfattet af de grunde, der er nævnt i flygtningekonventionen. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsen afgørelse [fra efteråret] 2019, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Soma/2020/103

Som eksempel på sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at medvirke til sagens oplysning, kan nævnes:

Nævnet s**tadfæstede** i **juli 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Ansøgeren, der indrejste som mindreårig efter at være blevet familiesammenført med sine forældre, søgte asyl i 2020. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oplyst, at han ikke ønsker at udrejse af Danmark, og at han slet ikke ønsker at udrejse til Somalia. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren trods mange års ophold i Danmark først har indgivet ansøgning om asyl den […] 2020, efter at han ved hans endelige dom af […] 2019 var blevet udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år. Det fremgår af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives. Ansøgeren har i realiteten ikke på nogen måde villet medvirke til sagens oplysning, hverken ved samtale med Udlændingestyrelsen som blev forsøgt gennemført den […] 2020 eller ved fremmøde i Flygtningenævnet, hvor han alene har

udtalt sig i helt generelle vendinger om sin tilknytning til Danmark og sit kendskab til Somalia, herunder til hvor i Somalia han kommer fra. De skriftlige oplysninger, der er i sagen, giver ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse. Flygtningenævnet er opmærksomt på, at det også påhviler Udlændingestyrelsen at bidrage til sagens oplysning. Flygtningenævnet bemærker dog, at oplysninger om et egentligt asylmotiv helt overvejende må komme fra ansøgeren selv, såfremt Flygtningenævnet skal kunne fastslå et asylgrundlag. Det af ansøgerens advokat anførte om sagens oplysning kan derfor hverken føre til, at der meddeles ansøgeren asyl, eller til at sagen hjemvises til fornyet behandling. Det af ansøgerens advokat oplyste om ansøgerens helbredsforhold, der ikke er nærmere underbygget ved objektive oplysninger, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder det herefter ikke godtgjort, at ansøgeren ved tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. ” Soma/2021/30

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har tillagt det betydning, at en ansøger ikke har fremlagt oplysninger, som ansøgeren har oplyst at være i besiddelse af, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Georgien. Indrejst i 2018. Sagen blev behandlet sammen med sagen vedrørende ansøgerens ægtefælle og parrets børn. **Flygtningenævne**t udtalte: ”Indledningsvist bemærkes, at Flygtningenævnet har modtaget familiens boardingpas efter der blev truffet afgørelse i ansøgerens sag. Efter sagens genoptagelse, har ansøgeren oplyst, at han ikke længere er i besiddelse af flybilletterne eller bevis på, hvornår disse er købt. Ansøgeren og hans ægtefælle har ikke ønsket at give tilladelse til, at Flygtningenævnet tager kontakt til flyselskabet med henblik på at få afklaret, hvornår billetterne er købt. Ansøgeren og hans ægtefælle har ikke selv fremskaffet disse oplysninger fra flyselskabet. Af de fremlagte boardingpas fremgår det, at ansøgeren og hans familie fløj fra Tbilisi til Riga [i sommeren] 2018 og samme dag fra Riga til København. Disse oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets beslutning [fra efteråret] 2019. Flygtningenævnet finder således ikke grundlag for en ændret vurdering af sagen og kan i det hele henholde sig til sin beslutning [fra efteråret] 2019, hvori nævnet blandt andet udtalte følgende: ”Indledningsvist bemærkes, at ansøgeren under nævnsmødet [i efteråret] 2019 oplyste, at han formentlig stadig var i besiddelse af familiens boardingpas og flybilletter, hvorfor ansøgeren blev anmodet om at fremsende disse straks til Flygtningenævnet. Ansøgeren var indforstået hermed. Ansøgeren ses ikke at have efterkommet anmodningen, hvorfor nævnet har truffet afgørelse på det foreliggende grundlag. Ansøgeren er etnisk [..] og kristen ortodoks af trosretning fra [by], Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, men ansøgeren har arbejdet som dyrepasser for oppositionspolitikeren [A]. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter den

georgiske efterretningstjeneste. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han [i sommeren] 2018 af [A] blev bedt om at ledsage en for ansøgeren ukendt mand til Tbilisi i bil. Under turen til Tbilisi blev ansøgeren og manden beskudt. Den for ansøgeren ukendte mand blev ved denne lejlighed skudt i hovedet og afgik ved døden. Ansøgeren blev ført til en ukendt bygning, hvor ansøgeren blev tilbageholdt, afhørt og udsat for trusler. Ansøgeren blev oplyst om, at man havde fundet to millioner dollars i bilen og adspurgt, hvad pengene skulle bruges til. Ansøgeren formåede at flygte fra bygningen ved at kravle igennem et højt vindue i det aflåste rum, hvor ansøgeren blev tilbageholdt. Ansøgeren udrejste samme nat af Georgien sammen med sin familie. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at det påhviler en asylansøger at sandsynliggøre det asylmotiv, han påberåber sig. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om den episode, han har påberåbt sig førte til familiens udrejse, fremstår mindre sandsynlig og på visse punkter ganske udetaljeret og således ikke selvoplevet. Flygtningenævnet lægger herudover vægt på, at ansøgerne har fået udstedt pas knap to måneder inden den påberåbte episode, og uden at ansøgerne samstemmende har angivet nogen konkret anledning hertil. Hertil kommer, at ansøgerne er udrejst legalt gennem lufthavnen i Tbilisi, og at den mandlige ansøger således næppe har været eftersøgt af efterretningstjenesten på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at den kvindelige ansøger i sit asylansøgningsskema har anført, at "problemerne er på grund af barnet", og at ansøgerne under nævnsmødet har forklaret om forskellige helbredsmæssige problemer hos de to ældste børn. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Georgien." Geor/2020/7

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan i øvrigt nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren indrejste som mindreårig i 2014. I 2015 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Senere i 2015 hjemviste Flygtningenævnet sagen Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke havde den tilstrækkelige modenhed til at gennemgå asylproceduren, se resume af nævnets afgørelse Afgh/2015/47 i Flygtningenævnets formandskabs 24. beretning (2015), side 148. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3. Opholdstilladelsen udløb da, ansøgeren fyldte 18 år. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og muslim fra [A], Ghazni provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv

henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter de generelle forhold og en uvis skæbne, herunder manglende mulighed for uddannelse. Endvidere har ansøgeren oplyst om en konflikt med Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans forældre, bror [B] og søster [C] en dag tog til Ghazni. Ansøgerens far vendte tilbage og fortalte, at han var blevet truet til, at ansøgerens tre ældste brødre skulle tilslutte sig Taliban. Ansøgerens far havde opsøgt Taliban, hvor ansøgerens mor, [B] og [C] var blevet slået ihjel, mens det var lykkedes ansøgerens far at slippe væk. Ansøgeren udrejste ud af landet med sin far, to brødre og tre søstre, men mistede kontakten med dem under rejsen. Det bemærkes, at Flygtningenævnet ved vurderingen af sagen har taget hensyn til, at ansøgeren var mindreårig, da han udrejste af Afghanistan, og det er en del år siden, at han forlod Afghanistan. Det bemærkes endvidere, at Flygtningenævnet er bekendt med indholdet af mentalerklæring af [fra efteråret] 2018, herunder ansøgerens medicinske behandling. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren har været i stand til at give de nødvendige oplysninger til, at Flygtningenævnet kan vurdere ansøgerens asylsag. Flygtningenævnet har ved vurderingens af ansøgerens forklaring taget hensyn til hans tilstand. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet der forekommer en væsentlig divergens mellem ansøgerens forklaring og forklaringen fra hans bror, der fik afslag på asyl ved Flygtningenævnet [i foråret] 2017, og idet væsentlige dele af ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det ikke forekommer sandsynligt, at ansøgerens far sammen med ansøgerens mor, en lillesøster og en ældre bror var rejst til [A] i Ghazni provinsen for at tale med Taliban, efter at ansøgerens far angiveligt var blevet truet af Taliban, fordi Taliban ville rekruttere ansøgerens far og tre af ansøgerens brødre til at udføre jihad for Taliban. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret usammenhængende om farens besøg i [A] i Ghazni provinsen sammen med ansøgerens mor og lillesøster og en ældre bror, herunder hvorfor ansøgerens far tog ansøgerens mor og lillesøster med, og hvorfor faren tog ansøgerens ældre bror, som Taliban ifølge ansøger ville tvangsrekruttere, med. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren og hans bror har forklaret divergerende omkring hans mors og to søskendes lig. Ansøgeren har til oplysnings- og motiv samtalen forklaret, at myndighederne kom med ansøgerens mors og søskendes lig, og at ansøgeren græd og spurgte, hvor hans far var henne. Ansøgerens bror har for Flygtningenævnet forklaret, at ansøgerens far kom tilbage med ansøgerens mors og to yngre søskendes lig, og at faren havde transporteret ligene i en rutebil. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring ikke er detaljeret omkring de ting, ansøgeren selv angiveligt har oplevet omkring konflikten med Taliban. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret, at hans far, to af ansøgerens brødre og tre af ansøgerens søstre bror i Afghanistan, og at ansøgeren har kontakt med familien omkring en gang om måneden, hvor de ikke har fortalt noget om, at der skulle være sket noget i den angivelige konflikt med Taliban. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge ansøgerens

forklaring omkring hans fars og brødres konflikt med Taliban, til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han vil være i en konkret og individuel risiko for overgreb eller forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet har herunder lagt vægt på, at ansøgeren aldrig har haft personlige konflikter med Taliban, at han aldrig selv er blevet opsøgt af Taliban, og at det ikke kan lægges til grund, at Taliban på noget tidspunkt har givet udtryk for, at de ville efterstræbe ansøgeren eller tvangsrekruttere ham. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ved samtaler med Udlændingestyrelsen har oplyst, at han ikke frygter Taliban ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke har konflikter med nogen andre parter i Afghanistan. Endvidere bemærkes, at de generelle forhold i Afghanistan ikke i sig selv kan begrunde asyl. Det kan ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren har oplyst, at han frygter ikke at få et ordentligt liv, herunder uddannelse, idet bemærkes, at der er tale om socioøkonomiske forhold, som ikke i sig selv kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/6

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. I 2016 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på asyl. Senere i 2016 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved endelig dom afsagt i 2018 blev klageren idømt fire et halvt års fængsel og udvist for bestandig for overtrædelse af straffelovens §216, stk.1. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og der skal herefter i medfør af udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren er etnisk kurder fra Kermanshah, Iran. Klageren var tidligere yarestani, men er konverteret til kristendommen efter sin ankomst til Danmark. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han er konverteret til kristendommen. Klageren har til støtte herfor oplyst, at han blev introduceret til kristendommen efter ankomsten til Danmark. Klageren begyndte at gå i kirke i slutningen af 2015. Klageren begyndte herefter at gå til dåbsforberedelse, og han blev døbt [en dato i foråret] 2016. Klageren har efterfølgende delt kristne budskaber og en video af sin dåb på sin Facebookprofil. Klageren har endvidere missioneret og søgt at udbrede det kristne budskab. I sit asylansøgningsskema angav ansøgeren, at han som følge af socioøkonomiske forhold forlod Iran illegalt, og at han på den baggrund frygtede henrettelse eller langvarig fængselsstraf, hvis han vendte tilbage. Til sin motivsamtale [en dato i efteråret] 2015

oplyste ansøgeren, at hans trosretning var Yarestan Ahl-e Haq, og at han ikke havde overvejet at skifte religion. Til asylsamtalen [en dato i foråret] 2016 oplyste ansøgeren, at han 6 måneder tidligere havde fattet interesse for kristendommen, at han en måned derefter begyndte at gå i kirke, og at han efter yderligere tre måneder blev døbt. [En dato i sommeren] 2017 blev ansøgeren fængslet sigtet for [voldtægt] begået [en dato i begyndelsen af] 2017. Ansøgeren er efterfølgende idømt 4½ års fængsel for forholdet og afsoner fortsat. Han har til Flygtningenævnet om sin udøvelse af kristendommen under sin frihedsberøvelse forklaret, at mulighederne herfor har været begrænsede, blandt andet som følge af, at fængslets sikkerhedsafdeling har afskåret ham fra at deltage i gudstjenester i fængslet. Under samtalen i Udlændingestyrelsen [en dato i slutningen af] 2019 har ansøgeren under udspørgen om kristendommen udvist et mangelfuldt kendskab hertil, herunder til centrale begreber som trosbekendelsen og kristne højtider. Ansøgerens forklaring til Flygtningenævnet om, at dette skyldtes tolkeproblemer, er ikke troværdig. Det fremgår således af samtalereferatet, at ansøgeren blev interviewet på farsi, "som han taler og forstår", at tolken og ansøgeren oplyste, at de forstod hinanden, og at ansøgeren efter interviewet bekræftede, at der i løbet af samtalen ikke havde været sproglige eller forståelsesmæssige problemer. Ansøgerens forklaring til Flygtningenævnet om kristendommen og baggrunden for sin konvertering hertil har fremstået tillært og ikke som udtryk for en ægte overbevisning. Sammenfattende finder Flygtningenævnet efter det anførte, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konvertering dækker over en reel bekendelse til kristendommen, som ved tilbagevenden til Iran vil bringe ham i risiko for forfølgelse. Ansøgerens opslag på Facebook kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet bemærker herved dels, at opslag af den omhandlede karakter på sociale medier efter nævnets baggrundsoplysninger ikke kan antages i sig selv at føre til forfølgelse fra iranske myndigheders side, dels at ansøgeren forud for sin dåb siden sin fødsel har tilhørt religionen Yarestan Ahl-e Haq, og at han på den baggrund ikke kan opfattes som frafalden fra islam. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. På den baggrund finder Flygtningenævnet, at udlændingeloven § 31, stk. 1 og stk. 2, ikke er til hinder for klagerens udsendelse til Iran. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/74

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Myanmar. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk chin og kristen af trosretning fra Chin State, Myanmar. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive fængslet eller slået ihjel af myndighederne, fordi hun bliver opfattet som en, der har støttet oprørsgruppen AA, der er modstandere af myndighederne. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter de generelle forhold i Myanmar. Ansøgeren har til

støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun i 2017 var hos sine svigerforældre, og at en patrulje på 12 personer fra oprørsgruppen AA kom forbi og bad om husly, ligesom de bad ansøgeren om at lave mad til dem og sy deres tøj. Ansøgeren udrejste til Danmark i [efteråret] 2017, og hun fik i [vinteren] 2017-2018 oplysninger om, at myndighederne havde opsøgt hendes svigerfar og spurgte efter hende hos hendes svigerfar. Ansøgeren fik oplysninger om dette ved en besked fra [P] via en Facebook-gruppe, og hun fik besked på at kontakte sin svigerfar. Myndighederne havde spurgt efter ansøgeren, idet de havde informationer om, at hun havde støttet oprørsgruppen. Myndighederne oplyste ansøgerens svigerfar, at såfremt ansøgeren kom tilbage, ville de fængsle hende. Myndighederne har opsøgt ansøgerens svigerfar flere gange. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv vedrørende frygten for de generelle forhold oplyst, at der er uroligheder i nærheden af landsbyen [by]. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den forekommer konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at det forekommer påfaldende, at der ved udlæsning af ansøgerens telefon er fundet et notat indeholdende en detaljeret gengivelse af ansøgerens asylmotiv, som ansøgeren har forklaret, at hun selv har skrevet for at kunne huske det. Flygtningenævnet har i den forbindelse tillagt det vægt, at ansøgeren i notatet har skrevet, at politifolkene kom til hendes forældre, at politiet sagde til hendes mor, at "jeres datter" hjalp rebellerne, og at forældrene sagde, at de ikke vidste, hvor hun var. Til samtalerne med Udlændingestyrelsen har ansøgeren imidlertid forklaret, at det var hendes svigerfamilie, der blev opsøgt, at hun fik oplysningen om, at politiet var kommet, fra svigerfaren, og at svigerfaren havde sagt, at ansøgeren var blevet gift og var rejst til Danmark. Ansøgeren har endvidere til oplysnings- og motivsamtalen oplyst, at hendes forældre ikke blev opsøgt. Nævnet bemærker hertil, at det af asylsamtalen fremgår, at ansøgeren har brugt forskellige ord om svigerforældre og forældre, og at det derfor ikke forekommer troværdigt, at hendes svigerforældre i hendes tradition også er hendes forældre. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om, hvem personen [P], som angiveligt via en Facebook-gruppe fortalte ansøgerens ægtefælle, at hendes svigerfar var blevet opsøgt af politiet, var. Til oplysnings- og motivsamtalen forklarede ansøgeren således, at [P] var hendes veninde, som svigerfaren kendte, idet hun kom fra hans landsby oprindeligt. Til asylsamtalen forklarede ansøgeren imidlertid, at [P] var en af hendes ægtefælles mandlige bekendte, som han kendte fra [by]. Nævnet finder ikke, at ansøgerens forklaring om tolkeproblemer kan være årsag til denne divergens, idet der henvises til, at ansøgeren efter samtalerne med Udlændingestyrelsen har godkendt referaterne med korrektioner. Flygtningenævnet har endelig lagt vægt på, at ansøgeren ikke søgte asyl, da hun efter sin forklaring i [vinteren] 2017-2018 fik oplysningen om, at politiet efterstræbte hende og ofte opsøgte hendes svigerfamilie, men først søgte asyl, da hun fik afslag på familiesammenføring - og efter at have opholdt sig i Danmark godt 1½ år. Flygtningenævnet tilsidesætter således ansøgerens

forklaring om sit asylmotiv som utroværdig. De generelle forholds i Myanmar kan ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse i Danmark. Sammenfattende finder nævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Myanmar vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Burm/2020/3

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Egypten. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk egypter og muslim af religiøs overbevisning fra Cairo, Egypten. Ansøgeren har oplyst, at han i Egypten har deltaget i en demonstration til støtte for den daværende præsident Mursi. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Egypten frygter at blive fængslet af de egyptiske myndigheder, idet han som følge af sin deltagelse i demonstrationen har fået en fængselsdom på 10 år, som han ikke har afsonet. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han deltog i en demonstration i Egypten i 2013 over en periode på omkring en måned. Militæret forsøgte at opløse demonstrationen, og ansøgeren blev sammen med omkring 25 andre personer anholdt og fængslet i tre dage. Ansøgeren blev med hjælp fra en advokat løsladt, idet han var mindreårig. Han tog kontakt til en menneskesmugler, som han opholdt sig hos i noget tid, og gennem menneskesmugleren fik ansøgeren besked om, at han var blevet idømt 10 års fængsel. Ansøgeren udrejste herefter af Egypten. Han tog først til Italien, og herfra videre til Frankrig. Derefter tog han til Holland, hvor han opholdt sig i omkring fem år, og herefter rejste han til Tyskland og videre til Danmark. Det bemærkes indledningsvist, at Flygtningenævnet ved bevisvurderingen har været opmærksomhed på og taget hensyn til, at ansøgeren var mindreårig ved udrejsen af Egypten, og at der er gået syv år, siden han udrejste. Det bemærkes videre, at ansøgeren efter sin udrejse af Egypten opholdt sig fem år i Holland uden at ansøge om asyl, og at han således først ansøgte om asyl i Danmark på vej til Sverige. Ansøgeren har oprindeligt forklaret, at han ikke ansøgte om asyl i Holland, fordi han var bange for at blive sendt til Egypten. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at han ikke ansøgte om asyl i Holland, fordi han ikke vidste, at man kunne søge om asyl og lidt senere, at han ikke ansøgte om asyl, fordi han havde hørt, at egyptere ikke fik asyl. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende. Han har således forklaret divergerende om, hvorvidt han deltog i en eller to demonstrationer og om forholdene i forbindelse med den angivelige anholdelse ved anden demonstration. Han har nærmere forklaret divergerende om, hvor lang tid demonstrationen varede, og hvornår han blev anholdt samt om, hvornår han udrejste og om, hvornår den angivelige dom mod ham blev afsagt. Han har tillige forklaret divergerende og upræcist om diverse tidsangivelser og perioder. Det kan ikke føre til et andet resultat, at ansøgeren har anført, at han havde det dårligt og var

forvirret ved den første samtale, og at han er dårlig til at huske datoer. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring har 11 års skolegang og på, at ansøgeren og tolken forstod hinanden ved første samtale samt, at ansøgerne efter gennemgang af referatet af samtalen fremkom med en specifik og detaljeret rettelse. Ansøgeren var ikke under nævnsmødet i stand til at uddybe sit asylmotiv eller redegøre for sin deltagelse i demonstrationen eller andre centrale dele af asylmotivet. Ansøgeren har tillige svaret afglidende på samtlige de stillede spørgsmål. Flygtningenævnet tilsidesætter på ovennævnte baggrund ansøgerens forklaring om asylmotivet som konstrueret til lejligheden. Den rapport fra sin angivelige løsladelse, som ansøgeren har fremlagt sammen med advokatindlægget ændrer ikke herved. Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at rapporten er fremlagt på et meget sent tidspunkt, og at den ikke understøtter de tidsangivelser, som ansøgeren tidligere er fremkommet med. Der er endvidere lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at både falske og ægte dokumenter med falsk indhold er udbredte og nemme at få fat i i Egypten. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Egypten vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Egyp/2020/1

Nævnet s**tadfæstede i juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Konya, Tyrkiet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter at blive slået ihjel af sin far, fordi hendes far er psykisk syg og lider af skizofreni. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hendes far har truet med at slå hende ihjel, og fortalt hende, at hun ikke skal vende tilbage, fordi hverken han eller lokalsamfundet kan acceptere, at hun er lesbisk. Ansøgeren har videre henvist til, at hendes far gentagne gange har udsat hende for fysisk vold og social kontrol. Ansøgeren har som yderligere asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive dårligt behandlet af sin bror og sin øvrige familie, fordi de ikke kan lide hende. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun altid er blevet holdt udenfor, og er blevet stigmatiseret af familien. Ansøgeren har endelig henvist til, at hun er bange for, at hun ikke kan få den rigtige behandling for sine sygdomme i Tyrkiet. Indledningsvist bemærkes, at Flygtningenævnet ved vurderingen af sagen har taget hensyn til, at ansøgeren har visse psykiske udfordringer. Det er dog ikke dokumenteret, at hun lider af skizofreni, idet hun ikke har modtaget behandling herfor i Danmark. Ansøgeren har på trods af, at hun lider af depressioner været i stand til at forklare sig, og hendes forklaring har først og fremmest været påvirket af hendes psykiske tilstand, når hun er blevet konfronteret med diver-

genser og usandsynligheder. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotiv til grund, idet forklaringen på en række centrale punkter har været divergerende og usandsynlig. Ansøgeren har således i forbindelse med, at hun søgte asyl i Sverige, om sit asylmotiv forklaret, at hun var blevet tvunget til at gifte sig med en væsentlig ældre mand, hvorimod hun ikke forklarede, at hun tillige havde problemer med sin familie og beboerne i landsbyen, fordi hun var lesbisk. Hun har videre forklaret, at hun frygter for, at hendes far vil slå hende ihjel, hvilket harmonerer dårligt med forklaringen om, at faren, allerede forud for ansøgerens første rejse til Danmark i 2018, var klar over, at hun var lesbisk, uden at han gjorde alvor af sine trusler. Ansøgeren har forklaret divergerende med hensyn til, om hun erkendte, at hun var lesbisk allerede i teenageårene eller først som 27-28 årig, og om hun var kæreste med [A] i 3 eller 5 år. Ansøgeren har i asylskemaet forklaret, at hun og [A] genoptog deres seksuelle forhold som kærester, da hun kom tilbage efter sit første besøg i Danmark i 2018, hvorimod hun under asylsamtalen forklarede, at [A] slog op, før ansøgeren rejste til Danmark. Under nævnsmødet har hun derimod forklaret, at hun kun mødte [A] på gaden uden at tale med hende, efter at hun kom tilbage til landsbyen i 2018. Videre har ansøgeren forklaret divergerende med hensyn til, om de andre beboere i landsbyen kendte til hendes seksualitet eller ej. Det bemærkes i den forbindelse, at det ikke forekommer sandsynligt, at ansøgerens far, der ikke kunne acceptere ansøgerens seksualitet, skulle have fortalt landsbyens beboere, at ansøgeren var lesbisk, idet han blandt andet tvang ansøgeren til at gifte sig med en mand for at skjule dette. Endelig bemærkes, at det er mindre sandsynligt, at ansøgeren ikke var bekendt med, at det var muligt at søge asyl i Danmark, og at hun hverken søgte asyl i Danmark ved det første besøg i 2018 eller umiddelbart efter tilbagekomsten i 2019 men derimod først, efter at hun var kommet til Sverige. Det forekommer på samme måde mindre sandsynligt, at ansøgeren, der var i stand til at over en årrække at mødes med [A] i landsbyens park, ikke var i stand til at søge myndighedsbeskyttelse mod faren eller rejse væk fra landsbyen, fordi faren udøvede social kontrol med hende og låste hende inde. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevending til Tyrkiet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk 2020/4

Nævnet **stadfæstede i september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: **"**Ansøgeren er etnisk araber og shiamuslim af trosretning fra [A], Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive slået ihjel af sin familie, fordi hun er udrejst af Irak uden familiens tilladelse. Til støtte herfor, har ansøgeren forklaret, at hun er en klandatter, og at døtre af klanen må ikke forlade hjem-

met. Ansøgeren ville rejse til Danmark i 2019 for at være sammen med sin ægtefælle, efter hun var blevet gravid. Ansøgeren opdagede, at hun var blevet gravid omkring en måned efter, at hendes ægtefælle havde besøgt hende i Irak for anden gang. Første gang ansøgerens ægtefælle besøgte ansøgeren, var da de blev gift. Der er tale om et traditionelt ægteskab, der blev arrangeret af familien. Ansøgerens morbror hjalp hende med at komme til Danmark, herunder skaffede pas til ansøgeren. Flygtningenævnet bemærker indledningsvist, at ansøgeren først ønskede en tolk med sin egen etnicitet, og at hun påberåbte sig tolkeproblemer, fordi tolken var kurder. Flygtningenævnet bemærker videre, at ansøgeren og tolken forstod hinanden, og at nævnsmødet blev gennemført problemfrit. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende om centrale dele af asylmotivet. Ansøgeren har således forklaret divergerende og udbyggende om sit asylmotiv. Hun har ved første møde med politiet forklaret, at hun frygtede sin familie, fordi hun var udrejst uden familiens vidende. Hun har derefter over for Udlændingestyrelsen forklaret, at hun frygtede de generelle forhold i Irak, men at hun ikke frygtede noget fra sin families side, mens hun efterfølgende har påberåbt sig, at hun frygter, at familien vil slå hende ihjel. Hun har tillige forklaret divergerende og udbyggende om, hvorvidt hun har modtaget trusler fra familien. Hun har således over for Udlændingestyrelsen forklaret, at familien ikke har truet hende, mens hun under nævnsmødet forklarede, at familien truede hende med, at de ville dræbe hende, hvis hun gik ud af haven. Ansøgeren har tillige afgivet en divergerende forklaring om, hvem der skaffede hende et pas. Hun har således over for udlændingestyrelsen forklaret, at hendes far havde fået udstedt pas til hende, og at hun fandt dette pas i farens skab, mens hun efterfølgende har forklaret, at det var hendes morbror, som skaffede hende et pas. Endelig har hun forklaret divergerende om, hvorvidt hun selv har haft og set passet. Hun har således over for Udlændingestyrelsen forklaret, at hun fremviste passet ved udrejsen til Iran, mens hun under nævnsmødet forklarede, at hun aldrig selv har set passet. Flygtningenævnet bemærker i tillæg hertil, at ansøgerens forklaring fremstod afglidende og uden detaljer. Ansøgeren var ikke under nævnsmødet i stand til at uddybe sit asylmotiv eller forklare nærmere om sine forhold, og Flygtningenævnet finder, at de ovennævnte divergenser ikke kan forklares som tolkefejl. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren til samtalerne med Udlændingestyrelsen har fået oversat referaterne og er fremkommet med visse bemærkninger til disse, men ikke med bemærkninger til de nævnte divergenser. Flygtningenævnet tilsidesætter herefter ansøgerens forklaring som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2020/27

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fire børn fra Somalia. Ansøgeren indrejste i 2014 efter at være blevet familiesammenført med sin ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk somali og muslim fra [..], Somaliland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af sin tidligere ægtefælle, idet hun flygtede fra ham og udrejste af Somalia. Videre frygter ansøgeren sin bror, da det var ham, der arrangerede hendes ægteskab med sin tidligere ægtefælle. Endvidere frygter ansøgeren, at hendes tidligere ægtefælle vil udsætte hendes børn for fysiske overgreb, da han er voldelig. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at hun ikke ønskede at blive gift med sin tidligere ægtefælle, idet hun havde set ham slå hendes mor og søskende, hvorfor hun frygtede, at han også ville være voldelig mod hende. Herudover frygter ansøgeren på vegne af sine to døtre, at de vil blive tvangsomskåret af ansøgerens mor, ligesom hendes ægtefælle frygter, at døtrene vil blive gift mod deres vilje. Ansøgerens ægtefælle frygter videre på vegne af sine sønner, at de vil blive tvangsrekrutteret af al-Shabaab, ligesom han på vegne af alle børnene frygter, at hans plejefamilie vil tvangsfjerne deres fire børn. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har i skema af [sommeren] 2013 til brug for behandling af hendes ansøgning om familiesammenføring oplyst, at hun ikke tidligere har været gift. Hun har endvidere oplyst, at hun på daværende tidspunkt havde boet i Etiopien siden 2010. Uanset det oplyste om, at hun ikke selv har udfyldt dette skema, er spørgsmålet om et tidligere ægteskab og varigheden af hendes ophold i Etiopien så centrale, at det forekommer helt usandsynligt, at hendes ægtefælle eller hvem der ellers måtte have hjulpet med at udfylde skemaet, skulle have udfyldt det forkert på disse punkter. Det bemærkes endvidere, at ansøgeren så sent som i foråret 2019 efter længere tids ophold i Danmark undlod at søge asyl for derefter at skifte opfattelse kort efter. Flygtningenævnet må derfor i det hele tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at hun tidligere har været tvangsmæssigt gift. Det kan herefter heller ikke lægges til grund, at ansøgeren har en konflikt hverken med sin familie eller sin tidligere ægtefælle, der kan føre til, at der meddeles ansøgeren opholdstilladelse. Vedrørende ansøgerens frygt for, at hendes døtre skal blive tvangsmæssigt omskåret, bemærker Flygtningenævnet, at såvel ansøgeren som hendes ægtefælle har forklaret, at de er modstandere af omskæring af piger. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger lægger Flygtningenævnet til grund, at et ægtepar, hvor begge forældre modsætter sig omskæring, også må forventes at kunne forhindre dette. Dette gælder uanset ansøgerens ægtefælles påberåbte helbredsproblemer. Det vil i øvrigt ikke nødvendigvis være klart for omgivelserne, såfremt ansøgeren vender tilbage til Somalia, at hendes døtre ikke er omskåret. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Soma/2020/68

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. I 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Senere i 2017 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2018 genoptog og hjemviste nævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I 2020 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Ansøgeren er etnisk kurder og tidligere yarsan troende, nu ateist fra Kermanshah, Iran. Ansøgeren har efter sin ankomst til Danmark været politisk aktiv og medlem af partiet siden [vinteren] 2016. Ansøgeren har som oprindeligt asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive tortureret eller henrettet af myndighederne, idet myndighederne har lukket hans forretning, fordi han afspillede CD´er med forbudt musik og opbevarede en forbudt hellig bog i butikken, ligesom han har været anholdt på grund af uddeling af løbesedler i forbindelse med arbejdernes internationale kampdag. […] Efter ankomsten til Danmark er ansøgeren blevet politisk aktiv for partiet. Han blev medlem af partiet i [vinteren 2016] og er ansvarlig for via sin ven [C] at udføre regimekritiske aktiviteter i Iran, ligesom han har ansvar for en del af partiets økonomi og godkendelse af aktiviteter. Han har desuden deltaget i møder og blandt andet holdt taler, der er blevet filmet og er offentliggjort på Internettet. Han har videre udtalt sig regimekritisk på sin åbne Facebook-profil, ligesom han har udtalt sig kritisk om religion, idet han efter indrejsen i Danmark er blevet ateist. Indledningsvist bemærkes, at ansøgeren hverken i forbindelse med oplysnings- og motivsamtalen eller asylsamtalen i [efteråret 2017] har oplyst, at han havde problemer med at forstå tolken. Tværtimod har han efter oplysnings- og motivsamtalen bedt om at få den samme tolk til næste samtale. Ansøgeren har desuden vedstået indholdet af begge samtaler, hvorfor det ikke kan lægges til grund, at de senere divergenser og udbygninger kan henføres til tolkeproblemer. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om det oprindelige asylmotiv til grund, idet forklaringen har været afglidende, divergerende og udbyggende på centrale punkter, og derfor i det hele fremstår som konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har således forklaret divergerende med hensyn til, hvornår billederne af forretningens indre er optaget og omstændighederne i forbindelse hermed, ligesom han i samme forbindelse har forklaret divergerende med hensyn til, om det var alt i forretningen, der blev endevendt eller kun baglokalet. Videre har han forklaret divergerende med hensyn til, hvornår uddelingen af flyveblade forgik, og om han gemte flyvebladene på taget af sit eget hus eller et tag 2-3 huse væk. Også med hensyn til, om familien har modtaget skriftlige eller kun telefoniske henvendelser fra myndighederne, har ansøgeren forklaret divergerende. Det bemærkes i den forbindelse, at det forekommer påfaldende, at han først forklarede om skriftlige tilsigelser under nævnsmødet [i efteråret 2017], og ikke i forbindelse med de forudgående samtaler med Udlændingestyrelsen eller til hans tidligere advokat forud for det første nævnsmøde. Videre er det bemærkelsesværdigt, at det først var i forbin-

delse med den efterfølgende anmodning om genoptagelse, at de skriftlige tilsigelser blev fremlagt, idet flere af dokumenterne er udstedt forud for, at ansøgeren udrejste fra Iran. Nævnet har videre lagt afgørende vægt på, at det af ægthedsvurderingen af stævningsbrevet og tilsigelsen til retten i Kermanshah fremgår, at Udenrigsministeriets uafhængige kilde har vurderet, at ingen af de to dokumenter kan anses for at være autentiske. Det forekommer ikke sandsynligt, at ansøgeren, der ikke tidligere havde været politisk aktiv, uden videre sagde ja til at uddele løbesedler på et tidspunkt, hvor hans forretning var blevet lukket, hvorfor han var kommet i myndighedernes søgelys. Det forekommer ikke sandsynligt, at han uddelte løbesedlerne i sit eget nærområde uden at forsøge at skjule sin identitet samtidig med, at han udviste forsigtighed ved at foretage handlingen om natten og gemme løbesedlerne på et tag. Det forekommer heller ikke sandsynligt, at ansøgeren oplyste [B's] identitet til myndighederne allerede i [foråret 2015], men at der alligevel gik frem til medio 2016, før [B] blev anholdt. Det er i den forbindelse heller ikke sandsynligt, at ansøgeren ikke forsøgte at advare [B] enten før eller efter, at han selv udrejste. Endelig bemærkes, at ansøgeren hverken i sit asylskema eller i oplysnings- og motivsamtalen har nævnt [B], hvilket forekommer påfaldende set i lyset af den centrale rolle, [B] har spillet i ansøgerens sag. Ansøgeren har flere gange udbygget sin forklaring blandt andet med hensyn til, at hans løsladelse blev betinget af, at han skulle samarbejde med myndighederne ved at give dem oplysninger om andre regimekritiske aktivister og aktiviteter og med hensyn til, at hans forretning var en form for samlingssted for sådanne grupperinger, ligesom han via forretningen solgte madvarer til personer ude i bjergene, der kæmpede mod styret. Det forekommer videre mindre sandsynligt, at myndighederne skulle have ransaget og opsøgt ansøgerens familie i 2019 og dermed 4 år efter hans udrejse, set i lyset af, at der tilsyneladende ikke er sket noget, siden familien kort efter ansøgerens udrejse måtte forlade deres hjem og frem til 2019. Om ansøgerens sur-place motiv skal nævnet indledningsvist bemærke, at ansøgerens generelle troværdighed i relation til det oprindelige asylmotiv, påvirker troværdigheden af hans forklaring om medlemskabet af partiet samt forklaringen om, at han har frafaldet sin tidligere yarsan tro, og nu bekender sig til ateisme. Det er således bemærkelsesværdigt, at det ikke har været muligt at finde andet end sporadiske oplysninger om partiet på trods af ansøgerens forklaring om, at der er tale om et alment kendt oppositionsparti i Iran. Ansøgerens forklaring om partiets ideologi, opbygning og aktiviteter har været usammenhængende, ligesom han på trods af sin centrale rolle i partiet har udvist et meget begrænset kendskab til partiets forhold. Han har videre forklaret divergerende med hensyn til, om han både blev medlem og begyndte at udføre aktiviteter i 2016, eller om han blev medlem i 2016 og først 2017 at begynde at udføre aktiviteter, efter at han havde haft en 1-årig prøveperiode. Ansøgeren har videre udbygget sin forklaring om, hvilke aktiviteter, han udførte for partiet, med forklaringen om, at det er ham, der står som administrator for partiets Facebookside. Det er videre påfaldende, at han på trods af medlemskabet i 2016 ikke forklarede noget herom i forbindelse med,

at den oprindelige asylsag blev behandlet i 2016-2017. Det forekommer mindre sandsynligt, at ansøgeren selv skulle have accepteret at modtage beskeder via Messenger med truende indhold, og det beror alene på hans egen formodning, at personen, der har truet ham, samarbejder med de iranske myndigheder. På samme måde beror det også alene på formodninger, at det skulle være de iranske myndigheder, der står bag luknin-gen af ansøgerens Facebook-profil. Det er ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved sine aktiviteter på Facebook og andre sociale medier har bragt sig i de iranske myndigheders søgelys, idet nævnet har lagt til grund, at han er uprofileret og ikke har haft konflikter med hverken myndighederne eller privatpersoner i Iran. Det bemærkes videre, at det af de foreliggende baggrundsoplysninger fremgår, at asylansøgere, der konverterer for at opnå et asylmotiv eller udfører regimekritiske aktiviteter på sociale medier i den hensigt at opnå asyl, sandsynligvis ikke vil blive forfulgt af de iranske myndigheder som følge heraf ved en tilbagevenden til Iran. Endelig er det påfaldende, at det først er efter afslaget i 2017, at ansøgeren, der tidligere har været aktiv yarsan troende og har lagt lokaler til for, at hans venner kunne mødes om deres tro, i dag har valgt at frafalde sin tidligere tro og bekende sig til ateisme. Ansøgeren har således ikke givet en rimelig forklaring på, hvilke overvejelser der har ført ham til at blive ateist. Det er derfor hverken sandsynliggjort, at ansøgeren har frafaldet sin tro, eller at han derved risikerer asylbegrundende forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til Iran. Den omstændighed, at ansøgerens fætter i [efteråret 2020] skulle være blevet dræbt af de iranske myndigheder, kan ikke føre til et andet resultat, idet ansøgeren har forklaret, at fætteren blev standset, fordi han ikke havde nummerplade på sin bil, fordi han efterfølgende forsøgte at flygte fra politiet. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/91

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har lagt vægt på, at ansøgeren tidligere har afgivet urigtige forklaringer til de danske myndigheder, kan henvises til:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashto og sunnimuslim fra […], Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun blev lovet væk til en mand, [A], af sin far, da hun var omtrent fem år, og frygter, at [A] og hans familie vil slå hende ihjel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun er gift med en mand bosid-

dende i Danmark, som hun giftede sig med forud for sin udrejse. Hun har endvidere oplyst, at hun ikke ønsker at gifte sig med [A], og at hun ikke kan blive gift med ham, idet hun er gift med en anden. Hun har ydermere oplyst, at når man er blevet lovet væk til en mand tilhører man ham og hans familie, hvormed det kan krænke deres ære, at ansøgeren ikke vil giftes med ham. Ansøgeren har yderligere oplyst, at [A] og hans forældre har opsøgt hendes bopæl og spurgt til en dato for vielsen efter ansøgerens udrejse af Pakistan. Da ansøgerens mor oplyste, at ansøgeren var rejst, blev [A] og hans forældre sure. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende om en række forhold, der er centrale for hendes asylmotiv. Flygtningenævnet henviser herved til det, der er anført af Udlændingestyrelsen. Det, som ansøgeren har forklaret for Flygtningenævnet, kan ikke føre til en anden vurdering. Det bemærkes i den forbindelse, at ansøgeren havde en lang række bemærkninger til oversættelsen af samtalereferatet for samtalen i [vinteren] 2018-2019, uden at ansøgeren korrigerede oplysningerne om blandt andet vielsesdato, og om hvem der havde kendskab til ansøgerens vielse. Ansøgeren har endvidere under sin forklaring for Flygtningenævnet forklaret udbyggende, idet ansøgeren nu har forklaret, at [A] er magtfuld og har en kontakt til Taliban, dog uden at arbejde for Taliban. Flygtningenævnet har tillige – som Udlændingestyrelsen – lagt vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed væsentligt er svækket, idet ansøgeren ved sin indrejse forklarede usandt om blandt andet sin identitet og sit asylmotiv. Det forhold, at ansøgeren nu er gravid, kan ikke føre til en anden vurdering, allerede fordi ansøgeren er gift med barnets far, og da Flygtningenævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring om, at hun har en æresrelateret konflikt i Pakistan. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Pakistan vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Paki/2020/3

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2017. I 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2018 hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen. Senere i 2018 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashai og sunnimuslim fra […], […], Laghman, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter [A] og dennes familie. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han siden sin fars død har passet familiens jord. Familiens nabo, [A], var en meget fremtrædende person i lokalområdet, og han forsøgte efter farens død at overtage ansøgerens families jord. Dette førte til en diskussion mellem ham og ansøgeren. Efterfølgende blev ansøgeren overfaldet af

[A]'s folk, hvorefter ansøgeren var indlagt på hospitalet i to til tre måneder. Da ansøgeren kom hjem fra hospitalet, var han en dag på jagt og mødte [A]. Ansøgeren følte sig truet og skød derfor efter [A] og ramte ham. Ansøgerens morbror hjalp herefter ansøgeren med hans udrejse. [A] har opsøgt ansøgerens families hus. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at Taliban havde kontrollen over området, hvorfra ansøgeren kommer, hvorfor han har en frygt for at blive tvangsrekrutteret. Han har endvidere oplyst, at han har fortalt sin tidligere lærer om en vejsidebombe, som Taliban havde placeret. Ansøgeren formoder, at læreren har fortalt dette til myndighederne, hvilket kan have ført til, at Taliban er efter ham. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ved indrejse i Danmark omkring årsskiftet 2015/2016 oplyste, at han var flygtet fra Afghanistan af frygt for at blive tvangsrekrutteret af Taliban. Denne forklaring fastholdt han ved efterfølgende samtaler med de danske myndigheder, senest ved asylsamtale den […] 2017, hvor han også forklarede, at han frygtede myndighederne, fordi han havde anmeldt en vejsidebombe, hvilket havde været medvirkende til, at nogle politifolk blev slået ihjel. Ved mødet i Flygtningenævnet den […] 2018 oplyste ansøgeren, at han havde et helt andet asylmotiv, en konflikt af mere privat karakter med familien til en mand ved navn [A]. Efter at sagen var blevet hjemvist, forklarede ansøgeren, ved fornyet samtale den […] 2018, at hans tidligere oplysninger om en konflikt med Taliban ikke var sande. Allerede fordi ansøgeren først efter flere års ophold i Danmark og flere samtaler med de danske myndigheder oplyser et nyt asylmotiv af en fuldstændig anden karakter end det oprindelige, må Flygtningenævnet betegne ansøgerens troværdighed som stærkt begrænset. Det kan ikke føre til en anden vurdering, at oplysningen om konflikten med [A] også var indeholdt i ansøgerens daværende advokats indlæg til Flygtningenævnet afgivet omtrent halvanden uge før nævnsmødet. Ved fremmødet i Flygtningenævnet dags dato fastholdt ansøgeren, at hans konflikt med [A] var hans væsentligste asylmotiv, men han vendte samtidig tilbage til sin tidligere afgivne forklaring om en vejsidebombe, som han havde anmeldt. Endvidere forklarede han generelt afglidende og med tegn på manglende vilje til at bidrage til sagens oplysning. Flygtningenævnet tilsidesætter derfor i det hele ansøgerens forklaring. Da det herefter ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse stadfæstes Udlændingestyrelsens afgørelse. Afgh/2020/51

Som eksempel på sager, hvori ansøgerne har påberåbt sig konversion til kristendommen som asylmotiv, og hvori Flygtningenævnet har fundet, at ansøgernes generelle troværdighed har været svækket af, at nævnet har tilsidesat ansøgernes forklaringer om konflikter i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Ansøgerne har oplyst at være etniske persere og kristne af trosretning fra Teheran, Iran. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger og den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at de frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, da de er konverteret til kristendommen. […] Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgernes forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgernes forklaring om den mandlige ansøgers besøg i en huskirke, hvor de fremmødte tog billeder af hinanden, og hans møde hos en civil afdeling af Sepah, hvor han angiveligt skulle have medbragt og tabt et USB-stik med billeder m.v. fra huskirken, fremstår utroværdig. Flygtningenævnet har nærmere lagt vægt på, at forklaringen om, hvordan den mandlige ansøger uden videre fik lov til at deltage i møder i huskirken og forklaringen om, at han medbragte et USB-stik med materialet fra huskirken uden at gøre sig overvejelser om, at det kunne være forbundet med en risiko navnlig henset til hans samtidige ophidselse og udbrud om, at han var kristen under mødet med Sepah, forekommer helt utroværdig - også henset til den fare, der var forbundet med hans opførelse og baggrundsoplysningerne om, hvordan huskirker er svært tilgængelige og oplysningerne om, hvordan potentielle medlemmer overvåges i flere måneder, før de får adgang. Ansøgerne har ikke under nævnsmødet været i stand til at uddybe det påberåbte asylmotiv fra Iran, ligesom den kvindelige ansøgers forklaring for nævnet fremstod usammenhængende og uden detaljer. Den mandlige ansøger var ikke under nævnsmødet i stand til at uddybe sin interesse for kristendommen i Iran eller redegøre for de indre processer og tanker vedrørende kristendommen, som han måtte have gjort sig dengang. Han var heller ikke i stand til at redegøre for sammenhængen i sine handlinger, efter han havde tabt USB-stikket og råbt, at han var kristen hos Sepah og efterfølgende tog tilbage til sin arbejdsplads og hjem til sig selv om aftenen. Flygtningenævnet finder hertil, at det forekommer mindre sandsynligt, at den kvindelige ansøger kunne udrejse legalt på sit eget pas i umiddelbar forlængelse af episoden, hvor den mandlige ansøger angiveligt flygtede fra Sepah og efterfølgende blev eftersøgt, og efter, at hun selv havde været tilbageholdt i to dage på grund af den mandlige ansøgers forhold. Flygtningenævnet kan herefter ikke lægge til grund, at den mandlige ansøger i Iran var blevet kristen eller interesseret i kristendommen, eller at ansøgerne i Iran ved udrejsen havde asylbegrundende konflikter med de iranske myndigheder eller andre. Ansøgernes troværdighed er efter ovenstående bevisvurdering svækket. Flygtningenævnet kan heller ikke lægge ansøgernes forklaring om, at de i Danmark er blevet overbevist kristne til grund. Der er herved lagt vægt på, at ansøgernes forklaring om deres kristne overbevisning fremstår konstrueret til lejligheden. Det fremstår i første omgang bemærkelsesværdigt, at de ikke fortalte den mandlige ansøgers farbror om deres problemer, og om at den mandlige ansøger var kristen eller interesseret i kristendommen ved indrejsen i

Danmark og under det ugelange ophold hos farbroren, hvor de angiveligt løj om, at de bare var turister i Danmark, særligt henset til at farbroren selv var kristen og den, der angiveligt havde givet den mandlige ansøger interessen for kristendommen. Det fremstår i næste omgang bemærkelsesværdigt, at den kvindelige ansøger, som angiveligt var meget vred på sin mand, fordi han havde skabt denne situation på grund af religion, skulle få lyst til at gå i kirke og blive bedt for straks efter ankomsten til Sandholmlejren. Ansøgerne har under nævnsmødet om baggrunden for deres konversion og liv som kristne henvist til, at de føler ro og frihed i forbindelse med deres kristne tro, og at de er glade for, at man kan bede, når man vil og på det sprog, man vil, samt at de begge var utilfredse med islam. De har endvidere henvist til, at det er vigtigt for dem at blive tilgivet for deres tidligere begåede synder. Ansøgerne, herunder navnlig den kvindelige ansøger, har ikke været i stand til at redegøre nærmere for sine refleksioner i forbindelse med deres kristne overbevisning. Uanset, at navnlig den mandlige ansøger under nævnsmødet var i stand til at redegøre for nogle af de forskelle, der er mellem folkekirken og frikirker samt diverse kristne begreber, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgerne ikke på en troværdig og overbevisende måde har redegjort for, at deres deltagelse i talrige kristne aktiviteter er udtryk for en reel religiøs overbevisning, men at dette fremstår som konstrueret til lejligheden. De udtalelser fra præster og andre kristne aktører, der er fremlagt i sagen, kan ikke føre til en ændret vurdering. Der er herved lagt vægt på den sammenhæng, som udtalelserne er fremkommet i. Den omstændighed, at ansøgerne har en fælles facebookprofil med kristent indhold, kan på ovennævnte baggrund heller ikke føre til en ændret vurdering. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved deres tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/27

Som eksempel på sager, hvor nævnet har lagt vægt på, at ansøgerne har afgivet forskellige forklaringer til udenlandske og danske myndigheder, kan henvises til:

Nævnet s**tadfæstede** i **august 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Ansøgeren er etnisk kurder og oprindeligt shiamuslim af trosretning fra […], […], Kermanshah, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han efterfølgende er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter, at han vil blive slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi ansøgeren er konverteret til kristendommen. […] Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens generelle troværdighed er afgørende svækket

som følge af, at han til de græske myndigheder i forbindelse med sin ansøgning om asyl i 2015 som asylmotiv angav, at han var flygtet fra Iran, fordi han havde et seksuelt forhold til en muslimsk pige, og at hendes brødre, der havde fået det at vide, havde truet med at slå ham ihjel. Ansøgeren angav endvidere som asylmotiv, at han i Iran blev forskelsbehandlet på grund af sin yarsantro. Det forhold, at ansøgeren har oplyst, at asylmotivet var noget, han fandt på for at komme væk fra Grækenland, og at han var bange for reaktionen fra de andre asylansøgere, der var muslimer, hvis han overfor myndighederne angav, at han var kristen, kan ikke føre til et andet resultat. Nævnet bemærker herved, at ansøgerens forklaring til de græske myndigheder forekommer detaljeret, og at det ved indledningen til samtalen blev forklaret ansøgeren, at alle der var til stede, var bundet af tavshedspligt. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om sin religion. Han forklarede således til de græske myndigheder, at han var yarsan, mens han til de danske udlændingemyndigheder oplyste, at han tidligere var shiamuslim, men var konverteret til kristendommen og ikke havde interesseret sig for andre religioner. Nævnet bemærker hertil, at det fremgår, at de græske myndigheder spurgte ind til ansøgerens religion, og ansøgerens forklaring om, at han var vokset op med begge religioner og blot valgte at nævne en, forekommer derfor ikke troværdig. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren til de græske myndigheder forklarede indgående om den forskelsbehandling, han var udsat for på grund af sin yarsantro. Nævnet tilsidesætter på denne baggrund ansøgerens forklaring om sin interesse for kristendommen i Iran og konflikten med de iranske myndigheder som utroværdig. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke på overbevisende måde har kunnet redegøre for sine bevæggrunde for sin konversion til kristendommen, idet forklaringen om den i Iran opståede interesse for kristendommen er tilsidesat. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke til de danske udlændingemyndigheder og Flygtningenævnet på en overbevisende måde har kunnet redegøre for sin indre afklaringsproces og kristne overbevisning. Flygtningenævnet har ved denne vurdering tillagt det vægt, at ansøgeren til oplysnings- og motivsamtalen den […] 2017 ikke kunne huske sin dåbsdato eller hvornår, han besluttede, at han ville være kristen, og at han under sin samtale med Udlændingestyrelsen den […] 2018 udviste en påfaldende mangel på kendskab til basale kristne begreber og højtider, ligesom han var usikker på navnene på de kirker, hvor han efter sin forklaring angiveligt har deltaget i gudstjenester. Ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet, hvor han var i stand til at svare på en række faktuelle spørgsmål om kristendommen, forekommer på denne baggrund tillært og ikke som udtryk for en indre overbevisning. De fremlagte udtalelser og det forhold, at ansøgeren blev døbt i Grækenland i 2016, kan heroverfor ikke føre til en ændret vurdering. Efter det anførte finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hans konvertering dækker over en reel bekendelse til kristendommen, som ved tilbagevenden til Iran vil bringe ham i risiko for forfølgelse, og det kan derfor heller ikke lægges til grund, at ansøgeren vil udøve kristne aktiviteter ved en

tilbagevenden til Iran. Den omstændighed, at ansøgeren efter sin udrejse har slået opslag med kristne budskaber op på sociale medier i eget navn kan ikke føre til en ændret opfattelse. Flygtningenævnet bemærker herved, at det ikke er sandsynliggjort, at de iranske myndigheder er bekendt med hans aktiviteter på Facebook og - selvom det måtte være tilfældet - kan opslag af den omhandlede karakter på sociale medier efter nævnets baggrundsoplysninger ikke antages i sig selv at føre til forfølgelse fra iranske myndigheders side. For så vidt angår den fremlagte artikel fra en lokalavis […], hvor ansøgeren og hans kæreste er interviewet, bemærker nævnet, at denne efter sin overskrift omhandler "en række artikler om kærlighed, sammenhold og hvordan kærester og ægtefolk har fundet sammen", at ansøgeren og kæresten alene fremstår med fornavn, og at artiklen ikke omtaler, at de er konverteret til kristendommen, men alene til sidst omtaler, at de er blevet gift i en kirke i en [dansk by]. Nævnet finder således at artiklen, der tillige er oplyst at være tilgængelig på Facebook, ikke kan antages at eksponere ansøgeren som kristen. Flygtningenævnet finder således sammenfattende, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Iran 2020/57

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt ansøgernes forklaringer til grund og meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Nævnet **meddelte** i **oktober 2020** opholdstilladelse **(B-status)** til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2017. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim. Ansøgeren har efter egne oplysninger boet i Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter sin mors familie og sine forældres fjender. Ansøgeren har videre henvist til sin frygt for de generelle forhold i Afghanistan, herunder at han vil blive brugt som dansedreng. […] Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om forældrenes konflikt med [X] og ansøgerens mors familie til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at forklaringen har været troværdig og sammenhængende navnlig set i lyset af ansøgerens alder og manglende uddannelse. Forklaringen harmonerer i øvrigt i al væsentlighed med den forklaring, der blev afgivet overfor Udlændingestyrelsen af ansøgerens bror, [A], i forbindelse med behandlingen af [A's] asylsag i 2012. Nævnet lægger således til grund, at ansøgerens forældre flygtede sammen for godt 26 år siden, selvom ansøgerens mor forinden var blevet tvangsgift med [X]. Nævnet lægger videre til grund, at forældrene i en periode flyttede rundt flere steder i Afghanistan på flugt fra morens familie og [X], indtil de blev opdaget af en fjern slægtning i Kabul, der afpressede dem under trussel af at ville af-

sløre deres opholdssted. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgerens far, efter at familien havde opholdt sig en del år i Iran, i 2009/2010 rejste tilbage til Afghanistan, hvor han kort efter forsvandt i forbindelse med en rejse til Ghazni, hvor både han og ansøgerens mor stammer fra, og at ingen ved, hvad der er sket med ham. Efter ansøgerens forklaring sammenholdt med oplysningerne om farens forsvinden, fasterens oplysninger om, at konflikten stadig er aktuel, oplysningerne om [X's] og morens families status og betydning, er det sandsynliggjort, at æreskonflikten stadig er aktuel, og at såvel [X] som morens familie til trods for den tid, der er gået, stadig vil efterstræbe ansøgeren for at opnå blodhævn. Flygtningenævnet lægger videre til grund, at ansøgeren ikke vil have mulighed for at søge myndighedernes beskyttelse. Henset til karakteren af konflikten sammenholdt med de øvrige oplysninger i sagen, finder nævnet ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at meddele tilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Afgh/2020/44/

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Iran/2020/30 og Iran/2020/53, der er omtalt i afsnit 4.2 og Bang/2020/1, der er omtalt i afsnit 4.2.1.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt dele af ansøgerens forklaring til grund og meddelt opholdstilladelse, kan henvises til:

Nævnet meddelte i **oktober 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Shiraz i Iran. Ansøgeren er født shiamuslim og har oplyst, at han nu er ateist. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive tortureret eller slået ihjel af myndighederne, idet han er ateist. Ansøgeren har ligeledes oplyst, at han frygter Basij, efterretningstjenesten og fundamentalistiske muslimer. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at han blev ateist omkring vinteren 2017, efter at han havde læst bøger og undersøgt forhold. Forud for, at ansøgeren blev ateist, var han i omkring tre måneder som 17-årig med i Basij, hvilket var en af grundene til, at han blev ateist. Ansøgeren blev ateist, blandt andet fordi han mente, at der blev gjort umenneskelige ting i religionens navn. Ansøgeren har lavet opslag på Facebook, hvor man kan se, at han er ateist. Ansøgeren har endvidere skrevet en bog […], hvori ansøgeren forholder sig kritisk til islam. Ansøgeren har udgivet bogen i navnet […]. Bogen er delt på Telegram, på ansøgerens Facebook-side og ligger på en hjemmeside. Ansøgeren arbejdede i Iran som taxachauffør, og han drøftede i forbindelse med sit arbejde religion med sine kunder. Kort før ansøgerens udrejse oplevede ansøgeren en episode med personer fra Basij i ansøgerens motionscenter. Ansøgeren diskuterede religion med personerne, og ansøgeren kunne se, at de var fra Basij. Folkene fra Basij tog ansø-

gerens telefon og et USB-stik. På telefonen og USB-stikket lå ansøgerens bog, ligesom der lå bøger om ateisme. Ansøgeren har i Danmark talt med sine forældre, som har oplyst, at der har været nogen fra regeringen på ansøgerens bopæl. De ledte efter ansøgeren, og de konfiskerede hans computer og nogle af hans notater. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund om, at han er ateist, og at det betyder, at han i Iran vil blive anset som frafalden fra islam. Herefter, og navnlig efter karakteren og omfanget af ansøgerens åbne og navngivne aktiviteter på sociale medier efter ankomsten til Danmark, der ligger i forlængelse af ansøgerens forklaring om de tidligere udøvede aktiviteter i Iran, finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive udsat for asylbegrundede forfølgelse fra de iranske myndigheders side. Den omstændighed, at den del af ansøgerens forklaring, der vedrører episoden med Basij i fitnesscenteret, forekommer mindre overbevisende, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/76

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Soma/2020/18, der er omtalt i afsnit 6.1.1.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgerne ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger, eller udeladelse af oplysninger, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2019. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tjetjener og sunnimuslim af trosretning fra [en landsby], distrikt […] i Pankisi-regionen, Georgien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygter, at hun vil blive anholdt, tortureret og slået ihjel af de tjetjenske myndigheder, da de tjetjenske myndigheder har beskyldt ansøgeren for at smugle tjetjenske kvinder fra Tyrkiet til Syrien. De tjetjenske myndigheder har endvidere beskyldt ansøgeren for at være associeret med de tjetjenske oprørere, som kæmper i Syrien. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hun i 2017 eller 2018 passede en ældre dame i en periode på otte måneder i byen […]: Tyrkiet. Ansøgeren rejste i [foråret] 2018 til Georgien, hvor hun opholdt sig i fire til fem måneder for at sælge de varer, som hun havde med fra Tyrkiet, hvorefter ansøgeren i [efteråret] 2018 indrejste i Tjetjenien. Ansøgeren blev i den forbindelse tilbageholdt af de russiske myndigheder, og hun blev adspurgt om sit ophold i Tyrkiet. Herefter fik ansøgeren lov til at køre hjem til sin bopæl i Groznyj. Ansøgeren blev [en dato i efteråret] 2018 opsøgt af to uniformerede tjetjenske politibetjente. Politibetjentene bad ansøgeren om at følge med til politistationen, idet politibetjentene havde modtaget yderligere oplysninger om ansøgerens ophold i Tyrkiet. Ansøgeren tog sin bror med på

politistationen. Efter ankomsten til politistationen, blev ansøgeren afhørt om hendes ophold i Tyrkiet. Ansøgeren forklarede, at hun havde plejet en ældre dame i Tyrkiet, men politibetjentene troede ikke på ansøgeren. Da ansøgeren fastholdt sin forklaring, truede politibetjentene ansøgeren med, at de ville forsøge at få ansøgerens bror til at oplyse, hvad ansøgerne havde foretaget sig i Tyrkiet. De truede endvidere ansøgeren med at tilbageholde ansøgeren og ansøgerens bror, medmindre hun oplyste yderligere om sit ophold i Tyrkiet. Ifølge politibetjentenes informationer havde ansøgeren smuglet kvinder fra Georgien til Tyrkiet med henblik på, at kvinderne skulle til Syrien. Politibetjentene oplyste endvidere ansøgeren om, at hun, ifølge politibetjentenes oplysninger, samlede informationer fra Tjetjenien og Georgien for at videregive informationerne til tjetjenske og georgiske krigsgrupper. Ansøgeren blev løsladt den efterfølgende dag med hjælp fra en af ansøgerens fars venner. Løsladelsen var betinget af, at ansøgeren betalte en bøde på 10.000 russiske rubler og underskrev en falsk anklage, hvoraf fremgik, at politiet ved ransagningen af ansøgerens person på politistationen havde fundet en narkotisk kapsel. Ansøgerens bror blev løsladt 10 dage senere. Ansøgerens bror var blevet tortureret og slået. Ansøgerens bror fortalte, at hele familien ville få problemer med de tjetjenske myndigheder som følge af ansøgerens ophold i Tyrkiet. Broren anbefalede derfor, at de begge forlod Tjetjenien. Ansøgeren fik det psykisk dårligt efter tilbageholdelsen, hvorfor ansøgeren blev indlagt [en dato i efteråret] 2018. Ansøgeren var indlagt i ni dage, og hun blev udskrevet omkring [en dato i efteråret] 2018. Herefter tog ansøgeren hjem til bopælen i Groznyj, hvor hun opholdt sig frem til [en dato i efteråret] 2018. Ansøgeren udrejste herefter til Georgien. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har arbejdet i Tyrkiet, og at hun er blevet afhørt af de russiske og tjetjenske myndigheder på et eller andet tidspunkt i forbindelse med sin genindrejse til de russiske delstater. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet kan således ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun har en konflikt med de tjetjenske og/eller russiske myndigheder til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøger har forklaret upræcist og udetaljeret om afhøringen af hende og om sin brors forhold. Hun har forklaret upræcist om, hvor mange betjente der afhørte hende, og hun har forklaret udbyggende om, hvorvidt hun og hendes familie senere er blevet opsøgt af myndighederne på grund af hendes forhold. Ansøgeren har således indledningsvist forklaret, at hverken hun eller hendes familie blev opsøgt efter løsladelsen af hende, mens hun ved anden samtale og i advokatindlægget har oplyst, at de tjetjenske myndigheder har opsøgt hendes forældre og spurgt efter hende. Ansøgeren har tillige forklaret udbyggende om, hvorvidt hun blev løsladt uden betingelser. Hun har således indledningsvist forklaret, at hun, efter at have betalt en bøde, blev løsladt uden betingelser, mens hun i advokatindlægget har oplyst, at hun under tilbageholdelsen fik at vide, at hun ville blive kontaktet af myndighederne med henblik på en straffesag. Endelig har ansøgeren forklaret udbyggende om brorens angivelige konflikt med myndig-

hederne. Ansøgeren har således indledningsvist forklaret, at broren blev udsat for overgreb, men løsladt på samme vilkår som hende, mens hun efterfølgende har forklaret, at myndighederne stadig er efter hendes bror, og at han har fået udrejseforbud. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke er fremkommet med en rimelig forklaring på de nævnte udbygninger. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgerens forklaring om, at hun i en periode var uden kontakt til sin farbror og derefter fik kontakt med ham, hvorefter hun fik oplysninger, forekommer utroværdigt. Der er herved lagt vægt på, at hun ikke er fremkommet med en rimelig forklaring på den manglende kontakt til farbroren, og at hun efter sin egen forklaring fik nogle af oplysningerne forud for den sidste samtale, men at hun ikke ses at være fremkommet med disse oplysninger ved sidste samtale. Ansøgerens forklaring om, at hun straks udrejste, mens broren i første omgang blev i Tjetjenien forekommer i øvrigt usammenhængende med, at myndighederne var gået meget hårdere til broren. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren har anvendt sit eget pas ved rejser mellem forskellige delstater i og ved sin legale udrejse af Rusland uden at opleve problemer. Flygtningenævnet tilsidesætter herefter ansøgernes forklaring om asylmotivet som konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Rusland vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Rusl/2020/15

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende kvindelig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2016. **Flygtningenævne**t udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra […], Tyrkiet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter for sin ægtefælles liv, da han er efterlyst af myndighederne. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hendes herboende ægtefælle er efterlyst af myndighederne, da han er kurder fra […] i Syrien. Ægtefællen støtter det kurdiske oprør i området. Ægtefællens lillebror og far har desuden været anholdt af de tyrkiske myndigheder, fordi nogle kurdere i Syrien udleverede navnene på broren og faren til de tyrkiske myndigheder. Broren blev endvidere anholdt, fordi han deler navn med ægtefællen. Ægtefællen er blevet tilbageholdt af de tyrkiske myndigheder ved tre forskellige indrejser i Tyrkiet. Ægtefællen fik efter én til to dages tilbageholdelse lov til at indrejse i Tyrkiet. Ansøgeren har desuden som asylmotiv henvist til, at hun frygter at vende tilbage til Tyrkiet, da hun er gift med en syrisk statsborger. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggende. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har udbygget sit asylmotiv, og at hun

har forklaret divergerende om hendes egen og hendes ægtefælles konflikt med de tyrkiske myndigheder. Desuden har ansøgeren forklaret divergerende om myndighedernes opsøgning af hendes familie i Tyrkiet. Dertil kommer, at det – udover verbal nedgørelse – alene beror på ansøgerens formodning, at hun kan risikere at lide en eller anden ubestemt form for fysisk overlast ved en tilbagevenden til Tyrkiet. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring om sit asylmotiv og ansøgerens generelle troværdighed har nævnet ligeledes lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret forskelligt om sin identitet og sit asylmotiv til Udlændingestyrelsen, og at ansøgeren indrejste i Danmark [i foråret] 2016 og først indgav ansøgning om asyl [i efteråret] 2017. På denne baggrund tilsidesætter Flygtningenævnet ansøgerens forklaring om sit asylmotiv som konstrueret og utroværdig. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil være i risiko for konkret, individuel forfølgelse eller for at blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er derfor ikke opfyldt. Afslutningsvis bemærker Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, eller at fastsætte en anden udrejsefrist end nedenfor bestemt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrk/2020/2

Som eksempel på en sag, hvor ansøgerne har kunnet redegøre for divergenserne i forklaringerne, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Mauretanien således, at klageren fortsat har opholdstilladelse (**B-status**). Indrejst i 2013. Senere i 2013 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2014 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2020 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse, idet styrelsen lagde til grund, at klageren havde opnået opholdstilladelsen ved svig. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk […] og muslim fra […], Mauretanien. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Flygtningenævnet meddelte [i efteråret] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 stk. 2. Klageren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Mauretanien frygtede at blive efterlyst og fængslet af myndighederne, idet han i nødværge havde slået sin onkel med et stykke træ. Han havde også henvist til, at han frygtede at blive dræbt af familien til sin onkel. Udlændingestyrelsen har [i foråret] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, Udlændingestyrelsen har vurderet, at klageren har opnået sin opholdstilladelse på baggrund af svig.

Klageren har som asylmotiv fortsat i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til det samme asylmotiv. Flygtningenævnet har ved vurderingen af klagerens troværdighed lagt vægt på, at omstændighederne forud for klagerens udrejse fandt sted i 2011 – for ni år siden. Klageren har under nævnsmødet redegjort for, hvorfor han har omtalt sin farbror (onkel) under forskellige fornavne, ligesom han har redegjort for, hvorfor han under sin asylsag først har oplyst, at hans mor er død, men senere har oplyst, at hun lever i Senegal. Klageren har på trods af flere divergenser forklaret konsistent om sit asylmotiv, hvorfor Flygtningenævnet ikke finder det godtgjort, at klageren har udvist svig, da han i 2014 fik opholdstilladelse, og betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 1, for at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse er derfor ikke opfyldt. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse [fra foråret] 2020, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Maure/2020/1

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Rusl/2020/11, der er omtalt i afsnit 4.2.1.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse. Der kan i den forbindelse henvises til afgørelsen Afgha/2019/116, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 304 f.

11.2.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel, kan henvises til afgørelsen Afgh/2020/37, der er omtalt i i afsnit 4.2.2.1, hvori ansøgerens bror afgav forklaring under nævnsmødet.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempler den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 436 f., nævnte afgørelse Irak/2014/8,

den i 21. beretning (2012), side 29 f., nævnte afgørelse Syrien/2012/30, den i 19. beretning (2010), side 201 f., nævnte afgørelse Kosovo/2010/1 samt den i 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

11.2.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland samt til brug for behandlingen af Dublin-sager om forholdene for asylansøgere i de øvrige Dublin-lande.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 11.2.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US Department of State, se blandt andet sagen NA. mod UK, præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK, præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgivernes autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rappor-

terne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

11.2.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organi-

sationer, herunder DCR, Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch, Freedom House og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt FN, herunder UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Immigration and Refugee Board of Canada, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere indgår rapporter fra EASO (European Asylum Support Office) i nævnets baggrundsmaterialesamling.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

11.2.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande

inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager, eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

11.2.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

11.2.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets

vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat seks dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

11.2.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af tilsigelser, udskrift af dombøger, erklæringer om medlemskab af ulovlige politiske partier m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som

konstruerede til lejligheden, foretager Flygtningenævnet en vurdering af, om der via Udenrigsministeriet skal søges indhentet en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Da foretagelsen af en ægthedsvurdering kan være både tids- og udgiftskrævende, vil nævnet alene iværksætte en høring af Udenrigsministeriet, såfremt resultatet heraf kan antages at have betydning for nævnets vurdering af sagen. Nævnet vil endvidere ved vurderingen af, om der skal iværksættes en høring, blandt andet kunne lægge vægt på ansøgerens generelle troværdighed i sagen og på baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe falske dokumenter eller ægte dokumenter med usandt indhold i ansøgerens hjemland samt udbredelsen heraf.

Nævnet vil endvidere kunne lægge vægt på dokumenternes karakter, herunder om de fremstår som udstedt af myndigheder, politiske partier eller personer fra ansøgerens hjemområde. Således vil f.eks. en erklæring udstedt af en landsbyleder eller af en europæisk afdeling af et ulovligt politisk parti kunne være ægte i den forstand, at dokumentet reelt er udstedt af den pågældende person eller organisation, uden at dette dog nødvendigvis er udtryk for, at indholdet er sandt. I en sådan situation vil en ægthedsvurdering af dokumentet således ikke bidrage til oplysning af sagen.

Der henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols udtalelse i sagen M.K. mod Frankrig (Appl. 76100/13), beslutning af 1. september 2015, præmis 30, hvori klageren havde fremlagt adskillige erklæringer fra personer i sin omgangskreds, som bekræftede, at der var udtrykt trusler om hævn overfor klageren. Domstolen udtalte, at de nationale myndigheder som udgangspunkt er bedst egnet til at bedømme de beviser, der forelægges dem, men at de nationale myndigheder i den foreliggende sag havde været uenige med hensyn til hvilken bevisværdi, der skulle tillægges de pågældende dokumenter. Regeringen fandt erklæringernes bevisværdi tvivlsom henset til deres forfattere og mangel på præcision. Domstolen var enig med klageren i, at det er vanskeligt at opnå andre former for bevismateriale for sådanne trusler. Den kunne dog ikke se bort fra, at alle erklæringerne stammede fra personer, der stod klageren nær, det være sig familiemedlemmer eller venner, og tog derfor den tvivl, som både regeringen og de administrative myndigheder havde givet udtryk for, i betragtning.

Endvidere vil tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst og ansøgerens forklaringer herom kunne tillægges betydning ved vurderingen af, om en høring bør iværksættes.

I visse tilfælde vil det ikke være muligt at foretage egentlige ægthedsvurderinger. Dette gælder lande, hvor Udenrigsministeriet ikke råder over kilder, der kan forelægges do-

kumenter med personfølsomme oplysninger. I sådanne sager kan der eventuelt i stedet foretages en generel høring om domstolsprocedurer, myndighedskompetence m.v.

Hvis Flygtningenævnet beslutter at iværksætte en høring, påser nævnet forud for afsendelsen til Udenrigsministeriet, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i langt de fleste asylsager typisk er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet normalt i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde."

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Som eksempel på nævnets vurdering af fremlagte dokumenter kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **juni 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunnimuslim af trosretning fra [by], Logar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter overgreb fra sin familie, lokalbefolkningen, Taliban og myndighederne, idet han har haft et seksuelt forhold til sin stedmor. […] Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den forekommer til dels divergerende, konstrueret til lejligheden og dermed utroværdig. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren efter at være blevet bekendt med stedmorens graviditet tog til et apotek for at købe medicin til en abort uden at overveje konsekvenserne heraf. Det forekommer videre mindre sandsynligt, at ansøgeren og stedmoren ikke foretog sig noget i relation til risikoen for opdagelse i tiden fra, at stedmorens graviditet var konstateret, og til resultatet af de lægelige undersøgelser af faren forelå. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren i det udvidede asylskema har anført, at hans

far – samme dag som han og stedmoren havde været hos lægen og havde fået at vide, at hun var gravid – udsatte hende for vold i 20 – 30 minutter, mens ansøgeren til asylsamtalen forklarede, at der gik en uge fra graviditeten var konstateret, og til faren havde tid hos lægen for at få resultatet af undersøgelsen, og at det var på dette tidspunkt, faren slog stedmoren. Ansøgerens forklaring om, at han glemte at nævne det andet lægebesøg i asylskemaet forekommer ikke troværdig henset til, at det er centralt for asylmotivet. Nævnet har videre lagt vægt på, at ansøgeren i asylskemaet anførte, at han inden udrejsen spurgte lægen i Kabul, hvorfor han skulle rejse ud af landet, og at lægen svarede, at hans stedmor var blevet stenet ihjel, hvorefter han ringede til [B] og spurgte ham, hvad der var sket, mens han til asylsamtalen forklarede, at det var [B], der først fortalte ham om stedmorens stening. Nævnet har endvidere tillagt det nogen vægt, at ansøgeren til asylsamtalen og under nævnsmødet forklarede, at [B] fortalte, at stedmoren havde fortalt alle, at det var ansøgerens barn. Nævnet bemærker, at dette er en central udtalelse, som ansøgeren må forventes at have oplyst klart i asylskemaet. Flygtningenævnet har endelig tillagt det vægt, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har oplyst, at han ikke har en facebookprofil og aldrig har oprettet en profil på de sociale medier, men at Udlændingestyrelsen har fundet en facebookprofil i navnet [ansøgeren navn] med et profilbillede af ansøgeren, og at det af denne profil fremgår, at han har været universitetsstuderende på […]. Ansøgerens forklaring om, at det ikke er hans facebookprofil forekommer ikke troværdig. Nævnet bemærker herved, at det savner mening, at der skulle være en person eller personer, der har været i besiddelse af billeder af ansøgeren, herunder et billede af en person, der i hvert fald har stor lighed med ansøgeren, ved […], og har lagt disse billeder op før og efter ansøgerens flugt fra Afghanistan. Med hensyn til den fremlagte artikel fra "[…]" har nævnet lagt vægt på, at artiklen er fremkommet kort inden mødet i Flygtningenævnet, og at den angiveligt er fremkommet som følge af, at ansøgerens ven [B] skulle have fundet ham ved at google en "[navngiven person fra kendt serie]" og kontaktet ham i juni måned i år og sendt artiklen. Nævnet bemærker videre, at artiklen er præget af en påfaldende usædvanlig detaljeringsgrad, der udviser indgående kendskab til detaljer fra ansøgerens familie. Nævnet lægger herefter til grund, at artiklen ikke kan tillægges nogen bevisværdi og finder ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af artiklen. Nævnet finder således at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring i sin helhed som utroværdig og konstrueret til lejligheden. Sammenfattende finder nævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afgh/2020/22

Se som eksempel på sager, hvor nævnet blandt andet lagde vægt på ansøgerens troværdighed og baggrundsoplysningerne om muligheden for at fremskaffe samt udbredelsen af falske dokumenter endvidere den i formandskabets 23. beretning (2014), side 200 f.,

nævnte afgørelse Bang/2014/7, hvor Flygtningenævnets flertal ikke kunne lægge ansøgerens forklaring om, at han var tiltalt for et drab, som han ikke havde begået, til grund. Flertallet fandt ikke anledning til at udsætte sagen på en ægthedsvurdering af de af ansøgeren fremlagte dokumenter, hvoraf det fremgik, at han var tiltalt i sagen, idet flertallet herved lagde vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Bangladesh, at det er let at skaffe falske dokumenter, og at disse florerer i vid udstrækning. Se endvidere den i 23. beretning, side 415, nævnte afgørelse Alba/2014/1, hvor nævnet fandt, at det ikke kunne føre til et andet resultat i en sag vedrørende et albansk ægtepar, at ansøgerne måtte formodes at kunne skaffe en erklæring fra en mægler, der havde mæglet i en blodfejdekonflikt, idet det fremgår af baggrundsmaterialet vedrørende Albanien, at breve fra blodhævnskomiteer med videre florerer i stor stil. Flygtningenævnet fandt derfor heller ikke anledning til at udsætte sagen på indhentelse af den pågældende erklæring.

Se som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriet foretagen ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed:

Nævnet meddelte i **november 2020** opholdstilladelse **(K-status)** til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2015. I 2017 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2019 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2020 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et mundtligt nævnsmøde. Nævnet besluttede på det mundtlige nævnsmøde at udsætte sagen på en indhentelse af en ægthedsvurdering af nogle dokumenter fremlagt af ansøgeren. Sagen blev herefter afgjort på skriftligt grundlag. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Ansøgeren er etnisk kurder og shiamuslim af trosretning fra […] Mazadaran, Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, idet han har forholdt sig kritisk og stillet spørgsmålstegn ved tilstandene i det iranske militær, hvor han har arbejdet som […] i perioden mellem [foråret] 2007 og indtil [sommeren] 2015. […] Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring under asylsagen har været detaljeret og konsistent, og at det beskrevne forløb i alt væsentligt har fremstået selvoplevet. Ansøgeren har fremlagt dokumenter blandt andet vedrørende sin sag ved den militære kommission. Dokumenterne er af Udenrigsministeriet blevet ægthedsvurderet, og de vurderes umiddelbart at være ægte. Flygtningenævnet lægger herefter ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, ligesom Flygtningenævnet fandt [i foråret] 2019. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgerens asylmotiv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at han i mange år var ansat i militæret som […], at han har ytret sig kritisk om militæret og ved et møde stillet kritiske spørgsmål til en general, hvilket medførte, at generalen forlod mødet, og der opstod tumult. Ansøgeren blev

idømt en disciplinærstraf, og han blev løbende indkaldt til møder hos militærsikkerhedsenheden. Ansøgeren har under endnu et møde stillet yderligere spørgsmål til en anden general, hvilket medførte tumult under mødet. Få dage efter deserterede ansøgeren fra militæret og udrejste illegalt af Iran. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at ansøgeren på baggrund af ovennævnte, herunder episoderne med de to højtstående militærpersoner, og at han har ytret sig kritisk og er deserteret fra militæret, må anses for at være profileret i forhold til de iranske myndigheder som modstander af regimet på en sådan måde, at han derved ved en tilbagevenden til Iran risikerer at blive forfulgt af myndighederne. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på denne baggrund har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2020/89

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2020/91, der er omtalt i afsnit 11.2.1.

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR, kan henvises til den i formandskabets 23. beretning (2014), side 126 f., nævnte afgørelse Bangladesh/2014/2.

11.2.4.3 Dokumenttekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokuments ægthed, kan nævnet anmode Nationalt ID-center, der er en uafhængig enhed, der organisatorisk hører under Hjemrejsestyrelsen, om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en dokumentteknisk erklæring udarbejdet af Nationalt ID-center er indgået i vurderingen af ansøgerens troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **oktober 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2019. Det fremgår af sagen, at Udlændingestyrelsen under styrelsens behandling af sagen har anmodet Nationalt ID-center om assistance til at ægthedsvurdere det af ansøgeren fremlagte nationalitetspas. Det fremgår af Nationalt ID-centers høringssvar af den 26. november 2019, at "resultatet af screeningen påviste, at dokumentets design er i overensstemmelse med tilgængelige efterretninger. Ved screeningen er der ikke fundet tegn på manipulation." **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "Ansøgeren er etnisk perser og kristen af trosretning fra Rasht, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren oplyser dog at have deltaget i forsamlinger og folkelige demonstrationer, da han er utilfreds med forholdene i Iran. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at

blive henrettet som følge af, at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han frygter de iranske myndigheder, idet han har udtalt sig kritisk om den iranske regering og de generelle forhold i Iran. […] Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sine asylmotiver til grund. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter i Iran til grund, idet forklaringen herom fremstår divergerende, påfaldende og konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvor mange mænd der kom og hentede ham til afhøring [en nærmere angiven dato i sommeren] 2019. Ansøgeren har i sit asylskema oplyst, at der kom en ukendt mand og hentede ham, hvorimod ansøgeren under asylsamtalen har forklaret, at der kom to civilklædte mænd og hentede ham. Flygtningenævnet finder det påfaldende, at ansøgerens konflikt med de iranske myndigheder begyndte kort tid inden, ansøgeren søgte om visum til Danmark, samt at ansøgerens arbejdsplads og bopæl blev ransaget kort tid efter, at ansøgeren havde været til samtale vedrørende udstedelse af visum til Danmark. Flygtningenævnet finder det endvidere påfaldende, at ansøgeren - efter at have fået oplyst af sin advokat, at han var efterlyst af de iranske myndigheder - udrejste legalt af Iran på sit nationalitetspas. Flygtningenævnet finder det desuden påfaldende, at ansøgeren under nævnsmødet ikke har kunnet redegøre nærmere for, hvilke udtalelser han er fremkommet med til sine kollegaer, bortset fra overordnede synspunkter, og at disse ytringer skulle have haft efterretningstjenestens interesse. Flygtningenævnet finder det påfaldende, at de iranske myndigheder løslod ansøgeren uden nogen betingelser, efter at han var blevet afhørt og udsat for fysiske overgreb hvis myndighederne havde en interesse i ansøger. Flygtningenævnet kan endvidere ikke lægge til grund, at ansøgerens konversion til kristendommen er reel. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sin konversion forekommer ureflekteret og overordnet, og at ansøgeren ikke har været i stand til at redegøre overbevisende for sin indre afklaringsproces og kristne overbevisning. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren under asylsamtalen udviste et overfladisk kendskab til kristendommen, herunder at han ikke kunne redegøre for nogen historier eller lignelser fra Bibelen. Videre var ansøgeren til asylsamtalen ikke i stand til at redegøre for sin indre afklaringsproces, idet han alene forklarede, at han var konverteret til kristendommen på grund af sin hjertelige tro og kærlighed, og fordi han er blevet udvalgt af Gud. De fremlagte udtalelser og det forhold, at ansøgeren blev døbt i sommeren 2020, kan ikke føre til en ændret vurdering. Den omstændighed, at ansøgeren efter sin udrejse har slået opslag med kristne budskaber op på sin Facebook-profil kan ikke føre til en ændret opfattelse. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved de anførte opslag nu har profileret sig over for de iranske myndigheder på en sådan måde, at dette kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det af baggrundsmaterialet fremgår, at asylansøgere, som har konverteret for at opnå asyl, ikke vil blive retsforfulgt, idet de iranske myndigheder er klar over, at iranske statsborgere konverterer for at opnå asyl. Flygtningenævnet finder

desuden, at det forhold, at ansøgeren har deltaget i folkelige demonstrationer i Iran, ikke kan føre til andet resultat. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at ansøgeren bar maske under demonstrationerne, og at han ikke har oplevet konflikter som følge af deltagelsen heri. Flygtningenævnet finder, at de generelle forhold i Iran ikke kan føre til andet resultat. Sammenfattende finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en individuel og konkret begrundet risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Iran/2020/67

11.2.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretagen sprogundersøgelse, kan henvises til afgørelserne Afgh/2019/48 og Hjem/2019/20, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 217 f.

11.2.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejse i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, eventuelt på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempel på en sag, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-anerkendelse kan henvises til afgørelsen Irak/2017/48, der er omtalt i formandsskabets 26. beretning (2017), side 204 ff.

11.2.4.6 Reformatio in pejus

Som anført ovenfor under afsnit 11.2 er Flygtningenævnets bevisvurdering fri og således ikke bundet af særlige bevisregler, ligesom Flygtningenævnet ikke er bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans.

Flygtningenævnet har i 2014 i en række sager taget stilling til, om princippet om reformatio in pejus var til hinder for, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med den fornyede behandling af en hjemvist sag foretog en fornyet vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til hjemlandet. I de pågældende sager havde Udlændingestyrelsen ved den første afgørelse meddelt afslag, idet styrelsen fandt, at ansøgeren på baggrund af de daværende baggrundsoplysninger isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til hjemlandet, men at den pågældende havde opnået beskyttelse i et første asylland, jf. § 7, stk. 4. Flygtningenævnet hjemviste sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen blandt andet med henblik på, at styrelsen skulle indhente nærmere oplysninger om ansøgerens opholdsgrundlag i førsteasyllandet. På baggrund af nye oplysninger vedrørende de forbedrede generelle forhold i ansøgerens hjemland traf Udlændingestyrelsen herefter en ny afgørelse, hvorefter ansøgeren ikke – heller ikke isoleret – ansås for omfattet af udlændingelovens § 7.

I sagen Soma/2014/10 vedrørende et ægtepar fra Somalia udtalte Flygtningenævnet herom: "Udlændingestyrelsens afgørelse fra foråret 2013 blev truffet under den praksis, der blev fulgt efter Sufi Elmi-dommen af 28. juni 2011. Efter indhentelse af nye oplysninger vedrørende de generelle forhold i Somalia traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i nogle prøvesager. Den 5. september 2013 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen KAB mod Sverige. I lyset heraf traf Udlændingestyrelsen afgørelsen i slutningen af 2013. Flygtningenævnet finder, at Udlændingestyrelsen under disse omstændigheder har været berettiget til at foretage en fornyet vurdering af, om ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2."

Se det fulde resumé af afgørelsen i formandskabets 23. beretning (2014), side 210 f.

11.3 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat en sammenfatning af oplysningerne i sagen, som består dels af en kort oversigt over sagsforløbet, herunder datoen for Udlændingestyrelsens afgørelse, indrejseforholdene, herunder -tidspunktet, og ansøgningstidspunktet, og om ansøgeren har tilknytning til Danmark f.eks. i form af herboende familiemedlemmer, og andre for sagen relevante oplysninger, dels et resumé af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med, at ansøgeren har ansøgt om asyl, herunder Rigspolitiets asylregistreringsrapport, såfremt rapporterne indeholder

oplysninger af relevans for asylsagen, samt resumé af oplysningerne i asylansøgningsskemaet, såfremt ansøgeren har udfyldt skema. Resultatet af eventuelle høringssvar og sprogtest m.v. indgår også. Endvidere vedhæftes alle referater fra ansøgerens samtaler med Udlændingestyrelsen i deres helhed. Sammenfatningen, herunder Udlændingestyrelsens samtalereferater, indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således nævnets beslutning, hvori indgår dels en stillingtagen til, i hvilket omfang ansøgerens forklaring kan lægges til grund, dels nævnets vurdering af, om ansøgeren herefter opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender og betydningen af baggrundsoplysninger.

11.4 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, f. eks. privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En

anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen skal undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

I forhold til nyere sager vil der endvidere være adgang til Flygtningenævnets afgørelser på nævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor nævnet siden medio maj 2015 har offentliggjort præmisserne i alle afgørelser i anonymiseret form, dog således at afgørelser, der på grund af deres helt særlige karakter ikke vil kunne anonymiseres meningsfuldt, ikke bliver offentliggjort.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I det omfang, anmodningen ikke kan besvares (alene) på baggrund af de på hjemmesiden offentliggjorte afgørelser, vil nævnet i disse tilfælde foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

11.5 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan

udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt. Som eksempel herpå kan henvises til afgørelsen Ukra/2020/6.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han eller hun allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, om første asylland, henvises til afsnit 5.2.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til ”hjemlandet”.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **december 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger. Indrejst på et tidspunkt forud for efteråret 2017. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har oplyst, at han er statsløs fra Somalia. Ansøgeren har hertil forklaret, at han er født i Somalia og har en etiopisk mor og en somalisk far, samt at han ikke er blevet registreret i Somalia ved fødslen. Ansøgeren har videre oplyst, at han har boet i Somalia i en årrække, hvorefter han flygtede til Kenya. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han er etnisk badjuni. Det fremgår videre af sagen, at ansøgeren har oplyst, at han har været tilknyttet al-Shabaab. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia og Kenya frygter, at han vil blive tvangshvervet til al-Shabaab, eller at han vil blive slået ihjel af al-Shabaab. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter de somaliske myndigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at agenten, som betalte for ansøgerens udrejse, vil slå ham ihjel. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han tidligere har været tilknyttet al-Shabaab, og at han er flygtet fra al-Shabaab. Ansøgeren har videre oplyst, at han frygter, at agenten, som betalte for ansøgerens udrejse, vil slå ham ihjel, fordi ansøgeren skylder ham penge. Flygtningenævnet kan efter bevisførelsen for nævnet i det hele tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering [fra efteråret] 2018, hvorefter ansøgeren hverken har sandsynliggjort sin identitet eller sit asylmotiv og derfor ikke har opfyldt sin pligt efter udlændingelovens § 40, stk. 1, til at meddele de oplysninger,

der er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse efter loven kan gives. Nævnet kan således tiltræde, at ansøgeren under sin asylsag har forklaret divergerende på flere centrale punkter herunder om, hvornår han har opholdt sig i henholdsvis Somalia og/eller Kenya. Hertil kommer, at ansøgeren opholdt sig og arbejdede ulovligt i Danmark i en periode forud for, at han efter sin anholdelse i [efteråret] 2017 ansøgte om asyl, og at han i forbindelse med anholdelserne både i [efteråret] 2017 og i [efteråret] 2020 til politiet oplyste, at han er fra Kenya. Uanset at det på denne baggrund ikke kan fastlægges, hvilket land der er ansøgerens hjemland, finder Flygtningenævnet ikke grundlag for at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke grundlag for at meddele ansøgeren asyl i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Hjem/2020/5

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Hjem/2020/1.

Som eksempel på, at tvivlen med hensyn til ansøgerens nationalitet stod mellem to lande, og hvor nævnet traf afgørelse om, at ansøgeren kunne udsendes til enten det ene land eller det andet land kan henvises til afgørelsen Maro/2018/19, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 262.

Se endvidere den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 216 f., nævnte afgørelse Bangladesh/Burma/2014/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 4.9.

For så vidt angår sager, hvor en asylansøger har indvendinger imod den identitet og nationalitet, som den pågældende er registreret under, henvises til kapitel 10 om identitetsfastsættelse.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vurderedes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 4.4.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 412 f., nævnte afgørelse Som/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1-3, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), side 201 f. Se endvidere formandskabets 22. beretning (2013), side 277 f., om den efterfølgende meddelelse om, at det ikke ansås for muligt at gennemføre udsendelser af iranske kurdere til Irak (KRI).

Det er hjemrejsestyrelsen, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Hjemrejsestyrelsen bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager hjemrejsestyrelsen og politiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejselegitimation til hjemlandet, er en teknisk udsendelseshindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7.

11.5.1 Udrejsefrister

En afgørelse som fastslår, at en udlænding ikke har ret til at opholde sig i landet skal indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2.

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, som trådte i kraft den 15. juni 2020, blev Flygtningenævnet blandt andet også tillagt kompetence til i visse tilfælde at meddele en udlænding et indrejseforbud samt kompetence til at forlænge en af nævnet meddelt udrejsefrist. Se herom afsnit 11.5.1.1 vedrørende indrejseforbud og afsnit 11.5.1.2 vedrørende forlængelse af udrejsefrister.

I sager behandlet af Flygtningenævnet fastsættes en udrejsefrist som udgangspunkt til enten syv dage, en måned eller straks. I særlige tilfælde kan nævnet endvidere undlade at fastsætte en udrejsefrist.

Udrejsefristen fastsættes til syv dage i de tilfælde, hvor en udlænding ikke er omfattet af andre særlige udrejsefrister, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt. Dette vil eksempelvis være tilfældet i sager, hvor Flygtningenævnet behandler en klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (spontansager).

Bortfald af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 eller § 17 A sker ex lege. Flygtningenævnets afgørelse er en konstatering heraf (ex lege). Nævnet har hidtil i sager om bortfald af opholdstilladelse pålagt klageren at udrejse straks med henvisning til udlændingelovens § 30, stk. 1. Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven m.v. blev udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt. ændret således, at der også i sager om bortfald af en opholdstilladelse skal fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristen vil i de sager ligeledes skulle fastsættes til syv dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt.

I sager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Dette gælder dog ikke i sager, hvor opholdstilladelsen er opnået ved svig, idet der i disse sager foreligger et påtrængende tilfælde, hvorfor udrejsefristen skal fastsættes til straks.

I spontansager, hvor ansøgerens sag sambehandles med et familiemedlems sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, fraviges udgangspunktet om en udrejsefrist på syv dage. I disse tilfælde fastsættes udrejsefristen i stedet til en måned, såfremt ansøgerens familiemedlem er blevet meddelt en udrejsefrist på en måned fra nævnets afgørelse i pågældendes sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse.

Hvis ansøgeren er gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end to måneder fra datoen for nævnsmødet, fastsættes udrejsefristen til to måneder efter terminstidspunktet. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsættes udrejsefristen efter anmodning til to måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Der henvises i øvrigt til afsnit 11.5.1.2. vedrørende muligheden for forlængelse af en udrejsefrist.

I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. Påtrængende tilfælde foreligger efter udlændingelovens § 33, stk. 2,

5. pkt., navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

> Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.
>
> Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.
>
> I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.
>
> Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.
>
> Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.
>
> …
>
> Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.
>
> Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:
> – hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,
> – hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
> – hvis tredjelandsstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
> – hvis tredjelandsstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,

– hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
– hvis tredjelandsstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
– hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
– hvis tredjelandsstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

…

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrunder nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voteringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen."

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 5. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde fastsætter Flygtningenævnet ikke en udrejsefrist, men henviser til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, fastætter Flygtningenævnet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, fastsætter nævnet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet meddeler nævnet udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

Flygtningenævnet fastætter ikke en udrejsefrist, hvis en ansøger har et andet opholdsgrundlag, eller hvis en ansøger har en verserende sag ved udlændingemyndighederne, og den myndighed, der behandler sagen, har meddelt ansøgeren, at denne lovligt kan opholde sig i Danmark under sagens behandling. Flygtningenævnet fastsætter heller ikke en udrejsefrist, hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 6.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af

udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 5.8. om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at meddele processuelt ophold under sagens behandling, at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

11.5.1.1 Indrejseforbud

Såfremt Flygtningenævnet pålægger en udlænding at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, fastsætter nævnet samtidig et indrejseforbud, hvorefter den pågældende ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. udlændingelovens 32, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnets kompetence til at fastsætte indrejseforbud for udlændinge, der er blevet pålagt at udrejse af landet straks, blev indført ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love. Før lovændringen blev en udlænding, der af Flygtningenævnet var pålagt at udrejse af landet straks, efterfølgende udvist af landet med et indrejseforbud, jf. den dagældende udlændingelovs § 25 b, stk. 2. Det var Udlændingestyrelsen, der traf afgørelse om udvisning med indrejseforbud. Ved lovændringen blev § 25 b, stk. 2, imidlertid ophævet, og § 32, stk. 1, nyaffattet.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 32, stk. 1, i lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og forskellige andre love, jf. lovforslag nr. 189 af 5. maj 2020, fremgår blandt andet:

> ”Det foreslås endvidere, at den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 25 b, stk. 2, ophæves, og erstattes af en ny bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, således at et indrejseforbud for udlændinge, der pålægges at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, ikke fremover også forudsætter en udvisning.
>
> Det foreslås derfor, at der som udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 2, indsættes en bestemmelse, hvorefter udlændinge, der pålægges at udrejse straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, systematisk vil blive pålagt et indrejseforbud. Det betyder, at den myndighed der fastsætter en udrejsefrist til straks samtidig skal træffe afgørelse om indrejseforbud.
>
> Det betyder også, at i de situationer, hvor en fastsat udrejsefrist er tilsidesat af udlændingen, skal der træffes afgørelse om indrejseforbud. En sådan afgørelse skal som udgangspunkt træffes af den myndighed, som konstaterer, at der er tale om ulovligt ophold efter udløbet af en fastsat udrejsefrist. Konstateres dette imidlertid f.eks. i forbindelse med en klagesagsbehandling af Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet, må spørgsmålet om afgørelse om indrejseforbud imidlertid henvises til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
>
> Den foreslåede ændring vil indebære, at en afgørelse om, at en udlænding, for hvem udrejsefristen fastsættes til straks samt udlændinge, der ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, medfører, at den pågældende systematisk får et indrejseforbud af den myndighed, der enten fastsætter udrejsefristen eller hvis det konstateres, at der er tale om ulovligt ophold efter udløbet af en tidligere fastsat udrejsefrist.”

En afgørelse om, at en udlænding skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, vil således medføre, at den pågældende som udgangspunkt systematisk også bliver pålagt et indrejseforbud.

En udlænding, hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, vil ligeledes blive pålagt et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 5.

En udlændinge, der ikke udrejser i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, vil ligeledes skulle meddeles et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 2. Såfremt Flygtningenævnet i forbindelse med klagesagsbehandlingen i en konkret sag konstaterer, at en udlænding ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, vil nævnet dog henvise spørgsmålet om fastsættelse af indrejseforbud til Udlændingestyrelsen.

For så vidt angår udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, fastsættes der alene et indrejseforbud, såfremt udlændingen er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. § 32, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 3, kan Flygtningenævnet endvidere i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlade at fastsætte et indrejseforbud for en udlænding omfattet af § 32, stk. 1, nr. 2.

Reguleringen af et indrejseforbuds længde fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 4. Det fremgår således af § 32, stk. 4, nr. 1, at indrejseforbud meddeles for en periode på 2 år, hvis udlændingen blandt andet er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2 (udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks), jf. dog nr. 3.

Bestemmelsen har den betydning, at Flygtningenævnet i sager, hvor nævnet pålægger en udlænding at udrejse straks i medfør af udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt., jf. 5. pkt., også vil meddele et indrejseforbud gældende i 2 år, medmindre indrejseforbuddet kan henføres under § 32, stk. 4, nr. 3.

Det fremgår således af § 32, stk. 4, nr. 3, at et indrejseforbud meddeles for en periode på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejse i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II.

En udlænding kan således af Flygtningenævnet blive meddelt et indrejseforbud i en periode på 5 år, hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II.

11.5.1.2 Forlængelse af en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 4

Ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven m.v. blev udlændingelovens § 33, stk. 4 indført. Bestemmelsen giver mulighed for, at en udlænding, som har fået fastsat en udrejsefrist som følge af, at denne har fået afslag på asyl, eller har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, kan anmode om at få forlænget sin udrejsefrist. Ved samme lov blev udlændingelovens § 46, stk. 7, indført, hvorved Flygtningenævnet blev tillagt kompetence til at træffe afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 4, når Flygtningenævnet har truffet den afgørelse, som udrejsefristen knytter sig til. Flygtningenævnet behandler både anmodninger om forlængelse af en udrejsefrist, som modtages i forbindelse med afholdelse af nævnsmødet samt anmodninger som modtages efter nævnsmødet. Anmodninger, som er modtaget efter nævnsmødet, behandles som udgangspunkt af formanden eller næstformanden alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 15. Flygtningenævnet vil dog også af egen drift kunne tage stilling til spørgsmålet om forlængelse af udrejsefristen allerede på det tidspunkt, hvor afgørelsen efter udlændingelovens § 33, stk. 1 træffes, såfremt nævnet efter en individuel vurdering af sagens omstændigheder finder det relevant.

Efter bestemmelsen kan en udrejsefrist forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning.

Af bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser nr. 34 fremgår blandet andet følgende:

> ”Baggrunden for bestemmelsen er desuden, at en forlængelse af udrejsefristen vil kunne medvirke til, at en udlænding, der har haft et længerevarende lovligt ophold i Danmark, og som har fået inddraget eller nægtet forlænget sin opholdstilladelse, får mulighed for at afvikle sine forhold i landet. Dette vil kunne medvirke til en mere overskuelig udrejse og til, at flere udlændinge dermed vælger at udrejse frivilligt, ligesom det vil give disse udlændinge mulighed for eventuelt at søge repatriering under udrejsefristen.”

Endvidere fremgår det, at:

> ”Afgørelse om forlængelse af en udrejsefrist træffes på baggrund af en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder. Ved vurderingen kan bl.a. indgå, om udlændingens samlede tilknytning

her til landet skal føre til forlængelse af udrejsefristen, herunder om den pågældende skal afvikle eksempelvis boligforhold, bankforretninger, institutionspladser og afhænde bohave eller om den pågældende har et mindreårigt barn, der har en forestående afsluttende eksamen. Det forventes, at bestemmelsen vil have et snævert anvendelsesområde for så vidt angår forlængelse af udrejsefristen af hensyn til udlændingens samlede tilknytning her til landet."

Opregningen i bestemmelsen og bemærkningerne er ikke udtømmende, og bestemmelsen vil derfor tillige kunne finde anvendelse, hvis andre særlige grunde gør sig gældende. Afgørelsen af, om en udrejsefrist skal forlænges, skal således altid træffes på baggrund af en samlet, konkret vurdering i den enkelte sag, og et påberåbt forhold kan derfor være relevant i forhold til forlængelse af en udrejsefrist, også selvom det ikke direkte vedrører afvikling af forhold i Danmark.

Som eksempel på en anmodning om forlængelse af udrejsefristen afgjort på formandskompetence, hvor Flygtningenævnet fandt, at der forelå omstændigheder, som kunne begrunde en forlængelse af udrejsefristen, kan nævnes en sag vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka med lovligt ophold i Danmark siden 2012. Ansøgeren anmodede om en forlænget udrejsefrist med henblik på at kunne søge srilankansk statsborgerskab til sit medfølgende barn født i Danmark, at kunne afslutte sit medfølgende barns skoleforhold samt at kunne klargøre sin hjemrejse til Sri Lanka. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet finder på den baggrund, at Deres klients samlede forhold ikke vurderes at være af en sådan karakter, at de kan begrunde en forlængelse af Deres klients udrejsefrist med seks måneder. Nævnet bemærker hertil, at Deres klient med rimelighed kan forventes at have afviklet sine affærer i Danmark samt klargjort sin hjemrejse, herunder afvikling af skole-, familie- og statsborgerskabsforhold, senest to måned efter udløbet af den oprindelige udrejsefrist som fastsat af nævnet ved afgørelse af [efteråret] 2020. Flygtningenævnet har således efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, herunder varigheden af Deres klients ophold i Danmark samt det forhold, at Deres klients søn omfattes af nævnets afgørelse, besluttet at forlænge Deres klients udrejsefrist med to måneder."

Det fremgår endvidere af lovbemærkninger til bestemmelsen, at en udrejsefrist kan forlænges, såfremt en udlænding, som har fået inddraget eller nægte forlænget sin opholdstilladelse, har søgt om repatriering. Som eksempel på en afgørelse herpå kan nævnes [xx], vedrørende et ægtepar samt medfølgende børn fra Somalia, som havde søgt om økonomisk hjælp til repatriering, og hvor repatrieringssagen på daværende tidspunkt blev behandlet af en kommune. **Flygtningenævnet** udtalte: "[A] kommune har telefonisk bekræftet over for Flygtningenævnet, at klageren har ansøgt om økonomisk støtte til repatriering, inden udløbet af udrejsefristen, og at kommunens sagsbehandling

vil tage omkring tre måneder. Flygtningenævnet har på denne baggrund besluttet at forlænge klagerens udrejsefrist med tre måneder fra [dato].”

Flygtningenævnet vil som udgangspunkt ikke forlænge en udrejsefrist i det tilfælde, hvor en ansøger anmoder om at få forlænget sin udrejsefrist, som følge af at den pågældende har en verserende sag i en anden udlændingemyndighed. Kompetencen til at træffe afgørelse om, hvorvidt den pågældende ansøger må opholde sig i Danmark under behandlingen af denne sag, vil i disse tilfælde tilkomme andre udlændingemyndigheder og ikke Flygtningenævnet.

11.5.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Om refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 7.2.

Se endvidere afsnit 11.11.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indføjer nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendelseshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan henvises til den afgørelse, der er nævnt i Flygtningenævnets formandskabs 25. beretning (2016), side 238. Arme/2016/1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en af ægtefællerne har flere nationaliteter, kan henvises til afgørelsen Geor/2019/7 + Rusl/2019/4, der er omtalt i Flygtningenævnets formanskabs 28. beretning (2019), side 330 ff.

I sager vedrørende ægtefæller af forskellig nationalitet, hvor en af ægtefællerne af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og hvor nævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den anden ægtefælle, fastsætter nævnet en udrejsefrist for den ægtefælle, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, i overensstemmelse med reglerne i udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, jf. det anførte i afsnit 11.5.1, ligesom nævnet træffer afgørelse om, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a. Det falder således uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt en udsendelse af ægtefællen, der ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er forenelig med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra nævnets praksis henvises til afgørelsen Irak/2017/260, der er omtalt i formandskabets 26. beretning (2017), side 221 f.

11.6 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet således afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Det samme gælder, hvis nævnet efter en konkret vurdering helt undtagelsesvis beslutter at gennemføre mødet uden ansøgerens tilstedeværelse af ordensmæssige årsager, se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f., nævnte afgørelse Som/2014/34.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring eller en erklæring fra centersygeplejersken, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer. Som anført i afsnit 11.1.2. har det siden maj 2020 været en forudsætning for afholdelse af nævnsmøder, at ingen af mødets deltagere har symptomer på COVID-19. I de tilfælde, hvor ansøgere forud for nævnsmødet har oplyst at have symptomer på COVID-19, har nævnet aflyst nævnsmødet uden at stille de sædvanlige krav til dokumentation for lovligt forfald.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Statsløs pal/2012/6.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan

henvises til afgørelsen Maro: 2019/3, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 334 f.

Se som eksempel på en inddragelsessag, som nævnet har behandlet uden klagerens medvirken, fordi klageren ikke er mødt op til nævnsmødet, afgørelsen Soma/2019/12, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 335 ff.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2, formandskabets 22. beretning (2013), side 200 f., nævnte afgørelser.

11.7 Sager afsluttet uden en afgørelse

11.7.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Hjemrejsestyrelsen, og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis Hjemrejsestyrelsen ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

11.7.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen.

11.7.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det pålægges førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Som eksempel på hjemvisning af en sag med henblik på foretagelse af yderligere tekniske undersøgelser af billedmateriale fremlagt af ansøgeren gennem en mobiltelefon kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **januar 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk usbeker og sunnimuslim af trosretning fra [en by], Kunduz, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban, fordi han har fungeret som arbaki og ikke har efterkommet kravet om at samarbejde med Taliban. Ansøgeren frygter endvidere at blive slået ihjel af de afghanske myndigheder, som mistænker ham for at være i ledtog med Taliban. Ansøgeren frygter ligeledes, at han vil blive slået ihjel af familiemedlemmerne til de otte kollegaer, som blev slået ihjel af Taliban. Til støtte herfor har ansøgeren oplyst, at han i 2013 tilsluttede sig en arbaki gruppe. Ansøgeren blev i [foråret] eller [sommeren] 2014 tilbageholdt af Taliban, som i samme forbindelse slog otte af ansøgerens arbaki-kollegaer ihjel. Herefter blev ansøgeren dømt til at få hugget sin højre hånd af. Der skulle endvidere betales 500.000 afghani, ligesom ansøgeren skulle samarbejde med Taliban. Ansøgeren blev løskøbt af sin far efter cirka en måneds tilbageholdelse på betingelse af, at ansøgeren skulle samarbejde med Taliban, så snart ansøgerens hånd var helet. I denne periode blev ansøgerens far gentagne gange opsøgt af familiemedlemmerne til de otte dræbte kollegaer samt af de afghanske myndigheder. Ansøgerens forældre og søster er blevet slået ihjel som følge af ansøgerens konflikt i Afghanistan. Flygtningenævnet finder, at det fremlagte materiale fra udlæsning af ansøgerens mobiltelefon vil kunne have væsentlig betydning for vurderingen af sagen. Som anført af den beskikkede advokat består der imidlertid en vis usikkerhed om den korrekte datering af

billedmaterialet, således som det fremgår af metadataoplysningerne og de øvrige oplysninger, som nævnet er blevet forelagt om dette materiale. På den anførte baggrund finder nævnet det rettest at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at der i styrelsen kan foretages en nærmere teknisk gennemgang heraf, herunder af dateringen og spørgsmålet om fotoshopping." Afgh/2020/5.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan henvises til sagen Suda/2019/2, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 339 f.

Som eksempel på, at nævnet har hjemvist sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på, at mindreårige børn af ansøgere kunne få lejlighed til at afgive forklaring om deres selvstændige asylmotiv kan henvises til afgørelsen Afgh 2018/325, der er omtalt i formandskabets 27. beretning (2018), side 278 f.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156 nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Flygtningenævnet har i de senere år hjemvist flere sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende somaliske statsborgere som følge af, at klagernes mindreårige børn før nævnsmødet har indgivet ansøgning om asyl. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **hjemviste** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte blandt andet: "[…] Klagerens advokat har på mødet oplyst, at klageren søger asyl på steddatteren [A's] vegne, og at de øvrige to – myndige – steddøtre, som bor hos ham, også selvstændigt vil søge asyl. Klagerens advokat har nedlagt påstand om, at sagen hjemvises til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen har påstået sagen fremmet. Flygtningenævnet bemærker, at klagerens asylmotiv i relation til frygt for omskæring relaterer sig til hans yngste – mindreårige – steddatter [A], som klageren har oplyst at have delt forældremyndighed over. Flygtningenævnet finder det efter en samlet vurdering rettest, at Udlændingestyrelsen træffer en afgørelse i første instans i forhold til steddatteren, og at Udlændingestyrelsen samtidig tager stilling til, hvilken betydning det nye asylmotiv måtte have for klagerens sag. Nævnet bemærker, at forældre-

myndighedsspørgsmålet samt steddatterens mors forhold tillige bør undersøges nærmere. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse og hjemviser sagen til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling sammen med steddatterens asylsag." Soma/2020/70.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, se som eksempler herpå de i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 241 og 242 nævnte afgørelser Rus/2014/15 og Afg/2014/43.

11.7.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

11.8 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

11.8.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 17, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 11.7.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 11.11.1.

11.8.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

11.8.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 17, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94 f., nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 17, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

> ”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-beskikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.
>
> Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-beskikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsoplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesanmodningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn."

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævns-

medlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

11.8.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskikkes.

A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.

B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesanmodningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.

C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesanmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesanmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.

D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesanmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland.

I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.

E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 17, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere bestemmelse herom, ikke ske substitution.

11.8.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

11.9 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Med virkning fra den 1. april 2019 trådte en rammeaftale om levering af fremmedsprogstolkning mellem Rigspolitiet og EasyTranslate i kraft. Aftalen blev indgået på baggrund af et gennemført udbud vedrørende tolkeydelser og indebar blandt andet, at alle myndigheder på rets- og udlændingeområdet skulle benytte EasyTranslate i forbindelse med tolkningsopgaver. Nævnets indkaldelser af tolke til nævnsmøder og indhentelse af skriftlige oversættelser skulle således ske gennem EasyTranslate.

Efter aftalens ikrafttræden konstaterede nævnet, at der var problemer med at skaffe tolke til de berammede nævnsmøder, ligesom kvaliteten af tolkningen i en række sager ikke var af tilstrækkelig høj kvalitet. I løbet af 2019 måtte Flygtningenævnet aflyse behandlingen af 51 sager som følge af, at EasyTranslate ikke kunne levere tolke, eller at tolkningens kvalitet var utilstrækkelig. I nogle sager måtte nævnet foretage dæk-

ningskøb i tilfælde, hvor EasyTranslate meddelte, at det ikke var muligt at skaffe en tolk, der kunne tolke på det relevante sprog under nævnsmødet.

Nævnet var i løbet af 2019 løbende i dialog med EasyTranslate og Rigspolitet om kvaliteten af tolkningen og forsyningssikkerheden.

Den 11. december 2019 hævede Rigspolitiet aftalen med EasyTranslate, blandt andet med henvisning til, at der var sket grove overtrædelser af reglerne om databeskyttelse.

Flygtningenævnet benytter nu igen tolke fra en tolkeliste udarbejdet af Rigspolitiet. Nævnet oplever i den forbindelse ikke længere generelle problemer med kvaliteten i tolkningen eller forsyningssikkerheden.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor det ikke var muligt at fremskaffe en tolk, der talte ansøgerens dialekt, den i Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014), side 247 f. nævnte afgørelse Som/2014/34.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321 f. nævnte afgørelse Afgh/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets sekretariat. Flygtningenævnets sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets sekretariat foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet har forholdt sig til et anbringende fra ansøgeren om, at der under sagens behandling i Udlændingestyrelsen havde været tolkeproblemer af en sådan karakter, at det havde haft betydning for styrelsens afgørelse, kan henvises til de i afsnit 11.2.1 omtalte afgørelser Burm/2020/3 og Irak/2020/27.

11.10 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere kapitel 9, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af

adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til kapitel 7, afsnit 7.6.

11.11 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

11.11.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 40 stk. 13, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesanmodning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarteringssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller udlændingelovens § 7, nægter at forlænge, inddrage eller lader en sådan opholdstilladelse bortfalde, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, se nærmere afsnit 4.7.1. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning og udsætter således heller ikke den fastsatte udrejsefrist. Der kan dog tillægges opsættende virkning, hvis særlige grunde taler derfor jf. udlændingelovens §33 b, stk. 2, 1. pkt. jf. § 53 a, stk. 2, 4. pkt.

Udlændingelovens §§ 33 a (processuelt ophold) og 33 b (opsættende virkning) blev indført ved lov nr. 821 af 9. juni 2020 om ændring af udlændingeloven og forskellige

andre love, som trådte i kraft den 15. juni 2020, og bestemmelserne erstattede udlændingelovens § 33, stk. 7.

Af udlændingelovens § 33 a, stk. 2, fremgår det videre, at en udlænding kan meddeles processuelt ophold under behandling af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb. Det fremgår videre at udlændingelovens § 33 a, stk. 3, nr. 1, at når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles processuelt ophold under behandlingen af en anmodning og genoptagelse af en afgørelse efter udlændingelovens § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 12 og 14, og forretningsordenens § 45, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 277 f., nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak som første asylland. Der kan endvidere henvises til afgørelsen Iran/2018/156, der er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 27. beretning (2018), side 304 f.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 53, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysnin-

ger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 11.8.

For så vidt angår sager, der oprindeligt er afgjort af et femmandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, er anført følgende i forarbejderne til lov nr. 1561 af 13. december 2016 om ændring af Flygtningenævnets sammensætning, jf. lovforslag nr. 11, fremsat den 5. oktober 2016, side 12:

> ”Endvidere vil dette gælde for afsluttede sager, der efter den 1. januar 2017 søges genoptaget eller genoptages til fornyet behandling. Træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at spørgsmålet om genoptagelse skal forelægges det nævn, der har afgjort sagen, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering, jf. Flygtningenævnets forretningsordens (bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet) § 48, stk. 2, nr. 1, eller at sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 48, stk. 2, nr. 2, skal det oprindelige nævn uden medlemmerne indstillet af Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren træffe afgørelse i sagen.”

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 17, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 11.8 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte. Nævnet har videre kompetence til at meddele processuelt ophold under genoptagelsessagen, jf. udlændingelovens § 33 a, stk. 2 og stk. 3, nr. 1.

I sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser eller efter udlændingelovens § 7 og § 8 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser – herunder EMRK artikel 8 at inddrage eller nægte at forlænge opholdstilladelsen. I de sager, som ikke er omfattet af den ved lov nr. 1711 af 27. februar 2019 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven. repatrieringsloven og forskellige andre love indførte § 19 a, skal nævnet vurdere, om en inddragelse eller nægtelse af en forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i kapitel 6.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter blandtandet udlændingelovens § 26, stk. 1 eller EMRK artikel 8, såfremt de havde foreligget på

tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

I kapitel 14 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

11.11.2 Domstolsprøvelse

11.11.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i afsnit 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157H) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243H), 26. januar 2001 (UfR 2001.861H), 28. november 2001

(UfR.2002.406H), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405H), og 2. december 2003 (UfR 2004.727H).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

> ”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001 (UfR 2001.86H), hvor Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).
>
> …
>
> Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.
>
> …
>
> Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

11.11.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

11.11.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2015 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2020 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 12

Sager indbragt for internationale organer

12.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 16 ændrings- og tillægsprotokoller. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination) og protokol nr. 16 (rådgivende udtalelser om principielle spørgsmål). Det følger af konventionen, at der for at sikre opfyldelsen af konventionens forpligtelser skal oprettes en europæisk Domstol for Menneskerettigheder. I 1959 begyndte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sit arbejde.

Domstolen består af 47 dommere, én fra hver signaturstat. Domstolens opbygning følger af konventionens artikel 26. Heraf fremgår, at Domstolen sidder i enkeltdommerformation, komitéer på tre dommere, kamre på syv dommere og et storkammer på 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for, at en sag antages til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter, at den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Domstolen modtog således i 2020 omkring 41.700 klager. Tallet dækker over ”allocated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Det følger af Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b, at Domstolen som udgangspunkt kun orienterer signaturstaten om en indgivet klage, hvis den beslutter at anmode staten om skriftlige bemærkninger ("observations") til klagen, herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling ("admissibility") og om klagens indhold ("merits"). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold, jf. konventionens artikel 29, stk. 1, og Domstolens procesreglement regel 54 A. Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe, jf. procesreglementet regel 54, stk. 2, litra a, eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger, jf. procesreglementet regel 39, se nærmere nedenfor. Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité, jf. konventionens artikel 28, bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikler 3 og 8 relevante.

I henhold til konventionens artikel 3 må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Konventionens artikel 8 beskytter retten til respekt for privatliv og familieliv.

Flygtningenævnet havde i beretningsperioden ingen verserende sager for Domstolen.

12.1.2 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv, jf. konventionens artikel 2, retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling, jf. konventionens artikel 3, og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv, jf. konventionens artikel 8.

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uoprettelig skade, hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv, se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet (application no. 46827/99), præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig (application no. 50278/99), præmisserne 103 og 107-108.

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige (application no. 32621/06), dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221. I sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland (application no. 30696/09), dom af 21. januar 2011 udtalte Domstolen i præmis 355:

”The Court next rejects the Government’s argument that the Court itself had not considered it necessary to indicate an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court to suspend the applicant’s transfer. It reiterates that in cases such as this, where the applicant’s expulsion is imminent at the time when the matter is brought to the Court’s attention, it must take an urgent decision. The measure indicated will be a protective measure which on no account prejudges the examination of the application under Article 34 of the Convention. At this stage, when an interim measure is indicated, it is not for the Court to analyse the case in depth – and indeed it will often not have all the information it needs to do so […].”

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klagere af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen N.A. mod UK (application no. 25904/07), se præmisserne 21–22.

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I sager, hvor der er klaget over Flygtningenævnets afgørelser, er anmodninger fra Domstolen om anvendelse af regel 39 hidtil blevet efterkommet.

12.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til seks af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder, FN's konvention om barnets rettigheder og FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af enten FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité, FN's Kvindekomité, FN's Børnekomité eller FN's Handicapkomité.

Der gælder efter tillægsprotokoller til konventionerne visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for en af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis har de danske myndigheder hidtil efterkommet sådanne anmodninger, dog har Flygtningenævnet i en enkelt sag for Torturkomitéen efterfølgende efter en konkret vurdering besluttet at ophæve udsættelsen af udrejsefristen, hvilket Torturkomitéen har kritiseret i sin udtalelse i sagen i 2020, se nærmere afsnit 12.3.2 om sagen F.K. mod Danmark.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 94 i komitéens procedureregler, at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne medføre uoprettelige konsekvenser ("irreparable consequenses").

Tilsvarende følger af procedureregler for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

FN's komitéer har i 2020 i en sag udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse (Børnekomitéen).

Hvis en komité har udtrykt kritik af en af Flygtningenævnets afgørelser, har det hidtil været Flygtningenævnets praksis at genoptage sagen og gennemgå den på ny, som udgangspunkt ved behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. I det nye nævns behandling af sagen indgår naturligvis som et væsentligt element – udover sagens akter og baggrundsmateriale, herunder nytilkommet baggrundsmateriale, vedrørende det pågældende land – komitéens udtalelse. Det er muligt, at Flygtningenævnet efter denne fornyede vurdering af sagen finder, at ansøgeren fortsat ikke opfylder betingelserne for at få meddelt asyl. Dette er imidlertid ikke udtryk for, at nævnet ikke lægger vægt på eller tager hensyn til komitéens udtalelser, men derimod for, at nævnet ikke er enig med komitéen i den konkrete vurdering. I modsætning til komitéerne møder Flygtningenævnet ansøgeren personligt og har lejlighed til at høre den pågældende selv forklare og til

at stille uddybende spørgsmål. Flygtningenævnet kan således danne sig et førstehåndsindtryk. Med det faktum in mente, at en meget stor del af de sager, Flygtningenævnet behandler, vedrører troværdigheden af ansøgerens forklaring, er dette forhold af stor betydning, hvilket også er anerkendt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som ved flere lejligheder har udtalt sig om troværdighedsvurderingen i asylsager. Der kan herved henvises til sagen R.C. mod Sverige af 9. marts 2010 (application no. 41827/07), præmis 52, i hvilken Domstolen udtalte:

”The Court observes, from the outset, that there is a dispute between the parties as to the facts of this case and that the Government have questioned the applicant’s credibility and pointed to certain inconsistencies in his story. The Court acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one. It accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess not just the facts but, more particularly, the credibility of witnesses since it is they who have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned. […]”

Se endvidere M.E. mod Sverige af 26. juni 2014 (application no. 71398/12), præmis 78, hvori Domstolen udtalte:

”The Court first acknowledges that it is often difficult to establish, precisely, the pertinent facts in cases such as the present one and it accepts that, as a general principle, the national authorities are best placed to assess the credibility of the applicant if they have had an opportunity to see, hear and assess the demeanour of the individual concerned (see, R.C. v. Sweden, no. 41827/07, § 52, 9 March 2010). […]”

Hvis en komité udtrykker kritik i en sag, hvor ansøgeren på tidspunktet for modtagelsen af komitéens udtalelse er forsvundet, genoptages sagen ikke, jf. principperne i udlændingelovens § 40, stk. 13.

Der henvises til den nærmere gennemgang af sagen, hvori Torturkomitéen har udtalt kritik af Flygtningenævnets undladelse af at opretholde udsættelsen af en udrejsefrist, samt sagen, hvori Børnekomitéen har udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse, nedenfor.

12.3 FN's Torturkomité

12.3.1 FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Danmark har ratificeret FN’s konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN’s Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 165 deltagende stater. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN’s Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således:

> Stk. 1: ”Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (”refoulere”) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur.”
>
> Stk. 2: ”Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.”

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 114, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om, at klageren fremlægger underbyggede oplysninger, hvorefter risikoen for at den pågældende vil blive udsat for overgreb er forudseelig, aktuel, personlig og reel. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I december 2017 vedtog komitéen General Comment No. 4, som erstattede General Comment No. 1. General Comment No. 4 af 4. september 2018 indeholder beskrivelser af komitéens egen fortolkning og forståelse af specifikke bestemmelser i torturkonventionen og udgør således et fortolkningsbidrag til blandt andet artikel 3. Om iværksættelse af torturundersøgelser fremgår blandt andet nedenstående:

Artikel 18(d) er affattet således:

> ”18. For the purpose of fully implementing article 3 of the Convention, State parties should take legislative, administrative, judicial and other preventive measures against possible violation of the principles of “non-refoulement”, including:
>
> […]
>
> (d) Referring the person alleging previous torture to an independent medical examination free of charge, in accordance with the Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (Istanbul Protocol)”

Artikel 41 er affattet således:

> “41. […] In particular, an examination by a qualified medical doctor, including as requested by the complainant to prove the torture that the complainant has suffered, should always be ensured, regardless of the authorities’ assessment of the credibility of the allegation, so that the authorities deciding on a given case of deportation are able to complete the assessment of the risk of torture on the basis of the result of the medical and psychological examinations, without any reasonable doubt.”

I 2020 har FN’s Torturkomité afgivet udtalelse i en sag, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har derudover i begyndelsen af 2021 fået oplyst, at FN’s Torturkomité i 2019 har lukket en sag, hvor klageren var blevet meddelt opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen i 2013.

Der er indbragt en ny sag for komitéen i 2020.

Der verserede herefter pr. 31. december 2020 fire sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I en af de fire sager har komitéen tidligere udtalt kritik i sagen, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse på ny. Klagernes advokat oplyste i 2019, at klagerne havde forladt Danmark. I en anden af de fire sager har komitéen udtalt kritik, hvorefter Flygtningenævnet har genoptaget sagen og fastholdt afgørelsen. Komitéen er anmodet om at lukke sagen. Der er tale om samme klager som i sagen omtalt nedenfor i afsnit 12.3.2.

12.3.2 FN´s Torturkomités udtalelse i 2020 i sagen F.K. mod Danmark, communication no. 743/2016 (Tyrkiet)

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i en sag, hvori der var klaget over afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen erklærede sagen for uantagelig som åbenbart grundløs (inadmissible as manifestly ill-founded).

Komitéen udtalte i november 2015 kritik af Flygtningenævnet for ikke at have iværksat en lægelig undersøgelse af klageren under sagens behandling. For nærmere gennemgang af klagerens asylmotiv, komitéens udtalelse fra 2015 og sagens behandling i Flygtningenævnet henvises til Flygtningenævnets Formandskabs 24. beretning, side 267 ff.

I april 2016 indbragte klageren på ny sagen for FN's Torturkomité. Komitéen anmodede i den forbindelse Danmark om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen under komitéens behandling af sagen.

I maj 2016 besluttede Flygtningenævnet i overensstemmelse med komitéens anmodning at udsætte klagerens udrejsefrist, indtil Flygtningenævnet havde haft lejlighed til at forholde sig til klagen til komitéen.

I juni 2016 besluttede Flygtningenævnet at der ikke var grundlag for at opretholde udsættelsen af udrejsefristen.

I marts 2018 blev klageren udsendt til Tyrkiet.

Af komitéens udtalelse af 30. december 2020 fremgår blandt andet:

"Issues and proceedings before the Committee

The State party's failure to cooperate and to respect the Committee's request for interim measures pursuant to rule 114 of its rules of procedures

8.1 The Committee notes that the adoption of interim measures under rule 114 of its rules of procedure, in accordance with article 22 of the Convention, is vital to the role entrusted to the Committee under that article. Failure to respect interim measures requests by the Committee, in particular through such irreparable action as extraditing an alleged victim, undermines the protection of the rights enshrined in the Convention.

8.2 The Committee recalls that the non-refoulement principle codified in article 3 of the Convention is absolute. It observes that any State party that has made a declaration under article 22 (1) of the Convention recognizes the competence of the Committee to receive and consider complaints from individuals who claim to be victims of violations of the provisions of the Convention. By making such a declaration, States parties implicitly undertake to cooperate with the Committee in good faith by providing it with the means to examine the complaints submitted to it and, after such examination, to communicate its comments to the State party and the complainant. The Committee considers that by failing to respect its request for interim measures transmitted on 28 April 2016, and by deporting the complainant to Turkey, the State party seriously failed in its obligations under article 22 of the Convention.

[…]

9.5 The Committee notes that the subject of the present communication, i.e. the risk for the complainant in case of his deportation to Turkey, constituted the object of the examination of communication No. 580/2014, wherein the Committee concluded that the complainant's deportation would breach the State's party's obligations under article 3 of the Convention. The Committee recalls that in case 580/2014, it considered in particular that, by rejecting the complainant's asylum application without ordering a medical examination in light of the report produced by Amnesty International Danish Medical Group, the State party failed to sufficiently investigate whether there were substantial grounds for believing that the complainant would be in danger of being subjected to torture if returned to Turkey, and thus the complainant's deportation would amount to a violation of article 3 of the Convention. The Committee has also concluded to a violation of articles 12 and 16 of the complainant's rights, not invoked in the present case.

9.6 The Committee is satisfied that after the adoption of its decision in case 580/2014, the State party has given it due consideration, and the complainant's asylum case has been reopened and reconsidered by the Refugee Appeals Board, based on the Commit-

tee's decision and taking into account of the conclusions of the medial examination of Amnesty International Danish Medical Group of 25 September 2014. The Committee notes that in this context, both the complainant and his lawyer were given an opportunity to provide information and clarifications to the Danish asylum authorities.

9.7 The Committee further notes the complainant's objection that even if the RAB did reopen the case and did invite him to a hearing, no medical examination on torture was ever ordered, to take into account the Amnesty International's report on past torture.

9.8 The Committee considers that from the documents on file, it transpires that the RAB has given due consideration to the conclusions of the Amnesty International Danish Medical Group's report and, in this context, it revealed a number of contradictions with the complainant's statements given throughout the asylum proceedings. The Committee further notes that from the material on file it cannot conclude that in this case, the RAB has acted in a biased manner, or in a manner, constituting otherwise a denial of justice. The Committee also observes in this connection that the complainant has not referred to any such misconduct but he rather tends to disagree with the Board's conclusions, seeking for instance their review.

9.9 The Committee finally has taken note of the complainant's counsel contention that the complainant has informed him in a telephone conversation that upon deportation, he was tortured by the police in Turkey. The Committee notes that no further information or explanations in support of this claim has been provided, in particular regarding the identity of those responsible for the complainant's ill-treatment, the location where the alleged torture took place, nor was any detail adduced regarding the eventual method of torture and its intensity or of other ill-treatment inflicted. Following the deportation, counsel has submitted a copy of a summary medical certificate dated 27 January 2020, pursuant to which a medical examination of the complainant showed that the later suffered from Traumatic Anxiety Reax Disorder, with no mention of torture whatsoever.

9.10 In these circumstances, and in the absence of any further information of pertinence on file, the Committee considers that the present communication is inadmissible as manifestly ill-founded, under article 22 (2) of the Convention. In the light of this conclusion, the Committee decides not to examine any other inadmissibility ground."

Komitéens udtalelse er offentliggjort på Flygtningenævnets hjemmeside den 22. januar 2021.

12.4 FN's Menneskerettighedskomité

12.4.1 FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder

Danmark ratificerede i 1972 FN's internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder samt den første valgfrie tillægsprotokol til konventionen af samme dato. Konventionen og den valgfrie tillægsprotokol trådte i kraft den 23. marts 1976.

Ved konventionen blev FN's Menneskerettighedskomité oprettet. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

Danmark har ikke taget noget forbehold i forbindelse med konventionen og anerkender Menneskerettighedskomitéens kompetence til at modtage og behandle individuelle klagesager efter artikel 1 i den valgfrie tillægsprotokol.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er affattet således:

> "Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter."

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 94, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet hidtil har fulgt, hvis der anmodes herom.

I 2020 har FN's Menneskerettighedskomité afgivet udtalelse i tre sager, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Der henvises for så vidt angår disse tre sager til gennemgangen i afsnit 12.4.2.

Komitéen har i 2020 lukket fire sager, da det ikke var muligt at komme i direkte kontakt med klagerne.

Der blev i 2020 indbragt tre nye sager for komitéen.

Der verserede herefter pr. 31. december 2020 59 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I størstedelen af sagerne har komitéen samtidig anmodet om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af klagen. Et antal af de indbragte klager vedrører sager, hvori klageren på et sent tidspunkt som et nyt asylmotiv har gjort gældende at være konverteret fra islam til kristendommen under opholdet i Danmark, men hvor Flygtningenævnet ikke har kunnet lægge til grund, at konversionen er reel. Der henvises nærmere til afsnit 5.4 om sur place. Herudover vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvori nævnet har henvist klageren til at tage ophold i enten Bulgarien, Italien eller Grækenland som første asylland. Der henvises nærmere til afsnittene 5.2 og 5.3 om første asylland og udlændingelovens § 29 b. Endelig vedrører et antal af de indbragte klager sager, hvor klagerne som asylmotiv har henvist til konflikter med al-Shabaab i Somalia eller Taliban i Afghanistan.

I tre af de 59 sager er komitéen blevet anmodet om at berostille behandlingen af klagerne. I en sag skyldes anmodningen, at klageren opholder sig i udlandet, og at Flygtningenævnet vil genoptage behandlingen af pågældendes asylsag, hvis vedkommende genindrejser i Danmark. I to af sagerne skyldes anmodningerne, at Flygtningenævnet har genoptaget behandlingen af de pågældendes asylsager. I den ene af disse sager har Flygtningenævnet i 2020 på ny stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om asyl, og Danmark har den 16. april 2021 orienteret komitéen herom.

Komitéen er i 23 af de 59 verserende sager blevet anmodet om at lukke sagerne. I tre af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er frafaldet, i en sag skyldes anmodningen, at nævnet har genoptaget 29 b-sagen og omgjort Udlændingestyrelsens afvisningsafgørelse, således at klagerens asylsag behandles i Danmark, mens anmodningerne i to sager skyldes, at klagernes sager er blevet genoptaget, og klagerne er blevet meddelt opholdstilladelse under komitéens behandling af sagerne. I en sag skyldes anmodningen, at klagerne er blevet meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. I fem af sagerne skyldes anmodningerne, at klagerne er forsvundet og er skønnet udrejst. I ti af sagerne har komitéen udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelser forud for 2019, og anmodningerne skyldes derfor, at Flygtningenævnet efterfølgende har behandlet sagerne på ny og har genoptaget og stadfæstet fem af sagerne, mens de resterende fem er meddelt afslag på genoptagelse. Endelig skyldes anmodningen i en enkelt

sag, at klageren frafaldt sin ansøgning om asyl, efter komitéen havde udtalt kritik af Flygtningenævnets afgørelse.

12.4.2 FN's Menneskerettighedskomités udtalelser i 2020 i sager mod Danmark

I beretningsperioden har FN's Menneskerettighedskomité udtalt sig i tre sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Komitéen har afvist alle tre sager som uantagelige (inadmissible).

12.4.2.1 S.M. og V.S. mod Danmark, communication no. 2752/2016 (Italien, første asylland)

Sagen vedrørte et iransk ægtepar, der var blevet meddelt konventionsstatus i Italien i 2012 og i 2014 indrejste i Danmark. Klagerne havde henvist til, at Italien ikke kunne tjene som første asylland, idet klagerne i Italien var tvunget til at leve på gaden, da de ikke havde midler til at betale for en bolig. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at antage, at forholdene i Italien i sig selv medførte, at dette ikke kunne tjene som klagernes første asylland, hvorefter de stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 3. juni 2021.

12.4.2.2 F.M. mod Danmark, communication no. 2946/2017 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv blandt andet havde henvist til, at han frygtede forfølgelse af ukendte personer som følge af sin fars konflikt med disse. Derudover havde klageren henvist til de generelle forhold i Afghanistan. Flygtningenævnet fandt, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede asylrelevante overgreb som følge af farens konflikt. Nævnet bemærkede, at klageren aldrig selv havde oplevet konflikter med hverken myndigheder eller andre som følge af farens konflikt, og at det måtte bero på klagerens egen formodning, at han vil være efterstræbt i Afghanistan. I en efterfølgende anmodning om genoptagelse havde klageren henvist til, at han havde fået tatoveret et kors på armen, og at han som følge heraf frygtede, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville blive anset som kristen og derfor risikerede forfølgelse. Flygtningenævnet fandt ikke, at dette kunne danne grundlag for genoptagelse. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 5. maj 2021.

12.4.2.3 F.A. mod Danmark, communication no. 2671/2015 (Afghanistan)

Sagen vedrørte en afghansk statsborger, der som asylmotiv blandt andet havde henvist til, at han frygtede at blive slået ihjel af Taliban, idet han havde arbejdet for de afghanske myndigheder, herunder som kontorchef i et ministerium. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge klagerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet han havde forklaret divergerende og udbyggende om flere forhold, herunder om de trusler, han havde modtaget fra Taliban, samt myndighedernes reaktion på klagerens anmeldelse af disse. I en efterfølgende anmodning om genoptagelse havde klageren blandt andet henvist til, at tolkningen under hele asylsagsbehandlingen havde været utilstrækkelig. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var grundlag for genoptagelse. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, nævnets afslag på genoptagelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 12. maj 2021.

12.5 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

12.5.1 FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand, samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket "diskrimination mod kvinder" betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens eksterritoriale virkning udtalt:

"[…] the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person's rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a prima fade case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations."

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), afsnit 4.2.3.1, s. 230 f.

I 2020 har FN's Kvindekomité afgivet udtalelse i en sag, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Der henvises for så vidt angår denne sag til gennemgangen i afsnit 12.5.2 nedenfor. Sagen anses for lukket ved komitéen.

Der er indbragt to nye sager for komitéen i 2020.

Der verserede herefter ved udgangen af 2020 syv sager ved FN’s Kvindekomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I en af de syv sager er komitéen blevet anmodet om at lukke sagen, idet Flygtningenævnet i 2019 har meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I en anden af de syv sager er komitéen blevet anmodet om at berostille behandlingen, idet Flygtningenævnet har hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Endelig har komitéen i en tredje af de syv sager i 2019 udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen, hvorefter Flygtningenævnet besluttede at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Flygtningenævnet traf ved den fornyede behandling i marts 2020 afgørelse om at fastholde sin tidligere afgørelse. Der henvises for så vidt angår Flygtningenævnets oprindelige afgørelse fra januar 2014, Kvindekomitéens udtalelse fra 2019 og nævnets behandling af sagen på nyt mundtligt nævn i marts 2020 til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), s. 660 ff.

12.5.2 FN's Kvindekomités udtalelse i 2020 i sagen F.H.A. mod Danmark, communication no. 108/2016 (Somalia)

I beretningsperioden har FN’s Kvindekomité udtalt sig i en sag, hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen har erklæret sagen for uantagelig (inadmissible).

Sagen vedrørte en kvindelig asylansøger fra Somalia, der som asylmotiv havde henvist til førægteskabelige forhold, idet hun mod sin farbrors vilje havde haft et forhold til en mand. Hun blev derefter tvangsgiftet med en anden mand, som hun flygtede fra. Hun gjorde gældende, at hun ved en tilbagevenden til Somalia ville blive udsat for kønsrelateret forfølgelse, og at de somaliske myndigheder ikke kunne hjælpe hende. Flygtningenævnet forkastede klagerens forklaring som utroværdig. Komitéen fandt sagen inadmissible.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse og komitéens udtalelse er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 6. marts 2020.

12.6 FN's komité om barnets rettigheder

12.6.1 FN's konvention vedrørende barnets rettigheder

Konventionen vedrørende barnets rettigheder (CRC) blev vedtaget i 1989 af FN’s Generalforsamling og trådte i kraft den 2. september 1991. Danmark ratificerede konventionen den 5. juli 1991, og den trådte i kraft den 18. august 1991.

Konventionen fastslår i artikel 3, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

FN's komité om barnets rettigheder (Børnekomitéen) blev oprettet i 1991 i henhold til konventionens artikel 43 og består af 18 medlemmer, som sædvanligvis mødes tre gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, der realiserer konventionens forpligtelser. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 27. august 2002 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende inddragelse af børn i væbnede konflikter, og den trådte i kraft den 27. september 2002.

Den 24. juli 2003 ratificerede Danmark den valgfri tillægsprotokol af 25. maj 2000 til FN-konventionen om barnets rettigheder vedrørende salg af børn, børneprostitution og børnepornografi, og den trådte i kraft den 24. august 2003.

Senest har Danmark den 7. oktober 2015 ratificeret den valgfri tillægsprotokol af 19. december 2011 om en procedure for henvendelser til konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder, og den trådte i kraft den 7. januar 2016. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 5.

I 2020 har FN's Børnekomité afgivet udtalelse i en sag, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen har udtalt kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen. Der henvises til gennemgangen i afsnit 12.6.2 nedenfor. Sagen anses endnu ikke for lukket ved komitéen.

Herudover har Børnekomitéen i 2020 lukket en sag efter anmodning fra regeringen, idet Flygtningenævnet i 2019 havde meddelt klagerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Der er ikke indbragt nye sager for Børnekomitéen i løbet af 2020.

Der verserede herefter ved udgangen af 2020 syv sager ved Børnekomitéen, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I to af de syv sager er komitéen blevet anmodet om at lukke sagen, idet Flygtningenævnet i 2020 har meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I en af de syv sager er komitéen blevet anmodet om at berostille sagen, idet Flygtningenævnet har genoptaget og hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Om opfølgning i sagen K.Y.M. mod Danmark, communication no. 3/2016, hvori Børnekomitéen udtalte kritik i 2018, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 670 ff.

12.6.2 FN's Børnekomités udtalelse i 2020 i sagen W.M.C. mod Danmark, communication no. 3/2016, udtalelse af 27. oktober 2020 (Kina)

I beretningsperioden har FN's Børnekomité udtalt sig i en sag, hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Komitéen udtalte kritik af Flygtningenævnets behandling af sagen.

Sagen vedrørte en kinesisk statsborger (klageren) og hendes tre børn ("alleged victims"). Klageren indrejste i Danmark i 2012 og søgte om asyl. Hun fødte en datter i 2014 og en søn i 2015. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at hun frygtede at blive straffet af de kinesiske myndigheder, idet hun havde født to børn uden for ægteskab, og idet børnene ikke kunne blive registreret i det kinesiske civilregistreringssystem (hukou). Hun frygtede også at blive udsat for en tvangsabort, hvis hun blev gravid igen. Efter høring af Udenrigsministeriet stadfæstede Flygtningenævnet i 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl. Herefter indbragte den kvindelige klager på vegne af sine to børn sagen for Børnekomitéen. Gennem klagerens supplerende bemærkninger til komitéen i 2018 blev Flygtningenævnet bekendt med, at klageren i 2018 havde født endnu et barn. Klagerens advokat orienterede i 2018 Flygtningenævnet om, at klageren var blevet gift med faren til de to sidstfødte børn i 2017.

Flygtningenævnet genoptog i 2018 sagen til behandling på mundtligt nævn under henvisning til, at klageren havde født yderligere et barn efter nævnets afgørelse fra 2017. Flygtningenævnet stadfæstede på ny Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet udtalte blandt andet, at det kunne lægges til grund, at klageren i sit hjemland havde været udsat for en tvangsabort, at hun et par måneder senere var udrejst illegalt af Kina, samt hun i Danmark havde født tre børn, hvoraf to var født uden for ægteskab. Nævnet udtalte videre, at det på baggrund af oplysningerne om situationen i Kina kunne lægges til grund, at den kvindelige klager som følge af antallet af børn, og at de til dels var født uden for ægteskab, ville kunne idømmes en betydelig bøde eller alternativt en kortere frihedsstraf, ligesom hun kunne blive pålagt udrejseforbud i en periode. Det kunne ikke

efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at de kinesiske myndigheder ville tvangsfjerne børnene fra deres mor, eller at der i øvrigt var en reel risiko for, at moren ville blive udsat for andre asylbegrundende overgreb, herunder tvangsmæssig sterilisation. De sanktioner over for klageren, der herefter var sandsynlige, havde således ikke efter nævnets opfattelse en sådan karakter, at de kunne betragtes som overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet udtalte videre, at set fra børnenes perspektiv måtte det efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at moderens situation meget vel kunne indebære, at det ville blive vanskeligt at få børnene eller i hvert fald et af børnene registreret i hukou-registret, hvilket måtte antages at være en forudsætning for deres adgang til lægehjælp, skolegang, sociale ydelser m.v. Det fremgik imidlertid af Udenrigsministeriets høringsnotat af 12. december 2016, at registrering i overensstemmelse med "Opinions of the General Office of the State Council on Addressing the Issue of Household Registration for Persons without Household Registration" er mulig, såfremt (1) en dna-test kan påvise familieforholdet mellem mor og barn, (2) der fremlægges en fødselsattest med dna-dokumentation for familieforholdet, i hvilken forbindelse en dansk fødselsattest skulle være tilstrækkelig, og (3) der sammen med denne dokumentation ansøges om registrering med en skriftlig begrundelse for børnenes fødsel uden for ægteskabet. Det fremgik dog af samme baggrundsnotat, at myndighederne i Fujian-provinsen havde et dårligt ry i forhold til overholdelse af love og regulativer, og at der var eksempler på, at kvinder, der havde fået foretaget en tvangsabort, ikke havde kunnet registrere børn født efterfølgende. Afgørende for Flygtningenævnets afgørelse – også set i forhold til børnekonventionen – var imidlertid, om der var risiko for, at børnene ved en "tilbagesendelse" til Kina ville blive udsat for alvorlige overgreb, hvilket efter børnekonventionen kunne formuleres som "a real risk of irreparable harm". Nævnet fandt, at de vanskeligheder, som en registrering af børnene – eller navnlig ét af børnene – måtte forventes at møde, eller endda den mulige konsekvens, at børnene blev udelukket fra at modtage fri lægehjælp, skolegang m.v., ikke var forhold, der kunne sidestilles med alvorlige overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt dermed ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til klageren og hendes tre børn. Sagen blev sambehandlet med klagerens ægtefælles asylsag.

For FN's Børnekomité gjorde klageren gældende, at det ville udgøre en krænkelse af konventionens artikler 2, 3, 6, 7 og 8 at udsende hende og børnene til Kina, fordi børnene ville være i risiko for at blive tvangsfjernet fra deres mor og ikke ville blive registreret i det kinesiske civilregistreringssystem (hukou-register), fordi de var født uden for ægteskab, og familien ikke havde overholdt de kinesiske familieplanlægningsregler.

Af komitéens udtalelse fra 27. oktober 2020 fremgår blandt andet:

"8.5 The Committee takes note of the State party's argument that it appears clear that the Refugee Appeals Board took into account the Convention, including article 3, in its decision; that the children's situation was given thorough consideration by the Board; and that the author had failed to identify any irregularity in the decision-making process. The Committee observes that the State party authorities inquired – through the Ministry of Foreign Affairs – about the process of registration of the authors in the *hukou*. According to the consultation response of 12 December 2016, the Ministry acknowledged that their household registration was likely to be more complicated than for children born to married parents, and that the Danish birth certificates should be sufficient in that regard. It also observes that the majority of the members of the Refugee Appeals Board considered that it must be expected that it would be very difficult to have the author's children entered in the *hukou*, at least for a period, during which they would therefore be treated less favourably than other Chinese children in terms of medical care, education and social services.

8.6 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the deportation of a child and that such decisions should ensure – within a procedure with proper safeguards – that the child will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights. The Committee also recalls that the burden of proof does not rest solely on the author of the communication, especially considering that the author and the State party do not always have equal access to the evidence and that frequently, the State party alone has access to the relevant information. In the present case, the Committee notes the arguments and information submitted to it by the State party. However, the Committee observes that the State party does not appear to have sufficiently verified, through means that would not have jeopardized the author and her children's position as asylum seekers: whether the Danish birth certificate would be sufficient for the purposes of registration in the *hukou*, and if not, what other procedures would be required for the children to obtain their Chinese birth certificates; and what the likelihood of obtaining the Chinese birth certificates would be and how long the children would have to wait until they succeeded in being registered in the *hukou*. The Committee notes that these issues are particularly relevant given the numerous administrative requirements for obtaining a birth certificate and complex registration procedures in China, and that birth registration is linked to the *hukou*. The Committee is also of the view that the State party did not consider how the rights of the children to education and health would be ensured pending or failing their registration.

8.7 In this connection, the Committee takes note of a 2019 report of the United States Department of State, according to which, although under both civil law and marriage law the children of single women are entitled to the same rights as those born to married parents, in practice children born to single mothers or unmarried couples are considered

outside of the policy and are subject to the social compensation fee and the denial of legal documents, such as birth documents and the *hukou*. It also takes note of a 2018 report of the United Kingdom Home Office, in which it is stated that many children born to single or unmarried parents had been denied a household registration document, preventing them from accessing public services, medical treatment and education. Although the Government has stated it is making it easier for illegitimate children to be registered, the implementation of this is inconsistent and there can still be obstacles.

8.8 The Committee therefore concludes that the State party failed to duly consider the best interests of the child when assessing the alleged risk that the author's children would face of not being registered in the *hukou* if deported to China and to take proper safeguards to ensure the child's well-being upon return, in violation of article 3 of the Convention.

8.9 The Committee also notes the author's allegations that, if deported, her children would not be registered in the *hukou*, which is required to ensure their access to health, education and social services and is the only means to prove their identity in China. In that respect, the Committee takes note of a 2016 report of the Immigration and Refugee Board of Canada, which states that neither the birth certificate from the Population and Family Planning Commission nor the medical birth certificate, in themselves, are functional civil documents beyond their role in the birth registration process. In other words, they cannot attest legal identity or nationality; they are only of use within their capacity to enable birth registration. Birth registration is only complete upon the registration in the police station, and the *hukou* is the only documentary evidence to attest birth registration. In the light of the fact that in China being registered in the *hukou* is essential for ensuring access to health, education and social services and a requirement as a means to prove one's identity, and that children born to unmarried parents face numerous difficulties in being registered in the *hukou*, the Committee considers that the decision of the State party to deport the author's children would entail a violation of their right to life, survival and development under article 6, and their right to preserve their identity under article 8 of the Convention.

9. The Committee, acting under article 10 (5) of the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure, finds that the facts before it disclose a violation of article 3 of the Convention, and that the return of the author and her children to China would also amount to a violation of articles 6 and 8 of the Convention."

Flygtningenævnet besluttede efter modtagelsen af udtalelsen at genoptage familiens sager til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg har på møde den 27. oktober 2020 drøftet udtalelsen fra FN's Børnekomité. Flygtningenævnets formand bemærkede, at komitéen har tillagt de i konventionen omhandlede sociale, sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige rettigheder eksterritorial virkning, og at komitéen hermed tilsyneladende er gået længere end komitéernes hidtidige praksis, hvorefter der tillægges eksterritorial virkning vedrørende rettigheder, der beskytter ansøgerens liv og sikkerhed m.v.

Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, udtalelsen fra komitéen og nævnets afgørelse om at genoptage behandlingen af sagen er offentliggjort på nævnets hjemmeside den 4. november 2020.

Kapitel 13

Syrien

13.1 Indledning

I september 2013 besluttede Flygtningenævnet at anse dele af Syrien for omfattet af sådanne kamphandlinger og generaliseret vold mod civilbefolkningen, at der var grundlag for at give opholdstilladelse til asylansøgere fra de pågældende områder alene med henvisning til de generelle forhold. Beslutningen blev truffet med henvisning til baggrundsoplysningerne om forholdene i landet sammenholdt med principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK. Der kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning (2013), side 420ff.

Asylansøgere fra de pågældende områder i Syrien, der ikke har risikeret individuel forfølgelse eller overgreb, har herefter fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 – senere § 7, stk. 3 – med henvisning til de generelle forhold, forudsat der ikke har været grundlag for at udelukke dem.

I februar 2019 udtalte Flygtningenævnet blandt andet, at antallet af kamphandlinger og civile tab i Syrien er begrænset geografisk, og at antallet er reduceret markant i forhold til tidligere, og at det er op til Udlændingestyrelsen i 1. instans konkret at vurdere, om der fortsat er grundlag for at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, med henvisning til de generelle forhold.

13.2 Praksis vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus

Flygtningenævnet behandlede i juni 2019 seks prøvesager vedrørende personer fra Damaskus i Syrien. Det var sager, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til personer, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold i Syrien efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet omgjorde i alle seks sager Udlændingestyrelsens afgørelser og vurderede, at der forelå individuelle asylgrundlag. De pågældende fik derfor opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2.

Nævnet udtalte i nogle af sagerne, at den generelle situation i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området.

Nævnet udtalte endvidere, at de syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode. Nævnet udtalte samtidig, at myndighedernes krænkelser af menneskerettighederne er alvorlig, også i Damaskus, og vil kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, efter en konkret vurdering, men at krænkelserne ikke har et sådant niveau, at de i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter § 7, stk. 3.

Den alvorlige menneskeretlige situation i Syrien indgik således som et væsentligt element i grundlaget for nævnets afgørelser, som sammen med de individuelle forhold talte for, at de pågældende opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Som eksempler på nævnets afgørelser i disse sager kan henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 674ff., nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet behandlede i september 2019 en sag vedrørende en syrisk statsborger fra Damaskus, hvor nævnet blandt andet udtalte, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere var af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området, og at der herefter ikke var grundlag for at forlænge pågældendes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet vurderede imidlertid, at der forelå individuelle forhold, som kunne begrunde en opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og omgjorde derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 681ff., nævnte afgørelse Syri/2019/45.

Flygtningenævnet behandlede i december 2019 tre spontane asylsager vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus. Nævnet fandt hverken grundlag for at give opholdstilladelse på baggrund af individuelle forhold eller på grund af de generelle forhold. Nævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afslag på asyl til de pågældende. Der henvises til de i Flygtningenævnets formandskabs 28. beretning (2019), side 685ff., nævnte afgørelser Syri/2019/58 og Syri/2019/60.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg drøftede på et møde i december 2019 afgørelserne og udtalte blandt andet, at det forsigtighedsprincip, der kom til udtryk i nævnets praksis i prøvesagerne fra juni 2019 og siden, fortsat skal finde anvendelse ved behandlingen af sager med syriske statsborgere. Udvalget har på møder i september 2020 og april 2021 udtalt, at der fortsat er grund til at anvende det forsigtighedsprincip, der er

kommet til udtryk i nævnets praksis siden prøvesagerne i juni 2019. Princippet er formuleret således:

"De syriske myndigheders vurdering af, hvilke borgere der udgør en sikkerhedstrussel, er præget af vilkårlighed og uforudsigelighed, hvorfor der kan være god grund til at udvise forsigtighed ved bedømmelsen og lade en eventuel rimelig begrundet tvivl komme en ansøger/klager til gode."

Udvalget udtalte endvidere, at indrejserisikoen i Syrien er en integreret del af risikovurderingen i hver enkelt sag, og at der efter omstændighederne kan være anledning til explicit at forholde sig hertil.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet 17 personsager om spontan asyl vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 14 sager og har omgjort styrelsens afgørelse i en sag samt hjemvist to sager til fornyet behandling i styrelsen. Flygtningenævnet har i samme periode behandlet 20 personsager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 13 sager og har omgjort styrelsens afgørelse i to sager samt hjemvist fem sager til fornyet behandling i styrelsen.

Flygtningenævnet har i beretningsåret fastholdt nævnets vurdering af de generelle forhold i Damaskus og har således i flere afgørelser udtalt, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området.

Som eksempel på en sag, hvor ansøgeren som asylmotiv blandt andet har henvist til de generelle forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015 som familiesammenført til sin herboende ægtefælle. Ansøgeren indgav ansøgning om asyl i 2018. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter den generelle situation i Syrien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun frygter krigen i Syrien. Det vil være usikkert for ansøgeren at opholde sig i Syrien, da der foregår bombardementer. Ansøgerens bopæl blev desuden ransaget mere end 20 gange, da hun opholdt sig i Syrien. Ransagningerne startede omkring ét år efter, at kri-

gen brød ud i Syrien, og perioden med ransagninger forløb over flere måneder. Ansøgeren har desuden som asylmotiv henvist til, at hendes søn, [A], deserterede fra militæret for en del år siden. [A] opholder sig nu i Tyrkiet. Mens ansøgeren opholdt sig i Syrien, blev hendes ægtefælle flere gange kontaktet telefonisk af sønnens overordnede, der ønskede oplysninger om sønnens opholdssted. Hendes ægtefælle oplyste ikke herom. Ansøgerens ægtefælle er derfor tillige i myndighedernes søgelys. Ansøgeren frygter på baggrund af såvel sin søns og ægtefælles forhold, at myndighederne vil udsætte hende for repressalier, såfremt hun vender tilbage til Syrien. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Det lægges herefter til grund, at hun ikke har oplevet personlige eller individuelle konflikter med myndighederne i Syrien. Nævnet bemærker herved, at ransagningerne af ansøgerens bopæl må anses for at være sket som led i generelle opsøgninger, hvor alle huse i området er blevet ransaget af myndighederne. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun er i risiko for overgreb som følge af sønnen [A's] desertering. Nævnet har herved lagt vægt på, at sønnen efter det oplyste var menig og dermed ikke kan anses profileret, og at hans desertering skete for længere tid siden. Nævnet finder det heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren er i risiko for overgreb som følge af ægtefællens forhold. Nævnet har lagt vægt på, at ægtefællen er meddelt opholdstilladelse som følge af de generelle forhold i hjemlandet. På denne baggrund og efter en samlet vurdering – hvorunder er taget hensyn til at ansøgeren er analfabet – finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, fra de syriske myndigheders side på grund af sin søns eller ægtefælles forhold. Ansøgeren, der under asylsagens behandling har forklaret om familiemedlemmer i hjemlandet, kan heller ikke anses som en enlig kvinde uden netværk, og kan således heller ikke på dette grundlag meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Det kan efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i klagerens hjemområde, Damaskus. Ifølge flere kilder er sikkerhedssituationen i Damaskus blevet forbedret markant, siden de syriske myndigheder i maj 2018 opnåede fuld kontrol i provinsen, jf. landerapport fra februar 2019 "Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus". På tidspunktet for den mission, der fandt sted i november 2018, og som var baggrund for landerapporten, havde der ifølge rapporten i en længere periode ikke været væsentlige sikkerhedshændelser ud over israelske angreb mod militære installationer nær lufthavnen, ligesom antallet af checkpoints inde i byen var blevet reduceret betydeligt. I januar 2019 var der med få dages mellemrum to eksplosioner i Damaskus, den ene i nærheden af et "military intelligence office" og den anden i nærheden af den russiske ambassade, og enkelte kilder har meldt om hændelser med skyderi og knivstikkeri ved checkpoints og afværgede selvmordsangreb. Visse andre steder i Syrien uden for Damaskus-provin-

sen er der fortsat en særdeles alvorlig sikkerhedssituation præget af vilkårlig og alvorlig voldsudøvelse, hvilket kan medvirke til at gøre situationen i Damaskus noget skrøbelig. Det må efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne, der ud over landerapporten fra februar 2019 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder, herunder senest bl.a. "Country of Origin Information Report Syria, The Security Situation", Ministerie van Buitenlandse Zaken, fra juli 2019, og "Rättsligt ställningstagande angående prövningen af skyddsbehov för personer från Syrien", Migrationsverket, fra 29. august 2019 og Udlændingestyrelsens COI-rapport fra oktober 2019, "Syria – Issues Regarding Military Service" lægges til grund, at situationen i Damaskus fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således over en længere periode har været en forbedring af forholdene i Damaskus. Sammenholdt med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat i forarbejderne til bestemmelsen (navnlig pkt. 2.1.2 og 2.3.2 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015), og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK's artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse på området. Der er herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/11

Som øvrige eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til de generelle forhold i Damaskus, henvises til afgørelserne om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende syriske statsborgere fra Damaskus, som er omtalt i afsnit 6.1.2.

Som eksempel på en sag i beretningsåret, hvor nævnet har taget stilling til, hvorvidt pågældende ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi de pågældendes sønner har unddraget sig militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Syrien. Indrejste i 2016 efter at være blevet familiesammenført med deres voksne sønner, der var blevet meddelt asyl i Danmark, og de indgav ansøgning om asyl i 2018. Sagen blev sambehandlet med ægteparrets myndige datter, der indrejste sammen med ansøgerne i 2016. Flygtningenævnet stadfæstede ligeledes parrets voksne datters sag. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske arabere og sunnimuslimer fra byområdet Jobar i Damaskus, Syrien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden

til Syrien frygter at blive anholdt og slået ihjel af myndighederne, fordi hans sønner har unddraget sig militærtjeneste, og han kommer fra et område i Damaskus, der tidligere var kontrolleret af oprørsgrupper. Herudover har ansøgeren henvist til de generelle forhold i Syrien. Til støtte for sit asylmotiv har den mandlige ansøger oplyst, at hans sønner, [M], og [H], er blevet indkaldt til militærtjeneste, og at myndighederne derfor leder efter ansøgeren og hans sønner. Den mandlige ansøger har videre oplyst, at familiens bopæl inden ansøgernes udrejse blev opsøgt af myndighedspersoner, der spurgte efter hans ældste søn, [M]. Endelig har den mandlige ansøger oplyst, at han kommer fra et område i Damaskus, der tidligere var kontrolleret af oprørsgrupper, og at myndighederne formoder, at personer, der kommer fra dette område, støtter grupperinger, som gjorde modstand mod regimet. Hvis ansøgeren bliver stoppet ved en kontrolpost, risikerer han derfor at blive tilbageholdt af myndighederne. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tilbageholdt af myndighederne, fordi hendes sønner har unddraget sig militærtjeneste, og hun inden udrejsen boede i et oprørskontrolleret område i Damaskus. Ansøgeren har også henvist til de generelle forhold i Syrien. Til støtte for sit asylmotiv har den kvindelige ansøger oplyst, at hun flere gange har hjulpet sin ældste søn med at skjule sig for myndighederne. Den kvindelige ansøger har videre oplyst, at hendes sønner er blevet indkaldt til militæret efter deres udrejse, og at myndighederne har opsøgt både ansøgerens og ægtefællens brødre for at spørge efter den ældste søn. Herudover har den kvindelige ansøger oplyst, at personer, der boede i samme område som familien, blev betragtet som oprørere. De blev derfor tilbageholdt og nogle gange slået ihjel af myndighederne. Ansøgeren har samtidig oplyst, at regimet stadig betragter personer fra Jobar, som har sønner, der har unddraget sig militærtjeneste, som regimekritikere. Flygtningenævnet kan lægge dele af ansøgernes forklaringer til grund. Nævnet kan således lægge til grund, at ansøgernes søn, [M], blev indkaldt til militærtjeneste, da han nåede 18-års alderen, at han fik et års udsættelse med aftjeningen af militærtjeneste, og at han udrejste af Syrien, inden udsættelsen var udløbet. Flygtningenævnet kan derimod ikke lægge til grund, at ansøgerne blev opsøgt i anledning af sønnens indkaldelse til militærtjeneste, inden de udrejste af Syrien. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerne har forklaret divergerende herom. I samtalerne med Udlændingestyrelsen har ansøgerne forklaret om opsøgninger af generel karakter, men for nævnet har ansøgerne forklaret om tre konkrete tilfælde, hvor myndighederne opsøgte dem og spurgte efter [M]. Ansøgerne, der har forklaret indbyrdes uoverensstemmende om, hvornår opsøgningerne fandt sted, har også for nævnet forklaret, at de ved en af opsøgningerne blev truet. Videre lægger nævnet vægt på, at [M] havde fået udsættelse med militærtjeneste, og at ansøgerne i [efteråret] 2012 fik udstedt pas af de syriske myndigheder og måneden efter udrejste legalt af Syrien. Herefter, og da der efter ansøgernes forklaringer ikke er grundlag for at fastslå, at ansøgerne har tilknytning til oprørsstyrker mv., lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgerne ikke var individuelt profileret i forhold til de syri-

ske myndigheder ved udrejsen. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der er risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til familiemedlemmer til personer, der har unddraget sig eller er deserteret fra militærtjeneste, fremgår det af en del af det foreliggende baggrundsmateriale, at også familiemedlemmer til sådanne personer kan være i risiko for blandt andet arrestation. Det fremgår således senest herom i Country Report fra The Danish Immigration Service fra oktober 2019: "In a joint fact finding mission in 2017 conducted by DIS and DRC, several sources informed the delegation that family members of draft evaders and deserters risked being subjected to pressure and interrogations from the authorities and at times detention. Some sources emphasized that family members of high-profiled deserters faced a higher risk of being targeted by the authorities. According to one source, family members to deserters who were wanted for e.g. having killed army personnel or having been part of an operation against the army would be put under pressure, for instance by bringing a family member in for questioning or interrogation, often a father or brother. In the same report, an international organisation stated that a person's act of evasion or desertion would not in itself have consequences for his family members. Families of high-profiled members of opposition groups, however, would be closely monitored by the authorities. The source knew of people in Damascus with relatives fighting in opposition groups in Eastern Ghouta who due to the activities of their relatives had been pressured to provide information about them when addressing themselves to the authorities, for example in connection with passport issuance. Another source similarly stated that only family members of deserters or evaders who had actively been fighting against the government were at risk of ill-treatment. Based on consultations with sources between 2014 and 2017, Lifos reported in 2017 that family members of deserters, particularly those with a high profile, could face pressure and even jail as a measure to force deserters to report. DIS could not find information on whether draft evasion and desertion have had consequences for family members since 2017 where the latest report on the issue was published." Ansøgerne var som anført ikke individuelt profileret i forhold til de syriske myndigheder ved udrejsen, og der er ikke grundlag for at antage, at de er blevet det efterfølgende. Ansøgerne har derfor ikke sandsynliggjort, at de vil være i reel risiko for at blive tilbageholdt og afhørt af de syriske myndigheder som følge af, at [M] og [H] har unddraget sig syrisk militærtjeneste. For så vidt angår ansøgernes frygt for at blive forfulgt, fordi de før udrejsen boede i Jobar, der ved deres udrejse og frem til foråret 2018 var kontrolleret af oprørsstyrker, beror frygten på ansøgernes egen formodning. Formodningen er ikke støttet af oplysninger i baggrundsoplysningerne, og ansøgerne var som nævnt ikke individuelt profileret i forhold til myndighederne, da de udrejste af Syrien. Udrejsen skete legalt kort efter, at ansøgerne havde fået udstedt pas. Endvidere har ansøgerne forklaret, at de fortsat har familie, som boede i samme område, som ansøgerne boede i, i Damaskus. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de vil være i reel risiko for at

blive tilbageholdt og afhørt af de syriske myndigheder ved en tilbagevenden til Syrien som følge af, at de før udrejsen boede i en del af Damaskus, der ved deres udrejse og frem til foråret 2018 var kontrolleret af oprørsstyrker. Flygtningenævnet finder således samlet, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved ophold i Syrien vil være i en risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det kan efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i ansøgernes hjemområde, Damaskus, og Flygtningenævnet har siden juni 2019 vurderet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse på området. Da der ikke foreligger oplysninger, der kan føre til en ændret vurdering af, er der herefter ikke grundlag for at meddele ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser." Syri/2020/13

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet flere sager vedrørende syriske statsborgere, der ved en tilbagevenden til Syrien frygter asylbegrundende forfølgelse som følge af at have forladt sit offentlige embede uden forudgående tilladelse. Størstedelen af disse sager har været statusændringssager. Nævnet har i flere af disse sager fundet det sandsynliggjort, at pågældende ved en tilbagevenden til Syrien er i reel risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af, at pågældende har forladt sit offentlige embede uden forudgående tilladelse, således at pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Der henvises i den forbindelse til afgørelserne Syri/2020/12 og Syri/2020/80 i afsnit 4.2.3. Som eksempel på en sag, hvor nævnet har taget stilling til, om en asylansøger ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af, at ansøgerens far har forladt sit offentlige embede forudgående uden tilladelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **september 2020** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2015. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim fra [By], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien, frygter at blive udsat for tortur eller slået ihjel af oppositionen. Videre, at hun frygter at blive slået ihjel af væbnede grupper, idet hendes far var offentlig ansat i Syrien. Endelig, at hun frygter de generelle forhold i Syrien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at hun i februar 2012 blev forsøgt kidnappet af fire ukendte mænd fra en oppositionsgruppe på et marked i [By]. Hendes bror blev kidnappet i [efteråret] 2012 og slået ihjel af Al-Nusra. I sommeren 2013 modtog ansøgerens far en skriftlig trussel om, at ansøgeren og familien ville lide samme skæbne som ansøgerens bror. Ansøgeren

har videre henvist til, at hendes far arbejdede på et offentligt kontor, og at han derfor blev anset som værende en regimestøtte. Idet hendes far udrejste uden tilladelse, som offentlig ansat, betragtes han som regimeforræder. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med de syriske myndigheder, der vil kunne hindre hende i at indrejse i og tage ophold i [By], hvor hun kommer fra og tidligere har boet i en længere årrække. Ansøgeren har gentagne gange bekræftet, at hun ikke personligt har nogen konflikt med de syriske myndigheder. Dette har hun gentaget ved forklaring i Flygtningenævnet dags dato. Ansøgerens angivelige frygt for forfølgelse, fra de syriske myndigheders side, er efter det oplyste baseret på, at hendes far, der nu er afgået ved døden, i 2014 har forladt sin stilling som offentligt ansat i Syrien uden tilladelse. Flygtningenævnet finder ikke efter det oplyste, at dette forhold har en sådan karakter og intensitet, også i lyset af de generelle forhold i Syrien i perioden, at det er sandsynligt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse. Det samme gælder oplysningerne om, at ansøgerens øvrige brødre har forladt Syrien. Såfremt ansøgeren tager ophold i [By], er hendes fars og nu afdøde brors angivelige modsætningsforhold til forskellige oprørsgrupper ikke af betydning ved vurderingen af ansøgerens asylretlige stilling. De privatretlige forhold som ansøgeren har påberåbt sig, herunder at hun muligt vil blive anset for at være mor til et barn født uden for ægteskab, med den følge, at hun skulle risikere religiøst betinget forfølgelse, findes heller ikke at have relevans ved bedømmelsen af ansøgerens stilling ved tilbagevenden til [By]. Flygtningenævnet finder det i øvrigt ikke sandsynligt at nærmere oplysninger om ansøgerens ægteskabelige stilling automatisk vil blive syriske myndigheder eller andre i Syrien bekendt. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger må det lægges til grund, at ansøgeren som enlig kvinde i hvert fald i [By]-området vil have mulighed for at leje bolig og tage arbejde. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne, at hver tredje husholdning er ledet af en enlig kvinde. Det kan herefter ikke lægges til grund at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien, [By] vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Syri/2020/64

13.3 Praksis vedrørende syriske statsborgere fra Rif Damaskus

Flygtningenævnet behandlede i februar 2021 tre sager vedrørende syriske statsborgere fra Rif Damaskus-området i Syrien. I to af sagerne havde Udlændingestyrelsen truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til personer, der havde haft midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark på grund af de generelle forhold i Syrien efter udlændingelovens § 7, stk. 3. I en af sagerne havde Udlændingestyrelsen hverken fundet grundlag for at give opholdstilladelse på baggrund af individuelle forhold eller på grund af de generelle forhold i Rif Damaskus. Nævnet stadfæstede i alle tre sager Udlændingestyrelsens afgørelser, og nævnet vurderede blandt andet, at den generelle situation i Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at enhver vil være i

risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området.

Som eksempler på nævnets afgørelser i disse sager kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2014. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk syrisk araber og sunnimuslim. Klageren er født og opvokset i Damaskus, Syrien, hvor han boede frem til 1998. Herefter flyttede han til Rif Damaskus, Syrien, hvor han boede frem til sin udrejse i 2014. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Udlændingestyrelsen meddelte [i slutningen af] 2014 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I den forbindelse havde Udlændingestyrelsen lagt vægt på, at klageren kom fra et område, hvor en tilbagevenden til hjemlandet aktuelt måtte anses for at udgøre en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Under den oprindelige asylsag henviste klageren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygtede, at han eller hans familie ville blive slået ihjel, og at han skulle bære våben for det syriske regime. Herudover henviste klageren til de generelle forhold i Syrien. Til støtte for sit asylmotiv oplyste klageren, at hans naboer siden 2014 har lagt et pres på ham, idet de ønskede, at han skulle bære våben for regimet. Klageren følte presset fra naboerne som trusler, og han frygtede, at konsekvenserne ved ikke at ville bære våben ville være anholdelse foretaget af myndighederne. Klageren udrejste legalt af Syrien. Udlændingestyrelsen har [i slutningen af] 2020 truffet afgørelse om at nægte at forlænge klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt. Udlændingestyrelsen har vurderet, at grundlaget for klagerens opholdstilladelse ikke længere er til stede, idet situationen i Rif Damaskus-provinsen over en længere periode siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således er en forbedring af forholdene i området, ligesom denne forbedring ikke kan antages at være af helt midlertidig karakter. Styrelsen har således vurderet, at der ikke er en reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Klageren har som asylmotiv i forbindelse med sagen om nægtelse af forlængelse henvist til, at han frygter at blive slået ihjel eller anholdt og tortureret som følge af, at han er udrejst af Syrien, ligesom han frygter at blive anset som desertør. Til støtte for klagerens asylmotiv har han oplyst, at hans udrejse af Syrien i sig selv udgør en risiko for ham. Som følge af klagerens udrejse af Syrien, anser myndighederne ham for en forræder og desertør. Endvidere har klageren følt sig overvåget og chikaneret af regimet, idet han og hans familie aldrig har udtrykt støtte til Bashar Hafez al-Assad og det syriske regime. Videre har klageren som asylmotiv henvist til, at han og hans to sønner ved en tilbagevenden til Syrien vil blive

indkaldt til militærtjeneste. Til støtte herfor har klageren oplyst, at han kort før sin udrejse af Syrien i 2014 blev genindkaldt til militæret, idet han har særlige kvalifikationer som led i, at han i tre år har arbejdet inden for luftforsvaret, brigade [tal]. Ligeledes blev klageren indkaldt til militæret efter sin udrejse. Herudover er begge klagerens sønner i den militærpligtige alder og risikerer at blive indkaldt til militærtjeneste. Sønnerne ønsker imidlertid ikke at deltage i krigshandlinger, og dermed slå andre mennesker ihjel eller udsætte sig selv eller familien for fare. Som led heri frygter klageren, at han selv er i risiko for at lide asylbegrundende overgreb fra de syriske myndigheder. Endelig frygter klageren de generelle forhold i Syrien, herunder forholdene i Rif Damaskus. Flygtningenævnet lægger til grund, at de syriske myndigheder har genvundet kontrollen over den overvejende del af Rif Damaskus i maj 2018. Det fremgår dog af EASO-rapporten "Syria Security Situation", udgivet i maj 2020, s. 190, at fuld myndighedskontrol over hele området først er opnået i marts 2020. Klageren kommer fra byen Ashrafiyat. Der foreligger ikke oplysninger om, at der i dette område har været væsentlige sikkerhedshændelser i de senere år. Det må endvidere lægges til grund, at det nærliggende område Darayya, efter at have været under oprørskontrol, blev tilbageerobret i 2016. Flygtningenævnets flertal bemærker, at Rif Damaskus er et område på ca 18.000 km2. Flygtningenævnets flertal finder herefter, at der i hvert fald i den del af Rif Damaskus, hvor klageren kommer fra og i umiddelbar nærhed heraf må antages at være sket en forbedring af forholdene, uanset at disse fortsat er alvorlige, og at denne forbedring ikke kan antages at være af hel midlertidig karakter. Flertallet henviser endvidere til EASO-rapporten "Country Guidance Syria – Common analysis and guidance note", udgivet i september 2020, s. 136 – 137. "The hostilities in Rural Damascus and the GoS's efforts to recapture the area have resulted in a large number of buildings with surrounding neighbourhoods being destroyed or damaged. Damage on other infrastructure was also reported. The living conditions are described as dire, with widely unavailable basic services such as water, schools and hospitals, particularly in Eastern Ghouta. Explosive remnants were reportedly impacted at least 273 communities in Rural Damascus. Freedom of movement was restricted by a network of checkpoints across reconciled areas, including Eastern Ghouta. Extortion, lootings of movables and homes, confiscations of houses, and extrajudicial arrests of persons perceived by the regime to be in opposition to it were also reported. Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Rural Damascus, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." Flertallet henviser endelig til Udlændingestyrelsens rapport "Country Report Country of Origin Information (COI) Syria Security and socio-econimic situation in the governorates of Damascus and Rural Damascus", udgivet i oktober 2020, s. 11-12. Flygtningenævnets flertal finder herefter ikke, at der på dette grundlag kan meddeles klageren fortsat

opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnets mindretal tillægger det afgørende betydning, at det ifølge baggrundsoplysningerne fra EASO-rapporten "Syria Security situation", udgivet i maj 2020, s. 190, og EASO-rapporten "Country Guidance Syria – Common analysis and guidance note", udgivet i september 2020, s. 136, alene er fra marts 2020, at de syriske myndigheder har opnået fuld kontrol over hele Rif Damaskus-provinsen. Forbedringen af de generelle forhold i hele Rif Damaskus-området opfylder derfor efter mindretallets opfattelse ikke kriteriet om, at ændringerne ikke må antages at være at helt midlertidig karakter, jf. bemærkningerne til lovforslag nr. 72 af 14. november 2014 om ændring af udlændingeloven pkt. 2.5.2. En tilbagevenden vil derfor indebære et overgreb i strid med EMRK artikel 3. Mindretallet finder derfor, at de generelle forhold i Rif Damaskus-området ikke er forbedret i en sådan grad, at klagerens opholdstilladelse skal nægtes forlænget. Afgørelsen træffes efter stemmeflertal. Der skal herefter tages stilling til, om klageren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og stk. 2, på baggrund af dennes individuelle forhold. Klageren har ved oplysnings- og motivsamtalen [i slutningen af] 2014 forklaret, at han, der er født i 1971, aftjente værnepligt i perioden fra 1989 til 1991, og at han ikke siden har været indkaldt. Han har endvidere på konkret forespørgsel forklaret, at han aldrig var blevet opsøgt af myndigheder for at få ham til at kæmpe for regimet, og at han ikke har haft konflikter med myndighederne i Syrien. Klageren har efterfølgende [i sommeren] 2020 forklaret, at han var blevet genindkaldt, og at han ikke fik referatet af samtalen i 2014 oversat. Klageren har såvel ved oplysnings- og motivsamtalen i 2014 som også ved afhøring i Flygtningenævnet dags dato forklaret, at han i langt det meste af sin tid som værnepligtig gjorde tjeneste i en kantine. På denne baggrund og under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger om, at personer, der er født før 1981, ikke længere indkaldes til militærtjeneste i Syrien, finder Flygtningenævnet ikke at kunne lægge klagerens forklaring om hans individuelle asylmotiv til grund. Der henvises til Udlændingestyrelsens rapport "Syria – Military Service. Report based on fact-finding mission to Istanbul and Beiret (17-25 February 2020), udgivet i maj 2020, s. 19. For så vidt angår klagerens forklaringer om, at han forud for sin udrejse af Syrien i et vist omfang blev chikaneret af sine naboer, der ønskede, at han skulle støtte regimet, finder Flygtningenævnet, at disse forhold ikke har en sådan karakter og intensitet, at de kan danne grundlag for meddeles af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det må endvidere henstå som ganske usikkert, om klageren efter et fravær på omkring syv år ved en tilbagevenden til Syrien på ny vil blive udsat for en sådan chikane. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt klagerens sønners forhold kan medføre, at klageren skal meddelelse opholdstilladelse, bemærker Flygtningenævnet, at begge sønner er udrejst af Syrien, før de nåede den værnepligtige alder. Sønnerne kan således ikke anses for at være deserteret fra værnepligt. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at familiemedlemmer til personer, der er deserteret eller har unddraget sig militærtjeneste ikke i sig

selv risikerer noget i forhold til de syriske myndigheder, medmindre der er tale om særlig profileret medlemmer af oppositionen. Da klagerens sønner som nævnt ikke kan anses for at være deserteret, og da klageren i forhold til de syriske myndigheder må anses for at være ganske uprofileret, kan sønnernes forhold heller ikke medføre, at der meddeles klageren opholdstilladelse. Flygtningenævnet tiltræder som anført af Udlændingestyrelsen, at en nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil udgøre et væsentlig indgreb i klagerens ret til familie- og privatliv. Flygtningenævnet tiltræder endvidere de af Udlændingestyrelsen herom anførte grunde, at lovgrundlaget for indgrebet er legitimt og varetager den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol, og at indgrebet har et anerkendelsesværdigt formål. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling om indgrebet i klagerens rettigheder er nødvendigt for at opnå det angivne formål. Flygtningenævnet bemærker, at klageren kom til Danmark som 43-årig. Klageren er således født og opvokset i Syrien og har levet langt det meste af sit liv i Syrien. Uagtet klageren har erhvervet visse danskkundskaber og har haft arbejde i det meste af den periode, hvor han har haft lovligt ophold i Danmark, har opholdet herefter ikke haft en sådan varighed og hans aktiviteter i Danmark ikke sådan en karakter, at klageren har opnået en særlig tilknytning til Danmark. Det forhold, at klageren har sin ægtefælle og tre børn i Danmark kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet henviser til, at to af klagerens tre børn er myndige. Der foreligger ikke oplysninger om noget særligt afhængighedsforhold mellem klageren og disse voksne børn, udover at de fortsat bor på samme adresse. Klagerens mindreårige datter har boet i Danmark i omkring fem og et halvt år, men var 10 år gammel, da hun kom til Danmark. Hun taler efter det oplyste fortsat arabisk. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at det må antages, at hun sprogligt og kulturelt må kunne tilpasse sig livet i Syrien i tilfælde af tilbagevenden. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. I forlængelse heraf skal Flygtningenævnet oplyse, at nævnet, såfremt Udlændingenævnet træffer afgørelse om ikke at inddrage klagerens familiemedlemmers opholdstilladelse som familiesammenførte, af egen drift vil genoptage behandlingen af nærværende sag med henblik på en fornyet vurdering af, om nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. Ligeledes skal Flygtningenævnet vejlede om, at det vil være muligt at søge om genoptagelse af sagen, såfremt der ved behandlingen af familiemedlemmers sager i Udlændingenævnet fremkommer nye oplysninger vedrørende tilknytningen til Danmark, der kan have betydning for klagerens sag, herunder artikel 8-vurderingen." Syri/2021/24

Nævnet **stadfæstede** i **februar 2021** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fire børn fra Syrien. Indrejst i 2016. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunnimuslim. Ansøgeren er født og opvokset i byen Mneen i Rif Damaskus, Syrien, hvor hun har boet frem til sin udrejse i 2016. An-

søgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive tortureret og fængslet, idet hun er eftersøgt af regeringens sikkerhedstjeneste, fordi hun er mistænkt for at samarbejde med Den Frie Syriske Hær. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter at blive overfaldet af sin tidligere ægtefælles familie, og at hun frygter, at ægtefællens familie vil tage hendes børn. Herudover har ansøgeren henvist til de generelle forhold i Syrien. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hendes far i [begyndelsen af] 2018 via WhatsApp fortalte hende, at regeringens sikkerhedstjeneste havde opsøgt ansøgeren på forældrenes bopæl to gange i henholdsvis [begyndelsen af 2018] og [begyndelsen af 2018], og at sikkerhedstjenesten i den forbindelse ransagede forældrenes bopæl. Sikkerhedstjenesten opsøgte igen ansøgeren på forældrenes bopæl i [foråret] 2018 og oplyste i den forbindelse, at hun skulle afhøres om, hvorvidt hun havde samarbejdet med Den Frie Syriske Hær. Ansøgeren har hertil oplyst, at hun aldrig har samarbejdet med Den Frie Syriske Hær, men at hun i vinteren 2014-2015 tre til fire gange delte brød ud til personer på udvalgte adresser, og at det var chaufføren i den børnehave, hvor hun arbejdede, der bad hende om at uddele brødet. Ansøgeren ved ikke, om de personer, som hun uddelte brød til, var tilknyttet Den Frie Syriske Hær. Ansøgeren formoder, at nogen har anmeldt hende til sikkerhedstjenesten, men hun ved ikke, hvem der skulle have anmeldt hende. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv videre oplyst, at hun har oplevet flere problemer med sin tidligere ægtefælles familie, og at hun særligt har haft problemer med sin tidligere ægtefælles to søstre, som blandt andet har slået hende. Ansøgeren frygter særligt familien nu, fordi hendes far ikke længere er til stede til at beskytte hende, og fordi hun er blevet skilt fra sin ægtefælle. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at hun som følge af uddeling af brød er eftersträbt af de syriske myndigheder. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren efter det oplyste aldrig har samarbejdet med eller haft kontakt til Den Frie Syriske Hær og i øvrigt ikke har været politisk aktiv i oppositionspolitiske partier eller organisationer. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret afglidende og upræcist om, hvorledes hendes uddeling af brød skete. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren fik udstedt syrisk nationalitetspas kort forud for sin udrejse, og at hun i forbindelse med udrejsen passerede en række kontrolposter uden problemer, ligesom hun – efter uddelingen af brød i 2014 – opholdt sig i Syrien uden myndighedsforfølgelse af hende. Ansøgerens forklaring, hvorefter nogle personer efter hendes udrejse må have angivet hende til de syriske myndigheder, kan ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har tillige tillagt det vægt, at ansøgeren – der indrejste i Danmark [i sommeren] 2016, hvor hun blev familiesammenført til sin herboende ægtefælle – først søgte asyl [i sommeren] 2019, selv om hun angiveligt allerede i [begyndelsen af] 2018 modtog oplysning fra sin far om myndighedsforfølgelsen af hende. Ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet, hvorefter hun ikke søgte asyl straks efter at have modtaget

oplysningerne fra sin far, fordi hun på det tidspunkt var samlevende med sin ægtefælle, som hun først blev separeret fra medio 2019, kan ikke føre til at bortse fra nævnte omstændighed. Nævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med svigerfamilien til grund, men nævnet finder ikke, at konflikten efter sin karakter og intensitet er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren, efter at konflikten startede i 2014, opholdt sig i Syrien uden overgreb fra svigerfamilien indtil sin udrejse i 2016, samt at der ikke er oplyst om overgreb mod hendes egen familie, der bor i kort afstand af svigerfamilien. Nævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren til asylsamtalen med Udlændingestyrelsen [i efteråret] 2020 har forklaret, at hendes ægtefælle er interesseret i, at børnene bliver sammen med ansøgeren. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lægger til grund, at ansøgerens hjemområde er Rif Damaskus, idet hun er født og opvokset der, og hvor hun har boet indtil sin udrejse i 2016. Ansøgeren kommer fra byen Mneen, der er beliggende omkring 18 km nord for Damaskus. Det fremgår af baggrundsoplysningerne, at de syriske myndigheder har genvundet kontrollen over den overvejende del af Rif Damaskus i maj 2018, herunder den del af Rif Damaskus, som ansøgeren kommer fra. For så vidt angår ansøgerens hjemby Mneen understøttes dette konkret af ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet, hvorefter de syriske myndigheder fik kontrollen over området omkring Mneen i 2017. Det fremgår således bl.a. af Udlændingestyrelsens landerapport fra oktober 2020 "Syria, Security and Socio-economic situation in the governorates of Damascus and Rural Damaskus", at de syriske myndigheder siden maj 2018 har haft kontrollen over stort set hele Damaskus by og Rif Damaskus, samt at der ikke har været større sikkerhedshændelser i området siden maj 2018. Videre fremgår det af denne rapport, at antallet af sikkerhedshændelser i Damaskus og Rif Damaskus har været markant formindsket i 2020 sammenlignet med tidligere år. Kilder oplyser til landerapporten, at ISIL og andre oppositionsgrupper ikke længere eksisterer i Damaskus og Rif Damaskus. Det fremgår videre af landerapporten, at et stort antal beboere på daglig basis tager fra Rif Damaskus til Damaskus for at arbejde, uddanne sig eller modtage lægelig behandling. Det må efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne, der ud over landerapporten fra oktober 2020 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder, herunder bl.a. EASO-rapporten "Country Guidance Syria – Common analysis and guidance note", udgivet i september 2020, lægges til grund, at situationen i Rif Damaskus, herunder den del af Rif Damaskus, som ansøgeren kommer fra, fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Rif Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således over en længere periode har været en forbedring af forholdene i Rif Damaskus. Af nævnte EASO-rap-

port fremgår således s. 136-137: "The hostilities in Rural Damascus and the GoS's efforts to recapture the area have resulted in a large number of buildings with surrounding neighbourhoods being destroyed or damaged. Damage on other infrastructure was also reported. The living conditions are described as dire, with widely unavailable basic services such as water, schools and hospitals, particularly in Eastern Ghouta. Explosive remnants were reportedly impacted at least 273 communities in Rural Damascus. Freedom of movement was restricted by a network of checkpoints across reconciled areas, including Eastern Ghouta. Extortion, lootings of movables and homes, confiscations of houses, and extrajudicial arrests of persons perceived by the regime to be in opposition to it were also reported. Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the governorate of Rural Damascus, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." Det forhold, at der er oplyst om et antal israelske angreb imod militære mål i Syrien, kan ikke føre til et andet resultat. Sammenholdt med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat i forarbejderne til bestemmelsen (navnlig pkt. 2.1.2 og 2.3.2 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015), og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK's artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Rif Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Der er herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse" Syri/2021/30

13.4 Praksis vedrørende syriske statsborgere fra andre dele af Syrien end Damaskus

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet 11 personsager om spontan asyl vedrørende syriske statsborgere fra andre dele af Syrien end Damaskus. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i fire sager og har omgjort styrelsens afgørelse i syv sager. Flygtningenævnet har i samme periode behandlet tre personsager om nægtelse af forlængelse eller inddragelse af opholdstilladelse vedrørende syriske statsborgere fra andre dele af Syrien end Damaskus. Nævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag og har hjemvist to sager til fornyet behandling i styrelsen.

Størstedelen af sagerne har omhandlet syriske statsborgere, som isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet, at et andet land

kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, eller har fundet, at pågældende er udelukket fra asyl, jf. udlændingelovens § 10.

Der henvises i den forbindelse til afgørelsen Syri/2020/93 i afsnit 5.2.3. Sagen vedrører en mandlig syrisk statsborger fra Aleppo, hvor Udlændingestyrelsen havde lagt til grund, at Canada kunne tjene som 1. asylland. Nævnet fandt i modsætning til Udlændingestyrelsen, at Canada ikke kunne tjene som 1. asylland, da det var uvist, hvorvidt pågældende på ny ville kunne opnå canadisk opholdstilladelse.

Der kan endvidere henvises til afgørelserne Syri/2020/42 og Syri/2020/76 i afsnit 5.2.1. Sagerne vedrører henholdsvis en kvindelig syrisk statsborger samt tre børn fra Al-Hasakah og en mandlig syrisk statsborger fra Tartus. Nævnet fandt i den førstnævnte sag, at Libanon ikke kunne tjene som 1. asylland, mens det modsatte gjorde sig gældende i sidstnævnte sag.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet i modsætning til Udlændingestyrelsen fandt, at en mandlig syrisk statsborger fra en anden by end Damaskus ikke var udelukket fra asyl, kan henvises til afgørelsen Syri/2020/69 i afsnit 7.7.

Kapitel 14

Statistik

14.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2020

Flygtningenævnet har i 2020 afholdt 380 nævnsmøder og truffet afgørelse i 1.023 personsager.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2019 og 2020 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2019	2020
Nye spontansager	1.264	707
Genoptagede spontansager	48	48
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	298	79
Bortfaldssager	26	15
Udsendelsessager	57	65
Statusændringssager	33	109
I alt	**1.726**	**1.023**

Note: Hertil kommer i alt 222 personsager afsluttet uden afgørelse samt hjemvisninger. Se nærmere herom i afsnit 14.3.

14.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2020 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	683	1	1	22	707
Genoptagede spontansager	37	5	4	2	48
Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager	78	0	1	0	79
Bortfaldssager	14	1	0	0	15
Udsendelsessager	64	1	0	0	65
Statusændringssager	95	10	2	2	109
I alt	**971**	**18**	**8**	**26**	**1.023**

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Der berammes som udgangspunkt 3 sager pr. nævnsmøde, men da nogle sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

14.3 Sager afsluttet uden afgørelse og hjemvisninger

I 2020 blev i alt 222 personsager afsluttet uden en afgørelse eller hjemvist. Det drejer sig om sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afgørelse, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

14.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte spontansager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2020 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 58 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere, andre statsløse og sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres nationalitet.

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nævnets afgørelser i spontansager for de 10 største nationaliteter. De øvrige nationaliteter, Flygtningenævnet har afgjort sager om, er samlet under øvrige lande.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i nye, afgjorte spontansager for de 10 største nationaliteter

Lande	Personer	Lande	Personer
Somalia	96	Rusland	29
Iran	93	Syrien	26
Statsløse palæstinensere	73	Nicaragua	20
Irak	54	Eritrea	19
Afghanistan	40	Øvrige lande	227
Georgien	30	**I alt**	**707**

14.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager

I 2020 er der blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 17 % af de personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet.

Tabel 4 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over henholdsvis omgørelses- og afslagsprocenten i nye spontansager for de 10 største nationaliteter.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2020 for de 10 største nationaliteter

Lande	Personer	Afslag efter § 7 %	Tilladelse efter § 7, stk. 1 %	Tilladelse efter § 7, stk. 2 %
Somalia	96	79	16	5
Iran	93	54	43	3
Statsløse palæstinensere	73	99	1	0
Irak	54	85	9	6
Afghanistan	40	80	10	10
Georgien	30	100	0	0
Rusland	29	90	10	0
Syrien	26	73	27	0
Nicaragua	20	80	20	0
Eritrea	19	58	42	0
Øvrige lande	227	91	5	4
I alt	**707**	**83**	**14**	**3**

14.6 Genoptagede spontansager

Genoptagede spontansager er sager, hvor Flygtningenævnet oprindeligt har stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på asyl, men hvor nævnet efterfølgende har besluttet at genoptage behandlingen af sagen – typisk til en ny mundtlig behandling.

Tabel 5 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager

Lande	Personer	Afslag efter § 7 %	Tilladelse efter § 7, stk. 1 %	Tilladelse efter § 7, stk. 2 %
Iran	20	25	65	10
Georgien	6	100	0	0
Nicaragua	3	0	100	0
Pakistan	3	100	0	0
Jordan	3	100	0	0
Øvrige lande	13	46	39	15
I alt	**48**	**48**	**44**	**8**

Som det fremgår af tabellen, er der blevet meddelt opholdstilladelse efter § 7 i udlændingeloven i 52 % af sagerne. Den relativt høje andel tilladelser i forhold til andelen i nye spontansager skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye oplysninger i sagen.

Flygtningenævnet har i 2020 taget stilling til spørgsmålet om genoptagelse i 356 personsager. Heraf er 86 sager blevet genoptaget, mens der i 191 sager er blevet meddelt afslag på genoptagelse. I 32 sager har nævnet afvist at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med udlændingens opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig er 33 sager blevet genoptaget og hjemvist til ny behandling i Udlændingestyrelsen, og 14 anmodninger om genoptagelse er afsluttet uden afgørelse.

14.7 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2020 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 80 % af sagerne og omgjort 20 % (omfatter både nye spontansager og genoptagede spontansager). Til sammenligning var den samlede omgørelsesprocent 16 % i 2019 og 17 % i 2018.

14.8 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for spontansager

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i 2020 var 254 dage. Der er dermed tale om en væsentlig kortere sagsbehandlingstid end i 2018 og 2019, hvor sagsbehandlingstiden var henholdsvis 348 og 367 dage.

Flygtningenævnet forventer at nedbringe sagsbehandlingstiden yderligere i løbet af 2021, hvor målsætningen er en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 120 dage.

Antallet af verserende spontansager er nedbragt fra 596 primo 2020 til 293 ultimo 2020.

14.9 Udfaldet af afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Tabel 6 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

		Inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager		Bortfaldssager		Udsendelsessager	
Lande	Personer	Stadfæstelse	Omgørelse	Stadfæstelse	Omgørelse	Stadfæstelse	Omgørelse
Syrien	36	14	3	0	0	15	4
Somalia	32	19	10	1	0	2	0
Iran	18	2	2	2	2	10	0
Afghanistan	14	5	4	1	0	3	1
Eritrea	14	2	0	0	0	9	3
Irak	12	1	3	1	2	5	0
Rusland	6	3	2	1	0	0	0
Statsløse palæstinensere	6	0	0	1	0	4	1
Statsløse	5	0	2	0	0	3	0
Etiopien	3	1	2	0	0	0	0
Øvrige lande	13	1	3	3	1	3	2
I alt	**159**	**48**	**31**	**10**	**5**	**54**	**11**

14.10 Sagsbehandlingstider og antal verserende sager for inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager

Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager i 2020 var 239 dage.

Flygtningenævnet forventer at nedbringe sagsbehandlingstiden i 2021, hvor målsætningen er en gennemsnitlig maksimal sagsbehandlingstid på 120 dage i løbet af 2. halvår 2021.

Antallet af verserende inddragelses- og nægtelse af forlængelsessager er steget fra 72 primo 2020 til 109 ultimo 2020.

14.11 Dublinsager

Nævnet har i 2020 truffet afgørelse i 115 personsager vedrørende overførsel til et andet land efter Dublinforordningen. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 82 sager, omgjort 14 sager, hjemvist 1 sag, afvist 2 sager, mens 16 sager er blevet afsluttet uden afgørelse.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for 80 % af sagerne udgjorde i 2020 27 hverdage. For alle sager var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 48 hverdage.

Tabel 7. De 10 største modtagerlande i Dublinsager

Modtagerland	Personer
Tyskland	25
Sverige	23
Italien	19
Frankrig	10
Spanien	7
Slovakiet	5
Polen	5
Østrig	4
Schweiz	4
Rumænien	3
Øvrige lande	10
I alt	**115**

14.12 Statusændringssager

Nævnet har i 2020 truffet afgørelse i 142 personsager vedrørende statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller hvor Udlændingestyrelsen havde meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men hvor udlændingen mente sig omfattet af § 7, stk. 1.

Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 74 sager og omgjort 35 sager. Derudover har nævnet hjemvist 24 sager, mens 9 sager er blevet afsluttet uden afgørelse.

14.13 § 29 b-sager

Nævnet har i 2020 truffet afgørelse i 9 personsager, hvor Udlændingestyrelsen havde afvist en ansøgning om asyl med henvisning til, at udlændingen allerede havde opnået

beskyttelse i et andet land omfattet af Dublin-forordningen. Nævnet har i 6 sager stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse og omgjort 2 sager. Derudover er 1 sag blevet afsluttet uden afgørelse, idet klageren var forsvundet.

14.14 Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere

14.14.1 Aldersklagesager

Nævnet har i 2020 truffet afgørelse i 20 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens aldersfastsættelse. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om aldersfastsættelse i 12 sager. Nævnet har hjemvist 1 sag, og 7 sager er afsluttet uden afgørelse, idet klageren i 6 af sagerne var forsvundet, mens klageren i 1 sag var udrejst.

14.14.2 Opholdstilladelse til uledsagede mindreårige asylansøgere

Nævnet har i 2020 ikke truffet afgørelse vedrørende klager over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til umodne, uledsagede mindreårige asylansøgere efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Nævnet har i 2020 truffet afgørelse i 7 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, til uledsagede mindreårige asylansøgere, der er meddelt endeligt afslag på asyl. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 4 sager og omgjort 1 sag. Derudover er 2 sager afsluttet uden afgørelse, idet klageren var forsvundet.

14.14.3 Ledsagesager

Nævnet har i 2020 ikke truffet afgørelse i sager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens ledsagevurdering.

14.15 Andre sager

14.15.1 Identitetsklager

Nævnet har i 2020 truffet afgørelse i 11 personsager vedrørende klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om identitetsfastlæggelse (ændring af navn, fødedato, nationalitet og fødested) vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3. Nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 9 sager og omgjort 2 sager.

14.15.2 Klage over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse

Nævnet har i 2020 ikke truffet afgørelse i sager vedrørende klager over varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse.

14.15.3 Klage over afslag på tilbagerejsetilladelse

Nævnet har i 2020 afsluttet 4 personsager vedrørende klage over afslag på tilbagerejsetilladelse. Nævnet har stadfæstet alle 4 sager.

14.15.4 Klage over nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge

Nævnet har i 2020 ikke truffet afgørelse vedrørende klage over nægtelse af udstedelse af rejsedokument til flygtninge.

Bilag 1

Uddrag af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

(a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;

(b) har begået en alvorlig ikkepolitisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;

(c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogensomhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Artikel 8

1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

2. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refoulere«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelser af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Uddrag af FN's konvention af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder

Artikel 1

I denne konvention betyder udtrykket »diskrimination imod kvinder« enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

Artikel 2

De deltagende stater fordømmer alle former for diskrimination imod kvinder, er enige om med alle passende midler og ufortøvet at føre en politik, der går ud på at afskaffe diskrimination imod kvinder, og påtager sig med dette formål for øje

…

c) at tilvejebringe retslig beskyttelse af kvinders rettigheder på lige fod med mænd og gennem kompetente nationale domstole og andre offentlige institutioner at sikre, at kvinder effektivt beskyttes imod enhver diskriminerende handling;

d) at afstå fra at tage del i nogen handling eller praksis, der er diskriminerende imod kvinder, og at sikre, at offentlige myndigheder og institutioner handler i overensstemmelse med denne forpligtelse;

…"

Uddrag af Kvindekomitéens General Recommendation no. 19 (Eleventh session, 1992)

Pkt. 6

6. The Convention in article 1 defines discrimination against women. The definition of discrimination includes gender-based violence, that is, violence that is directed against a woman because she is a woman or that affects women disproportionately. It includes acts that inflict physical, mental or sexual harm or suffering, threats of such acts, coercion and other deprivations of liberty. Gender-based violence may breach specific provisions of the Convention, regardless of whether those provisions expressly mention violence.

Pkt. 7

7. Gender-based violence, which impairs or nullifies the enjoyment by women of human rights and fundamental freedoms under general international law or under human rights conventions, is discrimination within the meaning of article 1 of the Convention. These rights and freedoms include:

(a) The right to life;
(b) The right not to be subject to torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
(c) The right to equal protection according to humanitarian norms in time of international or internal armed conflict;
(d) The right to liberty and security of person;
(e) The right to equal protection under the law;
(f) The right to equality in the family;

(g) The right to the highest standard attainable of physical and mental health;
(h) The right to just and favourable conditions of work.

Uddrag af FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder

Artikel 3

1. I alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal barnets tarv komme i første række.

2. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dettes trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

3. Deltagerstaterne skal sikre, at institutioner, tjenester og organer med ansvar for omsorg for eller beskyttelse af børn skal være i overensstemmelse med de standarder, der er fastsat af kompetente myndigheder, særligt med hensyn til sikkerhed, sundhed, personalets antal og egnethed samt sagkyndigt tilsyn

Artikel 12

1. Deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet; barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

2. Med henblik herpå skal barnet især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved dømmende myndighed eller forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet, enten direkte eller gennem en repræsentant eller et passende organ i overensstemmelse med de i national ret foreskrevne fremgangsmåder.

Artikel 22

1. Deltagerstaterne skal tage passende forholdsregler til at sikre, at et barn, som søger flygtningestatus, eller som anses som flygtning i overensstemmelse med gældende international eller national ret og praksis, uanset om det kommer alene eller er ledsaget af sine forældre eller af en anden person, får passende beskyttelse og humanitær bistand og nyder de rettigheder, som er angivet i denne konvention og i andre internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder eller humanitære forhold, hvori den pågældende stat deltager.

2. Med dette for øje skal deltagerstaterne i det omfang, de anser det for passende, samarbejde om enhver bestræbelse udfoldet af De Forenede Nationer og andre ansvarlige mellemstatslige organisationer eller private organisationer, der samarbejder med De Forenede Nationer, med henblik på at beskytte og bistå et sådant barn og på at spore forældrene eller andre medlemmer af familien til ethvert barn, der er flygtning, med det formål at opnå de oplysninger, der er nødvendige for at barnet skal kunne genforenes med sin familie. Såfremt ingen af forældrene eller andre familiemedlemmer kan findes, skal barnet nyde samme beskyttelse som ethvert andet barn, der permanent eller midlertidigt er afskåret fra sine familiemæssige omgivelser uanset årsagen, i overensstemmelse med denne konvention.

Artikel 37

Deltagerstaterne skal sikre, at:

(a) intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Hverken dødsstraf eller fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse skal kunne idømmes for forbrydelser begået af personer under 18 år;

(b) intet barn ulovligt eller vilkårligt berøves sin frihed. Anholdelse, tilbageholdelse eller fængsling af et barn skal følge lovens forskrifter og må kun bruges som en sidste udvej og for det kortest mulige passende tidsrum;

(c) ethvert barn, der er berøvet friheden, behandles menneskeligt og med respekt for menneskets naturlige værdighed og på en måde, der tager hensyn til deres aldersmæssige behov. Især skal ethvert barn, der er berøvet friheden, holdes adskilt fra voksne, medmindre en sådan adskillelse ikke anses at tjene barnets tarv, og skal have ret til at opretholde kontakt med sin familie gennem brevveksling og besøg, bortset fra under særlige omstændigheder;

(d) ethvert barn, der er berøvet sin frihed, har ret til hurtig juridisk og anden passende bistand samt ret til at få lovligheden af sin frihedsberøvelse prøvet ved en domstol eller anden kompetent, uafhængig og upartisk myndighed og til hurtig afgørelse af enhver sådan sag.

Uddrag af Børnekomitéens General Comment No. 6 (Thirty-ninth session, 2005)

Pkt. 27

27. Furthermore, in fulfilling obligations under the Convention, States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention, either in the country to which removal is to be effected or in any country to which the child may subsequently be removed. Such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-State actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction. The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner and should, for example, take into account the particularly serious consequences for children of the insufficient provision of food or health services.

Bilag 4

Uddrag af Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

...

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.
Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold efter stk. 1.
Stk. 3. I tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 2.
Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Afgørelse efter 1. pkt. kan træffes, uanset om udlændingen er omfattet af stk. 1-3.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.
Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.
Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.
Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation. Der skal dog endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.
Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.
Stk. 6. Udlændinge- og integrationsministeren bestemmer antal og den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

...

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.
Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Udlændinge- og Integrationsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingestyrelsen.
Stk. 3. Helbredsbetinget opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-24, 34 og 35, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 26-33 og 36-43, finder tilsvarende anvendelse.
Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis
1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.
Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:
1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
[…]

…

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis
1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.
Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis
1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller
5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.
Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, eller som har et indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 5, i forbindelse med bortfald efter § 21 b, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, eller som har indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.
Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, nr. 1 og 5, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandsstatsborger), og som er udvist efter § 25 b eller er meddelt indrejseforbud efter § 32, stk. 1, nr. 2.
Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.
Stk. 6. En udlænding, som er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.
Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede.
[…]

…

§ 12. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p og 9 q, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

…

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.
Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.
Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 21, eller § 9 c, stk. 1.
Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.
Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4 og 14, og stk. 3, § 9 i, stk. 1, hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse med henblik på at følge fællesuddannelsen Erasmus Mundus, Erasmus+ eller Nordic Master, § 9 i, stk. 2, § 9 m, stk. 1, hvis udlændingen har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4 og 14, og § 9 n, stk. 1, hvis udlændingen har familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 2.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter
1) §§ 7 eller 8,
2) § 9 b,
3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,
6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.
Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode. Ansøgning efter 1. pkt., som indgives efter den periode, der er nævnt i stk. 1, afvises, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder.
Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter
1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.
Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.
Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

...

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.
Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.
Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:
1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.
[…]
Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,
1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.
Stk. 3. En opholdstilladelse kan inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.
Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.
Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.
[…]
Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 f eller 9 q, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller

opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 f eller 9 q, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.
[…]

§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse, jf. dog § 19 b. Stk. 3. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse.

…

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

…

Kapitel 3 a

Bortfald af opholdstilladelse og opholdsret af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

§ 21 b. En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan bortfald af opholdsret kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.
Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.
Stk. 3. Foreligger der oplysninger om, at en udlænding kan have til hensigt i udlandet at deltage i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, vejleder Udlændingestyrelsen udlændingen om reglerne om bortfald efter stk. 1.
Stk. 4. Hvis det trods rimelige bestræbelser herpå ikke er muligt på andre måder at meddele bortfaldet til udlændingen, optages bortfald af opholdstilladelse eller opholdsret som meddelelse i Statstidende.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis
1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
5) udlændingen efter § 59, stk. 8, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235, § 237, §§ 243-246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, § 276 a, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, i lov om våben og eksplosivstoffer, § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1444 af 1. december 2016 om våben og ammunition m.v., eller § 7, jf. §§ 1 og 2, i lov om knive og blankvåben m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.
9) udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf, der er fastsat efter straffelovens § 81 d.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises
1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises
1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af
1) grovheden af den begåede kriminalitet,
2) længden af den idømte frihedsstraf,
3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
4) tidligere domme for strafbart forhold,
5) at udlændingen er tildelt en advarsel efter § 24 b,
6) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
7) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. Er der i medfør af § 26, stk. 2, ikke grundlag for at udvise en udlænding efter §§ 22-24, tildeles udlændingen en advarsel om, at hvis den pågældende begår nyt strafbart forhold, vil der ved en afgørelse om udvisning ved dom på det tidspunkt skulle lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet, fordi den pågældende ikke tidligere er udvist af den grund, at dette med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.
Stk. 2. Tildeles en udlænding en advarsel efter stk. 1, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis
1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis
1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 243, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, lov om våben og eksplosivstoffer eller lov om knive og blankvåben m.v., eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.
Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:
1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.
4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 11. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

...

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af
1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.
Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og 25, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. dog § 26 b.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 26 b. For udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kan udvisning kun ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

§ 26 c. En afgørelse om udvisning medfører, at udlændingens ret til ophold bortfalder.

§ 27. De i § 9 q, stk. 8, § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.
Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.
Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.
Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

...

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.
Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 5 b

Afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7

§ 29 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1.

...

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.
Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler herom.
Stk. 3. Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.
Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

...

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.
Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens

sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Indrejseforbud

§ 32. Der fastsættes et indrejseforbud, hvorefter den pågældende udlænding ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig på det i afgørelsen fastsatte område, jf. dog stk. 2 og 3, i følgende tilfælde:
1) Udlændingen er udvist.
2) Udlændingen er pålagt at udrejse af landet straks eller udrejser ikke i overensstemmelse med udrejsefristen efter § 33, stk. 2.
3) Udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.
4) Udlændingen er optaget på den liste, der er nævnt i § 29 c, stk. 1.
5) Udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1.
Stk. 2. Der fastsættes alene indrejseforbud for en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.
Stk. 3. Der kan i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, undlades fastsat et indrejseforbud, hvis udlændingen udvises efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller hvis udlændingen er omfattet af stk. 1, nr. 2.
Stk. 4. Indrejseforbud meddeles, jf. dog stk. 5, med følgende varighed:
1) En periode på 2 år, hvis udlændingen udvises efter § 25 a eller § 25 b, eller udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, jf. dog nr. 3.
2) En periode på 4 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en betinget fængselsstraf eller idømmes en ubetinget fængselsstraf af indtil 3 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed, jf. dog nr. 5, eller hvis udlændingen udvises efter § 25 c.
3) En periode på 5 år, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, eller hvis udlændingen er tredjelandsstatsborger og er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II.
4) En periode på 6 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 3 måneder og indtil 1 års varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
5) En periode på mindst 6 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller hvis udlændingen er udvist ved dom og ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder.
6) En periode på 12 år, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 års og indtil 1 år og 6 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
7) For bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24 og idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneders varighed eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
8) For bestandig, hvis udlændingen udvises efter § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed.
9) For bestandig, hvis indrejseforbuddet er meddelt efter stk. 1, nr. 5.
10) For så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger, der er nævnt i stk. 1, nr. 3, eller er optaget på den liste, der er nævnt i stk. 1, nr. 4.
Stk. 5. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed i følgende tilfælde:
1) Udlændingen udvises efter § 22, § 23 eller § 24, og et indrejseforbud af den varighed, der er nævnt i stk. 4, vil indebære, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.
2) Udlændingen er meddelt et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, § 25 b eller § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler for, at der meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, nr. 1 og 3.
3) Et indrejseforbud for bestandig efter stk. 4, nr. 8 eller 9, vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. Et indrejseforbud regnes fra datoen for udrejsen eller udsendelsen af det område, som indrejseforbuddet vedrører. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 3 og 4, regnes fra den dato, hvor udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud efter bestemmelserne. Indrejseforbud efter stk. 1, nr. 5, regnes fra datoen for konstateringen af, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt indrejseforbud, hvis udlændingen opholder sig uden for Danmark.
Stk. 7. Et indrejseforbud, der er meddelt en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, ophæves efter ansøgning, hvis den pågældendes personlige adfærd ikke længere kan anses for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel imod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. I vurderingen inddrages enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse. Uden for de tilfælde, der er nævnt i 1. pkt., kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, eller i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, ophæves, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Herudover kan et indrejseforbud efter stk. 1, nr. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.
Stk. 8. Et indrejseforbud bortfalder i følgende tilfælde:
1) Når den pågældende under de i § 10, stk. 3-6, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.
2) Når den pågældende, efter at der er foretaget en vurdering svarende til den i stk. 7, 1. og 2. pkt., nævnte vurdering, får udstedt et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6.
3) Når den pågældende ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger som nævnt i stk. 1, nr. 3.
4) Når den pågældende ophører med at være optaget på listen som nævnt i § 29 c, stk. 1.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og afgørelser om bortfald, nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Fastsættelse af udrejsefrist

§ 33. En afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at vedkommende i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til at opholde sig i landet, skal indeholde en frist for udrejse. En afgørelse eller beslutning efter 1. pkt. skal meddeles skriftligt og indeholde oplysninger om reglerne i § 33 b. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen eller beslutningen på et sprog, vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.
Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, 1. pkt., fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.
Stk. 3. Stadfæstes en afgørelse, der er tillagt opsættende virkning efter § 33 b eller § 53 a, stk. 2, 4. pkt., eller frafaldes en sådan klage, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.
Stk. 4. En udrejsefrist efter stk. 2 kan fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.
Stk. 5. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 7. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant

behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.
Stk. 6. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.
Stk. 7. Stk. 6 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

Processuelt ophold

§ 33 a. En udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 d eller en ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 eller 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 4, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 9 p, stk. 2, eller § 9 q, stk. 11.
Stk. 2. En udlænding kan meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet inden udrejsefristens udløb.
Stk. 3. Når ganske særlige grunde taler derfor, kan en udlænding meddeles ret til at blive her i landet under behandlingen af følgende sager:
1) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, når anmodningen er indgivet efter udrejsefristens udløb.
2) Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b.
3) Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q til en udlænding med indrejseforbud, jf. § 10, stk. 4.
4) Anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Opsættende virkning

§ 33 b. Der tillægges opsættende virkning i følgende tilfælde:
1) Ved afgørelser som nævnt i § 33, stk. 1, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende enten er omfattet af EU-reglerne, jf. dog stk. 2, 2. pkt., er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opsættende virkning kan dog nægtes, hvis ganske særlige grunde taler derfor.
2) Ved afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, eller om nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.
3) Ved afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter § 9 e eller om inddragelse af en opholdstilladelse efter § 9 e, der påklages, inden 7 dage efter at afgørelsen er meddelt udlændingen, hvis den pågældende er omfattet af persongruppen angivet i § 9 e.
4) Ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet efter § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 7, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 5, § 9 j, stk. 3, § 9 k, stk. 3, § 9 l, stk. 3, § 9 m, stk. 3, § 9 n, stk. 3, § 9 p, stk. 3, eller § 9 q, stk. 12.
5) Ved ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der er indgivet rettidigt.
Stk. 2. Klage over en afgørelse, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 53 a, stk. 2, 4. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning, hvis særlige grunde taler derfor. Det samme gælder klage over en afgørelse om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, men som forud for udvisningen alene har opholdt sig midlertidigt her i landet, jf. § 2, stk. 1 eller 2. Tilsvarende gælder ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b, der ikke er indgivet rettidigt.

...

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

...

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.
Stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, i sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, i sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a eller 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, og i sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, efter en konkret vurdering beslutte at inddrage oplysninger fra andre sager om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, andre sager efter §§ 17, 17 a, 18, 18 a og 21 b om bortfald af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8, eller andre sager efter § 19 om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 7 eller 8. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet kan endvidere, hvis hensynet til sagens oplysning taler herfor, beslutte, at to eller flere sager som nævnt i 1. pkt. skal behandles sammen.
Stk. 3. Den, der beskæftiger eller har beskæftiget en udlænding, som har eller har haft opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-9 og 12-14, skal meddele Styrelsen for International Rekruttering og Integration de oplysninger, som er nødvendige til kontrol af, om betingelserne for arbejdstilladelsen er eller har været overholdt.
Stk. 4. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.
Stk. 5. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.
Stk. 6. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.
Stk. 7. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.
Stk. 8. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingesagens behandling.
Stk. 9. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.
Stk. 10. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, eller som må antages at være af betydning for sagens oplysning, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse, dog således at aktiver af en værdi af indtil 10.000 kr. og aktiver, som har en særlig personlig betydning for den pågældende, ikke tages i bevaring. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.
Stk. 11. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.
Stk. 12. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.
Stk. 13. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b eller efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Det samme gælder for en anmodning om genoptagelse af en afgørelse efter §§ 7 eller 9 b eller efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

...

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.
Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.
Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.
Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.
Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.
Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.
Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolenes behandling af sager om
1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og

5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.
Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.
Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse

for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.
Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.
Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.
Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.
Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.
Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.
Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.
Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.
Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.
Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.
Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.
Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt., og efter § 8 F, stk. 3, 1. pkt., i lov om dansk indfødsret. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-4, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 36-38, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.
Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, og §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b samt afgørelser efter §§ 33 og 33 a og § 33 b, stk. 1, nr. 4, i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6, træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33 a, stk. 3, nr. 2, og § 33 b, stk. 1, nr. 5, og stk. 2, 3. pkt., træffes af udlændinge- og integrationsministeren.
Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1 og 3.
Stk. 5. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14, 16 og 17, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.
Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-9, 12, 14, 16 og 17, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge- og integrationsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.
Stk. 7. Afgørelse om forlængelse af udrejsefrist efter § 33, stk. 4, træffes af den myndighed, som har truffet den afgørelse, udrejsefristen knytter sig til.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4 og 6 og § 53 a.
Stk. 2. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over:
1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q er bortfaldet, jf. §§ 17-18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.
2) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.
3) Politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.
4) Afgørelser, der træffes i 1. instans af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i, jf. dog stk. 6, nr. 8.
Stk. 3. Klage til Udlændingenævnet over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1 og 2, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen.
Stk. 4. Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Det samme gælder Udlændingestyrelsens konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 2, er bortfaldet, jf. §§ 17-18, og klager over afslag på ansøgninger om, at en sådan opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.
Stk. 5. En dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse om afslag på en ansøgning om visum eller om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, jf. § 47, stk. 2, kan påklages til Udlændingestyrelsen. En afgørelse, der er meddelt ansøgeren alene ved brug af en standardformular, jf. § 4 e, stk. 1, anses for påklaget til Udlændingestyrelsen.
Stk. 6. Følgende afgørelser kan ikke påklages:
1) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afvisning, der er truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, 2. pkt., og afgørelser efter § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h,

stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 9 h, stk. 14, § 11, stk. 10, § 27, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, stk. 1, 2 og 5-7, §§ 33 a og 33 b, § 40, stk. 13, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 8 og 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e og § 53 b.
2) Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afkortning af varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 a, § 9 c, stk. 1, eller §§ 9 d-9 f, 9 i-n, 9 p eller 9 q på grund af udløb af udlændingens pas eller rejselegitimation.
3) Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d.
4) Udlændingestyrelsens afgørelser om spærring af dansk udstedt rejselegitimation i Det Centrale Pasregister i medfør af § 39, stk. 8 og 9.
5) Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l, for så vidt angår boligens geografiske placering.
6) Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a.
7) Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om varsel, jf. § 19, stk. 1, nr. 14, 2. pkt.
8) Afgørelser om opsættende virkning efter § 33 b, der træffes af en færøsk myndighed i medfør af § 46 i.
Stk. 7. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages. Endvidere kan Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 4, ikke påklages.
Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om klagefrist for de typer af afgørelser, der er omfattet af stk. 5, 1. pkt.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene og udlændinge- og integrationsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

...

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Udlændinge- og Integrationsministeriet.
Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Udlændinge- og Integrationsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

...

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.
Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, jf. stk. 1.
Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

...

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgerkort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.
Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.
Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

...

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller tildeles en advarsel i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-5. Dommen skal ledsages af en vejledning om indrejseforbuddets omfang og retsvirkninger.
Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.
Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.
Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.
Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.
Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.
Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

...

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.
Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke Flygtningenævnets sekretariat.
Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.
Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 2. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.
Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.
Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.
Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.
Stk. 8. Sager vedrørende opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.
Stk. 9. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.
Stk. 10. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.
Stk. 11. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.
Stk. 12. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.
Stk. 13. Sager vedrørende afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 kan behandles af formanden eller en næstformand alene.
Stk. 14. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.
Stk. 15. Sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, behandles af formanden eller en næstformand alene. Dog kan sådanne sager i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.
Stk. 16. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.
Stk. 17. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:
1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
3) Bortfald efter §§ 17, 17 a og 21 b, nægtelse af forlængelse efter § 11, stk. 2, og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a, og afgørelser efter § 33, stk. 4, truffet i forbindelse med disse bestemmelser.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, eller nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald af opholdstilladelse meddelt efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-6, har opsættende virkning. 4. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet.
Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.
Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når
1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.
Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.
Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.
Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.
Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.
Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.
Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-15.
Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.
Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.
Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:
1) klagen må anses for grundløs,
2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.
Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.
Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.
Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.
Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.
Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

...

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 6, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 8 og 9, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

...

Lov nr. 1832 af 08/12/2020

Lov om ændring af straffeloven og forskellige andre love

(Selvstændig bestemmelse om angreb med genstand på personer i offentlig tjeneste og skærpelse af straffen for forsætlig fareforvoldelse)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

...

§ 4

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1513 af 22. oktober 2020, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, § 1 i lov nr. 174 af 27. februar 2019 og § 1 i lov nr. 821 af 9. juni 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 22, nr. 6, indsættes efter »119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt.,«: »§ 119 b,«.

2. I § 25 a, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »119,«: »119 b,«.

...

§ 8

Loven træder i kraft den 15. december 2020.

Givet på Amalienborg, den 8. december 2020

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Nick Hækkerup

Bilag 5

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 557 af 29. maj 2017 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. dog §§ 44-53.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet. Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den pågældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
2) beskikkelsesperioden og
3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Flygtningenævnets formand har ud over retten til genbeskikkelse nævnt i 1. pkt. ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for ikraft-

trædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-beskikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.

3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17, 17 a og 21 b og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.
6) Afgørelser om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8.
7) Afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3.
8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-beskikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbeskikkelse,

4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringssystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Tolken sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 6. Nævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af

indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplering af Flygtningenævnets baggrundsoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk med blandt andet resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævns formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Stk. 2. Sekretariatet bistår Flygtningenævnet med udarbejdelse af bidrag til regeringens processkrifter i klagesager, der verserer ved internationale organer, hvori der er klaget over afgørelser truffet af nævnet, bidrag til besvarelse af spørgsmål fra Folketinget og besvarelse af høringer om ny lovgivning.

Stk. 3. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formandskab med udarbejdelse og udgivelse af formandskabets årlige beretning om Flygtningenævnets virksomhed, jf. § 16.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat. Beskikkelsen er personlig.

Stk. 2. I sager, der behandles efter § 46, stk. 1, § 47, stk. 1, § 48, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50, stk. 1, og 51, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Den beskikkede advokat afholder forud for nævnsmødet et møde med asylansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet refunderer udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de retningslinjerne fastsatte takster. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, refunderes alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette skriftligt over for advokaten. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44-56 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingestyrelsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen. Nævnet kan når som helst stille spørgsmål.

Stk. 6. Under nævnsmødet får asylansøgeren mulighed for at afgive forklaring, hvilket foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til ansøgeren, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Efter forklaringen er afgivet, og eventuel bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får asylansøgeren mulighed for at udtale sig. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrede ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

Stk. 3. Har et mindretal ved afgørelsen af asylspørgsmålet voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, uden at dette er begrundet i, at der findes et internt flugtalternativ, og finder flertallet dette spørgsmål afgørende, deltager mindretallet ikke i afgørelsen heraf.

Stk. 4. Har et mindretal voteret for stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse om, hvorvidt der for ansøgeren foreligger et første asylland, eller hvorvidt ansøgeren er omfattet af en udelukkelsesgrund, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Væsentlige beslutninger af procesledende karakter, herunder om vidneførsel, angives i notatet. Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voteringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voteringens afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om for-

holdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Registreres en udlænding som udeblevet fra sit indkvarteringssted under sagens behandling efter stk. 1, 2 eller 3, anser Flygtningenævnet klagen som frafaldet, medmindre helt særlige forhold taler derimod. Såfremt udlændingen genopdukker efter udløb af fristen som fastsat i udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt., og ønsker at opretholde sin klage, afviser Flygtningenævnet at realitetsbehandle klagen, medmindre helt særlige forhold taler derimod.

Sager om afvisning af realitetsbehandling af en asylansøgning, når udlændingen har opnået beskyttelse i et andet Dublin-land

§ 47. Sager vedrørende afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 b behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort, inden udlændingen udsendes.

Stk. 2. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning.

Stk. 3. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan helt undtagelsesvis henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling. I klagesager, som henvises til skriftlig eller mundtlig behandling på et nævnsmøde, jf. stk. 2 og 3, kan nævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 55, stk. 5, jf. stk. 1.

Stk. 5. Formanden, en af næstformændene eller den, formanden bemyndiger hertil, kan beslutte at tillægge en klage, der behandles efter stk. 1, 1. pkt., opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. I sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, tillægges klagen opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre særlige forhold taler derimod.

Sager om statusændring, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3

§ 48. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, jf. § 56, stk. 4, nr. 2.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan henvise en sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om varigheden af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8

§ 49. Sager om varigheden af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3

§ 50. Sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en mindreårig udlænding afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at den mindreårige udlænding afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer

§ 51. Sager om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af, eller som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8 eller 9 c, stk. 2 eller 3, behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 52. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 53. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen,
3) sagen genoptages og behandles ved skriftlig votering af det nævn, der har afgjort sagen, eller
4) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 54. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 55. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 56. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 57. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 58. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2017.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 29. maj 2017

BLOCH ANDERSEN

/ Anne-Lise Ulf Schilling

LYGTNI

Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på asyl samt om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asylopholds-tilladelser. Herudover behandler Flygtningenævnet klager over andre afgørelser på asylområdet truffet af Udlændingestyrelsen i første instans, herunder om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen, om fastsættelse af alder for personer, der har oplyst at være mindreårige, og om afvisning af personer til et andet EU-land, hvor de pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Asylsager og sager om inddragelse/nægtelse af forlængelse og om bortfald af asyl-opholdstilladelser behandles på et nævnsmøde. Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet og et er beskik-ket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Beretningen indeholder en redegørelse for Flygtningenævnets virksomhed i 2020.

Blandt andet er en række resuméer af nævnets afgørelser i 2020 gengivet. Flygtninge-nævnet har i beretningsperioden afsluttet 906 asylsager fra 66 forskellige lande. De største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Iran og Somalia, statsløse palæstinensere samt statsborgere fra Irak, Georgien og Afghanistan. Derudover har nævnet afsluttet 106 inddragelses-/nægtelse af forlængelsessager.

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

9 788791 763021